

LUVE VALAND
LUVE VALAND CO.

Đời này
đẹp lắm
giống như
lời nói

CÔ
NGƯỜI
ĐỪNG
KHÓC

Chuyên ngữ: Lavender team

PC

A Piece of PEACE

Đời Này Đẹp Lắm, Giống Như Lời Người Nói

Cô Nương Đứng Khóc

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị, Ngược, Sủng

Thời thiếu niên em hỏi anh: Thế nào là yêu?

Anh mỉm cười nhìn em nhưng không nói gì.

Mười sáu năm sau em hỏi anh: Thế nào là yêu?

Anh mỉm cười nhìn em nhưng không nói gì.

Có lẽ em sẽ không hiểu, dù anh không nói gì cả, nhưng khi nhìn vào ánh mắt em, đó chính là yêu.

Gần nửa đời người, sông một đường núi một nẻo, tuyết chuyển gió dời, cố hương chẳng có thanh âm.

Gần nửa đời người, chỉ một lần đón đầu mơ mộng, hết thảy những mong ước chỉ có em.

Nếu như em hỏi anh vì sao lại yêu em?

Yêu em vì thời niên thiếu ấy em đã từng vì anh mà viết nên khúc thơ.

Yêu em vì trong cơn mưa to như trút nước ấy, em vì anh mà mang ô đến.

Yêu em vì bức thư giấu kín trong ngăn bàn buổi sớm đầu tháng Tư.

Yêu em vì trong bức ảnh trước khi chia xa, khi cánh cửa nhanh chóng đóng lại, ngay khoảnh khắc ấy em đã quay đầu lại và mỉm cười với anh.

Yêu em sau khi trưởng thành sống tách rời với thế giới.

Yêu em dù trải qua thế tục vẫn bảo vệ dáng vẻ thuở thiếu thời.

Yêu em vì cái cách em sống nhiệt tình mà ấm áp.

Phải đó, đời này đẹp lắm, như lời em nói với anh.

...

Báo trước:

- Hai bên yêu thầm 16 năm.

- Có chút ngọt ngào, cũng có chút đau thương

...

Một câu tóm tắt: Cảm ơn vì thời niên thiếu đã yêu người

Dàn ý: Hướng trái tim về phía ánh nắng, tình yêu không hề có giới hạn

Mục lục

- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26](#)
- [Chương 27](#)
- [Chương 28](#)
- [Chương 29](#)
- [Chương 30](#)
- [Chương 31](#)
- [Chương 32](#)

- [Chương 33](#)
- [Chương 34](#)
- [Chương 35](#)
- [Chương 36](#)
- [Chương 37](#)
- [Chương 38](#)
- [Chương 39](#)
- [Chương 40](#)
- [Chương 41](#)
- [Chương 42](#)
- [Chương 43](#)
- [Chương 44](#)
- [Chương 45](#)
- [Chương 46](#)
- [Chương 47](#)
- [Chương 48](#)
- [Chương 49](#)
- [Chương 50](#)
- [Chương 51](#)
- [Chương 52](#)
- [Chương 53](#)
- [Chương 54](#)
- [Chương 55](#)
- [Chương 56](#)
- [Chương 57](#)
- [Chương 58](#)
- [Chương 59](#)
- [Chương 60](#)
- [Chương 61](#)
- [Chương 62](#)
- [Chương 63](#)
- [Chương 64](#)
- [Chương 65](#)
- [Chương 66](#)
- [Chương 67](#)
- [Chương 68](#)

- [Chương 69](#)
- [Chương 70](#)
- [Chương 71](#)
- [Chương 72](#)
- [Chương 73](#)
- [Chương 74](#)
- [Chương 75](#)
- [Chương 76](#)
- [Chương 77](#)
- [Chương 78](#)
- [Chương 79](#)
- [Chương 80](#)
- [Chương 81](#)
- [Chương 82](#)
- [Chương 83](#)
- [Chương 84](#)
- [Chương 85](#)
- [Chương 86](#)
- [Chương 87](#)
- [Chương 88](#)
- [Chương 89](#)
- [Chương 90](#)
- [Chương 91](#)
- [Chương 92](#)
- [Chương 93](#)
- [Chương 94](#)
- [Chương 95](#)
- [Chương 96](#)
- [Chương 97](#)
- [Chương 98](#)
- [Chương 99](#)
- [Chương 100](#)
- [Chương 101](#)
- [Chương 102](#)
- [Chương 103](#)
- [Chương 104](#)

- [Chương_105](#)
- [Chương_106](#)
- [Chương_107](#)
- [Chương_108](#)
- [Chương_109](#)
- [Chương_110](#)
- [Chương_111](#)
- [Chương_112](#)
- [Chương_113](#)
- [Chương_114](#)
- [Chương_115](#)
- [Chương_116](#)
- [Chương_117](#)
- [Chương_118](#)
- [Chương_119](#)
- [Chương_120](#)
- [Chương_121](#)
- [Chương_122](#)
- [Chương_123](#)
- [Chương_124](#)
- [Chương_125](#)
- [Chương_126](#)
- [Chương_127](#)
- [Chương_128](#)
- [Chương_129](#)
- [Chương_130](#)
- [Chương_131](#)
- [Chương_132](#)
- [Chương_133](#)
- [Chương_134](#)
- [Chương_135](#)
- [Chương_136](#)
- [Chương_137](#)
- [Chương_138](#)
- [Chương_139](#)
- [Chương_140](#)

- [Chương 141](#)
- [Chương 142](#)
- [Chương 143](#)
- [Chương 144](#)
- [Chương 145](#)
- [Chương 146](#)
- [Chương 147](#)
- [Chương 148](#)
- [Chương 149](#)
- [Chương 150](#)
- [Chương 151](#)
- [Chương 152](#)
- [Chương 153](#)

Chương 1

Giữa ánh mặt trời chói chang.

Chiếc xe đạp dưới chân Lâm Xuân Nhi đang lao như bay trên đường. Chuyến đi lần này cô đã đi 47 ngày, xuất phát từ Bắc Kinh, đi theo đường vành đai Kinh Bắc, ở ven đường núi cao, sông rộng, cảnh đẹp nhiều vô số kể. Ban đầu cô còn định tiếp tục đi về phía Bắc, đến Mạc Hà, băng qua vùng đồng bằng rộng lớn rồi quay trở lại.

Lúc Trần Khoan Niên gọi điện đến, cô đang ở nhà một người dân chăn nuôi xem họ làm thịt dê. Dê vừa mới được thịt, sau khi được sơ chế sạch sẽ thì cho vào nồi nước sạch, sau khi sôi, mùi thơm bay lên. Đợi vớt thịt dê ra khỏi nồi, Lâm Xuân Nhi cầm dao cắt một miếng nhỏ, chấm kèm với nước chấm hoa hẹ, vừa đưa vào miệng thì điện thoại reo lên, là một số điện thoại lạ.

“Xin chào.” Bất cứ lúc nào Lâm Xuân Nhi nghe điện thoại, câu đầu tiên cô sẽ nói xin chào, tiếng chào hơi ngân dài, êm ái dễ nghe.

“Có phải Xuân Nhi đó không?” Giọng nói ở đầu dây bên kia hơi vui vẻ, là một giọng nam rất cởi mở, Lâm Xuân Nhi chưa trả lời thì người đó đã hỏi một tràng như nã pháo: “Có phải Xuân Nhi không? Chắc chắn rồi! Tớ vừa nghe tiếng đã nhận ra cậu ngay! Mau mau, đoán thử xem tớ là ai nào!”

Lâm Xuân Nhi bị một tràng dài của anh ta làm ngơ ngác, miếng thịt trong tay suýt nữa thì rơi xuống đất, tiếc nuối kêu “ai ui” một tiếng, cũng may nhanh tay bắt được nhét lại vào miệng, cô nhanh chóng nuốt xuống rồi mới mở miệng: “Tớ đoán nhé ~ không đoán ra!”

Đầu dây bên kia rõ ràng hơi thất vọng: “Cậu ngẫm kỹ lại xem, mười sáu năm trước, lớp 10A6...”

“Trần Khoan Niên?”

“Chuẩn luôn, là tớ đây!”

“Nghe nói cậu đang ở Mỹ hả?”

“Tớ về rồi, vừa đến Bắc Kinh đây. Nghe nói cậu cũng ở Bắc Kinh nhỉ. Tội mình ra ngoài tụ tập một bữa nhé, thấy sao hả bạn học cũ?”

Một cơn gió thổi nhẹ trên thảo nguyên, lướt qua gương mặt của Lâm Xuân Nhi, rất nhiều chuyện trước kia lập tức ùa về trong tâm trí, khiến cô cảm thấy hơi hốt hoảng.

“Khi nào? Có những ai?”

“Đều là mấy bạn học ở Bắc Kinh cả, có Tiêu Muội, Triệu Vũ, hoa khôi trường...”

“Cũng được, nhưng giờ tớ đang ở Đông Ujimqin*, cách hơn một nghìn năm trăm cây số cơ... Nhanh nhất cũng phải nửa tháng nữa mới về đến Bắc Kinh...”

(*: khu tự trị Nội Mông Cổ)

“Vậy thì nửa tháng sau gặp vậy. Có phải cậu đang ăn thịt dê không thế? Cách một cái điện thoại mà tớ còn ngửi thấy mùi thơm của thịt dê đây này! Ông đây nói cho cậu biết, nghe điện thoại xong thì phải gửi thịt dê cho ông đây đấy nhá, số điện thoại này của cậu cũng là số WeChat phải không? Tớ kết bạn rồi gửi địa chỉ sang cho cậu luôn nhé.” Nói xong, chưa kịp để Lâm Xuân Nhi trả lời, anh ta đã vô tư cúp máy.

Một số người dù có qua mười mấy năm vẫn chẳng hề đổi tính, cái thói tự xưng ông đây vẫn chưa chịu thay đổi. Cô cũng không thêm quan tâm tới anh ta, thong dong ăn thịt rồi cùng bạn bè trong đội và người dân chăn nuôi ra ngoài để đuổi đàn trâu và đàn dê quay về. Bấy giờ mới từ từ rút điện thoại ra chấp nhận lời mời kết bạn của Trần Khoan Niên.

Ngày hôm sau cô tỉnh dậy từ sớm, chào tạm biệt người bạn trong nhóm, nghênh đón nắng sớm rồi lên đường. Cô chẳng sợ việc đơn độc trên đường, tự chuẩn bị đủ các loại thức ăn, mỗi ngày đều sắp xếp hành trình một cách hợp lý, lúc nên dừng thì dừng, lúc cần đi thì phải đi.

Đạp xe suốt mười lăm ngày, cả một đoạn đường này cô nhìn thấy đàn dê, đàn bò, đàn ngựa, thấy được từng mảng thảo nguyên rộng lớn, cũng như những loài hoa dại không biết tên, gặp được dòng sông nhỏ xanh biếc, nước chảy dập dờn, gặp phải mưa đá, nắng gắt, gió nhẹ và cả mưa dầm, đi không ngừng nghỉ một ngày nào. Lâm Xuân Nhi vừa đạp xe vừa nghĩ, trước khi xuất phát cô đã nói với những người bạn cùng làm ở Bắc Kinh rằng dù ông trời có đến đây hay dù trời có sập xuống cô cũng sẽ không quay về trước kế hoạch. Lúc đó cô không thể ngờ rằng trên thế gian này còn có một nhóm người như vậy. Nhóm người có thể khiến cô bỏ mặc tất cả, bôn ba nghìn dặm để quay về. Nhóm người đó đã biến mất mười mấy năm rồi.

Trong thời gian này Trần Khoan Niên không ngừng hỏi han cô đã đi đến đâu, còn muốn cô gửi định vị thời gian thực qua. Có lúc còn gửi mấy đường link bài viết để trêu chọc cô, hỏi có phải muốn trốn chạy đến chân trời, tự tìm chết như một người phụ nữ trung niên lãng mạn hay không. Ngoài việc gửi định vị qua thì hầu như Lâm Xuân Nhi không thêm trả lời những lời nhảm nhí đó, riêng lúc anh ta cười nhạo cô là một người phụ nữ trung niên lãng mạn, khi đó cô chỉ gửi một chữ “Cút”.

Ngày đến Thừa Đức, cô gọi cho Tiêu Muội, hỏi xem ngày mai cô ấy

có đi không. Đương nhiên Tiêu Muội muốn đi rồi, gần đây cô ấy mới nộp vài bài luận văn xong, cũng mới tốt nghiệp tiến sĩ, hiện giờ đang ở nhà làm một kẻ ăn no chờ chết kia kìa.

“Bây giờ đừng nói là Trần Khoan Niên, dù người gọi rủ tó ra ngoài chơi là thầy Tiêu tó cũng xách mông ra khỏi nhà liền luôn á.” Thầy Tiêu là thầy chủ nhiệm của bọn họ hồi cấp ba, ngày thường hay trưng bộ mặt cau có, đến cả học sinh ba tốt như Tiêu Muội cũng bị thầy ấy phạt đứng mấy lần.

Tiêu Muội là người bạn duy nhất mà Lâm Xuân Nhi vẫn còn giữ liên lạc trong mười mấy năm qua. Ban đầu vẫn nhắn tin với một vài người, sau này vơi dần rồi giải tán cả, cuối cùng chỉ còn mỗi Tiêu Muội. Hai người ở cùng một thành phố, ở bên nhau vô số những ngày lễ và cả những khoảnh khắc quan trọng trong đời, là bạn tâm giao.

Lúc cô vào thành phố, Bắc Kinh đã lên đèn, chạng vạng buổi chiều đầu thu se se lạnh. Lúc đi là mùa hè nóng rực, khi trở về đã là đầu thu. Cô nhìn đồng hồ, không kịp về nhà cất hành lý rồi, thế là cô đạp xe chạy thẳng đến nơi dừng bữa.

Trong căn bếp tư nhân của một nhà hàng nơi ngõ nhỏ. Ông chủ ở đây mỗi ngày chỉ tiếp một bàn cơm trưa hoặc tối. Trước đây Lâm Xuân Nhi đã từng thử.

Bước vào sân nhỏ, cô dừng xe lại rồi lôi một chiếc áo phông và một cái áo khoác từ trong đống hành lý ra. Bộ quần áo cô đang mặc trên người đã được một ngày rồi, mồ hôi tóa tạt mấy bận. Lâm Xuân Nhi cảm giác người mình sắp hôi rình đến nơi, nên thay rồi.

Sau khi thay đồ xong lại thấy gương mặt bị phơi nắng đỏ hồng và cái trán bóng loáng của bản thân trong gương, cô không nhịn được mà bật cười thành tiếng, trông nhếch nhác thật đấy!

Cuộc gọi như muốn đòi mạng của Trần Khoan Niên lại vang lên:

“Đến đâu rồi? Bà cô tổ ơi! Đã ăn lừng dạ luôn rồi đó, chỉ đợi mỗi cậu đến là mở rượu thôi!”

“Ồ trước cửa rồi, bây giờ đang đi vào đây!”

Lâm Xuân Nhi cúp điện thoại, đẩy chiếc cửa làm từ gỗ sưa, sau đó nụ cười chột khựng lại, Trần Khoan Niên cũng không nói hôm nay đến đầy đủ cả một bàn.

“Woa.” Mọi người đều bị vẻ ngoài thảm hại của cô chọc cười, Lâm Xuân Nhi chấp hai tay lại với mọi người rồi xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi nhé, năm giờ sáng đã tức tốc chạy về đây nhưng vẫn muộn mất.” Vừa mới hạ tay xuống đã nhìn thấy Tống Thu Hàn, anh khác hoàn toàn so với thời thiếu niên rục rịch, những đôi mắt nhìn về phía cô vẫn mang theo ý cười. Lâm Xuân Nhi ngây ra một lát mới rời mắt nhìn những người khác.

Không khí rất yên tĩnh, Tiêu Muội vẫy vẫy tay gọi cô: “Qua đây nhanh đi nào, quỷ da đen, ngồi đây nè!”

“Cậu mới đen ấy!” Lâm Xuân Nhi bước về phía đó rồi gõ nhẹ lên đầu cô bạn một cái, sau đó mới ngồi xuống, ngồi hơi chéo đối diện Tống Thu Hàn. Lâm Xuân Nhi chẳng thể tưởng tượng lại những kỳ vọng thời thiếu nữ năm ấy với Tống Thu Hàn nữa. Những năm gần đây trải qua quá nhiều chuyện khiến cô cảm thấy quãng thời gian ấy như bị từng tầng màn sương lạnh bao bọc lại không thể chạm vào.

“Đây là... Lâm Xuân Nhi hả?” Người mở miệng nói chuyện là hoa khôi trường - Viên Như, năm nay leo lên được hàng diễn viên hạng B. Ngón tay thon dài của cô ta ra dấu một khoảng rồi lại thu hẹp khoảng cách của hai ngón tay lại, ý nói cô bé mũm mĩm Lâm Xuân Nhi bây giờ đã gầy đi rồi.

“Viên idol, không ngờ cậu cũng đến đó, lát nữa nhớ kí tên cho tớ nhé, nhiều bạn bè tớ thích cậu lắm.” Lâm Xuân Nhi lễ độ đáp lại. Có rất nhiều bạn học ngồi ở đây Lâm Xuân Nhi tạm thời không nhớ ra tên,

nhưng Viên Như thì cô nhớ. Cửa tiệm trang sức ở tầng một của cửa hàng bách hóa Lâm An có treo poster của Viên Như. Từ idol trở thành nữ diễn viên gần tuổi trung niên, sản phẩm đại diện cũng đổi từ mỹ phẩm mới ra mắt thành đồ trang sức. Đúng là được thời gian ưu ái!

“Lâm Xuân Nhi.” Anh chàng đeo kính mang phong cách trai thành phố sành điệu vừa nói không phải Trần Khoan Niên thì còn ai vào đây nữa? Thần thái vẫn bướng bỉnh như thời niên thiếu: “Đến muộn như vậy, có phải nên uống ba ly tự phạt không nhỉ?”

Lâm Xuân Nhi đạp xe cả một buổi, lúc này bụng đã đánh trống ãm ã, cô gấp một miếng bánh quế hoa cho vào miệng: “Chờ tởm ăn cái gì đó lót dạ trước đã, đừng vội, đừng vội.” Mấy năm gần đây Lâm Xuân Nhi vẫn luôn giữ mức trao đổi chất của cơ thể ở mức cao, vận động nhiều mà ăn cũng nhiều, nhìn thấy thức ăn trên bàn đã vơi hết bảy tám phần, cô cúi đầu uống canh trong bát mình.

Đúng vào lúc này người phục vụ đẩy cửa bước vào, trên chiếc xe đẩy có đặt vài đĩa thức ăn, Trần Khoan Niên khó hiểu: “Tôi vẫn chưa gọi thêm đồ ăn mà?”

“Khi nãy ra ngoài tiện đường gọi thêm thay cậu đó, ăn xong vẫn thấy thiếu thiếu gì đó.” Ánh mắt của Tổng Thu Hàn nhìn về phía Lâm Xuân Nhi đang hơi cúi đầu húp canh, đường chân tóc của cô đẹp thật.

“Nào nào, mọi người đã đến đông đủ rồi thì trước tiên cứ cụng ly cái đã.” Trần Khoan Niên nâng ly lên, cả bàn đều đứng lên, mọi người nghiêm túc nhìn nhau, lúc này mới phát hiện ai cũng thay đổi rất nhiều so với trước kia.

“Kính thiếu niên.” Tiêu Muội nói, đôi tay buông thõng bên hông nắm chặt bàn tay của Lâm Xuân Nhi, lòng bàn tay ướt đầm dề, rõ ràng đang căng thẳng.

“Tiếng chén rượu cụng vào nhau hôm nay đều là tiếng cỏi lòng tan

võ.” Viên Như nói tiếp câu khi này, ánh mắt thăm thiết nhìn về phía Tống Thu Hàn giống như đang chìm đắm trong một câu chuyện bi thương, nhưng người kia lại không nói gì, ngửa đầu uống sạch rượu.

Lại một qua một vòng, tiếp sau đó là màn ăn uống linh đình. Lâm Xuân Nhi xuất phát từ năm giờ rưỡi sáng, đạp xe cả một ngày, giờ không thể chống lại sức rượu được, uống xong chén khi này xong là cô không động vào nữa. Cô gọi một cốc nước nóng để áp những thứ đang cuộn trào trong dạ dày, sau đó nghe mọi người tám chuyện, Trần Khoan Niên đề nghị mọi người nói về bản thân: “Chúng ta làm theo một mẫu cho sẵn, kể những tin tức quan trọng nhé? Tớ kể trước, hiện tại tớ đang mở một công ty bán đồ sưu tầm, chủ yếu là mua bán những món đồ sưu tầm quốc tế.”

“Đã kết hôn chưa?” Người hỏi là Triệu Vũ, lúc còn đi học là một học sinh tốt danh xưng với thực, bây giờ đang dạy học ở Đại học Thanh Hoa.

“Vẫn độc thân.”

Lâm Xuân Nhi nghiêm túc nghe tình hình hiện giờ của mọi người, có người đã thực hiện được ước mơ thời niên thiếu, ví dụ như Viên idol đã trở thành diễn viên, ví dụ như Tiêu Muội một lòng dạo chơi trong biển tri thức; hay như Trần Khoan Niên, tài sản của thế hệ trước trong tay anh ta đã tăng gấp mấy lần.

“Làm ngành đầu tư, đã đính hôn rồi.” Tống Thu Hàn nói xong câu này, Lâm Xuân Nhi nhìn sang Viên Như, nét mặt cô ta có một chút thất vọng vụt qua, hơi khiến người ta đau lòng: “Đến lượt cậu rồi đấy lớp trưởng Lâm.” Tống Thu Hàn ném một hạt dưa lên mu bàn tay của Lâm Xuân Nhi, Lâm Xuân Nhi nhặt lên ném trở lại. Tiêu Muội phụt cười một tiếng: “Mười mấy năm không gặp mà hai cậu vẫn còn muốn chí chóa à!”

Mọi người đột nhiên nhớ lại buổi chiều hôm ấy trận ném giấy so tài ở trong lớp của lớp trưởng Lâm và Tống Thu Hàn.

“Sau đó ai thắng ấy nhỉ? Cuộc so tài kia ấy?” Triệu Vũ hỏi.

“Đương nhiên là cậu chủ Tống thắng rồi.” Trần Khoan Niên và Tống Thu Hàn là anh em thân thiết đã gần hai mươi năm, trong lòng anh ta, Tống Thu Hàn luôn đứng thứ nhất.

“Không, Xuân Nhi thắng. Tớ là người đếm mà.” Tiêu Muội không phục, lập tức sửa lại lời của Trần Khoan Niên.

“Nhiều lời vô ích, sau này có dịp thì so lại lần nữa. Đẳng nào cậu chủ Tống vẫn còn ở trong nước hơn nửa năm nữa cơ.” Trần Khoan Niên đề nghị.

Lâm Xuân Nhi lại nhét một quả việt quất vào miệng, cười cười nhìn về phía Trần Khoan Niên.

“Lớp trưởng còn chưa lên tiếng kìa!” Triệu Vũ nhô đầu qua thăm dò, hiển nhiên rất hứng thú với tình hình gần đây của Xuân Nhi.

“Tớ ấy hả... trước mắt thì đang làm việc tự do. Có một người bạn trai ổn định.”

“Nghề nghiệp tự do... có tính là đang đợi việc không?” Viên idol có nhiều năm lăn lộn có kinh nghiệm trong nghiệp diễn, ít nhiều cũng biết làm thế nào để chọc vào chỗ đau của người khác, nhưng nhát dao này vừa đâm đi lại chẳng nhận được lời đáp lại, Xuân Nhi gật đầu lia lịa: “Đúng vậy, đúng vậy.” Cứ thế đáp lại cô ta bằng một câu nhẹ nhàng.

Qua một lúc, dạ dày Lâm Xuân Nhi như cuộn trào, cô biết hôm nay mình đạp xe hơi cật lực, vượt quá sức chịu đựng của bản thân rồi, lúc này đã bắt đầu xuất hiện triệu chứng phản ứng nguy cấp. Cô đứng dậy đi ra ngoài, lập tức chạy về phía nhà vệ sinh ở đối diện, nôn hết mọi thứ trong dạ dày ra ngoài, giầy vò một hồi lâu mới cảm thấy đỡ hơn một chút. Cô thở dài một hơi rồi mới đẩy cửa ra ngoài,

nhìn thấy Tống Thu Hàn đang dựa vào tường hút thuốc. Cao thật đấy! Lâm Xuân Nhi nghĩ thầm trong lòng, còn cao hơn cả trước kia nữa.

Trong sân có treo vài ngọn đèn lồng bị gió thổi đong đưa, gương mặt của Tống Thu Hàn trong ánh đèn lắc lư lúc sáng lúc tối. Thấy Lâm Xuân Nhi đi ra, anh dập tắt điếu thuốc lá, ném đầu mẩu thuốc vào trong thùng rác ở bên cạnh, lấy một bình nước từ trong túi, đưa đến tay của Lâm Xuân Nhi: “Uống xong thì quay về phòng rồi giải tán luôn đi.”

“Ồ.” Lâm Xuân Nhi đến đứng bên cạnh anh, vặn mở bình nước, đưa lên môi uống một ngụm. Nước lê ấm nóng chảy vào trong bụng khiến bụng cô lập tức cảm thấy ấm áp thoải mái. “Cảm ơn.”

Sau đó không nói gì nữa.

Không biết kể từ lúc nào, Lâm Xuân Nhi từng dẫn dắt một nhóm làm một chuyên đề, gọi là “Những thiếu niên biến mất trong cơn gió”. Khi ấy cô vẫn còn là nhân viên cấp cao trong công ty, ngày ngày đêm đêm tăng ca chọn đề tài, viết nội dung, làm tuyên truyền. Có một đêm muộn khi cô bước ra khỏi tòa nhà làm việc, những đóa hoa tuyết đầu mùa của năm ấy từ trên trời rơi xuống, đột nhiên khiến cô nhớ về người thiếu niên năm ấy, một người vừa tốt nghiệp đã biến mất không chút tăm hơi. Không biết người ấy sống có tốt không? Chuyên đề đó cô làm trong suốt mấy tháng liền, phỏng vấn hết người này tới người khác, không biết đã bao lần cô sụp đổ tinh thần sau khi phỏng vấn xong. Những câu chuyện làm ấm lòng người khác không biết khiến bao người cảm động. Trong cuộc họp tổng kết lại chuyên mục này, quản trị viên tập sự của công ty hỏi cô: “Tên của chuyên đề này mang nặng màu sắc của chủ nghĩa bi quan, vả lại cũng chẳng có một chút tác dụng thúc đẩy tiêu thụ nào cả, sao lại có thể nổi được chứ?” Khi ấy cô đã trả lời như thế nào ấy nhỉ? Cô nói: “Chắc vì mỗi người đều đã từng thích một người ở thời niên thiếu, hoặc là, anh có thể xem độ nổi tiếng của nó như một loại thành công ngẫu nhiên.”

Chuyên đề này là thành quả của cô.

Thiếu niên ấy hiện giờ đang đứng bên cạnh cô.

Hai người không ai lên tiếng, Lâm Xuân Nhi đứng tiếp cùng Tống Thu Hàn đến khi anh lại hút xong một điếu thuốc nữa, sau đó hai người mới đi xuyên qua hành lang dài, đi về phía phòng riêng.

Lúc này Trần Khoan Niên đang tạo nhóm chat, tiếng thông báo điện thoại trong phòng vang lên liên hồi, sau đó mọi người bỗng bật cười. Tiêu Muội nhìn thấy Lâm Xuân Nhi vẫn chưa lấy điện thoại ra thì liền đưa máy của mình tới cho cô nhìn: “Tấm này có được gọi là hậu trường không?”

Lâm Xuân Nhi chăm chú nhìn, đó là ảnh chụp hôm lễ tốt nghiệp, trong bức ảnh đó mọi người đều cười vui vẻ, từng tấm đều là những nét mặt vui tươi tràn trề sức trẻ, trong đó Lâm Xuân Nhi cười vui vẻ nhất, cô nghiêng mặt, cơ thể hơi mồm mĩm nghiêng nghiêng, ánh mắt không biết đang nhìn về phía ai.

“Lâm Xuân Nhi, lúc ấy cậu đang nhìn ai thế?” Trần Khoan Niên đột nhiên hỏi cô.

Chương 2

Lâm Xuân Nhi nhớ rõ ngày hôm đó.

Hôm trước trời vừa đổ mưa, một loài hoa không biết tên nở rộ trong sân trường, ánh nắng rực rỡ chiếu vào bức tường kính trước tòa nhà dạy học khiến người ta không mở nổi mắt.

Trần Khoan Niên đeo một chiếc máy ảnh trên cổ, chỉ huy mọi người di chuyển từ đầu Đông sang đầu Tây, cuối cùng cũng tìm được một vị trí đẹp mắt.

“Nào, chụp thử một tấm tìm cảm giác nhé.” Trần Khoan Niên giơ máy ảnh lên.

“Lâm Xuân Nhi đừng nhe răng!” Tống Thu Hàn đột nhiên lên tiếng, mọi người không nhịn được cười, cô thiếu nữ Lâm Xuân Nhi quay đầu lại mỉm cười nhìn bọn họ.

Quá lâu rồi.

“Đợi vào nhóm rồi hãy ôn lại chuyện xưa được không, lát nữa tôi còn có một cuộc họp trực tuyến, hôm nay chỉ đến đây thôi nhé?” Tống Thu Hàn đề nghị giải tán, quay sang hỏi Trần Khoan Niên: “Lát nữa cậu định đi đâu?”

“Đi tham gia cuộc họp trực tuyến của cậu.” Trần Khoan Niên nháy mắt với anh, sau đó quay lại nói với mọi người: “Đúng là hôm nay thấy vẫn chưa đã thật. Từ sau khi tốt nghiệp cấp ba cả lớp chưa từng tụ họp lại, là do lớp trưởng Lâm của chúng ta chưa làm tròn

trách nhiệm đấy nhé. Hôm nay tôi đề nghị thực hiện thời gian giám sát với lớp trưởng Lâm, nếu cậu vẫn không thể trở thành sợi dây liên lạc giữa các bạn cùng lớp, tôi sẽ là người tiên phong cách chức cậu, cũng tự đề cử bản thân trở thành nhóm trưởng nhóm người lớn của lớp 10A6...”

“Tôi xin từ chức, xin từ chức. Mời cậu, mời cậu.” Lâm Xuân Nhi cười tinh nghịch: “Dù sao quy định của chúng ta là bạn bè tụ họp, trưởng nhóm tính tiền, sếp Trần có khả năng này.”

Trần Khoan Niên tự đào hố tự nhảy: “Được, được, được. Tôi tính tiền. Giải tán, giải tán. Hôm khác chơi tiếp.”

“Có thể đi nhờ xe các cậu không?” Viên Như đột nhiên nhìn Tống Thu Hàn.

“Có bất tiện không? Lát nữa bị phóng viên giải trí chụp được sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của cậu.” Tống Thu Hàn lịch sự từ chối. Anh đứng dậy mặc áo khoác vào, dáng người trông càng thẳng tắp: “Đi thôi sếp Trần, lát nữa trễ họp mất.” Cách gọi “sếp Trần” này là bắt chước theo Lâm Xuân Nhi.

Nhóm người đứng lên, Lâm Xuân Nhi mặc áo khoác vào, sau đó ra ngoài cùng với Tiêu Muội.

“Xe cậu đỗ ở đâu?” Tiêu Muội nhỏ giọng hỏi Lâm Xuân Nhi, người đi sau chỉ chỉ ra cổng: “Ở vách tường, đi theo đó.” Nghe thấy tiếng ồn ào dần lắng xuống, Lâm Xuân Nhi quay đầu nhìn thoáng qua, thấy Tống Thu Hàn đang bước ra khỏi cửa, nhưng khi cô quay người lại lần nữa thì đã không còn thấy anh đâu.

Lâm Xuân Nhi và Tiêu Muội nắm tay nhau giống như thời còn mài đũa ng quần trên ghế nhà trường cùng nhau đi vệ sinh sau khi hết tiết, dung dăng dung dẻ bước đến chân tường. Lâm Xuân Nhi cài mũ bảo hiểm, đeo găng tay, lấy một chiếc túi trên kệ để đồ ra ném cho Tiêu Muội: “Lấy về cho hai con mèo háu ăn trong nhà cậu ăn đi.”

Tiêu Muội mở ra nhìn, bên trong đều là sản phẩm làm từ sữa: “Cậu mang từ xa về à? Ngốc hả? Mệt chết cậu rồi.”

“Tớ sẵn lòng mà.” Xuân Nhi đặt bình súp lên ngăn để bình nước, đẩy xe: “Mặt tớ bị cháy nắng, có lẽ phải ở nhà dưỡng lại một thời gian, nếu cậu rảnh thì đến nấu cơm cho tớ, một bữa một trăm...”

Tiêu Muội cười he he: “Tiền thưởng dự án hồi trước đã có rồi, không cần cậu cứu tế nữa. Lần này để tớ bao nuôi cậu, cơm canh đủ đầy luôn.” Nói xong, cô ấy lại kéo khung xe đạp của Lâm Xuân Nhi: “Nhưng trước tiên cậu phải nói cho tớ biết, người bạn trai ổn định của cậu từ đâu ra đã?”

Lâm Xuân Nhi mỉm cười, lên xe rời đi. Mỗi khi thỉnh thoảng nhớ tới Tống Thu Hàn, cô đều hy vọng anh có thể sống tốt. Đôi khi cũng sẽ cảm thấy mình quá ngây thơ, chàng trai từng được bao nhiêu người yêu cuối cùng rồi cũng sẽ già, vác cái bụng phệ bước đi trên phố, vè mặt bình tĩnh không chút dao động nhưng trong lòng lại đang thầm chửi rủa cuộc đời. Cô sợ Tống Thu Hàn trở thành kiểu người như vậy, cô hy vọng anh sẽ luôn giữ được vinh quang thời niên thiếu.

Chiếc xe đạp dưới chân nhanh chóng tiến lên. Lúc cô mới bắt đầu đạp xe chính là sau chuyên đề đó, cô dường như phát ốm, đột nhiên cảm thấy khó thở rồi bật khóc giữa tàu điện ngầm đông người qua lại; hay khi mở mắt ra giữa đêm khuya, cảm giác như tất cả những người đã chết đi đều lơ lửng trong không khí, giống như lượng tử khổng lồ; hoặc như trong cuộc họp, lúc phát biểu quan điểm sẽ tự dừng nghẹn lời. Đúng là cô bị bệnh thật, nhưng cô không đi gặp bác sĩ. Cô dành ra một kỳ nghỉ dài, đặt chân lên chuyến hành trình chữa lành bản thân.

Một chiếc ô tô chạy ngang qua cô, Trần Khoan Niên và Tống Thu Hàn ngồi ở ghế sau. Trần Khoan Niên kéo cửa sổ xe xuống, ló đầu ra ngoài nhìn người đi xe đạp lẻ loi. Tài xế không nhìn được nhắc nhở anh ta: “Cậu đừng ló đầu ra, nguy hiểm lắm.” Anh ta “ừ” một tiếng,

sau khi nhìn đủ rồi mới quay lại nói với Tống Thu Hàn bên cạnh: “Cô ấy thật sự không đùa đâu. Cậu xem nhịp điệu và độ giãn cơ của cô ấy đi, có thể so sánh với tuyển thủ chuyên nghiệp đó.”

“Thật à? Vậy lát nữa cậu khuyến khích cô ấy đi thi đấu đi, cậu giúp cô ấy xé gió*.”

(*: Một thuật ngữ chuyên nghiệp trong các cuộc thi đua xe đạp, đề cập đến việc người đi xe đạp cần vượt qua lực cản của không khí để đạt được tốc độ nhanh nhất.)

“Chẳng lẽ không phải nên để cậu đi xé gió sao? Cậu là người đã từng vô địch cơ mà.”

“Không được.” Tống Thu Hàn thản nhiên từ chối. Đêm nay anh không muốn nói chuyện: “Tìm một chỗ uống vài ly không?”

“Chưa uống đủ thì sao vừa rồi cậu lại đề nghị rời đi?” Trần Khoan Niên không hiểu.

Tống Thu Hàn không trả lời anh ta, vừa rồi Lâm Xuân Nhi đã nôn, cần được trở về nghỉ ngơi: “Tắt xe vào lề đường đi.” Anh đột nhiên nói, nhưng lại không nói ra lý do. Tài xế dừng xe lại theo lời anh, bật đèn cảnh báo nguy hiểm. Tống Thu Hàn nhìn ánh đèn bên ngoài sáng như một dải ngân hà, giống như khi đó Lâm Xuân Nhi đọc diễn cảm bài “Phố trời”* trong lớp học, lúc đọc đến câu “Dĩ nhiên hiếm thấy trên đời”, ánh mắt cô lấp lánh rạng ngời, giọng nói dịu dàng hòa với tiếng côn trùng râm ran, kéo mọi người vào một vùng thiên hà rực rỡ.

(*: Một bài thơ của Quách Mạt Nhược)

Cô chạy tới, vượt qua xe anh, sau đó tiếp tục tiến lên phía trước.

“Đi thôi. Đến chỗ Loan Niệm.” Anh ấn cửa sổ xe xuống, Trần Khoan Niên ở bên cạnh lấy điện thoại mở nhóm WeChat ra, gửi một bao lì xì

lớn vào đó. Nhóm chat mười mấy người lập tức nổ tung, Trần Khoan Niên mỉm cười hài lòng, ngón tay gõ chữ lách cách: “Sao nào? Có phải tôi đáng tin cậy hơn lớp trưởng Lâm không?”

Mọi người đồng loạt vâng vâng ừ ừ tâng bốc, Triệu Vũ lại đưa ra ý kiến khác: “Cho lớp trưởng thêm một cơ hội nữa nhé, để xem thành ý của lớp trưởng thế nào.”

Mọi người đồng thanh phụ họa. Lâm Xuân Nhi đang đạp xe, đương nhiên chưa có cơ hội vào nhóm xem. Mọi người đợi một lúc không thấy trả lời thì bèn nói đến chuyện khác.

“Hình như mọi người đều sống khá tốt nhỉ, ngoại trừ Lâm Xuân Nhi. Bảo có bạn trai chắc cũng chỉ để phô trương thanh thế thôi, thật ra là không muốn mọi người biết cô ấy sống không tốt.” Trần Khoan Niên lại nhắc đến Lâm Xuân Nhi, câu nói Lâm Xuân Nhi sống không tốt khiến Tống Thu Hàn nhú mày.

Lúc anh đang suy đoán lung tung thì Viên idol đã phát một bao lì xì trong nhóm, trên bì a ghi: “Thời gian đẹp nhất chính là hiện tại”, rõ ràng muốn kiên trì đến cùng với chủ nghĩa lãng mạn của mình. Trần Khoan Niên mở ra, xòì, đúng là hào phóng.

Sau khi về đến nhà, nhìn thấy bao lì xì trong nhóm và những lời trêu chọc mình của Trần Khoan Niên, Lâm Xuân Nhi bật cười thành tiếng. Qua nhiều năm vậy rồi mà Trần Khoan Niên vẫn chứng nào tật nấy, luôn muốn đối nghịch với cô. Cô thuận tay giật mấy bao lì xì kia, bỏ lại một câu: “Chúc sếp Trần vạn sự như ý.” Sau đó cài đặt chế độ im lặng rồi đi ngủ.

Lúc mở mắt ra, mặt trời đã lên cao, người gác cổng thúc giục hết tiếng này đến tiếng khác. Lâm Xuân Nhi loạng choạng đứng dậy đi mở cửa, Tiêu Muội xách theo túi lớn túi nhỏ, vừa vào cửa đã lớn tiếng với cô: “Bà cô tổ của tớ ơi, tớ ấn bao lâu rồi, suýt chút nữa đã báo cảnh sát rồi đó cậu biết không?”

“Buồn ngủ mà!” Cô ngáp một cái, mở túi của Tiêu Muội ra, đúng là vung tiền đỉnh thật, bác sĩ Lưu quả là hào phóng rộng rãi: “Uầy! Dự án lần này được thưởng không ít nhỉ...”

“Ha ha, hiếm khi gặp được ông chủ hào phóng.” Hai người cùng nhau thu dọn đồ đạc, sắp xếp tủ lạnh và ban công gọn gàng, sau đó lại cất đồ ăn vặt vào tủ đồ ăn vặt của hai người.

“Mặt cậu thế kia, kiểu gì cũng phải dưỡng hơn mười ngày.” Tiêu Muội nâng cằm Lâm Xuân Nhi lên, ánh nắng quá gắt, hôm nay còn hơi bong da, trong đen có đỏ, trong đỏ có đen, muốn nhếch nhác cỡ nào thì nhếch nhác cỡ đấy.

“Mười mấy ngày sau lại là một hảo hán.” Lâm Xuân Nhi xé một túi khoai tây chiên, ngồi khoanh chân trên ghế, cầm điện thoại lên: “Vẫn là Nhị Oa Đầu* với bia đen nhé?”

(*: Một loại rượu mạnh, nước trong, không mắc tiền.)

“Nhất trí.” Tiêu Muội gật đầu với cô, sau đó đi vào phòng bếp.

Lúc này Lâm Xuân Nhi mới phát hiện tin nhắn trong điện thoại của mình đã nổ tung, hàng trăm tin nhắn công việc, mà tên quý Trần Khoan Niên cũng đã gọi cho cô mười mấy cuộc gọi thoại.

Cô đọc tin nhắn công việc trước, nội dung là về chuyên đề Q3 giúp đỡ nông dân. Cô xem sơ qua, dự án do Tiểu Vân và Nhị Thiến lập kế hoạch không có vấn đề gì, cô nhắn lại ‘ok, mau tiến hành đi’, sau đó mới mở khung chat của Trần Khoan Niên ra, hỏi anh ta: “Hôm qua mệt quá nên phải lạng lẽ hồi máu, có chuyện gì vậy sếp Trần?”

Điện thoại Trần Khoan Niên bị rơi, vừa mới nhặt lên đã lập tức mắng té tát: “Cậu còn có mặt mũi hồi máu à? Cậu hồi máu cái đếch gì! Lâm Xuân Nhi, cậu có thể làm người được không? Mười mấy năm không gặp, sao cậu không có chút kích động nào thế? ... Ông đây kích động đến mức không ngủ được, muốn ôn chuyện với cậu!”

...

Lâm Xuân Nhi để điện thoại sang một bên, vừa ăn khoai tây chiên vừa nghe anh ta nổ súng máy, đến khi anh ta hết đạn cô mới cầm điện thoại lên: “Xong chưa?”

“Xong rồi.” Đầu bên kia hắt xì một tiếng, Lâm Xuân Nhi nghe thấy tiếng uống nước.

“Bị cảm à?”

“Bị Tống Thu Hàn kéo lên núi uống rượu, hôm qua cái chỗ rách nát đó mất điện, nửa đêm lạnh như chó.”

Lâm Xuân Nhi cười thành tiếng, chậm rãi nói: “Trần Khoan Niên, vừa rồi cậu phê bình tớ cái gì cũng đúng hết, nhưng cậu nhất định phải xin lỗi tớ, cậu biết tại sao không? Vốn dĩ tớ định đến Mạc Hà với đồng đội, chỉ vì một cuộc điện thoại của cậu mà tớ đơn độc bất chấp nguy hiểm tính mạng đạp xe gần hai ngàn cây số trở về. Cậu nói tớ không nhiệt tình, đó là bởi vì bà đây đã dồn hết sự nhiệt tình vào đoạn đường hai ngàn cây số trở về đó rồi!” Lâm Xuân Nhi trở hết kỹ năng viết báo cáo chiều sâu của mình ra. Sau khi nói xong những lời này, thậm chí cô còn có thể cảm giác được Trần Khoan Niên đang khóc.

Anh ta sục sịt mũi.

Lâm Xuân Nhi vội thừa thắng xông lên: “Tớ có oan không?”

“Oan.”

“Cậu có trách oan cho tớ không?”

“Trách oan.”

“Vậy cậu xin lỗi đi.”

“Xin lỗi.” Lần nào cũng là Trần Khoan Niên ra vẻ, sau đó bị Lâm Xuân Nhi đánh gục. Anh ta nhận.

“Thôi được rồi, nể mặt thái độ thành khẩn của cậu, tớ tha thứ cho cậu đấy. Bình thân! Lui xuống đi!” Lâm Xuân Nhi cúp điện thoại, nhớ tới cuộc gọi đầy ngẫu hứng với Trần Khoan Niên vừa rồi, trong lòng cô dâng lên cảm giác ấm áp.

Sau đó cô đi đến cửa phòng bếp, nhìn thấy vành tai đỏ ửng của Tiêu Muội. Cảnh tượng này quá động lòng người, ở tuổi này rồi mà lại đỏ mặt chỉ vì nghe được một cái tên. Lâm Xuân Nhi lặng lẽ quan sát một lúc, thấy Tiêu Muội thuần thục xử xí nội tạng của cá, sau đó cho vào chảo dầu rán, lúc này cô mới nói: “Hôm nào hẹn Trần Khoan Niên đi chơi chung không?”

Tiêu Muội dừng lại một chút: “Thôi đừng.” Cô ấy tự biết mình và anh ta không thể ở bên nhau. Từ thời niên thiếu Trần Khoan Niên đã thích mẫu con gái xinh đẹp rực rỡ, một bát nước trong như Tiêu Muội không thể hòa vào chảo dầu nóng hổi kia.

“Sao cậu ấy liên lạc được với chúng ta?”

“Là Vân idol đó, mặc dù không phải sao hàng đầu nhưng dù sao cũng lộ mặt ở các kênh. Tìm Viên idol, sau đó lại tìm những người khác, cuối cùng tìm đến Triệu Vũ. Triệu Vũ thì cậu biết rồi đấy, giảng viên hướng dẫn của tớ được đặc biệt mời đến trường Triệu Vũ, có một lần tớ đi đưa tài liệu cho thầy đã gặp cậu ấy. Tớ kể với cậu rồi mà.”

“Chậc, cái vòng này lớn thật.”

Tiêu Muội bỏ thịt ba chỉ đã cắt vào nồi hầm chung, sau đó cho gia vị vào. Cả hai bếp đã hết chỗ, cô ấy lại đi rửa mấy món khác. Nữ bác sĩ rất biết cách quản lý thời gian, sẽ không để lỡ một phút nào.

“Cậu còn chưa nói với tớ đấy, sao hôm nay lại nói dối là mình đã có bạn trai?”

“... Thuận miệng bịa ra thôi.”

“Cậu không muốn thua Tống Thu Hàn.”

“Người trưởng thành cả rồi, nói chuyện thắng thua gì nữa chứ? Dù sao thì nhiều lắm anh ấy chỉ ở lại nửa năm, cũng không gặp nhau mấy lần, rất có thể gặp mặt một lần rồi sẽ không gặp lại nữa, không cần nghiêm túc quá.”

Nói xong, cô sực nhớ đến bình súp lê tối hôm qua. Bếp ăn tại gia đó không cung cấp súp lê mang đi, thế là cô chạy đến chỗ xe đạp, lấy cái bình trên ngăn để bình nước xuống. Nhìn thấy ngọn núi Phú Sĩ nhấp nhô dưới đáy và bầu trời sao được vẽ tay trên thành bình, đây là chiếc bình thủy tinh được đặt làm riêng. Hôm qua hỗn loạn, cô lại không phát hiện ra súp lê được đựng trong một cái bình có giá trên trời.

Cô mở nhóm WeChat ra, nhấp vào WeChat của Tống Thu Hàn, ngón tay dừng ở chỗ thêm bạn bè một lúc lâu nhưng vẫn từ bỏ. Anh đã đính hôn, tương đương với việc đã bước một bước vào cánh cửa hôn nhân. Cô không hành xử như Viên Như, ranh giới đạo đức nói với cô rằng chẳng qua chỉ là một lần yêu thầm thời niên thiếu, cho dù vẫn còn một chút xao động hay hoài niệm thì cũng không nên có dây dưa gì với anh.

Cô đặt điện thoại sang một bên, đổ súp lê trong bình ra, cố gắng rửa sạch bình, sau đó thuận tay để lên giá sách.

Tiêu Muội đã chuẩn bị cơm nước xong xuôi, cô ấy cời tạp dề ra, hỏi cô: “Bà chủ nhỏ, dùng bữa thôi nào!”

“Con nhóc này mua đáng đồng tiền bát gạo thật.” Lâm Xuân Nhi véo

mặt cô ấy, mím môi dùng sức vặn nắp chai rượu Nhị Oa Đầu, mỗi người rót một ly.

Tiêu Muội nâng ly lên, đột nhiên nghiêm túc nói: “Tiếng chén rượu cụng vào nhau lúc này đều là tiếng cõi lòng tan vỡ.” Học theo Viên Như đấy! Hai người phình bụng cười to.

Lâm Xuân Nhi nghĩ đến khoảng thời gian mà cô thích nhất trong những năm qua. Ở bên người bạn thân nhất, say một lần, làm càn một lần, chẳng thềm quan tâm đến thế sự đời, chỉ lãng phí thời gian như thế này, là tấm huy chương mà trong thâm tâm cô muốn giành được nhất.

Huy chương tình yêu.

Nếu đêm nay trời mưa, bạn cũng tuyệt đối không được khóc.

Chương 3

Tính ra đã gần năm năm không say rượu rồi.

Tống Thu Hàn mở mắt ra, cảm giác đầu mình sắp nổ tung, anh nhắm mắt lại điều chỉnh một hồi, sau đó mới chậm rãi mở mắt lần nữa. Trong phòng thoáng thoảng mùi cà phê, anh mặc quần áo đi xuống lầu, nhìn thấy dì Thượng đang bận rộn trong bếp. Anh rót cho mình một tách cà phê, nhưng còn chưa kịp uống đã bị dì Thượng giật đi: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, không được uống cà phê khi chưa ăn gì!” Sau đó lại đưa cho anh một cốc nước ấm: “Đây, con uống cái này đi.”

Tống Thu Hàn cười khổ một tiếng, anh uống một cốc nước ấm rồi xoay người đi rửa mặt.

“Hôm nay con có ra ngoài không? Bữa tối muốn ăn gì?” Dì Thượng hỏi với theo sau lưng anh.

“Hôm nay không cần đến công ty, dì Thượng muốn nấu gì thì nấu, mà nấu ít thôi ạ.”

“Con không trả lời ông Tống sao?” Ông Tống mà dì Thượng nhắc tới là bố của Tống Thu Hàn, từ đầu tuần đã yêu cầu Tống Thu Hàn trả lời, muốn bàn bạc với anh về chuyện đính hôn với Phương Gia Ly.

“Không cần.” Tống Thu Hàn đặt tay lên chốt cửa: “Dì Thượng, dì nói một tiếng với bố giúp con là con không đồng ý, nếu như ông ấy thích thì tự mình cưới đi.” Sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trong gương, đôi mắt anh đỏ hoe vì say rượu, trên mặt lún phún râu.

Lúc bôi kem cạo râu rồi đưa dao cạo lên mặt, anh đột nhiên nhớ đến khuôn mặt nhỏ đen nhem và vàng trán trơn bóng của Lâm Xuân Nhi. Cô đã thay đổi rồi. Lâm Xuân Nhi thời học cấp ba là một cái bánh trôi thịt mềm mại nhí nha nhí nhảnh, khi đó Tống Thu Hàn thường xuyên muốn dùng râu của anh đâm vào mặt cô, muốn khuôn mặt trắng mịn của cô đỏ lên vì anh. Có một khoảng thời gian rất dài, anh cũng xấu hổ vì suy nghĩ thầm kín không thể để ai biết của một chàng trai trẻ.

Còn Lâm Xuân Nhi bây giờ giống như con báo chạy trên thảo nguyên, cân đối khỏe đẹp và tràn đầy sức sống.

Cô sống tốt không?

Từ hôm qua đến nay, trong đầu Tống Thu Hàn luôn xuất hiện câu hỏi này. Dì Thượng ở bên ngoài gõ cửa: “Nếu còn không ra thì cháo sẽ nguội mất đấy.” Lúc này anh mới phát hiện đã hơn mười phút trôi qua, vội vàng thu dọn rồi đi ra ngoài. Nhìn thấy ánh mắt dò xét của dì Thượng, anh cười nói: “Trả lời mấy tin nhắn nên nán lại ạ.” Anh bung bát cháo lên uống mấy ngụm, cảm thấy hơi áy náy: “Uống nhiều rượu quá nên bây giờ hơi chán ăn. Uống công dì sáng sớm đã bận rộn rồi ạ.”

“Không sao đâu, dì chỉ nấu một chút thôi.” Dì Thượng dọn dẹp chén đĩa rồi ngồi xuống đối diện anh: “Thu Hàn, dì Thượng nghĩ kỹ rồi, cuộc gọi này vẫn nên để con đích thân gọi cho bố con, hai người cứ giằng co như vậy cũng không tốt.”

“Con tự gọi cho ông ấy thì ông ấy lại muốn cãi nhau với con thôi.” Từ lúc mẹ anh qua đời, Tống Thu Hàn rất ít khi nói chuyện với bố, hai người không thể nói chuyện với nhau, mấy năm gần đây tính tình của ông ấy ngày càng lập dị.

“Giữa bố con với nhau có chuyện gì mà không thể nói được?”

Tống Thu Hàn biết dì Thượng khó xử, thế nên anh cũng gật đầu: “Được rồi dì Thượng, con sẽ tự gọi cho ông ấy.”

Anh đứng dậy đi đến phòng làm việc, ngồi trước máy tính, cầm điện thoại trong tay hồi lâu, suy nghĩ một lúc rồi cuối cùng cũng thôi, thay vào đó lại gọi cho Phương Gia Ly.

“Sao vậy?” Giọng điệu Phương Gia Ly không vui.

“Bố tôi lại nói đến chuyện đính hôn, gần đây cô có đi gặp ông ấy à?”

“Đúng vậy. Đi với bố em.”

“Tôi đã nói với cô rồi, tôi không có dự định kết hôn.”

“Em cũng đâu có. Tống Thu Hàn, bên phía bố em không thành vấn đề gì đâu, anh đi giải quyết bố anh đi, em đi ngủ đây.” Phương Gia Ly nói xong liền cúp điện thoại. Trong lòng cô ta hiểu rõ, Tống Thu Hàn là người máu lạnh, chưa từng thấy anh yêu ai. Cho dù cô ta muốn kết hôn với anh, nhưng cũng không thể kết hôn dưới tình thế anh bị ép buộc.

Tống Thu Hàn cầm điện thoại, trong lòng khó chịu.

Trần Khoan Niên gọi điện thoại tới, vừa lên tiếng đã phàn nàn về Lâm Xuân Nhi: “Cái con nhỏ Lâm Xuân Nhi kia bị sao vậy chứ? Năm đó cũng coi như chơi thân với cô ấy, thế mà giờ cô ấy lại không thèm quan tâm đến ai? Gọi cho cô ấy mười mấy cuộc, cuối cùng cô ấy gọi lại cho ông đây một cuộc...”

... Tống Thu Hàn nghe đến cái tên Lâm Xuân Nhi thì liền nhớ đến vàng trán trơn bóng của cô, cả dáng vẻ cô cúi đầu uống canh. Phải đói đến mức nào mới có thể thèm ăn như vậy chứ?

“Sao cậu không nói gì?” Trần Khoan Niên lẩm bẩm một hồi mới nhận ra mình đang nói chuyện với không khí.

“Đang nghe cậu nói đây.”

“Ồ, chẳng lẽ cậu không cảm thấy cô ấy máu lạnh à? Không giống với cảnh gặp bạn cũ trong tưởng tượng của tôi gì cả! Nếu là cô ấy năm đó, kiểu gì cũng sẽ chạy như bay tới ôm tôi!” Không hiểu sao Trần Khoan Niên lại có chút tủ thân, trong danh sách những người anh ta muốn gặp nhất sau khi về nước, Lâm Xuân Nhi đứng ở vị trí đầu tiên. Anh ta thông qua bao nhiêu người mới tìm được cô, khoảnh khắc lấy được số điện thoại của cô, không biết anh ta đã kích động đến mức nào, kết quả về mặt của Lâm Xuân Nhi lại bình tĩnh như mây trôi nước chảy.

“Tôi không cảm thấy cô ấy là người máu lạnh.” Tống Thu Hàn nói: “Nhiều năm không gặp, cảnh ngộ mỗi người khác nhau, cậu dựa vào đâu để hy vọng xa vời là cô ấy sẽ giống như mình?”

... Trần Khoan Niên bị Tống Thu Hàn nói cho ngây người, hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy? Vô duyên vô cớ bị Lâm Xuân Nhi và Tống Thu Hàn luân phiên giáo dục, mà ngật nổi trong lòng anh ta lại cảm thấy bọn họ nói có lý?

“Được rồi, không nhắc đến Lâm Xuân Nhi nữa. Buổi tối đi dự tiệc rượu không?” Trần Khoan Niên đang nói về bữa tiệc rượu của giới sưu tập: “Tìm cơ hội tuần mấy bộ sưu tập của chú ra ngoài.”

“Nếu cậu thích mấy bộ sưu tập của bố tôi thì có thể tự tới nói với ông ấy. Tôi không đến bữa tiệc rượu đâu, tối qua uống nhiều quá, bây giờ vẫn còn đau đầu. Buổi tối dự định ăn chút cháo loãng để dưỡng lại dạ dày.” Cuối cùng anh lại bổ sung thêm một câu: “Tôi không khuyến khích cậu có ý đồ với bố tôi đâu nhé, một khi ông ấy tố cáo với bố cậu thì cậu không chịu nổi đâu.”

“Được rồi! Vậy tôi cũng không đi, đi ăn chút cháo loãng của cậu.”

“Cậu có thể cho tôi chút yên bình được không?”

“Không thể.”

Tống Thu Hàn cười khổ lắc đầu, anh cúp điện thoại, thuận tay mở nhóm bạn học ra, phát hiện Trần Khoan Niên lại đổi tên nhóm thành: Thiếu niên cùng lớp. Cái người từ trước đến giờ luôn ngang bướng đã thay da đổi thịt rồi, không biết vở kịch có tình có nghĩa này là muốn diễn cho ai xem. Trong nhóm vô cùng náo nhiệt, mọi người vẫn luôn nói chuyện với nhau. Tống Thu Hàn kéo đến câu nói “chúc sếp Trần vạn sự như ý” của Lâm Xuân Nhi tối qua, ấn vào ảnh đại diện của cô, đó là một con đường dài vô tận, phía trước là tuyết trắng mênh mông, những ô vạch màu vàng sẫm kéo dài đến tít phương xa.

Một lữ khách cô độc.

Lâm Xuân Nhi không nói thêm gì nữa, cô chỉ nói một câu đó trong nhóm, sau đó không còn xuất hiện nữa.

Cô của năm đó nói như súng bắn liên thanh, không ngừng lú lo bên tai người ta, nói từ thiên văn địa lý đến bát quái ngũ hành. Thiếu nữ Lâm Xuân Nhi sôi nổi như ánh nắng khiến cậu chàng Tống Thu Hàn trả lời không xuể, vừa trốn tránh cô nhưng lại vừa mong đợi được gặp cô. Mỗi lúc tiếng cười của cô truyền đến từ đầu kia hành lang dài dang dặc, trái tim anh lại bắt đầu đập loạn nhịp, mãi đến khi tiếng cười kia biến mất một lúc lâu mới có thể bình tĩnh trở lại.

Bây giờ cô lại rất ít nói. Cả một bữa ăn ngày hôm qua, cô cũng không nói được mấy câu, thậm chí lúc anh đứng đợi cô đi ra, đưa cho cô một bình súp lê ấm áp, cô cũng không nói một lời.

Tống Thu Hàn từng nghĩ đến việc gặp lại cô, tình huống mà anh tưởng tượng không giống với Trần Khoan Niên, anh cũng không mong Lâm Xuân Nhi nước mắt lưng tròng chạy về phía mình. Những gì anh nghĩ chỉ là sau khi hết bất ngờ, hai người sẽ có thể ngồi xuống tâm sự về những việc đã trải qua mấy năm nay. Lúc Lâm Xuân Nhi đi vào bếp ăn tại gia đó, rẽ vào góc tường rồi dừng xe, Tống Thu Hàn đã đứng dưới mái hiên nhìn cô. Thử nhìn mà xem, có một số người, cho dù đã mùi mấy năm không gặp, cho dù mọi

người đều đã thay đổi, nhưng anh vẫn có thể nhận ra cô ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Tống Thu Hàn tắt WeChat, bật máy tính lên. Hôm nay có ba cuộc họp, sau đó phải bay đến Quảng Châu, Thâm Quyển, Trùng Khánh kiểm tra dự án, lịch trình dày đặc. Mấy năm qua đã quen với việc bận rộn rồi, anh cũng không thể dừng lại được.

Thiếu niên cùng lớp, sao Trần Khoan Niên có thể nghĩ ra cái tên nhóm này thế?

...

Chạng vạng tối, quả nhiên trời đổ mưa.

Lâm Xuân Nhi mở mắt ra, nghe thấy tiếng mưa rơi bên ngoài phòng, tiếng lá cây va vào nhau sột soạt, trời thu mát mẻ. Cô đứng lên, sợ quấy rầy Tiêu Muội nên rón rén đi ra ngoài, rót cho mình một cốc hồng trà, sau đó quán chần ngồi bên bệ cửa sổ ngắm mưa. Tách trà trước mặt tỏa hơi nóng mịt mờ, phủ một tầng sương mỏng lên mặt kính, cô duỗi tay viết chữ lên màn sương, viết là “chị gái.”

“Chị ơi, tối nay em ở Đính Linh Cáp.”

“Chị ơi, tối nay em không quan tâm đến bất kỳ ai, em chỉ nhớ chị thôi.”

“Nhớ ai đó?” Tiêu Muội dụi mắt bước tới, nhìn chữ “chị gái” trên kính thì nhẹ giọng hỏi cô. Đúng là không giấu nổi cô ấy mà. Thấy Lâm Xuân Nhi không đáp gì, Tiêu Muội đặt mông ngồi đối diện cô, cầm tách trà của cô lên uống một hơi cạn sạch: “Trà ngon, trà ngon. Được nông dân trồng chè ở Phúc Kiến tặng à?”

Lâm Xuân Nhi gật đầu: “Chuyên đề công ích lần trước đã giúp bọn họ tiêu thụ hết sạch Chanh Sơn Tiểu Chủng* còn tồn kho, mấy cô chú nông dân trồng chè gửi cho Tiểu Hỷ nhiều lắm.”

(*: Một loại trà đặc sản của tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc)

“Cậu quá tuyệt.” Tiêu Muội giơ ngón cái lên với Lâm Xuân Nhi.

“Đồ nịnh nọt này!” Xuân Nhi đẩy ngón tay cô ấy xuống: “Mưa thu se lạnh thế này, trời mưa kết hợp với một nồi lẩu xiên nướng và ngan hầm trong nồi sắt thì quá hoàn hảo, không thể bỏ lỡ được!”

“Bữa trưa còn nhiều lắm đấy!” Tiêu Muội chỉ vào tủ lạnh, đồ ăn thừa từ bữa trưa vẫn còn đang ở bên trong.

“Mấy cái đó giữ lại để trưa mai ăn!” Lâm Xuân Nhi kéo Tiêu Muội dậy: “Mau lên mau lên, nếu không ăn một nồi lẩu cay thì tở sẽ không tha thứ cho cậu đâu!”

Tiêu Muội bị cô nâng nặc như thế cũng hết cách, đành che ô khoác tay cô đi ra ngoài.

Cơn mưa ngày càng nặng hạt.

Hai người không hẹn mà cùng rùng mình, sau đó nhìn nhau mỉm cười.

“Cậu nói đúng, hôm nay quả thật phải ăn lẩu xiên nướng và ngan hầm nồi sắt, nếu không chúng ta sẽ không thể tha thứ cho chính mình.” Tiêu Muội tựa đầu vào vai Lâm Xuân Nhi, đột nhiên hỏi: “Cậu nói xem, cuối cùng sẽ chỉ còn lại hai chúng ta thôi sao?”

“Ý cậu là người khác đang đút cơm cho con, còn chúng ta thì đang chuẩn bị ăn một nồi lẩu thịnh soạn à?”

“Ý tớ là ở một thành phố lớn như vậy, người khác đều có ai đó bên cạnh, có thể dựa vào nhau trong đêm mưa. Còn chúng ta chỉ có thể che ô đi ăn lẩu cay.”

“Hay là tớ gọi điện thoại cho Trần Khoan Niên, tối nay cậu và cậu ấy dựa vào nhau nhé?” Lâm Xuân Nhi trêu cô ấy, trong bóng tối vẫn có thể nhìn thấy cô nàng bác sĩ đỏ mặt, Lâm Xuân Nhi còn bật cười thành tiếng: “Để tớ nói cho cậu biết, cái nào cũng có ưu điểm riêng của nó. Chúng ta ngưỡng mộ người khác giúp chồng dạy con, vợ chồng tôn trọng lẫn nhau, thì người khác cũng ngưỡng mộ chúng ta có thể ăn no, cả nhà không lo bị đói, tự do tự tại hiếm có khó tìm. Mỗi một trạng thái đều không nên được định nghĩa.” Lâm Xuân Nhi hơi nghiêng ô về phía Tiêu Muội: “Nhưng tối nay, tớ cho phép cậu ngưỡng mộ cuộc sống mà cậu chưa từng có.” Dứt lời, cô lấy điện thoại ra, tìm Trần Khoan Niên, gõ chữ: “Trời mưa rồi, muốn đi ăn lẩu không?”

“Gửi cho ai thế?”

“Trần Khoan Niên.”

!!! Tiêu Muội đỏ mặt giậm chân: “Lâm Xuân Nhi, cậu đang làm loạn đó!”

Lâm Xuân Nhi đưa điện thoại của mình đến trước mặt Tiêu Muội, mấy con chữ kia vẫn đang nằm trong ô nhập liệu, chưa được ấn gửi đi. Cô ghé mặt đến trước mặt Tiêu Muội, cười hì hì hỏi cô ấy: “Thất vọng à?”

Tiêu Muội lờm cô, xoay người lấy điện thoại của mình ra, gửi một tin nhắn: “Trời mưa rồi, muốn đi ăn lẩu không?”

“Gửi cho ai đấy?”

“Tổng Thu Hàn.”

Lâm Xuân Nhi giậm chân: “Tiêu Muội! Cậu đang làm loạn đó!”

Tiêu Muội học theo, đưa điện thoại của mình đến trước mặt Lâm Xuân Nhi, tin nhắn nằm trong khung chat của Tiêu Muội đã được gửi

đi. Nhìn thấy sắc mặt Lâm Xuân Nhi thay đổi, Tiêu Muội cười to:
“Lâm Xuân Nhi, cậu sợ à?”

Chương 4

Lâm Xuân Nhi không sợ, trước giờ cô chưa bao giờ sợ Tống Thu Hàn, ngược lại là Tống Thu Hàn sợ cô.

Khi đó Tống Thu Hàn trốn học, nhìn thấy Lâm Xuân Nhi từ xa đi tới liền quay người rẽ vào ngõ nhỏ. Lâm Xuân Nhi mồm mĩm có đôi mắt sắc bén, lập tức rẽ ngoặt theo đuôi phía sau. Cô ngẩng khuôn mặt tròn như hoa hướng dương lên, níu lấy vạt áo của anh, không hung dữ cũng không ồn ào: “Tống Thu Hàn, về lớp đi. Sắp thi rồi đấy!”

“Ớt không làm bài thi.”

“Vậy cậu cũng không thể trở thành đồ vô dụng được!” Lâm Xuân Nhi nghiêm túc nói, Tống Thu Hàn dờ khóc dờ cười.

Lâm Xuân Nhi của hiện tại véo khuôn mặt Tiêu Muội: “Ớt sợ gì chứ!” Kể từ ngày hôm qua, cô đã có chút thần hồn nát thần tính, rõ ràng không có gì, nhưng cứ cảm thấy hơi chột dạ. Chột dạ cái gì chứ? Những khung cảnh đó đã qua nhiều năm như vậy, chẳng qua chỉ là một lần yêu thầm thuở thiếu thời, sao lại không có tiền đồ như thế?

“Chẳng qua chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà.”

Tống Thu Hàn đang nghe Trần Khoan Niên cảm ràm về chuyện tiệc rượu, các ông lớn trong giới sưu tập đều kiêu ngạo, nửa năm tụ tập một lần đã là cố lắm rồi, vậy mà bọn họ lại từ bỏ cơ hội tuyệt vời này, ngồi trong nhà húp cháo.

“Cậu chê cháo của dì Thượng là sau này dì ấy không cho cậu vào

nhà nữa đâu.” Tống Thu Hàn lờm anh ta, tiếp tục đọc email. Chuông báo điện thoại vang lên, mở ra nhìn thì thấy Tiêu Muội gửi tin nhắn cho anh, Tống Thu Hàn cau mày.

“Có chuyện gì vậy?” Trần Khoan Niên nhích lại, nhìn thấy tên của Tiêu Muội: “Chậc chậc, đôi khi tôi không thể không phục cậu chủ Tống đấy, đi đến đâu là đám con gái chạy theo như vịt.”

Tống Thu Hàn cũng không nói gì, anh suy nghĩ mấy giây rồi mới trả lời lại: “Được. Gửi định vị cho tôi.”

“Không phải cậu muốn húp cháo sao?” Trần Khoan Niên cười nhạo anh: “Tiệc rượu không đi lại muốn đi ăn lẩu?”

Tống Thu Hàn không nói gì, chỉ mặc áo khoác vào, giương mắt nhìn màn mưa bên ngoài, sau đó đến phòng để đồ lấy ô: “Tôi lái xe, đưa cậu đến tiệc rượu, sau đó lại đi ăn lẩu.”

“Tôi không đi dự tiệc rượu, tôi muốn ăn lẩu.” Trần Khoan Niên nở nụ cười quái dị, sau đó khoác vai Tống Thu Hàn: “Trông Tiêu Muội có vẻ nhỏ nhắn như một con mọt sách thế thôi, chứ lẽ đâu cô ấy nổi lòng tà ác đánh cho cậu một gậy bất tỉnh rồi khiêng cậu về làm chuyện bậy bạ thì sao, cái được không đủ bù cái mất đúng không? Anh em bảo vệ cậu.”

Tống Thu Hàn gỡ cánh tay anh ta xuống: “Sếp Trần phải cố mà kiềm chế vào, đừng để lão sói xám nuốt bé thỏ trắng, bé thỏ trắng kêu trời trời không biết.”

Hai người lái xe hai mươi cây số, đến một tiệm lẩu chợ búa. Chợ búa đến mức nào? Ngoài cổng treo đèn lồng phấp phới như khuyên tai ngọc, cánh cửa gỗ kêu kẽo kẹt trong mưa gió, mùi lẩu cay thơm ngon từ xa xua lập tức xộc vào mũi, làm sống lại vị giác đã ngủ say từ rất lâu của Tống Thu Hàn.

Lâm Xuân Nhi ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, ngắm thật kỹ cơn mưa rơi

bên ngoài. Xa xa có hai người đàn ông che ô đi tới, bọt nước bắn lên theo mỗi bước chân, mang theo một chút sương mù.

Thấy họ thu ô ở cửa ra vào, cô mới cúi đầu tiếp tục viết danh sách.

Vừa bước vào tiệm lẩu, họ đã hòa vào khung cảnh huyên náo nơi đây. Tống Thu Hàn nhìn thấy Lâm Xuân Nhi ngồi bên cạnh bàn, mái tóc dài xõa sang một bên, tóc mái đã che đi vầng trán trơn láng, đang nghiêm túc nghiên cứu nên ăn món gì. Tiêu Muội thì áp điện thoại bên tai, đang gọi cho Tống Thu Hàn. Anh cúp máy, đi thẳng qua đó.

Chiếc bàn nhỏ hẹp, Tống Thu Hàn ngồi đối diện Lâm Xuân Nhi, mỉm cười với cô: “Khá hơn chưa?”

Lâm Xuân Nhi biết anh đang hỏi về chuyện cô nôn tối hôm qua, liền vỗ vỗ ngực: “Sức khỏe rất tốt, nôn rồi là dứt ngay, không có di chứng gì nữa. Buổi trưa tớ còn uống mấy lạng rượu trắng với Tiêu Muội đấy!”

Tiêu Muội ngồi bên cạnh cười: “Đúng vậy, tửu lượng của Xuân Nhi khá tốt. Không tin thì đêm nay đấu rượu đi, tớ làm trọng tài.” Lui thân sạch sẽ vô cùng.

Khóe môi Tống Thu Hàn hơi nhếch lên, anh hỏi Trần Khoan Niên ở bên cạnh: “Các cô gái đã hạ chiến thư rồi, nghênh chiến không?” Anh dùng từ “cô gái”, cách nói chuyện thật sự rất dễ nghe.

“Kẻ sĩ có thể chết chứ không thể nhục.” Trần Khoan Niên xắn tay áo lên từng chút một: “Cứ việc tới đây.” Anh ta đứng dậy đi đến quầy lễ tân tìm rượu, tìm một lúc lâu lại phát hiện chỉ có Nhị Oa Đầu là rượu trắng, thế là thuận tay cầm một chai đặt lên bàn bọn họ.

Thời niên thiếu không uống rượu, trông cứ như uống dồn hết vào ngày hôm nay vậy. Tính ra như vậy cũng hay, Lâm Xuân Nhi đứng dậy đi lấy chai rượu kia, lúc ngồi xuống thì đã bị Tống Thu Hàn cầm lấy, anh mím chặt môi, dùng sức vặn nắp chai, sau đó đứng dậy rót

rượu cho mọi người. Miệng chai hơi nghiêng, anh hỏi Lâm Xuân Nhi: “Rót đầy chứ?”

Lâm Xuân Nhi ngược mắt: “Cậu xem thường ai thế?”

Tống Thu Hàn bật cười ra tiếng, rót đầy ly rượu cho cô, sau đó lần lượt rót cho Tiêu Muội, Trần Khoan Niên, cuối cùng đến lượt mình.

Trần Khoan Niên kéo danh mục món ăn mà Xuân Nhi viết, liếc mắt nhìn: “Ừ, cậu ăn nhiều thế luôn á?”

Tống Thu Hàn quay đầu lại nhìn kỹ, sáu đĩa thịt.

“Phần nhỏ, phần nhỏ thôi. Bữa nay tớ mời.” Lâm Xuân Nhi đưa bút cho Trần Khoan Niên: “Hai cậu ăn gì cứ gọi đi.”

“Đang định làm tiệm lẩu tự do à?” Tống Thu Hàn chế nhạo cô, thấy cô yếu ớt trừng mắt với mình, anh bật cười thành tiếng. Nụ cười này thu hút những người cùng bàn liếc nhìn. Vốn dĩ anh đã là một người có khí chất nổi bật rồi, ở trong tiệm lẩu nóng hổi này càng toát ra vẻ đặc biệt hơn. Giờ phút này anh lại mỉm cười dịu dàng, khiến cái se lạnh của trời thu cũng phải nhường chỗ một chút. Cô bé nhân viên phục vụ đỏ mặt nhìn anh, là một cô gái hai mươi tuổi, cái nhìn kia mang theo chút khát khao mơ mộng, vô cùng rạng rỡ.

Nồi lẩu đã sôi, đồ ăn cũng đã đầy đủ. Sau khi mở nồi ra, mỗi người gấp một miếng thịt bỏ vào nồi, coi như bắt đầu bữa ăn. Lâm Xuân Nhi nhúng miếng thịt vào đĩa dầu rồi cho vào miệng, lập tức cảm thấy thỏa mãn vô cùng. Lúc này Trần Khoan Niên lại chỉ vào đĩa dầu của cô: “Ăn tỏi nghiền à, buổi tối không hện hò hả?”

“Một ngày nào đó nhất định sếp Trần sẽ chết vì nói nhiều đấy.” Lâm Xuân Nhi vừa cười vừa nói, lại nuốt xuống một miếng thịt.

“Không, tôi phải chết trên đường khám phá thế giới.” Trần Khoan Niên trả lời, sau đó dường như sực nhớ ra điều gì đó, anh ta vòng

tay qua cổ Tống Thu Hàn, khoác lên vai anh: “Suýt chút nữa cậu chủ Tống đã chết trên đường khám phá thế giới rồi đấy.” Sau đó anh ta nghiêng đầu hỏi Tống Thu Hàn: “Còn nhớ không? Biên giới Nepal Ấn Độ.”

“Năm 2015 hả?” Lâm Xuân Nhi đặt đũa xuống hỏi anh.

Tống Thu Hàn gật đầu: “Đúng vậy, may là mạng lớn. Một người bạn đồng hành bị đạn lạc sượt qua tai.”

Lâm Xuân Nhi không nói tiếp, lúc đó cô cũng đang ở biên giới Nepal Ấn Độ, làm một chuyên đề liên quan đến tín ngưỡng, đưa một nhà sư khổ hạnh đi từ Kathmandu đến biên giới Nepal Ấn Độ. Nhà sư khổ hạnh đã gần tám mươi tuổi, một hôm mở mắt ra chợt thấy mình đã không còn nhiều thời gian, thế là muốn trở về mảnh đất mình sinh ra để tể bái cái cây năm đó mình từng gieo trồng. Lâm Xuân Nhi cùng ông ấy tìm kiếm bảy ngày ở biên giới Nepal Ấn Độ, cuối cùng cũng tìm được gốc cây kia. Ký hiệu mà nhà sư đã khắc sâu lên gốc cây đã bị cuốn bay theo gió, Lâm Xuân Nhi tìm trên cái cây kia rất lâu cũng không tìm được, nhưng nhà sư lại nói: “Là nó, chính là nó.”

Mọi chuyện xảy ra rất đột ngột, lúc đó bọn họ nhìn thấy rất nhiều chiếc xe mắc kẹt ở biên giới, cuối cùng quyết định cuốc bộ rời đi.

Xe của Tống Thu Hàn chính là một trong những chiếc bị mắc kẹt ở đó, khi ấy vận mệnh của bọn họ đã ở sát bên nhau một lần.

Xuân Nhi cụng ly với Tống Thu Hàn: “Kính cậu mạng lớn.” Tống Thu Hàn bật cười, nâng ly rượu lên uống một ngụm lớn. Nhị Oa Đầu vào miệng dịu nhẹ, có hậu ngọt, rượu ngon, anh lại nhấp thêm một ngụm nữa.

“Lẩu chính là rượu, càng uống càng ngon.” Lâm Xuân Nhi xắn tay áo lên, để lộ cánh tay trắng nõn, cánh tay này tương phản rõ ràng với khuôn mặt đỏ đen của cô. Trần Khoan Niên chỉ vào mặt cô nói: “Cậu đúng là ‘không cần mặt mũi’ đấy!”

“Cậu thì cần, sếp Trần trắng muốn nỡ nà có vẻ ngoài của một tên cặn bã.” Lâm Xuân Nhi không phục cãi lại, miệng lưỡi sắc bén y hệt năm đó. Tống Thu Hàn quay lại nhìn Trần Khoan Niên: “Kể ra cũng đúng đấy, cậu thật sự có vẻ ngoài của một tên cặn bã.” Rõ ràng là cùng phe với Lâm Xuân Nhi. Trần Khoan Niên bị đánh bại, đưa mắt nhìn Tiêu Muội: “Tiêu Muội, cậu xem, mặt mũi tôi trông có ngay thẳng không?” Sợ Tiêu Muội nhìn không kỹ, anh ta còn đưa mặt mình đến trước mặt cô ấy.

Trong lòng Tiêu Muội nổi trống, cô ấy nắm lấy bàn tay Xuân Nhi dưới bàn, khuôn mặt không khỏi đỏ lên. Thấy mặt cô ấy đỏ rực lên, Trần Khoan Niên cứ như phát hiện ra một lục địa mới: “Mới uống một ngụm mà đã xông lên đầu rồi à? Tửu lượng kém quá đấy!” Sau đó ngồi xuống gắp một miếng thịt bỏ vào nôi.

Mưa rơi nặng hạt, họ ngồi bên cửa sổ, tiếng mưa rơi đập vào song cửa nghe rất rõ ràng. Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi không hện mà cùng buông đũa xuống nhìn, người qua đường vội vã, chớp mắt đã biến mất trong đêm mưa.

“Tớ thích nhất là khi trời mưa.” Lâm Xuân Nhi lẩm bẩm.

“Cậu luôn đến muộn vào ngày mưa.” Tống Thu Hàn cười nói.

“Không dậy nổi mà!”

Lại chẳng thế ư? Lâm Xuân Nhi thích ngủ vào lúc trời mưa hay có tuyết rơi, mẹ Lâm sẽ gõ cửa phòng cô ầm lên: “Còn không đi học là sẽ cho con thôi học đấy!” Cô rời giường vội vã lao ra ngoài, lên chuyến xe điện số 54, sau đó xuống xe rồi chạy vội vào phòng học. Mỗi lúc như vậy, kiểu gì Tống Thu Hàn ngồi ở hàng cuối cùng cũng sẽ huýt sáo một tiếng: “Lớp trưởng đến muộn kìa!”

Mỗi lần như thế Lâm Xuân Nhi đều sẽ cầm một cục phấn ném lên đầu anh: “Cậu nói nhiều quá đấy!”

Trần Khoan Niên thấy hai người họ ngẩn ra thì bèn ho nhẹ một tiếng: “Nào, bạn học Tiêu Muội, phỏng vấn cậu một lát nhé, tại sao lại muốn mời cậu chủ Tổng của chúng ta ăn lẩu?”

Tiêu Muội cười xấu xa, Lâm Xuân Nhi giẫm chân cô ấy dưới gầm bàn, sau đó nói: “Là như thế này, hôm qua Tống Thu Hàn nói cậu ấy đang làm ngành đầu tư, Tiêu Muội muốn hỏi xem cậu ấy có thể đầu tư cho dự án chăn nuôi lợn thông minh của mình không.” Cả hai cô gái đều có bí mật từ thời thiếu nữ, không thể để người khác dò ra được.

Tống Thu Hàn cảm thấy Lâm Xuân Nhi đã sống lại rồi.

Hôm qua cô không có một chút sức sống nào, yên tĩnh và xa cách giữa đám đông, Tống Thu Hàn cho rằng cô bị cuộc sống đè ép đến mức không thở nổi, còn thoáng thấy đau lòng cho cô.

Lúc này biết rõ cô đang nói hươu nói vượn, nhưng anh vẫn nghiêm túc hỏi: “Ở đâu?”

Trần Khoan Niên vội vàng cắt ngang chủ đề này: “Hôm nay không được phép nói chuyện công việc.” Sau đó lại hỏi Lâm Xuân Nhi: “Tiêu Muội tìm Tống Thu Hàn đầu tư chăn nuôi lợn thông minh, cậu đi theo làm gì?”

“Tớ là cổ đông mà.” Nói xong, cô còn chớp mắt với anh ta mấy cái, trông cứ như thật.

Cuối cùng Trần Khoan Niên cũng nhận ra Xuân Nhi đang bịa chuyện, nhồm lên gõ vào đầu cô cách một chiếc bàn: “Lâm Xuân Nhi, giờ cậu giỏi quá rồi nhỉ!”

“Nào sắp Trần, uống một ly vì dự án chăn nuôi lợn thông minh nào.” Lâm Xuân Nhi cười rộ lên.

Chương 5

Cơn mưa bên ngoài càng lớn hơn, chia cắt thế giới thành hai mảnh, một mảnh chìm trong màn mưa miên man bất tận, mảnh còn lại là nhà hàng tỏa ra mùi thơm của lẩu.

Cứ thế này thì sợ là hôm nay không về được mất. Chủ quán lẩu bố trí một màn hình chiếu chiếu một bộ phim đen trắng cho họ xem, trong phim có thể nghe lờ mờ thấy tiếng sột soạt của phim nhựa.

Tôi đã đến vô số nơi nhưng nơi thích nhất vẫn là Rome.

Lâm Xuân Nhi đã quen thuộc với bộ phim này đến nỗi thuộc lòng từng lời thoại. Cô giơ một tay lên chống má, nghiêm túc ngồi xem một lúc.

Di động của Tống Thu Hàn đặt yên lặng trên bàn liên tục nhấp nháy báo, anh liếc nhìn cuộc gọi đến, là của Phương Gia Ly. Anh cố ý không bắt máy, nhưng nếu không chịu bắt máy thì cô gái Phương Gia Ly này sẽ nhất quyết gọi điện liên tục. Vì vậy anh đành cầm máy lên bước ra ngoài, đứng dưới mái hiên cửa hàng trả lời điện thoại của cô ta.

“Sao vậy?” Tống Thu Hàn hỏi cô.

“Anh đang làm gì vậy? Sao nghe có tiếng ồn.” Phương Gia Ly nghe thấy bên Tống Thu Hàn có tiếng ồn thì hơi ngạc nhiên. Anh luôn là người sống lặng lẽ, hiếm khi đến những nơi đông người.

“Đi ăn tối với bạn. Có chuyện gì vậy?” Tống Thu Hàn hỏi cô ta một

câu rồi quay người lại, xuyên qua cửa sổ, anh nhìn thấy Lâm Xuân Nhi vẫn giữ tư thế vừa rồi, rõ ràng cô rất thích bộ phim đó.

“Không có gì. Tống Thu Hàn, tối hôm qua em trần trọc suy nghĩ không ngủ được, anh thấy chúng ta đính hôn theo lời người lớn có được không? Đính hôn cũng không phải kết hôn...”

“Phương Gia Ly, cô chấp nhận một cuộc hôn nhân không tình yêu, nhưng tôi thì không. Đời người dài như vậy, cô có chắc mình có thể chịu đựng loại bạo lực lạnh như vậy cả đời không? Cho dù cô có thể chịu nổi thì tôi cũng không làm được. Cô biết con người tôi rồi đấy, tôi mà đã không yêu thì người ta có bùng nước cho tôi, tôi cũng không uống.” Ánh mắt Tống Thu Hàn vẫn dán chặt trên người Lâm Xuân Nhi, cô đang uống nước, ánh mắt lơ đãng liếc ra bên ngoài bắt gặp ánh mắt anh, khẽ mỉm cười với anh.

Phương Gia Ly trầm mặc một lát mới nói: “Chúng ta quen biết đã hơn mười năm, em là người hiểu rõ anh nhất. Em phải ra ngoài chút đã, gọi lại sau nhé.”

“Bớt gọi điện quốc tế đi, đắt lắm.”

Phương Gia Ly cúp điện thoại rồi gửi tin nhắn cho Trần Khoan Niên: “Mấy ngày nay Tống Thu Hàn ở trong nước có niềm vui mới phải không?”

Trần Khoan Niên nhắn trả lời bằng một tin nhắn toàn dấu chấm lửng rồi nhét điện thoại vào túi. Tống Thu Hàn là một người kỳ lạ, rõ ràng anh luôn giữ mình trong sạch, nhưng phụ nữ lại nghĩ anh phóng túng nên cứ sát tới gần. Anh làm mặt lạnh thì phụ nữ lại cảm thấy anh đang làm bộ thả mồi bắt bóng. Việc này thật sự quá khó giải quyết.

Tiêu Muội đứng dậy đi vệ sinh, Trần Khoan Niên đi theo chặn cô ở cửa.

“Cậu hẹn Tống Thu Hàn đến làm gì? Tống Thu Hàn là người sống

lạnh lùng, có tuổi rồi thì đừng xông xáo quá làm gì, đều là bạn bè với nhau, làm loạn lên thì không hay lắm đâu.” Trần Khoan Niên đang nói sự thật, khó lắm mới tìm về được tình cảm bạn học, đừng để bị những chuyện dở tệ đó phá hỏng.

Đây cũng không phải là câu dễ nghe. Tiêu Muội không thích nghe đến mấy chữ đã có tuổi, cô đẩy kính mắt nói: “Trước tiên chúng ta làm rõ khái niệm chút nhé, đã có tuổi là muốn ám chỉ độ tuổi nào?”

... Trần Khoan Niên sừng sốt, sau đó đi tới nắm chặt bím tóc của Tiêu Muội: “Cái cô này, tự nhiên đi chặt chém nhau vậy hả?”

Tiêu Muội lườm anh ta: “Ai bảo cậu nói nhảm cho lắm vào.”

“Vậy cậu nói đi, vì sao lại rủ Tống Thu Hàn đi ăn lẩu? Bạn học nam cũng đâu phải chỉ có một mình cậu ấy?”

“Đã bảo rồi còn gì? Muốn cậu ấy đầu tư dự án nuôi heo thông minh...” Tiêu Muội mượn chiêu của Xuân Nhi bắt đầu nói hươu nói vượn: “Hay là để lần sau tôi tới tìm cậu nhé.” Nói xong câu này, tim cô ấy còn lỡ một nhịp.

Trần Khoan Niên ho nhẹ một tiếng: “Được. Lần sau có việc thì tìm tôi đi.”

Hai người một trước một sau đi về, đi vài bước Trần Khoan Niên đột nhiên giữ chặt Tiêu Muội: “Đứng im.”

Hình ảnh trước mặt khá đẹp.

Trong quán lẩu đơn sơ mọi thứ đều màu đỏ, tương ớt ở đáy nồi, bàn ghế gỗ đã tróc sơn đỏ, hai người đang ngồi trước cửa sổ trong màn mưa cùng xem một bộ phim đen trắng. Ngay cả khuôn mặt vừa đỏ vừa đen của Lâm Xuân Nhi cũng góp thêm cảnh đẹp cho bức tranh này.

Trần Khoan Niên lấy điện thoại ra chụp hai tấm hình rồi mới ngồi vào chỗ với Tiêu Muội.

Lúc này đã gần mười giờ, mưa vẫn rơi không ngớt. Đợi hết mưa thì trời sẽ lạnh hơn, mùa đông sẽ sớm đến. Thành phố này là thế, mùa xuân và mùa thu dường như luôn trôi qua rất nhanh, cố níu kéo giữa mùa hè và mùa đông. Nhưng dù thế nào thì sắc vàng óng ả của con đường toàn hoa kim ngân ở khu phố cũ sẽ luôn đến như đã đúng lịch trình của nó.

Nhất định phải đến đó ngắm!

Cả bốn người cùng xem phim, ăn lẩu, uống rượu đến lúc hơi chệnh choáng say, mấy người quấn chặt quần áo ngồi trên chiếc ghế ở lối vào quán lẩu cùng tận hưởng cơn mưa. Thịnh thoảng có những hạt mưa lọt qua trần nhà dột nát rơi xuống mặt họ, nhưng không ai ngạc nhiên cả, chỉ giơ tay lên lau qua. Đợi đến lúc tỉnh rượu, mấy người vỗ vai nhau chào tạm biệt: “Lần sau gặp lại nhé bạn hiền.” Lúc rời đi đều không quay đầu nhìn lại.

...

Tống Thu Hàn vừa về nhà đã đi tắm ngay sau đó mở máy tính xem báo cáo xu hướng ngành của tháng này, đồng thời phân tích doanh thu của các dự án lúc trước, sau đó xác nhận lịch trình sắp tới với thư ký Tiêu. Ngoại trừ Quảng Châu, Thâm Quyến và Trùng Khánh thì mới có thêm Nam Thông và trấn Cảnh Đức, một tuần năm địa điểm khác nhau.

“Lịch trình của trấn Cảnh Đức đã được lên kế hoạch vào ngày cuối cùng, một giờ sáng thứ năm là sẽ tới khách sạn, tham gia hội nghị lúc mười giờ sáng thứ sáu. Khách sạn cách địa điểm tổ chức ba mươi phút lái xe.” Cường độ cũng không nhỏ, Tiêu Tình lo anh không chịu nổi: “Hay là đổi thời gian nhé ạ?”

“Không cần. Cứ như vậy đi!” Tống Thu Hàn cúp điện thoại, nhìn thấy

Trần Khoan Niên gửi tin nhắn nên mở ra xem, phát hiện chẳng biết từ lúc nào mà đối phương đã chụp lên anh và Lâm Xuân Nhi. Trần Khoan Niên luôn rất giỏi trong việc lấy cảnh và bắt góc mặt. Tống Thu Hàn phóng to bức ảnh, cảnh đôi nam nữ đang ngồi ăn trông đẹp như trong mộng.

“Chụp thế nào vậy?”

“Đẹp đúng không.”

“Khen tôi một câu đê!”

Tống Thu Hàn gọi luôn cho anh ta, nói: “Hôm nay Phương Gia Ly tìm cậu à?”

“Sao cậu biết? Đồ cáo già này nữa! Cô ta hỏi tôi có phải cậu có tình mới không. Tôi đáp lại bằng sáu dấu chấm.” Trần Khoan Niên hơi dừng lại: “Tôi có thể chặn cô ta không? Hai năm qua càng ngày cô ta càng khó chịu, cứ coi chuyện của mình là to tát.”

“Chặn cô ta thì thà cưới cô ta đi còn hơn. Hay là cậu cố gắng chút đi, giải cứu anh em trong biển lửa, thế thì tôi cảm kích lắm đấy.”

Trần Khoan Niên cười he he: “Cậu tự cầu phúc đi. Tôi không so với cậu được, lần này trở về tôi có một kế hoạch lớn, làm tốt là anh đây có thể kết hôn luôn đấy.”

“Cái ngữ như cậu á? Dạo này lại đến quán bar à?” Tống Thu Hàn hỏi anh ta.

Trần Khoan Niên ra vẻ thần bí: “Không. Nhưng cũng không thể nói cho cậu biết được, chờ tin tốt nha bạn hiền!”

Tống Thu Hàn cúp điện thoại đứng dậy thu dọn hành lý. Sáng mai phải đi sớm, cũng may lần này các địa điểm đều ở phía Nam. Sau khi xếp xong vali anh nằm trên giường, lại nhớ đến bức ảnh Trần Khoan

Niên chụp nên mở điện thoại ra xem, thuận tay bấm lưu ảnh rồi thiếp đi.

Lúc đầu Tống Thu Hàn không cần thiết phải về nước, nhưng do bố anh ép cưới ghê quá, đúng lúc công ty có chuyển công tác luân phiên nên anh tình nguyện nhận trách nhiệm về nước. Sau khi về nước liền đắm mình vào các loại khảo sát thị trường và báo cáo số liệu, hết cuộc họp này đến cuộc họp khác. Có được thời gian riêng tư suốt hai ngày liên tiếp như hôm qua với hôm nay là chuyện cực kỳ hiếm có.

Ngày hôm sau, anh dậy sớm tới sân bay. Hôm nay ở cửa trong phòng chờ VIP của sân bay có tốp năm tốp ba người vây quanh, trên cổ đeo máy ảnh, đầu ngẩng lên ngó nhìn. Họ nhìn thấy Tống Thu Hàn thì đều sững sốt, vội cầm máy ảnh lên bắt đầu chụp ảnh. Tống Thu Hàn đeo kính râm đi qua trước mặt họ. Trong phòng nghỉ có một cô gái ăn mặc rất hợp mốt, đầu nhuộm kiểu tóc xám của các bà ngoại chạy lướt qua anh, cuối cùng dừng lại bên cạnh một người phụ nữ: “Bây giờ phải đứng cạnh cửa kính vậy tay.”

Người phụ nữ kia đứng dậy, thấy Tống Thu Hàn đi ngang qua thì nói với quản lý: “Chờ một chút.” Sau đó đi vài bước đến gần anh, nhẹ giọng gọi: “Tống Thu Hàn.” Tống Thu Hàn quay đầu lại, nghĩ một lúc mới nhớ ra đây là Viên Như.

“Khéo vậy, cậu đi đâu thế?” Viên Như hỏi anh.

“Quảng Châu.”

“Vậy càng trùng hợp hơn, tôi cũng sắp đi Quảng Châu, bên đó đang có một hoạt động từ thiện. Cậu cũng bay chín giờ à?”

“Đúng.”

“Đi cùng tôi không?”

“Thôi, tôi sợ ngày mai lại lên hot search.” Tống Thu Hàn cười với cô

ta, sau đó chỉ vào cửa kính: “Không phải cậu định đi qua đó chào fan à?”

Viên Như nhìn ra Tống Thu Hàn muốn giữ khoảng cách, năm đó cả hai từng có mâu thuẫn, người ta nói vật đổi sao dời, nhưng có một số chuyện có lẽ khó mà vượt qua được, chuyện đó chắc chắn là một chuyện không thể vượt qua. Cô ta nhìn thật sâu vào Tống Thu Hàn rồi xoay người rời đi.

Những fan đứng đó đều là những người Viên Như biết mặt, vì họ là người trong fan club của cô ta. Cô ta đẩy cửa đi ra ngoài, vẫy tay với fan club của mình. Phía dưới ồn ào, có người qua đường nhìn thấy cũng dừng chân lại xem: “Đó không phải là... Viên Như sao?”

“Trông còn đẹp hơn cả trên TV!”

Viên Như ở đó một lát rồi tháo kính râm ra, chỉ vào một người hâm mộ rồi nói: “Có phải em lại chưa ăn sáng đúng không? Mau đi ăn đi!”

Người kia hơi kích động, hai mắt đỏ bừng.

Đến khi Viên Như trở lại phòng chờ thì trên mạng xã hội đã xuất hiện bài đăng đầu tiên: “Viên idol ấm áp như vậy, nhất định xứng đáng với tình yêu của bạn!”

Sau đó là bài đăng thứ hai: “Viên idol ở phòng chờ máy bay cùng một người đàn ông bí ẩn, mối tình không rõ thực hư của cô ấy đã bị lộ.”

Những điều này Tống Thu Hàn đều không biết, sau khi lên máy bay anh liền ngủ bù, đến lúc hạ cánh thì lập tức đi thẳng đến địa điểm tổ chức hội nghị. Sau khi kết thúc một ngày họp, anh đi đến Thâm Quyến, dọc đường thì Trần Khoan Niên nhắn tin tới: “Được lắm anh bạn, vừa mới về mấy ngày đã định gia nhập làng giải trí rồi à.”

Tống Thu Hàn chậm rãi nhắn trả lại: “?”

Trần Khoan Niên gửi cho anh đường link và ảnh chụp: “Chúng cứ vô cùng chắc chắn, đừng hòng chối cãi. Hai người nối lại tình cũ à?”

Chương 6

Tống Thu Hàn im lặng một lúc rồi nói: “Gặp ở phòng chờ, không cần để ý đâu. Viên Như sẽ tự xử lý.”

“Nhưng Phương Gia Ly gọi chấy máy tôi rồi đây này. Lúc đầu thì hỏi tôi tại sao lần này cậu lại về nước, sau đó lại hỏi cậu và Viên Như có chuyện gì, rồi còn mắng tôi là chó săn của cậu...” Trần Khoan Niên ấm ức: “Tính ra thì cô ta không mắng tôi thật, cô chủ Phương sẽ không mắng người để còn giữ thể diện, nhưng cậu hiểu cái kiểu nói chuyện của cô ta rồi đấy...”

“Làm cậu ấm ức rồi, khi nào về mời cậu đi uống rượu nhé.” Tống Thu Hàn cười nói.

“Thế tóm lại cậu và Viên Như chắc chắn không có chuyện gì phải không? Cậu có chắc là Viên Như sẽ giải quyết ổn thỏa chứ không phải muốn để chuyện này âm ỉ hơn chứ? Cái cách cô ta nhìn cậu đúng kiểu một cái liếc mắt cũng không bỏ sót, gọi là muốn ăn tươi nuốt sống cũng không quá. Hay là cậu cứ hoàn thành giấc mơ thời thiếu niên cho cô ấy đi.” Trần Khoan Niên nói bon mồm không kìm được.

“Cậu còn việc gì không?” Tống Thu Hàn hỏi ngược lại.

Anh vừa hỏi vậy, Trần Khoan Niên liền câm nín, sau một lúc im lặng mới quãng cho một câu: “Chúc cậu bình yên.” Rồi cúp máy.

Tống Thu Hàn nhắm đi nhắm lại mấy chữ “giấc mơ thời thiếu niên” của Trần Khoan Niên, ai mà chưa từng có giấc mơ thời thiếu niên?

Nhưng dù sao thì đó cũng chỉ là thời thiếu niên. Sống lãng phí thời gian đến bây giờ, thanh tiến độ cuộc đời đã chạy được một phần ba, cái gì nên trải qua đều đã trải qua cả rồi, có ai còn mơ về giấc mơ thời thiếu niên không thành nữa chứ?

...

Tiêu Muội tháo miếng bịt mắt của Lâm Xuân Nhi ra, vừa mở mắt cô đã thấy tấm ảnh Tống Thu Hàn và Viên Như đang đứng nói chuyện trong phòng chờ máy bay. Thấy Lâm Xuân Nhi không có phản ứng gì, Tiêu Mộng lắc lắc điện thoại.

“Bố cục và phối màu rất tốt. Fan của Viên Như chụp ảnh người giỏi nhỉ.” Lâm Xuân Nhi ngồi dậy, thuận tay lấy gối chèn ra sau lưng, cầm lấy điện thoại di động của Tiêu Muội nhìn lại một lần nữa: “Lúc nào Viên Như cũng phối đồ rất đẹp, Tống Thu Hàn cũng bảnh. Đồ của dân tinh anh top đầu ngành đầu tư lúc nào cũng chịn chu, còn có cả nhãn hiệu của giới đầu tư rất rõ ràng nữa. Tớ phải thực lòng khen ngợi gu thẩm mỹ của hai người này đấy, cũng thấy họ rất xứng đôi.” Đối với Viên Như, định hướng dư luận là chuyện rất quan trọng. Lâm Xuân Nhi liếc nhìn đồng hồ, giờ là chín giờ tối, hot search từ buổi sáng mà giờ vẫn còn đó thì nghĩa là cô ấy muốn để chuyện này tiếp tục được bàn tán.

Tiêu Muội thấy Lâm Xuân Nhi vẫn vẻ như một nhà văn thì bật cười: “Tớ học nhiều hơn cậu mấy năm mà còn không nói được theo kiểu nghiêm túc làm như có thật của cậu đấy. Tớ thì chỉ biết cầm điện thoại tặc lưỡi thôi.”

“Cậu đọc bài luận văn được đăng trên SSCI* cho tớ thì tớ cũng chỉ biết tặc lưỡi mà nghe thôi.” Lâm Xuân Nhi đưa điện thoại cho cô.

(*: Danh mục các tạp chí của ngành khoa học xã hội trên toàn thế giới)

“Cậu thật sự cảm thấy bọn họ xứng đôi à?” Tiêu Muội hỏi cô.

“Ha.” Lâm Xuân Nhi uống một hớp nước: “Lúc nào cũng thấy xứng đôi.”

Khi đó Tống Thu Hàn chơi bóng rổ trên sân, Viên Như cầm nước chờ anh bên lề. Mỗi lần anh chạy về phía cô ta thì đám đông lại cười phá lên. Lúc ấy Lâm Xuân Nhi cảm thấy khoảnh khắc Tống Thu Hàn chạy về phía Viên Như rất đẹp, Viên Như dưới ánh mặt trời rực rỡ cũng rất xinh.

Lúc đó Lâm Xuân Nhi đang làm gì nhỉ?

Lâm Xuân Nhi đang ở trong phòng phát thanh, đọc những dòng chia sẻ thương xuân tiếc thu của mấy cô thiếu nữ. Giờ nghỉ lại Lâm Xuân Nhi vẫn cảm thấy những bức thư đó rất sống động, cô tích lũy được nguồn thơ ca hiện đại cũng nhờ những bài viết đó. Các cô gái tuổi dậy thì luôn có thể học thuộc lòng tất cả các thể loại thơ tình trên khắp thế giới. Giọng cô vang lên trong không gian sân tập, Tống Thu Hàn đang cẩn thận lắng nghe thì lại bị người ta ụp cái mũ lên đầu.

Đồng đội than thở: “Cứ tới thời gian phát thanh của lớp 10A6 là không chơi được một trận bóng rổ nào ra hồn. Tới giờ phát thanh là trung phong của lớp 10A6 sẽ trở thành phế nhân.”

Tống Thu Hàn vén áo lên lau mặt, rũ mồ hôi trên đầu: “Tôi mệt, muốn uống nước.”

Họ thường gặp nhau ở hành lang vào buổi chiều, khi đó Lâm Xuân Nhi kết thúc giờ phát thanh, còn anh đã chơi bóng rổ xong. Trong hành lang vẫn còn đang quanh quẩn bài tình ca cuối cùng. Thật kỳ lạ, những năm đó chúng ta đều không hiểu gì về tình yêu, nhưng đã sớm biết nghe nhạc tình yêu.

“Lâm Xuân Nhi, cậu đừng đọc phát thanh nữa được không?” Ngày nào Tống Thu Hàn cũng hỏi cô câu đó.

“Mặc mớ gì tới cậu?” Ngày nào Lâm Xuân Nhi cũng trừng anh.

“Ảnh hưởng đến biểu hiện của tớ. Sao mấy bài viết gửi cho cậu mùi mẫn sến sẩm thế.” Tống Thu Hàn phàn nàn.

“Cậu thích thì đi mà ý kiến.” Lâm Xuân Nhi nhanh chân chạy đi.

Một ngày nào đó, khi Lâm Xuân Nhi không phát thanh, Tống Thu Hàn lại hỏi cô: “Buổi trưa cậu đi đâu đấy?”

“Cậu quản tớ à?”

Vào những buổi chiều mơ màng ấy, gió nhẹ thổi tung rèm cửa lớp, Tống Thu Hàn ngồi hàng cuối cùng, ngủ gục trong tiết đầu tiên của buổi chiều. Lâm Xuân Nhi ngồi trước mặt anh, nghiêm túc nghe giảng bài. Mái tóc đuôi ngựa của cô quét qua đỉnh đầu anh, anh sẽ thuận tay nắm lấy. Mái tóc dày đó chính là sức sống căng tràn của thiếu nữ. Lâm Xuân Nhi sẽ nhân lúc giáo viên không chú ý để quay lại đánh anh, còn anh thì vùi mặt vào khuỷu tay cười run người.

Những chuyện này chỉ xảy ra giữa anh và cô, không một ai biết hết.

Sau đó Tống Thu Hàn tỉnh ngủ nghe giảng bài, thấy Lâm Xuân Nhi ngồi ngay ngắn chép bài thì sẽ viết một tờ giấy rồi vỗ nhẹ bả vai cô. Cô luồn tay xuống dưới nách vụng trộm cầm lấy, mở ra xem: “Đừng nghe làm gì, có nghe cậu cũng không hiểu đâu.” Lâm Xuân Nhi quay đầu lại lờm anh, sau đó quay đầu giơ tay mách thầy: “Thầy ơi, bạn Tống Thu Hàn đọc sách môn khác ạ.” Không cần biết anh có đọc hay không thì trên bàn anh kiểu gì cũng sẽ có sách của môn khác. Giáo viên sẽ ngược mắt lên nói: “Tống Thu Hàn, em hiểu bài học hôm nay không?” Tống Thu Hàn gật đầu: “Có ạ.” Sau đó liền thuận miệng đọc công thức và lời giải cho câu hỏi trên bảng đen. Giáo viên gật đầu: “Không quản nổi, không quản nổi.”

Lâm Xuân Nhi làm bầm: “Có phải chơi trò đấu địa chủ đâu mà còn không quản nổi.”

Các bạn học cười ầm lên, Tống Thu Hàn cũng bật cười thành tiếng. Anh nhìn thấy ánh nắng xuyên qua vành tai thiếu nữ, phủ lên đó một lớp màu hồng nhạt, khiến anh chỉ muốn cắn một cái.

Lúc học lớp mười Lâm Xuân Nhi sợ nhất là mấy môn khoa học tự nhiên, từ khi lên cấp ba cô đã không còn duyên với mấy môn khoa học tự nhiên nữa. Bình thường chỉ cần qua một khắc đủ để nuốt nước bọt thôi là cô đã không hiểu những gì giáo viên đang nói rồi. Kỳ thi toàn quốc sắp tới, mỗi ngày tan học Lâm Xuân Nhi đều không về ngay mà ở lại học tiếp. Trong phòng học chỉ có thừa thớt ba bốn người, Tống Thu Hàn cũng không về, anh nghe đĩa mp3, có lúc thì là đĩa nhựa mp3 yên lặng quay tròn, âm nhạc truyền tới tai. Lâm Xuân Nhi ngồi làm đề thỉnh thoảng sẽ tức giận vút bút xuống. Tống Thu Hàn liền tháo tai nghe ra, đứng dậy đi tới xem thử, cầm bút lên viết lời giải cho cô rồi ngồi trở lại. Lâm Xuân Nhi quay đầu định cảm ơn anh, nhưng anh luôn nói với vẻ nghiêm túc: “Cậu tuyệt đối không được kéo cả lớp mình xuống đâu đấy.”

“Cậu có tinh thần vì tập thể thế cơ à?” Lâm Xuân Nhi hỏi anh, sau đó nhớ tới có lẽ còn phải nhờ anh giải đề nên đành thè lưỡi xoay người đi.

Có người ở ngoài cửa sổ gọi Tống Thu Hàn đi chơi bóng, Tống Thu Hàn nói không rồi thuận tay lấy sách toán cao cấp ra đọc.

Vào ngày công bố kết quả kỳ thi toàn quốc, cô Khúc giáo viên chủ nhiệm lớp đọc kết quả, mọi người đều làm bài khá tốt. Khi đọc đến tên Lâm Xuân Nhi: “Lâm Xuân Nhi, 4 điểm B.”

“4 điểm D ấy ạ?” Tống Thu Hàn lập tức hỏi nổi một câu khiến Lâm Xuân Nhi hồn bay phách lạc. Các bạn học cười rú lên, còn cô thì lại nước mắt đầm đìa nhìn cô Khúc.

“4 điểm B, boy ấy, B! Tống Thu Hàn, tai em có vấn đề à?” Cô Khúc ném cho cậu một viên phấn: “Đừng có quấy rối.”

Lâm Xuân Nhi thả lỏng cả người: “Hoá học với vật lý là chướng ngại vật to nhất đời đi học của mình!”

“Chướng ngại vật to nhất đời đi học của cậu là bị ngốc đó.” Thấy cô đã vui vẻ trở lại, Tống Thu Hàn liền cười trêu chọc cô.

Trong phòng học, tiếng cười kéo dài mãi không tan, đợi đến khi yên tĩnh lại, mọi người bắt đầu hỏi nhau: “Cậu chọn khối xã hội hay khối tự nhiên?”

“Chắc là khối tự nhiên. Học khối xã hội thì lại phải học thuộc câu hỏi.”

“Chắc là khối xã hội. Tớ không giỏi mấy môn tự nhiên.”

Trần Khoan Niên ló đầu ra từ một góc khác trong lớp, hỏi Tống Thu Hàn: “Thế cậu Tống chọn gì?” Các bạn học đều quay sang nhìn anh. Có cô gái còn nín thở.

“Không quan trọng lắm.” Tống Thu Hàn viết vào hai tờ giấy, vo lại lắc trong tay, sau đó lấy một tờ mở ra: “Khối xã hội.”

“Được đấy, anh đây cũng học khối xã hội này.” Giáo viên sợ Trần Khoan Niên và Tống Thu Hàn ngồi gần nhau sẽ làm loạn trật tự lớp học nên chia họ ra hai góc lớp, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc giao lưu của họ. Hai người vẫn chơi bóng rổ với nhau, ném giấy cũng ném chuẩn, nên có chuyện gì cứ viết vào giấy truyền cho nhau là xong việc. Thậm chí những lúc trong lớp ồn ào thì còn buôn chuyện từ xa với nhau, không hề bị ngăn cản.

Tiêu Muội ngồi ở hàng trước viết một tờ giấy ném đến bàn Lâm Xuân Nhi: “Tớ cũng học khối xã hội nhé?”

“Cậu học thế quái nào được?” Lâm Xuân Nhi trả lại tờ giấy cho Tiêu Muội.

“Học khối xã hội dễ mà.” Tiêu Muội vắt óc viết ra câu này: “Chúng mình cùng học khối xã hội thì vẫn có thể học cùng lớp!”

Lâm Xuân Nhi vẽ một cái mặt cười thật to ném về phía cô ấy.

Hai tờ giấy Tống Thu Hàn viết đã bị Trần Khoan Niên thuận tay lấy đi. Anh ta mở tờ giấy ra, nhìn thấy trong hai tờ đều viết là khối xã hội, trong nháy mắt như đã nhìn ra bí mật gì đó, rồi lại thấy có gì đấy bất thường. Thế là thiếu niên Trần Khoan Niên có đam mê sưu tập bèn uốn phẳng hai tờ giấy kia rồi rùi kẹp nó trong cuốn “Tur trị thông giám” của mình.

Còn Tiêu Muội thì đang dựa vào vai Lâm Xuân Nhi nói: “Cậu biết gì không? Khi còn nhỏ tớ muốn chế tạo tên lửa để thay đổi thế giới đấy.”

“Đường đời rẽ nhánh biết đi đường nào.” Lâm Xuân Nhi thở dài một tiếng.

Thời thiếu niên đều sẽ vì tình yêu mà phấn đấu quên mình. Khi đó yêu một người rất đơn giản, chỉ muốn ở bên người đó, mong nhất là được đến trường, ghét nhất là tan học, lúc nào cũng thấy một ngày quá ngắn, lẽ ra nên kéo dài vô tận. Đường ga tàu điện 54 đã dài rồi nhưng càng nên dài hơn, dài đủ để chạy hết ngày hôm đó, tới sáng hôm sau mới quay đầu xe chạy một mạch đến trường là vừa, thế là người ở trên xe có thể một khắc cũng không rời nhau.

Thời thiếu niên chính là như vậy, khi ấy luôn cho rằng trên đời này chỉ có mỗi tình yêu, là một thời thiếu niên non nớt!

Chương 7

Sau khi Tống Thu Hàn kết thúc cuộc họp ở Thâm Quyến thì thuận đường gặp một doanh nhân lập nghiệp. Hai người hẹn gặp nhau trong một quán cà phê ở Xà Khẩu. Khi Tống Thu Hàn đến nơi thấy một người đàn ông đeo kính ngồi bên cửa sổ, mặc áo sơ mi xám nhạt đơn giản, dáng vẻ có khí chất của người đọc sách.

Tống Thu Hàn giơ tay lên xem giờ, anh đến vừa đúng giờ. Nhưng ly cà phê trước mặt người đàn ông đã cạn, hiển nhiên là người này đã đợi lâu rồi. Anh vững vàng bước tới: “Xin chào, anh Lương Ngộ phải không?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Người đàn ông vội đứng dậy đưa tay về phía Tống Thu Hàn: “Đúng vậy, chào anh, anh Thu Hàn.” Thay vì gọi là Tống Thu Hàn, giám đốc Tống hay tên tiếng Anh là Lynn thì người này lại gọi anh là Thu Hàn, gọi như thế khiến khoảng cách giữa họ dường như đã được kéo gần hơn.

“Anh muốn uống gì?” Lương Ngộ hỏi anh.

“Anh có gợi ý gì không?” Tống Thu Hàn nhìn quanh, quán cà phê này mang phong cách công nghiệp, ngoài cửa sổ là quảng trường nghệ thuật.

“Cà phê pha ở đây rất ngon.” Lương Ngộ đang định đứng dậy đi thì lại bị Tống Thu Hàn ngăn lại: “Để tôi tự gọi cho, anh không cần khách sáo đâu.”

Tống Thu Hàn đã bỏ đi sự cuồng nhiệt thời thiếu niên, những năm qua dần trở nên ôn hòa hơn, đối xử mọi người đều rất nho nhã lễ độ, chưa từng vượt qua khuôn phép. Nói một cách chính xác thì trông anh hoàn toàn không giống một nhà đầu tư thành công cho lắm.

Ly cà phê pha đặt trước mặt tràn ngập hương thơm êm dịu, anh nhấp thử một ngụm, khá ngon, sau đó gạt đầu: “Mùi vị rất ngon.”

Lương Ngộ cười: “Kế hoạch dự án đã được viết ngay trong quán cà phê này, ròng rã suốt năm tháng.”

“Tôi đọc rất kỹ.” Tống Thu Hàn dùng chữ “đọc”, anh cũng không hùng hổ dọa người định chèn ép người ta, mỗi một doanh nhân lập nghiệp có dũng khí đều đáng trân trọng: “Chúng ta bỏ qua phần chào hỏi khách sáo nhé. Phần tôi quan tâm trong bản kế hoạch là phần viết tới khái niệm ‘thú cưng kết hợp cộng đồng’. Dữ liệu thị trường về nội dung này hiện tại như thế nào? Còn kết quả nghiên cứu người dùng thì sao?”

Lương Ngộ đẩy gọng kính, sau đó lấy ra một xấp kết quả dày cộp từ cái túi tài liệu phía sau, đẩy cho Tống Thu Hàn: “Đây là quá trình nghiên cứu thị trường của chúng tôi, anh xem thử nhé. Tôi sẽ giải thích sơ qua về kết quả. Thực tế hiện tại trong nước có sáu mươi tám triệu con thú cưng, trong đó 85% là chó, tổng doanh thu là sáu tỷ, chủ yếu tiêu thụ thực phẩm, sản phẩm vệ sinh, đồ chải lông tắm rửa, đồ dắt chó,... Khách thường mua hàng theo các kênh chuyên môn, mua trực tuyến và ở siêu thị.”

Tống Thu Hàn lật xem số liệu trong tay, tuyến thời gian và mẫu người dùng của từng mục số liệu đều được sắp xếp khoa học và hợp lý, kết luận cũng chính xác và có chừng mực. Lương Ngộ là một người nghiêm túc.

Anh ngẩng đầu nhìn Lương Ngộ, đưa ra kết luận của mình: “Chuyên nghiệp và tiện lợi cho người tiêu dùng là mục tiêu cuối cùng trong

các dịch vụ của chúng tôi.”

“Làm thế nào để giải quyết tính chuyên nghiệp?”

“Nhân viên của chúng tôi sẽ được tiến hành đào tạo chuyên nghiệp về các công việc chải lông, tắm rửa vệ sinh và phối hợp dinh dưỡng cho thú cưng. Mỗi cửa hàng cộng đồng đều có bác sĩ thú y chuyên nghiệp. Những người nuôi thú cưng có thể giải quyết các vấn đề mà thú cưng của họ gặp phải ở những điểm cửa hàng đó.” Lương Ngộ nói xong, nhìn Tống Thu Hàn đang suy nghĩ.

“Chi phí cho vòng tài trợ hạt giống* ước tính là bao nhiêu? Và cả tốc độ tiêu tiền của các anh cùng với khả năng thu về lợi nhuận nữa?”

(*: Seed round, là giai đoạn tài trợ vốn cổ phần chính thức đầu tiên trong các dự án khởi nghiệp)

Mặt Lương Ngộ hơi ửng đỏ: “Tôi nghĩ thế này, vòng tài trợ hạt giống cần khoảng bốn triệu rưỡi. Chúng tôi lấy Thâm Quyến làm địa điểm thử nghiệm, bước đầu làm mẫu ở ba cửa hàng cộng đồng, tuyển dụng và đào tạo nhân sự, thuê và trang trí cửa hàng, kèm theo giai đoạn tuyên truyền ban đầu, mỗi cửa hàng sẽ cần khoảng một triệu rưỡi. Sau khi chính thức ra mắt bảy tháng, chúng tôi sẽ có thể xác định phương án sắp xếp cho dự án trong tương lai.” Anh ta báo cáo bằng một con số rất thực tế.

Tống Thu Hàn bật cười. Lương Ngộ không phải là người theo chủ nghĩa cấp tiến, anh ta không cần nhiều tiền, không hứa hẹn suông, suy nghĩ tỉnh táo, tích cực hành động. Tống Thu Hàn muốn kiểm tra đánh giá của mình nên lại hỏi tiếp: “Mục tiêu ngắn hạn và dài hạn là gì?”

“Mục tiêu ngắn hạn là chứng minh tính khả thi, mục tiêu dài hạn là tạo ra một hệ sinh thái cho ngành công nghiệp thú cưng lành mạnh.”

“Không phải là được lên sàn chứng khoán à?”

Tống Thu Hàn đã nghe quá nhiều doanh nhân lập nghiệp nói rằng mục tiêu lâu dài của mình là được lên sàn, điều Lương Ngộ nói khiến anh khá bất ngờ.

Lương Ngộ lắc đầu: “Lên sàn chứng khoán không bao giờ là mục tiêu lâu dài của chúng tôi. Đó là một cột mốc quan trọng, chứ không phải một mục tiêu.”

Tống Thu Hàn chỉ vào bản báo cáo trong tay: “Tôi có thể mang những thứ này đi được không?”

Lương Ngộ gật đầu: “Được.”

“Anh không sợ tôi tiết lộ số liệu của anh à?”

“Thị trường năng động và sẽ luôn thay đổi.”

Tống Thu Hàn cất tài liệu vào trong túi xách, sau đó nói: “Lương Ngộ, vừa rồi được nói chuyện với anh tôi thấy rất vui. Anh là người lý trí và biết kiềm chế. Nói ở mức độ lớn hơn thì anh có thể là một người đáng tin cậy, nhưng từ góc độ hiểu biết về thị trường của anh thì anh quá bảo thủ. Anh cũng đã nói thị trường rất năng động, có thể khi cửa hàng vật lý đầu tiên của anh được đưa lên mạng thì đã có nhiều người sao chép lại ý tưởng của anh, cầm tiền của nhà đầu tư khác để cướp lấy thị trường của anh. Anh có cần nghĩ cách xử lý khi gặp phải tình huống như vậy không?” Tống Thu Hàn uống ngụm cà phê cuối cùng trước mặt mình: “Sản phẩm của anh vẫn cần thúc đẩy phương hướng thị trường, xây dựng thương hiệu và định hướng truyền thông.” Tống Thu Hàn luôn tôn trọng những người theo chủ nghĩa trường kỳ, mỗi người theo chủ nghĩa này sẽ cần dành nhiều thời gian cho một việc, chịu đựng sự phù phiếm và thay đổi nhanh chóng của thế giới vật chất, luôn giữ vững ý chí của mình, điều đó rất đáng quý.

Lương Ngộ không vội đáp lời Tống Thu Hàn, anh ta đang nghiêm túc

suy nghĩ.

Trên thực tế có một tổ chức khác đã đồng ý đầu tư tiền cho anh ta, số tiền họ cần cũng không phải quá nhiều đối với bất kỳ tổ chức nào. Trước khi gặp Tống Thu Hàn anh ta đã cân nhắc chuyện hợp tác với một công ty khác. Nhưng Tống Thu Hàn đã làm anh ta dao động. Đối phương đã đưa ra những lời khuyên rất chân thành cho anh ta, đó là lời khuyên căn cứ vào nhận định chuyên môn.

“Anh có thể suy nghĩ về vấn đề tôi đã đề cập trong một tuần tới. Sau khi suy nghĩ kỹ thì hãy liên lạc với tôi.” Tống Thu Hàn đứng dậy bắt tay Lương Ngộ rồi đi ra ngoài.

Lương Ngộ đứng dậy tính tiền, nhân viên phục vụ chỉ ra cửa: “Vị khách kia đã thanh toán rồi ạ.”

Sau khi trở về khách sạn Tống Thu Hàn mở máy tính lên, viết lại về cuộc nói chuyện hôm nay với Lương Ngộ, sau đó thay quần áo đi đến phòng tập. Dù bận rộn đến đâu anh cũng sẽ dành ra một tiếng rưỡi mỗi ngày để tập thể dục, đây là thói quen Tống Thu Hàn đã luyện thành từ nhiều năm nay. Khi anh đang ký tên ở cửa ra vào, hai nhân viên bảo vệ đưa mắt nhìn nhau, Tống Thu Hàn ngẩng đầu nhìn lên, một người trong số họ cười nói: “Chúng tôi cũng rất thích Viên Như.” Nụ cười có vẻ mang ý tốt.

Tống Thu Hàn nhíu mày, đột nhiên nhớ tới lời Trần Khoan Niên nói với anh ngày hôm qua. Lúc đó anh không để trong lòng. Anh gạt đầu với hai người họ rồi bước vào, lấy điện thoại ra hỏi Trần Khoan Niên: “Hôm qua cậu nói trên truyền thông có chuyện gì ấy nhỉ?”

Trần Khoan Niên trả lời rất nhanh, gửi liên tiếp nhiều bức ảnh, có một cái ghi tiêu đề rất dễ thấy “Bạn trai bí ẩn của Viên Như, tinh anh ngành ngân hàng đầu tư, trẻ tuổi tài cao”, sau đó cười nó: “Thật sự luôn, ảnh chụp cực đẹp, tốc độ chụp cũng quá nhanh.”

Tống Thu Hàn không nói gì, lập tức bấm vào danh bạ nhận lời mời

kết bạn của Viên Như.

“Giải thích với giới truyền thông, nếu không tôi sẽ kiện họ tung tin đồn nhảm, không tốt cho danh tiếng của cậu đâu.” Tống Thu Hàn không thèm chào hỏi mà chỉ nhả lại một câu này, sau đó bỏ điện thoại sang một bên tập thể dục cường độ cao. Nhịp tim tăng nhanh, dopamin tiết ra khiến người ta phát nghiện, trông Tống Thu Hàn như một kẻ liều mạng.

Khi anh đi xuống máy chạy bộ để chuyển sang nâng tạ thì trong phòng tập không có ai, chỉ có một bà cô người nước ngoài đang đi trên máy chạy bộ. Bà liếc nhìn thoáng qua Tống Thu Hàn đang nâng tạ, gờ ngón tay cái với anh. Tống Thu Hàn cười đáp lại bà rồi vặn to âm lượng tai nghe, không còn bị quấy rầy nữa, anh cũng yên tâm tập một mình.

Khi anh rời khỏi phòng tập đã thấy trong nhóm bạn học cùng lớp đang náo nhiệt. Bấm vào xem thì hóa ra đang nói về anh và Viên Như.

Trương Hân nói rất hi vọng chuyện này là thật, cảm giác như thanh xuân của mình không bị thất vọng.

Tất cả mọi người đều đang vỗ tay, ồn ào bàn tán, tiện thể chúc phúc hai người.

Tống Thu Hàn suy nghĩ rồi viết một câu: “Sáng hôm qua tình cờ gặp Viên Như ở phòng chờ máy bay, chỉ nói vài câu thôi chứ không có chuyện gì khác, mọi người làm như vậy sẽ làm tôi ngại lắm.”

Từ đầu đến cuối Viên Như không hề lên tiếng.

Tống Thu Hàn đã tỏ thái độ rồi nên không quan tâm cô ta phản ứng thế nào. Anh gửi đường link và ảnh cho Khương Phương Lộ: “Nghiên cứu rồi viết thư thông cáo của luật sư giúp tôi.”

“Cho ai?” Khương Phương Lộ đáp lại ngay.

“Cho trang tin tức nào viết nhiều nhất.”

“Được.” Khương Phương Lộ thuận miệng đáp, sau đó lại nói thêm một câu: “Mà cũng được nha... trông đẹp đấy chứ.”

“Toàn là ăn không nói có thôi.”

“Anh có muốn ra thông cáo trể hơn xíu không? Lỡ đâu là mối duyên tốt thì sao...” Khương Phương Lộ trêu chọc anh.

“Tôi có nên đổi luật sư không?”

“Đừng đừng đừng, tôi sai rồi, tôi làm ngay đây.” Khương Phương Lộ vội vàng xin tha.

Tống Thu Hàn sẽ không bận tâm về những chuyện không cần thiết thế này, từ trước đến nay anh luôn làm mọi việc gọn gàng dứt khoát, chưa bao giờ dây dưa dài dòng. Trong chuyện nam nữ lại càng không bao giờ có cái gọi là thông cảm.

Về phòng đi tắm, mở nhóm chat bạn học ra, thấy mọi người đã bàn tán sang chuyện khác rồi. Trong nhóm sôi nổi không hề có dấu hiệu muốn đi ngủ. Tới gần nửa đêm Lâm Xuân Nhi đột nhiên xuất hiện, đăng lên một bức ảnh: [Ê, cần cắt tóc không?]

Tống Thu Hàn bật cười, đáp lại cô: “Không, cảm ơn, vẫn còn dùng được hai năm nữa.”

Chương 8

Trần Khoan Niên: “Lâm Xuân Nhi, tớ lưu danh bạ của cậu rồi, khi nào cần tớ sẽ tìm cậu.”

Lâm Xuân Nhi gửi sticker ôm quyền: “Không cần, hẹn ngày gặp nhau trên giang hồ!”

Tống Thu Hàn lại bấm vào ảnh đại diện của Lâm Xuân Nhi, ngón tay để vào chỗ yêu cầu kết bạn hồi lâu nhưng cuối cùng lại bỏ cuộc. Anh cảm thấy cứ thế này này rất tốt, thiếu nữ Lâm Xuân Nhi có thể nói là một giấc mơ đẹp trong cuộc đời anh, vậy thì cứ để giấc mơ ngọt ngào đó ở lại với tuổi thiếu niên của họ đi. Bây giờ không phải đang rất tốt sao?

...

Lâm Xuân Nhi sôi nổi nói vài câu trong nhóm chat rồi đứng dậy đi vào phòng bếp, trong phòng bếp vang lên những tiếng leng keng leng keng.

Tiêu Muội nghe tiếng cũng đi vào theo: “Làm gì thế cô cả nhà tôi ơi.”

Lâm Xuân Nhi than thở: “Đói quá!”

“Ai bảo ban ngày đi chạy mười lăm cây số làm gì...”

“Tiểu Hỷ nhất định bắt tớ chạy marathon cùng, tớ cũng đâu thể mất mặt quá được đúng không? Có thể nào thì cũng phải chạy nổi sub 4:30* chứ?” Lâm Xuân Nhi đổ bún ốc trong nồi ra, đổ nước nấu lại

lần nữa, rắc gia vị, mùi thơm lập tức bay ra. Cô hít hà ngửi mùi thơm: “Chà chà, đúng là cái mùi này rồi.”

(*: Trận chạy marathon dưới 4 tiếng 30 phút)

Tiêu Muội cũng thấy thèm, lân la hỏi: “Nấu nhiều không?”

“Đủ phần cậu.”

“He he.”

Lâm Xuân Nhi gõ đầu cô ấy, sau đó đi tới tủ lạnh lấy thêm một ít rau xanh, hai quả trứng gà chiên một mặt, bỏ vào hai bát thủy tinh, trong bát là ớt đỏ, rau xanh, lòng trắng trứng, trông đẹp mắt vô cùng. Mỗi người ôm một cái bát, ngồi trước bàn, bật phim truyền hình, bắt đầu chương trình ăn khuya.

“Hai đĩa mình báo đời thế này có bị quả báo không? Ví dụ đột nhiên tăng cân chẳng hạn.”

“VẬY NGƯỢC CẬU CÓ THỂ TO HƠN CHÚT...” Lâm Xuân Nhi liếc nhìn bộ ngực thiếu nữ của Tiêu Muội.

...

Lâm Xuân Nhi kết thúc kỳ nghỉ sớm.

Khi cô tới công ty với khuôn mặt vừa đen xì vừa đỏ ửng, Tiểu Hỷ suýt nữa thì ngất xỉu: “Sếp của em ơi, chị đi độ kiếp về đây à?”

Lâm Xuân Nhi cười đá anh ta một cái: “Cắt tiền thưởng của cậu bây giờ!”

“Thôi vậy, kẻ hèn này phải khom lưng vì hai đồng bạc thôi.” Tiểu Hỷ vừa đi theo cô lên phòng làm việc vừa nói chuyện.

Lâm Xuân Nhi thuê văn phòng công ty ở một nơi khá xa, giá thuê rẻ nên có thể thuê được mặt bằng tương đối rộng. Toàn bộ khu vực văn phòng đã được mở rộng theo phong cách công nghiệp thoáng đãng. Nói chính xác là không hề trang trí gì, sơn màu xám cao cấp, đồ dùng văn phòng đơn giản, thế là đủ cho một đám mơ mộng bắt đầu hành trình ra khơi. Họ không gọi đầu tư, chỉ là một nhóm người tiêu sạch tiền tiết kiệm và cùng nhau vật lộn trong vài năm, cuối cùng mới được nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Phòng làm việc của Lâm Xuân Nhi không lớn, có một bàn làm việc, một tường làm giá sách và mấy chậu hoa nhỏ trên cửa sổ sát đất kiểu Pháp.

Tiểu Hỷ bật máy tính ngồi bên cạnh cô, khi làm việc thái độ rất nghiêm túc: “Em đưa số liệu của quý vừa rồi cho sếp xem thử nhé, có một số kế hoạch hành động chắc sẽ cần điều chỉnh.”

Công ty của Lâm Xuân Nhi kiên trì trong việc làm nội dung theo chiều sâu, cô hiểu thuật toán của các nền tảng video, nhưng không muốn hoàn toàn dựa dẫm vào thuật toán của họ. Từ đầu đến giờ cô luôn tin rằng bản thân nội dung quan trọng hơn thuật toán, nên luôn là người ngoài cuộc trong ngành này.

Tiểu Hỷ giải thích rõ ràng về các nhóm dữ liệu, sau đó nhìn Lâm Xuân Nhi.

“Trước tiên nói chị nghe cái nhìn của cậu đi?” Lâm Xuân Nhi động viên Tiểu Hỷ.

“Những biến động dữ liệu trong quý vừa qua cho thấy một số vấn đề. Thứ nhất là nội dung bị ăn cắp quá nghiêm trọng. Bất cứ khi nào chúng ta ra nội dung mới thì nội dung đó sẽ luôn bị bắt chước rất nhanh, thậm chí là rập khuôn hoàn toàn, làm mất lượng truy cập của chúng ta. Thứ hai là các công ty khác chắc đều hợp tác với các nền tảng nên được ưu tiên đề xuất, điều này có thể làm giảm cơ hội lộ diện của chúng ta. Thứ ba là họ sử dụng rất nhiều phương pháp

quan hệ công chúng.”

“Phương án giải quyết là gì?” Lâm Xuân Nhi hỏi tiếp.

“Thứ nhất là bảo vệ quyền lợi; thứ hai là tìm kiếm thêm nền tảng hợp tác; thứ ba...” Tiểu Hỷ nhìn Thuần Nhi: “Có lẽ chị sẽ phải ra tay...”

Lâm Xuân Nhi nghiêng đầu nhìn Tiểu Hỷ: “Rất có tiềm năng đấy.” Coi như là một lời khen.

Sau đó cầm điện thoại di động lên gọi cho Khương Phương Lộ.

“Tôi muốn xử lý vấn đề sao chép.” Lâm Xuân Nhi đi thẳng vào vấn đề.

“Sao chép khó kiện lắm, dùng dư luận sẽ tốt hơn.” Khương Phương Lộ đề nghị.

“Không.” Xuân Nhi bác bỏ: “Tôi muốn dùng các biện pháp pháp lý để bảo vệ quyền lợi của công ty chúng tôi, dùng dư luận thì để nói sau. Nếu không có bằng chứng thuyết phục thì rất có thể sẽ bị người khác đánh ngược lại. Luật sư Khương có thể tìm một chuyên gia giỏi trong lĩnh vực này để dạy chúng tôi thu thập chứng cứ thế nào không?”

“Vậy cũng được, trước tiên thu thập chứng cứ, có chứng cứ rồi sẽ quyết định tiếp theo nên làm thế nào.”

“Được. Người phụ trách xử lý chuyện này bên công ty chúng tôi vẫn là Tiểu Hỷ.”

“Được, nói Tiểu Hỷ tối nay gặp tôi nhé. Giờ chúng tôi đang xử lý một vụ làm tổn hại danh tiếng, bên A cần làm gấp.”

“Được, cảm ơn.” Lâm Xuân Nhi định cúp điện thoại nhưng Khương Phương Lộ vẫn muốn tiếp tục: “Tối nay đi ăn cơm không?”

“Đến chỗ tôi ăn đi, hôm nay tôi phải tăng ca.”

“Được.”

“Vẫn là sếp lợi hại nhất.” Tiểu Hỷ đóng máy tính: “Em đi xem mấy hạng mục tiếp theo trước đã.”

“Không phải chị bảo cậu đào tạo người đi à? Cái gì cũng tự mình làm hết thì bao giờ mới ra mặt làm lớn được?”

“Đang tìm, đang tìm rồi.” Tiểu Hỷ kêu khổ.

Thời gian vẫn cứ trôi qua, vừa ngẩng đầu đã thấy trời sắp tối, cũng không nhớ chuyện ăn cơm trưa.

Cô đứng dậy đi ra ngoài, cầm hai túi mì gói, nhưng nhớ tới chuyện Khương Phương Lộ nói muốn đi ăn tối nên nhắn tin hỏi lại: “Có ăn tối không?”

“Đang ngoài cửa rồi.”

Một bóng người nho nhã thấp thoáng ngoài cửa kính, Lâm Xuân Nhi quẹt thẻ mở cửa, nghe răng cười với Khương Phương Lộ.

Khương Phương Lộ bị hàm răng trắng sáng của cô làm cho hoang mang, cười nói: “Ôi tổ tông của tôi ơi, cô không định lập gia đình à?” Anh chỉ vào gương mặt lem nhem của cô, lại kéo cổ áo len của cô: “Cô mặc cái gì thế này?”

“Đi xe đạp tiện hơn.” Lâm Xuân Nhi dẫn anh đi vào văn phòng: “Chờ một chút, tôi đi nấu mì.”

“Đi cùng đi.” Khương Phương Lộ đi theo sau cô, thấy cô bận rộn trong phòng trà, trong lòng anh ta có rung động nhưng lại không dám nhiều lời. Anh ta từng mượn rượu nói lời thành thật, nhưng đã bị Lâm Xuân Nhi chặn đứng hoàn toàn. Anh ta chưa từng thấy cô gái

nào dứt khoát như cô, muốn mập mờ cũng không được.

Mùi mì bốc lên thơm lừng, Khương Phương Lộ bùng nôi ra, Lâm Xuân Nhi cầm hai cái bát, hai người bước vào văn phòng. Dù thế nào đi nữa, bây giờ có thể ăn bát mì do cô nấu cũng vẫn tốt hơn là cả đời không qua lại với nhau.

Hai người ăn xong bát mì mà mồ hôi đầm đìa, Khương Phương Lộ vừa húp nước vừa hỏi cô: “Sao cô về sớm vậy? Sao bảo muốn đi đường vành đai Bắc Kinh qua Mạc Hà rồi mới về cơ mà?”

“Có mấy bạn học hơn mười năm không gặp vừa mới về, nói là muốn tụ tập.”

“Xem ra mấy người bạn học đó rất quan trọng.” Khương Phương Lộ để bát xuống, nhìn Lâm Xuân Nhi: “Cô đã từng nói dù có là ông trời gọi về thì cô cũng không về sớm mà, vậy là mấy người bạn đó còn lớn hơn cả ông trời rồi.”

Lâm Xuân Nhi cười ra tiếng.

“Mấy người cùng công ty cô đâu?” Khương Phương Lộ nhìn ra ngoài, không thấy những người từng khởi nghiệp cùng Lâm Xuân Nhi.

“Về hưu hết rồi.” Lâm Xuân Nhi nói: “Người yêu thầy Trương muốn định cư ở New Zealand nên đã đi theo cô ấy rồi, còn Tôn Khả tới Đại Lý mở homestay, Vương Dao thích lặn nên đến Malaysia mở cửa hàng lặn rồi.”

“Thế là ném lại cả sản nghiệp này cho một mình cô à?”

“Tôi tương đối trẻ.”

“Chính cô cũng nói là tương đối trẻ nhé.” Khương Phương Lộ cảm thấy xót cho sự liều mạng của Lâm Xuân Nhi. Khi anh ta mới quen cô

thì cô vẫn đang làm trong một công ty, anh ta thì là một sinh viên luật xuất sắc đến công ty đó phổ biến luật, từ đó đến nay cũng đã sáu năm.

“Nếu có một ngày cô đột nhiên qua đời thì nhớ để tôi xử lý tài sản cho nhé.”

Lâm Xuân Nhi lờm anh ta: “Tôi phát hiện anh vô cùng không muốn tôi sống tốt nhé.”

Khương Phương Lộ không nói gì nữa, đứng dậy bưng bát của hai người đi, sau đó tìm một chỗ thoải mái trong văn phòng Lâm Xuân Nhi, bật máy tính lên xử lý công việc.

Lâm Xuân Nhi tắt máy tính, dựa vào lưng ghế gác chân lên bệ cửa sổ, cảm tai nghe nhìn sắc thu bên ngoài cửa sổ, một chiếc lá rung rinh theo gió, cuối cùng rơi xuống bệ cửa sổ.

Mùa thu khiến chúng ta thấy no đủ.

...

Lời tác giả:

Đi từ phía này.

Tới từ phía kia.

Cuối cùng chúng ta vẫn sẽ gặp nhau.

Mùa thu khiến chúng ta thấy no đủ.

Kết cục là tự mình nổ tung.

Giống như những hạt đỗ nấu chín.

- Trích từ bài “Suy ngẫm về mùa thu” của tác giả Thư Đình.

Chương 9

Lâm Xuân Nhi lái xe về nhà trong đêm cuối thu. Trên đường vắng tanh không có bóng người, lá cây khô vàng úa, ánh đèn đường lờ mờ. Cô đi rất chậm, lúc này chính là khoảng thời gian yên tĩnh và tự do hiếm có trong ngày.

Sống trong thành phố này, mỗi người đều vô cùng nhỏ bé. Dù bạn có cố gắng thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là một con người bình thường trong đô thị phồn hoa này. Tất cả mọi người đều đã học được cách lấy đau khổ làm niềm vui.

Lâm Xuân Nhi đã từng viết trong kịch bản gốc của một video rằng: Trước khi máy bay hạ cánh, tôi nhìn xuống ánh đèn sáng rực như một mảnh ngân hà ở thành phố ấy. Có biết bao nhiêu người trong đêm tối đang canh giữ những chiếc đèn, canh giữ giấc mơ của mình; Tôi nhặt một chiếc lá cuối thu rơi trong sân trường, sắc vàng rực rỡ và những đường gân lá nổi rõ dường như đang muốn nói rằng, năm sau tôi sẽ lại đến; Tôi ướt đẫm người bởi một trận mưa mùa hè, Thập Sát Hải* gợn sóng xanh trong cơn mưa phùn ấy. Sức sống vẫn tiếp tục tồn tại, luôn luôn sinh sôi.

(*: Tên một hồ nước ở Bắc Kinh, Trung Quốc)

Đi ngang qua tiệm cơm chiên Couple cạnh ga tàu điện ngầm, cô dừng xe mua hai suất cơm, còn xin ông chủ cho thêm đậu đũa muối. Lúc cô về đến nhà, Tiêu Muội đang đọc sách, thấy cô thì chột ngẩng đầu lên cười: “Chủ nhà đã về rồi đấy hả?” Bạn cùng phòng của Tiêu Muội đột nhiên quyết định về nhà nên cô ấy tạm thời không có chỗ nào để đi, hôm nay đành đem đồ đạc đến ở nhờ nhà Lâm Xuân Nhi.

“Mua hai suất cơm chiên couple.”

“Cửa tiệm ở ga tàu điện ngầm ấy hả?” Tiêu Muội đặt sách xuống rồi chạy tới xem. Hôm nay cô ấy chải đầu thành hai bím tóc và đeo kính trên mắt, trông giống hệt một đũa một sách.

“Chết đói đến nơi rồi, cảm giác như con ma đói đầu thai vậy.” Lâm Xuân Nhi đặt ba lô xuống rồi đi rửa tay, sau đó ngồi xuống ăn cơm cùng với Tiêu Muội. Cô xúc một muỗng cơm chiên lớn cho vào miệng, thỏa mãn gật gù.

“Hôm nay cậu lại không ăn uống tử tế đấy hả?” Tiêu Muội thấy cô đói như vậy nên mới hỏi.

“Có ăn mà... Lúc chập tối tớ đã nấu mì tôm ăn với Khương Phương Lộ rồi.” Xuân Nhi lại nhìn Tiêu Muội: “Cậu đọc sách cả ngày à?”

“Ừm... Tớ phải học bù, hai ngày nữa là xuất phát rồi.” Chuyên ngành của Tiêu Muội là tiến sĩ khảo cổ học. Lần này thầy hướng dẫn nhờ cô ấy giúp đưa một số học giả nước ngoài đến Đại Đồng để thực hiện một chuyến khảo cổ.

“Lộ trình đã được lên kế hoạch hết chưa?”

“Đã sắp xếp ổn thỏa rồi. Ngày đầu tiên sẽ tới bảo tàng của Đại Đồng, chùa Hoa Nghiêm, bức tường Cửu Long. Ngày thứ hai thì đi tháp gỗ và chùa Huyền Không ở huyện Ứng. Ngày thứ ba tới hang đá Vân Cương. Tớ nhất định phải hoàn thành xong bài tập, thể hiện cho họ biết kho tàng văn hóa đặc sắc của nước ta...”

“Mục đích nhân văn đấy, tớ thích.” Lâm Xuân Nhi giơ ngón cái cho Tiêu Muội: “Tiêu Muội nhà ta là ánh sáng của văn hóa dân tộc.”

“Vậy thì Xuân Nhi nhà ta là tổng biên tập hàng đầu.” Hai người tâng bốc lẫn nhau, cười đùa âm ỉ một lúc lâu, Lâm Xuân Nhi mới nghiêm

mặt nói: “Cậu suy nghĩ lại về đề nghị của tớ đi. Tớ thật sự muốn thực hiện nội dung về khảo cổ học, những di tích văn hóa đó xứng đáng được nhiều người nhìn thấy và biết đến hơn.”

“Rồi rồi rồi, tớ biết rồi. Chẳng phải gần đây tớ đang suy nghĩ xem nên bắt đầu từ chỗ nào ư?”

“Kéo cả hội Tiểu Hỷ cùng động não với chúng ta nữa.”

“Được rồi mà!”

Hai người ăn cơm chiên sau đó nằm thẳng cẳng trên ghế sofa không muốn dọn dẹp. Cuối cùng họ vẫn phải dùng cách cũ, chơi kéo búa bao, Tiêu Muội thua. Cô ấy đứng dậy ca thán: “Ai bảo tớ ăn nhờ ở đậu nào!”

“Ai bảo lần nào cậu cũng ra búa chứ.”

Âm thanh thông báo trên điện thoại chọt réo vang, Lâm Xuân Nhi mở nhóm “thiếu niên cùng lớp” ra thì thấy Viên Như đã biến mất hai ngày vừa gửi một tin nhắn: Hai ngày nay tôi ở studio, không biết vụ tình cờ gặp ở phòng chờ máy bay lại sốt rần rần như thế. Phòng làm việc của tôi đã thông báo rồi, tôi cũng giải thích với các bạn học trong nhóm, vô cùng xin lỗi vì đã gây ra rắc rối cho Tống Thu Hàn.

Sau đó cô ta gửi tới một bao lì xì, Lâm Xuân Nhi nhanh tay giành lấy. Hay lắm, đủ để mua cà phê một tuần luôn. Cô vội vàng cầm điện thoại của Tiêu Muội, tiện thể giúp cô ấy giành lì xì, động tác vô cùng thành thạo, sau đó cười phá lên.

Động tác nhanh nhẹn của cô đã bị Trần Khoan Niên nhìn thấy. Anh ta lập tức nhắn tin cho cô: “Lâm Xuân Nhi, lúc nói chuyện thì chẳng thấy cậu đâu, giật lì xì thì lại tích cực nhất!” Sau đó anh ta lại gọi cho cô: “Sao cậu còn chưa ngủ?”

“Vừa mới ăn cơm cùng với Tiêu Muội xong.”

“Đi uống rượu không?”

“Không uống. Có phải ngoài rượu ra cậu chẳng còn chính sự gì khác không?”

“Nghe cậu nói kìa. Tiêu Muội đang làm gì thế?”

Lâm Xuân Nhi thò đầu ra dòm, thấy Tiêu Muội đang dọn túi rác: “Quét dọn nhà cửa.”

“Có phải cậu bắt nạt cậu ấy không? Đã muộn thế này rồi còn bắt cậu ấy quét nhà?”

“Liên quan gì tới cậu.”

Trần Khoan Niên bị cô chặn cho nghẹn cứng họng: “Cậu nhớ mặt ông đây đấy.” Anh ta cúp điện thoại rồi nhắn tin riêng cho Tiêu Muội: “Tính phí quét dọn nhà cửa như thế nào?”

Tiêu Muội xách túi rác ra cổng rồi quay về ngồi trên ghế sofa. Đọc được tin nhắn WeChat của Trần Khoan Niên, cô ấy nhướn mày lắm bầm: “Sao thế này?”

Lâm Xuân Nhi bước tới liếc nhìn rồi kể chuyện vừa xảy ra cho Tiêu Muội nghe. Mặt cô ấy đỏ lên: “Cậu chẳng đứng đắn gì cả.”

“Báo giá đi!” Lâm Xuân Nhi chớp chớp mắt với cô ấy: “Cậu cứ thử xem tên kia muốn làm gì.”

Tiêu Muội nghĩ ngợi một lúc lâu rồi mới trả lời: “Tính tiền theo giờ.”

“Chốt.” Trần Khoan Niên gửi tới một địa chỉ: “Ngày mai cậu tới đây, ba trăm tệ một tiếng.”

...

Tiêu Muội luống cuống đưa điện thoại tới cho Lâm Xuân Nhi: “Cậu ấy có ý gì vậy?”

“Muốn ngủ với cậu đấy.” Lâm Xuân Nhi đùa.

“Ai ngủ ai còn chưa biết đâu.” Tiêu Muội đẩy kính mắt, gương mặt ửng hồng như đóa hoa xuân. Chẳng biết nhớ tới chuyện gì, cô ấy lại nhíu mày: “Cậu nghĩ cậu ấy có bạn tình không?”

Lâm Xuân Nhi bước tới trước mặt Tiêu Muội rồi sờ thử lên gò má cô ấy, nóng bỏng: “Tùy tâm thôi. Đàn ông độc thân tầm tuổi này thì ít nhiều cũng có chuyện cũ nào đó. Nhưng nhìn khí thế của cậu ấy thì...” Lâm Xuân Nhi ho khế một tiếng: “Sẽ không kém lắm đâu nhỉ?”

Lúc này đầu óc Tiêu Muội đã hỗn loạn như đống bột nhão, cô ấy có một bí mật đã giấu kín mấy chục năm nay rồi. Cô ấy tựa đầu lên ghế sofa, lấy sách che kín mặt, do dự mãi mới nói ra: “Thật ra... tớ đã từng nhìn thấy cơ thể của Trần Khoan Niên rồi, không chỉ Trần Khoan Niên mà còn cả Tống Thu Hàn nữa...”

Lâm Xuân Nhi vốn đang lơ mơ sắp chìm vào giấc mộng đẹp rồi, nghe vậy thì chợt như được tiêm máu gà, nhảy dựng dậy, giật quyển sách trên mặt Tiêu Muội xuống, hai mắt trợn trừng: “Khi nào? Chỗ nào? Chuyện là sao?” Liên tiếp ba câu hỏi chí mạng.

Tiêu Muội lấy tay bụm mặt, nhớ lại câu chuyện năm đó.

Gió thổi bay bài thi của cô ấy lên cây. Thiếu nữ gầy gò yếu ớt trèo lên cây để lấy bài thi, ngay khoảnh khắc cô ấy quay đầu lại thì bỗng thấy hai thiếu niên đang đi tiểu tiện. Trái tim của cô gái nảy lên thành thạch nhưng mắt thì lại tò mò dán chặt vào vật bí ẩn của hai thiếu niên nghịch ngợm, cuối cùng lập tức hải hồn khiếp vía. Trong sách giáo khoa sinh học cũng không vẽ thứ đó rõ ràng như vậy.

Lâm Xuân Nhi lắc vai cô ấy: “Bao nhiêu năm rồi mà cậu chưa từng

nói ra hả!”

“Thì sợ cậu cười tởm đấy.”

Hiện giờ tởm cũng muốn cười cậu, Lâm Xuân Nhi cười rú lên rồi hỏi cô ấy: “Hình dáng như thế nào?”

Tiêu Muội cụp mắt ngẫm nghĩ một lát rồi duỗi ngón cái và ngón trỏ ra xa nhất có thể: “Đại khái là như thế này.”

Ừ.

Lâm Xuân Nhi dựng ngón cái lên, ừ.

Cô kéo cổ áo Tiêu Muội ra rồi nhìn trộm vào trong: “Lúc tới nhà cậu ấy, cậu nhớ phải mặc cái áo ngực ren màu hoa dâm bụt đấy biết chưa? Màu đấy nịnh da.”

Các cô gái đều như vậy, rõ ràng trong lòng đã sợ gần chết nhưng lại cố tỏ ra phóng khoáng. Tiêu Muội lờm cô rồi hỏi: “Cậu không muốn biết hàng của Tống Thu Hàn như thế nào à?”

Lâm Xuân Nhi khẽ ho một tiếng: “Thế là dạng gì nào?” Sau đó liếc xéo cô ấy, cổ duỗi dài ra.

“Chiều dài... tương tự, hình dáng thì hơi khác, tởm không nhìn kỹ lắm...”

Ừ.

Lâm Xuân Nhi lại “ồ” lên một tiếng, chợt cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, bèn ngửa đầu uống hết sạch một cốc nước: “Không ổn, không ổn rồi, ngủ thôi.”

Sau đó cô vừa đi vào phòng tắm vừa cởi váy ra. Tiêu Muội ở sau lưng cô ném một chiếc gối tới: “Lâm Xuân Nhi, cậu chú ý chút đi

chứ!”

Lâm Xuân Nhi thả tóc ra, mái tóc dày gợn sóng xõa qua vai. Trên người cô không có chút mỡ thừa nào, khỏe mạnh nhưng vẫn mềm mại. Cánh tay cô chống lên khung cửa, hất tóc sang một bên rồi liếc mắt đưa tình với Tiêu Muội: “Thường cho nữ tiến sĩ một món quà đêm khuya.”

Sau đó cô cười phá lên rồi đóng cửa lại.

Nước nóng xối xuống người, cô nhắm mắt lại, nhớ tới thiếu niên Tống Thu Hàn.

Người đó ngồi ở vị trí gần cửa sổ, tàu điện dừng đưa chạy, ánh mặt trời hắt vào tạo thành những vệt sáng loang lổ. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, người khác cũng đang nhìn anh. Chợt, anh quay đầu, thấy Lâm Xuân Nhi đứng giữa lối đi nhỏ thì bỏ tai nghe xuống rồi bảo cô: “Lớp trưởng, tới đây, ngồi ở đây này.”

Lâm Xuân Nhi không muốn đi, tới đó rồi chắc chắn anh sẽ nói: “Chân ngắn thế, loay hoay mãi vẫn không tìm được chỗ ngồi.” Nhưng mùa hè nóng bức, đứng chen chúc ở chỗ này thật sự không thoải mái. Lúc ấy dường như nghị lực của cô đã biến mất tăm, cô gắng chen đến bên cạnh anh rồi nói: “Cảm ơn.”

Tống Thu Hàn đứng bên cạnh cô, hai tay chống lên thành ghế trước và sau, tạo thành một không gian yên tĩnh cho Lâm Xuân Nhi. Anh nhìn cô lấy tai nghe ra đeo lên, quay về phía cửa sổ.

“Đừng khách sáo. Sáng mai tớ có việc, cậu đừng báo cáo nhé.” Trao đổi có điều kiện.

Lâm Xuân Nhi gật đầu: “Yên tâm, tớ sẽ không báo cáo đâu.” Nhưng điểm danh là việc công, cô vẫn khiến Tống Thu Hàn bị phạt đứng không biết bao nhiêu lần.

Tống Thu Hàn thường xuyên nói với người khác rằng: “Loại người ăn cháo đá bát như Lâm Xuân Nhi xứng đáng bị đứng trên tàu cho tới khi về đến nhà.”

Lời của anh rất độc ác, nhưng khi có anh trên tàu cùng cô, Lâm Xuân Nhi chưa từng phải đứng.

Hồi đó Lâm Xuân Nhi đã có những kỷ niệm đẹp với Tống Thu Hàn. Trong giấc mơ thềm kín đầu tiên trong đời của thiếu nữ, nhân vật chính chính là Tống Thu Hàn. Trong mơ, tuyết phủ trắng trời, hơi thở biến thành khói trắng uốn lượn bay lên giữa lông mày. Tống Thu Hàn thắt chặt lại khăn quàng cổ cho cô rồi thuận tiện ôm cô vào ngực. Nụ hôn của chàng trai rơi xuống khoe môi cô, làn môi ấy lạnh băng khiến cô hoảng sợ. Chỉ một nụ hôn mỏng manh thôi mà cũng khiến người ta xúc động.

Ngày hôm sau gặp Tống Thu Hàn trên tàu điện, cô hung dữ lườm anh một cái rồi đứng ở chỗ rất xa. Giống như thể cô đã đem sự mát mát sau khi tỉnh giấc sau nụ hôn trong mơ trút lên người Tống Thu Hàn. Cả ngày cô đều làm mặt lạnh với anh.

Lâm Xuân Nhi trưởng thành bật cười thành tiếng.

Con gái khi yêu một chàng trai thì sẽ sống cùng người ấy cả đời trong giấc mơ, dù thiếu một ngày cũng sẽ không trọn vẹn.

Lúc ấy trong giấc mơ của Lâm Xuân Nhi, cô và Tống Thu Hàn sinh ra ba đứa con. Hai người sống với nhau đến già, họ vẫn sẽ làm tình vào những buổi chiều nắng dịu sau đó dắt tay nhau đi chợ mua thức ăn.

Một cô gái nhỏ tuổi như thế mà đã mơ giấc mơ thật viên mãn.

Chương 10

Tiêu Muội cũng không đến nhà Trần Khoan Niên.

Những lời hùng hồn nói với Lâm Xuân Nhi vào buổi tối, sau khi trời sáng đều không được tính. Ăn sáng xong cô ấy lại biến thành một người chỉ chuyên tâm đọc sách thánh hiền.

Chuyến đi Đại Đồng đó khiến cô ấy kiệt sức, các học giả nước ngoài đặt những câu hỏi hóc búa, may mà cô ấy đã làm bài tập. Sau khi trở về liền nằm lì trên giường, nhờ Lâm Xuân Nhi rửa tay nấu súp cho cô ấy, còn đặc biệt dặn dò: Không được nấu mì. Lúc ở Sơn Tây đã ăn mì suốt bốn ngày, bây giờ nghe thấy chữ “mì” là đã cảm thấy no ứ họng.

Lâm Xuân Nhi cũng hết cách với cô ấy, cô tìm đủ loại đồ dự trữ, bắt đầu lục tung phòng bếp.

Bây giờ thời tiết đã trở lạnh, nấu một nồi súp nhẹ mùa thu ấm áp là thích hợp nhất. Chân giò rửa sạch cắt thành khúc, bỏ vào nồi vặn lửa nhỏ đun cho nước sôi, bắc một cái nồi khác làm nóng dầu rồi xào nguyên liệu, đổ thêm nước canh, cho chân giò vào, đun ở lửa lớn rồi hạ nhỏ lửa cho chín mềm. Sau đó lại rang thêm một phần cơm lòng gà chua cay, một phần ngó sen xào, một phần dưa ngâm chua cay tự mình làm.

Nhóm bạn học đang khoe bữa trưa, Tiêu Muội cũng không chịu kém cạnh, đăng tay nghề của Lâm Xuân Nhi lên. Lúc đó Tống Thu Hàn đang ăn trưa cùng với dì Thượng, anh mở hình ảnh ra xem, nhìn thấy món dưa ngâm chua cay kia vô cùng quen mắt, lúc Lâm Xuân

Nhi mang cơm trưa, khi đó anh thường xuyên cướp lấy ăn. Dì Thượng thấy anh đang tập trung, không nhận được hỏi: “Xem cái gì mà nhập tâm thế?”

Tống Thu Hàn đưa ảnh chụp cho bà xem, dì Thượng gật đầu: “Nhìn ảnh chụp thì thấy tay nghề cũng khá đấy. Ai nấu vậy?”

“Lâm Xuân Nhi.”

Dì Thượng suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng nhớ ra: “Là lớp trưởng của cháu hồi cấp ba đúng không? Là cái cô bé trông rất có phúc kia.” Trong lòng dì Thượng, những cô gái mũm mĩm một chút là trông có phúc, bà không thích những cô gái gầy nhẳng ốm yếu. Trong mắt bà, cô gái như Phương Gia Ly là kiểu gầy yếu, dáng vẻ nõng nịu, khiến đàn ông yêu thích.

“Vâng.” Tống Thu Hàn uống một ngụm nước.

“Bọn con liên lạc lại rồi à? Dì nhớ hình như con từng nói đã mất liên lạc rồi mà?”

“Vâng. Sau khi Trần Khoan Niên về nước đã hỏi cách liên lạc từ nhiều nguồn.”

“Con bé sao rồi? Đã kết hôn chưa? Có con chưa?” Phụ nữ bẩm sinh đã thích hóng chuyện, đặc biệt là những người ở độ tuổi của dì Thượng.

“Chưa kết hôn, đã có bạn trai rồi. Con cũng không rõ cô ấy sống thế nào, không nói chuyện nhiều.” Hôm đó ở tiệm lẩu chỉ nói những chuyện rêu rĩa, đương nhiên không thể hỏi đến công việc hay thu nhập, lỡ như cô sống không tốt thì lại càng thêm xấu hổ.

“Có ảnh chụp không? Để dì Thượng xem bây giờ con bé này trở mã ra sao? Có đẹp không?”

Tống Thu Hàn lắc đầu, anh cũng không biết bây giờ Lâm Xuân Nhi có đẹp không. Gặp cô hai lần, khuôn mặt kia vừa đen vừa đỏ vô cùng thâm thắm, nếu với gương mặt kia của cô thì e là không được ưa nhìn. Nhưng dáng người lại rất tốt, nói theo cách của dì Thượng thì là không gầy yếu.

“Năm đó dì Thượng thật sự rất thích con bé, lúc đó dì thay bố con đi họp phụ huynh, thấy con bé đứng phát biểu trên sân khấu, thoải mái tự nhiên. Đôi mắt cười lúng liếng, lại còn rất lễ phép. Miệng cũng ngọt nữa, cứ dì à ngồi đây đi, dì ơi uống nước không?” Dì Thượng bắt chước Lâm Xuân Nhi năm đó, kỳ lạ là sau bao nhiêu năm vẫn ra hình ra dáng như vậy.

Tống Thu Hàn bật cười thành tiếng: “Đồ hay gây sự, chỗ nào cũng có cô ấy.”

“Mời bạn học của con đến nhà ăn cơm nhé? Để dì Thượng nấu một bữa thịnh soạn, dì cũng đã gặp một vài đứa trong số các bạn học của con rồi, sẽ không xa lạ đâu.” Dì Thượng ở nhà một mình nhàm chán, ông Tống mua căn nhà ở chỗ này lại xa, dì Thượng mới về không lâu, chưa quen với cuộc sống ở đây nên rất cô đơn, chỉ ước gì có một đám người nhanh chóng lấp đầy căn nhà.

“Được ạ.” Tống Thu Hàn cầm điện thoại lên gọi cho Trần Khoan Niên, nói thẳng vào vấn đề: “Dì Thượng muốn mời các bạn học cấp ba đến nhà tôi ăn cơm, cậu tổ chức được không?”

“Được chứ! Trưa mai thế nào?”

“Được.”

Trước giờ Trần Khoan Niên luôn thích náo nhiệt, sau khi cúp điện thoại, anh ta liền đi vòng quanh mọi người trong nhóm, dù là kết hôn hay chưa kết hôn, tập họp được năm sáu người. Thấy Lâm Xuân Nhi và Tiêu Muội không nói gì, anh ta gọi thẳng cho họ, ra mệnh lệnh bắt buộc, cho dù trên trời có giáng đao xuống cũng phải đến cho ông

đây. Không chỉ phải tới mà còn phải tới sớm, đi mua đồ ăn cùng anh ta và Tống Thu Hàn.

Lâm Xuân Nhi nhìn lịch trình ngày hôm sau, ngoại trừ cuộc hẹn chạy bộ với Tiểu Hỷ ra thì cũng không có chuyện gì quan trọng. Nhưng trong lòng cô cũng không muốn đi lắm, có điều quay đầu lại thấy vành tai Tiêu Muội đỏ lựng lên, cô lập tức vui vẻ đồng ý với Trần Khoan Niên.

Sáng sớm hôm sau, hai người bắt xe đến khu nhà của Tống Thu Hàn.

Anh sống ở một nơi rất hẻo lánh, không có những tòa nhà dày đặc như trong thành phố, không khí cũng tốt hơn rất nhiều. Lâm Xuân Nhi nghĩ đến việc phải đi mua đồ ăn, cho nên để không ảnh hưởng khả năng phát huy, cô mặc một chiếc áo khoác dáng rộng và quần jean, đeo một đôi giày đế bằng. Trước khi ra cửa còn buộc Tiêu Muội thay quần áo mùa thu, một chiếc áo len mỏng cổ cao màu đen bó sát người, một chiếc quần màu trắng sữa, khoác thêm một chiếc áo khoác trường thành, cả người toát ra sự thông minh và mềm mại. Lâm Xuân Nhi làm vậy là có lòng riêng, Tiêu Muội cứ đỏ tai mãi, rõ ràng cô ấy vẫn còn tình cảm với Trần Khoan Niên. Cô chỉ muốn Tiêu Muội trông đẹp hơn một chút, muốn Trần Khoan Niên không thể dời mắt được.

Tống Thu Hàn lái xe dừng lại bên cạnh họ, sau đó xuống xe giúp họ mở cửa.

“Đợi bao lâu rồi?” Anh đang hỏi Lâm Xuân Nhi, nhìn thấy mặt Lâm Xuân Nhi đã bớt đỏ đen đi nhiều, đường nét cũng trở nên rõ ràng hơn.

“Mười lăm phút?” Lâm Xuân Nhi nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ thể thao.

Trần Khoan Niên kéo cửa sổ xe xuống, huýt sáo với Tiêu Muội:

“Người đẹp định đi hẹn hò đấy à?” Thấy Tiêu Muội đỏ mặt, anh ta lại quay qua tặc lưỡi với Lâm Xuân Nhi: “Chậc chậc, Lâm Xuân Nhi, cậu định đi xuất gia hay gì thế? Đang mặc đạo bào hả?”

Lâm Xuân Nhi lờm anh ta: “Cậu thì biết cái gì, đây gọi là phong cách BF*. Oversize.”

(*: phong cách Boy friend)

Tống Thu Hàn bị cô chọc cười, liếc nhìn cô từ kính chiếu hậu. Cô đang nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt tập trung, mái tóc xoăn đen nhánh buông xõa phía trước, công nhận là giống sắp xuất gia thật.

Siêu thị lớn cách đó sáu cây số, lúc Tống Thu Hàn đỗ xe đi tìm thang máy, Trần Khoan Niên đột nhiên túm lấy tay anh, nói: “Lát nữa cậu giúp anh em kéo Lâm Xuân Nhi đi đi.”

Tống Thu Hàn sửng sốt, nhớ tới những lời anh ta nói ngày hôm đó, anh hỏi: “Hôm đó cậu nói sắp kết hôn là ám chỉ Tiêu Muội à?”

Trần Khoan Niên gật đầu: “Đúng, sau này anh em sẽ ăn chay.”

Tống Thu Hàn nhướn mày: “Cậu đừng làm ầu.”

“Chắc chắn không làm ầu. Lúc tôi nhìn thấy cô ấy là nhịp tim đập loạn cả lên rồi. Cứ thử xem sao trước đã.” Dứt lời, anh ta vỗ vỗ vai Tống Thu Hàn: “Mau đưa Lâm Xuân Nhi đi đi, hai người bọn họ cứ dính như sam như thế thì cản trở lắm.”

Tống Thu Hàn gật gật đầu. Anh bước nhanh tới hỏi Lâm Xuân Nhi: “Cậu muốn ăn gì?”

“Tớ không kén ăn. Dì Thượng có sở trường nấu món gì?” Lâm Xuân Nhi hiểu đạo lý khách theo chủ, cô cũng không thể gây thêm phiền phức cho dì Thượng. Nhưng Tống Thu Hàn lại nói: “Món gì dì Thượng cũng biết nấu.”

...

“Vậy cậu thích ăn gì?”

“Tớ cũng không kén ăn.” Tống Thu Hàn nói thật, nhưng nghe lại giống như đang làm khó Lâm Xuân Nhi.

“Vậy thì... đến quầy hàng rồi xem mua gì sau nhé?”

“Được.”

“Bọn tôi đi mua rượu, các cậu đi mua đồ ăn, chúng ta chia ra mua.” Trần Khoan Niên ở sau lưng bọn họ nói: “Một tiếng nữa gặp lại.” Anh ta tự động chia nhóm, sau đó vẫy tay với Tiêu Muội: “Đi bên này nè học bá.”

Bốn người đi hai bên.

Tống Thu Hàn đẩy xe đi theo sau Lâm Xuân Nhi, hai người tiến vào khu thực phẩm tươi sống.

Cuối tuần đông người, lại có các hoạt động, các cô chú đang tranh giành thức ăn, Tống Thu Hàn có ý bảo Lâm Xuân Nhi đợi một lát. Nhưng Lâm Xuân Nhi đã lấy một sợi dây chun màu đen trên cổ tay xuống, buộc tóc lại ba vòng, sau đó cởi áo khoác ném lên xe mua sắm rồi lao vào đám đông.

Tống Thu Hàn sửng sờ một lúc, sau đó bật cười.

Kinh nghiệm tranh cướp đồ ăn của Lâm Xuân Nhi đã được tích lũy qua nhiều năm. Lúc mới tốt nghiệp, gần chỗ cô ở có một siêu thị kho hàng thành thị và nông thôn, mỗi sáng sớm đều xếp một hàng dài. Ban đầu vì tò mò, cô cũng theo các cô chú ông bà xếp hàng, sau đó giống như phát hiện ra một thế giới mới. Từ đó mỗi tuần đều có một ngày cô đi thật sớm xếp hàng, giành giật đồ ăn cùng với những

người lớn tuổi. Cũng không phải thật sự tranh cướp nhau, chẳng qua là các ông bà cụ thích bầu không khí có khói lửa này! Lúc còn chưa biết chọn đồ ăn, thường xuyên có người tốt bụng nói bên tai cô: “Cái này không ngon đâu! Như này mới ngon nè.” Cứ thế dần dần cũng biết.

Tống Thu Hàn đứng cách đó không xa nhìn Lâm Xuân Nhi nghiêm túc lựa rau, giống như vọng vẩn vấn thiết* khi khám bệnh vậy, sau khi chọn được vài thứ thì mang đi cân rồi chạy tới bỏ vào giỏ hàng. Lúc cô định quay lại thì bị Tống Thu Hàn nắm lấy cổ tay: “Đi cùng nhau đi.”

(*: Bốn bước chẩn đoán bệnh trong Đông y)

Tống Thu Hàn đẩy xe đi đằng trước, lịch sự lễ phép nói: “Cho cháu xin đường với ạ, cháu cảm ơn.” Cố gắng mở ra một đường cho Lâm Xuân Nhi. Sau khi đến nơi, anh đứng bên cạnh cô, cánh tay để cách sau lưng cô một thước, đề phòng những người khác va vào cô. Lúc này đứng gần, nhìn thấy sợi tóc của cô rơi xuống, xoa ra sau tai, ống tay áo xắn đến cổ tay, còn cô thì đang tập trung tinh thần như thể việc chọn rau là đang tu tiên vậy, chọn lựa tốt thì cô có thể đắc đạo thăng thiên.

Sau khi chọn rau thì lại đi chọn thịt. Khu thịt ít người, Lâm Xuân Nhi cắt miếng sườn lợn ngon nhất, rồi lại cắt thêm một miếng nạm bò, sau đó đến khu hải sản mua tôm và ghẹ. Lúc này ghẹ đang mập, giá cả cũng không rẻ. Lâm Xuân Nhi vớt một con ra xem, quay đầu lại hỏi Tống Thu Hàn: “Cậu tính tiền à?”

“Tớ mời khách, đương nhiên là tớ tính tiền.”

“Ồ ồ ồ!” Lâm Xuân Nhi yên tâm gật đầu: “Một người hai con mới đã miệng, chúng ta có tổng cộng tám người, mười sáu con...” Cô mỉm cười nhìn Tống Thu Hàn: “Thôi thôi, tiết kiệm cho cậu một chút, mua bốn con xào cay là đủ rồi.”

Cô lại trở về là thiếu nữ mềm miệng lạnh lợi không ngừng líu lo năm đó.

Chiến tích của hai người đã khá phong phú, nhìn thời gian, còn hai mươi phút nữa mới đến giờ tụ họp. Hai người đứng đó đột nhiên không biết nên làm gì nữa, Lâm Xuân Nhi liếc nhìn một vòng, thấy kem lạnh, cô chạy mua một cây, mở ra ăn, sau đó nhét vỏ vào xe mua sắm: “Làm phiền lát nữa tính chung nhé.”

“Tự nhiên như ruồi thế à?” Tống Thu Hàn trêu cô.

“Nếu đã làm chủ thì nên thoải mái. Tớ hiểu đạo lý này.”

Tống Thu Hàn ngồi bên cạnh cô, dáng vẻ thoải mái của hai người thu hút sự chú ý của những người khác. Lâm Xuân Nhi chợt nhớ đến một giấc mộng rất nhiều năm trước, cô và Tống Thu Hàn ở tuổi bên kia con dốc cuộc đời chậm rãi làm cuộc ho. an ái trong một buổi chiều đầy nắng, sau đó nắm tay nhau đến chợ bán thức ăn. Bây giờ đi dạo trong siêu thị, cũng coi như hoàn thành một nửa giấc mộng thời niên thiếu rồi. Nửa còn lại thì thôi quên đi, anh đã có vợ sắp cưới rồi.

Nhìn thấy Trần Khoan Niên và Tiêu Muội đi tới từ xa, Tiêu Muội đang mím môi không nói gì.

Lâm Xuân Nhi tìm được thời cơ hỏi cô ấy: “Sao rồi?”

Tiêu Muội đỏ mặt: “Bao giờ về sẽ nói cho cậu biết.”

“Trần Khoan Niên chòng ghẹo cậu à?”

“Không phải.” Mặt Tiêu Muội càng đỏ hơn: “Bao giờ về rồi nói.”

“Được được được.”

...

Dì Thượng vừa nhìn đã nhận ra Lâm Xuân Nhi ngay: “Anh mắt của cô bé này không thay đổi chút nào hết.”

Nghe vậy, Tống Thu Hàn nhìn vào mắt Lâm Xuân Nhi, sau đó cời giày đi vào trong, sau đó nghe cô nói: “Dì Thượng, chẳng lẽ dì không phát hiện ra ánh mắt của cháu đã trở nên kiên nghị hơn sao?”

Vớ vẩn.

“Kiên nghị đến mức gì!” Trần Khoan Niên ở bên cạnh đẩy đầu cô: “Cậu giả vờ quá tam ba bận thôi, mấy ngày trước gặp thấy cậu ít nói, tớ còn tưởng là cậu đã trưởng thành ra người ra ngợm rồi, hôm nay xem ra vẫn miệng mồm tép nháy như thế.”

Dì Thượng vội đánh vào tay Trần Khoan Niên: “Không được dí đầu con gái người ta.”

“Dì Thượng thiên vị nhé.”

“Đây là cô bé có thành tích rất tốt đúng không? Tên là Tiêu Muội hả?”

Trần Khoan Niên ở bên cạnh trêu ghẹo: “Vâng, bây giờ đã có bằng tiến sĩ rồi.”

“Quả nhiên.” Dì Thượng giơ ngón cái lên với Tiêu Muội: “Từ nhỏ đã có thể tập trung học hành, quả nhiên là một đứa trẻ ham học. Bọn cháu theo Thu Hàn tham quan nhà một chút, dì Thượng đi rửa rau nấu cơm.”

“Dì Thượng, để cháu giúp dì.” Lâm Xuân Nhi bắt đầu xắn tay áo, nhưng lại bị dì Thượng đẩy đi từ phía sau: “Mới vào nhà đã làm việc, đâu ra cách tiếp khách thế này? Ít nhất cũng phải uống ly nước trước đã, Thu Hàn mau đến tiếp đón đi.”

Tống Thu Hàn đang rót cà phê cho mình, nghe dì Thượng nói vậy liền hỏi bọn họ: “Uống không?”

Trần Khoan Niên đã tự mình ra tay, sau đó cũng thuận tay rót cho Tiêu Muội một cốc, gạt Lâm Xuân Nhi sang một bên. Lâm Xuân Nhi giơ tay, ra dấu một độ cao nhỏ: “Nhiều vậy được rồi, thêm chút sữa và siro, nếu được có thể cho thêm chút bột sữa càng tốt hơn... Lớn tuổi rồi, tim đập nhanh.”

Tống Thu Hàn uống Americano và Espresso quanh năm, nghe cô nói vậy anh cũng không biết phải pha thế nào, đành phải đưa cốc cho cô: “Cậu tự pha nhé?”

Lâm Xuân Nhi gạt đầu: “Để tớ tự làm.” Cô rót cho mình một phần ba cà phê, hai phần ba sữa tươi, một thìa siro, sau đó khuấy đều với nhau. Tống Thu Hàn đứng bên cạnh thấy cô uống một ngụm, mày mắt cong lên: “Mỹ vị nhân gian.”

“Đi thôi, đưa các cậu đi tham quan biệt thự của cậu chủ Tống.” Trần Khoan Niên xung phong nhận việc, anh ta rất quen thuộc với căn nhà này, dẫn đường phía trước. Tiêu Muội và Lâm Xuân Nhi đi sau theo thứ tự, còn Tống Thu Hàn theo sau Lâm Xuân Nhi.

Nhà của Tống Thu Hàn có tổng cộng ba tầng, hai tầng trên mặt đất và một tầng hầm. Thang máy đến tầng hai, bên tay phải là phòng của anh, trong phòng sạch sẽ, đồ đạc cực kỳ ít, theo lời Trần Khoan Niên thì là: “Phong cách lãnh cảm.”

Tầng một là nhà bếp, phòng khách, phòng tiếp khách và phòng của người giúp việc.

Tầng hầm có phòng tập thể hình và một phòng chiếu phim nhỏ có sức chứa được tám người.

“Đỉnh.” Lâm Xuân Nhi duỗi ngón cái ra.

“Đỉnh chỗ nào?” Tống Thu Hàn nãy giờ vẫn luôn im lặng hỏi cô.

“Phòng chiếu phim đó! Tới mấy hôm mưa tuyết, tay cầm một tách trà nóng, ngồi trong rạp chiếu phim được bao trọn này xem những thước phim đen trắng, chẳng phải là một điều tuyệt vời trong cuộc sống sao?” Năm hai mươi lăm tuổi, Lâm Xuân Nhi đột nhiên mê phim đen trắng, nhất là phim câm. Tiếng sột soạt vang lên trong bộ phim, các diễn viên có động tác thái quá và biểu cảm phong phú đầy tính kịch. Lúc trước trang trí nhà, cô chọn phong cách cực kỳ tối giản, còn tùy hứng lắp một màn hình chiếu trong phòng ngủ, thỉnh thoảng sẽ nằm ì trên giường cả ngày, cứ lãng phí thời gian như thế. Sống lãng phí thời gian rất tuyệt. Cô có thể dành cả ngày đợi một chiếc lá rơi xuống, bàn tay vói ra ngoài cửa sổ hứng lấy hạt mưa rơi, hoặc là châm một que diêm để làm tan băng tuyết. Cũng có thể là không làm gì cả, cứ nằm không như thế.

Mặc cho thời gian trôi qua.

Chương 11

Các bạn học lần lượt đến, Trần Khoan Niên dẫn họ đi chơi bài, từ nhỏ Lâm Xuân Nhi đã không nghe được tiếng mặt chược, cứ rào rào rào, nghe rất đau đầu. Cho nên cô xung phong nhận việc đi vào phòng bếp phụ dì Thượng nấu cơm.

Thấy Lâm Xuân Nhi đi vào, dì Thượng cũng không từ chối, bà đưa dưa chuột cho cô: “Lại đây cắt giúp dì Thượng đi.”

Lâm Xuân Nhi gọt đầu, cầm dao thái dưa chuột thành từng miếng, rồi cắt thành sợi, trông rất nhịp nhàng có tiết tấu, là người quen tay. Dì Thượng dừng công việc đang làm, nhìn những miếng dưa leo dày mỏng đều nhau của cô cười nói: “Xuân Nhi có tay nghề thế này chứng tỏ thường xuyên xuống bếp nấu ăn nhỉ, bạn trai cháu có phúc thật!”

Lâm Xuân Nhi chỉ “vâng” một tiếng đáp lại rồi cười với dì Thượng. Tống Thu Hàn đi tới rót nước, nghe dì Thượng nói liền liếc nhìn Lâm Xuân Nhi. Thấy Tống Thu Hàn đến gần, dì Thượng bèn gọi anh: “Mau tới giúp dì Thượng đi, ba người chúng ta cùng làm nhanh hơn.”

Tống Thu Hàn đáp lời, đi đến bên cạnh họ, nghe lời dì Thượng sai đi bóc tỏi. Ngón tay anh thon dài, chỉ bóc tỏi mà như đang tạo hình cho tác phẩm nghệ thuật, khiến Lâm Xuân Nhi phải liếc mắt nhìn qua mấy lần, sau đó bị Tống Thu Hàn bắt gặp: “Làm sao vậy?”

“Khí chất tự nhiên mà có, bóc tỏi thôi mà cũng có mỹ cảm.”

“Quá khen.” Tống Thu Hàn nhìn cô: “Mặt cậu nhìn đỡ hơn rồi đấy,

trông không còn lem nhem nữa.”

“Hào quang của mỹ nhân đâu thể che lấp được?”

Dì Thượng đứng bên cạnh cười phì ra tiếng, Lâm Xuân Nhi đỏ mặt:
“Dì Thượng.”

Tống Thu Hàn cũng cười thành tiếng: “Hôm đó ở nhà hàng thấy cậu không nói nhiều lắm, tưởng lớn lên lại thành kiệm lời chứ.”

“Hôm đó tớ mệt quá, đạp xe hơn trăm cây số, bụng thì nhộn nhạo, chỉ sợ nói thêm nữa là sẽ ói ra trên bàn ăn mất.”

“Cậu có vớt cái bình của tớ đi không đấy?” Tống Thu Hàn đột nhiên hỏi cô.

“Suýt nữa đã vớt rồi, nhưng may mà không vớt, bình đặt riêng của cậu mà vớt đi tớ thì cũng không biết bồi thường kiểu gì. Để hôm khác sẽ gửi cho cậu.”

“Đừng gửi, hỏng thì tiếc lắm. lát nữa nói địa chỉ đi, tớ tự đến lấy.”

Khi hai người nhắc tới chuyện cái cốc nghe rất bình thường. Tống Thu Hàn không nói tới cảm giác đau lòng khi nghe tiếng cô nôn thốc nôn tháo, Lâm Xuân Nhi cũng không nói tới cảm giác mát mát khi thấy anh cô đơn dựa vào góc tường hút thuốc một mình.

“Được rồi.”

Dì Thượng hiếm khi thấy Tống Thu Hàn trò chuyện với người khác, bà chỉ đứng một bên nghe hồi lâu, cuối cùng mới xen vào: “Dì Thượng không ngờ lúc trước hai đứa có quan hệ tốt, bao nhiêu năm không gặp mà giờ gặp lại vẫn nói chuyện thoải mái được vậy.”

Tống Thu Hàn ngừng động tác trong tay, liếc nhìn Lâm Xuân Nhi. Đúng vậy, lúc đó dì Thượng thay mặt ông Tống đi họp phụ huynh cho

anh, lúc ra khỏi lớp nhìn thấy Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi đang đứng ở cửa phòng học đùa giỡn với nhau. Tống Thu Hàn cười kéo bím tóc Lâm Xuân Nhi, Lâm Xuân Nhi giận mặt đỏ bừng đánh anh. Nhưng hai người không dám đùa lớn tiếng quá, sợ làm phiền đến phụ huynh đang ngồi trong lớp. Các phụ huynh đến họp phụ huynh vốn đã căng như dây đàn rồi, nếu nghe thấy tiếng ồn ào ngoài hành lang thì không biết sẽ nghĩ ra được chuyện gì nữa. Cảnh tượng đó rất thú vị, đến giờ đi Thượng vẫn còn nhớ.

“Dì Thượng ơi, khi nào cháu thất nghiệp thì sẽ đến nói chuyện với dì nhé ạ. Dì thấy trình độ tán gẫu của cháu có đủ nuôi sống bản thân không?” Lâm Xuân Nhi bày đĩa chuột thái sợi vào đĩa, rồi lại lấy thêm hai quả cà chua để thái.

“Dì thấy cũng được, đến Thu Hàn ít nói mà còn tán gẫu với cháu được mà.”

“Dì Thượng, Tống Thu Hàn không phải người kiêu lời đâu ạ, từ nhỏ cậu ấy đã xấu tính rồi.” Lâm Xuân Nhi nhân cơ hội này nói xấu Tống Thu Hàn.

“Cậu cũng biết cơ à?” Tống Thu Hàn thấy cô giơ dao lên thái quả cà chua thành miếng nhỏ, anh lấy một cái đĩa ra để trước mặt cô.

“Thu Hàn, lấy trà giúp dì Thượng nhé, để ở trong tủ đó.”

Tống Thu Hàn nhận lời rồi quay đi lấy, anh đứng trước mặt Lâm Xuân Nhi, một tay đặt sau đầu cô, hơi ấn xuống dưới, tay kia mở cửa tủ. Khoảng cách ngày càng gần hơn, đỉnh đầu Lâm Xuân Nhi vừa vặn chạm vào cằm Tống Thu Hàn, ánh mắt và tay cô đều không có chỗ để, chợt cảm thấy không được tự nhiên, cô khụy gối xuống dịch sang một bên nói: “Không nên cản lối ngài đây ạ.”

Tóc cô sượt qua cằm Tống Thu Hàn làm anh nhớ đến những giấc mơ đẹp kia, trong lòng cảm thấy chuyện này không ổn. Anh đã từng nghe qua rất nhiều câu chuyện gương vỡ lại lành, những người bên

nhau lúc trẻ nhiều năm sau mới gặp lại, vì muốn bù lại thiếu thốn năm đó nên như củi khô gặp lửa cháy, nhanh chóng ở bên nhau, đầu tiên là đốt đến thể xác, sau đó đến tình cảm. Khi tỉnh táo lại thì phát hiện cảm xúc rộn ràng đó đã hoàn toàn biến mất, chỉ đơn giản là cơn xúc động nguyên thủy. Nhận ra điều này nên anh không lên tiếng nữa.

Sau khi vào bàn, Triệu Vũ ngồi bên cạnh Lâm Xuân Nhi. Cô vẫn luôn bận rộn trong bếp nên mãi nên anh ta không có cơ hội nói chuyện cùng.

“Mặt cậu nhìn khá hơn rồi đấy.”

“Phải đấy!” Lâm Xuân Nhi cười với anh ta, sau đó hỏi lại: “Dạy học có mệt không?”

“Vẫn ổn, nếu thuận lợi thì có thể một hai năm nữa tôi sẽ được bổ nhiệm làm phó giáo sư.” Triệu Vũ khá liều mạng, lúc đi học thì kiêu lời, thường cạnh tranh điểm số với Tiêu Muội. Trong lòng anh ta vẫn luôn coi Lâm Xuân Nhi đặc biệt hơn một chút, vì trong những năm cấp ba anh ta vẫn nhớ ơn cô quan tâm đến mình. Hôm nay cũng không phải muốn khoe khoang, chỉ vì muốn chia sẻ niềm vui với cô thôi.

“Còn trẻ như vậy đã được làm phó giáo sư rồi, đúng là quá hiếm có, cậu giỏi ghê.” Lâm Xuân Nhi khen anh ta. Triệu Vũ nhìn thấy sự chân thành trong mắt cô nên cảm giác ấm áp trong lòng càng tăng lên gấp bội.

Trần Khoan Niên thấy hai người mãi nói chuyện cùng nhau thì ho một tiếng bắt chuyện: “Đang làm gì thế! Còn bao nhiêu người ở đây nè!”

Triệu Vũ vội cúi đầu xin lỗi mọi người: “Xin lỗi, xin lỗi mọi người.”

Tống Thu Hàn làm chủ nhà nên nâng ly lên mở đầu bữa cơm: “Dì Thượng thích náo nhiệt nên mọi người chịu khó đến chơi nhé.”

Bắt đầu bữa cơm linh đình.

Uống rượu vào là tâm tư sẽ không giấu được.

Triệu Vũ hỏi Lâm Xuân Nhi: “Cuối tuần mà cậu không đi hẹn hò với bạn trai à?”

Trong phòng lập tức trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người đều nhìn sang Lâm Xuân Nhi.

“Anh ấy tham gia hoạt động xây dựng hỗ trợ nhân đạo, giờ đang ở châu Phi, đến Tết sẽ về hai tháng.” Lâm Xuân Nhi không phải người thích nói dối, nhưng lời nói ra không thể thu hồi lại, đã có lời nói dối đầu tiên thì sẽ có lời nói dối thứ hai. Cũng may chuyện này sẽ không làm tổn hại đến ai. Dưới mặt bàn cô âm thầm véo Tiêu Muội, muốn nhờ cô cứu trợ mình.

Tiêu Muội vội tiếp lời: “Đúng rồi. Trước khi đi còn gửi Xuân Nhi nhờ tôi chăm sóc nữa.”

“Muốn xem thử ảnh bạn trai của Lâm Xuân Nhi ghê.”

“...”

“Hay là vậy đi, tất cả mọi người đều mở ảnh người yêu của mình cho mọi người cùng xem được không?” Trần Khoan Niên là người thích xem trò vui nên liền quay sang Tiêu Muội: “Cậu trước đi.”

Tiêu Muội không ngờ anh ta lại đột nhiên quay súng sang mình, nhất thời không nghĩ ra cách đối đáp, chỉ có thể nói: “Tôi... độc thân.”

Trần Khoan Niên chột cảm thấy trong lòng thư thái: “Cái này có gì mất mặt đâu, anh đây cũng độc thân mà.”

Tống Thu Hàn liếc nhìn anh ta, ánh mắt kia bị Trần Khoan Niên hiểu

thành: Chuyện bên nước Mỹ xử lý gọn gàng rồi hả?

Trần Khoan Niên cười với anh, sau đó nói: “Đến lượt cậu chủ Tống nào.” Anh ta vốn có ý muốn xem trò hay của Tống Thu Hàn, lần trước trên bàn ăn tự dưng anh lại nói mình có vợ chưa cưới, để xem hôm nay anh lấy ra đâu cái ảnh chụp vợ chưa cưới nào.

Tống Thu Hàn gõ ngón tay lên bàn, sau đó cầm điện thoại bên cạnh lên, mở trang của Phương Gia Ly, tìm một tấm ảnh rồi để ra giữa bàn. Trần Khoan Niên đứng dậy nhìn qua, Xời, hay đấy. Ngẩng đầu lên thì vừa vặn bắt gặp ánh mắt Tống Thu Hàn đang liếc qua Lâm Xuân Nhi. Giữa con trai với nhau, dù quan hệ có tốt đến đâu thì cũng sẽ có bí mật không muốn nói ra, bí mật này liên quan đến phụ nữ. Còn anh ta thì lại thích moi móc bí mật của Tống Thu Hàn.

Dì Thượng cũng có tâm trạng giống vậy. Bà mới nghe nói Tống Thu Hàn có vợ chưa cưới mà còn đang thắc mắc, mấy ngày trước anh còn cãi nhau với bố, chẳng lẽ giờ đã thỏa hiệp rồi?

Trương Hân cầm qua điện thoại lên đầu tiên: “Ừ! Đẹp vậy.” Trên ảnh là hình một cô gái mặc váy khoét cổ chữ V khá sâu, trang điểm kỹ càng, dáng người mảnh mai, khí chất nổi bật.

Điện thoại truyền đến tay Lâm Xuân Nhi, cô nghiêm túc nhìn ngắm, quả nhiên rất đẹp. Cô cũng từng thắc mắc rốt cuộc Tống Thu Hàn sẽ yêu kiểu phụ nữ thế nào, bây giờ nhìn thấy rồi thì thấy quả nhiên rất xứng đôi.

“Đến lớp trường Lâm.” Trần Khoan Niên càng hào hứng hơn. Đúng là về nước vẫn tốt hơn, chỉ mới gặp những người bạn cũ, ôn lại những câu chuyện cũ đã đủ khiến anh ta phấn khích hơn hẳn. Lẽ ra anh ta nên trở về sớm hơn.

Lâm Xuân Nhi có một người bạn đạp xe tên là Lương Thần, quanh năm sống ẩn dật trên núi, làm nghề thợ gốm. Cô âm thầm tạ lỗi với đối phương trong lòng rồi mở ra tìm một bức ảnh mình khá thích. Đó

là cảnh anh ấy đang cầm bút vẽ lên đồ gốm, bầu trời xanh trong lã rã mưa bụi.

Đưa cho Trần Khoan Niên xem, nghe tiếng anh ta tấm tắc: “Thư sinh mặt ngọc, siêu phàm thoát tục.” Sau đó anh ta đưa cho Tống Thu Hàn, cẩn thận quan sát vẻ mặt đối phương: “Khí chất của bạn trai cậu rất hợp với bộ đồ cậu mặc hôm nay đấy.” Tống Thu Hàn nói xong liền đưa điện thoại cho người khác.

Sau một trận ồn ào, không khí chợt trầm xuống. Trần Khoan Niên đột nhiên đưa ra đề nghị công khai lịch sử tình ái của Tống Thu Hàn, anh ta lấy điện thoại di động ra đặt lên bàn: “Cứ một cái lì xì một trăm đồng sẽ được nghe một câu chuyện.”

Triệu Vũ ở học viện đâu bao giờ được chơi trò kích thích thế này, thế là bèn chuyển cho Trần Khoan Niên năm trăm đồng đầu tiên: “Kể năm chuyện trước đi.”

Trần Khoan Niên hài lòng nhận lấy, làm bộ ho một tiếng để lấy giọng: “Bắt đầu từ chuyện lúc ở Mỹ nhé. Đó là một cô gái mập mập trắng trẻo, đúng vậy, đừng nghi ngờ, chính xác là vậy đấy.”

Trần Khoan Niên đang kể về Châu Mạt, vào năm thứ ba đại học của Tống Thu Hàn, anh đột nhiên gặp được một cô gái như vậy. Châu Mạt có tính cách hoạt bát, là một cô bé thích nói, hay đấu võ mồm với Tống Thu Hàn. Anh và Châu Mạt chia tay trong hòa bình chỉ sau nửa năm yêu nhau.

“Chuyện thứ hai, bảy năm trước, cậu chủ Tống tự dưng quay sang phải lòng một cô gái có tính văn nghệ sĩ, thích nhạc rock. Cô ấy buộc tóc đuôi ngựa, ôm đàn ghita đứng trước cổng công ty hát cho cậu ấy nghe.”

Cô ấy là Âu Dương Thiển. Tống Thu Hàn cũng hoàn toàn không nhớ rõ làm sao mình lại ở bên cô ấy được, hai người yêu nhau chưa đầy nửa năm.

Trần Khoan Niên ngừng lại, Triệu Vũ ngẩng đầu hỏi: “Không kể nữa à?”

Trần Khoan Niên cười xin lỗi: “Hết rồi.”

“Vậy cậu trả lại tôi ba trăm đi.”

Mọi người cười ầm lên, Tống Thu Hàn cười đứng dậy đi tìm nước trắng để uống. Hôm nay uống rượu vào anh thấy hơi đau bụng, nên phải từ từ hồi lại. Khi trở lại thấy mọi người càng hào hứng hơn. Hôm nay diện mạo Lâm Xuân Nhi đã thay đổi so với lần đầu gặp lại. Bây giờ cô đã đứng dậy uống rượu với những người khác, trông có vẻ tửu lượng không tệ, còn có thể mời rượu, nói ra mấy câu khiến không khí càng sôi nổi hơn. Có người cất tiếng hát, rồi nhiều người cùng hát theo. Bài họ hát là bài “chúng ta hãy cùng sống thật thoải mái trong cuộc đời này”.

Bài này dì Thượng cũng biết.

Đã lâu lắm rồi Tống Thu Hàn mới trải qua không khí sôi nổi như vậy, sinh hoạt ngày thường của anh rất buồn tẻ. Khi ở nước ngoài, sau giờ làm việc anh đều dành thời gian ở phòng tập gym, uống rượu với bạn bè hoặc đọc sách ở nhà, dù thế nào thì nhìn anh cũng thấy không nên là một người nhàm chán như vậy.

Khung cảnh náo nhiệt chóng qua, chỉ một cái chớp mắt mà nhạc đã hết, người cũng tan.

Các bạn học lần lượt đi ra ngoài, Lâm Xuân Nhi lo dì Thượng vất vả nên cùng Tiêu Muội giúp dì Thượng thu dọn. Cũng may không cần rửa bát, trong nhà Tống Thu Hàn có mười ba cái máy rửa bát công suất lớn, giờ đã có đất dụng võ.

Tiêu Muội đang lau bếp, Tống Thu Hàn rửa sơ qua bát rồi đưa cho Lâm Xuân Nhi, cô sẽ cho vào máy rửa bát. Cô uống nhiều rượu,

nhưng tửu lượng tốt nên cơ thể vẫn hoạt động bình thường, chỉ có điều động tác hơi chậm. Người uống rượu thì hay nói nhiều, nói từ chuyện máy rửa bát đến chuyện phòng xem phim, Tống Thu Hàn đưa cái đĩa qua rất lâu cô mới nhận lấy. Chuyện vốn đơn giản mà hai người họ lẽ mề mất hơn nửa tiếng đồng hồ. Nhưng họ cũng không vội, lười biếng nhàn tản có thể chữa trị rất nhiều bệnh ẩn, cứ từ từ mà làm.

Chương 12

Trần Khoan Niên ở bên cạnh cười nói: “Hai người làm gì vậy, bôi việc ra à? Đang sản xuất bát đĩa hay gì?”

Mọi người bật cười thành tiếng.

Dọn dẹp xong mọi người vẫy tay chào dì Thượng: “Cảm ơn dì Thượng và Tống Thu Hàn đã chiêu đãi nhé ạ, hẹn gặp lại.”

Tống Thu Hàn và Trần Khoan Niên đi cùng họ đến cổng khu nhà, đứng chờ xe. Gió đêm hơi lạnh, mọi người cũng không nói chuyện nhiều. Bây giờ Lâm Xuân Nhi mới thấy lạnh, cô xoa tóc ra, túm chặt quần áo. Góc áo tung bay theo gió, cọ vào ống quần Tống Thu Hàn. Anh đột nhiên hỏi cô: “Lâm Xuân Nhi, đàn anh cậu thích hồi đó sao rồi?”

... Lâm Xuân Nhi đã hơi say, anh nói làm cô sững sốt một lúc, sau đó mới nhớ ra anh hỏi ai: “Có phải đàn anh rất giỏi bóng rổ không?”

“Còn có người khác nữa à?” Tống Thu Hàn nghiêng đầu hỏi cô: “Cuối cùng tớ cũng hiểu vì sao hồi đi học mãi mà thành tích của cậu không tăng lên được rồi, do cậu dồn hết tâm trí vào chuyện yêu đương đó.”

“Oan quá đấy nhé!” Lâm Xuân Nhi kêu oan: “Đàn anh đó...” Lâm Xuân Nhi có lòng muốn giải thích nhưng cuối cùng đã từ bỏ: “Sau đó anh ấy làm cơ trưởng.” Nghĩ đến thì cũng là chuyện mấy năm trước rồi. Lúc ấy Lâm Xuân Nhi là người đi máy bay liên tục, có một lần khi xuống máy bay đã thấy cả phi hành đoàn đứng đó chào hành khách,

phó cơ trưởng đứng ở giữa trông khá quen mắt, cô còn chưa kịp tới gần thì anh ấy đã nhận ra cô. Trong biển người mênh mông mà gặp được nhau, cái duyên đó khi còn sống con người khó mà gặp được mấy lần.

Khi đến cổng Lâm Xuân Nhi gọi một chiếc xe.

Tiêu Muội và Trần Khoan Niên vẫn lảng lạng đi đằng sau, những người nói nhiều đêm nay lại trở nên im lặng. Lâm Xuân Nhi thấy họ đứng đó, không ngờ lại thấy họ hơi hơi xúng đỗi. Cô giơ tay dụi mắt, cô mù rồi chắc? Tên củ cải đào hoa Trần Khoan Niên đó làm sao sánh được với gái ngoan Tiêu Muội nhà cô chứ?

Xe vừa tới, cô liền kéo tay Tiêu Muội lên xe.

Tống Thu Hàn nhìn họ lên xe, ghi biển số xe lại, quay đầu thì thấy Trần Khoan Niên đang cười mà như không cười nhìn mình.

“Giả vờ mờ ám cái gì vậy?” Tống Thu Hàn bước nhanh về, muốn quay về nhà uống cốc nước ấm, hôm nay anh không uống nhiều rượu nhưng dạ dày rất khó chịu.

“Tôi vừa nói với Phương Gia Ly là cậu chủ Tống chính thức công khai mối quan hệ với cô ta ở trong nước.” Trần Khoan Niên đi theo sau trêu đùa anh.

Tống Thu Hàn không đáp lại, về đến nhà rót một cốc nước ấm rồi tập trung uống. Nếu Trần Khoan Niên thực sự làm thế thì đã không phải anh em thân thiết của anh.

Thấy anh im lặng, Trần Khoan Niên không nhịn được hỏi: “Lần trước tôi đã muốn hỏi cậu rồi. Sao tự nhiên cậu lại nói đã có vợ chưa cưới, cậu sợ phụ nữ nhào vào người mình à?”

“Ừ.” Tống Thu Hàn chỉ đơn giản “ừ” một tiếng, anh không biết tại sao mình lại nói dối, không biết vì sao hôm đó vừa mở miệng ra anh đã

nói vậy. Có lẽ là do mặt Lâm Xuân Nhi quá đen, trán lại quá sáng: “Tôi còn chưa hỏi kỹ cậu đấy, cậu và Tiêu Muội rốt cuộc có chuyện gì?”

Trần Khoan Niên vỗ ngực: “Anh đây cũng không biết nữa. Hôm trước lúc nói chuyện ở quán lẩu, tôi cúi người xuống trước mặt cô ấy thì thấy cô ấy đỏ mặt. Tự nhiên lúc đấy tim tôi đập thành thịch, thế là muốn cựa một ván lớn.”

“Cậu suốt ngày tim đập thành thịch, lần trước là Amanda, cắt đứt rồi à?”

“Tôi cũng đâu phải trai đều.” Trần Khoan Niên duỗi chân ra: “Mỗi cuộc tình tôi đều rất nghiêm túc nhé.”

Tống Thu Hàn cười ra tiếng, sau đó dặn anh ta: “Dù sao cũng là bạn học, nghĩ kỹ rồi hãy theo đuổi, đừng để cuối cùng làm àm ỉ lên, cậu phải mông bỏ đi còn con gái nhà người ta thì đau lòng muốn chết.”

“Đó là chuyện đương nhiên.” Trần Khoan Niên lại bị Tống Thu Hàn kéo đi, anh ta muốn hỏi Tống Thu Hàn nhưng đối phương chẳng hé răng nửa lời, ngược lại còn giáo huấn anh ta, rất kín kẽ không hề có dấu vết nào: “Hôm nay tôi ở lại đây nhé, lười đi quá.” Sau đó lấy điện thoại di động ra gọi cho Lâm Xuân Nhi: “Cậu đến đâu rồi?”

“Đang kẹt xe.”

“Đến thì nói với tôi một tiếng, tôi còn đang trông ngóng các cậu đây này!”

“Ok nhé sếp Trần.” Lâm Xuân Nhi cúp điện thoại, quay đầu hỏi Tiêu Muội: “Cậu còn chưa nói xong đâu, sao lúc ở siêu thị mặt lại đỏ bừng lên vậy?”

Tiêu Muội đỏ mặt: “Để về rồi nói.”

Cuối cùng hai người cũng về được đến nhà, Tiêu Muội cởi áo khoác: “Trần Khoan Niên không biết xấu hổ là gì hết, đang nói chuyện thì đột nhiên sáp tới trước mặt tớ, còn hỏi tớ cách giải quyết nhu cầu sinh lý. Đây là câu hỏi của con người đấy à?”

Lâm Xuân Nhi cười sảng sặc, ngã cả xuống ghế sofa, Tiêu Muội ở bên cạnh liền đánh cô: “Cười cái gì mà cười, có gì đáng buồn cười đâu?”

Lâm Xuân Nhi cười đủ mới dừng lại, mặt nghiêm túc nói: “Vậy cậu nói thế nào?”

“Nói cái khi gì, còn cần phải trả lời cậu ta nữa à?” Tiêu Muội đỏ mặt nói: “Cậu nói xem, sao cái người này cứ huých toẹt không biết giữ cái mồm vậy, cậu ta...”

“Cậu ấy không nói nếu cậu có nhu cầu thì có thể tìm cậu ấy à?” Lâm Xuân Nhi trêu cô.

“Thèm vào mà tìm cậu ta!” Tiêu Muội tức tối ngồi phịch xuống ghế sofa.

“Thế sao cậu không hỏi ngược lại?” Đối lại là Lâm Xuân Nhi thì có thể đã hỏi lại ngay tại chỗ, thậm chí càng có qua có lại với nhau luôn, phân tích rõ ràng về tình trạng sinh lý của đàn ông và phụ nữ độ tuổi lớn tuổi.

Thấy Tiêu Muội im lặng, cô đến gần nghiêng người tựa đầu vào vai cô ấy rồi hỏi: “Sao vậy?”

“Cảm thấy mình không ra gì. Lúc còn đi học tớ không dám nói được một câu rành mạch với cậu ấy, bây giờ lớn như vậy mà vẫn bị cậu ấy hỏi cho nghẹn họng. Đôi khi tớ thật sự ghen tị với cậu có thể thoải mái trước mặt Tống Thu Hàn, che giấu được hết tâm tư.”

“Đều là chuyện cũ rồi mà phải không? Cứ nắm tay cậu ấy nói là ngày

đi học tớ đã từng yêu cậu thôi?” Lâm Xuân Nhi cười: “Cậu nhìn Tống Thu Hàn bây giờ lúc nào cũng mặt lạnh như tiền đi, nếu tớ mà nói thế thì có khi tối nay cậu ấy sẽ mua vé máy bay về Mỹ luôn, không dám ở lại thêm một giây nào nữa. Phụ nữ trung niên trong nước mạnh bạo như hổ!”

Cả hai cười phá lên.

Khi Trần Khoan Niên gọi đến, nụ cười trên miệng Xuân Nhi vẫn chưa tắt, cô bắt máy chào hỏi, âm cuối còn kéo theo tiếng cười truyền vào điện thoại.

Trần Khoan Niên cầm điện thoại mỗi tay nên bật loa ngoài. Tống Thu Hàn nghe thấy nụ cười của Lâm Xuân Nhi thì lại nhớ tới lúc trước cũng cô như vậy, khi vui thì không thể giấu được.

“Đang cười gì vậy?”

“Không nói cậu biết đâu.” Lâm Xuân Nhi để điện thoại sát vào tai Tiêu Muội, hỏi anh ta: “Đang làm gì đấy?”

“Hai người về đến nhà rồi à?”

“Đúng vậy.” Lâm Xuân Nhi nói.

“Được, vậy hôm nào rủ Tiêu Muội cùng đi ăn cơm nhé?” Trần Khoan Niên lo thẳng thừng quá sẽ làm Tiêu Muội sợ, với người phụ nữ như cô thì phải đi đường vòng.

“Tôi không được rồi. Tuần sau tôi có hẹn với bạn ra ngoài thành phố, mọi người tụ tập nhé. À đúng rồi, Tống Thu Hàn có cái bình ở chỗ tôi, khi nào đi ăn cơm thì để Tiêu Muội mang tới cho cậu ấy nhé, thế đỡ rắc rối.” Bây giờ cô đã biết tâm tư của Trần Khoan Niên với Tiêu Muội rồi, cô không muốn thành kỳ đà cản mũi họ, có lòng muốn để anh ta ở riêng với Tiêu Muội. Dù sao thì Trần Khoan Niên cũng ở gần Tống Thu Hàn, nhân tiện đưa bình luôn.

“Bình gì cơ?” Trần Khoan Niên muốn hỏi thêm, nhưng ngược mắt liền đã thấy Tống Thu Hàn đứng dậy đi lên lầu nên chào một tiếng rồi cúp điện thoại đi tìm anh.

Tống Thu Hàn dựa vào đầu giường, để máy tính trên đùi. Vốn dĩ hôm nay có một ít tài liệu cần đọc, nhưng vì bữa cơm nên vẫn trì hoãn đến giờ. Nhìn thấy Trần Khoan Niên bước vào anh liền nói: “Lúc ăn cơm ở nhà hàng cô ấy bị nôn, nên tôi gọi phục vụ nấu súp lè cho cô ấy.” Bổ sung thêm một câu: “Nhà hàng đó không có đồ đựng cơm đem về.”

Ồ ồ ồ. Trần Khoan Niên ồ vài lần, rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường anh. Anh ta muốn hỏi Tống Thu Hàn cái cốc đó là bình đặt riêng khi anh đến Nhật Bản, có bao giờ cho người khác chạm vào đâu, sao có thể để Lâm Xuân Nhi lấy làm đồ đựng canh? Nhưng nếu cậu bạn thân đã không muốn nói thì anh ta cũng sẽ không hỏi. Hướng chi Tống Thu Hàn mà đã không muốn nói thì có là ai cũng không hỏi được.

“Tuần sau có đi không?”

“Tuần sau không đi.” Tống Thu Hàn đóng máy tính lại: “Tuần sau tôi phải duyệt dự án, cậu hẹn Tiêu Muội đi ăn thì cầm cái bình về giúp tôi.” Hôm nay Tống Thu Hàn nói anh sẽ đích thân đến lấy thực ra cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng giờ đại khái đã hiểu những lo lắng của Lâm Xuân Nhi, cô đã có bạn trai ổn định nên đương nhiên muốn tránh hiềm nghi. Dạ dày anh lại lên cơn đau, bèn nhờ Trần Khoan Niên: “Tìm dì Thượng lấy thuốc dạ dày giúp tôi, rót cho tôi một cốc nước nóng nữa nhé?”

“Được.” Trần Khoan Niên nhìn anh thật sâu rồi mới đứng dậy đi ra ngoài lấy thuốc giúp.

Cuộc sống của Tống Thu Hàn từ khi sinh ra đã được tính toán xong. Bố anh dốc sức làm việc chăm chỉ ở nước ngoài, anh thì lớn lên

cùng người nhà ở trong nước, khi căn cơ của bố anh đã ổn định thì sẽ đón anh qua, để anh hòa nhập vào một xã hội xa lạ, muốn anh thành người ở trên mọi người.

Anh thường nói mình rất may mắn, cho dù khi đi học anh không cố gắng thì cũng có thể xếp top đầu nhờ có trí nhớ tốt.

Anh chưa bao giờ cảm thấy việc học là khó khăn, cho đến khi gặp được Lâm Xuân Nhi.

Khi đó bắt đầu chương trình huấn luyện quân sự, mọi người đều không quen biết nhau, nam nữ học riêng. Buổi chiều Tống Thu Hàn tìm một căn phòng trống để đọc sách thì nghe thấy ngoài cửa sổ có giọng đọc thơ của một cô gái. Cô đang đọc bài “Đến bên cây sồi” của Thu Đình. Giọng đọc của cô phá vỡ sự yên tĩnh trời chiều hôm đó, khiến anh không tài nào đọc sách nổi, cho nên đã đẩy ra cửa sổ ra, nhìn thấy một cô gái dáng người hơi mũm mĩm đang ngồi trong bóng râm ở góc tường, tay cầm một cuốn sách. Mặt trời chiếu vào đôi chân cô duỗi dài khỏi góc tối, người cô nửa sáng nửa tối.

Tống Thu Hàn ném lên đầu cô một cục giấy: “Này bạn học kia, cậu không ngủ à?”

Cô hơi bối rối, luống cuống đứng dậy nhìn xung quanh: “Phòng này có người à? Không phải mọi người ở bên kia hết sao?”

“Đúng, có người ở đây. Cậu phiền quá đấy.”

Cô gái vội vàng chấp tay trước mặt làm động tác xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi cậu nha, tại thầy giáo nói bên này không có người.”

“Không sao, đừng làm ồn là được!” Tống Thu Hàn lại nhìn cô lần nữa rồi ngồi xuống.

Đó là lần đầu tiên họ gặp nhau. Tống Thu Hàn dựa vào cửa sổ, dáng người thon dài, Lâm Xuân Nhi chưa từng thấy bạn nam nào dễ nhìn

như vậy.

Vào ngày bế giảng đợt huấn luyện quân sự người dẫn chương trình mời đại diện học sinh năm nay lên bục, là Lâm Xuân Nhi lớp 10A6. Một cô gái mặc áo sơ mi trắng quần đồng phục xanh lam bước lên. Cô vừa nói câu nói đầu tiên Tống Thu Hàn lập tức ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô gái đọc thơ dưới nắng chiều hôm đó.

Trần Khoan Niên nhỏ giọng hỏi bên tai anh: “Sao nghe kể đại diện học sinh khóa mới của trường Trung học số 11 luôn là hoa khôi cơ mà? Sao đến khóa chúng ta lại thảm thế?” Sau đó cười khẽ nói tiếp: “Cậu nhắm mắt lại nghe tiếng thôi thì giọng cũng hay phết đó.” Mới được bao nhiêu tuổi mà đã biết cách phân biệt giữa các cô gái rồi.

Chỉ là, một cô gái như thế nhưng đầu óc lại không được tốt lắm. Buổi tối đi học đầu tiên cô ở lại lớp tự học buổi tối. Tống Thu Hàn đi ngang qua thấy cô làm ra đáp án sai, nghĩ cô đần như vậy mà cũng vào được trường 11, phải có tinh thần cứng cỏi cỡ nào chứ! Anh không nhin được mà chỉ vào sách của cô: “Vẫn còn tính nữa à? Sai rồi.”

Sau khi lớn lên Tống Thu Hàn đã ngộ ra rất nhiều triết lý nhân sinh, giống như câu trả lời sai của Lâm Xuân Nhi, cô ở trong đó mà không biết mình đã sai, còn anh là người ngoài cuộc thì chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể hiểu thấu. Nhưng anh cũng không biết rằng, cậu thiếu niên Tống Thu Hàn chỉ nhìn qua cũng biết Lâm Xuân Nhi làm sai, lại không biết trong lòng cô nghĩ gì.

“Cậu biết không?” Trần Khoan Niên đột nhiên nói nghiêm túc: “Mùa thu đến rồi.”

...

Lời tác giả:

Mùa thu nửa lạnh nửa ấm.

Vùi mình nằm bên người.

- Thơ của Hoàng Tiêm tiên sinh.

Chương 13

Nửa đêm Tống Thu Hàn nhận được điện thoại của bố mình, giọng ông truyền tới từ bên kia đại dương nhẹ như gió thoảng.

“Gần đây bạn việc à? Sức khỏe có tốt không?”

Tống Thu Hàn yên lặng một lát mới tỉnh lại từ trong cơn buồn ngủ: “Vẫn tốt ạ.” Anh dụi mắt ngời dậy: “Còn bố thì sao?”

“Bố cũng khỏe. Hôm qua bố đi dự một bữa tiệc học thuật, gặp Trần Lĩnh, ông ấy bảo gần đây Trần Khoan Niên rất thích một lô đồ sứ trấn Cảnh Đức ở trong nước, do các bậc thầy làm, muốn tìm hiểu thị trường nước ngoài.”

Hôm nay bố anh vào đề hơi dài dòng, Tống Thu Hàn nghĩ thầm.

“Vâng.”

“Còn con thì sao? Gần đây đang quan tâm dự án nào vậy?”

“Gần đây con đang để ý một dự án kinh doanh trong lĩnh vực thú cưng, vẫn đang lên kế hoạch.”

“Còn chuyện tình cảm cá nhân thì sao? Mấy ngày trước bố xem tin tức nói con đang yêu một nữ diễn viên.”

Cuối cùng cũng vào chuyện chính rồi.

“Là chuyện hiểu lầm thôi ạ, phòng làm việc của cô ấy đã đưa ra

thông báo rồi. Bọn con chỉ gặp nhau ở phòng chờ sân bay nói vài câu, không phải như lời đồn đâu bố.” Tống Thu Hàn giải thích với bố mình. Hai năm nay sức khỏe của bố anh không được tốt, anh cũng không muốn xung đột chính diện với ông.

“Vậy thì tốt. Con phải chắc chắn chuyện kết hôn của mình, không có người nào thích hợp hơn Phương Gia Ly đâu.”

“Hôn nhân không thể dựa vào chuyện phù hợp hay không. Nếu chỉ đơn giản xét xem có phù hợp hay không thì năm đó bố đã không lấy mẹ con rồi.”

Tống Thu Hàn vừa nhắc đến mẹ cả hai người liền lâm vào im lặng. Một lúc lâu sau Tống Thu Hàn mới nghe thấy tiếng bố mình thở dài cúp điện thoại. Anh cầm điện thoại một lúc rồi gửi tin nhắn cho bố mình: [Con không cố ý nhắc đến mẹ. Con đã nói với bố rồi, con không có ý định kết hôn, con người sống trên đời ngoài trừ phải nổi dãi xông đường thì còn có rất nhiều chuyện đáng làm. Con trai không đáp ứng được tâm nguyện của bố là con bất hiếu.]

Sau đó anh không ngủ được nữa.

Anh đứng dậy đi xuống tầng uống nước, nhìn thấy Trần Khoan Niên đang nằm trên ghế sofa, để một ngọn đèn lò mờ, không biết đang suy nghĩ gì. Anh rót một ly nước ngồi đối diện anh ta: “Sao cậu còn chưa ngủ?”

“Chênh lệch múi giờ.” Trần Khoan Niên thản nhiên đáp lại. Tống Thu Hàn buồn cười: “Nói vớ vẩn.”

“Mỗi lần sau một cuộc vui thì lại thấy trống trải là cái kiểu gì?” Trần Khoan Niên sợ ở một mình, anh ta là người từ nhỏ đã thích náo nhiệt, có nhiều người thì anh ta sẽ vui vẻ: “Tại sao cậu không ngủ?”

“Tôi quên để điện thoại ở chế độ im lặng nên nhận được một cuộc gọi của bố tôi.”

“Lại cãi nhau à?”

“Không. Hôm nay bình thường lắm.”

“Vậy là tốt rồi. Viên Như có tìm cậu không?” Trần Khoan Niên hỏi về chuyện thông báo của luật sư.

“Có tìm, bảo tôi rút đơn khởi tố đi, cũng cam đoan sẽ không có những tin tức kiểu đó nữa.” Sau đó Viên Như có liên lạc lại với anh hai lần, nói muốn mời anh ăn cơm để xin lỗi nhưng bị anh từ chối. Tống Thu Hàn sợ phiền phức, công việc đã đủ khiến anh mệt mỏi rồi, nên càng không muốn chuốc thêm phiền phức nữa.

“Thật ra Viên Như cũng đẹp đó.” Trần Khoan Niên đột nhiên nói: “Hai ngày nay tôi xem một bộ phim cô ấy đóng, thấy cô ấy dễ nhìn hơn trước. Mấy năm trước nhìn cô ấy thì luôn có cảm giác xinh xắn kiểu thanh xuân tươi đẹp, nhưng thiếu sức hút, còn giờ thì tốt hơn rồi, thấy cũng có duyên.” Anh ta lấy điện thoại mở một tấm ảnh tĩnh đưa cho Tống Thu Hàn: “Cậu xem này, có phải dễ nhìn hơn không?”

Tống Thu Hàn không cầm điện thoại, chỉ liếc nhìn qua: “Đúng là đẹp hơn trước.”

“Có phải kiểu cậu thích không?” Trần Khoan Niên càng hăng hái hơn, chuyển đến bên cạnh Tống Thu Hàn, ánh mắt háo hức nhìn anh: “Có phải kiểu cậu thích không?” Lại hỏi một lần nữa.

“Không phải.” Tống Thu Hàn đẩy anh ta ra: “Cậu sáp lại gần tôi vậy, tôi lại tưởng cậu đổi xu hướng giới tính rồi đấy.”

Trần Khoan Niên cười he he: “Vậy bây giờ cậu thích kiểu con gái thế nào? Nào, nói cho anh đây nghe coi, người tình trong mộng của cậu bây giờ là ai? Đừng nói là không có nhé! Anh em thì phải thành thật với nhau, nói qua loa là không chấp nhận được đâu.”

Khuỷu tay Tống Thu Hàn chống lên lưng ghế sô pha, ngón tay miết trên môi, không nói gì. Hành động trong lúc lơ đãng là quyến rũ nhất, khiến Trần Khoan Niên âm thầm tán thưởng, sau đó nói: “Thôi được rồi, không cần trả lời nữa. Cho tới bây giờ toàn là phụ nữ mơ mộng cậu, cậu cũng chẳng cần mơ mộng đến ai.”

Tống Thu Hàn nhìn anh ta thật sâu rồi đứng dậy lên lầu ngủ.

...

Mùa thu đến, tất nhiên sẽ muốn đi ngắm lá vàng.

Lâm Xuân Nhi chợt nổi hứng, nhờ Tiểu Hỷ cầm máy, hai người cùng đi đến khu phố cũ.

Con đường ngân hạnh trong khu phố cũ đang ở khoảng thời gian đẹp nhất trong năm, những chiếc lá vàng phiêu đảng rơi theo gió, đậu lên tóc, lên vai, cả thế giới đều đắm mình trong màu vàng óng mềm mại. Người già mặc quần áo màu vàng, xanh lá cây, xanh da trời, hồng phấn, tô điểm cho con đường cây ngân hạnh trở nên lộng lẫy hơn nữa.

Trình độ chụp ảnh của Tiểu Hỷ có thể gọi là đỉnh cao, chỉ một chiếc lá hay một chùm sáng nhưng chỉ trong nháy mắt đều trở nên có sinh mệnh.

Một bác gái giữ Tiểu Hỷ lại: “Chàng trai, cháu có thể chụp ảnh cho dì được không?” Nói rồi, bác gái đưa điện thoại qua. Tiểu Hỷ đồng ý, cầm điện thoại chụp ảnh giúp bác gái, sau đó chỉ huy Lâm Xuân Nhi: “Sếp, qua đây, tung mấy cái lá đi.”

“Được.” Lâm Xuân Nhi nhặt một nắm lá vàng dưới đất tung lên trời. Tiểu Hỷ bấm máy liên tục, sau đó chọn vài tấm đưa cho bác gái: “Dì ơi, dì thấy được không ạ?” Bố cục theo quy tắc một phần ba, xử lý tiền cảnh và độ sâu đều tốt, hư thực hỗ trợ cho nhau, chụp bác gái trông như thần tiên. Bác gái cười rạng rỡ không ngậm được miệng,

khen: “Cậu nhóc chụp ảnh đẹp ghê.” Sau đó lại khen Lâm Xuân Nhi: “Cháu gái tung lá cây cũng giỏi lắm!”

Hai người tưởng vậy là xong rồi, không ngờ bác gái còn đi khoe với những người khác: “Mau xem này, hai đứa nó chụp hình đẹp lắm!”

Các cô các chú xúm quanh vào xem, Tiểu Hỷ và Lâm Xuân Nhi lập tức thành người được trọng dụng. Điện thoại di động trong tay Tiểu Hỷ không ngừng đổi hết cái này sang cái khác, Lâm Xuân Nhi thì không ngừng tung lá. Hai người bận đến chạng vạng tối mới được nghỉ.

Lâm Xuân Nhi ngồi rũ người trong xe Tiểu Hỷ, chỉ vào cánh tay mình: “Tự nhiên lại được nhảy cả một ngày.”

Tiểu Hỷ cười phá lên: “Chị đừng nói thế, nếu một ngày công ty chúng ta không thể tiếp tục được nữa thì ít nhất hai chị em mình cũng có cái nghề khác để làm...”

“Đừng đừng đừng, tôi già rồi, xương cốt lão hóa rồi, không thể ngày nào cũng tung lá cây được.”

Hai người đang nói cười thì điện thoại Lâm Xuân Nhi reo lên, là thầy Trương ở bên New Zealand gọi về.

“Thầy Trương ạ.”

Chắc hẳn thầy Trương mới vận động xong, vẫn còn đang điều chỉnh hô hấp: “Có người muốn gặp cháu, cháu có gặp không?”

“Ai thế ạ?”

“Là Tiết Lạc Dao, ông chủ của công ty giải trí Trường Dã. Ông ấy nói hai hôm vừa rồi mới nhận được thư luật sư từ công ty chúng ta.”
Thầy Trương kể xong lại cười: “Tiết Lạc Dao là một người bạn cũ chú gặp mười năm trước, lúc còn làm việc ở đài truyền hình.”

“Người trong công ty của bạn cũ chú đi sao chép đồ của chúng ta không nhẹ tay nương tình chút nào đâu. Nghe nói họ còn đặc biệt tuyển dụng một người để theo dõi tất cả các nội dung của công ty chúng ta nữa kìa. Chú nói xem có nên kiện không?” Thầy Trương đã từng là người lãnh đạo trực tiếp của Lâm Xuân Nhi, đối xử với cô rất tốt.

“Kiện ngay chứ!” Thầy Trương cười to: “Tên đó lắm tiền lắm. Chú gọi để bảo cháu đòi thêm nhiều tiền bồi thường nữa vào. Với lại cháu có muốn gặp ông ấy không?”

Lâm Xuân Nhi nghe ra được thầy Trương vẫn luôn ủng hộ mình như trước nên nói: “Đã vậy thì không nên gặp đâu ạ. Ít nhất thì không phải bây giờ, cứ để qua một khoảng thời gian nữa...”

“Được.” Thầy Trương hành động rất dứt khoát: “Vậy chú đi chơi nhé, cháu cũng đừng làm cố quá, lúc nào đến Queenstown thì tìm chú, chú dắt đi nhảy dù.”

“Sang năm cháu đến ạ.”

Hai người cúp điện thoại, sau đó Lâm Xuân Nhi lại gọi cho Khương Phương Lộ: “Tặng tiền bồi thường lên chín trăm nghìn trong thư luật sư gửi cho công ty giải trí Trường Dã nhé.”

“Hi. Nếu năm nay cô kiện thắng vụ này thì tôi có thể nghỉ ngơi hai tháng rồi.”

“Năm nay không thắng nổi, mùa hè sang năm chiến tiếp đi.” Lâm Xuân Nhi cười nói.

“Cũng được đấy. Cô đang ở đâu? Ăn tối chưa?” Khương Phương Lộ vừa mới rời khỏi công ty luật, giờ đang hơi đói.

“Vẫn chưa ăn, đi cùng nhé? Gọi cả Tiểu Hỷ nữa.”

“Ok!”

Ba người hẹn gặp ở một quán đồ nướng trong hẻm. Quán này đã mở rất nhiều năm, chủ quán là một cụ ông ngoài bảy mươi tuổi. Trong cửa hàng tổng cộng có bốn cái bàn nhỏ, khói bếp bay lượn lơ trong không khí. Họ vừa bước vào đã nghe thấy ông chào hỏi: “Tới rồi đấy à? Mau ngồi xuống đi! Nhanh lên còn kịp.”

Lâm Xuân Nhi giơ tay lên nhìn giờ, chà, còn nửa tiếng nữa ông cụ sẽ đến nhà tắm ngâm người, thế là lập tức gọi mấy phần. Chỉ mười mấy phút sau bếp đã đưa lên, rau thịt vừa đưa lên là ông cụ đã bắt đầu mặc đồ: “Cứ tự ăn đi nhé. Không no thì cứ ra sau bếp mà lấy, đằng trước không có người phục vụ đâu, bạn đi tắm hết rồi!”

Mọi người trong phòng đều cười phá lên nhìn ông đi ra ngoài.

Lửa cháy lớp bắp, thịt nướng bốc khói nghi ngút trên vỉ sắt phát ra tiếng xèo xèo, mùi thơm xộc thẳng vào mũi. Lâm Xuân Nhi để chân lên ghế, vô cùng thoải mái, thấy Khương Phương Lộ ngạc nhiên, cô liền nói: “Nhập gia tùy tục, vào quán thế này thì đừng giữ kẽ ra vẻ làm gì!”

Tiểu Hỷ ở cùng Lâm Xuân Nhi đã lâu nên tất nhiên cũng giống như cô, muốn ngồi cho thoải mái nên cũng gác chân lên băng ghế, cảnh tượng trông khá “anh hùng hảo hán”.

Lâm Xuân Nhi kẹp một miếng tỏi sống cho lên miếng thịt đã chín, chấm vào nước sốt thịt nướng rồi bỏ vào miệng, mắt híp lại: “Cháy mà không khét, thơm mà không béo, quả là mỹ vị nhân gian.” Sau khi ăn xong miếng này, cảm thấy đã chắc bụng rồi, cô mới bắt đầu tâm sự tỉ tê: “Tôi cực thích cuộc sống như của ông cụ quán thịt nướng này. Mở một cửa hàng nhỏ, chỉ kinh doanh tầm đó, đến giờ thì đi tắm... Tôi thì không đến mức quá thích tắm, nhưng đến công viên khiêu vũ thì cũng được.” Nói xong lại làm bộ trầm ngâm, sau đó nghiêm túc gật đầu: “Rất được.”

Khương Phương Lộ thích nhất dáng vẻ này của Lâm Xuân Nhi. Cô đã bước qua tuổi ba mươi nhưng vẫn như một thiếu nữ, tràn đầy nhiệt huyết với đồ ăn ngon, cảnh đẹp và những cuộc phiêu lưu trong cuộc sống. Cô luôn muốn đi khám phá, đi mạo hiểm và trải nghiệm, thật sự rất hiếm có. Sự nhiệt tình của cô thỉnh thoảng cũng lây nhiễm cho anh ta.

Ba người vừa mới uống một chén rượu trắng nhỏ thì điện thoại của Khương Phương Lộ báo có tin nhắn, mở ra thấy là của Tống Thu Hàn.

Tống Thu Hàn hỏi anh ta trả tiền gửi thư luật sư lần trước thì vẫn chuyển vào tài khoản khi trước sao?

Khương Phương Lộ lấy điện thoại ra chụp một tấm ảnh cảnh Lâm Xuân Nhi đang ăn thịt gửi cho Tống Thu Hàn: “Không vội, đang ăn tối với một cô gái đặc biệt, lát nữa trả lời anh sau.”

Ở bên kia, Tống Thu Hàn mới ở văn phòng họp cả ngày, giờ đang ăn nhẹ. Nhìn thấy tin nhắn trả lời của Khương Phương Lộ, anh nhấn vào xem ảnh thì thấy là Lâm Xuân Nhi. Anh sửng sờ rồi nhắn lại: “Cô gái đặc biệt là sao?”

Khương Phương Lộ trả lời: “Là người muốn ở bên suốt quãng đời còn lại.”

Thế giới này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng chẳng nhỏ, hai người biết cùng một người cũng không có gì lạ. Chỉ có điều, lúc này trong đầu Tống Thu Hàn đã nghĩ ra một kịch bản mới lạ, trong kịch bản này Lâm Xuân Nhi là người không thể tránh khỏi hiện thực đời sống, trong khi bạn trai rời xa quê nhà đi làm việc hỗ trợ nhân đạo thì cô lại mập mờ với những người đàn ông khác. Đây là một hiện thực xấu xí hết sức thực tế của thế giới người lớn. Tống Thu Hàn không nói ra được tâm tình của mình lúc này là thế nào, giống như bảo bối anh cất giữ bao nhiêu năm đột nhiên bị đập vỡ, dù thế nào cũng không

thể hàn gắp lại được nữa. Anh cũng không hỏi nhiều Khương Phương Lộ, chỉ đáp: “Ừ.”

Anh để điện thoại xuống, nhìn bữa ăn trước mặt một lúc lâu nhưng không thể nuốt trôi.

Khi Tiêu Tình bước vào thấy sắc mặt anh không thoải mái lại tưởng số liệu có vấn đề nên vội hỏi: “Sếp, số liệu bị sai sao? Nếu có vấn đề thì bây giờ tôi sẽ liên lạc với bộ phận làm số liệu, yêu cầu họ sửa lại.”

“Không phải. Số liệu không có vấn đề.” Nói rồi anh lại cúi đầu miễn cưỡng ăn nốt chỗ cơm, sau đó mới đứng dậy cầm lấy áo khoác: “Tôi ra ngoài một lát, có việc gấp thì gọi cho tôi.”

Chi nhánh của ngân hàng đầu tư ở trong nước nằm trên con phố tài chính, lúc này đèn đã tối mờ, nhưng người đi đường vẫn đông như khung cửi. Tống Thu Hàn đi dọc theo con phố, rẽ vào một quán cà phê, gọi một ly cà phê, lẳng lặng ngồi bên đường ngắm phong cảnh. Có những cô gái trẻ trung xinh đẹp cầm hoa trên tay đang đi trên đường, khuôn mặt họ tràn đầy niềm tự hào và hạnh phúc. Phụ nữ ở độ tuổi hai mươi và ba mươi có cần những thứ giống nhau không? Hai mươi tuổi khao khát một tình yêu mãnh liệt, ba mươi tuổi thì đắm chìm trong hiện thực và d/ục vọng. Chẳng lẽ người phụ nữ nào cũng phải dấn thân vào con đường như vậy sao? Những vấn đề anh suy nghĩ trong đêm nay có hơi sâu xa, đến nỗi khi Phương Gia Ly gọi điện tới, anh vừa nghe máy đã hỏi: “Năm nay cô hai bảy tuổi, vậy chuyện cô mong muốn nhất là gì?”

Phương Gia Ly chưa bao giờ thảo luận về chuyện nhân sinh với Tống Thu Hàn, bây giờ nghe anh hỏi câu này cô ta sửng sốt một lúc mới nói: “Em muốn gì cũng có hết rồi, nếu như anh nhất quyết muốn biết điều em muốn nhất lúc này thì e là chỉ có muốn anh thôi.”

Tống Thu Hàn chợt ý thức được mình đã nhiều lời, anh hỏi cô ta chuyện khác: “Có việc gì à?”

“Em muốn về nước.”

“Về làm gì?”

“Thương hiệu quần áo của em sẽ tổ chức một sự kiện ra mắt ở trong nước.”

“Ừ.”

“Em ở nhờ nhà anh được không? Dù sao căn nhà chú Tống mua cũng không bé.”

“Không tiện đâu.” Tống Thu Hàn từ chối thẳng: “Không phải cô quen Trần Khoan Niên sao? Nhờ cậu ấy đi tìm nhà cho, hoặc là cô cứ mua hẳn một căn đi.”

Phương Gia Ly cũng đã đoán được Tống Thu Hàn sẽ nói thế nên chỉ đáp một tiếng rồi cúp điện thoại. Cô ta đã thuê một căn nhà ngay cạnh nhà Tống Thu Hàn. Cô ta là người như vậy, tuy không bao giờ quan tâm đến tiền nhưng tiền lại là cơ sở để cô ta có thể tự tin. Cô ta vừa kiêu ngạo vừa bướng bỉnh, trong mắt cô ta không có ngọn núi nào không thể leo nổi, chỉ cần có đủ nhẫn nại, kiên trì, dũng khí và trí tuệ thì sẽ có ngày đạt được.

Chương 14

Sau khi hai người cúp điện thoại, Tống Thu Hàn chợt nhận ra, tâm trạng tồi tệ của mình bắt nguồn từ chính câu chuyện do anh tự tưởng tượng ra. Trong câu chuyện này, anh đã biên soạn Lâm Xuân Nhi thành người không có giới hạn đạo đức. Chuyện này không ổn chút nào. Mà cùng với đó anh cũng chợt nhận ra mình đã đặt Lâm Xuân Nhi ở một vị trí rất đặc biệt, đối đãi không giống với người khác. Hành vi này không hề lí trí, cũng không hề chín chắn. Thế là anh lại cầm điện thoại lên, tìm kiếm Lâm Xuân Nhi trong danh bạ, cuối cùng kết bạn với cô. Hai phút sau cô mới chấp nhận.

Tống Thu Hàn hỏi cô: “Hôm nay tớ có tiện tới lấy bình không?” Hôm đó cô nói với Trần Khoan Niên bảo Tiêu Muội mang hộ bình cho anh. Nhưng Tống Thu Hàn vẫn muốn tránh hiềm nghi, vì chột dạ nên mới cần tránh hiềm nghi.

Lâm Xuân Nhi giờ điện thoại lên chụp tấm ảnh Khương Phương Lộ và Tiểu Hỉ đang nhét thịt vào miệng cho anh: “Tớ đang đi ăn thịt với bạn rồi, có lẽ sẽ về muộn.” Cô rất thẳng thắn vô tư, không hề giấu giếm.

Tống Thu Hàn bật cười thành tiếng, chợt cảm thấy bây giờ trăng đã sáng tỏ, vạn vật như có sức sống, đẹp đẽ vô cùng: “Không vội, đợi cậu tan tiệc rồi báo cho tớ.”

Lâm Xuân Nhi gửi định vị đến: “Gặp nhau ở chỗ này đi, giờ tớ sẽ về ngay.” Cô không đành lòng để người khác đợi lâu. Lớn từng này tuổi rồi mà cô vẫn không học được cách thông dong chậm rãi, có chuyện gì là chỉ muốn làm ngay lập tức.

Tống Thu Hàn đến sớm hơn Lâm Xuân Nhi, nhìn thấy cô chạy đến trước mặt xin lỗi anh: “Xin lỗi, xin lỗi! Tớ đến trễ rồi, trên đường hơi kẹt xe.” Trên trán cô lấm tẩm mồ hôi, dưới ánh đèn đường càng trở nên lấp lánh. Tống Thu Hàn hơi cảm động, hình như đã nhiều năm trôi qua, anh chưa từng nhìn thấy cô gái nào vì đến trễ mà chạy đến mức chật vật như vậy.

“Không vội, tớ đang ở đây đợi cậu mà.”

“Được rồi.” Lâm Xuân Nhi kéo ống tay áo của anh đi ra ngoài hai bước, rồi giơ tay lên đếm, một hai ba bốn năm: “Cậu đã nhìn thấy chưa, cửa sổ thứ năm là nhà tớ đó, bây giờ tớ sẽ đi lấy bình nước cho cậu, cậu đợi lát nhé.”

“Được.” Tống Thu Hàn nhìn cô chạy xa, rồi ngẩng đầu nhìn cửa sổ tối đen kia. Chẳng mấy chốc cửa sổ đã sáng choang, sau đó lại tối đen. Lâm Xuân Nhi lại xuất hiện trước mặt anh, tay cầm túi vải bảo vệ môi trường: “Cảm ơn súp lê của cậu.”

Tống Thu Hàn vươn tay nhận lấy, rồi lấy bình nước ra xem. Lâm Xuân Nhi vội nói: “Tớ để ở chỗ cao trên tủ bát nên không bị vỡ đâu.” Hình như anh hơi kỹ tính.

Tống Thu Hàn cũng không giải thích mà khoác túi vải đó lên vai, sau đó hỏi cô: “Cậu về vội như vậy, đã ăn no chưa?”

Lâm Xuân Nhi ra dấu nho nhỏ: “Thiếu chút nữa là chạm đáy rồi.” Nghĩa bóng là chưa ăn no.

“Có muốn ăn nữa không?” Tống Thu Hàn muốn tìm một cơ hội để nói cho Lâm Xuân Nhi biết về chuyện của Khương Phương Lộ, cũng chuẩn bị nói thẳng với cô về lời nói dối mình đã có vợ chưa cưới.

“Đi thôi!” Lâm Xuân Nhi vung tay: “Ở gần đây có một tiệm xiên bần, nếu cậu không ngại thì chúng ta đến đó ăn vài xiên đi.”

“Được.”

Tống Thu Hàn đi cạnh Lâm Xuân Nhi. Khu chung cư mà cô sống là khu chung cư khá cũ kỹ. Lúc này mấy người già đang đi dạo dưới lầu, rất ung dung tự tại. Hai người đều hơi lo lắng sẽ quấy nhiễu tiết tấu trong buổi tối tốt đẹp của họ nên cũng cố ý bước chậm. Nhưng còn tụi trẻ con thì chẳng lo lắng gì, cứ ván trượt scooter bay qua. Tống Thu Hàn dắt Lâm Xuân Nhi đi vào bên trong rồi hỏi cô: “Lúc nãy cậu rời khỏi tiệm đồ nướng giữa chừng như thế, liệu mấy anh bạn kia có để bụng không?”

“Cũng không hẳn là bỏ giữa chừng, dù sao chủ tiệm đó ngâm mình xong thì cũng sẽ đuổi khách thôi.” Lâm Xuân Nhi cười nói.

“Khương Phương Lộ đi ăn cùng cậu là luật sư của tớ ở trong nước.” Tống Thu Hàn cân nhắc một hồi mới lên tiếng.

???

Lâm Xuân Nhi tròn mắt: “Trùng hợp đến vậy á?”

“Đúng vậy.”

Tống Thu Hàn khẽ cười thành tiếng: “Tớ nhìn thấy bức ảnh cậu gửi đến thì cũng sững sốt mất một lúc lâu, không ngờ thế giới lại nhỏ như vậy.”

“Sớm biết thế này thì đã mời cậu cùng đi ăn rồi, tiệm đồ nướng đó ngon lắm. Nhưng điều kiện hơi sơ sài.” Lâm Xuân Nhi nói xong câu này thì chợt nhớ đến việc anh quen biết Khương Phương Lộ. Vậy chẳng phải chuyện cô nói dối mình có bạn trai sẽ bị lộ tẩy hay sao? Bây giờ chỉ có hai con đường, một là kéo Khương Phương Lộ lên thuyền giặc, vậy thì Khương Phương Lộ sẽ tò mò tại sao cô phải nói dối. Hai là cô thẳng thắn với anh. Rõ ràng hai con đường này đều không dễ đi, nhưng dường như kết quả đều như nhau cả. Trong khi

đó con đường thứ hai không cần thiết phải liên lụy đến người khác... Lâm Xuân Nhi dẫn đo một hồi, cuối cùng quyết định thẳng thắn.

“Tổng Thu Hàn, tớ có một chuyện muốn thẳng thắn với cậu. Ý của tớ là tớ phải thẳng thắn một chuyện với tất cả bạn học trong nhóm ‘Thiếu niên cùng lớp’.” Lâm Xuân Nhi bỗng nghiêm túc nói. Cô ngừng bước, quay mặt về phía Tổng Thu Hàn. Anh có dáng người cao ráo, nên Lâm Xuân Nhi phải hơi ngẩng đầu mới có thể nhìn thấy rõ vẻ mặt của anh. Dưới ánh đèn, gương mặt của anh nửa sáng nửa tối.

Tổng Thu Hàn cũng ngừng bước nhìn cô: “Sao thế?”

Lâm Xuân Nhi khẽ ho một tiếng: “Nói tớ cũng hơi xấu hổ, tớ chưa có bạn trai...”

... Ồ? Tổng Thu Hàn nhướn mày, trong mắt hiện lên ý cười. Lâm Xuân Nhi trước mặt như một đứa trẻ làm sai chuyện, đang cúi đầu nghĩ cách để giải thích rõ ràng chuyện này: “Hôm đó là lần đầu tiên mọi người gặp mặt. Tớ tưởng sẽ không gặp nhau thường xuyên nên là... thuận miệng nói bừa. Lần đó ăn cơm ở nhà cậu, không ngờ Trần Khoan Niên lại nhắc tớ chuyện này... Cậu cũng biết đấy, bát nước đã hắt đi không thể lấy lại được...” Cô dời mắt nhìn ra chỗ khác nên không nhìn thấy ý cười đọng đầy trong mắt Tổng Thu Hàn.

“Hôm nay cậu nói thật là sợ Khương Phương Lộ sẽ tiết lộ đầu đuôi mọi chuyện à?” Tổng Thu Hàn cắt ngang Lâm Xuân Nhi, cười hỏi cô: “Nếu hôm nay không phát hiện ra cả tớ và cậu đều cùng quen biết Khương Phương Lộ, có phải cậu sẽ không bao giờ nói ra không?”

“Cũng không hẳn.” Lâm Xuân Nhi lừa người ta trước nên bây giờ hơi chột dạ, liếc trộm Tổng Thu Hàn. Lúc nhìn thấy ý cười đọng đầy trong mắt anh, cô như chợt quay về buổi chiều tối tự học vào năm mười sáu mười bảy tuổi. Cô đeo ba lô đi trên hành lang, vừa xoay người lại đã nhìn thấy anh đang nở nụ cười với mình.

“Vậy cậu định khi nào sẽ nói sự thật với mọi người?” Tổng Thu Hàn

lại hỏi cô.

“Để canh cơ hội thích hợp đã...”

“Thế nào là cơ hội thích hợp?”

!!!

Tống Thu Hàn hỏi liền tù tì khiến Lâm Xuân Nhi không kịp phản ứng. Lúc cô đang cân nhắc nên trả lời thế nào thì lại nghe thấy Tống Thu Hàn bật cười thành tiếng. Tiếng cười của anh trong trẻo đến mức muốn đòi mạng, khiến một bác gái đang đi dạo ở trước mặt liên tục xoay người lại nhìn anh.

“Lâm Xuân Nhi.”

“Hà?”

“Tớ cũng nói dối đấy, tớ không có vợ chưa cưới.” Tống Thu Hàn nói xong câu này thì chợt cảm thấy trong tim thoáng qua làn gió mát, cảm giác này thật sự rất tốt. Anh vốn không phải người thích nói dối, lời nói dối trong bữa tiệc đó đã khiến bản thân anh tự hoài nghi bản thân rất lâu. May mà hôm nay vận mệnh lại cho bọn họ một cơ duyên, để bọn họ thẳng thắn với nhau một lần.

Dù gì, người đã từ biệt có thể gặp lại nhau thật sự không dễ dàng gì.

...

Cả thế giới đều im phăng phắc.

Một lúc sau Lâm Xuân Nhi mới hỏi: “Vậy tại sao cậu phải nói dối?”

“Thuận miệng nói bừa thôi, chứ chẳng có lý do nào cả.” Tống Thu Hàn trả lại y nguyên lý do của Lâm Xuân Nhi.

“Vậy hôm nay cậu nói ra để làm gì? Cậu sợ Khương Phương Lộ vạch trần cậu à?” Lúc này Tống Thu Hàn đã hỏi như vậy đúng không? Lâm Xuân Nhi cũng trả lại câu hỏi này cho anh. Cô gái có thù tất báo này.

“Đúng vậy.” Tống Thu Hàn nói ra hai chữ lời ít ý nhiều: “Dù gì cũng là bạn học của hai chúng ta mà, nếu để người bên cạnh vạch trần lời nói dối của tớ, ít nhiều gì cũng hơi lúng túng.”

“Ồ.”

Lâm Xuân Nhi đá một viên đá ở dưới chân. Tống Thu Hàn bước tới lấy chân chặn lại, rồi đá trả lại cô.

Hai người cùng bật cười thành tiếng. Giờ Tống Thu Hàn thật sự đã đói bụng, bèn nhìn xung quanh rồi hỏi cô: “Xiên bằm ở đâu thế?”

“Đi tiếp năm trăm mét nữa.” Lâm Xuân Nhi đút tay vào túi, ngửa đầu nhìn anh: “Cậu sợ dính dáng đến con gái vậy à?”

“Hừm?”

“Cậu nói mình có vợ chưa cưới chẳng phải là sợ mình có dính dáng không cần thiết với các cô gái trong bữa tiệc ư?” Giờ Lâm Xuân Nhi đã thu hồi thế yếu rồi, biến thành một kẻ bất chấp tất cả truy hỏi cặn kẽ.

Chương 15

“Hùng hổ hăm dọa nhau thế?” Tống Thu Hàn mỉm cười gõ vào đầu cô: “Chuyện này đã trôi qua rồi, không được phép nhắc lại nữa.” Anh chặn đứng câu hỏi phía sau của Lâm Xuân Nhi. Cô nhướn mày, không nói gì nữa. Hai người từ tốn đi, chiếc bóng dưới đất lúc thì đụng chạm lúc thì tách ra.

“Hình như cậu cao hơn trước kia rồi đúng không?” Tống Thu Hàn nhìn chiếc bóng của hai người hỏi.

“Ngày nào tớ cũng dành phần lớn thời gian để rướn người, để tăng chiều cao.”

... Tống Thu Hàn nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, cũng không thể phân biệt cô đang nói thật hay đùa. Nhưng tán gẫu thế này cũng rất thích. Hai người băng qua cầu vượt, rẽ vào một con đường nhỏ. Trên con đường nhỏ không một bóng người, thỉnh thoảng còn có tiếng chim bồ câu đập cánh, phá vỡ sự yên tĩnh. Tiệm xiên bần đó nằm ở cuối con đường nhỏ. Dưới ánh đèn mờ nhạt là mấy chiếc bàn cũ kỹ.

“Chúng ta ngồi ở bên trong nhé?” Lâm Xuân Nhi vừa bước vào đã hô: “Anh Lý ơi.” Tống Thu Hàn ngửi thấy mùi thịt và hạt thì là thơm phức, càng cảm thấy bụng đói meo.

Ông chủ thò đầu ra khỏi bếp nướng: “Xuân Nhi đến rồi đấy à? Mau tìm chỗ ngồi xuống đi.”

“Vâng.”

Lâm Xuân Nhi nhìn xung quanh, rồi tìm thấy một bàn trống ở trong góc, bèn dẫn Tống Thu Hàn qua đó ngồi. Trần nhà rất thấp, trong khi dáng người của Tống Thu Hàn lại cao, nên anh cần phải nghiêng đầu, cộng thêm việc anh ăn mặc nghiêm chỉnh, nhưng trên lưng lại đeo túi vải bố, không được ăn khớp cho lắm. Thấy ông chú đang uống rượu ở bên cạnh nhìn thấy Tống Thu Hàn thì lên tiếng: “Chàng trai trẻ ăn mặc sạch sẽ như vậy, lát nữa sẽ bị ám mùi đấy!”

Tống Thu Hàn cười lịch sự với bọn họ, sau đó cởi áo khoác mỏng ra vắt trên lưng ghế. Thấy Lâm Xuân Nhi đang ngồi đối diện hóng chuyện thì nhướn mày nói: “Sao cậu còn chưa gọi món?”

Lâm Xuân Nhi buồn cười trước hành động ra vẻ như đúng rồi của anh: “Chúng ta phải tự viết.” Cô chỉ vào giấy bút treo trên tường và cả menu màu đỏ kia. Tống Thu Hàn đứng dậy đi tới bàn khác để lấy, rồi hỏi: “Cậu muốn ăn gì?”

Lâm Xuân Nhi còn chưa xem menu đã nói thẳng: “Mười xâu thịt, mười thịt gân, năm sụn gà, một thận dê, một bánh nướng.” Thấy Tống Thu Hàn viết lèo một lượt, cô lại bổ sung thêm một câu: “Đây là lượng ăn của tớ, cậu tự ước lượng thêm đi.”

Tống Thu Hàn ngừng bút ngẩng đầu nhìn cô: “Cậu ăn thận dê á?”

“?” Vẻ mặt Lâm Xuân Nhi đầy dấu chấm hỏi tại sao lại không: “Tớ không chỉ muốn ăn thận dê, mà tớ còn muốn uống hai lạng rượu trắng, rồi lột thêm hai tép tỏi sống, ăn thịt mà không ăn tỏi thì mùi vị giảm mất một nửa đấy.” Cô nghiêm túc nói.

Tống Thu Hàn lại cầm bút lên, điền món mình ăn rồi đưa cho Lâm Xuân Nhi: “Cậu xem thử còn muốn thêm gì không?”

“Cậu bao nhé?” Lâm Xuân Nhi nhận lấy tờ giấy mà Tống Thu Hàn viết, bắt đầu trêu ghẹo anh.

“Hay để cậu bao?”

Lâm Xuân Nhi vội lắc đầu: “Đừng đừng đừng, cậu bao đi ạ.” Lúc này cô mới nghiêm túc xem tờ giấy. Chữ viết của Tống Thu Hàn vẫn luôn rất đẹp, lưu loát sinh động, nét bút như mây khói. Anh gọi nhiều thế, no bụng đói con mắt đấy à?

“Đủ rồi! Nếu không đủ thì chúng ta sẽ gọi thêm, không được bỏ đồ thừa.” Lâm Xuân Nhi vừa nói vừa đứng dậy đi tới trước cửa sổ nhỏ kia gõ nhẹ vài cái: “Anh Lý, bọn em gọi xong rồi.”

Bên trong thò ra bao tay màu trắng: “Ok! Đợi tý nhé!”

Nhiều năm trôi qua, Tống Thu Hàn đã không còn ăn cơm trong môi trường này nữa. Hai nơi mà Lâm Xuân Nhi lựa chọn đều dễ dàng đánh thức vị giác của anh. Tống Thu Hàn chợt nhận ra có lẽ từ đầu đến cuối mình nên là người ngâm mình trong khói lửa nhân gian, nên ở trong môi trường rất gần với thực tế này, hấp thụ các chất dinh dưỡng của sự sống, để phát triển thành thực vật tươi tốt hoặc con người bằng da bằng thịt, giống như Lâm Xuân Nhi. Đúng vậy, giống như Lâm Xuân Nhi. Tối hôm nay cô ra ngoài uống rượu, buộc tóc đuôi ngựa cao, trên người mặc áo hoodie dày, quần thể thao rộng rãi, chân mang giày thể thao. Cô tự do thoải mái, không ngượng ngùng trước mặt anh, khiến anh cũng trở nên tự nhiên.

Lâm Xuân Nhi trước mặt đang nghiêm túc bóc tỏi. Móng tay của cô cực kỳ sạch sẽ hồng hào, là màu tự nhiên. Cô vừa bóc tỏi vừa hỏi Tống Thu Hàn: “Cậu ăn không?”

“Tớ cũng không muốn giảm đi một nửa mùi vị đâu, nên cậu bóc luôn đi.” Tống Thu Hàn cười nói. Vừa dứt lời, chỉ thấy Lâm Xuân Nhi đặt hai tép tỏi vào trong đĩa nhỏ trước mặt anh, miệng còn nói: “Nếu không đủ thì tớ sẽ bóc thêm.”

“Được rồi, chẳng phải cậu nói muốn uống chút gì à?” Tống Thu Hàn nhớ tới những lời hào sảng ban nãy của cô, nên cũng muốn uống với

cô vài ly. Lâm Xuân Nhi hưng phấn hẳn lên. Hôm đó ở nhà anh, Tống Thu Hàn thấy cô cụng ly với người khác, suýt thì bị cô lật tung cả nóc nhà. Tiếc rằng hôm đó dạ dày anh khó chịu nên không thể chơi hết mình.

“Cậu không lái xe chứ?”

“Không.”

“Vậy uống một chút nhé?”

“Được.”

“Cậu cứ chờ đấy!” Lâm Xuân Nhi đứng dậy, đi tới gian nhà nhỏ sát vách, tìm hai chai rượu Nhị Oa Đầu nhỏ đặt lên bàn: “Chúng ta mỗi người hai lạng, không say không về.” Cô quen nẻo quen tay, cứ như nhà của mình vậy.

Tống Thu Hàn nhướng mày, lại còn không say không về nữa chứ. Chẳng lẽ qua mười mấy năm trưởng thành, Lâm Xuân Nhi đã biến thành con sâu rượu đạt tiêu chuẩn rồi à? Như vậy cũng rất tốt. Hai người mỗi người uống một ngụm rượu nhỏ, Lâm Xuân Nhi giơ ly rượu về phía trước, cụng vào miệng ly của anh: “Tớ uống trước nhé.”

...

Người tên là anh Lý kia mang xâu thịt đã được nướng chín đặt trước mặt bọn họ: “Hai đứa ăn trước đi, mấy món còn lại sẽ có ngay thôi.” Tống Thu Hàn nhìn kỹ lại, không ngờ lại dùng que sắt, đúng là hiếm thấy. Bụng anh réo lên không thể nhẫn nhịn được nữa, thế là liền cầm một xâu lên, lấy khăn giấy lau sạch đầu que rồi đưa cho Lâm Xuân Nhi. Lâm Xuân Nhi cũng không khách sáo, nhận lấy bắt đầu ăn.

Xâu thịt này cực kỳ ngon, mùi vị ngon ngọt rồi cắn thêm một tép tỏi sống, như có ảo giác quay về ngày xưa. Lúc đó trong lớp đi du lịch

mùa thu, tới chiều tối đã ăn một chầu đồ nướng. Các bạn nam mang than, bếp và thịt. Còn các bạn nữ thì mang trái cây và rau dưa. Một đoàn người nối đuôi nhau đạp xe tới đồng ruộng ở rìa thành phố, tìm hai cây có cành lá xum xuê, bắt đầu đốt lửa dưới tán cây.

Xung quanh là tiếng cười nói, xa xa là tiếng ếch nhái. Tống Thu Hàn mang đàn guitar, còn Trần Khoan Niên thì mang trống bầy. Họ hát một bài dưới gốc cây, còn Viên Như thì ở bên cạnh khiêu vũ. Lâm Xuân Nhi và các bạn nữ đang ở vừa ăn thịt vừa tán gẫu ở gần đó. Hôm đó trong ba lô của Tống Thu Hàn không hiểu sao đã có thêm một bức thư.

Lâm Xuân Nhi đang cầm xâu thận dê lên cắn một miếng dưới ánh nhìn chăm chú của Tống Thu Hàn, rồi khẽ nhắm mắt lại: “Món này cũng ngon quá đi!”

“Ăn thận dê là phải có tỏi sống và rượu trắng. Cậu sắp dậy thì thành một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất rồi đấy.” Tống Thu Hàn bật ngón cái với cô.

“Cậu không ăn à?” Lâm Xuân Nhi duỗi tay cầm xâu còn lại lên, Tống Thu Hàn nhanh tay lẹ mắt giành lấy: “Của tớ mà, cậu đừng có mà giành.” Sau đó anh vội vã đưa tới bên miệng cắn một miếng để đánh dấu chủ quyền, rồi mới để vào đĩa nhỏ, cầm lấy xâu khác.

Tính nhỏ nhen của Tống Thu Hàn này đúng là không hề thay đổi tẹo nào, từ năm mười sáu tuổi đến năm ba hai tuổi đều chưa từng nhượng bộ Lâm Xuân Nhi. Anh thích nhìn thấy Lâm Xuân Nhi nổi nóng với anh, không ngờ chuyện này cũng không hề thay đổi.

“Ngon không?” Lâm Xuân Nhi hỏi anh.

“Rất ngon.”

“Tớ còn lo cậu ăn không quen, tại nơi này sơ sài quá. Lần đầu tiên Tiêu Muội đến đây đã lập tức xoay người bỏ đi, nói tớ muốn hại cô

ấy.” Lâm Xuân Nhi kể lại chi tiết chuyện làm người khác giận sôi máu của Tiêu Muội vào lúc đó.

“Nơi này nắp kỹ như vậy mà cậu vẫn có thể tìm được, cũng coi như giỏi đấy.” Phải là những người đam mê ăn uống thì mới lật tung các con hẻm, tìm kiếm những nơi không nổi tiếng để nếm thử món ngon ở nhân gian, nhưng sức lực như vậy thì vô cùng hiếm thấy.

“Tầm sáu bảy năm trước, có một ngày tăng ca đến nửa đêm. Lúc đó sếp nói sẽ dẫn tớ đi nạp điện, rồi dẫn tớ đến nơi này. Lúc đó còn là mùa hè, khi băng qua con đường nhỏ này còn nhảy ra một con mèo hoang, dọa tớ sợ chết khiếp. Tớ lại đi thêm mấy bước thì có thêm một sạp dựng ngoài trời, từng nhóm người ngồi xung quanh những chiếc bàn nhỏ, cùng uống rượu trò chuyện. Có mấy bạn nước ngoài còn hát ‘21 Guns’. Mấy ông cụ ngồi bên cạnh không hiểu gì, nhưng sau khi nghe đoạn ca trào hai lần cũng hét ‘one! 21 Guns’ theo.” Lâm Xuân Nhi nói đến đây thì bật cười ha hả, chỉ vào ông cụ có chòm râu hoa râm ở bên cạnh rồi nói nhỏ: “Ông cụ đó là người hát to nhất đấy.”

Tống Thu Hàn quay đầu nhìn ông cụ đó. Ông cụ đó vừa mới uống một ngụm rượu lớn, lúc này đang nhe răng. Tống Thu Hàn cũng bật cười thành tiếng, nghiêng đầu tiếp tục nghe Lâm Xuân Nhi kể chuyện. Chỉ thấy cô cầm ly rượu lên tiếp tục nhấp một ngụm nhỏ. Có lẽ rượu trắng gặp tỏi sống, nên mùi vị cay sè bùng nổ trong miệng cô. Cô thở dài một hơi rồi mới nói tiếp: “Lúc đó tớ cảm thấy đây mới là nhân gian! Mấy tiếng bàn phím, động não trong phòng họp, vô số cuộc gọi tin nhắn và những thứ không xác định vào ban ngày kia đều được buông bỏ vào giây phút này. Sếp của tớ nói đúng, nơi này thật sự có thể nạp điện.” Người sếp mà Lâm Xuân Nhi kể chính là thầy Trương. Sau đó trước khi đi New Zealand, thầy Trương định bán nhà của mình. Lúc đó Lâm Xuân Nhi đã lấy toàn bộ tiền tích góp của mình ra, đi đến dưới nhà của thầy Trương, hỏi ông có thể bán cho cô không. Thầy Trương cũng là người sáng khoái, ngay hôm sau đã dẫn cô đi làm thủ tục sang tên. Còn tiền ngôi nhà này thì mãi đến đầu năm ngoái, cô mới trả hết cho thầy Trương.

Lâm Xuân Nhi cảm thấy mình vô cùng may mắn.

Tống Thu Hàn lắng nghe mỗi câu nói của cô, vừa nghe vừa ngẫm nghĩ, Lâm Xuân Nhi biết ăn nói là bản lĩnh trời sinh đúng không? Từ bé cô đã có bản lĩnh này rồi, vốn dĩ chỉ là một chuyện nhỏ nhặt bình thường, nhưng qua miệng cô lại trở nên thú vị như vậy. Lời nói của cô có thể tiến vào tim người khác.

“Trong thành phố này còn có nơi nào có thể giúp cậu nạp điện nữa không?” Tống Thu Hàn cũng uống ngụm rượu rồi hỏi cô.

“Nhiều lắm, đâu đâu cũng có.”

“Vậy sau này nếu rảnh rồi, cậu cũng dẫn tớ đi thử đi. Tớ cũng thường xuyên cảm thấy mình bị sập nguồn.”

“Phí hướng dẫn viên du lịch tính thế nào đây?” Lâm Xuân Nhi nghiêm túc hỏi.

Tống Thu Hàn lờm cô: “Trong đầu cậu chỉ nghĩ đến tiền thôi. Tớ nhờ cậu dẫn tớ đi, tất nhiên tớ sẽ bao cậu. Cậu đã ăn uống miễn phí rồi còn đòi tiền nữa à, bao nhiêu cái tốt bị cậu cuỗm hết rồi.”

Chương 16

Lâm Xuân Nhi phá lên cười, sau đó hừ một tiếng: “Đồ bunn xinn này nữa.”

Tống Thu Hàn cười nói: “Vậy cậu muốn thu phí như thế nào? Nói tớ nghe thử xem.”

“Lúc trước tớ dẫn khách du lịch nước ngoài đi tham quan Trường Thành, đều là hai trăm tệ một tiếng.” Lâm Xuân Nhi cắn một miếng bánh nướng, xốp giòn thơm cay, mùi vị rất vừa ăn.

“Nói chung là thu phí theo lương tâm.”

“Đó là trước kia thôi. Còn bây giờ phải năm trăm nhé.” Lâm Xuân Nhi nghiêm túc trả giá.

...

Tống Thu Hàn thấy cô nói chắc như đinh đóng cột, không giống đang nói giỡn, bèn trêu cô: “Thiếu tiền tới vậy hả?”

“Ờ.” Lâm Xuân Nhi chỉ coi như hai người đang nói chuyện phiếm, cũng không cho rằng Tống Thu Hàn sẽ đi thật. Cho dù anh muốn đi, thời gian của hai người cũng chưa chắc đã trùng nhau. Không phải ngày nào Lâm Xuân Nhi cũng rảnh, Tống Thu Hàn cũng không phải không có việc gì làm.

“Sáu trăm một tiếng.” Tống Thu Hàn nói xong câu này thì lấy điện thoại di động ra xem ghi chú, mười ngày sau anh sẽ trở về từ Thâm

Quyển, có lẽ sẽ có mấy ngày rảnh rỗi. Thế là anh bèn hỏi Lâm Xuân Nhi: “Vậy ngày 10 tháng 11 cậu có thời gian không? Tớ định đặt thử trước một ngày xem xem cậu phục vụ như thế nào.”

Lâm Xuân Nhi ngần ra, như vậy là sắp lên đường rồi à? Chỉ tiếc là cô không có thời gian, bèn lắc đầu nói: “Sáng mai tới phải đi sớm rồi, chắc phải nửa tháng sau mới về.”

“Ồ.” Tống Thu Hàn trả lời, cũng không hỏi thêm: “Vậy mai mốt mình hẹn lại.”

“Được thôi!” Lâm Xuân Nhi mềm giọng trả lời một tiếng, đôi mắt híp lại giống như vàng trắng non, thực sự khiến người khác yêu thích.

“Món Trung ở nước ngoài không được ngon lắm, ngoại trừ cơm nước thường ngày do dì Thượng nấu, tớ gần như rất ít khi ăn cơm ở ngoài. Cái dạ dày Trung Quốc này của tớ thường xuyên bị nổi nhọt ẩm thực quê nhà hành hạ.” Tống Thu Hàn giơ ly lên uống một ngụm: “Thật ra món tớ muốn ăn nhất chính là quán bánh phở lá sen ở gần trường, cũng không biết có còn không nữa?”

Quán bánh phở lá sen mà Tống Thu Hàn nói mở ngay bên cạnh tiệm cho thuê băng đĩa, một tấm bảng hiệu vừa nhỏ vừa cũ treo ở mặt tiền của quán, chủ quán là một cặp vợ chồng trẻ. Vợ thì đứng ở ngoài chào khách, chồng thì ở bên trong nấu bánh phở. Mỗi lần nấu là mở cùng lúc tám cái bếp điện, nồi đất ở bên trên kêu “ùng ục ùng ục”, bốc lên hơi nóng. Bánh phở lá sen ăn chung với một cái bánh nướng thì rất đã ghiền, nếu như ăn thêm nửa cái giò heo, thực sự là hạnh phúc không còn gì bằng. Lúc trước Tống Thu Hàn không thích ăn những thứ này, ngày nào dì Thượng cũng đưa cơm cho anh. Vừa đến buổi trưa tan học, mọi người ra khỏi phòng học. Tống Thu Hàn đi ra cổng trường lấy cơm, Lâm Xuân Nhi thì ra ngoài cổng trường tìm đồ ăn.

Đám con gái lúc nào cũng thích ăn mấy món kỳ lạ, như mì chua cay, bún cay, bánh phở lá sen, mì qua cầu, lương bì... Mấy thứ này ở

trong lòng Tống Thu Hàn đều là thức ăn rác, anh không bao giờ đụng tới. Có một hôm trời mưa, dì Thượng gọi điện thoại nói không đến được, bảo anh tự đi tìm gì đó mà ăn. Thế là trong giờ học, anh len lén hỏi Lâm Xuân Nhi bữa trưa ăn cái gì, Lâm Xuân Nhi trả lời anh: bánh phở lá sen. Tống Thu Hàn cũng không biết món này phải ăn làm sao, nhưng chắc chắn là đỡ hơn để bụng đói, thế là hết giờ học, anh đi theo sau Lâm Xuân Nhi và Tiêu Muội.

Rất ngon. Bánh phở lá sen của quán đó thực sự rất ngon. Từ đó về sau, anh cũng không bao dì Thượng mang cơm đến trường nữa, thường xuyên đi ăn cơm trưa chung với Lâm Xuân Nhi.

Các cô gái cậu trai mới lớn thường xuyên ngồi trong quán ăn nhẹ ăn đến mồ hôi chảy đầm đìa, sau đó đến tiệm thức ăn mua kem que, rồi lại đến tiệm cho thuê băng đĩa để giết thời gian. Lúc gần đến một giờ, Lâm Xuân Nhi chạy đến phòng phát thanh, còn Tống Thu Hàn thì thay đồ đi chơi bóng. Cứ như vậy, tháng ngày rất dễ trôi qua. Qua mấy hôm sau, nhóm ăn cơm trưa cũng đã ổn định, cứ tới tiết bốn là họ sẽ len lén bàn bạc xem bữa trưa nên đi ăn gì. Bây giờ nghĩ lại thực sự rất thú vị.

Thấy Lâm Xuân Nhi không lên tiếng trả lời, anh lại hỏi: “Sau này cậu có về đó không? Quán còn mở không?”

Lâm Xuân Nhi lắc đầu: “Chắc dẹp hết rồi đấy.” Thực ra từ sau khi tốt nghiệp cấp ba, cô đã không quay về đó nữa, mấy năm nay xảy ra quá nhiều chuyện, từ đó cũng chẳng có thời gian để chú ý tới cái quán nhỏ mà ngày xưa họ thường xuyên ủng hộ. Cô bóp đầu ngón tay tính một lát: “Ông chủ với bà chủ chắc cũng hơn năm mươi tuổi rồi nhỉ?”

“Chắc vậy.” Tống Thu Hàn gật đầu.

Hai người đều rơi vào im lặng.

Lâm Xuân Nhi từng phỏng vấn một họa sĩ, họa sĩ đó vẽ tranh thủy

mặc sơn thủy, tầng tầng lớp lớp, đậm đậm nhạt nhạt, trắng đen xám, chất chứa ý cảnh vô hạn. Ông ấy nói quốc họa quan trọng ở khoảng trắng, cứ nhìn mỗi một đám mây mù kia đi, hư hư thực thực vẽ không ra được, nhưng khi chừa lại vài nét bút trống trải, liền có thể phác họa suy nghĩ trong lòng lên giấy một cách sống động. Cuộc sống này cũng có đạo lý tương tự như vậy, trong đầu chất chứa vô vàn những suy nghĩ, nhưng vẫn phải chừa lại một khoảng trống. Có khoảng trống thì mới có thể tưởng tượng.

Cuộc hẹn vào một ngày nào đó ở quán bánh phở lá sen kia chính là khoảng trống.

Lâm Xuân Nhi giờ ly rượu lên: “Kính chủ quán bánh phở lá sen.”

Tống Thu Hàn gật đầu: “Kính.”

Tống Thu Hàn đột nhiên có rất nhiều chuyện muốn hỏi Lâm Xuân Nhi, nhưng anh cũng không hỏi. Mấy năm đầu khi tới Mỹ, anh từng vô số lần gọi vào cùng một số máy, nhưng từ đầu tới cuối đầu dây bên kia đều báo bận, chưa bao giờ có người bắt máy. Năm anh hai mươi tuổi, mẹ qua đời vì bệnh, anh cũng đổ bệnh rất nặng, giây phút mở bừng mắt tỉnh lại, anh tự mình dọa mình một trận, nếu như lúc đó mình chầu trời thì còn có ai đáng để mình đích thân nói lời từ biệt đây? Chắc là người đó rồi, cái người bắt đầu từ ngày chia tay đó đã đột nhiên biến mất hoàn toàn khỏi thế giới này. Anh gọi vào số máy đó một lần cuối cùng, cố chấp lắng nghe âm thanh báo bận, khiến anh của năm hai mươi tuổi nghe mà nước mắt giàn giụa. Cơ đau đớn khi đó giống như đời người rộng lớn, không nhìn thấy điểm cuối, không thể lên bờ được, cũng không thể giải thoát, đeo bám như hình với bóng.

Biến mất thì biến mất vậy.

Giống như một làn khói.

“Có ngại tởm hút một điếu không?” Anh lấy một điếu thuốc ra, hỏi Lâm

Xuân Nhi.

Lâm Xuân Nhi lắc đầu, sau đó duỗi tay ra: “Cho tớ thêm một điếu.” Nói xong, cô duỗi tay lấy một điếu ngậm vào miệng, sau đó cười cười với Tống Thu Hàn.

Tống Thu Hàn không nói gì, châm thuốc cho cô.

Lâm Xuân Nhi không biết hút thuốc, cô bắt chước dáng vẻ của Tống Thu Hàn, rít một hơi, sau đó lập tức bị sặc đến liên tục ho khan, đến lần thứ ba, cuối cùng cô cũng từ bỏ, xua tay nói: “Không ổn không ổn, không thể làm người phụ nữ gợi cảm hút thuốc được rồi.” Cô bắt chéo một chân này lên một chân khác, gác khuỷu tay lên bàn, ngón tay kẹp điếu thuốc, bày ra dáng vẻ xa cách: “Giống như Trương Mạn Ngọc trong ‘Hoa Dạng Niên Hoa’, gợi cảm và xinh đẹp một cách chết tiệt.”

Tống Thu Hàn nhìn cô một cái, duỗi tay lấy điếu thuốc trên ngón tay của cô qua, dập tắt: “Từ nhỏ cậu đã không phải loại người đó rồi.” Một cô gái ngoan ngoãn, hoạt bát, dễ thương, vụng về như vậy, bắt gặp Tống Thu Hàn và Trần Khoan Niên trốn trong một góc của trường hút thuốc thôi là đã tức đến nổi giậm chân. Nhớ lại dáng vẻ của cô lúc đó, Tống Thu Hàn bật cười: “Năm đó hút thuốc không ít lần bị cậu mách lại với giáo viên. Cậu đó, mới tí tuổi đầu mà lại quản không ít chuyện. Trong lớp rõ ràng có lớp phó kỷ luật, nhưng chuyện gì cũng có mặt cậu tham gia.”

“Ở sau lưng các cậu toàn gọi tớ là đồ phiền phức!” Cách nhiều năm sau, Lâm Xuân Nhi mới chỉ trích bọn họ: “Trần Khoan Niên gọi nhiều nhất luôn. Có một hôm các cậu trốn tiết, tớ đuổi theo từ xa, Trần Khoan Niên vừa leo tường được một nửa, quay đầu lại nhìn thấy tớ thì hét to một tiếng: “Chạy mau! Đồ phiền phức tới nữa kìa!”

Hai người đều bật cười thật to.

Tống Thu Hàn duỗi tay vỗ đầu Lâm Xuân Nhi: “Đúng là ghét thật

đấy.” Sau đó lấy tay về, hỏi cô: “Uống thêm chút nữa không?”

“Được.” Lại đứng dậy đi lấy rượu rót cho hai người.

“Bây giờ cậu uống khá thật đấy.” Tống Thu Hàn nhìn gương mặt chỉ hơi ửng đỏ của Lâm Xuân Nhi, cộng với hai lần uống trước đó, phát hiện tử lượng của cô thực sự rất tốt. Anh ngừng đầu uống hết một nửa, sau đó rót rượu của Lâm Xuân Nhi vào: “Con gái vẫn nên uống ít thôi.”

“Dù sao cũng không uống thường xuyên, cũng không phải uống với ai xa lạ. Phải xem trường hợp, xem đối tượng, xem tình hình cụ thể, xem số lượng.”

“Cậu chày cối thật.” Tống Thu Hàn lườm cô một cái.

Lâm Xuân Nhi bật cười thành tiếng: “Nửa cân rượu đế cũng được nữa là. Cậu trả lại chỗ rượu vừa rót đây cho tớ.”

“Mơ đi.”

Tống Thu Hàn uống sạch chỗ rượu của mình, rồi lại uống hết nửa ly rượu của Lâm Xuân Nhi, sau đó đứng dậy đi tính tiền: “Đi thôi! Chẳng phải ngày mai cậu phải đi à?”

“Cậu không sao chứ?” Lâm Xuân Nhi đi theo sau lưng anh, cô tính sơ qua một chút, cũng đã uống hơn nửa cân rồi, ít nhiều gì cô cũng có chút lo lắng cho anh.

Tống Thu Hàn không trả lời cô, ra khỏi cửa nhìn thấy con hẻm phía trước tối mịt, anh bèn hỏi cô: “Nếu đi một mình qua con đường này, cậu có sợ không?”

“Chắc là... có? Chưa bao giờ đi một mình hết.”

Tống Thu Hàn nhìn cô rụt người lại, bật cười thành tiếng: “Nhìn cái

vẻ hèn kém kia kia.”

Hai người băng qua con hẻm nhỏ mờ tối, giống như con đường năm đó Tống Thu Hàn tiễn Lâm Xuân Nhi về nhà. Lúc đó trị an chưa được tốt như bây giờ, có một buổi tối, họ học xong giờ tự học đi về nhà, nghe thấy con đường nhỏ tối đen như mực ở bên cạnh truyền đến tiếng kêu cứu, Tống Thu Hàn hét lớn một tiếng: “Ai đó?” Sau đó anh và Trần Khoan Niên ba chân bốn cẳng chạy qua đó, thiếu niên anh hùng, cứu một cô gái vừa mới bị kẻ xấu kéo vào góc tối. Từ đó về sau, nhằm đảm bảo an toàn, mấy bạn học trong lớp đều lập từng nhóm nhỏ, mấy cậu con trai cùng nhau đưa mấy bạn nữ về nhà.

Lúc đó ấm áp. Các chàng trai không ngại vất vả, tiễn từng bạn nữ về nhà. Tống Thu Hàn và Trần Khoan Niên phụ trách bốn bạn nữ, Viên Như và Lâm Xuân Nhi là hai người trong số đó. Sáu người cùng nhau vẽ lại tuyến đường về nhà, rõ ràng người nên được đưa về đầu tiên chính là Lâm Xuân Nhi, nhưng Tống Thu Hàn lại nói Lâm Xuân Nhi thân cao người mập, có thể xem như một nửa con trai, muốn Lâm Xuân Nhi ở lại để luyện tập lòng can đảm, đợi khi tiễn tất cả mọi người về nhà, anh lại đích thân tiễn Lâm Xuân Nhi.

Con đường nhỏ đi tới nhà của Lâm Xuân Nhi còn tối hơn con đường ngày hôm nay. Lâm Xuân Nhi run rẩy đi cạnh Tống Thu Hàn, chàng trai bình thường hay hút thuốc lá, vậy mà lúc đó đến diêm cũng không đốt, không những không đốt diêm, mà còn đi được một lát thì lại đột nhiên giậm chân hù dọa Lâm Xuân Nhi, làm Lâm Xuân Nhi sợ đến mất hồn mất vía mới thôi. Lâm Xuân Nhi tức giận đi mách lại với giáo viên đòi đổi nhân viên bảo vệ, giáo viên lại nói con trai học ban xã hội ít, bảo cô dùng đỡ đi.

Hai người đều nhớ lại câu chuyện hồi xưa này, Lâm Xuân Nhi rất sợ Tống Thu Hàn lại chơi xấu như năm đó, bèn duỗi tay kéo góc áo khoác bằng vải len của anh: “Cậu đừng hòng hù tởm nhé! Bây giờ tớ chạy nhanh lắm. Hơn nữa thân là một cô gái trưởng thành, tớ đã hoàn toàn không còn sợ bóng tối nữa rồi.” Nói không sợ, nhưng giọng nói lại hơi run.

Tống Thu Hàn mặc cho cô níu góc áo, anh thả bước chầm chậm. Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, lại có hai ba ngôi sao.

Lâm Xuân Nhi cũng ngẩng đầu lên nhìn ngôi sao, thầm nghĩ trong lòng: Một tác vuông là cả ngân hà.

Tống Thu Hàn tiến cô đến tận dưới lầu, ngẩng đầu lên nhìn cửa sổ tầng năm, đèn đang bật.

“Tiêu Muội về rồi.” Lâm Xuân Nhi nói.

Tống Thu Hàn gật đầu: “Đi lên đi, chẳng phải ngày mai cậu phải dậy sớm sao?”

“Được. Cảm ơn cậu hôm nay mời tớ ăn xiên nướng.”

“Không cần khách sáo.” Tống Thu Hàn lùi ra sau một bước, hất cằm về phía xa: “Đi đi!”

Lúc đó anh đưa cô một đường về đến trước cổng nhà, không cần biết trên đường có bao nhiêu chuyện giật mình, anh đều cung kính đưa cô tới tận tay bố của cô. Lúc đó Lâm Xuân Nhi chỉ biết giơ tay lên nghiêm túc chào tạm biệt anh: “Cảm ơn cậu Tống Thu Hàn! Tạm biệt Tống Thu Hàn!”

Ngày nào cũng có Tống Thu Hàn.

Tống Thu Hàn là sao ở trên trời.

Chương 17

Lâm Xuân Nhi vừa vào nhà đã chạy tới bên cửa sổ, động tác và tốc độ làm Tiêu Muội đang ngồi đắp mặt nạ giật cả mình: “Bà cô tổ ơi, cậu đang làm gì vậy?”

Lâm Xuân Nhi vẫn chưa trả lời cô ấy, cô đang bận nhìn Tống Thu Hàn ở dưới lầu. Anh vừa mới xoay người đi được mấy bước, cái túi vải kia ở trên vai anh trông vô cùng buồn cười. Anh chậm chạp bước ra ngoài, cái bóng nhỏ dài kéo lê trên mặt đất.

Cô mãi dõi theo anh, cho đến khi không thấy nữa.

Tiêu Muội đã đứng bên cạnh cô không biết từ bao giờ, cô ấy đã lấy mặt nạ dưỡng da xuống từ lâu, nhẹ nhàng dùng ngón tay mát xa gương mặt, ghé sát vào mặt Lâm Xuân Nhi gửi một cái: “Uống rượu à?”

“Ừ.”

“Vớ Tống Thu Hàn?”

“Sao cậu biết vậy?”

“Cái người dưới lầu chẳng phải cậu ấy sao?”

“Ồ.”

Hai người lại đứng thêm một lúc, bấy giờ Lâm Xuân Nhi mới thở dài một hơi: “Haiz, hôm nay tớ nói thật mọi chuyện rồi. Cậu biết Khương

Phương Lộ chứ?”

“Biết. Cái người năm đó có tình ý với cậu, bị cậu phũ phàng kéo vào danh sách đen.” Tiêu Muội bật cười thành tiếng, muốn nói Lâm Xuân Nhi cũng không ít người theo đuổi, tình sử có thể viết thành một cuốn sách.

“Này! Tuổi trẻ ngông cuồng mà. Khương Phương Lộ là luật sư trong nước của Tổng Thu Hàn... Thế giới này thật sự quá nhỏ...” Lâm Xuân Nhi dựa vào ghế sofa: “Ngại thật chứ.”

“Nói thẳng chuyện cậu còn độc thân rồi à?” Tiêu Muội véo mặt cô: “Nói thẳng xong thì hai người kéo nhau đi uống rượu? Tổng Thu Hàn nói thế nào?”

“Cậu ấy thì có thể nói cái gì, là cậu ấy nói dối trước mà. Cậu ấy cũng chưa có vợ sắp cưới.”

...

Tiêu Muội hoàn toàn ngây ra như phỗng, một lát sau cô ấy mới lắc đầu: Không hiểu nổi. Không thể hiểu nổi. Sau đó thì đứng dậy trở về phòng. Để lại một mình Lâm Xuân Nhi như đi vào cõi thần tiên.

Mấy năm trước Tiêu Muội nói dãy nhà trệt ở bên cạnh trường học đã bị tháo dỡ rồi, gần trường Trung học số 11 là khu quan trọng để xây dựng cảnh quan đô thị chính của thành phố, mà bây giờ đã thành vành đai xanh và công viên miễn phí, quán nhỏ ngày xưa không biết đã dọn đi đâu?

...

Lúc Tổng Thu Hàn về nhà, dì Thượng vẫn chưa ngủ.

Anh đứng trước cửa thay giày, trên vai còn khoác chiếc túi vải kia, khoé miệng nhếch lên, tâm trạng rất tốt.

Dì Thượng cũng không hỏi, bởi vì có hỏi anh cũng không nói. Chỉ thấy anh lấy một cái bình ra, dĩ nhiên dì Thượng có thể nhận ra cái bình đó, nó được anh đặt làm ở Nhật Bản, là cái bình nước mà anh không cho bất cứ ai chạm vào. Tống Thu Hàn rửa sạch cái bình, sau đó đi rót ly nước ấm. Thấy dì Thượng nhìn mình bằng ánh mắt thích thú, anh đã biết dì Thượng đang tò mò.

Nhưng Tống Thu Hàn không chịu nói gì, chỉ dựa vào ghế sofa, khép hờ mắt.

Cuối cùng dì Thượng cũng không nhin được, chỉ vào cái cổ đồ ừng của anh: “Uống rượu à? Uống không ít đấy nhỉ.”

“Dạ.” Tống Thu Hàn đáp một tiếng, anh vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn. Không biết tại sao, mấy lần đi ăn với Lâm Xuân Nhi này, anh cứ cảm thấy chưa thỏa mãn. Làm thế nào mới thấy thỏa mãn đây? Anh cũng không thể nói rõ.

“Uống rượu với ai đó?” Dì Thượng lại hỏi.

“Lâm Xuân Nhi.”

“Ồ ồ ồ ồ!” Dì Thượng mỉm cười: “Lâm Xuân Nhi rất thú vị. Uống rượu với con bé chắc vui lắm nhỉ, dì Thượng còn mong sau này con sẽ đi chơi với con bé nhiều hơn nữa, không chừng con có thể cởi mở hơn một chút.” Dì Thượng rất đau lòng cho Tống Thu Hàn. Bây giờ tính ra cũng hơn mười hai năm rồi, năm đó, kể từ lúc mẹ của anh qua đời, anh như trở thành một người khác, mấy năm nay càng thêm ít nói kiệm lời. Hôm đó những bạn học kia đến nhà, Tống Thu Hàn viết rõ hai chữ vui mừng lên trên mặt. Giống hệt như bây giờ, tuy rằng anh không nói, nhưng khóe miệng lại khẽ nhếch lên.

Tống Thu Hàn cười cười với dì Thượng, cầm bình nước của anh quay về phòng. Đến khi thu dọn xong mới nhớ ra phải nói một tiếng với Lâm Xuân Nhi, thế là anh bèn gửi tin nhắn cho cô: “Tớ về đến

nhà rồi.”

Lúc này Lâm Xuân Nhi đang thu xếp hành lý, nghe thấy điện thoại di động reo lên, cầm lên thì thấy là Tống Thu Hàn nhắn tin nói mình đã về đến nhà. Nhớ ra anh nói muốn cô dẫn anh đi sạc pin, cô bèn nói: “Đến nhà là tốt rồi. Lo mà tiết kiệm tiền đi, đỢi tớ trở về tớ sẽ dẫn cậu đi sạc pin một chuyến năm ngàn tệ.”

“Được. Chờ cậu trở về. Thu xếp hành lý xong chưa?”

Lâm Xuân Nhi gửi qua một tấm hình: Một cái ba lô leo núi hiệu Gregory cực to nằm trong góc phòng, thói quen cứ hờ ra là lại gửi hình trong lúc nói chuyện của cô đã hình thành từ bao giờ thế? Vừa trực tiếp vừa thành thật, Tống Thu Hàn bật cười: “Túi bảy mươi lít luôn? Lần này đi đâu đó?” Thân là một người thích những trò thể thao mạo hiểm, mấy năm nay Tống Thu Hàn đã đốt tiền không ít vào phương diện này. Gregory là vua của P/P*, anh có một cái ba lô leo núi cùng bộ sưu tập, nó đã từng cùng anh leo lên trại căn cứ Everest.

(*: Tỷ lệ giá/chất lượng)

Lâm Xuân Nhi bật ngón cái: “Quá ghê gớm. Đến Tân Cương.”

“Nam Cương hay Bắc Cương?”

“Nam Cương.”

Lâm Xuân Nhi đi Nam Cương, Tống Thu Hàn suy nghĩ một hồi lâu mới trả lời một câu: “Chú ý an toàn.” Thực ra Tống Thu Hàn muốn hỏi kỹ càng hơn một chút, ví dụ như có dân bản xứ làm hướng dẫn viên không? Có sắp xếp gì trong chuyến đi không? Có một số hạng mục đặc biệt cần lưu ý đã tìm hiểu rõ hết chưa? Nhưng cuối cùng anh vẫn không nói, Lâm Xuân Nhi có khả năng suy nghĩ độc lập, Tống Thu Hàn tin tưởng cô. Anh cũng không biết bây giờ Lâm Xuân Nhi đang làm nghề gì, nhưng anh biết có rất nhiều người lấy du lịch

để làm nghề kiếm sống. Với nền tảng văn học của Lâm Xuân Nhi lúc còn đi học, làm một blogger du lịch cũng dư dả. Ở trong lòng anh, Lâm Xuân Nhi lại biến thành một blogger du lịch. Tống Thu Hàn đột nhiên bật cười ra tiếng, ngày hôm nay anh đã liên tục định nghĩa Lâm Xuân Nhi những hai lần, điều này thực sự quá kỳ lạ.

“Cảm ơn. Ngủ ngon nha.”

“Ngủ ngon.”

Lâm Xuân Nhi nói ngủ ngon xong thì đeo bịt mắt lên, trước mắt đen kịt một màu. Từng có một khoảng thời gian, cô bị mắc chứng rối loạn giấc ngủ nghiêm trọng. Lúc đó ở trong nước vẫn còn rất ít người biết được melatonin là cái gì thì cô đã bắt đầu uống rồi, mỗi ngày hai viên. Người mắc chứng rối loạn giấc ngủ, muốn đi vào giấc ngủ thì cực kỳ khó khăn, trong một khoảng thời gian dài trước khi ngủ, mặc dù đã cố tình thả lỏng, nhưng đại não vẫn tiếp tục hoạt động; đến khi khó khăn lắm mới chìm vào giấc ngủ thì lại rất dễ bị đánh thức. Cảm giác đau khổ này khiến người ta rất sợ mỗi khi đêm đến. Căn cứ vào nguyên nhân này, cô từng đề nghị thầy Trương liên hệ với công ty truyền thông xu hướng ở trong nước, tổ chức một sự kiện có liên quan đến Ngày Ngủ Thế giới, muốn càng nhiều người quan tâm đến chất lượng giấc ngủ và tầm quan trọng của giấc ngủ hơn. Cũng sau sự kiện đó, cô càng hiểu sâu hơn về nguyên nhân mất ngủ của con người, đồng thời cũng cố tình tiến hành tập luyện giấc ngủ cho mình.

Nhưng ngày hôm nay, bài tập giấc ngủ của Lâm Xuân Nhi lại không có tác dụng.

Trong đầu cô toàn là vẻ mặt của Tống Thu Hàn lúc hỏi cô về quán bánh phở lá sen kia, vẻ mặt đó là sự đau khổ kìm nén của người trưởng thành. Lâm Xuân Nhi đã không còn là người con gái chưa trải sự đời ngày xưa nữa, cô biết mỗi một người đều không dễ dàng gì, đều sẽ có đau khổ. Chỉ là ở vườn hoa lý tưởng trong lòng cô, Tống Thu Hàn vốn nên là chàng trai trẻ đứng dưới bầu trời ngập nắng, mọi đau khổ trong cuộc sống đều nên rời xa anh.

Lâm Xuân Nhi trần trọc đến hơn nửa đêm, cuối cùng cũng thức đến khi đồng hồ báo thức reo lên. Bốn giờ sáng cô phải xuất phát, bắt chuyến bay sớm nhất.

Chuyến này đến Tân Cương là để gặp đồng nghiệp của cô ở chỗ đó, sau đó là làm một bài kiểm tra thử cho dự án. Đoàn đội của họ có một phòng làm việc nho nhỏ ở Tân Cương, phòng làm việc chỉ có bảy người, chủ yếu làm về nội dung văn hoá, phong cảnh, mỹ thực của Tân Cương. Đã gần một năm Lâm Xuân Nhi chưa được gặp họ, cũng rất nhớ trà Tam Pháo Đài ở Tân Cương.

Lúc Lâm Xuân Nhi đến nơi thì đã là mười giờ. Buổi sáng ở Ô Lỗ Mộc Tề vừa mới bắt đầu, trong không khí tràn ngập mùi hương của thịt dê nướng, bánh nang nướng, mì Laghman. Cô hít sâu một hơi, thấy sức sống của mình lại được bơm đầy. Cô t xách túi đi tới quán quen trước kia gọi một bát bánh phở. Bà chủ bung tới rồi chỉ lên bàn, dùng tiếng phổ thông lơ lớ hỏi cô: “Đủ không?”

“Đủ. Cảm ơn bà chủ nha.” Lâm Xuân Nhi cho một muỗng ớt vào bát rồi cúi đầu ăn.

Ăn xong cô lại đi bộ tới khách sạn.

Lúc chọn khách sạn, cô lại không giống như một người khởi nghiệp, bình thường cô đều sẽ chọn những khách sạn tốt một chút. Đến khách sạn, cô nghiêm túc phối hợp với công tác kiểm tra an toàn, sau đó mới vào ở.

Hành trình đến Tân Cương lần này dự tính sẽ kéo dài nửa tháng. Lâm Xuân Nhi đi tắm rửa rồi ngủ bù một giấc, sau đó mới liên lạc với Cáp Ngô Lặc: “Chị đến rồi.”

Cáp Ngô Lặc gửi qua một dấu chấm hỏi: “Chẳng phải nói buổi tối mới đến à?”

“Sợ em tới đón nên nói dối quân tình.”

“Còn khách sáo như vậy nữa là block đấy nhé, mai mốt gặp nhau trong Lọ Phiêu Bạt*!” Cáp Ngô Lặc trả lời: “Vẫn là khách sạn cũ à?”

(*: Một ứng dụng mở rộng của QQ)

“Ừ.”

“Đợi em, mười phút nữa tới ngay.”

Chi nhánh công ty ở Tân Cương nằm gần khách sạn, cộng thêm Cáp Ngô Lặc thân cao chân dài, chạy thẳng một đường qua, không đến mười phút đã gõ cửa phòng Lâm Xuân Nhi. Cáp Ngô Lặc là học trò đầu tiên mà Lâm Xuân Nhi giúp đỡ trong đời này. Mười hai năm trước khi cô cầm được tháng lương thực tập đầu tiên, muốn tặng cho mình một món quà suốt đời khó quên, vì vậy cô đã tham gia một kế hoạch giúp đỡ người nghèo. Lâm Xuân Nhi quyên góp năm trăm tệ, một tháng sau cô nhận được thư của Cáp Ngô Lặc, trong thư cậu nhóc còn gửi kèm một bức hình, cậu thiếu niên của tộc Duy Ngô Nhĩ có đôi mắt đen láy thâm thúy. Lần giúp đỡ này kéo dài bảy năm.

Năm năm trước Cáp Ngô Lặc tốt nghiệp đại học, Lâm Xuân Nhi hỏi cậu muốn làm gì, cậu cũng không muốn rời khỏi Tân Cương, muốn tiếp tục làm việc mà lúc trước Lâm Xuân Nhi đã hướng dẫn cho cậu, vì vậy chi nhánh ở Tân Cương được thành lập.

Lâm Xuân Nhi mở cửa cho cậu, hai người niềm nở ôm nhau. Bàn tay to lớn của Cáp Ngô Lặc vỗ lên lưng Lâm Xuân Nhi: “Chị gái tốt!”

Lâm Xuân Nhi bị cậu vỗ đến sắc nước bọt, bật cười đá cậu một cái: “Vẫn thô lỗ thế nhỉ!”

Cáp Ngô Lặc cũng bật cười, đi tới ngồi xuống cái ghế trước cửa sổ: “Giờ đến công ty luôn nhé?”

“Khoan đi đã! Chị muốn đến viện bảo tàng trước.”

Lúc trước mỗi lần Lâm Xuân Nhi đến Tân Cương, Tiêu Muội đều sẽ sợ chết khiếp, mãi đến một năm nọ, cô ấy bị Lâm Xuân Nhi ép buộc lôi kéo đến đây một lần, tới lúc đó mới thấy yên tâm. Sau đó cô ấy học khảo cổ, Tân Cương lại biến thành vùng đất thần thánh không thể xâm phạm trong lòng cô ấy. Lần này cô ấy vốn định đi theo Lâm Xuân Nhi, nhưng ông chủ của cô ấy phải diễn thuyết trong một diễn đàn, bèn đưa cho cô ấy viết nội dung bài diễn thuyết, thế là không thể không bỏ qua lần này. Trước khi đi, Tiêu Muội giao cho Lâm Xuân Nhi một nhiệm vụ, muốn cô chụp giúp mình bảo vật trong viện bảo tàng ở thị trấn. Gần đây cô ấy đang nghiên cứu nội dung triển lãm trong viện bảo tàng, lúc rảnh rỗi thường chạy đến rất nhiều viện bảo tàng.

Cáp Ngô Lạc dẫn Lâm Xuân Nhi đến dưới lầu công ty lấy xe, sau đó chở cô đến viện bảo tàng. Bây giờ cậu cũng là một tên cuồng công việc rồi, dọc đường không hề rảnh rỗi, tỉ mỉ nói cho Lâm Xuân Nhi một số sắp xếp cho chuyến hành trình đến Nam Cương vào ngày mốt, cùng với ý tưởng về dự án. Sở dĩ Lâm Xuân Nhi quyết định tiến hành dự án thực nghiệm này ở Nam Cương là vì bị chủ nghĩa lý tưởng của cô và Cáp Ngô Lạc thúc giục. Họ mong rằng sẽ có càng nhiều người nhìn thấy nơi này hơn, có càng nhiều người, nhất là những người đầu tư dám đến vùng đất này, sẽ khiến vùng đất này được vươn xa. Họ tự biết sức mình vô cùng nhỏ bé, nhưng họ vẫn muốn thử một lần.

Ở trong lòng Lâm Xuân Nhi, bảo vật trong viện bảo tàng Ô Lỗ Mộc Tề là xác ướp và hình nộm bằng gốm nằm dưới đất. Lần đầu tiên cô nhìn thấy xác ướp của người đẹp Lô Lan kia, trong lòng không ngừng cảm thán sự thần kỳ của vạn vật vũ trụ. Người con gái kia nằm ở đó, đường nét xinh đẹp của cơ thể có thể thấy rõ mồn một, giống như mang theo gió sương cả mấy ngàn năm, mang theo nền văn minh của nhân loại bất ngờ bày ra ở trước mặt bạn. Lâm Xuân Nhi lại đứng xem thêm một lát, lúc này mới gửi tin nhắn cho Tiêu Muội: “Người ta không cho chụp hình đâu! Tự lên mạng tìm hình đi!

Hoặc là đợi tớ về rồi kể lại kỹ càng cho cậu nghe.” Cô âm thầm ghi nhớ rõ phương thức trưng bày và một số thông tin, định sau này về sẽ kể cho Tiêu Muội.

Tới khi họ ra khỏi viện bảo tàng thì mới thấy mấy người đồng nghiệp trong công ty.

Các đồng nghiệp ở chi nhánh Tân Cương đều rất khoẻ, nhìn thấy Lâm Xuân Nhi thì bế thốc cô lên, chạy hết vòng này tới vòng khác ở trên đất, cười đùa đủ rồi mới thả cô xuống.

“Cười thì cười, quậy thì quậy, nhưng lúc làm việc không được chảnh mắng đâu nhé.” Cáp Ngô Lặc chấm dứt thời gian vui vẻ của mọi người, mở máy chiếu lên, bắt đầu nói.

Lâm Xuân Nhi lấy bút và máy tính xách tay ra ghi chép lại, tới khi họ kết thúc thì ban đêm ở Ô Lỗ Mộc Tề cũng đã bắt đầu.

Sau khi tạm biệt mấy đồng nghiệp, Lâm Xuân Nhi và Cáp Ngô Lặc đi dạo quanh chợ đêm quốc tế Đại Ba Trát, lúc này đã hơn mười giờ đêm rồi, nhưng vẫn là phong cảnh lúc hoàng hôn. Lâm Xuân Nhi cứ lo tập trung vào mấy món ăn ngon kia, vùi đầu vào đám đông sau đó không ra được. Cáp Ngô Lặc ở đằng sau gọi cô: “Chị ơi! Chậm thôi!”

Lâm Xuân Nhi có cách chọn món cố định của riêng mình, bún xào, bánh bao nướng, thịt heo xiên, cùng với một chai Đại Ô Tô đoạt mệnh. Cáp Ngô Lặc thấy không ngăn được cô nên dứt khoát điên cùng với cô luôn. Con trai của tộc Duy Ngô Nhĩ có món quà trời ban, mặt mày điển trai, giọng ca và tuấn mã, mặc dù đang đứng giữa Đại Ba Trát, một nơi người qua kẻ lại đông như mắc cửi, nhưng Cáp Ngô Lặc vẫn vô cùng thu hút sự chú ý của mọi người. Lâm Xuân Nhi thấy cô gái bên cạnh len lén nhìn cậu, bèn nhỏ giọng nói: “Lúc trước chị đã kêu em tự lên hình rồi, vậy mà đánh chết em cũng không chịu.”

“Địch Đạt Nhĩ sẽ giết em đó.” Cáp Ngô Lặc sợ Địch Đạt Nhĩ, nói là sợ thế thôi, nhưng thật ra là không nở chọc giận cô ấy. Hai người đã

quen nhau từ hồi cấp ba, từ lúc Cáp Ngô Lặc còn hai bàn tay trắng cho đến tận bây giờ, Địch Đạt Nhĩ là ánh sáng trong lòng cậu: “Ngày mai cô ấy về rồi. Đơn vị của họ tổ chức quyên góp cho người nghèo, lần này đến Khắc Lạp Mã Y, đường xá xa xôi, nghe nói giữa đường còn phải cưỡi ngựa. Lúc đầu định nghỉ lại bên kia ba ngày. Nghe nói chị đến sớm nên cô ấy cũng về sớm luôn.”

“Gấp cái gì? Đợi chúng ta trở về từ Nam Cương rồi gặp nhau cũng đâu muộn!”

“Cô ấy nhớ chị.”

Chương 18

Lâm Xuân Nhi uống một ngụm Đại Ô Tô, sau đó nhón chân lên vỗ đầu Cáp Ngô Lạc: “Hai đứa ấy...” Trong lòng cô rất ấm áp. Một cô gái Tân Cương tính tình nóng nảy không sợ trời không sợ đất như Địch Đạt Nhĩ, ngay cả trường phòng của cô ấy mà cô ấy cũng không hề cả nể, vậy mà lại cứ thích Lâm Xuân Nhi. Trong lòng cô ấy, Lâm Xuân Nhi là chị gái tốt nhất.

Không ngờ chủ quán bánh bao nướng kia vẫn nhớ rõ Lâm Xuân Nhi. Từ xa đã vẫy tay với cô: “Cô bé dân tộc Hán đến rồi đấy à!”

Lâm Xuân Nhi chạy tới: “Chú bánh bao nướng.”

Lúc này điện thoại di động reo lên, nhìn thấy trong nhóm “thiếu niên cùng lớp” lại bắt đầu khoe khoang cuộc sống về đêm, vô cùng rộn ràng. Trần Khoan Niên lại cà khịa vài câu ở trong nhóm chat: “Lâm Xuân Nhi không có động tĩnh gì hết, phụ nữ trung niên không sống về đêm hả ta?” Quá đáng thật sự.

Lâm Xuân Nhi bật cười thành tiếng, lấy điện thoại di động ra, “tách tách” vài cái, chụp mấy tấm hình đồ ăn ngon của Đại Ba Trát gửi vào trong nhóm, sau đó yên tâm thưởng thức bốn món mỹ thực mà mình đã nhung nhớ từ lâu.

Trần Khoan Niên lại không chịu buông tha cô: “Lên mạng tìm ảnh ai mà không biết!” Rồi cũng tiện tay gửi mấy tấm hình đồ ăn ngon ở Tân Cương qua.

Lâm Xuân Nhi hừ một tiếng, kéo Cáp Ngô Lạc qua, nhờ ông chủ

quán bánh bao nướng chụp một tấm cho hai người bọn họ, sau đó gửi vào trong nhóm. Các chủ quán ở Đại Ba Trát thường xuyên tiếp đãi khách hàng ở khắp nơi trên toàn thế giới, đại đa số đều chụp hình rất đẹp. Trần Khoan Niên cầm điện thoại di động tặc lưỡi một cái, đưa cho Tống Thu Hàn ở bên cạnh: “Xem đi xem đi, cô gái này ngông thật đấy.”

Tống Thu Hàn đang ngắm cảnh đêm, cầm điện thoại di động qua thì thấy Đại Ba Trát đèn đóm sáng trưng, Lâm Xuân Nhi ngồi bên cạnh một chàng trai của tộc Duy Ngô nghĩ, cười rạng rỡ. Chàng trai kia trông rất điển trai.

Loan Niệm và Đàm Miễn ở bên cạnh cũng ghé tới nhìn cho rõ. Loan Niệm hỏi: “Đây là Lâm Xuân Nhi mà các anh nói đó à?”

“Đúng.” Trần Khoan Niên lấy lại điện thoại: “Hồi cấp ba thú vị lắm, bây giờ cũng rất thú vị, chỉ là hơi ngông. Đúng chứ?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Câu “Đúng chứ” này là đang hỏi Tống Thu Hàn, muốn Tống Thu Hàn phụ họa cho anh ta. Nhưng Tống Thu Hàn lại không cảm thấy Lâm Xuân Nhi ngông chỗ nào, cô sống một mình, muốn đi đâu, muốn làm cái gì đều không được tính là ngông cuồng, mà là tự do. Anh chỉ mỉm cười, không nói lời nào.

“Thấy sao hả?” Trần Khoan Niên hỏi Loan Niệm.

“Mặt trời rạng rỡ, gió nhẹ ấm áp.” Tám chữ ngắn ngủi này của Loan Niệm tình ra lại rất chính xác. Cảm giác mà Lâm Xuân Nhi mang đến cho người ta chính là như vậy, khuôn mặt đó cũng không khiến người ta chết mê chết mệt, nhưng lại làm người ta thoải mái không gì sánh bằng, chẳng hề có chút cảm giác xa cách nào. Từ nhỏ cô đã là một người ấm áp như vậy rồi.

“Mai mốt rủ đi uống rượu chung đi, từu lượng của cô ấy không phải

điều đâu, hạ gục Loan Niệm cũng không thành vấn đề.” Trần Khoan Niệm nói.

Loan Niệm nhận thua, giơ hai tay lên: “Thôi đừng, tôi không muốn uống nữa đâu.” Lần trước Loan Niệm uống say là lễ Giáng sinh năm ngoái, họ kéo nhau đến Phần Lan ngắm cực quang, cái đêm cuối cùng nhìn thấy được cực quang, mọi người uống rượu cho đến sáng. Loan Niệm cầm điện thoại lên bảo “tôi muốn nói chúc mừng Giáng sinh với người yêu”, sau đó lải nhải cả buổi trời với một dãy số không có thực. Trò hề này đã bị Trần Khoan Niệm quay phim lại. Sau đó anh ta quyết định không uống say nữa, có uống cũng chỉ uống vài ngụm lấy hương lấy hoa thôi.

“Chán phèo.” Trần Khoan Niệm ngửa ra sau: “Vẫn là chơi với Lâm Xuân Nhi vui hơn, sôi động. Mai mốt anh đây sẽ rủ Lâm Xuân Nhi đi uống rượu, sau này không chơi với mấy người nữa.” Trần Khoan Niệm lại bắt đầu nói nhảm, nói xong cũng tự mình bật cười ra tiếng.

Tống Thu Hàn vẫn không tiếp lời, đêm nay ánh sao rất sáng, ánh mắt của anh vẫn chưa hề di chuyển. Mấy năm nay anh đã đi qua rất nhiều quốc gia, nhưng lại không quen thuộc với chính tổ quốc của mình. Thế là anh nảy ra ý định muốn khám phá mảnh đất này, không biết tháng ba năm sau kết thúc thuyên chuyển, trước khi trở về Mỹ có còn cơ hội đi thăm thú hay không?

Lại mất tập trung nữa rồi.

Trần Khoan Niệm thờ dãi, đưa mắt ra hiệu cho hai người kia: “Từ lúc cậu chủ Tống về nước là thấy không ổn rồi. À không phải, nói cho đúng hơn thì từ sau lần đầu tiên họp lớp là không ổn rồi.”

“Ồ?” Đàm Miển đột nhiên thấy hứng thú: “Trong buổi họp lớp của các cậu có người nào đặc biệt à?”

“Bạn gái đầu tiên của cậu chủ Tống có được tính không?” Trần Khoan Niệm ngồi thẳng dậy, hôm nay mọi người không nghiên cứu

vũ trụ, không nói chuyện chính trị, không nói chuyện tiền bạc, thật sự quá tốt, anh ta cực kỳ sẵn lòng tạo ra một số đề tài nói chuyện.

“Cô diễn viên kia ấy hả?” Đàm Miển không quen lắm với tình hình trong nước, chỉ nhớ trước đó vài ngày Trần Khoan Niên đã gửi vào nhóm chat của họ một số tư liệu tin đồn.

“Đúng đúng, Viên Như đó.” Trần Khoan Niên bật cười thành tiếng.

“Mối tình đầu đẳng cấp cao đấy.” Đàm Miển khen một câu.

Tống Thu Hàn nghe bọn họ nói chuyện âm ỉ, cuối cùng cũng lên tiếng: “Cái bình nước đó cậu không cần lấy hộ tôi nữa, tối hôm qua tôi tự đi lấy về rồi.”

“?” Trần Khoan Niên ngẩn ra: “Tối hôm qua cậu gặp Lâm Xuân Nhi rồi hả?”

“Đúng. Còn cùng nhau uống rượu nữa.”

“Cậu chủ động đi tìm phụ nữ lấy đồ á? Còn uống rượu riêng với phụ nữ?” Tới lúc này, cuối cùng Loan Niệm cũng không nhịn được nữa mà phải hỏi.

“Tôi thường xuyên nói chuyện riêng với phụ nữ mà.” Tống Thu Hàn nghiêm túc.

“Thôi dẹp.” Đàm Miển ở bên cạnh xua tay: “Đừng có đánh tráo khái niệm, đó là việc công, còn cậu đi gặp Lâm Xuân Nhi là việc riêng.”

Tống Thu Hàn nhướn mày lên: “Tôi đi lấy cái bình.”

“Trước đó cậu nhờ tôi lấy giúp cậu mà.” Trần Khoan Niên nhớ rõ ánh mắt của anh khi đó chỉ ước gì có thể vạch rõ giới hạn với Lâm Xuân Nhi, nói là cả đời không qua lại cũng không quá đáng.

“Tôi đổi ý rồi.”

...

Mọi người bỗng hưng phấn hẳn lên, từ trước đến giờ Tống Thu Hàn nói một là một, nhưng hôm nay anh lại nói một đằng làm một nẻo. Đàm Miễn hơi kích động, chỉ vào Trần Khoan Niên rồi nói: “Qua đây, đưa cái tấm ảnh hồi nãy cho tôi xem lại nào.” Còn chưa nói dứt lời, Trần Khoan Niên đã ném điện thoại di động cho anh ta: “Xem đi!”

Mấy tên đàn ông, trung bình tuổi tác cũng từ ba mươi ba tới ba mươi lăm, lần này lại vì một chuyện nhảm nhí không có căn cứ, vì một tin đồn thất thiệt mà hưng phấn đến quên trời quên đất, nếu bị người xung quanh biết được không biết sẽ cười như thế nào nữa.

Lúc này Đàm Miễn mở ảnh lên nhìn thật kỹ, thậm chí đến cả sợi tóc mai của Lâm Xuân Nhi cũng không bỏ qua, bấy giờ mới phát hiện trong mắt của cô gái này có cả biển sao trời, vô cùng sạch sẽ. Điều đáng quý là trông mặt cô còn có chút sắc nét.

Ngẩng đầu lên nhìn Tống Thu Hàn, chỉ thấy anh cũng đang nhìn vào tấm hình này, vẻ mặt rất khó diễn tả.

“Thì ra cậu chủ Tống thích kiểu này à?” Đàm Miễn hỏi Trần Khoan Niên, Trần Khoan Niên nhún vai, tỏ vẻ không biết rõ cho lắm. Đàm Miễn lại nổi hứng tò mò, mở vòng bạn bè của Lâm Xuân Nhi ra xem, trống trơn, không có gì cả.

Đương nhiên Tống Thu Hàn cũng biết trên đó không có cái gì cả. Tối hôm qua anh đã xem rồi, đến cả vòng bạn bè của anh mà thỉnh thoảng còn có trạng thái, nhưng cô lại kiềm chế, cái gì cũng không đăng. Có điều, hôm nay anh lại hiếm khi muốn nghe thấy tên của Lâm Xuân Nhi được bạn bè anh nhắc tới, điều này khiến anh như được quay lại năm đó, những năm tháng mà ba chữ Lâm Xuân Nhi có chứa ma pháp.

Lúc đó anh chơi bóng rổ đường phố, chơi ba chọi ba. Trong lúc chờ thi đấu, có một chàng trai hỏi anh: “Cậu học bên trường Trung học số 11 à?” Tống Thu Hàn gật đầu.

“Tôi có một người bạn thân cũng học bên trường Trung học số 11, hình như là chủ tịch hội học sinh.”

“Tên gì?”

“Lâm Xuân Nhi.” Chàng trai kia hơi đỏ mặt, lúc đó những chàng trai chơi bóng rổ đường phố ba chọi ba đều là giấc mơ trong lòng những cô gái, chàng trai kia cũng như vậy. Ở trong lòng các thiếu niên, giữa nam sinh và nữ sinh hoàn toàn không có tình bạn thuần túy, hai chữ “bạn thân” kia cũng đồng nghĩa Lâm Xuân Nhi là bạn gái của cậu ta.

Trận bóng đó Tống Thu Hàn chơi rất sung sức, khán giả xem thi đấu đều phát điên. Ba chữ Lâm Xuân Nhi là lời nguyện. Ngày hôm sau anh hậm hực đi vào phòng học, lúc ngồi xuống, anh kéo bím tóc của Lâm Xuân Nhi: “Lâm Xuân Nhi, cậu yêu sớm đấy à?”

“?” Lâm Xuân Nhi duỗi tay đánh anh: “Mới sáng sớm ăn nói linh tinh gì thế, lại còn túm tóc tớ!”

“Cái tên Lương Vũ chơi bóng đường phố kia không phải bạn trai cậu à?”

“Đó là anh trai ở trên tầng nhà tớ.”

Tống Thu Hàn thả tay ra, búng một cái lên trán Lâm Xuân Nhi: “Đừng suốt ngày kêu anh em em em tùm lum, một người kế thừa chế độ xã hội chủ nghĩa đủ tiêu chuẩn sẽ không giống cậu đâu.”

Mới sáng sớm Lâm Xuân Nhi tự nhiên bị Tống Thu Hàn dạy dỗ một trận, cô xoay người lại lờm anh một cái sắc lẹm: “Có phải cậu chơi bóng thua anh Lương Vũ nên đem tớ ra trút giận không?”

“Tại sao tớ lại chơi thua anh ta? Hôm qua tớ MVP* toàn trận luôn đấy, còn cần lấy cậu ra trút giận chắc? Nói với cậu là vì muốn tốt cho cậu thôi, cậu đừng không biết tốt xấu.” Tâm trạng Tống Thu Hàn rất tốt, đưa cho Lâm Xuân Nhi một chai sữa tươi: “Cho cậu đấy, uống hộ tớ. Buổi tối dì Thượng sẽ kiểm tra.”

(*: Most Valuable Professional - Người xuất sắc nhất trận hay người giỏi nhất của trận đấu.)

“Được.” Lâm Xuân Nhi chỉ ước gì có thể giải quyết sữa tươi giúp Tống Thu Hàn, sữa tươi của nhà anh khác với sữa đặt mua trên đường, cực kỳ ngon. Lâm Xuân Nhi vừa uống vừa xoay người lại nói với anh: “Tống Thu Hàn, nhà cậu nuôi lạc đà từ bao giờ vậy? Nghe nói sữa lạc đà cực kỳ ngon luôn...”

Tống Thu Hàn liếc cô một cách sâu xa, cúi đầu nhanh chóng làm bài tập. Anh không làm bài tập ở nhà, mỗi sáng sau khi đến trường khoảng hai mươi phút, làm được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu. Giáo viên cũng không quản anh, anh không thi đại học, thành tích lại cao, mắt nhắm mắt mở cho qua là được. Buổi sáng Tống Thu Hàn làm bài tập đơn giản là vì ngày nào Lâm Xuân Nhi cũng cần nhắc anh, nói anh không làm bài tập thì không nên người.

Lâm Xuân Nhi thấy anh viết rất nhanh, ghé mặt tới nghiêm túc đọc, chỉ vào một câu: “Đáp án câu này không giống của tớ...”

“Cậu sai rồi.”

“?!” Lâm Xuân Nhi cả kinh trong lòng, quay người qua chỗ khác làm lại từ đầu, quả nhiên là thế.

“Với đầu óc này của cậu, rốt cuộc cậu thi đỗ vào trường Trung học số 11 kiểu gì vậy?”

“Tại mấy môn tự nhiên của tớ không tốt thôi, môn tự nhiên ở cấp hai cũng đâu có khó.” Lâm Xuân Nhi nghiêm túc biện minh cho mình,

cực kỳ ảm ức. Tống Thu Hàn bật cười thành tiếng.

Lâm Xuân Nhi sửa lại bài xong thì tiếp tục quay đầu sang hỏi anh: “Cậu MVP thật đó hả? Anh Lương Vũ là đội trưởng đội tuyển cấp trường của trường Thực nghiệm đó...”

“Nếu cậu không tin thì thứ Bảy tuần này dẫn cậu đi xem. Cho cậu xem thử tứ hạ gục anh Lương Vũ của cậu như thế nào...”

“Thứ Bảy tuần này à...” Lâm Xuân Nhi bấm tay tính toán, thứ Bảy tuần này hình như không có giờ học bù, thế là cô gật đầu: “Được, để hôm đó đi xem thử.”

Cậu thiếu niên Tống Thu Hàn vì một câu nói “để hôm đó đi xem thử” của Lâm Xuân Nhi mà khổ luyện ròng rã suốt cả tuần, nhảy ném, úp rổ, đợi tới sáng thứ Bảy thì đến quảng trường chờ cô. Họ hẹn nhau mười giờ gặp mặt, chín giờ anh đã đến nơi, rất sợ cô tới mà không thấy được anh nên chạy về. Tối hôm trước Tống Thu Hàn ngủ không ngon, trong đầu phải lên kế hoạch xem trong khoảng thời gian từ mười giờ gặp nhau cho đến ba giờ chiều thi đấu, bọn họ nên làm cái gì. Có lẽ có thể đến nhà văn hóa thanh niên xem phim, Lâm Xuân Nhi thích đọc sách, cũng có thể cùng nhau đến thư viện tỉnh để đọc sách, bên cạnh quảng trường có một tiệm pizza mới mở, là tiệm duy nhất ở thành phố này, kem trong đó rất ngon. Thiếu niên tâm tư rối bời, vắt hết óc suy nghĩ cho cuộc hẹn hò đầu tiên.

Nhưng Lâm Xuân Nhi lại không đến.

Hồi đó Lâm Xuân Nhi không có điện thoại di động riêng, anh gọi vào số máy trong nhà cô, nhưng không một ai bắt máy. Trái tim của thiếu niên trầm xuống, cảm thấy Lâm Xuân Nhi đang trêu đùa anh. Cô trêu đùa anh, đến mức cho dù thất hứa cũng không chịu nói với anh một tiếng. Buổi thi đấu ngày hôm đó, lần đầu tiên trong đời Tống Thu Hàn bị thương, lúc anh nhảy lên rơi xuống bị người ta đẩy một cái, cơn đau đớn nhói lòng truyền đến từ phần tay, Tống Thu Hàn bị gãy xương.

Anh nằm trong bệnh viện, các bạn học tới thăm ba đợt, nhưng lại không nhìn thấy cô gái vô lương tâm tên Lâm Xuân Nhi kia. Có một buổi chiều, bệnh viện đã qua thời gian thăm bệnh, Tống Thu Hàn đứng trước cửa sổ nhìn gốc cây dương thẳng tắp trong bệnh viện, nghe thấy tiếng cửa phòng bệnh mở ra, một cái đầu nho nhỏ ló vào, là Lâm Xuân Nhi. Rõ ràng trước đó đã thề là sẽ không bao giờ để ý đến cái người tên Lâm Xuân Nhi này nữa, nhưng lúc thấy cô đứng trước mặt mình, trong chớp mắt anh lại hết giận. Tất cả cảm xúc ầm ức đều xộc thẳng lên đầu, anh đỏ mắt hỏi Lâm Xuân Nhi: “Hôm đó cậu đi đâu vậy?”

Lâm Xuân Nhi cười xin lỗi, chỉ chỉ xuống dưới chân: “Người thân của tớ nhập viện, ở ngay dưới lầu á. Xin lỗi vì không thể báo trước cho cậu.”

“Cậu vào đây bằng cách nào? Đã qua thời gian thăm bệnh rồi mà.”

“Tối nay tớ đến ngủ với người thân.” Lâm Xuân Nhi đi tới phía trước nhìn cánh tay bó bột của anh, lấy ngón tay chạm nhẹ vào: “Đau không?”

“Có.” Tống Thu Hàn nhìn thấy hàng mi dày của Lâm Xuân Nhi run lên một cái, lòng anh đã mềm lại càng mềm hơn, cũng không muốn giận cô nữa. Còn người trước mắt thì đã nhìn ngó dáo dác xung quanh: “Ừa, chỉ có mấy cái tên này thôi hả! Tớ cũng muốn ký nữa!”

Tống Thu Hàn bị cô chọc cười, để mặc cô lấy một cây bút màu đỏ ra, viết xuống ba chữ Lâm Xuân Nhi to tướng trên chỗ trống phần thạch cao của anh, không những viết Lâm Xuân Nhi mà còn viết một câu nhảm nhí: “Quay mặt về biển lớn, đón xuân về hoa nở.”

“Cậu viết như vậy, e rằng người khác không còn chỗ để viết nữa đâu.” Tống Thu Hàn bật cười thành tiếng.

Ngón tay Lâm Xuân Nhi lại chỉ vào một chỗ bé xíu tới đáng thương:

“Ký vào chỗ này được này.”

Đâu còn cần người nào khác ký tên nữa? Tên của người quan trọng khi ấy đã ở trên lớp thạch cao đó cả rồi.

Chương 19

Đoạn chuyện xưa này đã quá xa vời, Tống Thu Hàn chẳng hiểu sao mình lại nhớ về nó. Anh cúi đầu nhìn phần tay mà nay đã không nhìn ra dấu vết gì, chỉ là xương trên cổ tay dường như hơi lồi ra ngoài một chút.

Đàm Miển chưa hài lòng, nhưng anh ta biết rõ có hỏi cũng không hỏi ra được gì. Thế là len lén đá chân Trần Khoan Niên ở dưới bàn một cái: “Nào nào, đã lâu không chơi rồi.”

Trò chơi cố định giữa bọn họ chính là thầy xúc xắc, ai ra nhỏ thì thua, người thua phải chịu phạt, đơn giản mà thô bạo. Mọi người đều là cao thủ, tỷ số thắng là 5-5. Hôm nay ba người kia tự động đứng về một phe, rõ ràng muốn cấu kết với nhau chơi khăm Tống Thu Hàn.

Mấy ván trước Tống Thu Hàn vẫn chưa về chót, bọn họ hỏi nhau một số câu hỏi vô thưởng vô phạt. Đến ván thứ năm, Tống Thu Hàn thua, Trần Khoan Niên lập tức ngồi thẳng dậy, ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Bây giờ gửi tin nhắn WeChat cho Lâm Xuân Nhi, hỏi cậu ấy đang làm gì.”

Họ chơi thì chơi, nhưng không chọc trúng điểm đau của người ta, chẳng qua chỉ là mấy trò đùa vô hại. Mọi người đều là người trưởng thành cả rồi, có nhiều chuyện không cần hỏi mà đều giấu trong những chi tiết nhỏ nhặt. Hôm nay họ hưng phấn như vậy chẳng qua là vì Tống Thu Hàn không gần nữa sắc lại đi ăn một bữa cơm riêng với Lâm Xuân Nhi.

“Không tốt lắm đâu, nhớ đâu cô ấy sống về đêm thì sao? Vừa rồi

trông cậu nhóc kia cũng bảnh đấy.” Đàm Miển chỉ sợ thiên hạ không loạn, giỏi nhất là chơi trò lừa cháy đồ thêm dầu. Giờ anh ta đã đạt được mục đích rồi, Tống Thu Hàn lấy điện thoại di động ra đưa cho Trần Khoan Niên, vô cùng thản nhiên.

Trần Khoan Niên đạt được ý đồ, mở ảnh đại diện của Lâm Xuân Nhi ra, nhìn thấy khung trò chuyện của họ, bèn vội vàng che mắt lại: “Tôi không cố tình đọc đâu đó nha!”

“Không sao.” Chỉ là mấy lời khách sáo giữa hai người bạn cũ, cũng không phải mấy lời mất mặt cần phải giấu giếm. Trần Khoan Niên nghe anh nói như vậy thì mới mở mắt ra, nhìn thấy hai người chúc nhau ngủ ngon bèn tắc lưỡi một tiếng, sau đó hỏi Lâm Xuân Nhi: “Làm gì đó?” Trước khi gửi đi nhớ ra Tống Thu Hàn sẽ không nói chuyện như vậy, bèn đổi thành: “Đang làm gì đó?”

“Đang đi dạo chợ đêm á!”

Trần Khoan Niên còn định hỏi tiếp thì lại bị Tống Thu Hàn giật điện thoại lại: “Một câu thôi, hỏi thêm một câu nữa là cậu chơi ăn gian.”

“Rồi rồi rồi.” Trần Khoan Niên trả lời, anh ta và Đàm Viển nhìn nhau một cái, muốn chơi nữa, nhưng Tống Thu Hàn lại đứng dậy: “Không chơi nữa. Sáng mai tôi phải đi Thẩm Quyển, đến giờ về rồi.” Nói xong, anh đứng dậy mặc áo khoác, hỏi Trần Khoan Niên: “Cậu có muốn đi kè về không?”

“Được thế thì còn gì bằng.” Bình thường Trần Khoan Niên rất lười lái xe, đi kè được thì kè thôi.

Hai người lên xe, Trần Khoan Niên vẫn bưng bưng hứng thú, bèn hỏi lại anh: “Sao lại tự đi lấy bình nước vậy?”

Tống Thu Hàn kể lại chuyện của Khương Phương Lộ, Trần Khoan Niên ở bên cạnh cười rú lên, nói liên mồm: “Tuyệt lắm! Tuyệt lắm!”

Tống Thu Hàn bị anh ta chọc cười: “Tuyệt chỗ nào?”

“Hai người các cậu đều tuyệt đó. Tôi đã bảo nhìn Lâm Xuân Nhi không giống người đã có bạn trai mà.” Trần Khoan Niên nói xong lại bổ sung thêm một câu: “Bây giờ có thể yên tâm chơi với cậu ấy rồi, không chạm đến giới hạn đạo đức.”

“Cậu còn có giới hạn đạo đức à?” Tống Thu Hàn nhìn anh ta bằng nửa con mắt.

“Tất nhiên là có chứ. Anh đây cũng là người ngay thẳng chính trực nhé, tất nhiên phải chịu sự ràng buộc của đạo đức. Giờ thì hay rồi, Lâm Xuân Nhi đang độc thân, anh đây cũng không cần lo bạn trai của cậu ấy sẽ tìm tới tận nhà, có thể thỏa thích rủ cậu ấy đi chơi rồi. Lâm Xuân Nhi thú vị lắm, thật đó, ngày nào cũng ba hoa chích choè, nói chuyện linh ta linh tinh, lại rất biết kể chuyện cười, chơi với cậu ấy rất thoải mái.”

“Chẳng phải cậu muốn chơi với Tiêu Muội à?” Tống Thu Hàn nhớ tới mấy ngày hôm trước anh ta còn hăm hờ nói muốn tiến thêm một bước với Tiêu Muội, lúc này lại không có động tĩnh gì.

Mặt Trần Khoan Niên đỏ lên: “Cô ấy phải viết bài diễn thuyết giúp ông chủ rồi, hẹn mấy lần cũng không rảnh.”

“Sao cậu không viết cùng với cậu ấy?”

?

Trần Khoan Niên bất chợt sực tỉnh, vỗ lên vai Tống Thu Hàn một cái: “Trông cậu ít hẹn hò mà lại thông mình giỏi! Chỉ cần cậu chịu sử dụng chút thủ đoạn, chắc bây giờ con cái cũng đi mua nước tương được rồi đấy nhỉ?” Trần Khoan Niên nói xong thì lập tức gửi tin nhắn cho Tiêu Muội: “Ngày mai tôi đến viết bài diễn thuyết với cậu nhé? Chắc cậu không biết đâu, tôi từng làm nhà sưu tập xuyên quốc gia đó, ở phương diện khảo cổ cũng là một tay lành nghề. Không chừng

có thể cho cậu một chút ý tưởng.” Có thể nói là chu đáo cẩn thận.

Tiêu Muội ở bên kia mặt đồ lên, trả lời anh ta: “Được.”

Cuối cùng Trần Khoan Niên cũng vào được cõi tiên, vội vàng hỏi dồn: “Vậy gặp nhau ở đâu?”

“Mười giờ ở thư viện?”

“Được.” Đây chính là cái tốt của việc tự mình kinh doanh, thời gian tương đối tự do.

Tống Thu Hàn thấy Trần Khoan Niên cười toe toét là biết được anh ta để ý tới cỡ nào, chuyện này cũng khá hiếm thấy. Sau khi về nhà anh mới nhớ ra tin nhắn hồi nãy gửi cho Lâm Xuân Nhi, có lẽ sẽ khiến cô thấy khó hiểu, anh muốn giải thích, nhưng lại sợ cô cảm thấy bị mạo phạm vì trêu chọc cô trong trò chơi. Thế là anh hỏi: “Thời tiết thế nào? Có an toàn không?”

Lâm Xuân Nhi thực sự thấy khó hiểu với câu hỏi đột ngột của Tống Thu Hàn, cứ cảm thấy không giống hành động của anh. Lúc này thấy anh hỏi thăm mình, bèn hỏi anh: “Vừa rồi chắc là Trần Khoan Niên hả?”

Tống Thu Hàn bật cười, một người đầu óc không đủ dùng như cô, giờ lại rất rất lanh lợi. Anh trả lời: “Phải, mấy người bạn ngồi chơi với nhau một lát, tớ chơi thua.”

Lâm Xuân Nhi gửi qua một tấm ảnh anime trọc đầu, người đàn ông trong hình vẽ mặt rất nghiêm túc, chữ ở dưới là: Tôi hiểu mà. Sau đó lại thấy cô nói: “Lạnh hơn thủ đô, cũng may đem đủ quần áo. Bây giờ đang về khách sạn, cứ năm trăm mét là có một trạm gác, an toàn lắm.”

“Vậy là tốt rồi.” Tống Thu Hàn trả lời cô, sau đó chợt nhớ ra cái ý tưởng bất ngờ nảy ra vào hôm qua, bèn hỏi cô: “Nếu muốn đi du lịch

ở trong nước thì trạm đầu tiên nên đến đâu?”

“?”

“Hồi nhỏ bố mẹ cũng dẫn tớ đi qua một số nơi, nhưng cũng chẳng có ấn tượng gì. Muốn tranh thủ nửa năm thuyền chuyển này đi thăm thú trong nước một chút.”

“Ồ ồ ồ.” Lâm Xuân Nhi nghiêm túc suy nghĩ: “Năm đó trạm đầu tiên tớ đi trong chuyến du lịch là Chiết Giang... Còn nhớ hồi cấp ba xem ‘Tựa Thủy Niên Hoa’, ngay từ lúc đó đã muốn đến Ô Trấn rồi.”

“Tớ nhớ rồi.” Lúc đó Tống Thu Hàn ngồi ở đằng sau Lâm Xuân Nhi, không biết đã nghe cô ngâm nga bao nhiêu lần “Tháng năm như nước, vội vàng liếc qua, bao nhiêu năm tháng, nhẹ nhàng lướt qua.”

“Ô Trấn, Gia Hưng, Lục Trúc, Nam Tầm, Thiệu Hưng, đều đáng để đi một lần. Năm nay chắc ‘N hư Mộng Chi Mộng’ vẫn còn diễn ở Ô Trấn, có thể tiện đường ghé xem, cảnh ngộ đời người, biết bao nhiêu thổn thức.” Lâm Xuân Nhi từng cố tình xin nghỉ để đến Ô Trấn xem “N hư Mộng Chi Mộng”, ngồi trong sân khấu kịch ở Ô Trấn, tốn tám tiếng đồng hồ để hiểu được số mệnh của con người, rất đáng để trải nghiệm.

Tống Thu Hàn không xem kịch nói, nhưng Lâm Xuân Nhi miêu tả như vậy khiến anh có chút chờ mong: “Được, mai mốt kêu Trần Khoan Niên tổ chức một chuyến du lịch tốt nghiệp muộn với quy mô nhỏ nhé? Cộng thêm Tiêu Muội là bốn người chúng ta?” Tống Thu Hàn cố tình cộng thêm Tiêu Muội thành bốn người. Nếu nhiều người thì lại quá ồn ào, anh không thích.

Năm ấy lúc tốt nghiệp vốn dĩ cũng có chuyến du lịch tốt nghiệp, vào buổi chiều sau khi thi đại học xong, họ cầm một tấm bản đồ Trung Quốc tụ tập lại với nhau, cuối cùng đã chọn địa điểm là Hồ Luân Bối Nhĩ. Đáng tiếc duyên phận mong manh, chuyến du lịch đó cuối cùng vẫn không thể thực hiện được.

“Được á. Để tớ làm cẩm nang du lịch cho.” Lâm Xuân Nhi gửi tới một tấm hình giơ cao cờ, trong nháy mắt biến thành hướng dẫn viên du lịch.

“Tớ sẽ chi tiền.” Tống Thu Hàn nhớ lại mấy lần trước đây Lâm Xuân Nhi tỏ ra rất kính nể trước tiền tài, bèn chủ động đề nghị anh sẽ trả tiền. Bớt đi những vấn đề thảo luận có liên quan đến tiền bạc, những chuyện khác sẽ dễ dàng hơn một chút.”

“Trả phần nào á?” Lâm Xuân Nhi hỏi anh.

“Toàn bộ.”

Lâm Xuân Nhi lập tức lên tinh thần, hay lắm, ra tay hào phóng thật: “Toàn bộ có nghĩa là tiền mua vé máy bay, khách sạn, ăn uống và tiền vé xem kịch nói ở dãy ghế đầu của cả bốn người chúng ta á?”

“Đúng.”

“Hì hì.” Lâm Xuân Nhi cười khì khì: “Được á. Cảm ơn ông chủ nhé ạ. Nhưng tại sao vậy?” Không có công không nhận lộc.

“...” Tống Thu Hàn bị cô hỏi tới cứng họng: “Tại sao gì?”

“Tại sao phải do cậu bỏ tiền?”

“Thế để cậu trả nhé?”

“Đừng.” Lâm Xuân Nhi lại cười hì hì: “Ngài trả đi ạ.” Cuộc nói chuyện của hai người kể ra cũng kỳ, không phải cậu thì là tớ, hai người đều quên mất còn lựa chọn hai người chia đều này. Bây giờ cô đã biết nghĩ thoáng ra rồi, mối quan hệ giữa người với người cũng không cần thiết phải quá rạch ròi, nợ người ta chỗ này thì trả lại ở chỗ khác, chỉ mong được nhẹ nhõm.

Tống Thu Hàn lại bị dáng vẻ hèn nhát của cô chọc cười: “Cậu có thể đem về một chút đặc sản Tân Cương để bày tỏ lòng biết ơn.”

“Tất nhiên rồi.”

Hai người cứ thế nói chuyện phiếm với nhau, thời gian trôi qua cực nhanh. Dì Thượng thấy đèn trong phòng Tống Thu Hàn vẫn còn sáng, bèn đứng bên ngoài gõ cửa: “Thu Hàn, chẳng phải sáng mai con bay sớm sao, đến giờ ngủ rồi đấy.”

“Vâng, dì Thượng.” Tống Thu Hàn nhìn giờ, đúng là đã hơn hai giờ sáng rồi, anh bèn nói với Lâm Xuân Nhi: “Sáng mai có chuyến bay, bao giờ về rồi nói chuyện tiếp nhé.”

“Được thôi, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Tống Thu Hàn hơi bất ngờ vì lại có thể nói chuyện với Lâm Xuân Nhi lâu như vậy, anh rất ít khi nói chuyện phiếm với người khác một cách tự nhiên như vậy, hầu như đều có việc gì thì nói việc đấy, nho nhã lễ độ. Nhưng Lâm Xuân Nhi thì lại khác, nói chuyện với cô, dường như không cần phải tốn sức, cứ nói hết câu này tới câu khác, giống như nói mãi cũng không hết chuyện. Lâm Xuân Nhi là bạn cũ ngày xưa, chỉ cần nhìn thấy cái tên này, khoảng thời gian ngày xưa sẽ từ từ tái hiện, không hề vồ vập, chỉ giống như một cơn gió nhẹ, để anh nhớ lại anh cũng từng có thời niên thiếu rực rỡ.

Phần thạch cao kia về sau cũng không bị vứt đi.

Lúc ký gửi đồ đạc qua nước ngoài, mẹ bảo anh chọn những đồ đạc quan trọng cần thiết, anh quần cục thanh cao kia hết ba lớp trong rồi ba lớp ngoài, bỏ riêng vào một cái thùng, cứ sợ bị vỡ. Đến nay nó vẫn nằm trong nhà anh ở bên Mỹ, trong phòng chứa đồ mà anh khoá lại quanh năm suốt tháng. Hai năm trước anh thu dọn phòng chứa đồ vô tình bắt gặp, chữ viết bên trên đã nhoè đi, có lẽ qua vài năm sẽ

không còn thấy được, thế là anh lấy máy ảnh chụp hình nó lại, giữ làm kỷ niệm.

Chương 20

Tiêu Muội đến gần như cùng lúc với Trần Khoan Niên.

Cô ấy trần trọc cả đêm, không hiểu tại sao Trần Khoan Niên lại rủ mình đi chơi. Lâm Xuân Nhi nói đùa rằng Trần Khoan Niên muốn ngủ với cô ấy nên bảo cô ấy phải bình tĩnh chuẩn bị ứng chiến, khiến cô ấy càng thêm bối rối.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Hôm nay Trần Khoan Niên ăn mặc khá nghiêm túc.

Anh ta mặc áo khoác da, quần khắn lụa nghệ sĩ rất đẹp mắt, từ xa thấy Tiêu Muội đã huýt sáo: “Cô bạn, hẹn trước chưa?”

Nghe anh ta nói vậy, mặt Tiêu Muội dần đỏ bừng: “Hẹn rồi.”

Những năm qua Trần Khoan Niên lăn lộn với đám phụ nữ đã bao giờ thấy người nào thích đỏ mặt như thế này đâu? Trong lòng anh ta bỗng chốc như có ngàn con ngựa chạy qua, không biết ngày sau này sẽ thế nào, nhưng lúc này thực sự dục/c vọng đang trỗi dậy. Anh ta thầm mắng mình không phải người, đến thỏ còn không ăn cỏ gần hang nữa kìa. Thế là anh ta nghiêm mặt nói: “Đi thôi, chúng ta cùng rong chơi trong đại dương tri thức nào.”

Hai người một trước một sau cùng đi vào thư viện.

Trần Khoan Niên đã không đến thư viện nhiều năm rồi, lúc còn đi học mà vào trong thư viện thì toàn là lúc nước đến chân mới nhảy. Lúc

này bước vào lại cảm thấy mới mẻ. Anh ta tìm một quyển sách ngồi cạnh Tiêu Muội, hai người không quấy rầy nhau, mãi cho đến buổi chiều khi thư viện đóng cửa mới ngẩng đầu lên. Tiêu Muội thành thật xin lỗi: “Tôi xin lỗi, tôi quên mất thời gian.”

“Không sao.” Trần Khoan Niên đứng dậy cầm túi laptop giúp cô ấy: “Đi ăn gì không?”

“Được.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Có ăn kiêng gì không?”

Tiêu Muội lắc đầu.

“Mấy ngày trước tôi nghe một người bạn nói gần đây có một nhà hàng dùng hoa để tăng khẩu vị, chúng ta đi ăn thử xem nhé?” Trần Khoan Niên đã chuẩn bị sẵn từ trước. Nếu trước đây anh ta có hứng thú với cô gái nào thì sẽ hành động trực tiếp hơn nhiều. Giờ lại biết vòng vo tam quốc kiểu này, khả năng là vì cô gái trước mắt rõ ràng đã đến tuổi chuyện gì cũng hiểu rồi mà vẫn đỏ mặt với anh ta, cho nên cũng khiến người ta thương tiếc nhiều hơn.

Hai người bước vào nhà hàng, ngồi bên cửa sổ. Những cành lá vàng bò ngoài cửa, còn phía trong cửa sổ là cành hoa đực vẫn còn lại nhụy, hai thế giới phân rẽ. Bình hoa theo phong cách thiền tịnh trên bàn rất phù hợp với tính cách của Tiêu Muội. Khi Trần Khoan Niên đi vệ sinh quay về phòng nhìn thấy cảnh này trong lòng chợt có ý tưởng, bèn lên chụp một bức ảnh của cô.

“Cậu học khảo cổ, có nghiên cứu gì về đồ sứ không?” Trần Khoan Niên nhớ tới lô đồ sứ định nhập từ trấn Cảnh Đức nên hỏi.

“Cũng biết một chút.”

“Tôi có mua một lô hàng thủ công của các nghệ nhân trấn Cảnh Đức làm, định xuất khẩu. Cậu xem thử giúp tôi nhé?” Trần Khoan Niên lật một vài bức ảnh từ album điện thoại: “Tương tự với loại này, đều là sản phẩm độc nhất.”

Tiêu Muội xem xét cẩn thận rồi chỉ vào một bức ảnh: “Cái này không phải hàng thủ công, đường vân không đúng.”

Tất nhiên Trần Khoan Niên cũng biết, nhưng Tiêu Muội chỉ nhìn ảnh mà đã thấy được thật giả, có thể thấy mắt nhìn rất tốt: “Lát nữa đi xem cùng tôi được không?” Anh ta thật lòng muốn mời Tiêu Muội cùng đi kiểm tra hàng.

“Được.” Tiêu Muội không từ chối, đồng ý dứt khoát luôn.

“?” Trần Khoan Niên sửng sốt: “Cậu không sợ trên đường tôi làm gì cậu à?”

“Tôi cũng không phải người ăn chay.” Tiêu Muội nói ra một câu thoải mái như vậy với gương mặt đỏ bừng kia, trông lại thú vị lạ thường. Trần Khoan Niên rót cho cô một ly rượu vang: “Có dám uống không?”

“Dám.”

“Ha ha, khá lắm.” Trần Khoan Niên nâng ly với cô ấy, cuối cùng cả hai cũng tự nhiên hơn. Trần Khoan Niên nhắc lại chuyện năm đó: “Cậu nói xem, hồi đó thành tích của cậu tốt thế mà sao ngày nào cũng bám theo Lâm Xuân Nhi. Cậu ấy ngốc thế mà cậu không câu à?”

“Xuân Nhi không ngốc. Cậu ấy giỏi lắm đấy.” Tiêu Muội không đồng ý với lời nói của Trần Khoan Niên, nghiêm túc nói thay cho Lâm Xuân Nhi: “Xuân Nhi là người mạnh mẽ nhất tôi từng gặp. Cậu nói cậu ấy ngốc là không khách quan.” Thái độ cực kỳ nghiêm túc.

Quả thực có người luôn nghiêm túc như thế.

“Ồ thế à.” Trần Khoan Niên thấy cô ấy vẫn hoàn toàn không biết đùa như trước đây thì lại càng hứng thú: “Vậy cậu nói thử tôi nghe Lâm Xuân Nhi thông minh chỗ nào?”

“...” Cuối cùng Tiêu Muội cũng nhận ra anh ta đang trêu chọc mình, bèn nghiêm túc gọi tên anh ta: “Trần Khoan Niên!”

“Sao nào?” Trần Khoan Niên cười thành tiếng, giơ tay lên nhéo mặt Tiêu Muội: “Lớn từng này tuổi rồi mà còn không biết đùa? Lâm Xuân Nhi khôn như tinh ấy, ai mà chẳng biết cậu ấy không ngốc, chỉ có cậu coi là thật thôi.” Lúc véo mặt cô ấy nhận ra mặt cô đang nóng lên, đầu ngón tay Trần Khoan Niên hơi khựng lại rồi rút tay về: “Cậu độc thân bao lâu rồi? Trường cậu không có anh chàng nào tri thức uyên bác, đẹp trai, tốt bụng theo đuổi cậu à?”

“Cũng có đấy.” Tiêu Muội lại nghiêm túc đáp lời: “Nhưng tôi không có thời gian quan tâm.”

“Nữ thanh niên độc thân lớn tuổi không rảnh quan tâm nghĩa là không có cảm giác sao?” Trần Khoan Niên chỉ thẳng vào mấu chốt vấn đề.

Tiêu Muội không lên tiếng. Bình thường cô ấy không có ha m muốn thắng bại gì, nhưng hôm nay lại bị câu nói của Trần Khoan Niên làm cho kích động ý chí chiến đấu. Cô ấy chậm rãi nhấp một ngụm rượu, cắn một miếng bò bít tết rồi mới lên tiếng: “Thế cậu độc thân bao lâu rồi? Có cô gái nào ở nước ngoài lọt vào mắt xanh cậu không?”

“Cũng có đó.” Trần Khoan Niên bắt chước cô ấy: “Nhưng tôi không có thời gian quan tâm.”

“Nam thanh niên độc thân lớn tuổi không rảnh quan tâm là do nhiều lựa chọn quá à?” Tiêu Muội nói xong liền thấy Trần Khoan Niên nhướn mắt cười to.

Người phụ nữ như Tiêu Muội quá đáng yêu. Ngày thường lúc nào cũng mềm nhũn, nhưng khi có tinh thần chiến đấu liền như một con nhím, không thể ăn được. Trần Khoan Niên giơ hai tay đầu hàng: “Cậu thắng.”

“Tốt.” Tiêu Muội hài lòng gật đầu: “Sau này đừng bắt nạt tôi, cậu thấy đấy, miệng lưỡi tôi sắc bén lắm.”

Hung dữ à. Trần Khoan Niên thích.

Anh ta thu lại dáng vẻ trắng hoa, nghiêm túc trò chuyện với cô ấy về khảo cổ học. Trước đây anh ta vốn đã biết Tiêu Muội là người cực kỳ tập trung, hôm nay nói chuyện mới phát hiện người ngồi trước mặt chính là một miếng ngọc thô, rồi lại tự trách mình bao nhiêu năm qua có mắt mà như mù.

Hai người ăn bữa cơm này mãi đến khi nhà hàng đóng cửa mới đứng dậy đi về.

Trần Khoan Niên tiễn Tiêu Muội vào khu nhà, nhớ tới hình như trước đó cô ấy luôn ở cùng Lâm Xuân Nhi nên hỏi: “Cậu ở cùng Xuân Nhi sao?”

“Đúng vậy.” Tiêu Muội gật đầu: “Nói cho chính xác thì tôi ở nhờ nhà Xuân Nhi.”

“Ồ.” Thế thì không ổn rồi. Trần Khoan Niên thầm nghĩ hai người ở cùng nhau bình thường luôn nói chuyện với nhau, chuyện vui gì cũng nói được, thế thì làm gì còn tâm tư yêu đương? Anh ta nhìn Tiêu Muội: “Hai người ở cùng nhau như thế, bình thường hay nói những chuyện gì?”

“Mọi chuyện trên đời đều nói được.” Tiêu Muội cũng học được cách nói đùa, thấy Trần Khoan Niên trợn tròn mắt, bèn bổ sung thêm một câu: “Kể cả đàn ông.”

“Có từng nói về tôi chưa?” Trần Khoan Niên lại hỏi.

“Từng nói rồi.”

“Nói chuyện gì?”

Chuyện này thì Tiêu Muội không thể nói, cũng đâu thể nói là từng bàn luận về “thằng nhỏ” của anh ta được?

“Nói chuyện cậu tuổi trẻ tài cao, đẹp trai phóng khoáng, là đối tượng phụ nữ theo đuổi.”

“?” Trần Khoan Niên nghe Tiêu Muội trêu chọc mình, cộng thêm phản ứng của cô ấy nên chột tiến lên một bước, hạ giọng hỏi: “Có phải nói đến chuyện quan hệ không?” Anh ta nói mập mờ nhưng Tiêu Muội lại hiểu. Cô ấy lùi lại một bước: “Cậu suy nghĩ nhiều rồi.” Nói xong liền nhấc chân bỏ chạy.

Trần Khoan Niên ở sau lưng cô ấy cười phá lên, sau đó lấy di động ra nhắn tin cho Tiêu Muội: “Không sao, phụ nữ ở cùng nhau thì tám chuyện về đàn ông, đàn ông ở cùng nhau lại tám chuyện về phụ nữ. Đều là chuyện bình thường thôi mà.”

“Biến.”

Tiêu Muội chạy lên lầu, không nhận được gọi điện thoại cho Lâm Xuân Nhi: “Cậu ngủ chưa?”

Lâm Xuân Nhi vừa tới khách sạn, nghe thấy tiếng thờ dốc của cô ấy thì liền trêu: “Trần Khoan Niên giờ trò với cậu hả?”

“Anh ấy còn lâu mới dám.” Tiêu Muội xoa trái tim đang đập thình thịch mãi mới bình tĩnh lại được: “Trần Khoan Niên quá đáng ghét.”

“Rốt cuộc cậu ấy đã vô lễ với cô một sách nhà ta thế nào nào?” Lâm Xuân Nhi khoanh chân ngồi trên giường: “Nói tớ nghe thử xem, để tớ

phán đoán cho.”

“Anh ấy không làm gì vô lễ với tớ hết.”

“... Thế là vì cậu ấy không làm gì nên cậu mới nói đáng ghét à? Vậy thì là Trần Khoan Niên sai rồi. Để lát nữa tớ hỏi cậu ấy sao không ra tay với Tiêu Muội nhà ta nhé.” Lâm Xuân Nhi nói xong còn cười ra tiếng, qua một lát không thấy Tiêu Muội đáp lại, cô mới nghiêm túc hơn: “Để tớ đoán nhé, cậu ở riêng cả một ngày với cậu ấy chợt phát hiện càng thích cậu ấy hơn, sau đó lại sợ hãi. Cậu bắt đầu suy nghĩ lung tung, sợ cậu ấy là dạng người lẳng tử, vì đang rảnh rỗi nên mới trêu chọc cậu, sau khi hết hứng thú sẽ biến thành một tên cặn bã đúng không.”

Lâm Xuân Nhi đã nói ra điều trong lòng Tiêu Muội.

“Khi tớ nói chuyện anh ấy ngồi đối diện lắng nghe cực kỳ chăm chú, ánh mắt tập trung khiến tớ chỉ muốn hôn anh ấy.”

“Ừầy...” Lâm Xuân Nhi thốt lên. Cô vừa mới nghe được câu nói ngọt tai tới mức nào vậy: “Thế sao cậu không hôn?”

“Tớ sợ...”

“Sợ cái gì! Lần sau mà còn xúc động muốn làm như vậy thì cứ xông lên cho chị!”

Cuối cùng Tiêu Muội cũng cười ra tiếng: “Rồi, rồi, nhất định sẽ xông lên!”

“Thế mới phải chứ!” Lâm Xuân Nhi vui vô cùng, sau đó lại như nhớ tới điều gì, còn nói thêm: “Tớ chỉ muốn nhắc một điều thôi, nếu hai người có làm đến bước đó, cảm thấy nhất định phải nuốt được đối phương vào bụng thì nhớ phải có biện pháp bảo vệ.”

“Thôi được rồi đấy, mẹ Lâm của con.” Tiêu Muội dựa lưng vào ghế

sô pha: “Còn cậu thì sao, cậu có muốn hôn Tống Thu Hàn không?”

Tiêu Muội hỏi cô.

Lâm Xuân Nhi sừng sốt, có muốn không ư? Cô không đến mức xúc động như vậy, nhưng cô muốn ôm anh. Đêm đó anh dựa vào tường hút thuốc, sau đó bùng ra một bình canh lê còn ấm, lúc đó cô thực sự muốn ôm anh.

“Tớ muốn ôm anh ấy, đã nhiều năm không gặp, vốn dĩ muốn ôm một cái như bạn cũ ôm nhau, nhưng khi đó anh ấy lại nói đã có vợ chưa cưới...”

“Giờ thì cậu ấy không có nữa rồi.” Tiêu Muội ngắt lời cô: “Vừa rồi cậu còn cổ vũ tớ nếu muốn thì hãy làm cơ mà, giờ lướt cậu thì lại thành con rùa rụt cổ...”

“Tớ không phải.” Lâm Xuân Nhi không phải người hèn nhát: “Tớ không ôm anh ấy bởi vì không chắc anh ấy cũng muốn ôm tớ.” Tống Thu Hàn cũng muốn ôm người bạn cũ như cô sao?

Lâm Xuân Nhi cúp điện thoại, mở WeChat của Tống Thu Hàn, gõ chữ rồi lại xóa, xóa rồi gõ lại, nhưng cuối cùng không gửi đi.

Nhưng đầu bên kia lại gửi đến một bức ảnh chụp màn hình, bút màu đỏ khoanh hình báo trạng thái cô đang gõ chữ, đồng thời gửi thêm một dấu chấm hỏi: “?”

Lâm Xuân Nhi bị anh bắt được tại trận, mặt đỏ bừng lên, vội vàng ném điện thoại sang một bên, trong đầu đã nghĩ sẵn kế sách đối phó. Đến nửa tiếng sau cứ quay lại nói là lỡ tay chạm vào điện thoại... Đúng vậy, cứ thế đi. Cô đã nghĩ xong rồi, nhưng Tống Thu Hàn lại không buông tha, anh bấm số gọi thẳng tới. Lâm Xuân Nhi thở một hơi dài để lấy giọng rồi mới bắt máy, nghe thấy Tống Thu Hàn hỏi cô: “Vô ý đụng vào điện thoại à?”

Anh đã lấy cớ giúp cô rồi, mà cũng không phải lấy cớ, chỉ là Tống Thu Hàn cũng không nghĩ Lâm Xuân Nhi sẽ chủ động nói chuyện với mình. Họ từng có quan hệ tốt, nhưng khi đó Lâm Xuân Nhi chưa bao giờ chủ động đến tìm anh, đều là những lần có cả một đám bạn cùng đi chơi, trong đó có cả anh và cô.

“À...”

“Tớ mở WeChat muốn hỏi cậu một chuyện thì nhìn thấy cậu đang gõ chữ, đợi một lúc lâu cũng không thấy cậu gửi tin nhắn qua.” Tống Thu Hàn muốn chốt thời gian đi Chiết Giang cùng cô rồi thu xếp chuyện công việc.

“Không phải là tớ vô tình chạm vào điện thoại.”

“Thế là gì?”

“Tớ chỉ muốn hỏi cậu là lần sau gặp mặt tớ có thể ôm cậu một cái không?”

Cả hai người đều nín thở, trong điện thoại im phăng phắc.

“Được.”

Chương 21

(*: “Hiệp khách hành” là một bài thơ của Lý Bạch, miêu tả một hiệp khách giang hồ võ thuật cao siêu không màng danh lợi)

Tống Thu Hàn chẳng hỏi gì đã đồng ý luôn, khiến Lâm Xuân Nhi vô cùng ngạc nhiên.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Thấy Lâm Xuân Nhi im lặng không nói lời nào, Tống Thu Hàn liền trêu cô: “Sao vậy? Đang nghĩ nên ôm bằng tư thế nào à?” Sau đó cười ra tiếng.

Cuối cùng Lâm Xuân Nhi cũng tỉnh táo lại, anh ở bên kia theo dõi cô ở trạng thái gỗ chũm một lúc lâu, còn chụp ảnh màn hình cười nhạo cô, chỉ thế thôi là đã xấu tính lắm rồi: “Vậy sao cậu thấy tớ đang gỗ chũm?”

“Tớ cũng tìm cậu có việc.”

“Chuyện gì vậy?”

“Hồi trước bảo là muốn tới Chiết Giang chơi còn gì? Hay là thuận miệng nói chơi vậy thôi?” Tâm trạng Tống Thu Hàn rất tốt, tốt đến mức chính anh cũng không có ý thức được giọng điệu nói chuyện của mình cực kỳ dẹt dẹt.

“À.”

Tống Thu Hàn đã nhận ra Lâm Xuân Nhi đang ngượng nên hăng giọng nói: “Lâm Xuân Nhi, tớ hỏi cậu một cậu, cậu có phải người trưởng thành không?”

“Phải.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Một người trưởng thành muốn ôm bạn cũ mà cũng cần phải quanh co thế à?”

“Không cần.”

“Thế không phải xong à? Lần sau gặp mặt không cần cậu làm trước, tớ đến ôm cậu là được chứ gì.”

“Vậy làm phiền cậu nhé.” Lâm Xuân Nhi cười nói: “Chuyến đi Chiết Giang dĩ nhiên phải đi rồi, nhưng bây giờ cỏ khô lá vàng, ngay cả Giang Nam cũng còn ảm đạm nữa là. Tớ từng đến Ô Trấn một lần vào mùa đông rồi, không nhiều lá xanh như mùa hè đâu.”

“Một năm bốn mùa, mùa nào cũng có cái đẹp riêng. Hay là chúng ta đi sớm đi được không?” Tống Thu Hàn sẽ về Mỹ nửa tháng để đón Giáng sinh, khi trở lại là bắt đầu năm tài chính mới, việc lớn việc nhỏ chồng chất nên chưa chắc đã có thời gian. Tới tầm tháng Ba tháng Tư là anh sẽ phải đi rồi. Vì vậy trước khi đi, anh muốn dành trọn thời gian để ngắm nhìn vẻ đẹp của sông núi quê hương.

“Được, cậu chờ một lát.” Lâm Xuân Nhi để điện thoại sang bên cạnh đi lấy sổ tay. Đã nhiều năm qua cô vẫn quen dùng sổ tay ghi lại hành trình và sắp xếp công việc. Dù đi đâu trên tay cô cũng luôn có một cây bút và một tờ giấy. Cô nghiêm túc đọc lại, thấy có rất nhiều việc phải làm tiếp theo, chẳng hạn như quảng bá thương hiệu giúp một người bạn khởi nghiệp, chuẩn bị cho cuộc đấu thầu sáu mươi triệu vào tháng Một năm sau, còn có một vụ kiện. Trên quyển sổ lịch trình dày đặc, chỉ có lễ Giáng sinh đến sau Tết Nguyên đán là dịp nghỉ lễ

phúc lợi của nhân viên công ty. Thế là cô cầm điện thoại lên nói với Tống Thu Hàn: “Tớ xem rồi, hình như tớ chỉ có tám ngày nghỉ từ lễ Giáng Sinh đến sau Tết Nguyên đán thôi.”

Tống Thu Hàn không trả lời.

Lâm Xuân Nhi đoán là anh không có thời gian vào lúc đó: “Hay là để tớ lên lịch giúp cậu, rồi cậu đi với Trần Khoan Niên?”

Tống Thu Hàn nhận ra suy nghĩ trước đó của mình sai mất rồi, anh muốn ngắm nhìn vẻ đẹp của sông núi quê hương cùng với Lâm Xuân Nhi, đây là tâm nguyện thời thiếu niên đã ấp ủ từ lâu. Không có Lâm Xuân Nhi thì anh không còn hứng thú nữa: “Cứ thu xếp theo thời gian thuận tiện của cậu đi, có cần mua vé trước không?”

“Mua vé trước không quan trọng, quan trọng là phải thông báo trước cho hai đương sự khác nữa...” Lâm Xuân Nhi cười nói: “Tớ tạo nhóm chat, tụi mình thảo luận trong đó nhé?”

“Được.” Tống Thu Hàn đáp, sau đó hỏi cô: “Cậu bắt đầu đi chưa?”

“Không, sáng sớm mai tớ mới đi. Cậu đến Thâm Quyển rồi à?”

“Ừ.”

“Chỗ hồ Hương Mật có quán lẩu bò Triều Sơn, viên thịt ngon mà dai lắm, nếu mấy hôm nay thấy uể oải thì đến đó sạc pin đi.” Lâm Xuân Nhi vẫn còn nhớ Tống Thu Hàn nói cần sạc pin.

“Được. Gửi định vị cho tớ đi, mai đi ăn thử.”

“Vậy giờ tớ tạo nhóm nhé?”

“Được.”

Lâm Xuân Nhi đang định cúp máy thì Tống Thu Hàn lại gọi tên cô:

“Lâm Xuân Nhi.”

“Ừ?”

“Tại sao lại muốn ôm tó?”

“Cảm thấy nhiều năm không gặp...”

“Thế sao không muốn ôm Trần Khoan Niên?” Tống Thu Hàn hỏi hơi sắc bén, dường như anh chưa bao giờ nghiêm túc với Lâm Xuân Nhi thế này. Trước đây có rất nhiều chuyện nhưng đều trôi qua nhẹ nhàng, không ai đào sâu hơn. Nếu đời này họ không gặp lại nhau thì những chuyện đó đều sẽ trở thành dấu chấm hỏi, sau đó dần biến mất trong cuộc đời.

“Trần Khoan Niên quá đáng ghét!” Lâm Xuân Nhi nói.

Tống Thu Hàn lại bật cười, nếu Trần Khoan Niên biết Lâm Xuân Nhi nói mình đáng ghét thì chắc sẽ phát điên mất. Hai người cúp điện thoại, Lâm Xuân Nhi nhanh chóng tạo nhóm chat, đặt tên là “Hiệp khách hành”.

Hiệp khách hành, xong chuyện thì phủi áo rời đi, hoàn toàn giấu kín thân phận và tên tuổi.

Trần Khoan Niên nhanh chóng gửi qua một dấu chấm hỏi.

Lâm Xuân Nhi đáp: “Cậu chủ Tống muốn mời mọi người đi du lịch Giang Nam, toàn bộ chi phí cậu ấy lo hết. Thời gian là từ ngày 23 đến ngày 30 tháng 12.”

“Bao hết chi phí á?”

“Đúng.”

“Lúc sinh thời mà lại có thể đợi được cậu chủ Tống bao chi phí rủ đi

chơi ấy à?” Trần Khoan Niên chặc chặc một tiếng, khá lăm.

“Thế có đi không?” Tống Thu Hàn hỏi Trần Khoan Niên.

“Đi chứ đi chứ. Trần Khoan Niên cấp tốc gửi thông tin cá nhân của mình cho cả nhóm, sau đó nói với Lâm Xuân Nhi: “Đặt vé ngay đi, đừng để sáng mai mở mắt ra cậu ấy lại đổi ý.” Nói xong lại @ Tiêu Muội: “Thông tin cá nhân của cậu đâu?”

Tiêu Muội đi ra từ trong buồng tắm, nhìn thấy một nhóm chat mới, len lén hỏi Lâm Xuân Nhi có chuyện gì. Cô giải thích mấy câu Tiêu Muội liền hiểu ra rồi cũng gửi thông tin lên nhóm.

Qua một lúc lâu mà không thấy Tống Thu Hàn không nói gì. Anh đang thay đổi hành trình ngày Giáng sinh, vốn dĩ anh định quay lại Mỹ để gặp một vài người bạn, tiện đường đi thăm bố luôn, nhưng giờ thì không được rồi. Anh muốn đón lễ trong nước. Sau khi thay đổi hành trình anh cũng gửi thông tin lên nhóm nhờ Lâm Xuân Nhi đặt vé.

Đúng lúc này Trần Khoan Niên lại hỏi một câu trí mạng: “Ngủ thế nào đây?”

... Ba người còn lại cùng thả dấu chấm hỏi.

“Ai ngủ với ai?”

“Hai phòng tiêu chuẩn?” Lâm Xuân Nhi đề nghị.

“Không. Tôi muốn nằm giường lớn. Giang Nam trước giờ phong lưu lãng mạn, tôi không muốn ở chung phòng tiêu chuẩn với cậu chủ Tống đâu.”

Lâm Xuân Nhi cười phá lên. Bây giờ Trần Khoan Niên thành cái dạng gì vậy, rốt cuộc trong đầu người này chứa bao nhiêu suy nghĩ quái đản thế?

“Vậy Tống Thu Hàn phải trả thêm tiền một phòng rồi.”

“Được. Tôi cũng nằm phòng giường lớn.” Tống Thu Hàn trả lời.

Cuối cùng cả nhóm cũng quyết định xong. Nửa giờ sau Lâm Xuân Nhi gửi thông tin khách sạn và vé máy bay cho cả nhóm, sau đó ngâm một câu: “Mười bước giết một tên, ngàn dặm không lưu bước.”

...

Tống Thu Hàn bay đến Thâm Quyến để gặp Lương Ngộ.

Thực ra vào ngày thứ tư sau buổi đầu hai người gặp nhau là Lương Ngộ đã gọi lại cho Tống Thu Hàn. Anh ta đã suy nghĩ kỹ càng về cách bố trí thị trường và quảng bá thương hiệu mà Tống Thu Hàn hỏi mình. Hai người nói chuyện điện thoại rất lâu, Tống Thu Hàn quyết định gặp lại Lương Ngộ một lần nữa.

Hai người hẹn gặp nhau ở phòng làm việc của Lương Ngộ.

Nói là phòng làm việc nhưng thật ra chính là nhà anh ta, là một căn nhà nhỏ khá cũ trên đường Bắc Hồng Lĩnh Bắc Lộ ở Phúc Điền.

“Chỗ này không gần quán cà phê lần trước.” Kế hoạch dự án của anh ta được viết trong quán cà phê đó.

Lương Ngộ cười: “Tôi bán ngôi nhà gần đó rồi, đổi sang căn nhỏ hơn. Lúc đó không có đủ tiền để bắt đầu dự án.”

Tống Thu Hàn đã hiểu.

Sau khi hai người vào nhà, Lương Ngộ liền đưa Tống Thu Hàn ra ngoài ban công: “Làm phiền anh ngồi ở đây chờ tôi, chim sẻ tuy nhỏ nhưng cũng đủ ngũ tạng, cũng may vẫn còn một chiếc máy pha cà

phê.”

Tống Thu Hàn thấy anh ta đi vào phòng bếp kiểu mở, chuẩn bị nước uống. Tiếng hạt cà phê xay rất êm tai, Tống Thu Hàn lắng tai nghe. Một lúc sau Lương Ngộ bưng một ly cà phê đến cho anh: “Cà phê Geisha, tôi mua trước khi lập nghiệp, sợ là hết hạn rồi.” Sau đó cười khổ một tiếng. Những ngày tháng trước khi bắt đầu lập nghiệp mới dễ chịu làm sao.

Tống Thu Hàn cũng không ngại, anh nhấp một ngụm, có mùi hương hoa rất nhẹ: “Khẩu vị của anh tốt thật.” Anh thật lòng tán thưởng người này, sau đó vào chủ đề chính: “Lần trước anh nói đã chọn xong kênh tuyên truyền rồi à?”

Lương Ngộ gật đầu: “Tôi chọn xong rồi.”

“Là người bạn làm nội dung theo chiều sâu của anh đó à?” Tống Thu Hàn hỏi.

“Đúng vậy. Tôi đã bàn chi tiết với cô ấy rồi, cô ấy cũng sắp xếp người để liên lạc với tôi về kế hoạch quảng bá sản phẩm.” Lương Ngộ đáp.

“Vậy cho tôi xem kế hoạch được không?” Tống Thu Hàn đề nghị, anh đã quyết định đầu tư vào Lương Ngộ thì muốn phải làm cho dự án này phát triển thật tốt. Anh có khả năng dự đoán và kiểm soát thị trường rất cao, một khi dự án được đưa vào hoạt động thì có thể nói là không có đường lui nữa.

“Tất nhiên phải vậy rồi, đến lúc đó tôi còn muốn nghe lời khuyên của anh nữa.” Tính cả ngày hôm nay Lương Ngộ mới chỉ gặp Tống Thu Hàn hai lần, nhưng anh ta lại có cảm giác như đã gặp được bạn tri kỷ: “Hôm qua tôi nói chuyện phiếm với bạn, họ nói chưa thấy nhà đầu tư nào ra quyết định nhanh như anh.”

“Ý của bạn anh là nói tôi l ỗ m ãng sao?” Tống Thu Hàn cười trêu.

“Ý của bạn tôi là nói anh quyết đoán.” Lương Ngộ nghiêm túc giải thích, sau đó ý thức được Tống Thu Hàn cũng không để ý chuyện đó, thế là hai người cùng bật cười ra tiếng.

“Vị trí của cửa hàng vật lý đầu tiên đã được chọn, nằm ngay cạnh khu nhà này.” Lương Ngộ thuận tay chỉ ra dọc theo cửa sổ: “Đi ra cổng chính khu nhà, nằm bên phải, ở ngã tư đường, đi thẳng 3 km nữa sẽ có bốn khu chung cư đã hoàn thiện, có 150.000 nhân khẩu thường trú, 1.200 thú cưng, số lượng đang có xu hướng tăng lên.”

Tống Thu Hàn nghiêng người tới nghiêm túc nhìn kỹ. Lúc này đang là giờ làm việc, trong khu nhà không có mấy người trẻ tuổi, đa số là người già và mấy đứa bé một hai tuổi đang chơi đùa dưới nắng, một số người thì thư thả dắt thú cưng đi dạo, là một cộng đồng sinh hoạt điển hình.

“Địa điểm mô hình mẫu anh chọn rất khoa học.” Anh gật đầu nói.

“Thị trường chung cư đang hạ.” Lương Ngộ nói ra một thuật ngữ mấy năm này thường nghe được trên thị trường.

“Đúng.” Tống Thu Hàn nhìn về phía Lương Ngộ chọn, quả nhiên là một nơi tốt. Anh cúi đầu nhìn giờ, đã bốn giờ chiều rồi, tần suất dân cư hoạt động trong khu phố không hề thấp: “Còn hai nơi khác thì sao?”

“Vẫn đang khảo sát.” Lương Ngộ đứng dậy nhìn ra ngoài, không biết vì sao anh ta lại nói một câu: “Tôi cảm thấy thời đại này thật sự rất tốt.” Trông có vẻ là một nhà sáng lập thích thương xuân tiếc thu.

Tống Thu Hàn tán đồng với lời anh ta nói, thời đại này quả thực rất tốt. Mười mấy năm trước, khi anh rời khỏi đây chỉ dùng một chiếc điện thoại Motorola nắp gập, đường phố không có nhiều xe. Hơn mười năm sau quay lại anh đã nhìn thấy một thế giới hoàn toàn mới và những con người trong thế giới mới đó.

“Chúng ta xuống đi dạo một lúc chứ?” Hai ngày nay anh ta vùi đầu vào hợp hành và giấy tờ, khó lắm mới có cơ hội được hít thở không khí.

“Ok!”

Ở Thâm Quyến cây cối quanh năm xanh tốt, đầu tháng Mười Một mà thời tiết vẫn chỉ khoảng hai mươi mấy độ, rất dễ chịu. Hai người đàn ông đi dạo trong khu phố, dáng vẻ nhàn nhã làm người khác phải chú ý.

“Khi nào anh về Bắc Kinh?” Lương Ngộ hỏi Tống Thu Hàn.

“Ngày mốt, ngày mai tôi sẽ gặp hai người nữa ở Thâm Quyến, tuần sau tôi lại đến. Có chuyện gì vậy?”

“Anh không đi xem hai cửa hàng khác à?”

“Không đi.” Tống Thu Hàn cười với Lương Ngộ: “Dự án là của anh, anh tự quyết định thôi, nếu gặp khó khăn thì chúng ta cùng nhau giải quyết.”

“Anh tâm lý thật đấy.” Lương Ngộ cười nói. Tống Thu Hàn có tầm nhìn xa trông rộng, lại biết chú ý đến chi tiết. Anh như một cái lồng ấp, cung cấp không gian và giải pháp để người ta nhanh chóng trưởng thành, là một đối tác rất đáng kính trọng.

“Quá khen.” Hai người đi như vậy gần một tiếng đồng hồ cũng đã đổ mồ hôi. Điện thoại di động của Tống Thu Hàn liên tục nhận được thông báo. Lương Ngộ chỉ vào đó: “Có cần xem thử không?”

“Nếu có chuyện quan trọng thì đã gọi điện rồi. Đến đình nghỉ mát phía trước ngồi một lát rồi xem cũng được!”

“Đi thôi.”

Lương Ngộ đưa Tống Thu Hàn vào trong đình. Anh lấy di động ra đọc hết tin nhắn này đến tin nhắn khác, cũng không có gì quan trọng, Tiêu Tình nhắc anh tối thứ Sáu có buổi liên hoan ở trụ sở chính trong nước, đồng thời gửi địa điểm nhà hàng cho anh. Tống Thu Hàn gửi tin nhắn báo đã biết.

Tin nhắn từ Phương Gia Ly gửi tới: “Ngày 24 tháng 11 em sẽ về nước, anh đến sân bay đón em được không?”

“Đưa tôi thông tin chuyến bay.”

Phương Gia Ly gửi số hiệu chuyến bay cho Tống Thu Hàn: “Tống Thu Hàn, em nhớ anh.”

Câu nói này rất mập mờ, Tống Thu Hàn cau mày, một lúc sau mới nhắn lại: “Sau này nếu còn nói như vậy tôi sẽ xóa kết bạn với cô đấy.”

“Đùa thôi mà!” Thấy Tống Thu Hàn bực mình, Phương Gia Ly vội nói. Bất cứ ai quen biết Phương Gia Ly đều biết cô ta là quản lý của một nhãn hiệu quần áo thị trường ngách, bản thân cô ta có gu thẩm mỹ không tầm thường, lại vô cùng xinh đẹp. Theo cách nói của Trần Khoan Niên thì cô ta như một cô nàng “tiểu yêu tinh” vậy. Một người phụ nữ như thế, vậy mà lần nào cũng phải chịu trái đắng từ Tống Thu Hàn. Tất nhiên Phương Gia Ly sẽ không nản lòng, sao phải nản chứ? Bao nhiêu người đàn ông xuất sắc thành đạt ở cạnh cô ta cuối cùng đều bại trong tay cô nàng yêu tinh này, mới đầu họ đều là cái vè hờ hững, nhưng càng về sau lại càng như con khỉ, mắt đỏ rực chỉ muốn đẩy con gái nhà người vào góc tường đó thôi?

Tống Thu Hàn cầm điện thoại, cười với Lương Ngộ: “Xin lỗi anh, để anh đợi lâu rồi. Tối nay chúng ta ăn một bữa cơm chứ?”

“Được. Tôi mời cơm, anh có kiêng gì không?”

“Tôi không. Nhưng để tôi mời đi. Anh đã mời tôi uống cà phê giá trên

trời đã hết hạn rồi.”

Lương Ngộ nghe vậy thì bật cười ra tiếng: “Vậy tôi sẽ không khách sáo nữa.” Anh ta phát hiện tuy Tống Thu Hàn ít nói nhưng lại mang nét duyên ngầm. Một người như vậy, chỉ có ai hạ quyết tâm kết bạn với anh thì mới phát hiện được cái hay của anh.

“Công ty làm tuyên truyền cho anh báo giá thế nào? Vừa rồi tôi chưa hỏi.”

“Lấy giá hữu nghị thôi. Người phụ trách công ty đó là người bạn rất thân của tôi, chúng tôi quen nhau trong một dự án từ nhiều năm trước. Nội dung của họ rất chất lượng, người phụ trách cũng xuất phát từ chuyên viên làm nội dung.” Lương Ngộ nói xong liền lấy điện thoại ra tìm hai tài khoản gửi cho Tống Thu Hàn: “Anh xem thử nhé, đây là nội dung họ làm, thực sự là những người làm nội dung chân chính.”

“Được, lát về tôi sẽ xem.”

“Trụ sở công ty của họ ở Bắc Kinh.”

“Vậy à?”

“Ừ. Khi nào có dịp tôi sẽ đưa anh tới thăm, có khi lại có dự án khác cũng cần tới.” Lương Ngộ nói.

Tống Thu Hàn và Lương Ngộ chia tay. Khi về đến khách sạn, anh mở tài khoản kia ra xem, đó là một tài khoản video ngắn có tên “Vạn vật sinh trưởng”, như một đóa hoa bắt đầu từ hạt giống vùi trong đất, bén rễ nảy mầm, đâm chồi nảy lộc cho đến khi hoa nở rồi tàn. Tống Thu Hàn xem đi xem lại vài lần, sau đó mới nhớ ra mình đã từng xem qua đoạn video này rồi. Vì đoạn video này tưởng như đơn giản lại có tư duy rất sâu sắc về cuộc sống, được truyền bá rộng rãi. Anh lại mở mục bài viết, đọc rồi thì không tài nào rời mắt ra được nữa. Khả năng viết của tác giả rất tốt, nội dung rất có chiều sâu. Lương Ngộ chọn

kênh này là kênh đi theo lối ngách, có lượng khán giả riêng, nhưng khá đáng tin cậy.

Tống Thu Hàn ngồi đọc một lúc rồi đứng dậy thay quần áo đi tập. Trước cửa vẫn là hai cô gái lần trước, vừa nhìn thấy Tống Thu Hàn, sắc mặt họ chột cứng lại: “Anh Tống, xin lỗi anh về chuyện lần trước, chúng tôi không biết đó chỉ là hiểu lầm.” Họ đang nói tới chuyện của Viên Như.

“Không sao.” Tống Thu Hàn cúi đầu ký số phòng, tiện thể nói: “Không biết thì không thể trách.”

Phòng tập vắng tanh không có một ai, trên TV đang chiếu một chương trình trò chuyện, trùng hợp lại đúng là buổi phỏng vấn của Viên Như. Tống Thu Hàn gọi nhân viên phục vụ đến tắt TV đi, trong lúc chờ đợi thì nghe thấy Viên Như nói: “Đúng vậy, hồi cấp ba tôi có yêu một bạn nam.”

Tống Thu Hàn cảm tai nghe chống ồn, bước lên máy chạy bộ, lại biến thành một kẻ liêu mạng.

...

Lời tác giả:

Tuyên bố hữu nghị: Để tránh những rắc rối không cần thiết, xin thông báo tất cả các tài khoản và tên công ty liên quan trong chương này đều là hư cấu.

Chương 22

Hôm nay Viên Như đang quay một cảnh phim quan trọng vào ban đêm. Trung Hoa Dân Quốc năm thứ mười bảy, trên đường phố Thượng Hải, trời đêm mưa to như trút, cô gái mặc một bộ sườn xám cũ đến từ biệt người yêu. Mưa tạt vào mặt cô, cô run rẩy ôm mặt người yêu, không phân rõ trên mặt là nước mưa hay nước mắt. Cô khẽ nói với anh: “Anh đi đi.” Sau đó đẩy anh ra. Nam diễn viên mãi mà không nhập vai, cảnh này đã quay năm lần rồi. Trời đêm ở Thượng Hải vào tháng Mười Một rất lạnh, đến khi kết thúc cô ta đã run như cầy sấy. Trợ lý quần chân cho cô ta, đưa cô ta vào trong xe bảo mẫu để thay quần áo, sấy khô tóc cho cô ta rồi thờ dài nói: “Cuối cùng cũng kết thúc này hôm nay.”

Viên Như gật đầu: “Tôi đi xuống trước chào hỏi mọi người rồi chúng ta đi.” Cô ta sống rất khiêm tốn, đã làm việc chăm chỉ bao nhiêu năm, cuối cùng đến tuổi ba mươi cũng bắt đầu phát triển hơn, có được không dễ nên phải quý trọng. Cô ta đi xuống xe, cúi đầu chào đạo diễn và đoàn làm phim: “Cảm ơn mọi người, làm phiền mọi người rồi, mọi người vất vả quá, hẹn ngày mai gặp lại.”

Thái độ của Viên Như khiêm tốn, dĩ nhiên người khác rất vui lòng, cũng nhiệt tình chào hỏi: “Đi ngủ sớm đi nhé, sáng mai ngủ bù một giấc, chiều mới quay.”

Cô ta trở lại xe bảo mẫu, hỏi trợ lý: “Hôm nay phát sóng chương trình nói chuyện lần trước phải không?”

“Đúng vậy, đang phát sóng rồi. Mọi người đang bàn tán chuyện chị từng yêu một người hồi cấp ba.”

Viên Như mỉm cười: “Thiếu nam thiếu nữ không biết buồn là gì.” Mở nhóm bạn học ra thấy ba tiếng trước Trương Hân đã gửi ảnh chụp màn hình cuộc phỏng vấn lên nhóm rồi. Vì lần trước Tống Thu Hàn nói là anh ngại nên mọi người đều nói qua chuyện khác. Viên Như ấn vào ảnh đại diện của Tống Thu Hàn, nhắn tin cho anh: “Không biết cậu ngủ chưa? Tôi được phỏng vấn từ ba tháng trước, xếp lịch đến hôm nay mới phát sóng.”

Sáng hôm sau Tống Thu Hàn trả lời cô ta: “Không sao. Cậu xử lý chuyện truyền thông cho tốt là được. Những người quan tâm sẽ kết nối bài phỏng vấn này với bức ảnh mới chụp hôm trước rồi tung tin đồn thất thiệt. Thư luật sư của tôi cần lúc nào cũng có.”

Viên Như thức dậy sớm, nhìn thấy câu trả lời của Tống Thu Hàn thì chỉ bật cười. Mấy năm qua cô ta cũng yêu vài lần, cả trong lẫn ngoài giới giải trí, mỗi lần đều cảm thấy thiếu vắng điều gì đó. Cô ta tự hỏi mình còn thiếu gì? Chắc là thiếu đi sự rung động từ sâu trong nội tâm khi nhìn anh chơi bóng trên sân bóng đầy nắng, thấy anh chạy về phía mình, mồ hôi nhễ nhại. Ngày hôm đó nhìn thấy Tống Thu Hàn trong nhà hàng tim cô ta chợt đập loạn nhịp. Cô ta thích anh khi còn niên thiếu, cũng yêu anh của ngày hôm nay ngay từ cái nhìn đầu tiên. Anh quả quyết, tinh táo, tự kiềm chế.

“Được. Khi nào mời cậu đi ăn một bữa để xin lỗi nhé được không?”

“Không cần.” Tống Thu Hàn dứt khoát từ chối. Những gì cần nói anh đã nói hết rồi, anh thấy cuộc nói chuyện của họ cũng nên kết thúc.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Nhưng Viên Như lại không muốn kết thúc: “Tôi muốn ôn chuyện với cậu, chỉ ôn chuyện đơn thuần thôi. Nhiều năm không gặp tôi thực sự muốn tâm sự với cậu.”

Tống Thu Hàn không trả lời cô ta.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ anh đến nhà hàng của khách sạn ăn sáng, trong lúc ăn sáng anh nhớ ra hôm nay Lâm Xuân Nhi sẽ xuất phát nên vào nhóm “Hiệp khách hành” hỏi cô: “Chắc chắn vé máy bay không có vấn đề gì chứ?”

Cô đáp lại rất nhanh: “Không có vấn đề gì đâu thưa sếp.”

“Đi rồi à?”

Lâm Xuân Nhi gửi một bức ảnh chụp hình chiếc xe đón ánh mặt trời buổi sớm, chạy về phía tự do: “Đi từ sớm rồi, giờ đang trên đường cao tốc Liên Hoắc.”

“Có nắm rõ hoàn cảnh của những người đi cùng không?”

...

Thấy Tổng Thu Hàn quan tâm mình Lâm Xuân Nhi dứt khoát cầm bộ đàm lên nói: “Xe phía trước dừng tạm chỗ trạm dịch vụ đi.” Đến trạm dịch vụ, cô bảo các bạn nam đứng thành một hàng, cô chạy vào giữa, nhờ người qua đường chụp cho một tấm hình. Cáp Ngộ Lạc thấy Lâm Xuân Nhi hành động kỳ quái thì hỏi: “Chị Xuân Nhi, chị làm gì vậy?”

“Có một người bạn thân lo lắng cho an toàn của chị.”

“Là chị Tiêu Muội lúc trước sao? Em từng gặp chị ấy rồi.”

“Không phải, là người khác.” Những năm qua Lâm Xuân Nhi đã quen đi một mình, lần này Tổng Thu Hàn liên tục quan tâm lo lắng cho cô khiến trong lòng cô cũng thấy hơi ảm áp. Khi xe lại tiếp tục lên đường, cô dùng bút vẽ trên máy viết tên lên đầu những người trong ảnh rồi gửi đi.

Mấy cậu trai ở Tân Cương rất năng nổ, hơn nữa chi nhánh tuyển

chọn ứng viên rất cẩn thận, nếu bức ảnh này được gửi ra ngoài ai không biết chuyện chắc chắn sẽ ghen tị. Một đám thanh niên thông dong đứng cười dưới nắng Tân Cương, Lâm Xuân Nhi mặc bộ đồ đi đường xa đứng giữa bọn họ, trông rất hiên ngang. Chỉ trừ có những cái tên viết trên ảnh nhìn không được cân đối cho lắm. Tống Thu Hàn bật cười thành tiếng.

“Lâm Xuân Nhi có diễm phúc quá nhỉ!” Trần Khoan Niên thấy hai người trò chuyện liền nhả qua một câu thẳng tuồn tuột như vậy.

“Cậu cũng có thể gửi ảnh cậu chụp cùng người đẹp mặc bikini ở Gold Coast.” Tống Thu Hàn nhắc nhở anh ta một câu, nhưng lại vô tình thành ra anh đang đứng về phía Lâm Xuân Nhi.

Trần Khoan Niên nhìn thấy câu này liền hoảng hốt, vội vàng gọi cho Tống Thu Hàn: “Cậu chủ Tống tha mạng cho tôi với.”

“Sao nào?” Tống Thu Hàn ăn một miếng trái cây rồi hỏi lại.

“Đừng đào lại chuyện quá khứ hoang đường của tôi trong nhóm! Có anh hùng nào mà không thích mỹ nhân? Nhưng đó đã là quá khứ cả rồi.”

“Vì sao không thể nói?”

Trần Khoan Niên ca thán: “Tiêu Muội! Tôi không muốn để Tiêu Muội nhìn thấy!”

“Tiêu Muội không biết cậu là người thế nào chắc? Có muốn giấu cũng không giấu được, cậu mà muốn tiến tới với cậu ấy thì tốt nhất nên thẳng thắn từ sớm.” Tống Thu Hàn khuyên anh ta: “Mà tôi cũng chỉ đề nghị vậy thôi, chứ không nói trong nhóm đâu, ban nãy là nói đùa thôi.”

“Được, được, cảm ơn cậu. Nhưng anh đây thấy cậu bất thường lắm nhé. vừa rồi rõ ràng cậu với Lâm Xuân Nhi cùng phe...”

“Ừ, đúng vậy. Trước giờ tôi vẫn luôn ở cùng một phe với Lâm Xuân Nhi mà, cậu quên rồi sao?”

Từ thời cấp ba anh và Lâm Xuân Nhi đã cùng một phe rồi. Anh có thể bắt nạt Lâm Xuân Nhi, nhưng người khác thì không được phép. Khi đó Lâm Xuân Nhi cột tóc đuôi ngựa, mái tóc dày óng ả sáng lên dưới ánh mặt trời, sau giờ nghỉ trưa một cậu bạn đi ngang qua tiện tay túm một cái thì bị Tống Thu Hàn nắm lấy cổ tay: “Làm gì vậy? Túm bím tóc của bạn học nữa mà được à?”

“Không phải cậu cũng túm ư?”

“Cậu ấy chọc tôi nên tôi mới túm, cậu ấy chọc cậu chắc?” Khi đó Tống Thu Hàn không thềm nói lý, rất có phong cách đại ca.

Bạn học kia rút tay lại: “Thôi rồi rồi, tôi biết cậu với Lâm Xuân Nhi là anh em tốt rồi.”

Lâm Xuân Nhi ở phía trước nghe, nghe đến câu cuối cùng mới biết là đang nói mình liền quay ngoắt người lại, chỉ vào cậu bạn kia và Tống Thu Hàn nói: “Ai túm tóc tớ là tớ mách thầy.” Khí thế rất mạnh mẽ khiến người xung quanh không khỏi bật cười. Tống Thu Hàn đi tới trước mặt cô: “Ghê vậy cơ à?”

Lâm Xuân Nhi lờm anh: “Nói nhảm! Đối phó với loại tà ma lắm trò như cậu, nhất định phải dùng thủ đoạn khác biệt!”

“Có tiền đồ nhỉ.” Tống Thu Hàn ném cho cô một câu rồi đùng đình đi vào tòa nhà dạy học.

Trần Khoan Niên hiện tại cũng đang xin tha: “Được rồi, tôi biết rồi, biết hai cậu là một phe rồi. Tôi xin lỗi vì vừa rồi nói tinh linh nhé.” Nói xong câu này lại hỏi tiếp: “Tối qua bạn quá không kịp hỏi, giờ anh đây mới hỏi này, sao tự nhiên cậu lại muốn du lịch Giang Nam?”

“Hồi nhỏ từng đi qua, không có gì ấn tượng. Đúng lúc nói chuyện với Lâm Xuân Nhi nên quyết định đi luôn.”

“Không có gì khác?”

“Ví dụ?”

“Ví dụ như bây giờ cậu thích cô gái như Lâm Xuân Nhi, muốn phát huy sức hút nam tính để làm t/ình với cậu ấy một, hai, ba lần...” Trần Khoan Niên bật cười thành tiếng, sau khi cười xong mới hỏi tiếp: “Chuẩn chưa?”

Tống Thu Hàn im lặng một lúc rồi nói: “Tôi nhớ có năm ở Pattaya Thái Lan cậu suýt nữa bị một anh gay xách đi. Tôi còn nhớ có một lần cậu đi xem Wake up Club* nữa.”

(*: Một câu lạc bộ người lớn ở Phuket Thái Lan, trình diễn những show về các chủ đề hạn chế độ tuổi)

“Tôi sai rồi. Tạm biệt.”

Sau khi hai người cúp điện thoại Tống Thu Hàn mới phát hiện mình mờ hôi đầm đìa, anh ngồi bên cửa sổ, lúc này ánh nắng hơi gắt, một bên mặt anh hơi đỏ.

...

Bọn anh nói như vậy, còn trong nhóm Tiêu Muội lại đáp trả một câu: “Chụp ảnh với người đẹp mặc bikini đã là gì? Tôi với Xuân Nhi còn đến xem Wake up Club rồi kìa.” Đọc sách văng đầu rồi hay sao mà lại tự khai chuyện xấu của mình vậy.

?

Trần Khoan Niên sừng sốt.

Tống Thu Hàn sững sốt.

Lâm Xuân Nhi cười phá lên, sau đó gửi sticker “quá đẹp” vào nhóm.

“Hai cậu đi xem Wake up Club á?” Tống Thu Hàn hỏi.

“Bọn tớ không thể xem chắc?” Lâm Xuân Nhi đổi hướng công kích: “Có gì mà không xem được, nó tồn tại nghĩa là nó hợp lý. Bọn tớ đi xem chứ đâu có đi diễn.”

Trần Khoan Niên gửi tin nhắn riêng cho Tống Thu Hàn: “Cậu thấy chưa? Máy cô thiếu nữ trưởng thành rồi.”

“Ừ.”

“Ý tôi là giờ thì chúng ta có thể đối xử với nhau như người trưởng thành rồi.” Trần Khoan Niên biết Tống Thu Hàn có một bí mật. Suốt bao năm chơi với cậu bạn này anh ta đã nhiều lần chứng kiến những lần bạn mình đau khổ và giác ngộ. Anh ta hi vọng Tống Thu Hàn có thể tâm sự với mình, nhưng anh lại không nói gì cả. Nếu anh đã không kể thì Trần Khoan Niên cũng sẽ không hỏi tới.

Tống Thu Hàn không biết nên trả lời thế nào, chỉ “ừ” một tiếng, sau đó quay lại nhóm chat hỏi Lâm Xuân Nhi: “Xem diễn xong thấy thế nào?”

“Tạo hóa quá thần kỳ, hóa ra các bộ phận trên cơ thể người lại có nhiều công dụng như vậy...” Lâm Xuân Nhi nói xong câu này liền không nhịn được cười, tiện tay gửi một sticker “buồn cười muốn chết”.

Cáp Ngộ Lạc đang lái xe bên cạnh họ nhẹ một tiếng: “Có gì mà chị vui vậy?”

“Để người khác mở rộng tầm mắt, cũng để chị vui vẻ chút.” Lâm Xuân Nhi đáp lại.

Chương 23

Cuộc trò chuyện vào sáng sớm khiến mọi người đều thấy rất ấm lòng.

Trước khi kết thúc cuộc trò chuyện buổi sáng này, Trần Khoan Niên đã yêu cầu Lâm Xuân Nhi báo cáo lại hành trình của cô mỗi giờ trong nhóm, với danh nghĩa là để đảm bảo an toàn cho cô. Lâm Xuân Nhi đồng ý luôn. Quả nhiên, mỗi một giờ đều gửi một tấm hình về. Tân Cương đúng là nơi núi cao sông rộng, nhưng không hề vắng lặng, mây trắng bông bành, tựa như màu mực, tô điểm cho bức tranh núi sông hùng vĩ. Trong đó có tấm khiến người ta vô cùng ấn tượng, Lâm Xuân Nhi đứng ở trên đài quan sát, cô mặc một chiếc áo khoác màu đỏ sẫm, chân đi đôi Timberland, nghiêng mặt sang một bên, nhìn xa xăm.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Người từ trước đến nay luôn chê ỏng eo như Trần Khoan Niên cũng phải giơ ngón cái cho tấm hình: “Sao lại xinh đẹp thế này nhỉ?”

Mãi đến tối Tống Thu Hàn mới có thời gian rảnh để đọc tin nhắn, Tiêu Tình nhẹ giọng hỏi anh: “Tâm trạng sắp hôm nay khá tốt đấy nhỉ?”

“Hừm?” Tống Thu Hàn ngẩng đầu nhìn cô ấy.

Tiêu Tình dùng hai ngón trỏ chạm vào khóe môi, đẩy lên trên: “Sếp đang cười kìa!”

“Ồ?” Tống Thu Hàn không hề nhận ra điều này, nâng đồng hồ đeo tay

lên nhìn: “Xong việc rồi đấy, đưa mọi người đi ăn cơm nhé?”

“Được ạ! Chúng ta đi đâu ăn thế?”

“Một người bạn có giới thiệu món bò viên Triều Châu bên hồ Hương Mật, để tôi đưa mọi người đi ăn thử.”

Ba người bắt xe từ chi nhánh Thâm Quyến đến hồ Hương Mật. Nơi đây hơi hẻo lánh, phải rẽ vào một đường mòn rồi phải đi thêm một đoạn nữa, ẩn sâu bên trong. Cũng chỉ có người thích tìm tòi khám phá như Lâm Xuân Nhi mới tìm được nhà hàng bí mật như thế này. Vừa vào cổng, đập vào mắt là một khoảng sân trống, bên trong có trồng hoa và cây cỏ, tất cả mọi người đều ăn ở ngoài trời.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Trong khi mọi người đang chờ chỗ ngồi, Tống Thu Hàn gọi cho Lâm Xuân Nhi: “Ở đây có đề cử món gì không?”

“Có đó!” Lâm Xuân Nhi còn chưa đến nơi, lúc này đang đỗ xăng ở khu nghỉ ngơi. Cô đứng ở bên ngoài, gió thổi hơi lớn khiến cô ho khan hai tiếng: “Chờ chút tớ sẽ gửi cho cậu sau.”

Tống Thu Hàn im lặng hai giây mới nói tiếp: “Cậu đeo khẩu trang vào đi, có thể cản bớt gió. Chú ý bảo vệ cổ họng đấy.”

Gió thổi mạnh vào điện thoại, mãi mới nghe thấy Lâm Xuân Nhi lí nhí: “Ok!” rồi cúp điện thoại. Ở Tân Cương cô không thể sử dụng 4G, vì vậy cô phải kết nối với điểm phát sóng của Cáp Ngô Lặc. Đỗ xăng xong, cô lên xe rồi kết nối với mạng của Cáp Ngô Lặc, sau đó nhanh chóng gửi cho Tống Thu Hàn: “Bò viên sống giã tay, thịt ba chỉ, thăn bò, sách bò, tủy bò... Ăn trăm miếng thịt bò cũng không sai gì, nhưng nhất định phải ăn mỳ xào thịt bò!”

Tống Thu Hàn đang xem thực đơn, thấy tin nhắn của Lâm Xuân Nhi thì bật cười thành tiếng, đưa điện thoại cho người phục vụ: “Gọi

những món này!”

Người phục vụ cầm lên nhìn một lúc, dùng giọng Quảng nói: “Là người sành ăn đấy, đây toàn là những món ngon nhất ở chỗ chúng tôi.”

Tiêu Tình đá Dương Cẩm, hai người đánh mắt nhìn nhau rồi lại nhìn Tống Thu Hàn.

“Sao thế?” Tống Thu Hàn phát hiện mấy cô cứ là lạ, hỏi.

“Từ trước đến nay sếp chưa bao giờ để ý chuyện ăn uống như này.” Tiêu Tình nói: “Mỗi lần tan làm toàn giải quyết luôn ở mấy nơi gần văn phòng. Hôm nay lại dẫn mọi người đi đường xa như vậy, lại còn tìm được một nhà hàng hẻo lánh như thế... Sếp, anh...” Tiêu Tình định hỏi có phải Tống Thu Hàn yêu rồi không, nhưng lại cảm thấy điều đó là không thể nào. Anh chỉ mới về nước được hai ba tháng, nhìn tác phong của anh thì có vẻ sẽ không đâu.

“Không quen phải không? Vậy lần sau vẫn đến mấy chỗ gần văn phòng...”

“Đừng ạ!” Dương Cẩm vội vàng bịt miệng Tiêu Tình lại: “Không thể ngưng bước cùng sếp khám phá những món ăn ngon được! Tiêu Tình bị tắt tiếng rồi, không được phép nói nữa.” Từ trước đến nay ở văn phòng bọn họ toàn gọi tên tiếng Anh của đối phương. Tống Thu Hàn quy định ra khỏi công ty thì phải gọi tên tiếng Trung của nhau. Không phải vì lý do gì cả, chỉ là trước kia có nhiều người làm chung công ty với nhau nhiều năm rồi, nhưng khi ra khỏi công ty lại chẳng biết tên họ của nhau là gì, điều này nghe kiểu gì cũng thấy buồn cười.

Trong lúc mọi người trò chuyện, đồ ăn đã lên đủ, nồi nước dùng Triều Sán còn đang bốc hơi nóng. Nhiệt độ ở Thâm Quyển vào tháng Mười Một cứ như tàu lượn siêu tốc, lúc thì cao lúc thì thấp. Hôm nay họ đi ăn đúng lúc nhiệt độ hạ thấp một chút, rất thích hợp để ăn món

lẩu nóng hổi này. Tống Thu Hàn nhân dịp bảo mọi người đứng dậy sắp xếp lại món, chụp một tấm ảnh gửi cho Lâm Xuân Nhi: “Bọn tớ ăn cơm rồi, tối nay cậu ăn gì thế?”

Lâm Xuân Nhi gửi một biểu tượng cảm xúc khóc lóc sang: “Mỳ gói.”

“Đáng thương ghê.” Tống Thu Hàn trả lời cô, sau đó cắt điện thoại đi động đi.

Tiêu Tình và Dương Cẩm ở bên cạnh rất ngạc nhiên khi thấy Tống Thu Hàn cầm điện thoại lên chụp đồ ăn. Tiêu Tình huých khuỷu tay của Dương Cẩm: “Tôi không nhìn nhầm đấy chứ?”

“Cô không nhìn nhầm đâu, sếp đang gửi đồ ăn đi thật đấy.”

“Sếp bị cái gì ám vào người sao? Anh ấy chẳng bao giờ gửi mấy thứ này cả.”

Dương Cẩm nhún vai: “Sao cũng được, dù sao hôm nay sếp cũng đưa chúng ta đi ăn đồ ngon, sếp là người tốt.”

Hai người bật cười thành tiếng.

...

Tống Thu Hàn và Tiêu Tình ra khỏi sân bay, vừa ra đã thấy một nhóm người ở ngoài cửa, mang theo đủ loại ống kính. Anh đeo kính râm vào, kéo vali bước ra ngoài, lại nghe thấy một người nói: “Đây chẳng là người đó... Người đó kia!”

Một người khác nói: “Chính là anh ấy!”

Nghe thấy mọi người đều giơ máy ảnh lên chụp, Tống Thu Hàn cũng không nghĩ rằng họ đang nói đến mình, vừa kéo vali đi về phía bãi đỗ xe vừa nói với Tiêu Tình ở bên cạnh: “Chúng ta đến thẳng công ty đi, review qua chút công việc của tuần này, rồi buổi tối đi ăn chung luôn.”

“Được ạ.” Tiêu Tình theo sát sau lưng anh. Hai người nhanh chóng đến bãi đỗ xe, tìm được xe rồi lái đến công ty.

Chuông điện thoại của Tống Thu Hàn lại vang lên, là Viên Như gọi. Anh nhắc máy: “Có chuyện gì thế?”

“Cậu vừa ở sân bay về phải không?”

“Phải.”

Viên Như im lặng một lúc rồi nói: “Tôi cũng vừa mới ra khỏi sân bay. Vừa nãy người đại diện của tôi nói với tôi rằng người hâm mộ đã bắt gặp cậu, bảo là cậu đang đến thăm đoàn làm phim của tôi.”

“Trí tưởng tượng của người hâm mộ cậu đúng là phong phú thật.” Tống Thu Hàn nói: “Cậu lại phải bận rộn rồi.” Ngụ ý rằng cô ta lại phải xử lý vụ scandal này rồi.

“Tôi chỉ cần xác nhận đó là cậu thôi, còn lại giao cho người đại diện và bộ phận quan hệ công chúng của công ty làm việc.” Viên Như cười khổ: “Nếu biết chuyện cậu và tôi gặp nhau ở sân bay liên tiếp gây phiền phức cho cậu thế này, thà tôi đưa lịch trình mỗi lần đi của tôi cho cậu luôn, để cậu xem tình hình mà tránh đi.”

... “Không cần đâu, tự cậu biết rõ là được rồi.”

Viên Như trả lời: “Thật mà. Thật sự rất xin lỗi cậu, Tống Thu Hàn. Tôi đã cố gắng không gây phiền phức cho cậu rồi, nếu có tin tức linh tinh lan truyền, cậu không cần phải quan tâm đâu, sẽ có người giải quyết nó.”

“Ừ.”

Tống Thu Hàn cúp điện thoại, thấy Tiêu Tình tò mò nhìn anh, liền hỏi cô ấy: “Hai ngày nay có vẻ cô vô cùng tò mò chuyện riêng tư của tôi

đấy nhỉ?”

Tiêu Tình cười: “Lúc trước tôi từng hóng drama anh với Viên idol trên mạng. Có mấy đồng nghiệp trong công ty rất thích cô ấy, cảm thấy cô ấy vừa thông minh vừa xinh đẹp, xử sự lại khéo léo, còn nói nhỏ với nhau là ánh mắt của sếp tốt thật.”

“Là giả đấy.” Tống Thu Hàn nói ngắn gọn.

“Vừa rời ở sân bay hình như là người hâm mộ của cô ấy, còn nghe thấy loáng thoáng phía sau có người gọi idol.” Tiêu Tình nói.

“Trùng hợp thôi.”

Tống Thu Hàn không muốn nói chuyện thêm về chủ đề này, nhìn ra ngoài cửa sổ không nói gì nữa. Đường cao tốc từ sân bay lúc ba giờ chiều không tắc như bình thường, hàng cây ven đường xào xạc, thỉnh thoảng có lá rụng cuốn theo chiều gió rồi dần rơi xuống. Mùa thu ở thành phố này cực kỳ ngắn, nháy mắt thôi đã có thể chào đón mùa đông đến rồi. Tống Thu Hàn biết, lời nói của con người rất đáng sợ.

Cũng vào mùa đông năm lớp mười một năm ấy, trước khi anh vào lớp học đã nghe thấy các bạn cùng lớp đang thảo luận: “Có thật không thế?”

“Thật đó.”

Thấy Tống Thu Hàn vào cửa thì không nói gì nữa, mấy bạn nữ che miệng cười khúc khích. Lâm Xuân Nhi cúi đầu làm đề thi trước mặt, Tống Thu Hàn đi ngang qua cô, nhẹ nhàng xoa đầu cô: “Chào buổi sáng.”

Lâm Xuân Nhi ngẩng đầu lên nhìn anh, hình như tối qua ngủ không ngon lắm, không có tinh thần gì cả, đáp lại anh: “Chào buổi sáng.”

Trần Khoan Niên ở phía bên kia ném một cục giấy sang, Tống Thu Hàn mở ra xem: “Cậu hẹn hò với Viên Như mà cũng chẳng thèm nói năng gì với anh em thế? Sáng sớm nay nghe người khác hỏi làm anh đây hơi bị ngạc nhiên đấy.”

“Ai nói là chúng tôi hẹn hò?” Tống Thu Hàn hỏi anh ta.

“Cả thế giới.”

Anh ngẩng đầu lên nhìn Lâm Xuân Nhi đang làm đề, vươn tay vỗ nhẹ vào cô: “Lâm Xuân Nhi, tớ không biết làm câu này, cậu xem giúp tớ với.” Anh tùy tiện rút ra một bộ đề kiểm tra triết học ra, chỉ vào một câu hỏi lớn, Lâm Xuân Nhi rất giỏi môn này, cô quay người lại, nhìn nghiêm túc một lúc, sau đó nói: “Mối quan hệ giữa cung và cầu.”

“Ồ.” Tống Thu Hàn trả lời, nhìn Lâm Xuân Nhi: “Tối qua cậu ngủ không ngon sao?”

“Ừ. Tối hôm qua người nhà lại nằm viện.” Lâm Xuân Nhi mỉm cười, sau đó chỉ lên bục giảng: “Lát nữa giáo viên sẽ tìm cậu đó, sáng nay mọi người ở đây đều nói về chuyện của cậu và Viên Như. Nói rằng sau giờ tan học tối hôm qua, thấy hai cậu hôn nhau ở trong rừng cây nhỏ.”

“Ai thấy cơ?” Tống Thu Hàn hỏi cô.

“Tớ không nghe kỹ lắm, bài tập còn chưa làm xong nữa, tí nữa giáo viên thu bài tập lại bị phê bình mất.” Trong đầu Lâm Xuân Nhi chỉ toàn là chăm chỉ học tập để tiến lên, phải trở thành người toàn diện về đức trí thể mỹ lao. Gần đây cô còn phải đại diện cho trường tham gia cuộc thi tranh luận của học sinh trung học cấp thành phố. Đủ thứ chòng chát lên nhau, đến cả thời gian nói chuyện với Tống Thu Hàn cũng ít đi. Ngay lúc cô vừa quay người lại, Tống Thu Hàn kéo bím tóc đuôi ngựa của cô, nhẹ nhàng nói: “Không có chuyện đó đâu. Tan học hôm qua tớ đi chơi bóng rổ với Trần Khoan Niên, sau đó về thẳng nhà luôn.”

Lâm Xuân Nhi quay người lại nhìn anh, ánh nắng ban sớm chiếu lên gò má của cô trông dịu dàng đến lạ. Cô chống cằm lên chõng sách trên bàn của anh: “Tớ cũng không phải giáo viên, cậu giải thích với tớ làm gì?”

Khi đó, Tống Thu Hàn không biết tại sao mình phải giải thích với cô nữa, chỉ cảm thấy sự tin tưởng của cô là vô cùng quan trọng, quan trọng hơn bất cứ chuyện gì. Anh đành phải rút một quyển sách dưới mắt cô ra giả vờ nhìn vào, nói lời đui cô: “Học thôi.”

Khi đó anh không biết liệu Lâm Xuân Nhi có tin anh hay không, nhưng từ trước đến nay cô vẫn luôn đối xử với anh như vậy.

...

Viên Như đang xem những tấm ảnh do người hâm mộ đăng lên. Tống Thu Hàn bước ra từ sân bay, anh mặc một chiếc áo khoác dài màu xám, môi mím chặt, dáng cao vai rộng, tư thế thẳng đứng. Một Tống Thu Hàn tốt như vậy là thanh xuân của biết bao cô gái, nhưng anh lại chỉ có một thân một mình, đúng là hơi kì lạ.

Người đại diện gửi tin nhắn đến: “Có ở nhà không?”

“Có.”

“Trang phục trong tiệc rượu với nhà đầu tư đã gửi cho cô rồi, cô mặc thử xem.”

“Được.”

Nhân lúc chờ mấy người kia, Viên Như tiện thể tấm luôn, sau đó đắp mặt nạ rồi ngâm chân. Mấy năm nay cô ta vô cùng chú trọng đến việc giữ gìn sức khỏe. Là một nghệ sĩ, cô ta luôn cảm thấy lớp trẻ cứ đổ xô gia nhập, thời gian và cơ hội của cô ta cũng không còn nhiều nữa. Yêu bản thân mới là quan trọng nhất. Trên kênh mạng xã hội của cô

ta cũng đăng một số video về cuộc sống, vừa nhìn vào trông rất giống một người phụ nữ vừa thông minh, tinh tế lại ấm áp.

Cô ta rất thích trang phục mà trợ lý sinh hoạt gửi đến. Đó là một chiếc váy màu đỏ rượu được khoét hình chữ V sâu xuống, phần eo được chiết vừa vặn, hơn nữa tay chân cô ta mảnh khảnh khiến bộ váy mặc vào người trông yếu đuối nhưng cũng rất gợi cảm. Cô ta xoay người trước gương, sau đó nói: “Lấy cái này đi, không cần đổi nữa.”

Trợ lý gật đầu: “Đúng là giá treo quần áo trời sinh mà, mặc gì cũng đẹp hết.”

Viên Như cười thành tiếng, rồi hỏi: “Đã có danh sách tham gia tiệc rượu chưa?”

“Có rồi đây ạ.” Trợ lý cầm lấy điện thoại di động, gửi cho cô ta danh sách mới nhận được: “Những người được đánh dấu màu đỏ là mấy người đứng đầu của một số ngân hàng đầu tư quan trọng trong khu vực châu Á, còn có một người là tới công tác trong kỳ luân chuyển công việc, chị có quen đấy.”

Viên Như mở danh sách ra nhìn kỹ, thấy tên của Tống Thu Hàn: “Tống Thu Hàn sẽ đi chứ?”

“Đây là bản danh sách được xác nhận lần thứ ba rồi. Những người ở trong danh sách này chắc sẽ đi hết, trừ khi là có tình huống vô cùng đặc biệt thôi.”

Viên Như để điện thoại xuống, nhìn trợ lý: “Đổi giúp chị bộ lễ phục khác được không? Đổi bộ nào màu sắc ấm áp, kín đáo một chút.”

“Ok chị Như. Dù sao cũng còn tận mười ngày nữa, vẫn kịp mà. Em đi chọn mấy bộ mang tới đây cho chị thử.”

“Được, phiền em rồi.” Viên Như dịu dàng cười, sau đó lại hỏi: “Còn vị trí ngồi thì sao? Có cần đi thăm dò không?”

“Đây là tiệc rượu riêng tư thôi, không có thảm đó. Chỗ ngồi thì khi nào nhận được em sẽ gửi cho chị.”

“Được.”

Viên Như leo được đến ngày hôm nay đúng là không dễ dàng gì, cô ta không muốn lãng phí một cơ hội nào hết. Tham dự một tiệc rượu thế này, cô ta sẽ tìm hiểu trước về những người tham gia và cả những người ngồi bên cạnh cô ta. Sau khi tiễn trợ lý đi, cô ta nằm lại trên giường, lúc này đêm khuya vắng vẻ, khiến cô ta cảm thấy thật cô đơn. Đêm nay không muốn một mình, muốn được ở bên ai đó. Chuông cửa reo, cô ta đứng dậy, liếc nhìn màn hình, là Kiều Hạng Văn.

Cô ta đứng dậy, từ từ đi xuống tầng để mở cửa. Mấy năm nay đều quy định như vậy, bảo mẫu chỉ làm việc ban ngày, buổi tối sẽ không ở lại, như vậy sẽ an toàn hơn chút.

“Sao không nói gì trước? Lỡ như em không ở đây thì sao?”

“Anh xem lịch trình của em rồi.” Anh ta đi vào cởi áo khoác ra, bỏ mũ và khẩu trang xuống, sau đó đi rửa tay. Viên Như đi theo sau lưng anh ta, khoanh hai tay trước ngực dựa vào cửa, hỏi anh ta: “Anh về lúc nào vậy? Sao bảo muốn ở lại Ý chơi thêm mấy ngày cơ mà?”

“Chơi mãi cũng chán rồi.” Kiều Hạng Văn quen tay mở ngăn tủ dưới bồn rửa mặt, lấy bàn chải đánh răng chuyên dụng của mình ra, đánh răng rửa mặt, sau đó cởi áo, hỏi cô ta: “Tắm cùng không?”

Viên Như giúp anh ta đóng cửa lại: “Em tắm rồi.”

Cô ta quay trở lại phòng ngủ, thay một chiếc váy ngủ bằng lụa bằng mà Kiều Hạng Văn rất thích vào. Cô ta ở thế yếu trước mặt anh ta, có rất nhiều tài nguyên đều là của anh ta, chỉ có thể dựa vào anh ta thôi. Còn về quan hệ của hai người thì không nói rõ ràng được, nhưng

chắc chắn không phải là tình yêu. Viên Như từng nghiêm túc nghĩ, nói là bạn tình cũng chẳng quá gì.

Nước trên tóc anh ta còn đang nhỏ giọt, vừa đi vào vừa dùng khăn lông lau, đường cong cơ thể rõ ràng khiến không ít cô nàng phải chảy nước miếng. Thấy Viên Như đã thay đồ xong, anh ta cười nói: “Em cũng biết làm người ta vui ghê.”

“Gặp nhau không dễ, phải biết quý trọng chứ.” Cô ta đứng dậy đến bên anh ta, nhón chân cầm lấy khăn lông giúp anh ta lau tóc. Chiếc váy ngủ bằng lụa băng lướt qua người anh ta, lành lạnh. Kiều Hận Văn đặt tay lên dây áo của cô ta rồi nhẹ nhàng kéo xuống. Xương quai xanh xinh đẹp, làn da trắng nõn, phần ngực kia còn xuyên thấu qua lớp váy ngủ, trông càng quyến rũ hơn. Anh ta cúi người cắn nhẹ vào cổ cô ta, ậm ờ hỏi cô ta: “Scandal đang nổi kia là sao?”

Viên Như cũng không ngờ anh ta sẽ hỏi như vậy, trước kia thỉnh thoảng cũng có, nhưng anh ta chưa bao giờ hỏi đến. Lúc này cô ta có chút bối rối, hắng giọng nói: “Chỉ là bạn học cấp ba thôi.”

Khóe miệng Kiều Hận Văn nhếch lên nụ cười mỉa mai, trong lòng thầm nghĩ cô ta đang giấu đầu lòi đuôi rồi, nhưng cũng không ngăn cản việc bọn họ giải quyết nhu cầu của nhau. Anh ta chợt thô bạo bế cô ta rồi ném lên giường, Viên Như chưa kịp lật người lại đã bị anh ta đ/è xuống. Từ trước đến nay anh ta luôn nhanh gọn, Viên Như không tránh được, chỉ có thể nương theo hình dáng của cơ thể anh ta. Viên Như có lòng hư vinh, nghĩ rằng người được biết bao nhiêu người mơ tưởng đang ở bên mình giờ phút này, thân thể hòa vào nhau như con thú hung mãnh, hơn nữa còn không thể kiềm chế được, trút bỏ xuống lớp nguyệt trang kia, cùng vào cùng ra với anh ta.

Điện thoại liên tục đổ chuông nhưng cô ta không nghe thấy. Mãi một lúc lâu sau khi hai người ngừng đẩy đưa, mỗi người nằm một bên giường, cầm điện thoại của mình lên.

Viên Như gọi cho người đại diện: “Sao thế?”

“Kiều Hận Văn ở cùng cô à?”

“Ừ. Làm sao?”

“Có người chụp được ảnh anh ta lén trở về nước, theo đuôi đến được khu nhà của cô. Cũng may trong khu này có khá nhiều người nổi tiếng, cô bảo anh ta lúc ra ngoài phải cẩn thận vào.”

“Ồ được rồi.” Viên Như liếc nhìn thời gian, đã hơn ba giờ rồi. Không còn sớm nữa.

Đang định nói với Kiều Hận Văn chuyện này thì anh ta đã xuống giường, bắt đầu mặc quần áo: “Tôi biết rồi. Không sao đâu, tôi có mua nhà ở đây.”

“?”

Kiều Hận Văn cười với cô ta, bước đến trước mặt cô ta, nâng cằm cô ta lên: “Nếu không thì lần sau không dám nữa mất.” Rồi sau đó hôn lên khóe miệng cô ta, mặc quần áo xong xuôi, chờ thời điểm thích hợp rồi rời đi từ cửa sau.

Viên Như mệt rã người, ngả lưng xuống giường, nhìn căn phòng trống trải mà lại nghĩ đến Tống Thu Hàn.

Anh ấy đang làm gì? Đêm nay cũng có người ôm hôn sao?

Có lẽ Viên Như cũng không biết, rằng không phải tất cả người trưởng thành đều rơi vào vũng lầy không thể bước ra này. Hầu hết mọi người trên thế giới này đều sẵn sàng kiềm chế dụ/c vọng của mình, chỉ nguyện ôm lấy người mình yêu. Cái ôm trong lòng ngực ấy đã trống rỗng từ lâu, chỉ có một người mới có thể lấp đầy được.

Chương 24

Tiệc liên hoan của Tống Thu Hàn diễn ra đến tận khuya mới kết thúc, anh uống không ít rượu.

Trước khi vào nhà, anh dựa vào hiên cửa cho mùi rượu bay đi bớt, sợ dì Thượng lo lắng. Nhưng cuối cùng vẫn không tránh được, dì Thượng ngồi ngay trong phòng khách chờ anh, vừa thấy Tống Thu Hàn về đã lập tức đứng dậy hỏi: “Lại uống rượu nữa à? Một tuần say xỉn hai lần, muốn chết đúng không!”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Không say đâu ạ, con không uống nhiều. Tại mọi người trò chuyện hơi lâu thôi.” Tống Thu Hàn cười với dì Thượng, lại thấy dì mang đến một chén canh nấm tuyết: “Thấy con xuống máy bay chưa về nhà ăn cơm là biết có xã giao rồi. Đây, uống đi.”

“Vâng.” Tống Thu Hàn thấy dì Thượng đang “giám sát chặt chẽ”, bèn dứt khoát ngửa đầu uống cạn, rồi nói: “Uống hết rồi dì Thượng.”

Dì Thượng cười bảo: “Con lại sợ dì lái nhải đúng không? Nhưng mà uống nhanh như vậy cũng không tốt đâu...”

Tống Thu Hàn bật cười, sau đó xin tha: “Dì Thượng à!”

Dì Thượng cũng cười: “Dì lớn tuổi rồi, khó tránh lái nhải.”

“Dì cứ lái nhải đi ạ, con thích lắm.” Dì Thượng là người đã chăm sóc Tống Thu Hàn từ khi anh lên trung học, sau đó đến Mỹ cùng nhà họ,

vì Tống Thu Hàn mà dì Thượng đã học tiếng Anh. Mấy năm trước Tống Thu Hàn còn gần như cho rằng dì ấy sẽ ở bên bố mình, nhưng hai người vẫn chưa “tu thành chính quả”.

“Dì Thượng không nói nữa, kéo lát nữa lỗi tai thanh niên lại đóng kén. Chiều nay ngài Tống báo với dì, nói sau khi cô Phương về nước sẽ ăn cơm ở chỗ chúng ta vài ngày, chỗ ở của cô ấy phải mấy ngày mới thu xếp xong.”

“Xa như vậy mà tới nhà chúng ta ăn cơm?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Không xa đâu. Nói là đã thuê căn bên cạnh rồi.”

“?”

Tống Thu Hàn bỗng thấy không vui, anh không thích bị người khác dây dưa. Nhưng với cái tính của cô họ Phương này, nếu nói cô ta dây dưa là cô ta sẽ nói mình chỉ đúng lúc tìm được nhà bên cạnh thôi, là anh cả nghĩ.

“Chưa bàn trước với cháu à?” Dì Thượng thấy anh như vậy thì cũng đã đoán được đại khái. Bà chăm sóc Tống Thu Hàn bao nhiêu năm nay, biết rõ tính tình anh. Con gái quá chủ động sẽ làm anh phản cảm. Phương Gia Ly là cô gái thông minh, nhưng lại không hiểu tính Tống Thu Hàn, cho rằng đàn ông trên đời ai cũng phải đổ xô theo đuổi cô ta, nói cho cùng vẫn quá tự tin và tự phụ. Dì Thượng thở dài: “Hay là đến lúc đó dì tìm cố, nói không khỏe nên không làm cơm, con ra ngoài ăn tạm mấy hôm vậy. Chờ nhà của cô ấy dọn dẹp xong thì chúng ta ‘nổi lửa’ lại?”

“Cô ta muốn đến ăn cơm không liên quan gì đến chuyện nhà đã dọn xong hay chưa đâu dì Thượng. Chúng ta không cần quan tâm cô ta, chờ cô ta tới cháu sẽ nói thẳng với cô ta.” Tống Thu Hàn an ủi dì Thượng rồi đứng lên: “Ngày mai là cuối tuần, tạm thời không có lịch

gì cả, con muốn ngủ nướng.”

“Được, được. Dì sẽ không đến gõ cửa đâu.”

Tống Thu Hàn lại cười với dì Thượng rồi đi lên lầu.

Anh tắm rửa sau đó lên giường, lấy sách gối đầu giường ra đọc. Nhưng hôm nay đã uống rượu, sách gối đầu giường là thuốc ngủ, mới đọc mấy trang đã lim dim, tới khi buông sách xuống thì lại dần dần tỉnh táo, có làm thế nào cũng không ngủ được. Cuối cùng bèn gọi cho Trần Khoan Niên: “Ngày mai làm gì đấy?”

“Ngày mai hẹn cô gái của tớ đi thăm viện bảo tàng.”

“Cô gái của cậu?”

“Chuẩn, Tiêu Muội ấy. Ngày mai người anh em của cậu sẽ đi hẹn hò lần thứ hai.”

“... Có thể dẫn tớ theo không?” Tống Thu Hàn đột nhiên hỏi một câu như vậy. Người trước kia thích ở một mình, lúc này lại dính lấy Trần Khoan Niên, làm anh ta giật cả mình. Dù sao thì trước giờ làm keo 502 dính Tống Thu Hàn quen rồi, giờ bất ngờ được dính nên không quen lắm, anh ta cười he he: “Ờm thì... Thật ra... Cũng được... Hay đi đánh golf với hội Loan Niệm không!”

“Không.”

“Đợi chút để tôi hỏi Tiêu Muội cái đã?”

“Để tôi tự hỏi...”

“Thôi đừng, dẫn cậu đi được chưa? Mười một giờ sáng mai gặp, ăn cơm trưa trước rồi đi xem triển lãm. Mười giờ tôi đến đón cậu, ông tổ nhà tôi.” Trần Khoan Niên thở dài: “Tuyệt đối đừng làm kỳ đà trên con đường đi tìm bạn đời của anh đây đấy nhé!”

“Sao cậu giống con công thế, đừng vồn vã như vậy chứ?” Tống Thu Hàn cười nói.

“Trong cơ thể tôi đang phong ấn một con thú khổng lồ, nếu còn không thả ra nữa thì sẽ thành ác thú đấy. Tạm thời cứ vậy đi, để tôi báo với Tiêu Muội một tiếng.” Trần Khoan Niên dập máy rồi đi tìm Tiêu Muội. Sau khi xác nhận cô ấy đã đồng ý thì lại hỏi Tống Thu Hàn: “Không sao chứ?”

“Sao là sao?”

“Trước đây cậu chưa bao giờ đi hẹn hò theo tôi.”

“Trước đây Tiêu Muội là bạn gái của cậu à?”

“Không phải.”

Tống Thu Hàn gửi icon nhún vai, sau đó nói: “Tại tự dưng không muốn ở nhà một mình thôi.”

“Phương Gia Ly về rồi, cậu có thể đi chơi với cô ta mà.”

“Thôi khỏi, cảm ơn.”

“Thế đợi Lâm Xuân Nhi đi Nam Cương về, cậu cũng có thể đi chơi với cậu ấy.”

“Thật ra cũng không phải không thể, đúng lúc đi chơi với cậu và Tiêu Muội luôn.”

“Tha cho tôi đi!”

...

Bên cạnh Tiêu Muội có hai người đàn ông, một người lạnh lùng, một

người bất cần đời, một trái một phải kè kè bên cạnh rất đáng chú ý.

Cô ấy quay sang hỏi Trần Khoan Niên: “Trông tôi có giống phú bà giàu sụ không?”

“?”

“Cảm giác như mời hai vệ sĩ ấy.” Cô ấy nói xong thì bật cười: “Mau chụp một tấm gửi cho Xuân Nhi đi.” Họ tìm được một người nhờ chụp ảnh bên ngoài nhà hàng, sau đó lập tức gửi vào “hiệp khách hành”. Ba người mỗi người nhìn về một phía, vừa xa cách nhưng cũng vừa thân thiết.

Lâm Xuân Nhi đang họp với lãnh đạo bộ phận nông nghiệp địa phương, điện thoại cài chế độ yên lặng nên vẫn chưa xem được bức ảnh.

Ba người ăn cơm xong thì tới viện bảo tàng, Tống Thu Hàn đi ở phía sau cách xa xa Trần Khoan Niên và Tiêu Muội. Đã rất nhiều năm anh không hẹn hò, không nhớ được mùi vị hẹn hò nữa rồi. Cho dù ngay trong lúc hẹn hò, dường như anh cũng luôn ở ngoài cuộc, luôn bình tĩnh, thình thoảng cũng có khi nhiệt tình, nhưng hiếm khi đắm chìm. Lúc chia tay đối phương rất đau lòng, còn anh thì lại thờ phào nhẹ nhõm. Sau lần chia tay thứ hai, Tống Thu Hàn từng nghiêm túc suy nghĩ lại, trong tình yêu anh là người vô cùng xấu xa, thay vì vậy, chỉ bằng không yêu đương nữa. Làm như vậy sẽ không cần lo lắng một ngày nào đó mình sẽ gặp báo ứng.

Trước mắt xem ra Tiêu Muội và Trần Khoan Niên là nghiêm túc, nói đúng hơn là Tiêu Muội nghiêm túc ngắm văn vật, còn Trần Khoan Niên nghiêm túc ngắm Tiêu Muội. Tiêu Muội thích mấy thứ này, cô ấy ước mơ có một phòng làm việc để phục chế đồ cổ hoặc là văn vật. Trần Khoan Niên ngắm nhìn người kia, cả người cô ấy toát lên vẻ trí thức, vừa nhìn đã không thể dời mắt, giống như tất cả mọi thứ xung quanh đều không liên quan đến cô ấy vậy. Điều này làm trái tim âm ỉ không thôi của anh ta đột nhiên yên tĩnh lại, tựa như cuối cùng cũng

tìm được nơi dừng chân.

Anh ta lấy di động gửi tin nhắn cho Tống Thu Hàn: “Toang, hình như người anh em của cậu yêu thật rồi.”

“Nhìn ra rồi. Chưa từng thấy cậu nhìn ai như vậy bao giờ. Cố lên.”

“Vậy cậu có thể tìm cơ rồi đi trước không? Tôi muốn hôn cô ấy quá.”

“...” Tống Thu Hàn liếc Trần Khoan Niên, rồi đi đến cạnh Tiêu Muội:
“Tôi có việc đi trước nhé.”

“Hả? Không ăn cơm chiều chung à?”

“Không được.” Tống Thu Hàn xoay người đi, chỉ để lại một câu: “Có mặt tôi ở đây cậu ta không hôn cậu được.”

Trở lại giữa hè năm mười bảy tuổi, thiếu niên dốc công sức để hôn người con gái mình thích, nhưng cuối cùng vẫn không thể như ý. Tống Thu Hàn đi rồi, để lại hai người trợn mắt há hốc mồm. Người không rành thế sự đỏ mặt, người đã dày dặn kinh nghiệm cũng đỏ mặt, cả hai trộm nhìn nhau, rồi giả vờ bận rộn xem như không nghe thấy, nhưng câu nói kia vẫn chui vào lòng.

Đêm nay anh ấy sẽ hôn mình sao?

Đêm nay nhất định phải hôn cô ấy.

Chính là kỳ diệu như vậy đấy.

Tống Thu Hàn đứng ở cửa viện bảo tàng một lát, sau đó quẹo vào một con hẻm đằng trước. Trong hẻm vang lên tiếng còi bờ câu, vì đang là cuối thu đầu mùa đông cho nên hơi tiêu điều. Trong ngõ nhỏ vô cùng náo nhiệt, ông cụ kéo đàn nhị khấp hờ mắt, mấy người đang đánh cờ bên cạnh thì hồn nhiên âm ỉ, tiếng chuông xe đạp kiểu cũ, mùi xào rau len lỏi qua khe cửa.

Chật chội như vậy, nhưng lại chân thật như vậy.

Tống Thu Hàn đứng xem chơi cờ một lúc thì di động đồ chuông, phá vỡ sự an nhàn của anh. Là Phương Gia Ly.

“Có chuyện gì?”

“Tống Thu Hàn, anh đang hẹn hò à?” Phương Gia Ly khịt mũi, rõ ràng vừa mới khóc.

“Với ai?”

“Cô diễn viên kia.” Phương Gia Ly chẳng buồn nhắc tới tên Viên Như: “Anh chẳng biết chọn người gì cả.”

“Cô dùng lời nói sỉ nhục một người mà cô chưa từng gặp đấy à?” Tống Thu Hàn vẫn chưa trả lời Phương Gia Ly mình có đang hẹn hò không, anh chỉ đơn thuần cảm thấy hành vi mù quáng định nghĩa người khác như vậy thật trơ trẽn.

“Anh bắt đầu bảo vệ cô ta rồi đấy à?”

“Tôi không tán thành việc cô hẹp hòi như vậy.” Tống Thu Hàn dùng từ vô cùng sắc bén. Ở trong lòng anh, hành vi như vậy chính là hẹp hòi. Dường như mọi người đều có thói quen kết luận chủ quan, anh kia làm nghề này thì chắc chắn đời sống cá nhân rất loạn? Người nọ làm nghề kia, chắc chắn kiếm được không ít tiền bản? Anh này thăng chức nhanh như vậy, chắc chắn theo chủ nghĩa duy thượng* chứ gì?

(*: phục vụ lãnh đạo và đáp ứng nhu cầu của lãnh đạo)

“Em hẹp hòi?” Phương Gia Ly ở đầu dây bên kia khịt mũi, rất có vẻ muốn cãi nhau.

“Chờ cô bình tĩnh lại rồi chúng ta nói tiếp.” Tống Thu Hàn dập máy,

thấy ông cụ đang chơi cờ ngẩng đầu lên nhìn mình: “Cậu thanh niên, đau khổ vì tình đấy à? Lão đây khuyên cậu một câu, chọn người xinh đẹp có tiền ấy...”

Tống Thu Hàn bị ông cụ chọc cười, chỉ vào bàn cờ: “Hết cờ rồi ạ.”

Sau đó mỉm cười bỏ đi, nghe thấy hai ông cụ cãi nhau: “Ông ăn gian đúng không?”

“Con mắt nào của ông thấy tôi ăn gian?”

Cứ như hai đứa trẻ vậy.

Một mình anh đi lang thang không có mục tiêu, đi tới khi thấm mệt thì bèn tìm một quán bar định vào uống một ly cocktail, yên tĩnh nghe hát.

Tám giờ tối Lâm Xuân Nhi mới xong việc, cả ngày cô cùng người phụ trách bộ phận nông nghiệp địa phương lập danh mục sản phẩm phụ và bàn về dự án công ích của họ. Kế hoạch của họ là thông qua các nội dung liên quan đến du lịch Nam Cương để thuận tiện giúp địa phương tiêu thụ nông phẩm. Chi nhánh công ty có sức ảnh hưởng lớn ở địa phương, cộng thêm họ có thiện ý và lý tưởng, buổi nói chuyện này cứ như chỉ hận gặp nhau quá muộn. Lâm Xuân Nhi cũng rất vui, thậm chí nhất có thể nói là cực kỳ thuận lợi.

Sau khi lên xe, trước tiên cô gửi kinh nghiệm và cảm nghĩ của hôm nay vào trong nhóm của công ty, đồng thời chỉ định Tiểu Hỷ theo nội dung sau của kế hoạch.

Sau đó mới xem những tin nhắn khác, nhìn thấy ảnh ba người chụp chung trong “hiệp khách hành” thì bật cười, hỏi: “Các cậu bắt cóc Tiêu Muội đấy à?”

“Cũng không phải.” Tống Thu Hàn trả lời.

“Vậy là gì?”

“Bọn họ hẹn hò, còn tớ đi cùng.”

Hẹn hò á? Lâm Xuân Nhi nhìn thấy hai chữ kia thì giật mình không nhẹ, gọi lại cho Tống Thu Hàn: “Hai người kia đang hẹn hò á?” Đầu dây bên kia vang lên tiếng hát êm tai, Lâm Xuân Nhi nghe thấy thì vội nói: “Tớ muốn nghe bài này, mau giơ điện thoại lên đi!”

Tống Thu Hàn chưa từng bị cô gái nào chỉ huy như vậy, Lâm Xuân Nhi nhỏ nhẹ cầu xin: “Xin cậu đấy, tớ muốn nghe.” Tống Thu Hàn nhìn xung quanh thấy mọi người đang tập trung nghe hát, thế là giơ di động lên. Đôi tình nhân bên cạnh để ý thấy nhưng cũng không khó chịu vì anh lạc quẻ, cô bạn gái nói với bạn trai mình: “Lãng mạn thật đấy.”

Câu “lãng mạn thật đấy” kia rơi vào tai Tống Thu Hàn, làm anh hoảng hốt, không ngờ lại có người nói anh lãng mạn. Tuy rằng chỉ xuất phát từ bị ép, nhưng dù sao cũng là được khen nhỉ.

Anh đợi hát hết bài mới đưa di động lại lên tai, nghe Lâm Xuân Nhi cười khẽ: “Hát hay quá.”

“Ừ, bên tớ có ồn không?” Tống Thu Hàn nghe giọng cô lúc to lúc nhỏ bèn hỏi.

“Có chút.”

Tống Thu Hàn lấy áo đi ra cửa quán bar: “Nghe rõ hơn chưa?”

“Không thể rõ hơn nữa! Bọn họ đang hẹn hò thật à?”

“Phải. Tiêu Muội không nói với cậu à?”

“Chiều hôm qua chỉ nói với tớ là họ muốn đi xem triển lãm, nhưng chẳng phải hôm nay còn có cậu đi theo sao? Sao có thể xem là hẹn

hò được?”

“Tớ nhất thời nảy lòng tham đi làm kỳ đà thôi, còn bọn họ đang hẹn hò thật, ít nhất trong lòng Trần Khoan Niên là như thế. Trần Khoan Niên động lòng với Tiêu Muội rồi.” Tống Thu Hàn lại thấy hơi hâm mộ Trần Khoan Niên, con người anh ta từ trước đến nay đều rất thẳng thắn, anh ta thích náo nhiệt, người bên cạnh nối đuôi không dứt, bao gồm cả phụ nữ. Nhưng trước giờ đều cầm lên được thì bỏ xuống được, chưa từng trêu chọc gái ngoan, Tiêu Muội là người đầu tiên.

“Hà? Trần Khoan Niên muốn ngủ với Tiêu Muội?” Tống Thu Hàn sử dụng từ động lòng, vào tai Lâm Xuân Nhi lại là Trần Khoan Niên nổi máu dê với Tiêu Muội, con sói xám kia định ăn thỏ trắng nhỏ không nhả xương.

“Hừm?” Tống Thu Hàn vẫn chưa hiểu được mạch não của Lâm Xuân Nhi, tạm thời không biết nên trả lời thế nào, qua vài giây mới hỏi: “Rung động là muốn ngủ à?”

Lâm Xuân Nhi cười khà khà: “Ai bảo trông cậu ta giống tên háo sắc.” Nói xong lại cười to thành tiếng.

Tâm trạng cô tốt khiến Tống Thu Hàn cũng vui lây, bao nhiêu năm rồi, tiếng cười của người kia vẫn không thay đổi, vẫn ấm áp như xưa. Đợi cô cười xong Tống Thu Hàn mới hỏi: “Nếu Trần Khoan Niên thật sự chỉ muốn ngủ với Tiêu Muội thì cậu sẽ làm gì?”

“Nếu Tiêu Muội cũng tình nguyện thì cứ triển thôi! Người trưởng thành anh tình tôi nguyện, có gì mà không được? Huống chi đáng người Trần Khoan Niên trông cũng ra gì đấy, Tiêu Muội cũng có thể vui vẻ một trận...”

“Cậu cười mở vậy luôn à?” Tống Thu Hàn trêu cô, trước giờ anh luôn không xem lời cô nói là thật, từ nhỏ cô đã rất biết cách khoa trương, ăn nói độc địa nhưng làm việc lại khéo léo, có những đức tính cao quý: “Họ có ngủ hay không tớ không rõ lắm, nhưng Trần Khoan Niên

nói hôm nay muốn hôn Tiêu Muội, bảo tớ tránh mặt.”

“Trần Khoan Niên muốn hôn Tiêu Muội?”

“Đúng vậy.” Tống Thu Hàn vừa dứt lời đã nghe Lâm Xuân Nhi hét lên, rõ ràng cô gái đang phấn khích không kiềm chế được.

Lâm Xuân Nhi thực sự rất vui, Tiêu Muội được như ý nguyện rồi, là chuyện tốt: “Vậy là bây giờ cậu đang ở quán bar nghe nhạc một mình à?”

“Phải. Tạm thời đang ăn không ngồi rồi.”

“Vậy cậu ăn cơm chưa?” Lâm Xuân Nhi hỏi.

“Vẫn chưa.”

“Đang ở ven sông à?”

“Đúng vậy.”

“Vậy để tớ gửi định vị cho cậu, cậu đi sạc pin đi nhé?”

“Cũng được.” Tống Thu Hàn mặc áo khoác, không muốn ngắt máy nên bèn hỏi cô: “Tớ đang ở quán bar bờ sông gần đường lớn, phải đi sao đây?”

“Từ ven sông đi thẳng về phía Tây, trong hẻm ở phía Tây có một quán ăn hương vị Bắc Kinh.”

“Được. Cậu ăn chưa?”

“Tớ vẫn chưa...” Lâm Xuân Nhi dập máy rồi, Tống Thu Hàn nhìn điện thoại im bật mà trong lòng trống trải, cũng may quán ăn kia cách đó không xa. Anh đi vào, nhìn thấy rất nhiều chú bác đang uống rượu, chỉ có anh là đi một mình. Có một chú nhiệt tình hỏi: “Nhóc đi một

mình à? Đến uống chung đi.”

Tống Thu Hàn cười nói cảm ơn, cũng không từ chối, ngồi vào bàn của họ, gọi thêm vài món, nghe họ tán gẫu. Thịnh thoảng sẽ chêm vào mấy câu, nhưng đa phần đều yên lặng nghe, đang ăn dở thì Lâm Xuân Nhi mới gửi tin nhắn đến: “Lúc này mất sóng nên mới bị cúp máy.”

Tống Thu Hàn giờ di động lên cao, mấy chú tạo dáng rồi chụp một tấm ảnh chung, sau đó gửi cho Lâm Xuân Nhi: “Đêm thu dần khuya, quán nhỏ khói lửa, vô tình gặp được đôi ba tri kỷ, may mắn thay. Cảm ơn cậu.”

Chương 25

Lâm Xuân Nhi cầm mì ăn liền trong tay, trước mặt cô là quyển sách tuyên truyền dày cộp do lãnh đạo bộ phận Nông Nghiệp đưa cho cô hôm nay để tham khảo và viết bài, trong đó có danh sách các sản phẩm nông nghiệp phụ của địa phương. Lâm Xuân Nhi hiểu rất rõ phong cách thực dụng này của các cơ quan nhà nước. Họ thích đọc văn bản giấy, chỉ khi cầm một cuốn sách dày trong tay họ mới cảm thấy yên tâm.

Cô đọc chăm chú, muốn tìm một chút cảm hứng viết bài từ trong sách. Lúc Tống Thu Hàn nhắn tin cô mới ăn được mấy miếng mì tôm, số còn lại đang trưng lên trong bát. Tống Thu Hàn trong ảnh đã bớt đi chút lạnh lùng, sắc mặt ửng đỏ, phía sau anh là một bàn đầy đồ ăn ngon. So với bát mì tôm của cô thì Tống Thu Hàn đúng là ăn như hùm như sói đó. Cô chụp ảnh bát mì của mình rồi gửi kèm với một icon khóc lóc cho anh.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Sao cậu lại ăn mì tôm?”

“Công việc bận rộn, không kịp ăn.” Lâm Xuân Nhi lại liếc nhìn quyển sách tuyên truyền dày trước mặt, cảm thấy mạch suy nghĩ của mình cứ bị giới hạn ở điểm nào đó, bèn hỏi Tống Thu Hàn: “Bình thường cậu có hay mua đặc sản địa phương không?”

“Thỉnh thoảng.”

“Xuất phát từ lý do gì thế?”

“Nhu cầu dẫn dắt, tình cảm thúc đẩy, giết thời gian, muốn nếm đồ ăn tươi. Cậu hỏi chuyện này vì đã lỡ nhận lời tặng đặc sản địa phương cho tớ nhưng giờ lại muốn tớ tự mua qua mạng đấy à?”

“Trong lòng cậu tớ là loại người như vậy chắc?” Lâm Xuân Nhi kêu oan.

Tống Thu Hàn bật cười thành tiếng: “Chắc cậu không ăn nổi mì tôm nữa phải không? Ra ngoài chơi mà sao đáng thương thế, chờ cậu về tớ sẽ dắt cậu đi ăn một bữa thật ngon.”

Trái tim Lâm Xuân Nhi ấm áp, nhưng lý trí thì vẫn còn: “Cậu bận rộn như vậy...”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Bận thì vẫn phải ăn cơm chứ.”

“Được rồi.” Lâm Xuân Nhi vội vàng đáp: “Tớ đã lưu địa chỉ của rất nhiều nhà hàng và quán cà phê, dăm ba lần không đi hết được đâu đấy!”

“Vậy thì đi nhiều lần hơn, cứ rảnh là chúng ta sẽ đi.” Tống Thu Hàn nói rất tự nhiên, Lâm Xuân Nhi cũng không cảm thấy có gì gượng gạo cả. Như dì Thượng đã nói, những người có quan hệ tốt với nhau từ thuở thiếu thời thì sau khi trưởng thành vẫn sẽ nói chuyện với nhau như vậy.

Hai người trưởng thành nói chuyện ăn uống với nhau qua điện thoại mà mỗi người đều bật cười thành tiếng. Với Tống Thu Hàn thì chuyện này quả thật hiếm có. Anh cực kỳ ít khi có thể nói chuyện thoải mái với người khác như thế này, cảm giác ấy thật sự rất vui vẻ. Lúc ra khỏi nhà hàng anh chợt nghĩ: Người sôi nổi như Lâm Xuân Nhi nhất định sẽ có không ít người tình nguyện ăn cơm chung với cô nhỉ?

...

Trần Khoan Niên chậm rãi dừng xe, sau đó giúp Tiêu Muội mở cửa.

Lúc này đêm đã khuya, xung quanh vắng vẻ yên tĩnh. Khi xuống xe, gặp cơn gió thổi qua làm anh ta rùng mình một cái. Cô gái yếu ớt như Tiêu Muội vừa đặt chân xuống đất thì cả người chột lung lay, được Trần Khoan Niên đỡ lấy cánh tay. Anh giễu cợt nói: “Cái câu đã yếu còn ra gió chắc là nói cậu đấy nhỉ?”

Khuôn mặt Tiêu Muội hơi ửng đỏ, gió thổi tóc cô bay tán loạn. Một tay cô giữ gáy, tay kia cầm mũ đội lên, sau đó nói với Trần Khoan Niên: “Cậu đừng tiến tớ nữa, tớ tự đi vào được rồi. An ninh ở khu vực này rất tốt, không sao đâu.”

Trần Khoan Niên nhún vai, muốn cô đi vòng qua người mình. Lúc thấy người đã đi ngang qua được một nửa thân mình rồi, anh lại vươn tay giữ chặt cánh tay cô: “Tiêu Muội.”

“Hả?”

“Muốn tránh gió trong ngực tớ không?” Anh nói xong cũng tự cảm thấy câu này hơi buồn nôn, lại cười thành tiếng: “Này, tớ không phải loại người giấu kín tâm sự như Tống Thu Hàn, có gì tớ sẽ thẳng thắn nói ra. Sau mấy lần gặp cậu, trong lòng tớ thấy ngổn ngang lắm. Chắc cậu sẽ cảm thấy hơi nhanh, nhưng tớ muốn làm chút chuyện với cậu.”

“Làm chuyện gì cơ? Tránh gió trong ngực cậu à?” Trái tim Tiêu Muội đang đập loạn cả lên. Từ thời niên thiếu cô đã thích Trần Khoan Niên, nhưng khi đó bên cạnh anh đều là những cô gái xinh đẹp và nhiệt tình. Cô nhát gan, chỉ có thể núp bên cạnh Lâm Xuân Nhi chờ đến tận trưa mới có thể cùng anh ăn đồ ăn nhanh rồi mua kem. Dù là bây giờ, cô vẫn không thể trở thành người như vậy được. Cô luôn cảm thấy mình quá nhạt nhẽo, mà Trần Khoan Niên thì lại luôn hùng

hực như lửa. Nhưng Lâm Xuân Nhi đã nói gì? Cơ hội ngàn năm có một, quan tâm nhiều làm gì! Tiêu Muội ba mươi hai tuổi muốn dừng cảm một lần.

Trần Khoan Niên thấy cô không lên tiếng thì còn tưởng cô sẽ không nhượng bộ. Trong lòng anh tự khuyên mình, thôi, còn nhiều thời gian, một bé thỏ trắng như vậy, mình lại xông thẳng đến nói muốn ăn cô ấy, cô ấy có thể không sợ chắc?

Nhưng Tiêu Muội lại bước một bước về phía trước, vươn tay kéo chiếc áo da của Trần Khoan Niên ra, chui vào trong ngực anh dưới ánh mắt trợn trừng và cái miệng há hốc của anh. Cô vòng tay ôm eo anh, sau đó ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ của mình lên, điềm điềm đáng yêu hỏi: “Tránh gió như thế này hả?” Động tác của Tiêu Muội tuy to gan nhưng nhịp tim lại không thể lừa gạt được người khác, Trần Khoan Niên nghe được.

...

Chết tiệt. Anh thầm mắng trong lòng, xông pha giang hồ bao nhiêu năm như vậy mà lại thua trong tay một cô mọt sách. Cậu chủ Trần đỏ mặt, cũng may anh mặc một chiếc áo len cao cổ nên có thể che đi được phần nào, còn phải cảm ơn bầu trời tối đen hôm nay, vì dù có đỏ mặt cũng không ai thấy được. Nhưng anh lại không thể che giấu nhịp tim mình đang dồn dập vang lên bên tai Tiêu Muội, khiến cô không nhìn được mà bật cười thành tiếng. Hai người kẻ xướng người họa, cuối cùng đều diễn chung một vở kịch.

Tiêu Muội khế nhúc nhích trong vòng tay Trần Khoan Niên, để mặc cho anh bọc mình trong chiếc áo khoác da, chỉ lộ cái đầu nhỏ ở bên ngoài. Trần Khoan Niên cúi đầu xuống, hôn lên trán, rồi cuối cùng chuyển xuống môi cô. Có lẽ năm đó đã quá quen thuộc với nhau nên lúc này Trần Khoan Niên bỗng cảm thấy không đành lòng, chỉ chạm vào một chút rồi rời đi, sau đó hỏi Tiêu Muội: “Đối với con gái bọn cậu, như thế này là đã xác định quan hệ chưa?”

Trần Khoan Niên chưa từng yêu đương với kiểu con gái như cô, cũng không rõ ý nghĩ của Tiêu Muội như thế nào. Liệu cô có nghĩ tiến thêm một bước là quá đường đột hay không? Hoặc lùi lại một bước có bị coi là thất bại không?

Tiêu Muội nhớ đến những ảo tưởng năm đó mình đã mơ về Trần Khoan Niên, nhón chân lên dán môi vào môi anh, nỉ non: “Không, đây chỉ là một linh hồn lang thang trong đêm khuya tìm thấy một cái cây để trú ngụ thôi.” Sau đó cô vòng tay qua cổ Trần Khoan Niên, hôn anh.

Trong đầu Trần Khoan Niên nổ bùm một tiếng.

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Rõ ràng buổi chiều cô ấy vẫn còn là người không dính khói lửa nhân gian, vậy mà giờ lại kiếng chân hôn mình? Chàng trai đào hoa Trần Khoan Niên bị cưỡng hôn rồi ư? Thế này sao được! Trần Khoan Niên sửng sờ trong giây lát sau đó tỉnh táo lại, ôm chặt cô vào lòng rồi hung hăng hôn xuống.

Cường nhiệt đến mức nào ư?

Vội vàng, bá đạo, tiến quân thần tốc, không quá khêu gợi nhưng lại là nụ hôn đích thực của người trưởng thành.

Tiêu Muội hơi loạng choạng, thế là cánh tay vòng quanh eo anh lại siết chặt hơn một chút. Cô để mặc cho Trần Khoan Niên ôm mình đẩy vào trong xe, vừa th ở d ốc được một hơi thì nụ hôn của anh lại dồn dập tiến đến, triền miên sâu đậm không dứt.

Chẳng biết đã qua bao lâu hai người mới buông nhau ra. Tiêu Muội dùng răng cắn nhẹ môi dưới, nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Trần Khoan Niên dùng ngón tay khẽ vuốt v e môi cô, tự kiểm điểm vì lúc nãy không thương hoa tiếc ngọc chút nào.

Tiêu Muội là người đầu tiên hoàn hồn lại: “Vẫn phải phiền cậu mở cửa xe ra lần nữa...”

Trần Khoan Niên hiểu rõ sự giảo hoạt của cô, phì cười: “Thế không về nhà với anh à?” Anh thật sự muốn đưa cô về nhà làm chút chuyện không thể cho ai biết, d/ục vọng và trái tim cùng nhau thức tỉnh.

“Không đâu.” Tiêu Muội nhìn anh: “Có phải trưởng thành rồi nên cậu cảm thấy sau khi hôn thì nghiêm nhiên phải lên giường với nhau không?”

Trần Khoan Niên tựa lưng vào ghế, mím chặt môi, không muốn rơi vào cái bẫy của Tiêu Muội. Cô nói không sai, mấy năm nay nếu gặp được người phù hợp thì anh luôn giải quyết một cách gọn gàng và linh hoạt, chưa từng dây dưa dài dòng với ai. Nhưng những lời này Trần Khoan Niên không thể nói với Tiêu Muội được, nói xong không chừng sẽ bị cô trào phúng rằng anh là người đàn ông cận bã của thời đại. Chuyện này hại nhiều hơn lợi. Con gái người ta muốn yêu đương tử tế chứ không phải tìm bạn tình tạm thời.

Thế là Trần Khoan Niên quay đầu hỏi Tiêu Muội: “Được rồi, hai chúng ta phải xác định quan hệ một chút.”

“Quan hệ thế nào?” Tiêu Muội trợn to mắt, trông y hệt kiểu vừa chiếm của hời xong muốn bỏ trốn: “Chẳng lẽ cậu muốn nhận trách nhiệm với tớ vì nự hôn vừa rồi? Tớ chỉ là một học sinh nghèo không quyền không thế, không bồi thường nổi sự tổn thất của cậu đâu.”

“Tình cảm của em dành cho anh vừa rồi chẳng lẽ chỉ là chơi đùa thôi sao?” Trần Khoan Niên vươn tay véo mặt cô: “Không được, anh nói cho em biết, từ hôm nay trở đi chúng ta sẽ là người yêu.”

Tiêu Muội không nhin được mà bật cười: “Trần Khoan Niên, cậu nói chẳng giống người đã sống ở nước ngoài hơn chục năm gì cả, giống giáo viên chính trị hơn đấy.”

“Giống giáo viên cũng được, tóm lại em là bạn gái của anh, biết chưa?”

“Sao cậu giống như con cú đi tè lên thân cây thế. Ừm, tớ là cái thân cây, sau đó con chó khác không thể tè tiếp...”

“Sao em khiến người khác bực mình thế nhỉ?” Trần Khoan Niên “lờm yêu” cô rồi kéo người về phía mình, nghiêng người qua, trán cụng trán với cô: “Anh là một người vô cùng truyền thống...” Đến đây thì anh không nói tiếp được nữa, tự bật cười sau đó hắng giọng: “Lúc ở bên cạnh em, anh cực kỳ truyền thống.”

Tiêu Muội thì lại bị đôi môi của Trần Khoan Niên mê hoặc. Nụ hôn vừa rồi quá tuyệt vời, tuyệt đến mức cô không thể nào tìm được nụ hôn nào tốt hơn trong suốt quá trình yêu đương ít ỏi của mình. Những lời Trần Khoan Niên nói chẳng lọt vào tai cô câu nào, trong thâm tâm cô chỉ nghĩ rằng: Thêm lần nữa đi, cơ hội khó khăn lắm mới có được mà. Mượn lời của các đại gia kinh thành thì: Chiếm lấy!

Thế là Tiêu Muội nhắc cằm lên, lại dán sát vào môi Trần Khoan Niên sau đó quấn quýt dây dưa. Ngón tay Tiêu Muội chạm vào yết hầu anh, cảm nhận được Trần Khoan Niên nuốt nước bọt khiến yết hầu nhấp nhô, chợt thấy cơ thể này thật tuyệt vời.

Hai người thờ hốt hển tách nhau ra, mặt Tiêu Muội nóng bỏng, bàn tay cô lần đến tay nắm cửa xe rồi mở ra, chạy thục mạng. Bóng dáng mảnh mai của cô nhanh chóng mất hút trong đêm tối, thậm chí Trần Khoan Niên còn không kịp đuổi theo. Anh sờ lên môi mình, bên trên vẫn còn lưu lại hơi ấm của cô, sau đó bật cười.

Tiêu Muội đỏ mặt chạy vào nhà, vùi đầu trên ghế sofa. Lúc này cô không thể nhắm mắt được, vừa nhắm mắt lại là nghĩ ngay đến đôi môi của Trần Khoan Niên. Môi của anh rất thích hợp để hôn, khiến người ta muốn ngừng mà không được. Trước ngày hôm nay cô chưa từng nghĩ rằng mình sẽ nhiệt tình như vậy. Tiêu Muội không nhịn được, cầm điện thoại nhắn tin cho Lâm Xuân Nhi: “Hôn nhau tuyệt lắm, tớ cần phải nói chuyện với cậu gấp.”

Lâm Xuân Nhi gửi tới một dấu hỏi chấm: “?”

“Cảm giác những nụ hôn trước giờ đều không tính là hôn, tớ chỉ muốn hôn anh ấy thôi, rồi làm ti/nh nữa. Tớ phí công đọc sách thánh hiền rồi, đọc mãi mà vẫn là một con người nông cạn chìm đắm trong sắc dục.”

“Tớ chỉ muốn biết hai người đã ngủ với nhau chưa?”

“... Chưa. Hôm nay tớ không tiện, nếu tiện thì có khi tớ đã về nhà với anh ấy rồi.”

“Cậu thích cậu ấy đến vậy luôn à?”

“Tớ đang mê muội mất rồi. Khoảnh khắc đó khiến tớ cảm thấy như tuổi dậy thì mới bắt đầu vậy, tớ thích Trần Khoan Niên cũng chỉ vì thân thể ấy...” Nếu không phải thì tại sao cô không muốn yêu đương với Trần Khoan Niên mà chỉ muốn hôn thôi?

Lâm Xuân Nhi gửi tới một tràng ha ha ha: “Nếu Trần Khoan Niên biết cậu chỉ thích cơ thể cậu ấy thì chẳng biết sẽ gào khóc như thế nào đâu. Chuyện thật như đùa vậy.”

Tiêu Muội vẫn hơi đỏ mặt: “Nhỡ đâu anh ấy lại thờ phào một hơi vì rốt cuộc cũng không phải chịu trách nhiệm nữa.”

“Cứ chờ mà xem. Chúc mừng cậu, cuối cùng cậu cũng được tận hưởng đời sống tình d/ục trở lại sau năm năm.”

Tiêu Muội bấm ngón tay tính toán, hóa ra đúng thế thật. Không ngờ đã năm năm trôi qua rồi. Cô ấy sống đến ba mươi hai tuổi đầu mà chỉ mới yêu đương có một lần. Anh chàng kia thường xuyên dạy kèm cô ấy làm bài tập, đi theo cô ấy ở phòng tự học cả ngày trời, vừa dịu dàng lại ân cần. Lúc đó cô ấy cảm thấy đàn anh khóa trên này rất tốt, là người có thể trông cậy cả đời được. Thế là mối quan hệ giữa hai người bắt đầu. Lần đầu tiên ôm nhau, lần đầu tiên hôn nhau, tất cả

đều rất đằm đạm. Lâm Xuân Nhi từng đánh giá anh ta nên được gọi là “Mr. đằm đạm”. Sau đó đàn anh khóa trên đằm đạm kia yêu một cô em khác rất nhiệt tình. Cô bé đó tới tìm Tiêu Muội, cho cô ấy xem cảnh yêu đương hàng ngày của họ, vẫn là chàng thanh niên đằm đạm ấy nhưng lại càng dịu dàng hơn với một cô gái khác. Tiêu Muội khóc hỏi Xuân Nhi cô ấy phải làm gì, Xuân Nhi bảo cô ấy hãy tự quyết định, thế là Tiêu Muội ném điện thoại của mình cho Xuân Nhi: “Tớ muốn chia tay, dứt khoát vào.” Đúng là người bạn tốt, tốt đến mức còn có thể nói chia tay giúp cô ấy.

Lúc này Tiêu Muội đang nằm trên giường, trong suy nghĩ ngập tràn chuyện năm xưa. Cảm xúc tiêu cực quá lấn khiến cô ấy không thể giải thoát được, bèn hỏi Lâm Xuân Nhi: “Sao cậu không ngăn tớ lại?”

“Cả đời người có thể kích động được bao nhiêu lần đâu? Ngẫm lại mà xem, phải có lý do thì cậu mới phấn đấu quên mình được chứ. Cho dù hiện giờ cậu không thấy rõ, cũng không nhìn thấu được, nhưng sau này kiểu gì cậu cũng sẽ hiểu rõ thôi.”

Lâm Xuân Nhi chính là người như vậy, thậm chí cô còn cảm thấy bản thân mình hơi thô lỗ. Lúc làm việc cô luôn cố gắng hết sức lực, nhưng khi từ chức thì vô cùng dứt khoát không quay đầu lại, chuyển sang công việc mới là bắt đầu toàn tâm toàn ý làm việc. Khi cô mệt mỏi muốn rời đi thì sẽ lập tức ngăn cách với đời. Chủ nghĩa thô lỗ này tràn ngập trong cuộc sống của cô. Cô vốn là người như vậy, giờ lại đi khuyên người khác giữ tinh táo, tự kiềm chế chắc? Vì sao cô phải làm vậy chứ? Chẳng lẽ trên đời này còn thiếu người đủ tinh táo biết tự kiềm chế à?

“Xuân Nhi, tớ yêu cậu quá đi mất. Cậu biết rồi mà, trên đời này ngoài trừ bố mẹ ra thì tớ yêu cậu nhất.”

“Được rồi, tớ biết rồi, cô gái đa sầu đa cảm ạ. Đi ngủ sớm đi!”

Lâm Xuân Nhi đặt điện thoại sang một bên, nghe tiếng gió thổi bên ngoài. Hôm nay cô ở trong một nhà nghỉ có cửa sổ lung lay như sắp

đổ, bị gió đập vào rung lên bần bật. Cũng may cô không cần phải lo lắng về vấn đề an toàn vì đồn công an nằm ngay cạnh nhà nghỉ, có vấn đề gì cứ hét to lên là có khi cảnh sát sẽ đến trước cả lúc cô mặc xong quần áo. Cô tự an ủi bản thân như vậy, quần hai chiếc chân mỏng lên người rồi mới đi ngủ.

Ngày hôm sau cô mở mắt ra, chỉ thấy bên ngoài là một mảnh trắng xóa, trận gió bắc suốt đêm qua đã thổi đám tuyết dày này đến.

Cô mặc quần áo rồi đi ra ngoài, chạy miết đến tận chân núi. Sau khi thấy mấy người Cáp Ngô Lặc đã nhắc máy ảnh và camera lên bắt đầu quay chụp tài liệu, cô mới giữ chặt mũ lông, ngửa đầu ngẩng lên trên lớp tuyết mềm mại trắng phau, nhìn những bông tuyết lớn lao về phía mình. Ông trời vì che lấp mặt đất mà thả tuyết rơi xuống, cuộc đời con người cũng giống như lớp tuyết này, niềm vui ngắn chẳng tày gang.

Chương 26

Lâm Xuân Nhi thích tuyết rơi dày đặc ở Tây Bắc. Chúng chẳng hề thoải mái hay thú vị, cứ như vậy ào ào thổi tới, ép buộc và cuốn con người ta vào trong đó. Cô nằm trên tuyết một lúc sau đó không chịu được lạnh, đứng dậy phủi tuyết trên người như một chú cún con. Cáp Ngộ Lặc đã hoàn thành xong phân cảnh trong kịch bản nên tới nói chuyện với Lâm Xuân Nhi. Cậu chỉ vào người điều khiển boom quay phim hô lên: “Nhẹ tay, nhẹ tay thôi.”

“Chắc phải tốn cả ngày hôm nay ở đây đấy nhỉ?” Lâm Xuân Nhi thắt chặt lại khăn quàng cổ. Lúc này gió mạnh cuốn theo tuyết dày khiến tiết trời lạnh đến mức cổ họng cảm thấy khó chịu, cô hơi nghẹn ngào nói: “Tối qua chị đã đọc kỹ quyển sách viết về những nông sản phụ kia rồi nhưng vẫn chưa nghĩ ra ý tưởng nào đặc biệt cả. Nhưng không cần sốt ruột, trước tiên cần có khán giả đã, chuyên đề hôm nay không tệ đâu.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Được. Chúng ta bám trụ ở đây từ sáng sớm đến tối muộn quay tư liệu, chắc sẽ có chỗ cần dùng thôi.”

“Còn máy nào rảnh không?” Lâm Xuân Nhi nhìn các anh em đang bận rộn, hỏi.

“Còn một máy quay video cầm tay chuyên dụng để làm vlog.”

“Đưa cho chị.”

“Vâng.”

Lâm Xuân Nhi cầm chiếc máy quay nhỏ nhét vào túi áo lông, nói với Cáp Ngô Lặc: “Chị đi tìm người bản địa nói chuyện đây.”

“Một mình chị đi không ổn đâu.” Cáp Ngô Lặc hơi lo lắng, quay lại gọi một chàng trai đến: “Tiểu Mã, cậu đi với chị Xuân Nhi nhé, bên này đủ người rồi.”

Tiểu Mã là một chàng trai cao lớn, nhà vô địch Tán thủ nghiệp dư, cậu ấy đi theo Lâm Xuân Nhi sẽ có thể bảo vệ an toàn cho cô. Lâm Xuân Nhi cảm ơn Cáp Ngô Lặc rồi cùng Tiểu Mã chậm rãi bước về phía đường quốc lộ. Tuyết rơi dày đặc thể này như thể nổi liền trời và đất, đường quốc lộ màu xám đã biến mất, chỉ có thị trấn nhỏ cách đó không xa đứng vững vàng trong gió tuyết nhưng không thể thấy được mái nhà, chỉ có thân nhà.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lúc này ngoài thị trấn khá vắng bóng người. Cả hai bước vào một quán trà sữa, chủ quán là một bà cụ đã khá lớn tuổi.

“Bà ơi, cho con một bát trà váng sữa ạ.”

“Có uống hết được không?” Bà cụ thấy chỉ có hai người thì lo họ không uống hết nổi.

“Uống hết được bà ơi.” Lâm Xuân Nhi chỉ ra bên ngoài: “Có mấy A Đạt Tây* ở gần đây, uống không hết thì mang về ạ.” Cô cố gắng bắt chước dáng vẻ của người bản xứ, trông vô cùng đáng yêu. Bà cụ tròng mền nhìn cô, nói: “Chờ bà chút nhé.”

(*: Nghĩa là người anh em, tiếng Duy Ngô Nhĩ)

Bà cụ lần lượt đặt chiếc bát sứ trắng trước mặt Lâm Xuân Nhi và Tiểu Mã, rắc một chút muối vào bát sau đó đổ sữa tươi đã đun sôi

vào. SỮA đã được nấu rất kỹ, có một lớp váng dày trên mặt. Sau đó bà cụ lại đổ tiếp nước trà vào: “Uống đi!”

Lâm Xuân Nhi vội vàng bưng bát lên uống một ngụm, thơm ngon vô cùng. Cô giơ ngón cái lên với bà cụ: “Ngon lắm ạ.”

Lúc này trong cửa hàng không còn ai khác, bà cụ ngồi xuống đối diện với cô, hỏi: “Đến chơi à?” Tiếng Hán của bà cụ không sôi lắm, Lâm Xuân Nhi phải cố gắng lắm mới nghe được: “Không phải bà ơi, cháu đi làm việc.” Lâm Xuân Nhi lấy chiếc máy quay nhỏ trong túi ra, khoa tay một chút: “Đến quay phong cảnh.”

Mấy năm nay bà cụ ở thị trấn nhỏ này đã thấy một số du khách ghé thăm, cũng không quá lạ lẫm với chuyện này, bèn chỉ vào mình nói: “Quay bà à?” Trước đây luôn có người xin chụp ảnh bà, bởi vì bà cụ có khuôn mặt đặc trưng của người dân tộc thiểu số với các đường nét sắc sảo, hơn nữa trang phục của bà cụ luôn tươi sáng và đặc biệt, rất ăn ảnh.

“Được không ạ?” Lâm Xuân Nhi xác nhận lại với bà cụ.

“Được chứ.”

Thế là cô mở máy quay ra, căn chỉnh ánh sáng và bối cảnh, Tiểu Mã thì hỗ trợ cố định máy. Xong xuôi cô mới nói với bà cụ: “Chúng con ghi hình lại, sau này có thể sẽ phát trên truyền hình và viết bài phỏng vấn. Sau khi phỏng vấn xong con sẽ gửi bà một ít tiền...”

“Không cần tiền đâu.” Bà cụ khoát tay sau đó chỉ tuyệt rơi bên ngoài: “Tuyệt lớn quá, buồn lắm.” Cũng phải, họ đã vào đây được một lúc rồi mà vẫn chẳng thấy bóng người nào trên đường cả: “Vậy thì con cảm ơn bà nhé.”

Bà cụ trong màn hình dịu dàng hiền lành, mái tóc chải óng mượt, mỗi nếp nhăn trên mặt đều ghi hằn dấu vết của thời gian. Làm cô nhớ đến câu “người đẹp sống cùng với năm tháng”. Lâm Xuân Nhi nhẹ

nhàng hỏi bà cụ vài câu, ví dụ như bà đã bao nhiêu tuổi rồi, tên gọi là gì.

Bà cụ trả lời từng câu một, bà bảy mươi bảy tuổi, tên là La San, có nghĩa là hoa hồng.

Lâm Xuân Nhi lại chỉ vào cửa hàng trà sữa: “Cửa hàng trà sữa này mở được bao nhiêu năm rồi bà?”

“Bốn mươi lăm năm rồi.” Bà La San đáp: “Mới đầu chỗ này là một căn nhà bỏ hoang, cả nhà bà sống ở đây, bán sữa tươi và trà sữa. Sau đó bố thẳng bé ra ngoài làm ăn, bà với cháu sống ở chỗ này. Sau nữa thì cháu lớn lên, đi rồi, chỉ còn mình bà ở đây.” Bà La San cúi đầu lau nước mắt. Lâm Xuân Nhi suy nghĩ rất lâu mới kịp phản ứng lại, thấy bà cụ đang chấm nước mắt thì đứng dậy đưa một chiếc khăn tay cho bà rồi khẽ khàng hỏi: “Ông nhà đi đâu rồi ạ?”

Bà La San lắc đầu, một lúc lâu sau mới nói: “Đi rồi, không viết thư, cũng chẳng quay về.”

“Đi hơn bốn mươi năm ạ?”

“Bốn mươi ba năm.”

Bốn mươi ba năm bật vô âm tín. Cho dù là chim én mùa thu bay về phía nam thì năm sau vẫn sẽ trở lại, người đi một mạch bốn mươi ba năm thế này, cô quả thật chưa từng thấy bao giờ. Lâm Xuân Nhi chợt thấy buồn lòng. Cô cúi đầu điều chỉnh lại cảm xúc của mình sau đó hỏi bà La San có đồng ý nói thêm về chuyện này không.

Bà La San đồng ý. Bốn mươi ba năm trước nơi này còn rất nghèo khó, trái cây ở Tân Cương rất ngọt, đồ ăn cũng ngon nhưng lại chỉ có thể tiêu thụ ở địa phương, xuất ra không được mà mua vào cũng không xong. Bọn nhỏ đang tuổi ăn tuổi lớn, đói đến mức đêm không ngủ được. Người bạn già của bà La San trong một đêm khuya đã quyết định bỏ trốn. Ông ấy đi bộ rời khỏi nhà, ba tháng sau gửi tiền

về cho bà cụ rồi gửi liên tục trong hai năm tiếp theo. Trong lúc đó địa chỉ của ông ấy không ngừng thay đổi. Sau đó ông ấy đột ngột biến mất. Địa chỉ lần cuối cùng ông ấy gửi thư về là ở Tây An.

Ban đầu bà La San muốn tới Tây An tìm ông, nhưng con còn nhỏ tuổi, hơn nữa chi phí không hề rẻ, bà cụ chẳng có cách nào khởi hành, đành nhủ thầm dù thế nào ông ấy cũng sẽ trở về nhà thôi. Một vài năm sau, bọn nhỏ lớn lên, dựng vợ gả chồng, trong lòng oán hận bố mình nên không cho bà cụ đi tìm. Cứ như thế, bốn mươi ba năm thoáng cái trôi qua.

Câu chuyện xưa này rất dài, Lâm Xuân Nhi vừa nghe vừa rơi nước mắt.

Sau khi kết thúc cuộc phỏng vấn đặc biệt đầy ngẫu hứng này, Lâm Xuân Nhi dường như đã trải qua hơn bốn mươi năm trong cuộc đời của bà La San. Cô đứng dậy ôm bà cụ, cảm ơn bà đã mang đến cho mình một ngày đặc biệt như thế này sau đó lấy điện thoại di động ra rồi hỏi bà cụ: “Con thấy trong tiệm nhà mình có thể quét mã, con quét mã trả tiền trà sữa có được không?”

Bà cụ gật đầu: “Cuối tuần bọn nhỏ sẽ đến giúp tôi.”

“Thế thì tốt rồi ạ.” Lâm Xuân Nhi chuyển cho bà cụ một nghìn tệ rồi lại nói với bà: “Bà ơi, chúng con có thể nhận được một ít nhuận bút từ nền tảng, đến lúc đó nếu bài viết hoặc video của bà được trả tiền thì bọn con sẽ liên lạc và chuyển khoản cho bà nhé. Bà có thể cho con thông tin liên lạc được không?”

Bà La San lắc đầu: “Không cần đâu.”

“Cần mà bà.” Lâm Xuân Nhi vỗ vai bà cụ: “Bà ơi, bà muốn tới Tây An phải không? Tây An đẹp lắm, không chừng ông đang ngồi phơi nắng dưới chân thành cổ đấy ạ.”

“Còn sống là tốt rồi.”

“Bà có cần con đi tìm ông không ạ?”

“Không cần đâu.”

Không cần nữa. Đã bốn mươi ba năm rồi, ly nước nóng ấm kia đã bay hơi gần hết, trái tim nguội lạnh không còn mong chờ gì nữa thì sẽ không cần. Lâm Xuân Nhi ôm bà cụ một lần nữa rồi gói một cốc trà sữa lại, sau đó mới rời khỏi cùng với Tiểu Mã. Trùng hợp họ lại đụng phải một đám trẻ con tan học đang chạy trong trời đất ngập tràn băng tuyết. Thấy Lâm Xuân Nhi và Tiểu Mã, bọn nhóc đều dừng lại, nhìn hai vị khách từ bên ngoài đến thăm thị trấn này.

Lâm Xuân Nhi nhiệt tình vẫy tay với bọn nhóc, chúng bèn chạy tới vây xung quanh họ, cùng họ chụp ảnh và nô đùa ồn ào. Lâm Xuân Nhi lo bọn trẻ khát nên rót trà sữa vào chén nhỏ cho chúng, thấy chúng uống xong thì quay lại mua thêm hai cốc rồi sau đó mới nói lời tạm biệt với đám trẻ.

Trở lại nơi nhóm Cáp Ngô Lặc đang quay ngoại cảnh, Lâm Xuân Nhi thấy họ đã tháo boom quay phim và đang xem lại tư liệu. Ngày tuyết phủ trắng trời như hôm nay thật sự lạnh tê tái, may mà những chàng trai trẻ này sinh ra và lớn lên ở Tân Cương nên chịu lạnh tốt hơn Lâm Xuân Nhi. Cô nép vào trong xe, rót trà sữa nóng vào một chiếc bình giữ nhiệt rồi mới lấy điện thoại ra.

Tin nhắn đầu tiên nhảy ra là của Khương Phương Lộ, anh ta thông báo cho cô về tiến độ thu thập chứng cứ cộng với việc chuẩn bị thư luật sư và gửi một tệp PDF qua. Mạng của Lâm Xuân Nhi rất chậm, không thể mở nổi, thế là cô trả lời: “Sắp chết công ở Tân Cương rồi, không có mạng, để bao giờ tôi về khách sạn rồi xem.”

Tiếp theo là tin nhắn của Tiểu Hỷ, là một bản kế hoạch mở rộng để hỗ trợ tình hữu nghị. Cái này cô cũng không mở được, cứ để lại vậy.

Cô ném điện thoại sang một bên, nhìn Cáp Ngô Lặc ở bên ngoài

đang kết thúc công việc. Đám thanh niên xoa xoa tay rồi lên xe, Cáp Ngô Lặc thấy Lâm Xuân Nhi đã chuẩn bị trà sữa cho mình thì cười hi hi: “Cảm ơn chị Xuân Nhi nha.”

Ban ngày họ chỉ gặm bánh mì, lúc này đã đói cồn cào, nặng nề đòi đi ăn thịt uống rượu.

Đương nhiên Lâm Xuân Nhi đồng ý, thế là mọi người đỗ xe ở khách sạn rồi đi bộ tới một nhà hàng dành cho tài xế trong thị trấn. Lúc này vì tuyết rơi dày nên lối đi nhỏ đã đóng cửa, nhưng trong nhà hàng vẫn rất náo nhiệt và đầy ắp người. Ông chủ phải đi vòng quanh bên trong ba vòng, dẫn mọi người vào một chỗ giống như những con cừ non rồi mới giải phóng được một không gian nhỏ cho nhóm bọn họ.

Mấy ngày nay thấy mọi người ăn uống quá tẻ, Lâm Xuân Nhi không đành lòng nên gọi rất nhiều món, chẳng hạn như thịt quay, gan bọc dầu, thịt nướng treo khung, cơm thập cẩm, sườn dê, cơm ruột mì phổi, mì vàng vỏ lạnh. Tất cả mọi người đều kiên nhẫn chờ Cáp Ngô Lặc chụp mấy tấm ảnh làm tư liệu, xong xuôi rồi mới bắt đầu ăn như gió cuốn mây vùn.

Lâm Xuân Nhi cảm thấy vị giác chết lặng mấy ngày hôm nay của mình bây giờ mới sống lại. Cả bàn đều ăn bốc, cô cũng nhập gia tùy tục, rửa tay rồi xắn áo lên, ăn cơm bằng tay như người bản xứ. Cách nhập vai ăn uống của cô chọc mấy cậu thanh niên bật cười. Cáp Ngô Lặc lén chụp ảnh cô rồi đăng lên nhóm kèm theo dòng tít: “Nữ doanh nhân thiên tài cúi đầu trước phong cách ăn cơm bằng tay của Tân Cương.”

Mọi người lại phì cười thành tiếng, cuối cùng Lâm Xuân Nhi cũng ngẩng đầu lên: “Sao thế?”

Chương 27

Cáp Ngộ Lạc đưa điện thoại cho cô xem: “Ày, chị xem doanh nhân chết đói này đi.”

Lâm Xuân Nhi thấy tướng ăn của mình thì cũng bật cười: “Đói bụng mà...”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Không hề bối rối chút nào, em nghĩ bát cơm đó nhất định rất ngon.”
Tiểu Mã bổ sung một câu.

Mấy tài xế xe tải bên cạnh nhìn thoáng qua nhóm nam nữ bên này rồi bắt chuyện với họ: “Đến đây chơi à?” Trong nhà hàng này chỉ có hai người phụ nữ, một là bà chủ và người còn lại là Lâm Xuân Nhi. Các tài xế xe tải thấy Lâm Xuân Nhi tốt tính lại có vẻ rất nhiệt tình bèn tới gần nói chuyện phiếm với họ. Tất cả mọi người đều chạy xe đường dài đã lâu năm, nói vài câu bèn ngồi xen lẫn vào nhau, vui vẻ hò dô vô cùng sôi nổi.

Mấy tài xế biết họ tới Tân Cương quay phim tài liệu giúp đỡ người nghèo thì la hét ầm ĩ muốn được họ chụp ảnh quay phim. Đương nhiên nhóm Lâm Xuân Nhi vui vẻ bằng lòng, đứng lên chụp một bộ “ảnh studio” cho họ. Chụp xong ảnh cận mặt của họ, nhóm Lâm Xuân Nhi gửi luôn ảnh và video vào trong nhóm, nhận được lời khen của hết người này đến người khác. Cả nhóm chơi đùa đến một giờ sáng mới quay lại khách sạn, nhưng vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn.

Phải đợi đến lúc lấy điện thoại ra, Lâm Xuân Nhi mới cảm thấy không

ổn. Cả một ngày trời cô chưa báo cáo hành trình của mình trong “hiệp khách hành”, ba người kia đã gọi cô hơn chục lần rồi. Thế là Lâm Xuân Nhi vội vàng gửi tin nhắn thoại qua: “Xin lỗi, xin lỗi mọi người nha, hôm nay bận quá nên quên báo cáo hành trình. Nơi này đồ tuyết lớn, là trận thứ ba trong năm nay, đường cao tốc và quốc lộ đều bị đóng, sáng sớm ngày mai tớ sẽ đi xem thử liệu có thể ra ngoài được hay không. Ngắm tuyết đi nè!”

Lâm Xuân Nhi gửi vài bức ảnh trận tuyết ngày hôm nay qua. Tiêu Muội và Trần Khoan Niên lần lượt trả lời cô, ba người nói chuyện phiếm một lát rồi thôi. Còn Tống Thu Hàn từ đầu đến cuối không hề lên tiếng.

Tống Thu Hàn đang giận.

Từ sáng sớm thức dậy mở nhóm chat ra không thấy tin nhắn của cô, chẳng biết tại sao anh lại hơi bực bội. Cả ngày hôm nay anh đều nghiêm mặt. Tiêu Tình vào văn phòng đưa cà phê, thấy khuôn mặt lạnh lẽo của anh thì chỉ nhẹ nhàng đặt xuống rồi đi liền. Mặc dù cô ấy biết ông chủ của mình luôn cư xử đúng mực nhưng vẫn lo lắng nhớ đâu anh sẽ đột nhiên bùng nổ, tóm lấy cô ấy mắng một trận thì toi.

Cho tới tận năm sáu giờ chiều Tống Thu Hàn mới nghĩ thông suốt. Anh đang lo lắng vì cái gì vậy chứ? Lo Lâm Xuân Nhi xảy ra chuyện gì sao? Hai người đã không gặp nhau hơn chục năm, cô vẫn xông xáo náo nhiệt đi hết trời Nam đất Bắc, chẳng lẽ lần này lại có thể xảy ra chuyện chắc? Anh tự cười mình suy nghĩ chuyện không đâu. Nhưng mặc dù đã hiểu rõ thì anh vẫn không nuốt cơn tức xuống được. Sau khi ăn cơm với khách hàng, anh lái xe về nhà, chào hỏi qua loa với dì Thượng rồi lên tầng chạy bộ.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Hôm nay thời gian trôi qua rất chậm, anh cứ liên tục nhìn đồng hồ, cảm thấy dường như kim đồng hồ đã bị trói lại nên mới nhích lên khó khăn như vậy. Cho đến tận một giờ sáng, nghe tiếng điện thoại vang

lên, anh mở máy ra rồi nghe được giọng nói của Lâm Xuân Nhi thì cơn tức mới tiêu tan phân nửa, nửa còn lại thì khiến anh không muốn nói chuyện. Tống Thu Hàn đặt điện thoại sang bên cạnh, tiện tay cầm quyển sách bên gối lên.

Loan Niệm nhắn trong một nhóm chat khác hỏi anh: “Cuối tuần muốn đi chơi bóng cùng nhau không? Hai đội thi đấu giao hữu, đấu xong thì ngồi với nhau một lát.” Sau đó anh ta còn bổ sung một câu: “Có cổ động viên nữa nhé.”

Tống Thu Hàn ngẫm nghĩ, cuối tuần hình như anh không bận gì, bèn đáp: “Được.”

Trần Khoan Niệm hỏi anh: “Cậu chưa ngủ à?”

“Chưa ngủ.”

“Lâm Xuân Nhi nhắn tin báo bình an trong nhóm đấy.”

“Thấy rồi.”

Anh nói chuyện kiểu này khiến Trần Khoan Niệm phát hiện ngay có vấn đề, nhưng anh ta cũng không hỏi nhiều, chỉ nói với Loan Niệm: “Cuối tuần anh đây có hẹn rồi.”

“Đưa người tới đi.”

“Không được, tôi sợ đám đàn ông trung niên như hổ đói vồ mồi các cậu sẽ hù dọa cô gái của tôi mất.” Cuối cùng anh ta còn gửi thêm một icon mặt cười.

“Sợ chúng tôi bóc phốt cậu chứ gì?” Loan Niệm nói toạc ra.

Trần Khoan Niệm cười hì hì: “Tóm lại cuối tuần tôi không đi chơi với các cậu đâu. Anh đây còn chuyện quan trọng phải làm, không thể lặn lội với đám đàn ông rảnh rỗi các cậu được.”

...

Trần Khoan Niên nói xong câu này thì tiếp tục qua bên “hiệp khách hành” chỉ mặt điểm tên trách mắng Tống Thu Hàn: “Cậu chủ Tống đang hẹn nhau với một nhóm khác cuối tuần này đi chơi bóng rổ cùng các người đẹp cổ động viên đấy, thế mà không chịu nói chuyện trong nhóm này. Tình bạn thật là mong manh!” Trần Khoan Niên đang trả thù câu nói hôm trước của Tống Thu Hàn bảo anh ta không thể hôn được Tiêu Muội.

Tống Thu Hàn thấy vậy thì thầm mắng anh ta trẻ trâu, chẳng thèm trả lời mà ném điện thoại sang một bên. Anh không phải người thích dùng bạo lực lạnh, nhưng những lúc bức bối anh thật sự không muốn nói chuyện với ai cả. Cơn tức ngày hôm nay bắt nguồn từ Lâm Xuân Nhi, mặc dù anh chẳng có quyền cũng chẳng có lý do gì để tức giận, nhưng anh vẫn giận thế thôi. Nhìn câu trả lời của Lâm Xuân Nhi thì anh lại càng thêm bức mình, cô nói rằng: “Tống Thu Hàn trọng sắc khinh bạn thật, nhưng nếu là tớ thì tớ cũng sẽ ưu tiên cho bữa tiệc bóng rổ cuối tuần nha. Có người đẹp cổ vũ lại thêm hormone nồng đậm, có bao nhiêu người ghen tỵ mà không được đi đấy.”

Lâm Xuân Nhi thông cảm cho Tống Thu Hàn nên đang chừa lại đường cho anh xuống nước. Nhưng anh lại không muốn bước lên cái đường xuống nước ấy chút nào, anh cứ muốn đứng im ở đây đấy. Anh tắt điện thoại rồi ném máy sang một bên, mở to mắt ngăn người trong bóng tối.

Trước đây họ cũng từng cãi nhau.

Đó là ngày đầu tiên Tống Thu Hàn quay lại trường học sau khi tay bị thương, trời ngập trong sương mù mờ mịt, đến trưa vẫn chẳng tan đi. Anh không có trận đấu bóng rổ nào nên ghé vào bàn học nghe Lâm Xuân Nhi đọc những câu chuyện lãng mạn. Giọng nói của cô có thể ru ngủ nên anh cứ mơ màng thiếp đi như vậy. Qua hồi lâu, anh nghe được trước cửa sổ có tiếng người vang lên bèn ngồi dậy nhìn

ra ngoài. Lâm Xuân Nhi đang đặt một lá thư vào tay cậu học sinh nào đó, người này Tống Thu Hàn cũng biết, họ thường chơi bóng cùng nhau. Anh nhìn Lâm Xuân Nhi đỏ mặt, đột nhiên cảm thấy ngày hôm ấy thật tội tệ.

Lâm Xuân Nhi cười đi vào phòng học cứ như vừa trải qua một chuyện vô cùng vui mừng. Vệt ửng đỏ trên mặt cô còn chưa tan đi, thấy Tống Thu Hàn trợn mắt nhìn mình, cô còn cười hì hì bảo anh: “Sao lại lườm người ta thế?”

“Sắp thi rồi, cậu không học hành chăm chỉ đi mà lại chạy đi gửi thư tình cho đàn anh khóa trên, cậu có xứng đáng với công sức của thầy cô không?” Tống Thu Hàn không hề hạ thấp âm lượng khiến bạn học đều quay sang nhìn họ.

Khuôn mặt Lâm Xuân Nhi thoát cái đỏ bừng lên: “Cậu nói lung tung gì thế!”

“Người vừa nãy đứng trước cửa sổ là cậu phải không?”

“Ừ.”

“Vậy cậu còn bào chữa gì nữa? Nhìn lại điểm toán của cậu xem, có thời gian thì cố gắng học cho tốt đi, phải biết thân biết phận chứ.” Tống Thu Hàn đẩy bàn ra rồi đứng dậy bước khỏi phòng học, buồn bực vô cùng. Anh thấy cãi nhau với Lâm Xuân Nhi chẳng đã nghiền chút nào, bình thường cô luôn là người miệng lưỡi sắc bén, thế mà lúc tranh luận căng thẳng với người khác lại trở nên ăn nói vụng về, nhiều nhất là thốt ra được một câu “cậu nói linh tinh” rồi sau đó lấp bắp không nên lời. Tống Thu Hàn đã từng thấy cô cãi nhau với Viên Như, trông cô ngốc nghếch như vậy khiến anh ở bên cạnh nhìn mà cũng sốt ruột thay. Nếu Trần Khoan Niên không kéo anh lại thì có lẽ anh đã xông lên nói giúp cô rồi. Hai người cãi nhau ầm ĩ, rõ ràng cô là người có lý nhưng lại bật khóc trước. Hôm đó anh đứng ngoài cửa rất lâu, cho đến tận khi cô Tiêu gọi tên mình thì anh mới chậm rãi bước vào trong.

Sau tiết tự học buổi tối, các tổ tập trung ở cổng trường, Lâm Xuân Nhi không thèm để ý đến anh mà kéo một bạn học đi tới tổ khác. Mấy ngày sau đó cô đều không nói chuyện với anh. Nếu hai người tình cờ chạm mặt thì đều tình bơ đi lướt qua nhau, coi như người xa lạ.

Tống Thu Hàn cứ tức giận như thế vài ngày, cho đến tận một hôm, anh đang ngồi xem đấu bóng thì đàn anh khóa trên kia tới bên cạnh anh lấy nước. Tống Thu Hàn không nhịn được hỏi anh ta: “Lâm Xuân Nhi viết thư tình cho anh hả?”

“Không, cô ấy gửi hộ người khác thôi.”

Tống Thu Hàn mừng như điên, buổi chiều trước khi vào lớp còn mua một lon coca đặt trên bàn cô. Lâm Xuân Nhi ngẩng đầu lên, thấy là Tống Thu Hàn thì ném trả lại lon coca vào tay anh. Tống Thu Hàn bèn ngồi xổm xuống bên cạnh cô, tay chống vào bàn, ánh mắt tội nghiệp ngược nhìn lên: “Lâm Xuân Nhi, tớ muốn xin lỗi cậu, lời tớ nói ngày hôm ấy quá khốn nạn.”

Lâm Xuân Nhi vẫn không thèm để ý đến anh. Trong lòng cô, dù ai nói những lời như vậy thì cô cũng sẽ không tức giận, riêng Tống Thu Hàn là không được. Cô đứng dậy đi lên bục giảng, ôm một chồng tài liệu đưa cho giáo viên.

Ba ngày liên tiếp cô không thèm quan tâm đến anh.

Khi Tống Thu Hàn nghe được giọng nói của cô trong giờ nghỉ trưa ngày thứ tư, trong lòng anh bỗng trào lên cảm xúc dịu dàng. Anh xé một tờ giấy và viết: “Gửi Lâm Xuân Nhi, người bạn thân nhất của tớ: Thứ sáu tan học tớ mời cậu đi ăn pizza được không? Tớ không nên nói cậu như vậy. Nếu cậu đã nguôi giận thì hãy giúp tớ phát bài hát ‘Năm tháng huy hoàng’ nhé, Tống Thu Hàn.”

Viết xong, anh bèn chạy đến phòng phát thanh, nhét tờ giấy vào khe cửa, gõ cửa vài tiếng rồi bỏ chạy. Trái tim anh treo lơ lửng chờ đợi

bài hát mình đã yêu cầu được phát, thế nhưng một lúc lâu sau vẫn chẳng có gì. Khi anh đang chán nản thì chợt nghe Lâm Xuân Nhi nói: “Gửi Tống Thu Hàn, người bạn tốt nhất của tớ, tớ không giận cậu, với điều kiện tiên quyết là cậu phải mời tớ ăn pizza sau giờ học ngày thứ sáu. Lâm Xuân Nhi. Bài hát cuối cùng của ngày hôm nay là ‘Lần đầu tiên’ của Quang Lương, gửi đến tất cả mọi người, chúc mọi người sáng sớm vui vẻ, trời trưa an lành, ban đêm say giấc.”

Đó là bộ phim Tống Thu Hàn thích nhất hồi ấy. Anh đã từng nói rất nhiều lần, thế giới ở đây và thế giới nơi đó trông thì giống nhau nhưng lại khác biệt. Tôi không muốn sống trong giả dối, tôi sẽ không tiếc bất cứ giá nào xông ra khỏi lồng giam, hướng về thế giới mà mình chưa từng nhìn thấy. Cho nên, nếu chúng ta không thể gặp lại nhau nữa thì chúc em sáng sớm vui vẻ, trời trưa an lành, ban đêm say giấc.

Lâm Xuân Nhi nhớ rõ về mặt Tống Thu Hàn lúc nói về bộ phim ấy, bèn lên xem thử. Khi nhân vật chính cuối cùng cũng đi về phía cánh cửa đó, thiếu nữ Lâm Xuân Nhi đã khóc không thể ngừng nổi. Khi đó con gái nhạy cảm hay khóc, còn con trai sâu sắc được như anh khá hiếm, nếu có thì nhất định là người rất tốt.

Từ trước đến nay Tống Thu Hàn chưa bao giờ là người thích khóc. Nhưng buổi chiều hôm đó, khi anh gục xuống bàn nghe Quang Lương hát đến câu “lần đầu tiên ấy, khi tôi nói lời yêu” thì chợt cảm thấy thế giới của mình trở nên thật ấm áp. Cô gái tên Lâm Xuân Nhi này chính là thiên sứ ư?

Lời tác giả:

Làm rõ:

Chương này có nhắc đến lời thoại trong phim “Buổi diễn của Truman”.

Chương 28

Lúc đó ánh mặt trời thật dịu dàng, Lâm Xuân Nhi nghe được tiếng cửa phòng phát thanh mở ra thì đứng dậy khỏi ghế rồi chạy tới, nhặt tờ giấy dưới đất lên, nhìn rõ hàng chữ rồng bay phượng múa của Tống Thu Hàn. Bỗng chốc, mắt cô đỏ hoe, phải tốn thời gian suốt hai bài hát để khôi phục tâm trạng, cuối cùng bằng lòng tha thứ cho anh. Bầu không khí loãng đến mức cảm giác hít thở không thông mấy hôm nay chợt tan biến, bên ngoài trời xanh mây trắng, cò đỏ pháp phối, thỉnh thoảng có tiếng cười vang qua ô cửa sổ. Cô kẹp tờ giấy kia vào trang sách, hít sâu một hơi mới nói: “Gửi Tống Thu Hàn, người bạn tốt nhất của tớ...”

Cô cũng chỉ dám nói anh là bạn tốt nhất, khi đó trở thành bạn tốt nhất của Tống Thu Hàn đã là may mắn cả đời của cô rồi. Cô mở nhạc, đi từ đầu này của tầng hai đến đầu kia tầng hai, hành lang để chịu thoải mái, lòng cô dâng trào vô số xúc động. Cô muốn làm thơ cho Tống Thu Hàn. Nhưng tới khi cô đẩy cửa ra, các học sinh đều cười ra tiếng, đồng thanh hô: “Gửi Tống Thu Hàn, người bạn tốt nhất của tớ!” Tống Thu Hàn ngồi trong góc cười nhìn cô, chờ cô về đến chỗ ngồi, Trần Khoan Niên xung phong hò hét ra vẻ duy trì trật tự: “Đừng cười đừng cười nữa, cô giáo đến rồi.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tống Thu Hàn từ sau lưng ném một cục giấy lên bàn cô, Lâm Xuân Nhi mở ra, trên giấy viết: “Sau này không cãi nhau nữa. Lần đấy là tớ sai, tớ xin lỗi. Thứ sáu cậu cứ ăn thoải mái, ăn một bữa không đủ thì ăn hai bữa, hai bữa không đủ thì ba bữa. Ăn tới khi nào đủ thì thôi.” Lâm Xuân Nhi cười khúc khích, quay đầu trừng anh đầy hung dữ:

“Nếu còn lần sau, tớ không bao giờ ý tới cậu nữa!”

Tống Thu Hàn giơ hai tay lên làm dáng đầu hàng: “Tớ biết sai rồi. Xin tha mạng.”

Gần đến giờ tan học thứ sáu, Tống Thu Hàn ném giấy cho Trần Khoan Niên: “Buổi tối cậu đi đâu thì đi đi, đừng quấy rối, tôi phải xin lỗi Lâm Xuân Nhi cẩn thận.”

Trần Khoan Niên ngoài miệng đồng ý, nhưng chờ đến giờ tan học lại theo đuôi họ tới trạm chờ. Hai người không ngồi xe buýt mà đi bộ, đoạn đường này khoảng bảy cây số, đi hơn một tiếng đồng hồ. Trần Khoan Niên đi theo phía sau không ngừng kêu khổ, cầm máy ảnh chụp họ liên tục, trong lòng chửi thầm Tống Thu Hàn mười nghìn lần. Hai người kia thì hay rồi, vừa đi vừa nói nói cười cười, không biết Tống Thu Hàn nói gì làm Lâm Xuân Nhi cười khúc khích mãi.

Đúng vậy, Trần Khoan Niên cũng lưu số ảnh chụp ngày đó lại, để chung với đồng đồ khác của Tống Thu Hàn.

...

Lâm Xuân Nhi bị bệnh rồi, cô vừa đặt di động xuống đã cảm thấy khó chịu. Cổ họng khô khốc, toàn thân rét run. Cô vội xuống giường đi đun nước nóng, lại lục thuốc cảm trong hành lý ra, vội vàng hấp tấp. Cuối cùng vẫn hắt hơi sổ mũi liên tục, làm đầu óc cô choáng váng. Trong “Hiệp khách hành”, Trần Khoan Niên và Tiêu Muội vẫn đang nói chuyện, Lâm Xuân Nhi không chịu nổi nữa, gửi một đoạn tin nhắn thoại: “Không nói chuyện được nữa, tớ phải đi ngủ đây. Ngủ ngon nhé.” Giọng cô nghẹt mũi khàn khàn, rõ ràng bị ốm.

Tiêu Muội nghe ra thì vội hỏi: “Cậu bị ốm đấy à? Có mang thuốc không?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Có mang.”

“Uống thuốc luôn đi. Nếu không đỡ thì gọi Cáp Ngô Lặc đưa cậu đi truyền nước biển.”

“Chắc không cần đâu.” Lâm Xuân Nhi trả lời tin nhắn, cảm thấy thuốc cảm bắt đầu ngấm rồi, mơ màng ngủ thiếp đi. Hôm sau, cô mở mắt đã là mười giờ trưa, nhưng mới chỉ là buổi sáng ở Tân Cương. Cổ họng khô khốc đau đớn, cô thử hé miệng, nhận ra mình nói không nên lời. Chắc bị nhiễm lạnh rồi, lại thêm món thịt dê hôm qua quá nóng trong, cơ thể không chịu nổi mà gục.

Cô rời giường, đến phòng ăn uống mấy hớp cháo rồi lại uống thuốc. Nhìn trời tuyết bên ngoài đã yếu dần, sắp sửa ngừng lại làm cô thờ phào một hơi. Hội Cáp Ngô Lặc dậy muộn, đến phòng ăn thấy Lâm Xuân Nhi đang ngăn người ngồi nhìn ngoài cửa sổ thì đi tới nói: “Hôm nay cũng không đi được, chỉ có thể họp ở khách sạn thôi.”

Lâm Xuân Nhi lắc đầu, nói bằng giọng khàn đặc: “Chị không họp được đâu, mọi người xử lý tài liệu thực tế đi...”

“Chị bệnh à?” Cáp Ngô Lặc vươn tay sờ trán cô: “Nóng thế!”

“Không sao, chị uống thuốc hạ sốt rồi, ngủ một giấc là khỏe.” Lâm Xuân Nhi sợ cậu lo lắng quá, bèn đứng dậy vỗ bả vai cậu: “Giao cho em đấy, hôm nay chị đây bãi công.” Sau đó cô về phòng, bọc chăn ngồi trước cửa sổ, uống nước nóng ngấm tuyết.

Điện thoại di động vang lên, cô mở ra xem, là Tống Thu Hàn.

Thật ra tối qua Lâm Xuân Nhi đã đoán được Tống Thu Hàn giận rồi. Từ nhỏ anh đã có thói giận lên một cái là không thèm nói chuyện, đã vậy còn bao năm không thay đổi.

Tống Thu Hàn hỏi cô: “Đỡ chưa?”

Lâm Xuân Nhi trả lời: “Sốt nhẹ thôi, chắc tới khi đến nhà là khỏe hẳn. Cậu nguôi giận rồi à?”

Cô hỏi Tống Thu Hàn đã nguôi giận rồi à, không hề quanh co lòng vòng tẹo nào làm Tống Thu Hàn hơi bất ngờ. Anh cầm di động, một lát sau mới đáp lại cô: “Chưa nguôi giận đâu. Cậu mang đủ thuốc không đấy?”

“Tớ nhất định sẽ báo cáo hành trình tiếp theo đúng thời hạn mà.” Lâm Xuân Nhi gửi tin nhắn xong thì lại cảm thấy mình tự tin quá mức, chẳng may đối phương không phải giận chuyện này thì sao? Thế là cô thêm một câu: “Cậu tức giận vì chuyện này à?”

“Ừ.” Tống Thu Hàn trả lời: “Hôm qua tớ lo cho cậu.” Anh cũng không xấu hổ thừa nhận mình giận vì chút chuyện nhỏ này.

“Là lỗi của tớ, hôm qua sáng sớm dậy nhìn thấy tuyết thì chạy ra chơi luôn... Đúng là hơi ham chơi thật, tớ có tội, tớ xin lỗi, xin sắp Tống thứ lỗi cho tớ.” Lâm Xuân Nhi gửi kèm một nhãn dán chịu đòn nhận tội, chọc Tống Thu Hàn bật cười.

Anh hỏi cô: “Tuyết ngừng chưa?”

“Chưa đâu.”

“Thế cậu đang làm gì?”

“Ở khách sạn dưỡng bệnh kiêm ngắm tuyết.”

“Tớ muốn ngắm tuyết.”

“Tớ gọi video cho cậu nhé?” Lâm Xuân Nhi hỏi: “Nhưng chắc giờ này cậu đang làm việc à? Thế có được không?”

“Không sao, vừa họp xong, tớ đang rảnh.”

Hai người gọi video, Lâm Xuân Nhi thấy Tống Thu Hàn còn đang phụng phịu thì bật cười. Cô bị ốm, cổ họng khó chịu, tiếng cười có hơn nửa là khàn khàn, như sắp tắt thở đến nơi. Tống Thu Hàn cau mày hỏi: “Nặng thế à?”

“Không nặng, không chú ý nên cảm lạnh thôi.”

“Uống thuốc chưa?”

Trong video, Lâm Xuân Nhi xoa tóc, trên người bọc chăn, mặt và chóp mũi đều hơi đỏ lên, trông rất nhếch nhác. Cô rời camera, chiếu đến một đồng thuốc: “Uống rồi mà. Không phải cậu muốn ngắm tuyết à?” Cô chuyển ống kính về, nhìn Tống Thu Hàn. Hôm nay Tống Thu Hàn mặc một chiếc áo len cao cổ màu đen, hiếm lắm mới thấy có người mặc áo len cao cổ mà cổ áo không bị dồn lại với nhau. Anh đứng dậy uống nước, nửa người trên lọt vào khung hình. Trong lòng Lâm Xuân Nhi thầm thốt “vãi thật”, cơ thể này quá đỉnh! Tống Thu Hàn ngồi lại ghế xoay, kéo di động lại, thấy Lâm Xuân Nhi đối diện màn hình cười ngây ngô thì hỏi: “Cậu cười cái gì đấy?”

Lâm Xuân Nhi lắc đầu: “Không có gì, cậu nhìn lầm rồi. Tớ cho cậu ngắm tuyết nhé?”

“Vậy cậu không cần nâng di động đâu, mệt đấy.” Anh nói vậy cứ như muốn xem thật lâu vậy.

“Thế tớ đặt di động ở bệ cửa sổ nhé?”

“Ừ.”

“Thế cậu không nhàm chán à? Chờ tớ, tớ tìm xem có vị trí nào tốt, cậu vừa ngắm tuyết vừa ngắm tớ đi.” Nói xong cô còn cười ra tiếng, cô chỉ đang trêu Tống Thu Hàn thôi, không ngờ anh lại nói: “Cũng được.”

“Trêu cậu thôi mà!”

“Giám sát cậu dưỡng bệnh luôn.”

...

Lâm Xuân Nhi xoay quanh phòng một vòng, cuối cùng dịch cái bàn nhỏ đến gần cửa sổ rồi đặt di động lên. Cô căn vừa vặn thấy được cảnh tuyết bay lả tả và núi xa trùng điệp, trên bệ cửa sổ còn có cốc nước nóng đang bốc khói của cô. Cô quán chần ngồi một bên gà gật.

Lâm Xuân Nhi dựa trên sô pha ngắm tuyết, thuốc bắt đầu ngắm làm cô lại buồn ngủ, cô cuộn tròn người lại, mơ màng ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Tống Thu Hàn ngắm tuyết một lúc lâu, thấy cô yên ắng thì đặt di động xuống bên cạnh, mở máy tính lên xem báo cáo. Cứ vài phút anh lại ngẩng đầu đánh mắt nhìn cô, lo cô sẽ ngã từ sô pha xuống. Cô ngủ rất an ổn, lặng yên không nhúc nhích, bị cảnh tuyết phía ngoài cửa sổ tôn lên như một bức tranh. Anh đứng dậy tìm giấy trắng, cầm bút máy lên, tiện tay phác họa.

Lúc Tiêu Tinh bước vào vừa lúc thấy cảnh sếp mình đang vẽ tranh.

Cô ấy định nói gì đó nhưng lại thấy Tống Thu Hàn đặt ngón trỏ lên miệng rồi “suyt” một tiếng. Tiêu Tinh vội ngậm miệng, ngơ ngác nhìn Tống Thu Hàn và di động dựng thẳng trên bàn của anh. Cô ấy rón ra rón rén đặt cơm trưa của anh lên bàn, sau đó chỉ ra cửa ý bảo. Tống Thu Hàn gật đầu, dùng khẩu hình miệng nói cảm ơn.

Lúc Tiêu Tinh đi tới cửa lại quay đầu nhìn thoáng qua Tống Thu Hàn. Cô ấy chưa bao giờ thấy những biểu cảm thả lỏng, sung sướng lại thoải mái như vậy trên mặt Tống Thu Hàn. Vị sếp này cứ như báo đốm vậy, tác phong vô cùng tao nhã nhưng lại ẩn chứa lực sát thương cực mạnh, khiến người khác cảm thấy không biết khi nào anh sẽ cắn người. Cuối cùng Tiêu Tinh dăm chiêu cau mày đẩy cửa, đi ra ngoài.

Tống Thu Hàn vẽ một bức tranh, rồi lại mở hộp cơm trưa ra, ăn một phần bít tết, uống một cốc nước trái cây, sau đó tựa lưng vào ghế ngồi nhìn điện thoại di động. Lâm Xuân Nhi ngủ rất lâu, có lẽ duy trì tư thế lâu quá làm chân cô bị tê, cơ thể hơi ngọ nguậy, nghiêng người về phía di động. Tống Thu Hàn đến gần di động hơn, đáng tiếc bị ngược sáng nên không thấy rõ dáng vẻ cô khi ngủ.

Tối qua bốn giờ sáng anh mới đi ngủ, giờ cũng hơi mệt rã rời. Anh dựa vào lưng ghế nhắm mắt lại.

Bất ngờ là hôm nay không có ai gọi điện thoại cho anh, video cứ duy trì như vậy mãi. Anh không thấy áp lực chút nào, chờ tới khi anh ngủ thiếp đi một lát, vừa mở mắt đã thấy một gương mặt to oành trên màn hình đang nhìn mình, làm anh giật nảy mình, sau đấy lại nghe được Lâm Xuân Nhi cười ra tiếng. Cô vẫn đang nghẹt mũi, tiếng cười cứ như thể bị chặn lại không bật ra được, nhưng vẫn nhìn ra là cô đang cười thật: “Tớ không cố ý đâu, không ngờ cậu lại tự nhiên mở mắt ra.”

“Cậu nhìn cái gì đấy?”

“Tớ còn tưởng di động bị đứng ở hình chụp bên cậu cơ, không ngờ cậu còn chưa tắt máy...” Lâm Xuân Nhi giải thích: “Cho nên tớ ghé lại gần xem thử.”

“Bị ấm đầu đấy à?” Tống Thu Hàn cười cô, sau đó lại hỏi: “Đỡ chưa?”

Lâm Xuân Nhi tự sờ trán: “Hình như hạ sốt rồi.”

“Uống thuốc tiếp đi, uống nhiều nước ấm vào.” Tống Thu Hàn căn dặn: “Tớ có hẹn, đối phương đang chờ ở phòng khách rồi, chắc phải cúp máy đây.”

“Bye nhé.” Lâm Xuân Nhi vẫy tay với anh.

“Tối tớ gọi lại cho cậu.” Tống Thu Hàn thấy Lâm Xuân Nhi trợn tròn hai mắt như thể bị gián đoạn kế hoạch, bèn hỏi thêm một câu: “Hôm nay cũng đừng ăn thịt uống rượu nữa. Cái cổ họng này của cậu mà còn ăn thêm thịt dê thì chắc còn lâu mới khỏi.”

“Ok bạn hiền.” Lâm Xuân Nhi cười, ngắt video.

Chương 29

Tống Thu Hàn nhìn điện thoại một hồi mới nhận ra mình đã hết giận rồi. Ở bên Lâm Xuân Nhi cực kỳ thư thái, cô rất ít cho người ta cảm giác đè nén, là một cô gái dịu dàng lại sáng sủa, vô cùng đơn giản. Từ trước đến giờ cô vẫn luôn là người như thế, chưa từng thay đổi. Tống Thu Hàn chợt nhớ đến cái tính soi mói của mình với phái nữ, có lẽ vì từng quen biết một người như vậy vào thời thiếu niên, đối phương đã gây dựng lên nhận thức ban đầu của anh với phái nữ rồi. Qua nhiều năm thử nghiệm, nhưng cuối cùng nhận ra vẫn là người như thế mới tốt. Không ngờ nhận thức khuôn mẫu của anh về phái nữ vẫn luôn không đổi, thật sự đáng kinh ngạc.

...

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Sức khỏe Lâm Xuân Nhi vốn rất tốt, qua hôm sau đã khá lên rất nhiều. Tuyệt ngừng, mọi người thu dọn hành lý, quyết định thay đổi tuyến đường đến Ba Âm Quách Lặc. Tuyệt rơi suốt mấy ngày hôm trước, xung quanh đều trắng xóa, vẫn còn vài mảnh lá đỏ lơ thơ trên cành cây, thê lương mà đẹp đẽ. Cáp Ngô Lặc rót trà hoa cúc vào bình giữ nhiệt của Lâm Xuân Nhi, ép cô uống hết cốc này đến cốc khác. Lâm Xuân Nhi uống đến buồn nôn, cau mày kháng cự kịch liệt: “Uống nhiều nước thế nở bọng quang bây giờ.”

“Không uống nước thì còn lâu mới khỏi.” Cáp Ngô Lặc am hiểu sâu sắc bài “uống nhiều nước ấm” của đám trai thẳng, nói xong thì tự cậu cũng bật cười ra tiếng: “Chị phải khỏi nhanh lên, ngày mai cần đi gặp mấy người bạn dân địa phương, họ đều sở hữu đồng cỏ diện tích

lớn. Đi thêm mấy chục cây số là có thể lên quốc lộ Độc Khố, chị nhớ mãi không quên mấy năm mà.”

“Em vẫn nhớ à?” Lâm Xuân Nhi vỗ vỗ vai Cáp Ngô Lặc: “Cậu bạn nhỏ tốt quá đi.”

Cáp Ngô Lặc cười ra tiếng: “Hôm trước chị khóc lúc phỏng vấn bà cụ kia à?”

“Tiểu Mã kể hả?”

“Không phải, hôm qua bọn em xem lại đoạn băng, nghe được tiếng thút thít.”

“Đúng là hơi xót xa thật.”

Trong lúc hai người nói chuyện, điện thoại của Cáp Ngô Lặc vang lên, là Tiểu Hỷ: “Đưa điện thoại cho chị Xuân Nhi đi, tín hiệu của chị ấy không tốt, tôi không gọi được.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lâm Xuân Nhi nhận điện thoại: “Sao thế?”

“Có một việc tương đối gấp. Người đại diện của một nghệ sĩ thông qua nhiều kênh liên lạc với em, hỏi công ty chúng ta có nhận hoạt động truyền thông mới cho nghệ sĩ không.”

“Nghệ sĩ nào?”

“Kiều Hận Văn.”

“Phòng làm việc của họ tuyển vài người rồi tự làm cũng được mà.”

“Họ nói xem trọng năng lực nội dung gốc của chúng ta.” Tiểu Hỷ giải thích, anh ta khá thích Kiều Hận Văn, kiểu hình rắn rỏi tiêu chuẩn, kỹ

năng diễn còn tốt, đang độ tuổi cực có sức hút của cánh đàn ông.

“Không nhận.” Lâm Xuân Nhi nói: “Chúng ta chỉ cần tập trung cày sâu cuốc bẫm lĩnh vực của mình thôi. Bản thân nghệ sĩ đã cực nhiều biến số rồi, không biết lúc nào sẽ chạm phải điểm mẫn cảm của quần chúng, cái được không đủ bù đắp cái mất. Mà chúng ta cũng chẳng dư thừa sức lực và tinh thần đến thế.”

“Nhưng họ nói muốn nói chuyện với chị?”

“Tại sao?”

“Nói muốn gặp Lão Yêu vang danh đương thời một lần.”

“Bảo với họ chị không phải Lão Yêu, họ hiểu lầm rồi.”

Bút danh của Lâm Xuân Nhi trước kia là Lão Yêu, trước kia cô từng dùng tên Lão Yêu làm rất nhiều chuyên đề. Rất ít người được gặp cô ở ngoài đời, dù có gặp cũng cảm thấy người không giống tên. Sau khi tự lập nghiệp, cô rất ít dùng nickname này để trà trộn giang hồ, mọi thứ đều là chuyện quá khứ rồi. Với lại, mấy người bạn cùng sáng lập với cô người nọ vang danh hơn người kia, đương nhiên không cần tới danh tiếng của cô. Chỉ có thỉnh thoảng đôi ba lần cô mới lấy cái thân phận này ra ngoài.

Tiểu Hỷ không nói gì, Lâm Xuân Nhi nghe ra anh ta khó xử nên hỏi thẳng: “Có phải người quen của cậu nhờ không?”

“Vâng. Em chưa nghĩ ra cách gì để từ chối.”

“Vậy cậu đừng từ chối, hẹn người ta nhắn thoại đi, để chị từ chối cho? Nhưng giờ tín hiệu của chị không được tốt, chắc phải chờ đến sáng mai đấy. Thế có được không?”

“Ok ạ. Để em lập một nhóm chat trước nhé?” Tiểu Hỷ nói: “Đến lúc ấy mình hẹn thời gian cũng tiện.”

“Được, vất vả cho Tiểu Hỷ rồi.” Lâm Xuân Nhi cúp máy, kết nối với mạng của Cáp Ngõ Lặc. Tiểu Hỷ hành động rất nhanh nhẹn, lập tức kéo một người vào nhóm chat. Người kia lại qua tay kéo một người, cũng tự mình giới thiệu: “Tôi là người đại diện của Kiều Hận Văn, còn đây là Kiều Hận Văn.”

Tiểu Hỷ nhắn tin trong nhóm: “Xin chào, hiện tại chị Xuân Nhi đang ở Tân Cương, tín hiệu không được tốt, tạm thời hẹn trao đổi vào sáng mai được không?”

Đối phương đáp: “Được.”

Sau đó Tiểu Hỷ nhắn tin riêng cho Lâm Xuân Nhi: “Má ơi, em muốn kết bạn WeChat với Kiều Hận Văn quá.”

“Tem tém lại đi.” Lâm Xuân Nhi đáp anh ta: “Cậu tự ứng phó đi nhé, chị còn chưa khỏi cảm nữa, không muốn xã giao.”

“Ok ạ!”

Cô nói không muốn xã giao, nhưng Kiều Hận Văn trong nhóm chat lại tự xưng “cù*” Lâm Xuân Nhi: “Chào cô.”

(*: Giống tính năng “chọc” trên Facebook)

Lâm Xuân Nhi chỉ đành trả lời: “Chào anh, ngại quá, hiện tại chúng tôi vẫn đang lên đường, có lẽ đến mai mới có thời gian.”

“Sao không phải đêm nay?” Kiều Hận Văn hỏi thẳng.

Lâm Xuân Nhi giải thích: “Thời gian ở Tân Cương có sai lệch, chúng tôi đến nơi chắc khoảng chín rưỡi tối rồi, mà bên phía anh sẽ là đêm khuya.”

“Không sao. Cứ nói đêm nay luôn đi, chuyện hôm nay chớ để ngày

mai. Không phải công ty khởi nghiệp các cô bàn chuyện cũng yêu cầu hiệu suất à?”

Lâm Xuân Nhi muốn đáp đối phương một câu “Tôi với anh chẳng có chuyện gì mà bàn, tôi chỉ muốn từ chối cuộc làm ăn này thôi”. Nhưng cô cũng chưa nói thẳng, Tiểu Hỷ bị kẹt ở giữa sẽ khó xử. Cho dù là vì Tiểu Hỷ thì cô cũng nên hòa nhã một chút, thế là cô hỏi: “Vậy mười một giờ đêm nhé?”

“Được.”

Cuối cùng người đại diện của Kiều Hạng Văn cũng ló ra: “Tốt quá, vậy đợi tới tối trò chuyện nhé.”

Lâm Xuân Nhi từng gặp Kiều Hạng Văn, có lẽ anh ta không nhớ rõ. Khi đó cô còn đang làm trong một công ty, đội nhóm của thầy Trương có một phòng làm việc riêng, chuyên làm chuyên mục phỏng vấn nghệ sĩ. Có một hôm, cả người lập kế hoạch và biên kịch của đoàn đều xin nghỉ, không có ai sửa kịch bản gốc, thế là kéo luôn Lâm Xuân Nhi tới sửa kịch bản phỏng vấn và đề cương gốc. Hôm ấy Kiều Hạng Văn đến sớm, ngồi trong lều đưa ra ý kiến sửa chữa kịch bản gốc, còn liên tục ý kiến ý cò thời gian chèn quảng cáo. Lúc ấy anh ta nói một câu khiến cô ấn tượng sâu sắc. Anh ta nói: “Tôi biết tôi làm như vậy sẽ gây phiền phức cho công việc của mọi người, nhưng tôi là một người nghiêm túc.” Nghiêm túc cái nổi gì, nghiêm khắc thì có. Khi đó Lâm Xuân Nhi đã cảm thấy người này không phải đối tượng hợp tác đơn giản rồi, đó cũng là lý do vì sao hôm nay cô quả quyết muốn chối cuộc làm ăn này.

Cô chuyển mắt nhìn đồng hồ đeo tay, ể, đến giờ vào nhóm báo danh rồi, thế là cô gửi một đoạn tin nhắn thoại: “Hỡi chúng bạn, bọn này đến quốc lộ Độc Khố trừ danh rồi nhé, mọi người đừng lo lắng.” Tiếp đó, cô lại hỏi Trần Khoan Niên: “Nghe đồn mai cậu đi hẹn hò với Tiêu Muội nhà ta hả? Nghĩa là hai người bạn tốt của tớ đã thành người thương rồi ư?”

Tiêu Muội gửi một nhắn dán “Đời này đâu đâu cũng là niềm vui bất ngờ”.

Lâm Xuân Nhi bật cười ra tiếng, cất điện thoại di động đi.

Đến khách sạn, cô lại gửi định vị lên nhóm chat, sau đó mới mở nhóm mới lập hôm nay lên: “Xin lỗi mọi người, chỗ tôi ổn rồi. Chúng ta gọi thoại bây giờ được chứ?”

Cô vừa nhắn xong, Kiều Hạng Văn đã bắt đầu gửi yêu cầu chat thoại, tốc độ nhanh đến mức làm người nhìn mà ghen hòng cũng đủ nhìn ra người này có tính công kích mạnh đến mức nào. Lâm Xuân Nhi chấp nhận lời mời, hai người khác chắc còn đang bận gì đó, chưa thấy vào. Cô nói trước: “Chào anh Kiều Hạng Văn, chúng ta chờ hai người còn lại vào nhé?”

Kiều Hạng Văn không đáp lại câu này của cô mà nói: “Cô bị ốm rồi.”

“... Phải, bên này lạnh quá, lại đa số chỉ ăn thịt, thế là bị cảm.”

“Cô tới Tân Cương làm gì?”

“?” Lâm Xuân Nhi sững sốt.

“Không nói được à?”

“Tôi tới đây tiến hành một dự án công ích hỗ trợ nông nghiệp, giúp đỡ người nghèo.”

“Ừ.”

Lâm Xuân Nhi nghe được một giọng nói khác nói xin lỗi: “Đến rồi đến rồi. Để tôi tự giới thiệu trước, tôi là người đại diện của Kiều Hạng Văn, tên Vương Cẩn. Cứ gọi tôi là chị Cẩn nhé.”

“Chào chị, tôi là Lâm Xuân Nhi. Tôi thấy bạn học Tiểu Hỷ cũng lên rồi,

chúng ta bắt đầu nhé?” Lâm Xuân Nhi muốn tốc chiến tốc thắng, không muốn lãng phí thời gian vào chuyện không liên quan. Giờ cô chỉ muốn uống một hớp cháo nóng hầm hập, thêm một cốc sữa bò nóng bốc hơi rồi bò lên giường bọc chăn nằm. “Là thế này, Tiểu Hỷ đã nói kể sơ qua nhu cầu của hai người cho tôi rồi. Sau khi suy nghĩ một ngày, tôi cảm thấy công ty chúng tôi không đủ năng lực nhận công việc này. Có ba nguyên nhân: Thứ nhất, chúng tôi chưa từng có kinh nghiệm trong hoạt động truyền thông mới cho nghệ sĩ có tên tuổi địa vị lớn như vậy. Trước kia tôi có nghe nói anh Kiều là người cực kỳ nghiêm túc, chắc sẽ không cho phép chúng tôi thử nghiệm đâu. Dù sao cái giá cho thử nghiệm cũng rất lớn. Thứ hai, chúng tôi kiến nghị phòng làm việc của hai vị mời chuyên gia tiến hành hoạt động, các nghệ sĩ khác cũng toàn làm thế, khá dễ dàng người đấy. Thứ ba, trên giả thuyết phủ nhận điều đầu tiên, dù công ty chúng tôi có năng lực ấy thì cũng không có đủ sức lực và tinh thần. Vô cùng xin lỗi.”

Mấy người đều chìm trong im lặng. Kiều Hận Văn mất một thoáng để phản ứng lại rồi mới nói: “Cô vẫn chưa nghe chúng tôi báo giá mà.”

“Có rất nhiều chuyện không liên quan gì tới giá cả. Không làm là vì không thể làm. Xin lỗi anh.”

“Thú vị thật đấy.” Vương Cẩn gửi tin nhắn riêng cho Kiều Hận Văn. Mấy năm nay hai người họ đều xuôi gió xuôi nước trong giới, trong hợp đồng dù là bên A hay bên B đều cực kỳ khách sáo. Lâm Xuân Nhi cũng khách sáo, nhưng trong khách sáo lại ẩn chứa kiên quyết, đúng là thú vị. Sau đó, Vương Cẩn khách sáo nói: “Chúng tôi cũng không nhất định phải hợp tác với quý công ty, chỉ là bây giờ vẫn đang trong giai đoạn tìm đối tác thôi. Nếu sếp Lâm không có ý định nhận việc này thì để chúng tôi đi tìm người khác. Cuộc nói chuyện hôm nay rất vui.” Vương Cẩn khách sáo nói.

“Cô tên là Lâm Xuân Nhi?” Kiều Hận Văn hỏi.

“Vâng, anh Kiều.”

“Được lắm.” Kiều Hạng Văn quen thói áp bách người khác, rất nhiều người nghe câu này đều hiểu rõ, Lâm Xuân Nhi từ chối thẳng thắn như thế e là sắp gặp chuyện rồi. Nhưng có lẽ anh ta không hiểu rõ phong cách của Lâm Xuân Nhi. Cô là dân truyền thông, mà đã là dân truyền thông thì không sợ nhất chính là làm to chuyện. Kiều Hạng Văn lại đổi hướng câu chuyện: “Khi nào về cùng ăn bữa cơm nhé? Coi như kết bạn.”

“Được! Tôi mời khách nhé? Tôi vô cùng áy náy phải từ chối công việc này vì ba nguyên nhân đã nói. Xin cho tôi cơ hội được mời khách.” Lâm Xuân Nhi lẩn lộn chốn công sở bao nhiêu năm rồi, tuy có góc có cạnh nhưng EQ vẫn tính là đang online.

“Được.” Kiều Hạng Văn nói xong câu này thì lập tức rút khỏi cuộc gọi thoại. Lâm Xuân Nhi cũng thoát ra, nói với Tiểu Hỷ: “Có vẻ họ làm việc khá cứng đậy. Sau này có tiếp xúc thêm gì mà cậu không xử lý được thì cứ giao cho chị.”

“Tính tình Kiều Hạng Văn rắn rỏi thật.” Tiểu Hỷ nói.

“Vẫn lo được.” Lâm Xuân Nhi an ủi cậu, sau đó đặt di động sang một bên, bắt đầu buổi tối thuộc về riêng mình.

Chương 30

Con người Kiều Hạng Văn không như những diễn viên khác.

Anh ta cuồng diễn, mỗi lần nhập vai đều phải hiểu rõ nhai nát vai diễn của mình, mỗi câu thoại, mỗi động tác, nét mặt, thậm chí nên cài cúc áo như thế nào anh ta cũng đều yêu cầu ăn khớp với vai mình diễn. Người như vậy sẽ phân rõ giới hạn với người khác rất rõ ràng, cũng cực có nguyên tắc, không phải một đối tác dễ dàng. Bởi vì anh ta tập trung vào diễn xuất, thành ra vòng giao thiệp của anh ta đã nhỏ lại càng nhỏ. Nhưng đạo diễn muốn dùng anh ta, diễn viên muốn hợp tác với anh ta, bởi vì chỉ cần phim có anh ta thì đều rất hay. Nói trắng ra thì họ sẵn lòng lên chuyến “tốc hành” của anh ta.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Anh ta ghét bị nịnh hót, cũng ghét bị người ta từ chối thẳng mặt. Sau khi kết thúc trò chuyện với Lâm Xuân Nhi, Vương Cảnh gọi hỏi ý kiến anh ta, anh ta chỉ nói một câu: “Phòng làm việc không tuyển người, tôi sẽ để họ làm.”

“Không cần phải hơn thua với cô gái đó làm gì, chỉ là người phụ trách của công ty khởi nghiệp thôi, nếu có chút tài năng thì chẳng lẽ lại không nhận vụ này? Dù sao chúng ta cũng được tính là báo giá cao nhất trong giới cơ mà. Tôi thấy cô ấy nói cũng nghiêm túc chân thành lắm.”

“Chị cho rằng cô ấy nghiêm túc chân thành á?” Kiều Hạng Văn hỏi ngược lại: “Cô ấy không nhận việc này chẳng qua là vì không muốn nhúng chân vào vũng nước đục của tôi thôi.”

“Cậu mà nước đực cái nổi gì...” Thấy Kiều Hận Văn lại bắt đầu miệng lưỡi cay nghiệt, Vương Cẩn liền ngăn anh ta lại.

“Hoặc là không làm hoạt động này nữa, còn muốn làm thì phải là cô ấy làm.” Kiều Hận Văn cúp điện thoại. Quan hệ của anh ta và Vương Cẩn cũng không giống với nghệ sĩ và người đại diện bình thường. Đa số thời gian Kiều Hận Văn sẽ nghe Vương Cẩn, nhưng khi anh ta muốn làm chủ chuyện gì đó, Vương Cẩn nhất định phải thoái nhượng, không lay chuyển nổi anh ta.

Lâm Xuân Nhi khách sáo mềm giọng nói mấy câu kia rõ ràng là đang tránh nặng tìm nhẹ. Kiều Hận Văn diễn nhiều vai như vậy rồi, diễn đủ các màu nhân sinh, có huy hoàng, có suy đồi, có âm u... Gần như sống qua nhiều cuộc đời như vậy rồi, cách nhìn người có thể kém cõi đến đâu?

Wương Cẩn cúp điện thoại rồi thở dài một hơi, lại gọi tiếp hai cuộc, sau đó mới nhắn tin cho Kiều Hận Văn: “Tôi có liên lạc với một trong những người sáng lập công ty họ, người sáng lập kia sẽ nói chuyện với cô ấy.”

“Được. Mai tôi lại nói chuyện với cô ấy.” Kiều Hận Văn trả lời.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Giữa trưa hôm sau, Lâm Xuân Nhi nhận được điện thoại của thầy Trương.

Thầy Trương còn chưa hỏi han gì đã nói thẳng: “Cháu không hợp tác với Kiều Hận Văn là vì sợ bị biến cố bất ngờ à?”

“Hồi ấy chú mời người này tham gia mấy tiết mục của chú, chú cũng biết người này khó hợp tác mà. Với cả giới của anh ta quá phức tạp, làm hoạt động áp lực lắm ạ.” Lâm Xuân Nhi nói.

“Cháu nói cũng đúng. Nhưng cái mới thì đều cần nếm trải lần đầu, thay vì tìm chỗ đột phá ở nơi khác thì thà lợi dụng cơ hội lần này đi. Đẳng nào thì trong giới cũng chỉ có một Kiều Hận Văn thôi, khó tìm được khởi điểm cao như vậy lắm.”

Lâm Xuân Nhi cười ra tiếng: “Người ta tìm chú đấy à? Nói với chú thế nào?”

Thầy Trương cũng cười: “Nói cháu cứng rắn quá, kiểu gì cũng không chịu, vừa bắt đầu đã từ chối luôn. Chú bảo mấy ông già các chú không quan tâm tới chuyện công ty, chỉ quan tâm tới tiền hoa hồng thôi, mấy năm nay Xuân Nhi ra quyết định gì cũng đều rất cẩn thận. Bên kia còn nói muốn gặp cháu thêm lần nữa. Đẳng nào cũng sắp cuối năm rồi, rất nhiều dịp lễ đẩy mạnh doanh số đều dồn một đồng.” Thầy Trương thêm một câu: “Họ cũng vội. Nếu bí quá thì coi như làm cố vấn cho người ta cũng được, thêm bạn thì thêm đường ra mà...”

“Vâng, chú già Trương nói gì thì là thế ấy.” Lâm Xuân Nhi gật đầu đồng ý: “Vậy để cháu tiếp xúc tiếp xem thế nào. Nhưng thầy Trương, cháu phải nói cho chú nỗi lo của cháu, cháu sợ Kiều Hận Văn có tai họa ngầm lắm. Đẳng nào thì cái giới đấy của anh ta quá phức tạp, sinh hoạt cá nhân, hành vi cá nhân, tranh chấp kinh tế, lập trường chính trị gì đó đều là những nhân tố không thể khống chế. Chẳng may có điểm nào chạm vào khu vực cấm kỵ, làm cho dư luận ồn ào, công ty mình cũng sẽ chịu liên lụy đấy. Ban đầu cháu từ chối là vì chúng ta vừa mới cất cánh thôi, cháu muốn yêu quý cánh chim của mình. Nhưng nếu chú kiến nghị trải nghiệm thử thì cháu sẽ thử. Cùng lắm thì về sau mà xong đời cháu sẽ chạy sang New Zealand ăn chực nhà chú.”

Thầy Trương cười phá lên: “Lại bắt đầu lưu manh vô lại đấy.”

“Kì kì.”

...

Hiện giờ Lâm Xuân Nhi đang ở Ba Âm Bồ Lỗ Khắc, trước mắt một mảnh trắng xóa, có thể loáng thoáng thấy được dòng sông quanh co khúc khuỷu, gió Tây Bắc gào thét cuồn cuộn cuốn mặt tuyết bay lên. Lâm Xuân Nhi lạnh đến mức kéo chặt áo lông trên người, hơi thở gặp không khí nhanh chóng ngưng thành sương trắng, đọng trên mặt cô. Xa xa, mấy người du mục cưỡi ngựa tới đón họ, tiếng vung roi quất ngựa, tiếng hò hét từ xa vẳng lại...

Cáp Ngộ Lạc nhảy dựng lên, lớn giọng hò: “Oa hú...” Giọng cậu vang tới mấy cây số, máy bay không người lái xoay quanh trên khoảng trống không người, camera bọc vỏ bông sau lưng bắt đầu công việc, tóm gọn sự tráng lệ của núi sông trước mắt.

Lâm Xuân Nhi đứng bên cạnh, mọi thứ trước mắt như mộng như ảo. Cảnh trước mắt cứ như giấc mộng kiếp trước kiếp này, trời cao đất rộng, vạn vật ngủ say giấc Đông, chực chờ nảy nở. Thần minh vũ trụ yêu cô, cô say trong mộng không chịu tỉnh. Năm bố qua đời cũng là năm tuyết lớn như vậy, cô ngồi một mình trên tàu hỏa, sau đó chuyển qua xe buýt, cuối cùng là một chiếc ba gác, tay ôm bình tro cốt của bố. Cô đứng giữa đất trời vắng vẻ không người, thả bay một nắm tro cốt, tận mắt nhìn ông an nghỉ giữa đất trời, từ nay về sau sáng rọi cùng trăng sao. Cô khóc mãi, trời cũng lạnh, nước mắt đóng băng trên mặt làm cả gương mặt phát đau, đau đến mức tim như đã chết.

Hồn phách còn có thể lưu luyến chín giây sau cùng, sau chín giây dường như đã hiểu thấu sinh tử, lựa chọn giữ chặt hay buông tay lại không phải chuyện dễ dàng. Nếu có thể, cô thà rằng hôm ấy mình cũng chết đi.

Khoảng thời gian đó cô điên cuồng nghe bài “Mọi chuyện không tệ như mình nghĩ”. Chờ đến khi Tiêu Muội tìm được cô trong căn nhà đầy bụi bặm của cô thì cô đã không còn ra hình người nữa. Lúc cô thấy Tiêu Muội, cô thậm chí không nói nên lời, chỉ vào gian nhà trống rỗng rồi nói với cô ấy: “Tớ mất tất cả rồi.”

Tiêu Muội bước tới ôm lấy cô, nước mắt nói: “Tết rồi đấy, Xuân Nhi.”

“Nhưng tớ không còn gì nữa.”

“Nhưng tớ... trắng tay rồi...” Cuối cùng cô đau đến mức gào khóc thành tiếng. Ở độ tuổi đó, có người bạn như thế kéo cô ra khỏi vũng lầy, đưa một Lâm Xuân Nhi tràn đầy vết sẹo về nhà cô ấy, đặt mua quần áo mới cho cô ăn Tết, chia sẻ bố mẹ mình cho cô, giúp cô sống qua những ngày tháng gian nan ấy.

Thời khắc này, nước mắt của Lâm Xuân Nhi lại đóng băng trên mặt. Cô quay lưng lại với cảnh gió tuyết, tránh khỏi ánh mắt của mọi người, hít sâu một hơi muốn mình nhanh chóng hồi phục lại. Thế gian này ngoại trừ sinh tử, có chuyện gì không phải chuyện tầm phào đâu?

Cáp Ngộ Lạc dẫn dân du mục đi tới chỗ cô, tuấn mã vây quanh cô thành vòng. Lâm Xuân Nhi cười ra tiếng, sau đó bị một dân du mục đưa lên ngựa. Cô khẽ thở hắt ra một hơi, sau đó thấy cảnh xung quanh nhanh chóng thay đổi, đời này thật đẹp!

Cô được đưa đến nhà người du mục, uống trà sữa ăn thịt bò khô, đi cùng họ tới suối băng múc nước, dần dần quên mất lạnh lẽo. Chờ đến buổi tối quay lại nơi ở, cô thấy mặt mình bị gió thổi thành hai luồng đỏ hồng. Điện thoại di động vang lên, cô nhận máy, nghe thấy Tiểu Hỷ nói: “Kiều Hận Văn muốn nói chuyện với chị.”

“Gọi thẳng cho chị là được mà.”

“Hồi sáng anh ta nói có gọi mấy lần nhưng chỗ chị không có tín hiệu.”

“À đúng rồi. Buổi sáng ở chỗ chị không có tín hiệu. Gửi số của anh ta cho chị đi, chị gọi cho anh ta!”

“Vâng.”

Tiểu Hỷ cúp điện thoại, gửi số của Kiều Hận Văn cho Lâm Xuân Nhi.

Lâm Xuân Nhi gọi tới, điện thoại vang một lúc lâu mới có người nhận máy, cô vừa nói được câu “Xin chào!” đã nghe giọng Kiều Hận Văn mang hơi lạnh thấu xương: “Lâm Xuân Nhi.”

“Tôi đây.” Lâm Xuân Nhi không định khách sáo với người này: “Thầy Trương tìm tôi, nói là anh không muốn giao việc này cho người khác làm.” Thầy Trương cũng không nói thế, nhưng họ tìm khắp nơi đến tận chỗ thầy Trương là có thể nhìn ra muốn hợp tác đến mức nào.

Kiều Hận Văn sững sốt một thoáng, sau đó cười ra tiếng: “Lâm Xuân Nhi, khi nào cô về?”

“Sáu ngày nữa.”

Kiều Hận Văn lấy một chiếc di động khác ra xem thời gian, sau đó hỏi: “Ngày 24 tháng 11 gặp mặt nói được chứ?”

“Anh tiện gặp ở đâu?”

“Đến công ty của các cô đi.”

“Được. Tôi gửi định vị cho anh.” Kiều Hận Văn ở bên chủ động quen rồi, nhưng trước giờ Lâm Xuân Nhi không kêu ngạo không hèn mọn. Cô định cúp máy gửi định vị cho anh ta thì lại nghe anh ta nói thêm: “Vương Cẩn không nói với đối tác kia của cô là tôi không muốn giao việc này cho người khác làm, nhưng tính ra cô phỏng đoán lòng người cũng giỏi đấy. Nếu cô đã thông minh như vậy thì thử đoán xem tại sao tôi lại cứ nhất quyết phải giao cho cô làm?”

“Chắc là không chịu được cảnh bị người ta từ chối.”

... Ở bên đầu kia điện thoại, Kiều Hận Văn nhưếng mày: “Cô có thể hiểu rằng tôi đang giúp xóa đói giảm nghèo, giúp một cách trúng mục tiêu. Các cô hay gọi như thế đúng không?”

... Lời này khiến người ta ghen hợm vô cùng, Kiều Hận Văn rất biết

cách ngược gió lật bàn, chỉ cần xuất hiện chút xíu biến hóa là anh ta nhất định sẽ phải thắng lại. Thôi thì cứ cho anh ta thắng, đằng nào cũng là “khách hàng thượng đế” của thầy Trương: “Vậy thì cảm ơn anh.”

“Đừng khách sáo. Tôi chờ địa chỉ của cô.” Kiều Hạng Văn cúp điện thoại, sau đó cầm di động nhìn Lâm Xuân Nhi kết bạn WeChat với mình. Anh ta nheo mắt lại, thầm nghĩ giả vờ giả vịt cũng chỉ tới mức như thế thôi.

...

Tống Thu Hàn ngủ thẳng tới khi tự tỉnh, xuống tầng thì thấy dì Thượng đang ngồi trước bàn đọc sách, chậm rãi vươn tay xoa cổ. Tống Thu Hàn thấy bà như vậy thì hỏi: “Vai gáy lại đau nhức à dì? Mấy ngày nay dì đừng nấu cơm, để cháu hẹn vật lý trị liệu cho dì.”

“Ôi dào... nào có yếu ớt như vậy? Chờ cháu ra ngoài thì dì đeo máy xoa bóp cổ là được.”

Tống Thu Hàn không thèm hỏi ý kiến, lấy di động ra hẹn vật lý trị liệu cho bà luôn, sau đó nói: “Hai giờ chiều người ta đến đấy. Khi nào xong thì dì ngủ một giấc đi. Tối cũng đừng chờ cháu, cháu chơi bóng xong sẽ đi liên hoan luôn.”

“Trần Khoan Niên có đi không?”

“Cậu ta nói là không tới.”

“Tại sao?”

“Đang yêu đương ạ.”

“Lại yêu đương?” Dì Thượng bày ra vẻ mặt đã quen quá rồi, sau đó hỏi: “Lần này là người nước ngoài hay con gái Trung Quốc?”

“Lần này dì cũng biết, Tiêu Muội đấy ạ.”

“... À.” Dì Thượng suy nghĩ một lát, khó tránh khỏi lo lắng cho Tiêu Muội: “Cô bé kia ngoan như thế, đừng bị Khoan Niên lừa.”

Tống Thu Hàn bật cười ra tiếng, xoay người lại thì thấy dì Thượng đã rót sữa bò, nấu xong trứng gà. Anh tiện tay bật bếp làm bít tết, sau đó ngồi xuống đối diện dì Thượng, vừa ăn vừa hỏi: “Dì Thượng, Tết năm nay dì ở đây với cháu hay về quê thăm người nhà?”

“Dì muốn về quê. Cháu không về Mỹ à?”

“Không ạ, Tết cháu muốn đi loanh quanh thăm thú trong nước.”

Dì Thượng hiền từ nhìn Tống Thu Hàn, chậm rãi gạt đầu dăm chiêu, cuối cùng hỏi anh: “Thu Hàn này, dì Thượng hỏi cháu, cháu cảm thấy trong nước tốt hay nước ngoài tốt? Có phải tới khi kết thúc kỳ công tác luân chuyển, cháu cũng sẽ không về Mỹ không?”

“Sao dì lại hỏi thế?”

Dì Thượng nhún vai: “Dì cũng không biết, trực giác cảm thấy thế.”

Tống Thu Hàn cười ra tiếng: “Không đâu dì Thượng. Luân chuyển xong thì cháu lại về, công việc và người thân của cháu đều ở bên kia mà.”

Dì Thượng gạt gù: “Thế năm mới dì Thượng ở quê lâu mấy ngày. Lâu rồi không gặp người nhà, sang năm lại đi thì cũng không biết khi nào mới gặp nhau. Đời người nói ngắn không ngắn, bảo dài cũng chẳng dài lắm. Năm ấy dì Thượng đi theo các cháu cũng cảm thấy mình còn rất trẻ, muốn gặp là có thể gặp, nào ngờ cũng không phải như vậy. Có vài người ấy à, cháu đi rồi là sẽ không gặp lại đối phương được nữa. Dù bây giờ máy bay rất nhanh, người cũng có tiền, nhưng nhiều khi vẫn không thể làm gì được.” Cũng không biết dì Thượng nói cho chính mình hay là nói cho Tống Thu Hàn nghe.

Tống Thu Hàn đang cắt thịt bò thì khựng lại, nhìn dì Thượng.

Lúc này đang là lúc mùa đông nắng ấm, bàn tay ấm áp của dì Thượng vỗ nhẹ mu bàn tay anh: “Thu Hàn à, dì Thượng già rồi. Nhiều lúc dì sẽ nghĩ, nếu ngày nào đó dì cũng đi thì ai sẽ ở bên cháu đây? Cháu đâu thể sống một mình cả đời, đúng không?”

Tống Thu Hàn không muốn nhắc đến chuyện sống chết nhất. Anh đã gặp rất nhiều cảnh sinh ly tử biệt rồi, có những lần xảy ra vào lúc tâm trí anh chưa được trưởng thành, những vết thương ấy nhiều năm sau nhìn lại vẫn máu thịt bầy nhầy. Anh uống cạn cốc sữa, cười với dì Thượng: “Dì Thượng, không phải dì thích mấy người bạn cấp ba của cháu à? Hôm nào cháu lại mời họ đến nói chuyện với dì.”

“Ừ! Chắc chắn phải dẫn Lâm Xuân Nhi đến, dì thích nói chuyện với con bé. Con bé thú vị lắm.”

“Vâng, đến lúc đó cháu mời cô ấy đến nói chuyện phiếm với dì, thu phí sáu trăm đồng một tiếng.”

Dì Thượng ngơ ngác không hiểu gì, Tống Thu Hàn cười thành tiếng: “Là tự cô ấy nói thế đấy, hám tiền khủng khiếp. Giờ cô ấy đang ở miền đất băng tuyết Tân Cương, chờ khi nào cô ấy về thì cháu mời đến nhà chơi với dì.”

“Bây giờ đang ở Tân Cương á? Thế thì lạnh chết người đấy.”

“Cô ấy bảo là chuyện làm ăn, cháu cũng không hỏi kỹ.”

“Ừ ừ.” Tống Thu Hàn nói xong thì đi rửa mặt, đeo túi thể thao ra ngoài: “Cháu đi chơi bóng đây, có việc gì thì gọi cháu nhé.”

“Cẩn thận đừng va đập ở đâu đấy, cũng không còn mười bảy, mười tám tuổi nữa đâu.” Lần nào dì Thượng cũng căn dặn như vậy.

“Vâng.” Tống Thu Hàn xuống gara, ngồi vào trong xe, châm một điếu thuốc. Anh không thể nói rõ tâm trạng mình lúc này, chỉ cảm thấy hơi nhói lòng. Chờ tới khi anh hút xong điếu thuốc kia thì mới xuất phát.

...

Lời tác giả:

Xuất xứ của hai câu trích trong chương này:

1) Thơ của Thương Ương Gia Thố (tạm dịch)

Bao năm rồi, người vẫn ngụ nơi vết thương của ta

Ta từ bỏ cả đất trời, lại không cách nào từ bỏ người

Cuộc đời ta thiên sơn vạn thủy

Theo nàng dần rời đi

Thế gian này ngoại trừ sinh tử, có chuyện gì không phải chuyện tầm phào

2) Mọi chuyện không tệ như mình nghĩ - Vạn Hiểu Lợi (tạm dịch)

Mỗi ngày đều chăm bẵm, nhưng đóa lan lại ngày càng héo úa

Gió mát đưa làn hương hoa hạnh tới

Hóa ra mọi chuyện không tệ như mình nghĩ

Muốn leo lên đỉnh núi ngắm phong cảnh, nhưng tới sườn núi chân đã rộp cả rồi

Dừng lại bên suối uống một ngụm nước

Hóa ra mọi chuyện không tệ như mình nghĩ

Bị đao phủ chặt bỏ đầu rồi

Hồn phách còn có thể lưu luyến chín giây cuối cùng

Giây đầu vừa qua đã chợt giật mình tỉnh khỏi giấc mộng

Hóa ra mọi chuyện không tệ như mình nghĩ

Chương 31

Tống Thu Hàn dừng xe lại, nhìn thấy Trần Khoan Niên đứng trước mũi xe mình.

“Không phải cậu đi hẹn hò à?” Tống Thu Hàn hỏi anh ta.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Sáng sớm nay cô ấy bị giáo viên hướng dẫn gọi đi rồi. Người nghiên cứu đúng là tàn nhẫn, trong lòng cô ấy tri thức quan trọng hơn tất cả.”

“Cậu cũng có ngày gặp rắc rối à?” Tống Thu Hàn cười anh ta, hai người đi đến sân bóng. Vào tới sân, họ mới phát hiện hôm nay là do Loan Niệm cầm trịch, là một trận đấu đặc biệt, đội bên kia toàn là diễn viên và ca sĩ có tiếng trong sạch.

“Hay lắm.” Tống Thu Hàn xoa tay: “Cuối cùng tôi đã biết tại sao thằng nhãi này nói có đội cổ vũ rồi. Trận hình này đúng là phải có đội cổ vũ.”

Tống Thu Hàn nhíu mày: “Sao Loan Niệm không nói là đấu với đội ngôi sao nhỉ?”

Trần Khoan Niên đụng vai anh: “Tốt biết bao, ở nước ngoài cũng từng đấu rồi đấy thôi.”

Hai người đến phòng thay đồ thay quần áo. Lúc đi ra, nhìn thấy mọi người tốp năm tốp ba xúm lại quanh sân, có mấy cô gái xinh đang duỗi chân. Đội trưởng hai bên đang trao đổi với nhau, Tống Thu Hàn

từng nhìn thấy đội trưởng của đội ngôi sao trên tivi: Kiều Hạng Văn.

Tống Thu Hàn ngồi xổm xuống thắt dây giày, nghe thấy có người gọi mình: “Tống Thu Hàn?” Anh ngẩng đầu thì trông thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Viên Như: “Quả nhiên là cậu.”

“Chào cậu.” Tống Thu Hàn đáp lại.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Cậu là thành viên của đội bóng này hả?” Viên Như hỏi anh.

“Cũng không tính, thỉnh thoảng ra chơi thôi. Cậu đến đây làm gì thế?”

“Tôi có hai người bạn trong đội ngôi sao, vừa hay hôm nay không có lịch trình nên chạy tới đây xem.”

“Xem bóng vui vẻ nhé!” Tống Thu Hàn bỏ lại một câu rồi chạy tới cạnh Loan Niệm để khởi động làm nóng người. Anh ta thấy Viên Như vẫn đang nhìn anh bèn quay người cười nói: “Cậu hẹn tới à?”

“Không phải.”

“Thế trái đất này nhỏ thật đấy! Khí chất người thật còn tốt hơn trên tivi, không muốn có chút gì đó à?” Loan Niệm nhỏ giọng trêu đùa.

“Hay là cậu đi nhé?”

“Tôi thì thôi đi.”

Lúc hai người họ trò chuyện, Trần Khoan Niên đã chạy tới chỗ Viên Như: “Viên idol, sao cậu không chào hỏi tôi thế? Phân biệt đối xử à?”

Viên Như tao nhã đứng dậy: “Không phải, vừa rồi tôi không thấy cậu, đấu bóng xong cùng đi ăn cơm nhé?”

“Chắc không được rồi, họ nói đấu bóng xong sẽ tụ tập.”

Viên Như gật đầu: “Thế để ngày khác vậy.”

“Ừ, nói chuyện sau nhé.”

Sau khi Kiều Hận Văn lên sân thì bắt gặp Viên Như ở bên sân đang nhìn một người đàn ông. Người nọ cao xấp xỉ anh ta, còn hơi vạm vỡ một chút, dáng người cực kỳ đẹp. Anh ta cảm thấy rất quen mặt, sau khi thực hiện dẫn cơ, lúc này mới nhớ tới scandal của Viên Như, là bạn trai mối tình đầu của cô ta, tình anh trong giới ngân hàng đầu tư. Kiều Hận Văn bỗng thấy hơi tán thưởng Viên Như, cô ta ở trong giới này lâu như thế, mắt nhìn người cũng coi như tạm ổn, là người tinh táo hiểm có.

Tống Thu Hàn thay đồng phục bóng rổ xong lập tức hóa thành mãnh thú. Kiều Hận Văn cũng thế. Trận thi đấu diễn đến cuối cùng trở thành hai người so kè, điểm số sát sao, đến nỗi thi thêm hiệp phụ vẫn bất phân thắng bại. Cuối cùng trọng tài đề nghị hai người ném rổ quyết định thắng thua. Kiều Hận Văn vén áo lên lau mồ hôi, lộ ra vòng eo tinh tế khỏe mạnh. Một cô gái bên mép sân hít sâu một hơi. Viên Như nhìn sang, thầm nhủ “Cô gái, nếu cô biết người mà mình đang tư tưởng ở phòng tôi ba tiếng đồng hồ tối qua, chắc cô sẽ mắng chết tôi nhỉ?”.

Từng giọt mồ hôi to chảy xuống trên mặt Tống Thu Hàn. Anh định kéo áo lên lau thì thấy máy quay ở bên cạnh sân thi đấu, nhú mào nhìn lại. Đồng phục bóng rổ ướt nhẹ dán lên người anh, có thể thấy rõ đường nét cơ thể. Viên Như đưa mắt nhìn bụng anh, thoáng chốc hơi thất thần. Đã bao năm trôi qua rồi, nhưng vẫn giống năm đó, cô ta muốn ngủ với anh. Cô ta uống một ngụm nước, nghe thấy có người gọi tên mình bèn quay đầu mỉm cười để mặc người ta chụp, sau đó dời tầm mắt trở lại sân bóng. Hai người đang tiến hành thi ném bóng, mỗi người một quả, tổng cộng mười phát, ai ném trúng rổ nhiều nhất thì người đó thắng. Viên Như nhớ tới quãng thời gian cấp

ba, cô ta ngồi bên mép sân xem Tống Thu Hàn chơi bóng, cô ta quen thuộc mỗi một lần nhảy ngăn bóng hay ném bóng của anh, cũng từng chứng kiến anh so ném bóng. Trong những trận thi ném bóng thể này, từ trước tới nay Tống Thu Hàn luôn là người chiến thắng. Nhưng họ đã không thể quay lại quá khứ được nữa rồi. Hai mắt Viên Như nóng bừng, cúi đầu sửa sang lại vạt áo của mình, lúc ngược mắt lên đã bình tĩnh trở lại.

Quả nhiên đúng như cô ta đoán, Tống Thu Hàn thắng.

Hai người đàn ông cùng đầu vào nhau tỏ ý hỏi thăm, sau đó ai nấy lùi lại trở về đội của mình, chụp ảnh chung với khán giả ở bên sân và các cổ động viên xong, lúc này mới coi như giải tán.

Tống Thu Hàn đi tắm rửa thay quần áo cùng Trần Khoan Niên. Trần Khoan Niên quay đầu lại liếc nhìn Kiều Hạo Văn rồi nói thêm: “Thể lực của Kiều Hạo Văn thật sự không tệ, chẳng qua chơi hơi bần.” Trần Khoan Niên đang nói về thái độ hung dữ của anh ta khi chơi bóng, đúng phải Tống Thu Hàn rất nhiều lần, có hai lần Trần Khoan Niên rất muốn xông tới đánh anh ta.

“Né là được. Còn nếu không được nữa thì đừng trả.” Tống Thu Hàn dấm anh ta một cú: “Ban này nếu tôi không giữ cậu, cậu lại muốn đánh nhau thay tôi. Với gương mặt kia của anh ta, nhớ như đánh hồng thì đồng đồ sưu tập cậu chắc chịu nửa năm cũng không đền nổi đâu.”

“Tiền tài chỉ là vật ngoài thân, vênh váo thì đáng bị ăn đòn.” Trần Khoan Niên lại quay đầu liếc anh: “Lần sau phải nói rõ với Loan Niệm, nếu còn rủ anh ta thì anh đây chẳng thềm chơi nữa. Nhớ sau này không chơi bóng nữa sẽ quay sang đánh người đấy.”

Tống Thu Hàn bật cười thành tiếng, di động buộc trên cổ tay vang lên, là Loan Niệm: “Sao thế?”

“Thay quần áo xong cùng đi ăn cơm nhé, cả đội cổ vũ nữa.”

“Tôi không tham gia vụ này đâu.” Tống Thu Hàn cất tiếng từ chối: “Tôi định chơi bóng đố mờ hôi tí, nhưng buổi sáng lúc ra ngoài, đi Thượng thấy cổ khó chịu, tôi lo bà ấy sẽ té xỉu nên phải về sớm chút.” Trần Khoan Niên ở bên cạnh la lên: “Tôi cũng không đi, tôi đi đón bạn gái.” Đã gọi Tiêu Muội là bạn gái rồi cơ đấy, Tống Thu Hàn liếc anh ta với vẻ đầy sâu xa.

“Đến nhé? Ăn mỗi bữa cơm thôi mà. Cổ đi Thượng không thoải mái cần nghỉ ngơi nhiều, cậu về cũng giúp ích được gì đâu?” Loan Niệm nói: “Không có tinh thần đồng đội gì hết! Hơn nữa tôi còn có chuyện muốn nói với cậu.” Loan Niệm đột nhiên trở nên đứng đắn.

“Được rồi, cậu gửi định vị nhà hàng cho tôi.” Tống Thu Hàn liếc nhìn Trần Khoan Niên: “Cậu còn đi đón bạn gái không?”

“Tôi cũng không đi đón nữa.” Trần Khoan Niên nhướn mày, tuân theo số đông.

Địa điểm dùng bữa được chọn là ở một quán bar.

Lúc hai người vừa mới bước vào, phát hiện họ đã bao trọn cả một khu nhỏ. Người của đội ngôi sao cũng có mặt. Hơn ba mươi người ngồi túm tụm trò chuyện. Tống Thu Hàn định tìm một vị trí yên tĩnh ngồi, không ngờ Kiều Hạng Văn đưa tay gọi anh: “Ê! Ngồi chỗ này nhé?” Anh ta đã thay quần áo, cũng bớt đi vẻ hung dữ. Áo sơ mi cởi bỏ hai nút thắt, ống tay áo xắn cao ba tấc lộ ra bắp tay rắn chắc, trái lại trông có mấy phần ngang bất cần đời.

“Thế ngồi cùng đi!” Hai người Tống, Trần đi tới đó, ngồi vào hàng ghế của Kiều Hạng Văn.

Kiều Hạng Văn cười nói với Trần Khoan Niên: “Buổi chiều chơi bóng, trông anh có vẻ muốn tấn tôi lắm.”

Trần Khoan Niên nhướn mày: “Rõ thế cơ à? Nhìn ra được hả?”

Kiều Hạng Văn cười rộ thành tiếng: “Chuyện thường trên sân thi đấu thôi mà. Tôi cũng muốn đánh anh, nhưng bên sân nhiều người đang đứng xem nên đành nhịn xuống. Hôm nào tìm một quán võ đấu đi.” Thế này rõ ràng đang hạ chiến thư. Ngày thường Kiều Hạng Văn bị chú ý quá nhiều, nhưng thật ra vốn dĩ anh ta là một người vô cùng hiểu chiến, dù ở trên giường hay trên sân thi đấu. Nhưng quả thật anh ta hiếm khi gặp được đối thủ, rất nhiều người e dè tiếng tăm của anh nên không dám ra tay với anh, hiếm thấy có ai không sợ như hai người bên cạnh này. “Tôi còn chưa biết phải xưng hô với các anh như thế nào?” Kiều Hạng Văn nhớ ra mình còn chưa biết tên của họ: “Trước khi thi đấu, tôi có xem qua danh sách nhưng không khớp.”

“Tổng Thu Hàn.”

“Trần Khoan Niên.”

“Tổng Thu Hàn.” Kiều Hạng Văn lặp lại tên của anh một lượt rồi hỏi anh: “Tôi nhìn thấy cái tên này trong danh sách người tham dự bữa tiệc ngành đầu tư, là anh đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Rất vinh hạnh được làm quen.” Giờ Kiều Hạng Văn đã hiểu tại sao hai anh chàng này không sợ rồi, chắc cũng là người có tiền: “Bạn cấp ba của Viên Như đúng không?” Anh ta gắng hỏi.

“Đúng vậy.”

“Thế vừa khéo gọi Viên Như tới ngồi cùng đi.” Kiều Hạng Văn nổi hứng hóng hót, mở di động nhắn WeChat cho Viên Như: [Tới đây ngồi đi, dẫn theo cả Lương Vũ nữa.]

Viên Như cũng không muốn ngồi cùng Kiều Hạng Văn lắm. Cho dù họ đã lén thân mật bao nhiêu lần thì ngoài mặt cô ta vẫn không muốn để người khác biết họ có quan hệ cá nhân, như thế làm vậy sẽ vạch trần

lớp vải che đậy bản thân, khiến cô ta cực kỳ khó chịu. Có lẽ đây là tôn nghiêm còn sót lại của Viên Như khi ở trước mặt Kiều Hạo Văn. Hơn nữa Tống Thu Hàn cũng đang ở đó, cô ta sợ anh nhìn ra manh mối gì đó rồi khinh thường mình. Viên Như cầm di động nhìn thoáng qua Tống Thu Hàn, anh đang uống nước, như thể chẳng chút bận tâm gì đối với chuyện này cả. Thật ứng với tên của anh, lạnh lẽo. Thế là cô ta nói với Lương Vũ ở bên cạnh: “Tới chỗ Kiều Hạo Văn ngồi đi!”

Lương Vũ hai mươi bốn tuổi mới vừa đóng xong mấy bộ phim, đang tuổi xuân tràn trề, vẫn luôn ôm tâm tư với Kiều Hạo Văn. Nghe Viên Như nói như vậy thì lập tức đi theo cô ta.

Trần Khoan Niên nói với Viên Như: “Lần này không cần đổi ngày khác nữa rồi, hôm nay được dùng bữa cùng nhau luôn.”

“Đúng vậy.” Viên Như ngồi bên cạnh anh ta rồi hỏi: “Đạo này đang bận gì à? Lúc trước thấy cậu nói ở trong nhóm là sắp tới phải tới trấn Cảnh Đức xuất khẩu một lô hàng sưu tập, đã đi chưa thế?”

“Tới tháng Mười Hai cơ.” Trần Khoan Niên chỉ vào Kiều Hạo Văn: “Các cậu quen nhau à?”

Viên Như nhìn Kiều Hạo Văn, anh ta đang tựa lưng vào sofa với vẻ mặt xem trò hay: “Cái giới này nhỏ lắm, thường xuyên qua lại là biết hết.”

“Ồ, thế à.”

Họ trò chuyện nhạt nhẽo câu được câu chăng, còn Tống Thu Hàn vẫn thong thả ngồi bên cạnh, cũng không đáp lời. Cuối cùng Lương Vũ cũng có được cơ hội quang minh chính đại ngồi bên Kiều Hạo Văn, bèn hỏi bộ phim mà anh ta diễn gần đây, nhưng đều đã chọn xong các vai. Kiều Hạo Văn liếc nhìn Lương Vũ, bắt gặp vẻ chờ mong trên gương mặt trẻ trung mơn mớn của cô ta, bèn hờ hững nói: “Còn vai nữ số hai đấy, cô có thể đi casting.”

“Thật ư?”

“Thật.”

Lời này lọt vào tai Viên Như, cô ta ngược mắt liếc Kiều Hận Văn, năm đó họ cũng bắt đầu từ câu này.

Tống Thu Hàn im lặng ngồi bên cạnh, nhưng lần tương tác này đều lọt hết vào mắt anh, ngoài mặt ba người này tỏ ra bình tĩnh, nhưng thực chất lại sóng ngầm cuồn cuộn. Quả nhiên phức tạp thật.

Chương 32

Liên hoan không thể tránh được phải uống rượu.

Tống Thu Hàn nói mình lái xe, từ chối uống, chỉ đặt cốc nước ấm bên cạnh. Dàn nhạc trên sân khấu đã bày xong nhạc cụ, màn hình cũng sáng lên, phát vài bài nhạc nhẹ nhàng. Nghĩ lại thì hôm nay không cần mời người hát live, trong số mấy nghệ sĩ ở đây thì có ba, bốn ca sĩ rồi. Trần Khoan Niên lên sân khấu, cầm guitar điều chỉnh âm, nói với Viên Như: “Nào, hát "những đóa hoa ấy".”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Viên Như cười rạng rỡ: “Cậu còn nhớ rõ à.”

“Chứ sao.”

“Vậy cậu vẫn đệm guitar cho tôi chứ?”

“Được thôi.”

Trần Khoan Niên lúc lắc cổ tay và ngón tay: “Gần nửa năm không chơi đàn nhưng chắc bản lĩnh vẫn còn đấy, chỉ kém Tống Thu Hàn xíu xiu thôi.”

Tống Thu Hàn cười vỗ bả vai anh ta: “Lên đi, tôi chụp ảnh cho hai cậu.”

“Vậy thì tốt quá, bao giờ về tôi làm ảnh ngày ấy bây giờ.”

“Cậu còn giữ ảnh chụp năm đó à?” Viên Như hỏi.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Có ảnh dim của tất cả các cậu luôn. Chờ sau này tôi phá sản, tôi sẽ buôn mấy bức ảnh đấy để mưu sinh.” Trần Khoan Niên cười đáp. Trong lúc trêu đùa, Viên Như đã lên bục. Trần Khoan Niên điều chỉnh dây xong, trao đổi ánh mắt với Viên Như, sau đó lập tức đàn khúc nhạc dạo. Viên Như nhắm mắt lại, nhớ tới mùa hè năm ấy mình mặc một chiếc váy trắng, Trần Khoan Niên còn vừa đánh nhau xong, khóe môi hơi rách ra, ôm đàn guitar ngồi bên cạnh cô ta. Tống Thu Hàn thì ở dưới bục rủ rê đám bạn hô hào, Lâm Xuân Nhi ở bên cạnh duy trì trật tự lại nghiêm mặt nói với anh: “Không được quấy rối.”

“Chúng tớ cổ vũ mà.”

“Các cậu đang quấy rối!”

Tống Thu Hàn cho hai ngón tay vào miệng huýt gió, sau đó nhìn sang Lâm Xuân Nhi: “Đây mới gọi là quấy rối này.”

...

Lâm Xuân Nhi tức đỏ cả mặt, mọi người đều cười thành tiếng.

Mùa hè năm ấy đẹp biết bao.

Viên Như cất tiếng hát: “Tiếng cười ấy khiến tôi nghĩ về bông hoa của mình...” Năm tháng trôi qua như mộng, tiếng động ồn ào xung quanh thoáng an tĩnh lại. Kiều Hạng Văn nhìn cô ta chăm chú, thấy được dáng vẻ năm tháng yên tĩnh tươi đẹp của cô ta, rất giống vẻ mặt lúc cô ta đang đóng phim. Anh ta lại nhìn sang Tống Thu Hàn đang cầm di động chụp ảnh cho hai người trên sân khấu. Kiều Hạng Văn phát hiện Tống Thu Hàn khá thú vị. Nói như thế nào nhỉ? Trên sân chơi bóng thì hung hăng như mãnh thú, giờ ngồi đây lại thu hết mọi góc cạnh trên người, nhưng vẫn khiến người ta không dám lại

gần. Đám con gái xinh đẹp bên cạnh vẫn luôn nhìn anh, anh thì lại không buồn chớp mắt, còn chẳng nhìn lại đối phương lấy một cái.

Tống Thu Hàn chụp ảnh gửi cho Trần Khoan Niên, cũng không dám gửi vào nhóm “Thiếu niên cùng lớp”. Chơi thì chơi, đùa thì đùa, nhưng trông hai người này cũng được coi là xứng đôi, nhớ chẳng may làm Tiêu Muội ghen thì không hay, dù sao hai người cũng mới bắt đầu yêu nhau. Trần Khoan Niên xuống sân khấu, cầm di động lên, lại gửi thẳng vào nhóm chat: “Xem này, quay lại tuổi mười bảy.” Đúng là thẳng thắn lại đơn thuần.

Viên Như cười thành tiếng, hỏi anh ta: “Không phải cậu nói có ảnh chụp năm đó à?”

“Để tôi lục lại cho xem.” Trần Khoan Niên lên bộ nhớ đám mây, tải ảnh xuống máy, sau đó gửi vào trong nhóm. Viên Như cầm điện thoại di động lên xem một lát, sau đó đưa cho Kiều Hạo Văn và Lương Vũ: “Đây là chúng tôi của năm đó.”

Lương Vũ nhìn kỹ, khen ngợi: “Đúng là đẹp từ bé đến lớn.” Sau đó lại hỏi Kiều Hạo Văn: “Anh thấy thế nào?”

Mấy năm nay Kiều Hạo Văn gặp không biết bao nhiêu con gái đẹp, từ cái nhìn của anh ta thì Viên Như cũng không tính là đẹp đến mức phải thốt lên. Mà tính tình anh ta cũng không khéo đưa đẩy, không thể khen ngợi người ta như Lương Vũ được. Anh ta chỉ có thể nhìn cẩn thận một hồi, sau đó bình luận: “Thanh xuân là tuyệt nhất.”

Viên Như cũng biết tính anh ta thế nào, có thể nói một câu “thanh xuân là tuyệt nhất” đã là đánh giá hay nhất mà anh ta có thể cho mình rồi. Cô ta cũng không để bụng, cầm lại điện thoại di động xem cẩn thận, nhớ tới từng chuyện từng con người năm đó, sau đấy còn bật cười ra tiếng: “Tốt thật đấy, may mà cậu có thể giữ được những bức hình này.”

Mấy năm nay cô ta hơi cô độc, ngoài mặt thì thân với vài người,

nhưng kiểu thân thiết ấy cứ như diễn phim vậy, có kịch bản đàng hoàng. Công ty và người đại diện chọn sẵn bạn cho cô ta, sẽ gặp nhau ở thời gian cố định nào đó, còn quan hệ cá nhân thì thật sự đã ít lại càng ít. Trần Khoan Niên không cho người ta cảm giác xa lạ, có thể xem như một người bạn thân.

“Anh Tống đã lập gia đình chưa?” Kiều Hạng Văn ăn một miếng bít tết rồi hỏi Tống Thu Hàn.

“Chưa. Còn anh?” Tống Thu Hàn hỏi lại. Vấn đề này khiến Kiều Hạng Văn cười thành tiếng, hai mắt rất sáng: “Anh cố ý.”

Tống Thu Hàn nhún vai: “Không phải rất nhiều người trong giới các anh thích kết hôn ngầm đấy à?”

Kiều Hạng Văn không ngại: “Tôi chưa lập gia đình, nhưng có bạn gái rồi.” Viên Như ngồi cạnh khựng tay lại, Lương Vũ ngược mắt nhìn Kiều Hạng Văn: “Anh đang đùa đấy à?” Trong một dịp chẳng ai quá thân quen với nhau thế này, nói như vậy thật sự rất mạo hiểm.

Kiều Hạng Văn hơi nhướn mày: “Nếu không thì sao? Đều là người trưởng thành cả rồi, phải giải quyết nhu cầu sinh lý kiểu gì? Ví dụ như cô, cô giải quyết kiểu gì?” Anh ta hỏi Lương Vũ, nhưng cách anh ta hỏi không khiến người ta suy nghĩ bậy bạ mà lại có cảm giác tự nhiên như đang tham khảo học thuật vậy.

Trước giờ Lương Vũ chưa từng tiếp xúc trực tiếp với Kiều Hạng Văn bao giờ, cũng không biết sau lưng người khác anh ta lại là người ăn nói sắc bén đầy tính công kích như vậy. Lương Vũ thoáng đỏ mặt, không biết phải trả lời thế nào. “Vẫn còn non lắm.” Kiều Hạng Văn nghĩ thầm trong lòng.

Sau khi Lâm Xuân Nhi hết bận, thấy ảnh chụp trong nhóm thì “ù” một tiếng.

Trần Khoan Niên hỏi: “Lâm Xuân Nhi, cậu ừ cái gì?”

“Đang kinh ngạc không biết sao các cậu lại gặp nhau.”

“Không cho cậu biết đấy.” Trần Khoan Niên cố ý mớm lời.

“Thế sắp đừng nói nữa nhé, nhịn đi ạ.” Lâm Xuân Nhi không rơi vào bẫy của anh ta, nói thẳng không muốn nghe. Tống Thu Hàn thấy hai người họ lại bắt đầu đấu võ mồm thì cười khế, vừa cười lên là trông đã hiền hòa đi nhiều.

Cứ tiếp tục anh đến tôi đi như vậy một lúc, thoáng cái đã khuya. Tống Thu Hàn đứng dậy đi nhà vệ sinh. Lúc anh ra khỏi nhà vệ sinh thì thấy một người đàn ông đứng trước mặt Viên Như, không biết hai người nói cái gì mà trông Viên Như có vẻ hơi tức giận. Người đàn ông kia nắm lấy cánh tay Viên Như hơi dùng sức. Tống Thu Hàn cau mày, đi đến hỏi Viên Như: “Cần giúp gì không?”

Người đàn ông nọ buông tay, hơi gật đầu với Tống Thu Hàn. Tống Thu Hàn loáng thoáng cảm thấy người này quen mắt, biết đối phương là nghệ sĩ nào đó, nhưng nghĩ mãi không ra.

Viên Như xoa nhẹ cánh tay, cười nói với người đàn ông “Gặp lại sau.” Sau đó cô ta đi về phòng trước Tống Thu Hàn một bước, mọi người lại chơi thêm một lúc rồi tan.

...

Buổi tối trước hôm kết thúc hành trình ở Tân Cương, Lâm Xuân Nhi gọi cho Tống Thu Hàn, hỏi anh còn muốn đặc sản Tân Cương không. Đương nhiên là Tống Thu Hàn muốn, cũng học phong cách nói chuyện của cô, trực tiếp gửi địa chỉ nhận hàng cho cô: “Gửi đến chỗ này.”

“Ok. Khi nào tở xuống máy bay thì mang sang cho cậu trước nhé?”

“Ngày mai tở nghỉ, đến đi.” Tống Thu Hàn không khách sáo chút nào.

Hôm sau Tống Thu Hàn cố tình không ra ngoài, ở nhà tập thể hình đọc sách, tới ba rưỡi chiều thì nhận được điện thoại của Lâm Xuân Nhi: “Đến cửa khu nhà của cậu rồi này, xuống lấy đi?”

“Được.” Tống Thu Hàn mặc quần áo ra ngoài, từ xa đã thấy Lâm Xuân Nhi mặc chiếc áo gió màu đỏ, đội mũ len màu đen đứng thẳng tắp nơi đó. Balo lớn của cô đặt ngay bên chân, tựa như một lữ khách cô độc. Cơn gió lạnh đầu đông chợt nổi lên, Lâm Xuân Nhi kéo mũ len xuống dưới thêm một chút. Tống Thu Hàn ho nhẹ một tiếng, cô quay mặt nhìn anh cười: “Nhanh thế?”

Tống Thu Hàn nhướn mày đi tới chỗ cô, mở rộng hai tay ra. Lâm Xuân Nhi ngờ ngác không hiểu sao.

“Không phải đòi ôm à?”

...

Lâm Xuân Nhi nhớ tới ngày đó mình xúc động nói ra lời như vậy thì cười hì hì. Tống Thu Hàn cũng không buồn chuyện với cô, vươn tay kéo tay cô, dùng sức ôm cô vào lòng, hai tay giữ chặt. Cô gái này bôn ba đường xa trở về, áo gió vẫn còn nhiễm hơi lạnh. Tống Thu Hàn nín thở, nhoáng cái đã trở lại thành cậu thiếu niên chưa trải đời năm xưa, ngay cả ôm người ta cũng lóng ngóng.

Lâm Xuân Nhi hơi khó xử, hai tay không biết để đâu cho phải, đầu óc trống rỗng, còn đang tự hỏi xem bạn bè ôm nhau thế nào, mãi mới nhớ ra ít nhiều. Cô dịch tay về phía xương bả vai của Tống Thu Hàn, nhưng lại nghe Tống Thu Hàn bật cười ra tiếng, cánh tay càng siết chặt. Hai người lập tức dựa sát vào nhau, sát đến mức lơ đãng có thể cảm nhận được tiếng tim đối phương đập, nhưng còn chưa kịp phân biệt cho rõ thì cả hai đã đồng thời buông tay.

“Cậu mang gì về cho tớ đấy?” Anh vội vàng hỏi.

Lâm Xuân Nhi ngồi xổm xuống mở ba lô, lấy một cái túi giấy ra: “Này, đây là Samsa. Cho vào lò nướng để hai trăm độ trong ba phút là ngon cực luôn!” Sau đó cô lại khom người lấy ra hai cái lon: “Dê đông đá nữa.”

Cũng chỉ có Lâm Xuân Nhi mới mang Samsa và dê đông đá xuyên qua ba nghìn cây số thôi nhỉ? Tống Thu Hàn ôm mấy thứ lật vật, đáy lòng ấm áp như xuân.

“Cậu ăn chưa?”

Lâm Xuân Nhi lắc đầu: “Trên máy bay ngủ quên, lát nữa tớ về nhà ăn tạm cái gì là được.”

“Ở lại ăn đi, tiện thể nói chuyện phiếm với dì Thượng luôn.”

“Có được không?”

“Có gì không được?” Tống Thu Hàn hỏi ngược lại.

“Vậy tớ không khách sáo đâu đấy.”

Tống Thu Hàn rút một tay ra nhận balo của cô, khoác lên vai mình: “Đi thôi.”

Hai người vào cửa đổi giày, Tống Thu Hàn gọi: “Dì Thượng ơi, Lâm Xuân Nhi đến này.”

Dì Thượng nghe nói Lâm Xuân Nhi tới thì vui sướng nhô đầu từ phòng sưởi nắng bên cạnh ra: “Xuân Nhi đến đấy à? Bảo Thu Hàn tiếp chuyện với cháu một lát, dì Thượng rửa tay rồi ra ngay.”

Tống Thu Hàn để balo của cô xuống sô pha, rồi lại cầm đồ ăn cất vào phòng bếp, sau đó hỏi cô: “Uống cà phê nhé?”

“Ừ.”

Tống Thu Hàn lấy một cái tách ra, cho một phần ba Americano, hai phần ba sữa tươi, một thìa siro, sau đó đưa cho cô. Lâm Xuân Nhi đứng bên cạnh tặc lưỡi: “Đã thấy một lần là không quên được à.”

Tống Thu Hàn ậm ừ, cũng cầm một tách cà phê ngồi xuống cạnh cô. Lâm Xuân Nhi cảm thấy hơi nóng nên cởi mũ xuống. Tóc cô bị mũ ép sát xuống đầu, vài lọn tóc bị ép thành sợi mì tôm xoắn tít. Tống Thu Hàn cười ra tiếng.

Lâm Xuân Nhi trừng anh, lấy một sợi chun buộc tóc ở cổ tay ra, buộc gọn tóc lên, kháng nghị: “Cười gì mà cười?”

Chương 33

Tống Thu Hàn cười mà không nói gì.

Lúc này dì Thượng mới đi từ phòng sưởi nắng ra, cơ thể mang theo mùi hoa: “Xuân Nhi vẫn mặc áo khoác à? Không nóng hả?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lúc này Lâm Xuân Nhi mới nhớ ra mình vào nhà mà quên cởi áo khoác, thế là bèn đứng lên cởi áo gió rồi treo lên kệ áo ngoài cửa. Áo bên trong của cô là áo giữ nhiệt kiểu cổ điển bó sát người có khóa kéo cổ. Cô đứng thẳng tắp, ngực cao eo nhỏ. Nửa người dưới là một chiếc quần thể thao loại rộng rãi, vóc người tuyệt vời khoe ra không chút bỏ sót. Tống Thu Hàn khoát cánh tay trên thành ghế, huyết sáo vang dội.

Lâm Xuân Nhi và dì Thượng nhìn sang anh.

Hơn mười năm rồi dì Thượng không nghe Tống Thu Hàn huyết sáo, còn đang buồn bực không biết âm thanh vừa rồi có phải anh làm ra không.

“Huyết sáo cái gì đấy?” Lâm Xuân Nhi hỏi.

Tống Thu Hàn nhướn mày nhưng lại không nói gì. Nếu giờ anh khen đáng người cô đẹp thì chắc chắn cô sẽ nằng nặc nói anh dâm dê.

Nhưng Lâm Xuân Nhi lại có thể nhìn ra ít nhiều từ ánh mắt của anh,

cầm gối ôm bên cạnh ném anh: “Nhìn đi đâu đấy hả!”

Tống Thu Hàn nắm lấy chiếc gối, cười phá lên.

Lúc này dì Thượng mới hiểu được, đưa tay che mắt, miệng thì nói: “Ôi trời ạ, dì chẳng hiểu bọn thanh niên các con nói gì cả.” Bà còn hé mắt nhìn lên qua kẽ ngón tay, sau đó cười thành tiếng.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Dì Thượng vừa cười xong, lúc này Lâm Xuân Nhi mới đỏ mặt. Cô quắc mắt lườm Tống Thu Hàn: “Bao nhiêu năm rồi mà chẳng tiến bộ gì cả!”

Tống Thu Hàn biết cô đang nói chuyện gì.

Khi ấy phòng học oi bức, không có lấy một tí ti gió nào, quạt điện treo tường quay chậm chậm. Đầu đám con trai đều quay theo quạt điện như hoa hướng dương hướng về mặt trời, nhưng làm thế nào cũng không bớt nóng được.

Lâm Xuân Nhi chống đầu, héo thành một đóa hoa lâu ngày chưa được tưới. Lúc này cô chỉ hận sao bản thân không gầy được như Tiêu Muội, không chừng mùa hè sẽ không gian nan đến mức này. Chữ trên bài thi trước mắt đều biến thành bóng chông, người cô ướm dẫm mồ hôi.

Tống Thu Hàn cầm mấy cây kem que bước vào lớp, ném hai cái xuống bàn cô, còn giật tóc đuôi ngựa của cô: “Người nổi nghiệp chủ nghĩa khoa học xã hội cũng héo à? Không phấn đấu thành thanh niên năm tốt nữa hả?”

... Lâm Xuân Nhi áp hai cây kem lên má, xoay người nói cảm ơn Tống Thu Hàn. Mồ hôi làm tóc mai cô ướm dẫm dán sát trán, gương mặt đỏ lựng, hai mắt rưng rưng: “Hình như tứ sốt nhiệt mất rồi.”

“Buồn nôn không? Chóng mặt không?” Tống Thu Hàn hỏi.

Lâm Xuân Nhi lắc đầu.

“Thế thì cậu chỉ đang nóng thôi.” Anh vươn ngón tay chạm vào gương mặt bụ bẫm của cô: “Sao Tiêu Muội không nóng như cậu?”

Lâm Xuân Nhi ăn cơm của chùa thì phải quét lá đa, cứ để mặc cho anh cà khịa mình. Cô cho kem vào miệng, lập tức cảm thấy mát mẻ. Sau đó cô quay sang chỗ khác học bài, chiếc áo sơ mi đồng phục dán lên người cô, làm lộ ra chiếc áo lót chữ T trắng như tuyết của thiếu nữ, làm Tống Thu Hàn tâm phiến ý loạn, luôn cảm thấy có người bên cạnh đang nhìn cô. Trong cơn tức giận, anh cầm chiếc áo sơ mi của mình trên ghế dựa nhét vào lòng cô.

Lâm Xuân Nhi vừa mát mẻ một lát đã bị người này nhét cho cái áo. Cô quay người trừng anh, thấy ánh mắt anh đang nhìn vào ngực mình. Tống Thu Hàn thấy cô ngỡ ngác không hiểu gì, cúi đầu viết vài chữ rồi đẩy tới chỗ cô: “Lộ hàng rồi kìa.” Khi đó từ này vừa mới lưu hành, Lâm Xuân Nhi còn chưa quen, vất hết óc mới nhớ ra. Lúc này lại thấy Tống Thu Hàn nhìn vào ngực mình, lập tức hậm hực mắng: “Cậu là đồ dê xồm!”

...

Mặt Tống Thu Hàn hơi đỏ lên, cả buổi chiều không đếm xỉa gì đến cô. Ngày hôm sau Lâm Xuân Nhi vừa vào lớp đã thấy bên chân Tống Thu Hàn là một cái quạt mới tinh. Cô đi tới xem, Tống Thu Hàn lờm cô: “Muốn dùng không?”

“Có.” Lâm Xuân Nhi gật đầu.

“Xin lỗi tớ đi.”

“Thù dai thế!” Lâm Xuân Nhi kháng nghị.

Tống Thu Hàn nhàn nhạt liếc cô một cái, chậm chạp điều chỉnh hướng quạt. Lâm Xuân Nhi dùng hai ngón nắm áo anh: “Tớ sai rồi. Tớ xin được cúi đầu trước tiền tài vạn năng.”

Trần Khoan Niên ở trong lớp kêu r/ên: “Tôi muốn ngồi cạnh Tống Thu Hàn!”

Cả lớp cười ầm lên.

Lâm Xuân Nhi nhớ tới chuyện này, cũng không nhịn được cười ra tiếng.

Dì Thượng thấy cô mệt mỏi đường xa thì vội hỏi: “Cháu mới đi đâu về à? Còn đi nữa không?”

“Cháu vừa tới Tân Cương một chuyến. Chắc vẫn sẽ đi nữa, nhưng chủ yếu là hai ba ngày thôi, không đi lâu ạ.” Lâm Xuân Nhi nói.

“Vậy cháu đang làm công việc gì mà nhiều thời gian tự do vậy?” Dì Thượng không nhịn được hỏi.

Lâm Xuân Nhi cười hì hì: “Dì Thượng, cháu mở một công ty nhỏ chung với bạn, miễn cưỡng duy trì sinh kế.”

“Gây dựng sự nghiệp à? Vất vả lắm đấy! Nhớ chú ý sức khỏe nhé.” Dì Thượng căn dặn.

“Công ty của cậu làm về cái gì?” Tống Thu Hàn nghe hai người nói đến đây thì ngả người ra trước nhìn Lâm Xuân Nhi.

“Công ty sáng tạo nội dung.”

“MCN à?”

(*: Mạng đa kênh, là các nhà cung cấp dịch vụ của bên thứ ba liên kết với nhiều kênh YouTube để cung cấp dịch vụ. Những dịch vụ đó có

thể bao gồm việc tăng lượng người xem, xây dựng chương trình nội dung, cộng tác với người sáng tạo, quản lý quyền kỹ thuật số, kiếm tiền và/hoặc bán hàng.)

“Cũng coi như thế...”

“Coi như?” Từ trước tới giờ Tống Thu Hàn vẫn luôn rất nghiêm túc trong công việc. Phạm vi của “coi như” quá rộng, anh muốn hỏi cho kỹ càng. Nhưng dì Thượng lại thấy anh đang cố gắng chọc cho Lâm Xuân Nhi xấu hổ, bèn lập tức ngăn lại: “Mãi mới có buổi nghỉ, không nói chuyện công việc đâu nhé. Tối nay Xuân Nhi muốn ăn gì? Để dì Thượng nấu.”

“Cô ấy tự mang lương thực rồi ạ.” Tống Thu Hàn chỉ vào một đồng hồ trên bàn bếp: “Đủ bữa tối cho ba người chúng ta.”

“Vẫn nên nấu món gì thanh đạm chút đi... không thì ngán lắm.” Lâm Xuân Nhi nói.

“Thế cậu nấu đi, dì Thượng đang đau vai gáy.” Tống Thu Hàn cười nói.

“Đạo đãi khách của cậu thật khiến tớ kính phục!” Lâm Xuân Nhi chấp tay, đứng dậy đi vào bếp. Tống Thu Hàn theo sau lưng cô: “Đùa cậu thôi, tớ nấu cho.”

Lâm Xuân Nhi thật sự đứng nghiêm bên cạnh luôn, muốn lờ đi bao nhiêu có bấy nhiêu. Cô cười cười nhìn Tống Thu Hàn lấy mấy món rau xanh trong tủ lạnh ra, đẩy dưa chuột tới chỗ Lâm Xuân Nhi: “Có thể được vinh hạnh ăn dưa góp chua cay tổ truyền của nhà họ Lâm không?”

“Chuyện nhỏ.” Lâm Xuân Nhi nhướn mày, đáy mắt lấp lánh. Tống Thu Hàn ngẩng đầu liếc nhìn gương mặt xinh đẹp hoạt bát của cô, trên môi thoáng hiện ý cười.

Dì Thượng ngồi bên cạnh nhìn hai người, bỗng có một ảo giác kỳ diệu. Năm đó bà đi đưa cơm cho Tống Thu Hàn, thấy anh và Lâm Xuân Nhi đùa giỡn đi ra ngoài từ cổng trường; hoặc là lúc bà thay ba mẹ Tống Thu Hàn tham gia họp phụ huynh, thấy anh chạy ra hành lang túm tóc Lâm Xuân Nhi. Hình ảnh khi đấy ăn khớp với tình huống bây giờ, cứ như chưa từng có mười mấy năm ngăn cách, hai người vẫn là thiếu niên tươi sáng. Dì Thượng bỗng trào dâng cơn cảm động khó lòng diễn tả, lặng lẽ đứng dậy về phòng, để lại không gian cho hai người trẻ tuổi.

Tống Thu Hàn nhìn Lâm Xuân Nhi cắt dưa chuột, có lợn tóc xõa xuống, cô dùng mu bàn tay gạt tóc sang một bên. Tống Thu Hàn mỉm cười cời găng tay, rướn người tới trước: “Tớ giúp cậu.” Đầu ngón tay lạnh lạnh không cần thận cọ qua gò má của cô, Lâm Xuân Nhi làm như không có chuyện gì xảy ra, nhưng đáy lòng lại dấy lên cơn gió xuân ấm áp.

Thật ra Lâm Xuân Nhi hơi sợ.

Mấy năm gần đây cô rất ít có cảm giác này. Người mình từng yêu thuở thiếu thời, sau khi thành niên vẫn tiếp tục rung động, cảm giác này quá trí mạng. Anh định cư ở Mỹ, chỉ ở trong nước nửa năm, nửa năm sau anh sẽ rời đi, sợ rằng phải vài năm nữa mới gặp lại. Như vậy mọi chuyện trong nửa năm này chẳng khác nào ảo ảnh trong mơ cả, chẳng biết lại phải tiếp tục đau khổ bao lâu. Trước giờ cô rất dũng cảm, nhưng lúc này lại đánh mất dũng khí phấn đấu quên mình. Cảm giác thích một người thời thanh xuân như một đóa hoa nhỏ, nở rộ nơi sâu nhất trong đáy lòng, thỉnh thoảng nhớ tới lòi ra ngấm lại đã đủ lắm rồi.

“Khỏi ốm chưa?” Tống Thu Hàn xào rau, nhớ đến chuyện cô bị ốm ở Tân Cương bèn hỏi.

“Đỡ rồi. Cậu nhìn tớ đi, cơ thể cường tráng, chỉ là cơn cảm bình thường thôi mà.” Lâm Xuân Nhi đưa dưa chuột cho anh: “Để vào tủ lạnh một lúc sẽ càng ngon hơn, để riêng cho dì Thượng một ít không

lạnh.”

Tống Thu Hàn lấy gần một nửa phần lại cho dì Thượng, để nửa kia bỏ vào tủ lạnh. Anh rót một cốc nước cho Lâm Xuân Nhi, hai người dựa vào bàn bếp nói chuyện phiếm.

“Cũng nhìn ra sức khỏe cậu rất tốt.” Tống Thu Hàn liếc nhìn dáng người của Lâm Xuân Nhi. Khi còn là thiếu nữ, cô mềm mại; còn sau khi thành niên, cô quyến rũ. Với thẩm mỹ của anh, mọi hình ảnh của cô đều là tiêu chuẩn đẹp của phái nữ.

Lâm Xuân Nhi bắt được ánh mắt của anh bèn vung tay qua đánh: “Lại nhìn loạn cái gì nữa thế!”

Vành tai Tống Thu Hàn đỏ lên, tiếng cười khẽ trầm thấp tràn ra từ cổ họng. Anh nghiêng đầu gọi: “Lâm Xuân Nhi.”

“Hả?”

“Tân Cương không có đặc sản gì khác à? Sao lại mang Samsa với thịt dê cho tớ, có phải cậu là quý keo kiệt không?” Tống Thu Hàn trêu cô.

“Tớ mang cho cậu nguyên một con dê thì cậu nấu được chắc?” Lâm Xuân Nhi hỏi ngược lại.

Tống Thu Hàn cười phá lên, sau đó nghiêm mặt nói: “Tốt lắm.”

“Cái gì tốt lắm?”

“Mấy thứ cậu mang về tốt lắm, cực kỳ ngoài ý muốn, nhưng lại là tâm ý hết sức chân thành. Đúng là chuyện cậu có thể làm ra được, tớ rất cảm động.” Tống Thu Hàn nói.

“Có thể mà đã cảm động rồi à? Vậy cậu bao cả bọn ra ngoài chơi, tớ cũng rất cảm động.”

“Tiền kiếm được là để tiêu, giữ lại có ích gì đâu. Sinh không mang tới, chết chẳng mang đi được.” Tống Thu Hàn chưa từng túng quẫn vì tiền, ba mẹ chưa bao giờ để anh phải chịu ấm ức. Từ lúc còn đi học anh đã chơi cổ phiếu, trái phiếu, kiếm lời được số tiền đầu tiên. Sau khi đi làm thì vào nghề này, dự án trong tay mấy chục triệu, mấy trăm triệu, thậm chí vài tỷ là chuyện thường. Dần dà, tiền với anh chỉ là con số.

Lâm Xuân Nhi nhìn anh chăm chú, thật lâu sau mới nói: “Vậy cậu... có cân nhắc làm từ thiện không?”

“Cũng được.” Tống Thu Hàn nghiêm túc: “Làm từ thiện gì?”

Lâm Xuân Nhi thấy anh đồng ý thì đứng thẳng người dậy, nghiêm túc nói: “Có rất nhiều khu vực nghèo khó, trẻ con chẳng những không được đi học mà còn không thể bảo đảm sinh hoạt cơ bản nhất. Dự án xóa đói giảm nghèo trúng mục tiêu có thể giúp được họ.”

Tống Thu Hàn suy nghĩ một thoáng: “Nhưng công việc của tớ bận lắm, biết rất ít về dự án xóa đói giảm nghèo trúng mục tiêu mà cậu nói. Tớ ủy thác cho cậu được không?”

“Nếu cậu tin tưởng tớ.”

“Tớ tin cậu. Chờ khi nào về cậu gửi tài liệu qua cho tớ, chờ tớ xem xong sẽ quyết định ngân sách giúp đỡ.”

“Có nhiều người dùng danh nghĩa từ thiện để lừa tiền lắm đấy.” Lâm Xuân Nhi nhắc nhở.

“Vậy cho cậu lừa vẫn hơn chứ.”

“Chờ cậu bị tớ lừa thì nên e ngại tình nghĩa bạn học năm xưa đấy.” Lâm Xuân Nhi dùng ngón tay chọc nhẹ vào ngực anh.

Tình nghĩa bạn học năm xưa, Tống Thu Hàn lẳng lẳng nhấm nuốt mấy chữ này trong lòng, sau đó len lén thay hai chữ thành “Tình nghĩa yêu thầm năm xưa”. Anh nhìn cô thật sâu: “Dưa chuột được chưa?”

“Được rồi, ăn cơm luôn nhé?”

“Ừ.”

Tống Thu Hàn đi gõ cửa phòng dì Thượng, ba người ngồi với nhau ăn cơm tối. Tống Thu Hàn ăn tấm lòng Lâm Xuân Nhi mang từ ngàn dặm xa xôi về, chỉ cảm thấy ngon hơn bất cứ mỹ vị nhân gian nào. Ăn cơm xong, Tống Thu Hàn đề nghị muốn đưa Lâm Xuân Nhi về nhà, anh đeo chiếc balo to đùng của Lâm Xuân Nhi, cùng cô tới gara.

Trước khi lên xe, Lâm Xuân Nhi hỏi Tống Thu Hàn: “Ngồi ghế phụ được không?” Là một cô gái độc thân lớn tuổi, cô rất hiểu vài quy tắc tiềm tàng của xã hội này. Có nhiều đàn ông không cho người khác tùy tiện ngồi ghế lái phụ trên xe mình.

Tống Thu Hàn nghiêm túc trả lời: “Không được.”

Lâm Xuân Nhi gạt đầu, mở cửa sau xe, nhưng lại bị Tống Thu Hàn đè tay lại. Anh kéo mở cửa ghế phó lái: “Lên xe đi. Đâu ra lắm quy củ vớ vẩn thế?” Anh đặt tay lên cạnh cửa che chắn, chờ cô lên xe mới đi vòng qua ghế lái, nói với bảng điều khiển xe: “Nhà Lâm Xuân Nhi.”

Lâm Xuân Nhi quay sang nhìn, bản đồ thật sự chỉ ra vị trí nhà mình.

“Tớ lưu.” Tống Thu Hàn không giải thích gì thêm, lái xe ra khỏi khu biệt thự, đi tiếp một đoạn đường là tới đại lộ đèn đuốc sáng trưng. Lâm Xuân Nhi nhìn đèn đường và dòng xe lướt qua ngoài cửa kính. Tống Thu Hàn lẳng lẳng lái xe, trong xe mở bài Bleachers “Good Morning”, là bài Lâm Xuân Nhi cũng thích, hai người đều không nói gì. Cảm giác an tĩnh này khiến lòng người thoải mái, thậm chí giảm bớt mệt mỏi từ hành trình dài của Lâm Xuân Nhi. Cảm giác an bình

tốt đẹp ngăn ngủi này khiến cả hai đều hi vọng nhà Lâm Xuân Nhi có thể xa một chút, hi vọng cô ở Hulunbuir, ở hồ Thanh Hải, ở Kanas hoặc thậm chí là ở hãn phố Bakuo, hi vọng cuộc hành trình này đừng kết thúc.

Thậm chí chờ tới khi xe dừng lại, cả hai đều không nói gì, chỉ tựa lưng vào ghế ngồi, lại nghe tiếp vài bài hát. Ánh sáng đèn đường dịu dàng xuyên thấu qua cửa sổ xe, hắt lên mặt Lâm Xuân Nhi, tự tại an bình, là khoảnh khắc thật đẹp, thật tuyệt.

Chương 34

Lâm Xuân Nhi vào nhà để tắm rửa, sau đó gửi tài liệu cho Tống Thu Hàn.

Tống Thu Hàn đọc kỹ, một thiếu niên trong số đó rất giống với người đã ở Tân Cương cùng với Lâm Xuân Nhi, thế là anh thoát ra hỏi cô: “Người này là người đi Tân Cương cùng với cậu à?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Đúng vậy, đó là đứa trẻ đầu tiên mà tớ giúp đỡ. Sau này nhóm bọn tớ cảm thấy việc này rất có ý nghĩa nên đã thành lập một tổ chức phúc lợi cộng đồng như thế này. Bây giờ cậu bé đó là đối tác của công ty tớ ở Tân Cương.”

Tống Thu Hàn nghiêm túc đọc hàng trăm trang tài liệu dự án, nhìn thấy quá trình trưởng thành của những người mà họ đồng hành, trong lòng vô cùng xúc động. Ở cuối tài liệu có một đoạn văn khiến anh càng xúc động hơn: Ngày hôm đó chúng tôi lên núi, ánh bình minh vừa hé rạng, dát vàng lên hoa cỏ mùa xuân, vạn vật trên đồi vừa sống động vừa tươi đẹp trong mắt chúng tôi. Con người sống trên cõi đời này đều có đau khổ. Chúng ta hãy ngồi xuống, dùng mồ hôi và nước mắt vun tưới cho một đóa hoa, một ngọn cỏ, mong đợi rằng nó có thể vượt qua mùa đông, sống đến mùa xuân năm sau, đến khi nở rộ khắp núi đồi, không bao giờ bị vứt bỏ.

Anh đặt điện thoại sang một bên, một lúc lâu sau mới cầm lên lại, nói với Lâm Xuân Nhi: “Tớ tham gia quyên góp, mỗi năm năm trăm nghìn tiền mặt và hai trăm nghìn tiền vật liệu. Chỉ có một yêu cầu duy nhất,

lúc bọn cậu đi làm công ích vào mùa xuân năm tới, tớ muốn được tận mắt xem thử.” Tống Thu Hàn hơi ngạc nhiên, anh không ngờ mình lại đưa ra quyết định nhanh như vậy, thậm chí anh còn không lên mạng tìm đọc thông tin, cũng không kiểm tra thật giả về tổ chức phúc lợi cộng đồng mang tính tự phát này. Nhưng anh cũng không nghĩ mình vội vã khi đưa ra quyết định này, thậm chí còn cảm thấy số tiền kia dùng rất xứng đáng.

“Được.” Lâm Xuân Nhi cũng không nhiều lời, lập tức gửi số tài khoản phúc lợi cộng đồng cho anh: “Mọi khoản quyên góp đều sẽ được công bố, bọn tớ chỉ là một tổ chức rất nhỏ, nhưng cũng có quy trình chứng nhận chuyên nghiệp, có thể tìm thấy các thông tin liên quan trên trang web chính thức. Đồng thời cũng thuê chuyên gia theo dõi mỗi một khoản tiền để tránh lạm dụng số tiền quyên góp. Cảm ơn cậu đã tin tưởng tớ.”

“Không bỏ rơi một bông hoa, một ngọn cỏ nào.” Tống Thu Hàn trả lời. Dường như anh đã hiểu rõ Lâm Xuân Nhi hơn một chút. Trên cả tình yêu, cô là một người có nhân cách sáng ngời, người mà Tống Thu Hàn ngưỡng mộ kể từ giờ phút này. Sau đó, Lâm Xuân Nhi mời anh vào một nhóm tên là “Niềm vui giản đơn”, trong nhóm cũng không nhiều người, thêm Tống Thu Hàn nữa là một trăm lẻ tám.

“Chào mừng mạnh thường quân mới của chúng ta, Tống Thu Hàn. Chúng ta đã tập hợp được một trăm lẻ tám vị tướng* rồi.” Lâm Xuân Nhi nói đùa.

(*: Xuất phát từ 108 thủ lĩnh Lương Sơn Bạc trong tác phẩm “Thủy hử”. Sau khi nhóm thủ lĩnh này đầu quân cho triều đình thì được lệnh đi chống quân nhà Liêu, kết cục cuối cùng toàn quân tan rã, chỉ còn 27 người trở về triều, những người còn lại hoặc tử trận hoặc rời đi)

“Thế này không ổn đâu, cậu bạn à. Kết cục không tốt.” Một người trong nhóm tên là Lão Trương nói.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Câu đùa này tuy đơn giản nhưng lại rất đẳng cấp, mang theo khí chất đặc biệt của phần tử trí thức. Tống Thu Hàn gửi nhãn dán ha ha, sau đó nói: “Xin chào mọi người.”

Mọi người bắt đầu sôi nổi trở lại, thi từ ca phú trời nam biển bắc, cực kỳ thú vị. Trước đây Tống Thu Hàn rất ít khi tiếp xúc với những người như vậy, phân tích các khía cạnh khác nhau trong cuộc sống một cách sinh động và mới mẻ, tài hoa hơn người, nhưng lại rất tự nhiên mà không khoe khoang. Hóa ra Lâm Xuân Nhi đang làm việc chung với những người như thế này.

Lâm Xuân Nhi lo Tống Thu Hàn sẽ thấy phiền, bèn nói chuyện riêng với anh: “Cậu có thể tắt thông báo tin nhắn, trong nhóm đều là những người lớn tuổi, nhiều người cũng thuộc giới truyền thông, đa số đều đã nghỉ hưu rồi. Bởi vì nhàn rỗi nên nói chuyện nhiều lắm.”

“Không phiền, thậm chí còn thú vị.” Cuối cùng Tống Thu Hàn cũng biết tại sao họ lại cho người ta ảo giác kỳ lạ như vậy, anh gửi một biểu cảm mỉm cười cho Lâm Xuân Nhi, sau đó hỏi cô: “Ngày mai là thứ Bảy, muốn đưa tớ đi sạc pin không?” Suốt mấy ngày liền anh vướng vào đủ các dự án khác nhau, cần tranh thủ nửa ngày cuối tuần để thư giãn. Không phải nghĩ ngợi đến công việc, chỉ ngồi chơi nói chuyện với những người hợp cạ.

“Được! Đưa cậu đến một quán cà phê riêng tư tầm nắng được không?” Lâm Xuân Nhi hỏi.

“Được. Mấy giờ?”

“Một giờ chiều được không? Tớ muốn ngủ đến khi tự thức dậy.”

“Được, tớ đến đón cậu.”

“Buổi tối uống chút gì không?” Lâm Xuân Nhi hỏi, cô cũng không nghiện rượu, chỉ là thỉnh thoảng rảnh rỗi uống một chút cũng rất vui

về.

“... Uống chứ, tài xế sẽ lái về.” Câu hỏi của cô trùng khớp với suy nghĩ của Tống Thu Hàn, hai người ăn ý với nhau.

“Ghê đấy, còn có tài xế nữa cơ.” Lâm Xuân Nhi trêu ghẹo.

Tống Thu Hàn cầm điện thoại cười: “Công ty cung cấp. Đi ngủ sớm chút nhé.”

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Tống Thu Hàn đặt điện thoại xuống, đột nhiên nhớ tới buổi tối trước ngày hẹn cô đi xem trận bóng ba đấu ba vào năm đó, anh nằm trần trọc trên giường, nghĩ nát óc để hôm sau mình trông thú vị và hấp dẫn trước mặt cô. Nhưng hôm sau cô lại lỡ hẹn, anh bị gãy xương, một buổi hẹn hò cứ thế kết thúc không lý do. Mùa hè đầu tiên tới nước Mỹ, anh đã từng nghĩ tới không chỉ một lần, nếu như ngày đó cô đến như đã hẹn, liệu họ của năm đó sẽ có gì đó khác chẳng? Có lẽ sẽ có. Nếu như hôm đó cô đến cuộc hẹn, có lẽ anh sẽ ôm cô vào lúc hoàng hôn, cô cũng sẽ đỏ mặt đẩy anh ra, mạnh mẽ lên án hành vi vô liêm sỉ của anh, cũng bày tỏ mình muốn trở thành một nữ thanh niên năm tốt xuất sắc, sau đó sẽ không bao giờ để ý đến anh nữa.

Buổi chiều hôm sau, Tống Thu Hàn lái xe đến cửa chung cư đợi cô. Anh xuống xe, dựa bên cạnh xe hít thở không khí. Một cậu bé đá bóng đến bên chân anh, anh đá mũi chân, đảo vài vòng rồi mới đá lại cho cậu bé kia. Quay đầu lại thấy Lâm Xuân Nhi đang cười đi về phía mình: “Chà, bản lĩnh vẫn còn nhỉ!” Tống Thu Hàn nhướng mày, tỏ vẻ đương nhiên, lại thấp thoáng mang theo vẻ kiêu ngạo bất tuân thời niên thiếu. Họ nhìn quần áo của nhau, sau đó cùng bật cười. Lâm Xuân Nhi duỗi ngón cái ra với Tống Thu Hàn: “Phối màu khá đấy.”

“Cậu cũng vậy.”

Lâm Xuân Nhi mặc một chiếc áo khoác lông dê màu nâu nhạt, bên trong mặc áo len cổ ao, chân mang đôi boots màu đen, gọn gàng và chững chạc. Tống Thu Hàn thì mặc một chiếc áo khoác lông dê màu đen, phối với áo len cổ cao màu nâu nhạt, chân thon dài. Hai bên lại nhìn nhau một chút, không nhìn được mà lại tăng bốc thêm lần nữa, sau đó mới lên xe.

Tống Thu Hàn không có chứng nổi điên trên đường, suốt dọc đường không không lấn làn hay giành đường, lái xe rất ổn định. Thấy anh lái xe như vậy thì không thể tưởng tượng được anh là tay đua xe nghiệp dư quanh năm ở nước Mỹ, là một người vô cùng sát phạt hiếu chiến.

Quán cà phê riêng tư mà Lâm Xuân Nhi nói nằm sâu trong hẻm, cửa sổ sát đất rất lớn, tràn ngập ánh nắng.

“Uống gì ngon?” Tống Thu Hàn hỏi cô.

“Dirty rất ngon, Black brick latte cũng ngon. Tớ đi mua, cậu ngồi đây đợi tớ.” Mấy lần ăn cơm đều là Tống Thu Hàn tính tiền, dù sao cô cũng phải mời một tách cà phê.

Tống Thu Hàn kéo cô lại, chỉ vào vị trí cạnh cửa sổ: “Cậu đi chiếm chỗ đi.” Giọng nói chém đinh chặt sắt, không cho phép thảo luận.

“Vậy cho tớ một tách giống cậu.” Lâm Xuân Nhi cũng không giành với anh, ngoan ngoãn đi chiếm chỗ.

“Được.”

Lúc Tống Thu Hàn xếp hàng gọi cà phê, quay người thấy Lâm Xuân Nhi cởi áo khoác ngồi dưới ánh mặt trời, thuận tay rút một quyển sách trên giá sách ra xem, ánh nắng phủ một tầng ánh sáng vàng lên mái tóc của cô. Vào một buổi chiều đầy nắng, cô gái cởi bỏ sự góc cạnh, dịu dàng đợi anh. Nhưng rồi cái người đang ngồi đợi anh vừa

xoay mặt đã thay đổi dáng vẻ ngay, uống cà phê với khí thế uống rượu, chỉ ba ngụm đã hết ly dirty kia. Thấy Tống Thu Hàn ngạc nhiên, cô vội vàng nói: “Uống như vậy đã lắm. Một ngụm sữa lạnh tinh khiết kết hợp với espresso nóng, đúng là bùng nổ vị giác. Cậu mau thử đi.”

Thấy cô như vậy, Tống Thu Hàn không nhịn được mà cũng làm theo cô, uống cả một ngụm lớn. Giống như lời cô nói, lạnh và nóng, thơm và tinh khiết, một ngụm hai trong một ngon tuyệt: “Cậu am hiểu về ăn uống vui chơi như thế, có còn thời gian kiếm tiền nuôi gia đình nữa không?” Tống Thu Hàn cười nói.

“Thế nên tớ mới chưa bao giờ thoát nghèo.” Lâm Xuân Nhi nháy mắt với anh.

“Không phải cậu chưa thoát nghèo, mà cậu thật sự quá nghèo.” Tống Thu Hàn gõ ngón trỏ lên trán cô, sau đó uống một ngụm hết sạch ly dirty kia, sau đó mới chính thức cùng cô lãng phí thời gian.

Lúc này cũng không cần nói chuyện, Lâm Xuân Nhi lấy tai nghe không dây ra nhét vào một tai, Tống Thu Hàn duỗi tay cầm lấy chiếc còn lại nhét vào tai mình, hươ tay với cô: “Nghe danh sách phát của cậu.”

“Có thể phong cách hơi khác đấy...”

“Cứ tới đi.” Tống Thu Hàn tỏ vẻ không hề sợ hãi.

“Cậu muốn biết sở thích của tớ chứ gì.” Lâm Xuân Nhi nói đùa, mở phần mềm ra ấn phát, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Cậu giống chàng trai mà tôi từng gặp, công thanh xuân bước trên con phố tháng Chín...”

Cô nghe bài “Kết hôn”, híp mắt đắm mình dưới nắng, cuối cùng tự cô cũng trở thành một vầng hào quang.

Chiều hôm nay, hai người ngồi ở đó, nhìn ông cụ ngoài cửa sổ chậm rãi lê bước chân, người lớn dắt con em vừa rời khỏi trường luyện thi, chiếc xe đạp cũ nát chạy qua với tiếng chuông inh ỏi. Trong tai lại chuyển hết bài này đến bài khác, danh sách phát của Lâm Xuân Nhi giống như cái cách cô theo đuổi sự đa dạng của mỹ thực vậy, không bao giờ biết bài hát tiếp theo sẽ là phong cách nào.

Tống Thu Hàn thích tất.

...

Lời tác giả:

Giải thích:

“Kết hôn” của Lão Lang, Vạn Hiểu lợi, Lý Chí.

Chương 35

Tới bốn giờ chiều, Trần Khoan Niên gọi tới. Anh ta nhàm chán hỏi Tống Thu Hàn đang ở đâu.

Tống Thu Hàn nhìn Lâm Xuân Nhi ngồi khoanh chân lật sách dưới đất, nhẹ giọng đáp: “Đang ra ngoài uống cà phê.”

“?” Trần Khoan Niên sững sốt, sau đó hỏi: “Với ai? Ở đâu?”

Tống Thu Hàn quay đầu nói với Lâm Xuân Nhi: “Trần Khoan Niên đấy.”

Lâm Xuân Nhi ghé đầu qua, vừa cười vừa nói: “Không cho cậu chơi cùng đâu!”

Trần Khoan Niên ngớ ngờ: “Cậu với Lâm Xuân Nhi hẹn riêng đi uống cà phê á?”

“Làm sao?”

“Không gọi tôi?”

“Không phải hôm nay cậu kín lịch rồi à?”

“Làm gì có chuyện gì.” Trần Khoan Niên không cam lòng, ít nhiều có cảm giác cô đơn vì bị vứt bỏ: “Gửi địa chỉ đây, tôi phải đi tìm hai người.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tống Thu Hàn bịt loa thoại, quay đầu lại hỏi Lâm Xuân Nhi: “Có cho cậu ta đi cùng không?”

Lâm Xuân Nhi giả bộ lộ vẻ khó xử, nhướn mày nói: “Thôi miễn cưỡng chấp nhận vậy.” Sau đó cười phá lên: “Bảo sắp Trần đi thẳng đến chỗ ăn cơm tìm chúng ta nhé.” Nói xong, cô lấy di động ra, tìm một nhà hàng, gửi định vị cho Trần Khoan Niên. Tiếp đó, cô nói với Tống Thu Hàn: “Mấy hôm trước ở Tân Cương ăn thịt dê bò nhiều nên nóng trong người, thèm cá chết đi được. Tối nay bọn mình đi ăn canh cá chua nhé?”

“Ừ.”

Cửa hàng canh cá chua Lâm Xuân Nhi nói đã ở thủ đô gần ba mươi năm rồi. Hai người lái ô tô đi trước, không có gì bất ngờ xảy ra, bị kẹt xe. Hệ thống thông báo cuộc gọi đến của Tống Thu Hàn trên xe vang lên, anh chưa xem đã nhận máy: “A lô.”

“Thu Hàn.” Là bố Tống.

Lâm Xuân Nhi đeo tai nghe chống ồn lên, ngồi bên cạnh im lặng tránh đi. Tống Thu Hàn cau mày: “Sao muộn thế này rồi mà bố còn chưa ngủ?”

“Tham gia một hoạt động với chú Phương của con, vừa về đến nhà. Mười một giờ trưa Bắc Kinh Gia Ly sẽ đến sân bay Bắc Kinh đấy, đừng quên đi đón con bé.”

“Vâng. Con hứa rồi thì đương nhiên sẽ đi đón.”

“Vậy là tốt rồi.” Bên kia điện thoại có tiếng bố Tống ngáp dài, hình như đã mệt. Sau đó ông lại căn dặn Tống Thu Hàn: “Gia Ly là con gái, lại một mình, ở bên đấy lạ nước lạ cái, con chịu khó chăm sóc cho nó.”

Tống Thu Hàn liếc thoáng qua Lâm Xuân Nhi, thấy cô đeo tai nghe chống ồn, tiến vào trạng thái lão tăng nhập định. Cô dùng rất nhiều lễ nghi của người trưởng thành để trói buộc bản thân mình như vậy, khiến Tống Thu Hàn khó chịu trong lòng. Anh rút tai nghe của cô ra, nói với cô: “Không sao, bố tở mà.”

Bên đầu kia điện thoại, bố Tống khựng lại: “Con đi xã giao à?”

“Không phải xã giao, con đi với bạn.” Tống Thu Hàn sửa lời của ông, sau đó nói: “Con đang lái xe, mai con gọi lại cho bố.”

“Không cần, con để ý an toàn.” Bố Tống cúp điện thoại.

Tống Thu Hàn đặt tai nghe kia vào lòng bàn tay Lâm Xuân Nhi: “Lâm Xuân Nhi, cậu theo cái đám quy củ vớ vẩn này từ bao giờ đấy?”

“Hả?” Lâm Xuân Nhi quay đầu nhìn anh.

“Cậu lên xe không dám ngồi ghế phụ lái, tở nghe điện thoại thì cậu đeo tai nghe chống ồn. Tở không chú ý nhiều như vậy, cậu cũng không cần lúc nào cũng thận trọng kiêng dè.”

“À. Tở sợ lỡ chẳng may nghe được cái gì không nên nghe rồi rước họa vào thân.” Lâm Xuân Nhi cười nói đùa.

Tống Thu Hàn bỗng cảm thấy hơi đau lòng. Nhiều lúc anh nghĩ, thời đại này cực kỳ hà khắc với phụ nữ độc thân. Các cô gái cứ như nhất định phải tuân thủ nghiêm ngặt một số hành vi, chuẩn tắc mới có thể cho người ta nhìn nhận rằng bản thân đoan chính. Ngay cả một người có tính cách như Lâm Xuân Nhi mà vẫn cẩn trọng từng tí như vậy, có thể thấy được là người khác thì càng nặng nề hơn.

“Con gái của chú người quen về nước mở một buổi trình diễn thời trang.” Không biết sao Tống Thu Hàn lại giải thích với Lâm Xuân Nhi như vậy. Anh nghe cô “ồ” lên tỏ vẻ đã hiểu, quay sang nhìn cô đầy ẩn ý: “Có phải cậu lại suy nghĩ tận đầu tận đuôi rồi không?”

“Hả?”

“Bây giờ trong đầu cậu đang biên soạn chuyện tình tươi đẹp của tớ và người khác.” Tống Thu Hàn vừa nhìn đã nhìn thấu cô, khiến cô chột dạ đỏ mặt, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bỏ lại cho anh một câu: “Nói bậy.”

“Nói nghe thử xem cậu biên soạn cái gì rồi.”

“Không hay lắm đâu...” Lâm Xuân Nhi không đỏ mặt nữa, vừa quay đầu lại đã trở thành một đấng anh hùng.

“Có gan bịa chuyện mà không có gan nói à?” Tống Thu Hàn nhướn mày, rõ ràng đang gây sự.

“Hai người các cậu được ba mẹ mỗi lái đĩnh hôn từ nhỏ, là thanh mai trúc mã vô tư lớn lên với nhau. Mà nay đến độ tuổi thích hợp để kết hôn, hai bên gia đình có ý tác hợp. Hai người các cậu cũng là tình chàng ý thiếp...” Lâm Xuân Nhi có được tay bút đáng tin cậy, đương nhiên cũng có một bộ óc biết biên tập tình tiết. Cô nói rất chính xác, không lệch với sự thật bao nhiêu.

Tống Thu Hàn nắm tay lái, nhìn đường chăm chú, qua một lúc lâu mà không nói gì. Anh tỉ mỉ nghiền ngẫm lời của Lâm Xuân Nhi, sau đó bật cười ra tiếng. Đèn xe ngang qua xuyên cửa kính phả vào mặt anh, mảng mờ mảng tỏ, khiến anh trông hơi thần bí: “Đầu óc cậu khá hơn hồi còn đi học đấy.” Anh nói một câu chẳng đâu vào đâu.

“Đoán đúng rồi à?”

“Ừ, đoán đúng rồi. Chỉ có câu cuối cùng sai. Tớ với cô ta không phải là tình chàng ý thiếp, tớ không thích cô ta.” Giọng Tống Thu Hàn rất bình thản, cứ như đang nói một chuyện không liên quan gì đến mình: “Tớ về nước cũng là vì trốn kết hôn.” Đến một đoạn đường chật như nêm cối, anh dứt khoát tắt máy: “Có phải cậu định cười nhạo tớ

không? Đã thời đại nào rồi còn phải chạy trốn vì không muốn cưới. Nhưng tớ bất đắc dĩ, mấy năm này sức khỏe bố tớ không tốt lắm, còn vào ICU một lần, tớ không dám cứng đối cứng.”

Đây là lần đầu Tống Thu Hàn nói về cuộc sống cá nhân của mình với Lâm Xuân Nhi, chuyện này không nằm trong dự định nói chuyện hôm nay, nhưng anh lại kể cô nghe rất tự nhiên.

“Cứ từ từ, không chừng ngày nào đó có thể thay đổi.” Lâm Xuân Nhi an ủi.

“Hay giờ tớ tìm người kết hôn vội, sau đó nhanh chóng sinh con nhỉ?” Tống Thu Hàn trêu cô. Như anh mong muốn, Lâm Xuân Nhi lắc đầu như trống bỏi: “Tuyệt đối không được. Kết hôn vội không phải chuyện đùa, chẳng may gặp người mình không hiểu rõ, sau này chỉ khổ con cái thôi.”

“Thì tìm người đáng tin cậy ấy? Ví dụ như cậu chẳng hạn.” Tống Thu Hàn khựng lại một thoáng, không hiểu sao tim mình hẫng mất nửa nhịp: “Cậu xem, cơ thể cậu rất đẹp, hai ta lại quen biết nhiều năm, tớ tin được nhân phẩm của cậu.”

“Nhưng tớ là người theo chủ nghĩa không kết hôn! Tớ không giúp cậu được.” Lâm Xuân Nhi nghiêm túc đáp. Cô thật sự là người theo chủ nghĩa không kết hôn, nếu không thì kiểu gì cũng tìm được một người trong số cả đồng đàn ông vây quanh cô mấy năm nay. Cô luôn tràn ngập nhiệt tình với mọi chuyện, chỉ riêng không muốn tiến vào nắm mồ hôn nhân. Trong lòng cô, người thân cận đến đâu cũng sẽ có ngày chia ly, mà cô lại không chịu đựng nổi ly biệt thêm lần nào nữa.

Cô nghe bài “Kết hôn”, nhưng lại là người theo chủ nghĩa không cưới gả. Tống Thu Hàn giả vờ bình thản liếc cô một cái, vươn tay vỗ nhẹ lên gáy cô: “Không sao, tớ không kéo cậu vào vũng lầy đâu, tự tớ vùng vẫy được.”

“Chúc cậu thành công.”

Hai người nói chuyện cả đoạn đường, cuối cùng cũng tới nhà hàng kia. Nhà hàng lâu năm không tu sửa, xập xệ vô cùng. Nhưng bước chân vào đã thấy không khí náo nhiệt. Trần Khoan Niên chưa tới, hai người ngồi ở vị trí gần cửa sổ gần cuối. Lâm Xuân Nhi đưa máy tính bảng gọi món cho Tống Thu Hàn: “Này, gọi thoải mái đi. Tối nay tớ mời.”

Tống Thu Hàn bị hành vi hào sảng của cô chọc cười, không nhận được mà búng trán cô: “Công tử Bạc Liêu là dùng để diễn tả cậu đấy à?” Kiều Hạng Văn vừa từ phòng đi ra, đúng lúc bắt gặp cảnh này. Anh ta tựa vào cửa phòng, hưng phấn đứng đó xem một lát, sau đó lại rút di động ra chụp một tấm hình. Trên sân bóng rổ là ông hoàng ba điểm mặt lạnh, còn lúc này lại hờn hờn nhìn một cô nàng. Đúng là thú vị. Cô gái kia trông cũng không lớn lắm, khoảng hai lăm, hai sáu gì đó, mặt mày sáng sủa, ánh mắt trong trẻo. Mắt nhìn của Tống Thu Hàn cũng khá đấy.

Kiều Hạng Văn vừa gặp một lần đã chung tình luôn với nhà hàng canh cá chua này, ăn gần hai chục năm rồi, cũng không thể ngờ sẽ gặp Tống Thu Hàn ở đây. Anh ta đeo khẩu trang, lại nhìn đối phương thật sâu rồi mới vào phòng.

Tống Thu Hàn tranh thủ lúc Lâm Xuân Nhi gọi món để mượn cơ đi nhà vệ sinh, tiện đường tìm nhân viên làm thẻ hội viên của nhà hàng. Tiệm này cũng gần công ty anh, sau này tới đãi nhân viên một bữa ngon cũng được. Chủ yếu là vì anh không muốn Lâm Xuân Nhi tiêu pha. Còn về phần tại sao không muốn để Lâm Xuân Nhi tiêu pha, chính anh cũng không nói rõ được.

Còn chưa ngồi xuống đã thấy Trần Khoan Niên đút hai tay vào túi quần nhàn nhã đi tới. Anh ta vừa ngồi xuống đối diện họ đã bắt đầu khiển trách: “Hai người cảm thấy làm thế có thỏa đáng không hả? Bỏ lại mình tôi, còn hai người nào là cà phê, nào là canh cá chua. Chỉ cần có chút tình người thôi đều sẽ không thể làm ra chuyện như

vậy.”

“Cậu có thể hẹn bạn gái cậu.” Tống Thu Hàn trêu ghẹo.

“Cô ấy tới Tây An đến giờ chưa về!” Trần Khoan Niên cũng không kiêng dè, quay đầu nói với Lâm Xuân Nhi: “Cậu không biết cô ấy về hay chưa à?”

Lâm Xuân Nhi không buồn đấu võ mồm với anh ta, chỉ tay về phía cô gái mặc trang phục dân tộc Miêu cạnh đó: “Thế lát nữa gọi một tri âm tri kỷ tới cho cậu nhé? Ca liên tục rượu liên tục. Uống rượu hay không cũng không quan trọng, quan trọng là nghe hát.”

Trần Khoan Niên và Tống Thu Hàn quanh năm ở nước ngoài, không hiểu ý của Lâm Xuân Nhi lắm, nhưng cũng đồng ý bừa luôn.

Các cô gái tộc Miêu không quen biết đứng thành hai hàng cất giọng hát. Họ mở xoang hát bằng giọng ngực mạnh mẽ, đứng thành hai hàng, biển rượu lần lượt mở rộng từng chút một, từ chén cao nhất chảy xuống dưới, chảy thẳng vào chén của Trần Khoan Niên. Bên tai anh ta là tiếng Miêu ca hát, còn trong miệng là rượu gạo rót xuống họng, tính ra cũng được xem như mỹ vị.

Lâm Xuân Nhi ở bên cạnh hò reo trầm trồ khen ngợi, Tống Thu Hàn nhìn cô mà buồn cười.

Sống một cuộc sống náo nhiệt hoạt bát như vậy, thật tốt.

Chương 36

Cuối cùng Tống Thu Hàn cũng được thỏa mãn.

Anh đi ăn cơm với Lâm Xuân Nhi vài lần những vẫn chưa lần nào thỏa cơn đã. Mà hôm nay, trong tiệm canh cá chua ồn ào náo nhiệt, họ nói rất nhiều chuyện năm xưa, không gian ấm ỹ xung quanh như chất xúc tác rót vào cốt tủy Tống Thu Hàn, khiến cả người anh nổ tung, nổ cho sự ổn trọng tự kiềm chế nhiều năm tan thành khói bụi, chỉ trong bầu không khí đơn giản khiến người vui mừng đêm nay. Chính anh cũng không tự biết, lúc anh vào nhà, trên mặt vẫn duy trì nụ cười, vừa thấy dì Thượng đã chạy tới ôm bà, miệng than thở: “Dì Thượng, hôm nay trời đẹp thật đấy.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Dì Thượng nhìn ra bên ngoài, gió thổi cành khô lay động phần phật, trời này mà đẹp á?

Lâm Xuân Nhi cũng chơi rất đã.

Ánh đèn lúc sáng lúc tối, dường như trở lại mùa hè năm mười bảy tuổi, họ ở trong trại hè, len lén uống rượu. Đám học sinh cấp ba hằng hái chơi suốt một ngày đều ngủ cả rồi, còn cô thò đầu ra khỏi lều ngắm sao. Khu vực đóng quân đã ngoài đen kịt một màu, sao trên bầu trời cực sáng. Lâm Xuân Nhi lẩm bẩm: “Không dám nói lớn quá, sợ làm người trên trời tỉnh giấc!”

“Cậu có làm người trên trời tỉnh không thì tớ không biết, nhưng tớ thì có bị cậu làm tỉnh đấy.” Tống Thu Hàn nhô đầu ra khỏi lều của mình,

ngiêng người nhìn cô.

Lâm Xuân Nhi hốt hoảng che miệng, thì thầm nói: “Làm ồn đến cậu à?”

“Ừ.”

Hai người đều không nói thêm gì nữa, Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi đang cùng nhau ngắm sao thì Trần Khoan Niên ở đối diện cũng thò đầu ra, khe khẽ huýt sáo với Tống Thu Hàn, đánh mắt sang một bên để ra hiệu. Tống Thu Hàn hiểu ý, nhướn mày một cái, sau đó nói với Lâm Xuân Nhi: “Đi ngủ sớm đi, ngủ muộn là ảnh hưởng đến phát triển trí thông minh đấy.” Sau đó anh đeo balo của mình rồi đi theo Trần Khoan Niên.

Lâm Xuân Nhi tò mò không biết hai người này định đi đâu, len lén theo xem thử. Cô thấy họ dừng lại dưới một thân cây, Tống Thu Hàn lấy hai lon thiếc nhỏ trong túi ra, ném cho Trần Khoan Niên một lon. Đang len uống bia đây mà.

Lâm Xuân Nhi do dự một hồi, quyết định đi mách cô giáo. Nhưng cô vừa xoay người đã bị Trần Khoan Niên mắt sắc bắt được, chỉ vài bước đã nhảy đến trước mặt cô: “Lâm Xuân Nhi, cậu lại định đi mách lẻo đấy hả!”

“Ừ đấy!” Lâm Xuân Nhi hùng hồn vô cùng.

Tống Thu Hàn chạy chậm đến trước cô, ghé sát mặt lại gần cô: “Lâm Xuân Nhi, cậu nghĩ hay lắm.” Anh vươn tay cánh tay quặp cổ cô lại, tính ra cũng không dùng bao nhiêu sức, nhưng đủ để ép Lâm Xuân Nhi phải đi tới tán cây cùng mình, giả vờ nạt cô: “Ngồi xuống!”

Lâm Xuân Nhi háo hán phải biết nhẫn nhịn, bèn nghe lời ngồi xuống, mở to mắt vô tội hỏi Tống Thu Hàn: “Hai người các cậu định bắt cóc tớ à? Tớ khuyên hai cậu nhanh chóng thu tay lại, chỉ cần tớ còn một hơi, tớ chắc chắn sẽ tố cáo hai cậu!” Dáng vẻ vô cùng nghiêm túc.

Hai cậu bạn bị cô chọc cười, Trần Khoan Niên vỗ bả vai Lâm Xuân Nhi: “Hôm nay cậu phải đồng tâm hiệp lực với bọn này.”

“Thông đồng làm bậy thì có.” Lâm Xuân Nhi chữa lời anh ta, sau đó nhìn balo của Tống Thu Hàn: “Cho tớ xem thử hai cậu mang theo bao nhiêu tang vật đi?”

Tống Thu Hàn mở ba lô, thật sự không ít.

“Uống không?” Tống Thu Hàn hỏi cô.

“Uống.” Lâm Xuân Nhi chìa tay về phía Tống Thu Hàn, lại thấy anh cau mày hỏi lại: “Không làm gái ngoan nữa à?”

“Giờ gái ngoan đang khát nước!”

Tống Thu Hàn thuận tay mở một lon đưa vào tay cô, thấy cô ngửa đầu muốn cạn thì vội cản lại: “Uống từ từ thôi, lạnh đấy.”

Lâm Xuân Nhi cười với anh, uống cả một hớp to, sau đó chép miệng: “Ừ.” Cô như vừa mở ra một cánh cửa khác của cuộc đời, bia này ngon thật đấy! Cô không nhịn được lại nhấp thêm một hớp, sau đó tiếp đón hai người còn lại: “Nào nào nào, dô.” Lúc cô không làm lớp trưởng đúng là y hệt người điên. Đêm đó ánh sao thật đẹp, mà Lâm Xuân Nhi uống nửa lon bia đã say rồi. Tống Thu Hàn đưa cô về cái lều nhỏ của cô, ánh trăng dịu dịu xen qua khe hở tiến vào lều, thiếu nữ thắm hơi men ngủ thiếp đi, môi thơm ở ngay trước mắt. Ma xui quỷ khiến thế nào Tống Thu Hàn lại khom người xuống, đôi môi mang theo hơi lạnh hấp tấp sượt qua môi cô, sau đó luống cuống chạy mất.

...

Lâm Xuân Nhi ngủ thẳng đến mười một giờ mới dậy, tắm xong thì nhấp một hớp yến mạch lớn, sau đó cô nhận được điện thoại của

Tiểu Hỷ: “Chị Xuân Nhi, em đang ở dưới lầu nhà chị rồi.”

“Chờ một lát.” Cô lấy một chiếc áo phông thấm mồ hôi, áo nỉ lông cừu cùng một chiếc áo khoác gió, mặc lần lượt từng cái một, xỏ đôi giày chạy, lúc này mới ra ngoài. Thấy Tiểu Hỷ đang khởi động thì cũng chạy tới cùng kéo căng cơ với anh ta, sau đó cùng đi. Kế hoạch của họ là chạy từ nhà Lâm Xuân Nhi đến công ty, thay quần áo, sau đó gặp Kiều Hạng Văn.

Bởi vì tối qua Lâm Xuân Nhi uống thả ga nên hai người lên đường hơi sớm hơn dự định. Tốc độ là 6 phút/km, chạy nửa tiếng đến công ty. Vậy là còn khoảng một tiếng để chuẩn bị.

Hồi sáng Kiều Hạng Văn vừa kết thúc một buổi họp mặt, cũng không còn lịch trình nào nữa, thế là đến thẳng khu vực gần công ty Lâm Xuân Nhi. Anh ta ngồi trong xe bảo mẫu nghỉ một lát, Vương Cảnh đi mua đồ ăn lành mạnh cho anh ta. Anh ta ăn vài miếng rồi đặt sang bên cạnh. Từ xa có một nam một nữ chạy tới, mặt bị gió đông thổi đến đỏ bừng. Màu đỏ trên mặt cô gái khiến ngũ quan có vẻ mơ hồ, nhưng dáng người lại rất đẹp.

Đa số đàn ông đều ưa vẻ ngoài, Kiều Hạng Văn lại ở trong cái giới này, thành ra càng quá mức. Đôi nam nữ kia quẹo vào công ty của Lâm Xuân Nhi ngay trước mặt Kiều Hạng Văn, anh ta nhướng mày.

Wang Jing chỉ ra ngoài: “Ồ? Người chúng ta sắp gặp hôm nay kìa?”

Kiêu Hạng Văn không đáp lại, chỉ nói: “Hai mươi phút nữa gọi hỏi họ tới đâu rồi, bàn xong cho sớm đi. Tôi buồn ngủ.”

“Được.”

Kiêu Hạng Văn bỗng nhớ tới lời từ chối khéo của Lâm Xuân Nhi, thế là tính háo thắng chủ động lại nổi lên. Anh còn chẳng muốn đợi tới hai mươi phút nữa, đổi ý bước xuống xe, tự gọi cho Lâm Xuân Nhi.

“A lô.” Tiếng thở của Lâm Xuân Nhi hơi hỗn loạn, giọng của cô khi không bị ồm nghe rất êm tai.

“Tôi tới rồi.” Kiều Hạng Văn nói.

“Hả?” Lâm Xuân Nhi nâng tay lên nhìn đồng hồ: “Anh đến sớm thật đấy.”

“Chưa chuẩn bị xong à? Cần trang điểm sao?” Kiều Hạng Văn chế nhạo.

Lâm Xuân Nhi nhận thấy đối phương mang địch ý, bèn cười khẽ thành tiếng: “Cũng không cần thiết. Chúng tôi cũng vừa tới nơi, để tôi bảo Tiểu Hỷ xuống đón anh.”

“Được. Làm phiền rồi.” Kiều Hạng Văn nói xong thì cúp máy luôn, lại nghe Vương Cẩm cầu nhàu: “Dù sao cũng phải giữ lại chút thể diện cho người ta chứ, đằng nào cũng cần hợp tác.”

Tiểu Hỷ chạy chậm xuống dưới, thấy Kiều Hạng Văn và Vương Cẩm thì đi tới đó bắt tay: “Xin chào, tôi là Tiểu Hỷ. Xin mời đi theo tôi.”

“Chạy bộ à?” Kiều Hạng Văn biết rõ còn hỏi.

“Đúng vậy.”

Mấy người vừa trò chuyện vừa đi lên tầng, bắt gặp một cô gái tới đón. Cô mặc áo len cao cổ màu đen, áo khoác vest màu xám kiểu rộng, bên dưới là quần jean bó sát, đi boot da, tóc thì buộc cao sau gáy thành đuôi ngựa gọn gàng, nụ cười rạng rỡ. Lâm Xuân Nhi vươn tay với Kiều Hạng Văn: “Chào anh, tôi là Lâm Xuân Nhi.”

“Thay quần áo nhanh đấy”. Kiều Hạng Văn thầm nghĩ. Vết gió thổi đỏ bừng trên mặt cô vẫn chưa tán đi hết, nếu anh ta không biết thì có khi còn tưởng là cô xấu hổ khi gặp mình. Nhưng lúc này nhìn lại, anh ta thoáng sửng người. Gương mặt cô gái này chẳng phải trùng khớp

với cô gái ngồi đối diện Tống Thu Hàn tối qua đấy à? Anh ta vươn tay nắm nhẹ tay cô, cô chạy mườì mấy cây số, sức nóng còn chưa giảm, hơi nóng từ lòng bàn tay truyền thẳng tới lòng bàn tay hơi lạnh của Kiều Hạng Văn. Vương Cẩn cũng chủ động vươn tay: “Vương Cẩn.”

“Lâm Xuân Nhi.”

Nói xong, Lâm Xuân Nhi dẫn họ vào văn phòng: “Xin lỗi, công ty vừa thành lập nên hoàn cảnh còn rất đơn sơ.”

“Làm gì có, đã có phong thái của công ty sáng tạo nội dung rồi.” Vương Cẩn khách sáo với cô. Kiều Hạng Văn lấy điện thoại di động ra, liếc nhìn ảnh chụp trộm tối hôm qua, xác định Lâm Xuân Nhi chính là người ăn cơm cùng Tống Thu Hàn, thế là không nhin được mà quay sang nhìn cô chăm chú.

Văn phòng của Lâm Xuân Nhi không lớn, ngồi bốn người là trông đã hơi chật chội rồi. Tiểu Hỷ đi lấy nước cho Kiều Hạng Văn và Vương Cẩn, cô dứt khoát đứng lên, đẩy bàn làm việc đến sát tường. Bàn làm việc hơi nặng, cô xoay người nhờ Kiều Hạng Văn: “Phiền anh phụ một tay được chứ?”

Cô gái này cũng không khách sáo gì cả. Kiều Hạng Văn đi tới cạnh cô, không chờ cô nói gì đã dùng hết sức đẩy bàn làm việc đến góc tường.

“Anh khỏe thật đấy!” Lâm Xuân Nhi dựng ngón tay cái với anh ta, thấy đối phương lạnh lùng lườm cô thì cười khẽ, coi như không nhìn thấy.

Chương 37

“Hay là để tôi nêu ý kiến của bên chúng tôi trước?” Vương Cẩn là người đại diện số một trong giới, đã chứng kiến rất nhiều cảnh tượng hoành tráng rồi. Bây giờ nhìn thấy mọi người chẳng ai nói gì, bèn xung phong phá vỡ cục diện.

“Được.” Lâm Xuân Nhi mỉm cười nhìn Vương Cẩn, cô đặt cuốn sổ tay lên đầu gối, mở nắp bút ra. Trên đầu nắp bút là một ngôi sao sáu cánh màu bạc rất bắt mắt, Kiều Hận Văn lướt mắt nhìn qua. Thời nay đã không còn nhiều người dùng bút máy nữa, nhưng cô lại có một cây bút máy cực kỳ xịn, cộng quần áo và phụ kiện trên người cô lại cũng không đắt bằng một cây bút máy này. Chiếc bút máy Montblanc này là món quà mà Lâm Xuân Nhi tự mua tặng cho mình nhân dịp sinh nhật tuổi ba mươi. Cô rất ít khi dùng đồ xa xỉ, đối với cô cây bút này đã là rất xa xỉ rồi.

“Vậy tôi bắt đầu trước nhé?” Vương Cẩn hỏi Kiều Hận Văn.

“Được.” Kiều Hận Văn tựa lưng vào ghế, nhìn Lâm Xuân Nhi viết lên cuốn sổ tay dòng chữ: Ngày 24 tháng 11, Joe. Bàn tay cô uyển chuyển, nét viết thoải mái tự nhiên, tư thế rất đẹp.

“Thật ra, theo như lời cô Lâm đã nói lúc trước, phòng làm việc của chúng tôi có thể tuyển dụng một số nhân viên đến để làm việc, nhưng chúng tôi cũng cần phải cân nhắc đến những chuyện khác. Chúng tôi cần người chia sẻ một phần áp lực của công việc để chuyên tâm vào sự nghiệp của Joe. Cho nên sau khi suy nghĩ kỹ càng, chúng tôi quyết định bỏ ra một cái giá cao để tìm một công ty hợp tác.” Vương Cẩn nói chuyện tránh nặng tìm nhẹ, chứ thật ra họ đã tìm kiếm trên

thị trường được một thời gian rồi nhưng vẫn không tìm được ai thích hợp.

Ngòi bút của Lâm Xuân Nhi chấm lên cuốn sổ, đúng là không thể viết được một từ nào. Lời nói khách sáo như thế này thì có gì cần ghi chú chứ? Kiều Hạng Văn thấy khi Vương Cẩn nói cô đặt bút viết, còn khi Vương Cẩn nói xong cô lại nâng bút lên, nhưng trên cuốn sổ vẫn chỉ có mấy chữ như vậy. Anh ta thầm nghĩ hẳn là cô “nhà văn” này sắp phát bực rồi.

Quả nhiên.

“Tôi đã xem bảng báo giá rồi, các mức giá đều ở mức trung bình hoặc thấp, nói thật là không thể gọi là giá cao.” Lâm Xuân Nhi nói chuyện đúng mực, bình tĩnh thoải mái nhưng lại nhắm thẳng vào vấn đề chính.

“Mức giá này đã rất cao rồi, chúng tôi đã xem bảng giá của những công ty khác.” Vương Cẩn đáp.

“Mức giá cao thấp sẽ tương ứng với các dịch vụ hỗ trợ và ROI mà các vị yêu cầu.” Lâm Xuân Nhi đóng nắp bút lại nói: “Chúng tôi chỉ phụ trách về nội dung, đánh giá và kiểm tra KPI, chứ không nên có GMV*. Đây là sự khác biệt cơ bản giữa việc làm nội dung và tiêu thụ sản phẩm.” Ngụ ý của cô là các người đang hợp tác kiểu lừa lọc, muốn chiếm lợi của chúng tôi: “Hay nói cách khác, khi sáng tạo nội dung, anh Kiều Hạng Văn chính là nội dung, còn khi làm thương mại thì anh ấy chỉ là sản phẩm thương mại thôi. Công ty tôi có khả năng sáng tạo nội dung, nhưng không đồng ý chuyện bán sản phẩm.” Cô nói Kiều Hạng Văn là sản phẩm thương mại, lời này cũng rất bén nhọn. Mặc dù bây giờ trong giới showbiz, nghệ sĩ đã bị định nghĩa là một món hàng, nhưng khi cô nói lời này ra vẫn khiến Vương Cẩn giật mình trong lòng. Người đứng đầu công ty mới thành lập trước mắt này thật đúng là không có tình người.

Lần này Vương Cẩn đã đụng phải đá cứng rồi. Trước kia cô ấy dùng

danh tiếng của Kiều Hạo Văn để đàm phán, bất kể là bên A hay bên B thì đều rất ít khi gặp khó khăn. Không ngờ hôm nay lại gặp được một người không coi ba chữ “Kiều Hạo Văn” ra gì cả, đúng là khiến cô ấy phải bẽ mặt. Nhưng Kiều Hạo Văn lại cảm thấy cô ấy đáng đời, trước kia anh ta đã nói rồi, chỉ cần là công ty thật sự có năng lực thì chắc chắn sẽ nghiên cứu kỹ lưỡng các chỉ số đánh giá và sẽ không vội vàng chấp nhận cuộc làm ăn này. Ngay cả khi có một vài số liệu thì làm giả cũng rất dễ. Nhưng Vương Cảnh không tin, cô ấy không ngờ một công ty mới thành lập lại cứng rắn như vậy.

Từ đầu đến cuối Kiều Hạo Văn đều không nói gì, anh ta đưa tay khẽ vuốt cằm mình, ánh mắt vẫn luôn đặt lên cây bút của Lâm Xuân Nhi. Hôm qua khi cô và Tống Thu Hàn ăn cơm với nhau cũng không có sự sắc sảo như thế này.

“Cô Lâm, vậy lần đàm phán này đã đi vào ngõ cụt rồi.” Vương Cảnh bắt đầu ép tới.

Lâm Xuân Nhi lại cười, nhìn về phía Kiều Hạo Văn: “Trong công ty tôi có một cô gái rất thích anh Kiều. Nếu tôi nhớ không lầm thì cô ấy chính là phó hội trưởng của hội support cho anh.” Cô đang muốn dẫn dắt Kiều Hạo Văn tham dự vào cuộc trò chuyện.

Kiều Hạo Văn nhíu mày.

“Sau này có thể cho cô ấy chụp với anh một bức ảnh được không?” Lời Lâm Xuân Nhi nói là thật, Nhị Thiển thích Kiều Hạo Văn đến phát điên. Theo lời cô ấy nói thì giấc mộng cả đời này của cô ấy chính là được sinh bé con cho Kiều Hạo Văn.

“Được.” Từ đầu đến giờ, đây mới là chữ thứ hai mà Kiều Hạo Văn nói.

“Vậy thì tốt quá.” Lâm Xuân Nhi cười nói.

“Tóm lại là sao?” Cuối cùng Kiều Hạo Văn cũng chịu mở miệng: “Cô

chấp nhận, hay không chấp nhận đây?”

“Có đồng ý hay không đều phụ thuộc vào thành ý của đôi bên.”

“Tất cả thành ý của tôi đều dựa trên sự chấp nhận của cô.” Tính cách hiếu thắng của Kiều Hạng Văn lại bắt đầu trỗi dậy, anh ta không cho phép mình tỏ ra yếu thế trong bất kỳ tình huống nào. Huống hồ lần này, anh ta còn đang là bên A.

Chậc, cũng gớm đấy.

Tiểu Hỷ và Lâm Xuân Nhi đã từng tham gia vào rất nhiều cuộc đàm phán thương nghiệp khác nhau, nhưng tình thế căng thẳng như hôm nay lại rất hiếm thấy. Dưới áp lực mạnh mẽ của Kiều Hạng Văn, bấp bùi anh ta bắt đầu không khống chế được mà căng lên, nhưng Lâm Xuân Nhi lại chẳng sợ.

Năm ấy cô bị gọi đi sửa bản thảo cho Kiều Hạng Văn, đã nhận được những lời chỉ trích hơn thế này nhiều. Sau khi sửa đi sửa lại, cuối cùng vẫn sẽ dùng bản đầu tiên. Đây chính là Kiều Hạng Văn.

“Tôi tin là anh đã nhận ra tôi không có thành ý.” Lâm Xuân Nhi đột nhiên ra vẻ bất cần, cô cất bút máy vào túi áo vest, đứng dậy rồi đặt cuốn sổ lên bàn: “Cuộc làm ăn thiệt thòi như thế chúng tôi không làm được. Hoặc là đàm phán rõ ràng về nội dung nhiệm vụ trước rồi thương lượng về giá cả dựa trên nội dung nhiệm vụ một lần nữa. Hoặc là...” Cô xoè hai tay ra: “Tôi không đủ quyết đoán để đưa ra quyết định một việc không rõ bản chất như thế này.” Cô lấy lui làm tiến.

Kiều Hạng Văn đột nhiên bật cười thành tiếng, nói với Vương Cẩn: “Mót quá.”

Vương Cẩn sững sốt, Kiều Hạng Văn?

Kiều Hạng Văn đứng dậy nói: “Tôi mượn WC dùng một lát, mọi người

cứ nói chuyện trước đi nhé.” Sau đó anh ta nói với Tiểu Hỷ: “Dẫn tôi đi một đoạn được không?”

“Được, mời anh đi bên này.” Tiểu Hỷ cũng hiểu được sương sương, Kiều Hận Văn và chị Xuân Nhi có cách đàm phán của riêng mình. Nhưng ngày hôm nay thật sự quá sôi nổi. Sau khi chỉ WC cho Kiều Hận Văn, anh ta liền quay về chỗ ngồi.

Kiều Hận Văn đi từ WC ra, nhìn thấy gần bàn làm việc có mấy món đồ thuộc loại quần áo thể thao, áo phông, áo ni lông cừu và áo khoác gió ném loạn ở đó, anh ta có thể tượng tượng ra cảnh hoảng loạn thay quần áo của cô khi nhận điện thoại của anh ta, cũng nhìn thấy được dáng vẻ phô trương thanh thế của cô. Cô nói cô không có thành ý, nhưng tất cả thành ý của cô đều ở đây hết rồi. Anh ta nhìn chăm chú một hồi rồi mới quay trở lại phòng làm việc của Lâm Xuân Nhi.

Không biết Lâm Xuân Nhi và Vương Cẩn đã làm gì với nhau, mà chưa đến mười phút hai người đã trò chuyện về việc làm móng tay đẹp. Vương Cẩn đang khoe bộ móng cô ấy mới làm cho Lâm Xuân Nhi xem, miệng còn nói: “Bộ này là kiểu kẻ dạ tweet đó.” Sau đó cô ấy cầm tay Lâm Xuân Nhi lên: “Ngón tay cô thon dài, da trắng như bóc thế này, làm móng màu bột đậu cũng rất đẹp.”

“Vậy hôm nào tôi phải thử mới được.”

Kiều Hận Văn ngồi xuống ghế, giễu cợt nói: “Phụ nữ đúng là dễ có tình bạn giả tạo thật đấy.”

“Phụ nữ đều thích cái đẹp, ví dụ như chị Cẩn và móng tay của chị ấy.” Lâm Xuân Nhi thật lòng khen một câu khiến lòng Vương Cẩn như nở hoa. Tất cả mọi người đều cần đường xuống nước, mà Vương Cẩn cũng quyết định cho họ đường xuống nước này. Sau đó cô ấy nói với Kiều Hận Văn: “Chúng ta nói về chuyện nội dung nhiệm vụ trước đi! Sau khi xác định nội dung trách nhiệm xong thì lại bàn bạc giá cả tiếp. Cậu dậy sớm chạy quảng cáo chắc cũng mệt rồi.”

Kiều Hạng Văn quay đầu đi, nhìn thấy Lâm Xuân Nhi lại cầm cuốn sổ lên, lật đến trang ngày 24 tháng 11, Joe, sau đó lấy bút máy từ trong túi ra. Từng động tác đều uyển chuyển trôi chảy, vô cùng điêu luyện. Anh ta nhớ tới bộ quần áo trên bàn của cô, vẻ sắc sảo trên người cũng rút đi một chút, gật đầu nói: “Mọi người cứ nói đi.”

Nói rồi, anh ta lại dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại. Mặc dù anh ta nhắm mắt, nhưng tai thì vẫn dựng lên, nghe Lâm Xuân Nhi và Vương Cẩn tính toán chi li. Mấy lần Vương Cẩn còn cho rằng Kiều Hạng Văn sẽ nói xen vào, nhưng anh ta lại vẫn luôn nhắm mắt, không hề tham gia vào cuộc thảo luận một chút nào. Đôi bên đều thu sự sắc bén lại, cuộc đàm phán tiến triển thuận lợi. Chưa đến một tiếng đã quyết định xong nội dung cụ thể. Lúc này Kiều Hạng Văn mới mở mắt ra, ánh mắt nhìn lên cuốn sổ của Lâm Xuân Nhi, bên trên không phải trang giấy mà cô mở vừa nãy, cô đã vẽ một sơ đồ vào trong sổ, hơn nữa còn lật sang trang khác.

“Nói xong rồi hả?” Anh ta nhẹ giọng nói.

“Cũng tạm ổn rồi.” Vương Cẩn trả lời anh ta.

“Vậy đi thôi.” Anh ta đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Lâm Xuân Nhi khách sáo nói một câu theo lịch sự: “Hai người chưa ăn cơm đúng không? Hay để chủ nhà như tôi đây mời hai người cùng ăn một bữa với nhau nhé?” Thật ra cô chỉ khách sáo mời cho đủ phép lịch sự mà thôi.

“Được.” Ai ngờ Kiều Hạng Văn lại dừng bước, xoay người nhìn cô.

? Lần này đến lượt Lâm Xuân Nhi sửng sốt.

“Cô mời chơi đấy à?” Vẻ mặt Kiều Hạng Văn như thể sự tình, sau đó nói: “Không sao. Tôi cũng chỉ đồng ý chơi thôi.” Nói xong câu này, anh ta liền nở một nụ cười hiếm có với Lâm Xuân Nhi, rồi rời đi cùng

Vương Cẩn. Lên xe rồi, hai người vẫy tay tạm biệt Lâm Xuân Nhi và Tiểu Hỷ. Sau khi lái xe, Vương Cẩn xoay người lại nhìn Kiều Hận Văn: “Trước khi đến tôi còn lo cậu không nể mặt mũi người ta, không ngờ cậu lại hoàn toàn không tham dự là sao?”

“Chị có nhớ buổi tiệc của ngành đầu tư vào ngày kia không?” Kiều Hận Văn hỏi cô ấy.

“Tôi nhớ.”

“Tổng giám đốc tới luân chuyển công tác Tống Thu Hàn khu vực Trung Quốc của Thịnh Thông có quan hệ vượt mức bình thường với Lâm Xuân Nhi.”

“Cô ấy là người tình của Tống Thu Hàn á?” Vương Cẩn dùng hai từ “người tình”, chứ không thì quan hệ vượt mức bình thường giữa nam và nữ còn có thể là gì nữa chứ?

“Không biết. Nhưng không đơn giản.” Kiều Hận Văn đột nhiên hỏi Vương Cẩn: “Gần đây Viên Như đang quay phim gì thế?”

“Chiến tranh tình báo dân quốc, sắp quay xong rồi.” Vương Cẩn đáp.

Lâm Xuân Nhi quay lại phòng làm việc của mình, lấy cây bút máy kia ra rồi cẩn thận nhìn. Hôm cô mua cây bút này, tuyết rơi dày đặc cả thành phố. Cô vừa được ra viện vì viêm dạ dày cấp tính thì đột nhiên nhận được tin nhắn: “Em yêu, anh không thể đón sinh nhật năm nay cùng em được, nhưng tình yêu anh dành cho em là vĩnh cửu. Chúc mừng em bước vào tuổi 30 đẹp nhất cuộc đời này.” Lúc này Lâm Xuân Nhi mới nhớ ra hôm đó là sinh nhật cô.

Năm cô mười bảy tuổi, cảm thấy thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi là tuổi đẹp nhất, thanh xuân phơi phới. Năm hai mươi tuổi, cô lại cảm thấy con gái tuổi hai mươi là tốt nhất, tương lai xán lạn. Nhưng đến năm ba mươi tuổi, cô lại cảm thấy phụ nữ tuổi ba mươi là cuốn hút nhất, phong lưu bất tận. Thế nên cô quyết định tự tặng cho độ tuổi

phong lưu bất tận của mình một món quà sinh nhật, vì vậy cô đã mua cây bút này, thứ mà cô vẫn luôn mơ ước trong rất nhiều năm, vì tiếc tiền mà không dám mua. Cuối cùng, ở khoảnh khắc mà cô cầm được nó vào tay, nước mắt nóng ầm lại trào ra. Bất cứ lúc nào, phụ nữ cũng phải luôn biết cách tự thưởng cho bản thân, đoạn đường tự thưởng này dẫu có mưa hay nắng cũng không ngăn được, nhưng lại sở hữu một linh hồn độc lập.

Cô lấy lại tinh thần, bật laptop lên, bắt đầu lao vào cuộc chiến tiếp theo.

*ROI: Là tỷ lệ lợi nhuận ròng trên tổng số vốn đầu tư

*GMV: là chỉ số tổng lượng giao dịch thành công, thuật ngữ trong ngành thương mại điện tử.

Chương 38

Từ xa Phương Gia Ly đã thấy Tống Thu Hàn đứng ở đó, trong lòng khắp khởi mừng thầm. Cô ta nhẹ nhàng kéo cổ váy lệch xuống, để lộ ra bờ vai xinh đẹp, sau đấy mới yếu điệu đi đến chỗ anh, gọi: “Tống Thu Hàn.” Về ngoài cô ta xinh đẹp, khi đứng bên cạnh Tống Thu Hàn trông rất bắt mắt.

Tống Thu Hàn quay người lại, đưa tay ngăn Phương Gia Ly đang tiến lại gần ôm mình: “Nam nữ khác biệt.” Anh nhắm mắt làm ngơ trước vẻ đẹp của cô ta. Phương Gia Ly hơi thất vọng, bĩu môi làm nũng: “Just a hug*!”

(*: Chỉ ôm một cái thôi mà!)”

“Nói tiếng Trung đi.” Tống Thu Hàn không thích nói chuyện xen lẫn tiếng Trung và tiếng Anh, hoặc là dùng tiếng Trung, hoặc là dùng tiếng Anh. Nhưng nếu đã quay về nước rồi thì nói tiếng Trung là tốt nhất.

“Hey.” Phương Gia Ly phản đối: “Em vừa mới xuống máy bay mà anh đã dạy giáo điều cho em rồi.”

“Tôi vì tốt cho cô thôi. Tôn trọng tiếng bản ngữ của người khác thì mới có lợi cho việc mở rộng kinh doanh ở trong nước của cô.” Nói xong, anh nhắc vali của Phương Gia Ly lên để vào cốp xe. Phương Gia Ly vừa mở cửa ghế phụ ra đã thấy một chiếc cặp và một đồng giấy tờ lộn xộn đặt bên cạnh ghế lái, đang muốn đưa tay để chúng ra ghế sau thì lại nghe thấy Tống Thu Hàn nói: “Ngồi đằng sau đi.”

Trong lúc Phương Gia Ly còn đang ngây người đứng đó thì Tống Thu Hàn đã mở cửa giúp cô ta: “Mời.”

Lại nữa rồi.

Phương Gia Ly cực kỳ ghét dáng vẻ này của Tống Thu Hàn. Rõ ràng anh đã ở bên Mỹ nhiều năm nhưng vẫn không học được phong cách cởi mở của phương Tây, vẫn giống như một ông già, theo chủ nghĩa giáo điều. Cô ta lên xe, nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Tống Thu Hàn thông qua gương chiếu hậu, khẽ thở dài trong lòng. Cô ta nghiêng người về phía trước, tựa mặt lên ghế lái của anh, nói: “Đạo này dì Thượng thế nào?”

“Rất khỏe.”

“Dì ấy biết em muốn tới có vui không? Dì Thượng thích em lắm đó.”

Có lẽ Phương Gia Ly hiểu lắm dì Thượng rồi, dì ấy đối xử với ai cũng như nhau cả, không liên quan đến việc thích hay không thích, chỉ là thái độ đúng mực thôi.

“Dì Thượng bị đau vai gáy khá nặng, tối nay chờ cô thu dọn xong thì sẽ ra ngoài mở tiệc đón cô. Gọi điện cho cả Trần Khoan Niên nữa.”

“Loan Niệm đâu? Anh ấy nói sau khi em về, anh ấy muốn làm gì đó.”

“Vậy thì cùng làm.”

“Nếu anh còn bạn bè khác ở trong nước thì cũng có thể kêu họ đến tham gia!” Đây là một cái bẫy, từ trước đến nay Phương Gia Ly vẫn luôn chú ý đến thể diện, cô ta muốn biết Tống Thu Hàn đã ở bên ai ở trong nước, cái cô Viên idol kia có quan hệ gì với anh không? Anh có ở bên người phụ nữ nào khác nữa không?

Tống Thu Hàn không trả lời cô ta, anh vươn tay bật loa ô tô rồi nghe nhạc. Niềm vui từ cuộc nhậu hôm qua với Lâm Xuân Nhi vẫn còn

vương lại ở đây, điều này khiến sự bén nhọn của anh khi đối diện với Phương Gia Ly giảm bớt đi một chút. Nhưng cảm giác xa cách chết người thì vẫn ở đó. Phương Gia Ly không lay động được anh, đành dựa vào ghế sau nghỉ một lát. Ánh mắt cô ta vẫn luôn nhìn lên kính chiếu hậu, Tống Thu Hàn đeo kính râm lên, che giấu toàn bộ suy nghĩ trong lòng mình, không cho Phương Gia Ly bất kỳ cơ hội tìm tòi nghiên cứu nào. Nhưng Phương Gia Ly vẫn trộm liếc nhìn anh rồi nhếch miệng cười. Tống Thu Hàn thay đổi rồi.

Dọc đường đến nơi ở của Phương Gia Ly, hai người không nói một câu nào.

Phương Gia Ly cũng là một người mạnh bạo, cô ta nói muốn thuê một ngôi nhà ở cạnh nhà Tống Thu Hàn, cuối cùng đúng là bỏ một cái giá cao để thuê ngôi nhà cạnh nhà anh thật. Đợi khi xe dừng lại, cô ta chỉ vào chiếc vali nặng trĩu rồi mỉm cười với Tống Thu Hàn: “Nhờ anh đó.”

Tống Thu Hàn vẫn im lặng như cũ, giúp cô ta lấy ra, đẩy đến trước cửa rồi lùi lại một bước: “Cô tự đẩy vào đi! Cô nam quả nữ, không thích hợp.”

“Chờ em sang thăm dì Thượng đã.”

“Dì Thượng về quê rồi.” Tống Thu Hàn dứt hai tay vào trong túi quần, lùi về sau hai bước rồi nói: “Mấy ngày nay tôi bận lắm, không quan tâm đến cô được. Nếu cô có việc gì thì cứ tìm Loan Niệm, cậu ta rất rảnh.” Anh vừa dứt lời là đi luôn, không hề đứng lại ôn chuyện với cô ta. Nhưng anh thật sự không lừa Phương Gia Ly, đúng là dì Thượng đã về quê rồi, sáng nay vừa đi xong. Sáng nay thức dậy, Tống Thu Hàn đột nhiên nghĩ, nếu dì Thượng còn ở đây thì nhất định Phương Gia Ly sẽ lấy cớ sang chào hỏi dì Thượng, rồi thỉnh thoảng đến đây. Mà tính tình dì Thượng thì vẫn luôn hòa nhã, chắc chắn bà sẽ không từ chối cô ta. Tống Thu Hàn không muốn cuộc sống của mình bị quấy rầy như vậy.

Anh không chỉ đưa dì Thuợng về quê mà còn tự mình tìm đặt một phòng khách sạn. Khách sạn ở gần công ty, đi bộ khoảng mười lăm phút là đến, rất phù hợp với Tống Thu Hàn, tránh sớm tối đi đi về về bị tắc đường. Quan trọng là có thể tránh tiếp xúc nhiều với Phương Gia Ly. Như anh đã nói với Lâm Xuân Nhi, khi anh chống đối làm việc gì đó thì sẽ dùng một cách thức rất nhẹ nhàng để tránh xảy ra xung đột trực tiếp, để nói với bố của mình rằng anh không có ý định kết hôn. Anh là một người theo chủ nghĩa độc thân. Đúng thế, hiện tại anh đã biến thành người theo chủ nghĩa độc thân rồi. Tống Thu Hàn vừa thu dọn hành lý, vừa không nhin được mà bật cười thành tiếng.

Anh chỉ thu dọn một vài bộ quần áo đơn giản cất vào vali, lại mang thêm mấy cuốn sách, sau đó lái xe đến khách sạn.

Phương Gia Ly đứng trước cửa sổ kiểu Pháp, nhìn thấy Tống Thu Hàn lái xe lao vút đi, lập tức gọi điện đến hỏi anh: “Anh đi đâu thế?”

“Tôi đến khách sạn ở.”

“Dì Thuợng không ở đây nên không có ai nấu cơm sao? Để em nấu cho.”

“Không phải.” Tống Thu Hàn ngắt lời cô ta, sau đó nói thẳng: “Vì tránh không để cô nấu cơm cho tôi.”

“?” Phương Gia Ly sửng sốt, cô ta chưa từng bị người ta tránh như tránh tà như vậy, từ trước đến nay cô ta vẫn luôn được người người chào đón, là nữ hoàng trong lĩnh vực xã giao, không ngờ ngày hôm nay lại khiến Tống Thu Hàn tránh còn không kịp: “Anh tránh mặt em sao?”

“Đúng.” Tống Thu Hàn cũng không nể nang gì: “Vì để tránh phiền toái không cần thiết.”

Phương Gia Ly nghe thấy tiếng thể diện của mình rơi xuống đất nát bét, vô cùng vàng dội. Cô ta cúp điện thoại, đứng ở trong phòng

khách một lúc lâu rồi mới thu dọn đồ đạc. Bởi vì trước đó đã thuê hai bảo mẫu nên nhà cửa đã được quét tước sạch sẽ không tì vết. Cô ta treo quần áo xong liền nằm ngả lên giường, nhớ tới Tống Thu Hàn dứt khoát rời đi như vậy, trong lòng dâng lên một cảm giác oán hận. Cô ta nhắc điện thoại gọi cho Trần Khoan Niên, người bên kia dường như vừa mới ngủ dậy, giọng nói mơ hồ: “Sao vậy?”

“Tối hôm qua anh đi bar sao?” Phương Gia Ly hỏi.

“Đi uống rượu với Tống Thu Hàn. Cô đến rồi sao?”

“Đến rồi. Dì Thượng về quê, Tống Thu Hàn chuyển đến khách sạn rồi.”

“À.” Trần Khoan Niên qua quýt trả lời một tiếng, thầm nghĩ tên Tống Thu Hàn này đúng là ác thật, không hề lưu tình một chút nào.

“Tống Thu Hàn đang yêu à? Hay là, gần đây anh ấy có bạn tình rồi phải không?” Phương Gia Ly lại hỏi.

Cảm giác đau đầu quen thuộc của Trần Khoan Niên lại quay về nữa rồi. Cái cô Phương Gia Ly này luôn luôn cảm thấy bản thân mình rất hoàn mỹ, dường như tất cả đàn ông trên cõi đời này đều phải chết mê chết mệt cô ta, ai không như vậy thì đều là kẻ mù hết. Cô ta không có cảm giác ranh giới giữa người với người, cô ta cho rằng nếu cô ta thích một người đàn ông nào thì người đó sẽ phải chấp nhận sự giám sát của cô ta như một lẽ đương nhiên.

“Đang hỏi anh đó, anh ấy có bạn tình rồi phải không?”

“Alo? Alo? Có chuyện gì thế nhỉ? Sao lại không nghe thấy gì nữa?” Trần Khoan Niên giả bộ gọi hai tiếng rồi cúp điện thoại. Sau đó gọi cho Tống Thu Hàn: “Cậu dọn đến khách sạn ở rồi à?”

“Ừ.” Tống Thu Hàn vừa nhận phòng ở khách sạn xong, đang ngồi trước cửa sổ uống trà: “Phương Gia Ly nói với cậu à?”

“Không thì ai chứ? Này người anh em, tôi chân thành nói với cậu một câu, cậu độc ác quá đấy. Với cái kiểu tàn nhẫn cứng rắn với phụ nữ thế này của cậu, là thời cổ đại cũng chỉ có thái giám mới làm được thôi.” Trần Khoan Niêm trêu anh: “Cô Phương người ta có chỗ nào kém đâu? Hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi rồi mà vẫn quyến rũ như yêu tinh, là chủ của một thương hiệu quần áo, gia cảnh rất tốt, không biết có bao nhiêu đàn ông tơ tưởng đâu! Cậu thì hay rồi, lại đi dọn đến khách sạn ở?”

Tống Thu Hàn trầm ngâm nói: “Cũng không biết bây giờ Tiêu Muội đang làm gì, có muốn nghe tôi kể lịch sử tình trường trong những năm này của cậu không nữa.”

“Này này này! Dừng lại đi.” Trần Khoan Niêm nhảy từ trên giường xuống: “Tôi chịu thua đấy. Tôi chỉ xin đến tối hai người đừng đánh nhau trong tiệc chào đón, để cho tôi còn yên ổn ngồi ăn cơm.”

“Được rồi. Cảm ơn vì tối nay đến.”

“Không cần khách khí, vì giúp anh em tôi không tiếc cả mạng sống. Lúc cần thiết thì cứ đẩy Loan Niệm lên, dù sao cậu ta cũng độc thân, cứ để cậu ta nói chuyện với Phương Gia Ly đi.” Trần Khoan Niêm vừa nghĩ đến Phương Gia Ly là thấy rén, chưa gặp cô ta mà đã chuẩn bị đánh bài chuồn rồi. Bây giờ đang thương lượng với Tống Thu Hàn dùng Loan Niệm để mua vui cho cô Phương.

“Tôi thấy được đấy.”

Tống Thu Hàn cúp điện thoại xong liền mở thông tin dự án mà Lương Ngộ gửi cho mình ra.

Lẽ ra một dự án ở cấp bậc của Lương Ngộ sẽ không đến tay Tống Thu Hàn, nhưng khi anh đến Thâm Quyến tiện đường làm dự án này, cho nên liền muốn dốc ít tâm huyết để làm cho nó thật tốt. Dự án này của Lương Ngộ chỉ là một dự án “nhỏ nhắn xinh xắn”, rất khác

với những dự án mà Tống Thu Hàn quản lý. Anh vừa mở ra xem được một trang thì đã nhận được tin nhắn của Lương Ngộ: “Buổi chiều tôi đã hẹn một cuộc họp online với công ty phụ trách sản phẩm của chúng ta, anh có muốn tham gia không?”

Buổi chiều Tống Thu Hàn thật sự không có việc gì, liền hỏi: “Mấy giờ?”

“Bốn rưỡi chiều đến tám giờ tối. Thời gian hơi dài, bởi vì có rất nhiều chuyện cần phải thảo luận. Lương Ngộ nói xong lại tiện tay gửi bản thảo bàn bạc cho Tống Thu Hàn: “Tôi gửi bản thảo bàn bạc cho anh rồi, có cả thông tin cuộc họp nữa.”

“Được. Nhưng bảy giờ tối nay tôi còn có một bữa tiệc, có lẽ phải rời đi giữa chừng.”

“Không sao, anh có thể tham gia một lát là tôi đã thấy cảm kích lắm rồi.” Lương Ngộ là một người khiêm tốn, chỉ thân quan với Tống Thu Hàn được một chút, nhưng anh ta lại tin tưởng anh một cách kỳ lạ. Lương Ngộ cũng vô tình xem một cuộc phỏng vấn tài chính và kinh tế vào tuần trước, rồi sau đó mới thực sự biết được thân phận của Tống Thu Hàn. Vì thế anh ta rất biết ơn khoản đầu tư của anh vào dự án nhỏ này.

Tống Thu Hàn không biết Lương Ngộ rất biết ơn anh.

Anh đang tựa vào đầu giường, nhìn bức tranh thủy mặc Giang Nam trên máy tính. Một người hầu như đã đi du lịch khắp nơi trên thế giới, giờ lại lần đầu tiên khao khát về một nơi xa xôi như vậy. Không biết anh đã xem bao nhiêu bức ảnh, tìm đọc bao nhiêu tài liệu trên mạng. Người chưa đi xa, nhưng lòng đã hướng về nơi đó.

Chương 39

Thấy Tống Thu Hàn truy cập vào đúng giờ, Lương Ngộ bắt đầu cuộc họp luôn: “Chào mọi người, cảm ơn mọi người đã tham gia cuộc họp trong ngày nghỉ này. Đầu tiên tôi xin phép giới thiệu sơ qua thành viên tham gia cuộc họp lần này, ngoài tôi và đối tác của tôi ra, còn đặc biệt mời tới đại diện nhà đầu tư Tống Thu Hàn...”

“Ừ?” Tiếng than nhỏ từ đầu kia màn hình vang lên, Lương Ngộ ngừng giới thiệu, Tống Thu Hàn giật mình, lại nghe thấy giọng nói dịu dàng kia vang lên: “Tống Thu Hàn?”

Thế giới này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng chẳng nhỏ. Người đã không gặp mười mấy năm gần đây lại thường xuyên gặp. Cảm giác này thật sự rất kỳ diệu. Tống Thu Hàn cong môi, ho nhẹ: “Ừ, là tớ đây. Chẳng phải cậu đi gặp khách hàng à?”

“Vừa đi về xong.” Lâm Xuân Nhi cười nói: “Thế giới nhỏ thật đấy. Chắc Lương Ngộ nghe ngớ cả người rồi đúng hay không? Tôi giới thiệu ngay đây, nhà đầu tư Tống Thu Hàn của anh là bạn học cấp ba của tôi. Tống Thu Hàn, quảng cáo sản phẩm của công ty Lương Ngộ lần này do tớ phụ trách.” Tiểu Hỷ ngồi bên cạnh Lâm Xuân Nhi nghe mà choáng váng. Lúc này lại chui ra một bạn học cấp ba? Còn là nhà đầu tư? Mạng lưới quan hệ siêu cấp của chị Xuân Nhi đúng là làm người ta líu lợm mà. Lâm Xuân Nhi thấy Tiểu Hỷ nghếch mặt thì chụp vai anh ta rồi nhướn mày, vẻ mặt như đây đã là gì đâu.

“Chẳng phải cậu theo cơ cấu MCN sao?” Tống Thu Hàn hỏi, lần trước lúc dì Thượng hỏi thăm về công việc của Lâm Xuân Nhi, anh hỏi thì cô nói như vậy.

“Công ty mới mở, đầu nào cũng nhận một ít. Người đời gọi là vượt giới... thoát vòng...” Lâm Xuân Nhi cười khi khi

Cuối cùng Lương Ngộ cùng chen vào được, nói: “Nếu thế giới đã nhỏ như vậy, chúng ta ôn chuyện hay là... bắt đầu họp đây?”

“Không cần ôn chuyện đâu, công việc quan trọng, chúng ta bắt đầu luôn nhé?” Lâm Xuân Nhi nói tiếp: “Phương án là do quản lý dự án Tiểu Hỷ của công ty tôi phụ trách thực hiện. Lần trước Lương Ngộ, giám đốc Lương đã tiếp xúc với Tiểu Hỷ rồi, sẵn đây cũng giới thiệu riêng với nhà đầu tư. Tiểu Hỷ có kinh nghiệm nhiều năm trong mảng thiết kế nội dung và quảng cáo nhãn hiệu sản phẩm, rất đáng tin cậy.” Lâm Xuân Nhi thay dáng vẻ thoải mái lúc bình thường bằng vẻ trịnh trọng. Cách màn hình máy tính Tống Thu Hàn cũng có thể tưởng tượng được dáng vẻ của Lâm Xuân Nhi, chắc chắn cô đang ngồi thẳng tắp cực kỳ nghiêm chỉnh. Từ nhỏ người kia đã có tính cầu tiến như vậy rồi, công việc là công việc, cuộc sống là cuộc sống.

Tiểu Hỷ đã mở trình chiếu một ppt đơn giản.

Tống Thu Hàn lấy di động gửi WeChat cho Lâm Xuân Nhi: “Hình như cả thế giới đều là bạn của cậu.”

“Ha ha ha. Tớ cũng không ngờ. Lúc trước còn xúi Lương Ngộ đòi nhà đầu tư thêm chút tiền, không ngờ nhà đầu tư lại chính là cậu.” Lâm Xuân Nhi đang than thở khoản đầu tư đầu tiên mà Tống Thu Hàn đưa thực sự không được xem là rộng rãi.

“Đúng là không nhiều lắm. Nhưng thân là đầu tư, tớ coi trọng tỷ lệ hoàn vốn, khoản tiền đầu tiên chỉ để thử, đồng thời xem năng lực và thái độ của Lương Ngộ.” Tống Thu Hàn là người thực dụng, lúc này anh cũng đang nghiêm túc, công việc là công việc, cuộc sống là cuộc sống.

“Lương Ngộ rất đáng tin cậy. Nếu không tớ cũng sẽ không nhận dự

án này.”

“Đã tính lợi nhuận chưa?” Tống Thu Hàn đã xem báo giá của họ, cũng không cao, quả thật là giá cả hữu nghị. Trước kia không liên quan đến anh, nhưng giờ biết người nhận dự án này là Lâm Xuân Nhi, anh lại lo cô sẽ bị lỗ vốn.

“10% lợi nhuận ròng.” Lâm Xuân Nhi nói đúng sự thật: “Nhưng không sao, tớ hy vọng lần này Lương Ngộ có thể thành công.”

“Được.” Tống Thu Hàn trả lời lại một chữ, sau đó buông di động nghiêm túc nghe Tiểu Hỷ thuyết trình.

Phải công nhận, công ty của Lâm Xuân Nhi khá chuyên nghiệp. Họ suy nghĩ vấn đề cực kỳ tỉ mỉ, từ ra mắt nhãn hiệu đến làm sao để dẫn từ lưu lượng truy cập miền công cộng đến lưu lượng truy cập miền riêng cũng đã tính toán kỹ càng, chiến lược trong mỗi giai đoạn như kết nối người dùng, sàng lọc người dùng và quản lý người dùng cũng được lên kế hoạch chi tiết, thậm chí phần cuối còn làm bản demo.

Buổi thuyết trình kéo dài tận chín mươi phút, trong lúc đó không ngừng thảo luận và tranh cãi. Quan điểm của Lâm Xuân Nhi rất thú vị, cô giữ vững quan điểm rút ngắn kỳ dẫn lưu lượng truy cập toàn mạng, nguyên nhân là vì cô cho rằng nên đẩy nội dung đến đúng đối tượng. Nhiều lần nhấn mạnh nhãn người dùng nên tương ứng với sản phẩm, tạo ra IP sản phẩm không trùng lặp, nếu không sẽ làm nội dung mất đi sức hút vốn có. Lâm Xuân Nhi sợ Lương Ngộ và Tống Thu Hàn hiểu lầm cô vì giảm bớt chi phí, thậm chí còn giải thích: “Chúng ta bán sản phẩm, đầu tiên phải để người khác biết có một sản phẩm như vậy, việc này đối với chúng ta không khó. Chúng ta có thể trau chuốt nội dung câu từ, hình ảnh, video để chúng nhanh chóng lan truyền trên nền tảng, nhưng bản chất của buôn bán là để kiếm tiền, sau khi lan truyền làm sao để tìm được đối tượng khách hàng thuộc về chúng ta, đồng thời biến nguồn khách đó thành quần thể người tiêu dùng của riêng chúng ta và gấn bó lâu dài là điều

chúng ta cần phải liên tục suy nghĩ và dẫn đo.”

Tống Thu Hàn đồng ý với quan điểm của cô. Anh đã từng phạm phải lỗi như vậy, đẩy một sản phẩm ra khắp nơi với số lượng lớn, cuối cùng mắc kẹt trong giai đoạn chuyển hóa. Bỏ tiền mua kinh nghiệm xương máu. Nhưng anh không nói gì, dự án này là của Lương Ngộ, anh tôn trọng bố cục chiến lược của Lương Ngộ.

Lương Ngộ trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng thông thả nói: “Được.”

Cuộc họp này rất đến nơi đến chốn, Lâm Xuân Nhi và Tiểu Hỷ ai cũng đào sâu vào những chi tiết rất nhỏ, mà nay trên thị trường rất khó tìm được người nghiêm túc như họ. Tống Thu Hàn đã từng xem rất nhiều dự án của các công ty, làm rất hoành tráng hút mắt, cũng có điểm nhấn thật, hơn nữa còn mang xu hướng thân thiện với dây chuyền sản xuất. Vừa nhìn thì thấy vô cùng chuyên nghiệp, nhưng nhìn kỹ lại sẽ phát hiện thiếu cái tình. Một phương án chứa sự chân thành, cũng có thể nhân cách hoá, có thể tưởng tượng nó thành một con người, phong cách của phương án chính là phong cách của người hoặc công ty đứng phía sau.

Mãi tới khi Trần Khoan Niên gọi điện thoại bảo anh xuống lầu chờ anh ta đi thì anh mới nhớ ra buổi tối còn có bữa tiệc chào mừng trở về cho Phương Gia Ly, nhưng anh lại không rời khỏi cuộc họp này, bèn truy cập bằng di động rồi cắm tai nghe lên nghe.

Lên xe, thấy Trần Khoan Niên muốn nói gì đó, anh chỉ vào tai mình. Với sự ăn ý nhiều năm của hai người, đương nhiên anh ta hiểu anh đang làm việc, thế là không nói nữa. Nhưng dáng vẻ lúc này của anh khác với khi họp thông thường, không giấu được vui vẻ. Trần Khoan Niên cứ len lén liếc nhìn anh mãi, nhìn tới mức Tống Thu Hàn phát sợ, chỉ tay về đằng trước bảo anh ta tập trung lái xe.

Ở đầu bên kia, Lương Ngộ nhớ Tống Thu Hàn nói đêm nay có hẹn, bèn hỏi: “Thu Hàn, chẳng phải tối nay anh có hẹn à?”

“Không sao, tôi nghe thôi, mọi người tiếp tục đi.”

Tiểu Hỷ mở micro nói tiếp, Tống Thu Hàn nghe thấy ở một đầu có tiếng rót nước rất nhỏ, sau đó là tiếng xé gói nhựa, bèn gửi WeChat cho Lâm Xuân Nhi: “Cậu lại ăn mì gói à?”

“...?” Lâm Xuân Nhi gửi lại một hàng dấu ba chấm và một dấu chấm hỏi: “Cậu xem bóí hay gì thế?”

“Sao không đặt cơm hộp?” Tống Thu Hàn lại hỏi.

“Mì gói tiện hơn...” Trong văn phòng của Lâm Xuân Nhi không biết chuẩn bị bao nhiêu là mì gói, có khi công việc bận tối tăm mặt mày, khi đói sẽ tuột huyết áp, không chờ cơm hộp kịp.

“Gửi địa chỉ công ty cho tớ.”

“?”

“Nhanh.”

“Ờ.” Lâm Xuân Nhi gửi định vị cho anh, sau đó dùng ipad đề trên ly mì rồi tiếp tục tham gia thảo luận. Cuối cùng quên bẵng nó luôn.

Nửa tiếng sau, cô còn đang phát biểu, mì gói còn chưa kịp vào miệng thì điện thoại đã đổ chuông: “Là cô Lâm phải không ạ?”

“Đúng vậy.”

“Phiền cô xuống nhận cơm.”

“Hả? Tôi không...” Lâm Xuân Nhi nhớ Tống Thu Hàn vừa mới hỏi địa chỉ, ôm theo lòng nghi ngờ đi xuống thử. Thấy nhân viên giao cơm mặc vest chỉnh chu đứng trước cửa, không giống nhân viên giao cơm bình thường, bèn ra đón hỏi: “Xin lỗi anh nha, tôi xuống chậm, để anh chờ lâu rồi.”

Nhân viên giao cơm nói không sao, dặn Lâm Xuân Nhi phải ăn ngay mới ngon. Lâm Xuân Nhi xách hộp đồ ăn đóng gói tinh xảo trở lại văn phòng, chậm rãi mở ra, thức ăn nhanh gì mà giá trên trời thế này? Mỳ ý xào trứng khổ qua, bò bít tết phi lê, ốc sên hấp kiểu Pháp và gan ngỗng mỗi món hai phần. Tiểu Hỷ trợn mắt nhìn Lâm Xuân Nhi, thấy cô đỏ mặt lấy di động ra ngồi xuống bên cạnh.

Tống Thu Hàn vừa ngồi xuống đã thấy Lâm Xuân Nhi gửi dấu chấm hỏi qua, bèn trả lời: “Dự án không thể kiếm tiền, chỉ có thể mời cậu ăn một bữa ngon để bù đắp.”

“Lần sau muốn mời thì trực tiếp chuyển tiền cho tớ được không? Đặt cơm như vậy tớ đau thịt lắm!”

Tống Thu Hàn phì cười: “Được rồi. Ăn mau đi kẻo nguội, tớ từng đi ăn với khách hàng ở tiệm này, bít tết bò làm từ bò tơ đấy. Đặt luôn cho Tiểu Hỷ một phần.”

“Cảm ơn.”

“Khách sáo quá vậy?” Tống Thu Hàn trêu cô.

Anh vô thức cười, quanh người tràn ngập gió xuân ấm áp, hoàn toàn khác với lần trước Phương Gia Ly gặp anh.

“Hôm nay Loan Niệm mời à?” Tống Thu Hàn cất di động, nhìn về phía Loan Niệm: “Cô Phương nói cậu hứa sẽ mở tiệc chào mừng trở về cho cô ta.” Người vừa tiêu tiền đặt một bữa ăn giá trên trời cho Lâm Xuân Nhi, quay đầu lại đã tính toán với người khác. Bữa cơm đầu tiên khi về nước, Phương Gia Ly lại chọn ăn món Pháp, có lẽ cô ta đã quên bản thân còn có cái dạ dày Trung Quốc rồi.

Loan Niệm giơ ngón cái: “Giỏi lắm, thanh niên cơ hội.” Anh ta nghĩ thầm, chẳng phải tôi cũng vì giải vây cho cậu thôi sao? Nếu không tôi cần gì phải làm vậy? Lại đi chọc tổ ong vò vẽ Phương Gia Ly này

chắc? Tống Thu Hàn hiểu ý tốt của anh ta, giữa bạn bè không cần nhiều lời, nhưng trêu thì vẫn phải trêu.

Tống Thu Hàn nhún vai: “Hết cách rồi, môi trường đầu tư không tốt lắm, không mời nổi món Pháp.”

“Được rồi, em mời được chưa.” Phương Gia Ly khảy khảy đôi hoa tai kim cương của mình, viên kim cương kia lóe lên trong không gian nhà hàng Pháp, khiến cô ta tỏa sáng lấp lánh, xứng với danh hiệu báu vật trần gian.

Tống Thu Hàn nghe Lương Ngộ và Tiểu Hỷ đã bắt đầu nói lời chào kết thúc, bèn tắt chế độ im lặng tạm biệt bọn họ: “Vất vả rồi, hôm nào Lương Ngộ đến thì để tôi làm chủ, cùng nhau ăn một bữa cơm.” Sau đó mới gác máy.

Loan Niệm ở bên cạnh cười nói: “Quả nhiên môi trường đầu tư không tốt, cuối tuần còn phải họp. Tôi mời, tôi mời cho, đã nói là phải giữ lời.”

Trần Khoan Niệm đá chân Tống Thu Hàn ở dưới bàn, nhắc anh tuyệt đối không được quên lời đã nói lúc trước, hai người hợp sức dâng Loan Niệm góp vui cho Phương Gia Ly, như vậy mới có thể miễn được không ít phiền phức. Theo anh ta thì Phương Gia Ly đây đưa không rõ với Tống Thu Hàn như vậy cũng là thèm muốn cơ thể anh thôi chứ gì. Nếu không thì sao? Chẳng lẽ thèm muốn sự lạnh lùng của Tống Thu Hàn chắc? Ngoại hình Loan Niệm tầm tầm với Tống Thu Hàn, cũng đủ để Phương Gia Ly giải khát.

Có vẻ Phương Gia Ly nhận ra được sự khác thường của Trần Khoan Niệm, bèn nhìn thẳng vào anh ta: “Anh ăn đồ Pháp, có nhớ tới viên ngọc trai nước Pháp của mình không? Tôi còn nhớ cô gái kia, một mỹ nữ đen bóng cao gầy gợi cảm.” Cô ta nói xong thì còn chớp mắt với Trần Khoan Niệm, hàng lông mi thật dài chiếu bóng lên gương mặt quyến rũ, làm người ta không hận nổi. Không hận nổi, cũng không thân nổi.

Trần Khoan Niên bắt chước cái điệu nhún vai của Tống Thu Hàn: “Trí nhớ cô tốt thật đấy.” Anh ta không muốn dây vào Phương Gia Ly, cô gái này từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, không chịu nổi tủ thân.

“Quá khen.”

Bữa Fine Dinning này làm Tống Thu Hàn đau đầu. Anh chỉ uống hai hớp sâm panh, ăn một miếng bánh mì bơ đã buông dao nĩa, không hề động vào đồ ăn trước mặt, chỉ ngồi một bên uống nước, nghe bọn họ trò chuyện. Chủ đề trò chuyện là buổi trình diễn thời trang lần này của Phương Gia Ly, cô ta không định dùng người mẫu chuyên nghiệp mà muốn dùng ngôi sao hàng đầu kết hợp với nghiệp dư. Còn nói cô ta cho rằng có một ngôi sao rất phù hợp với phong cách trang phục của mình, là Kiều Hạng Văn.

(*: Fine dining là hình thức dùng bữa tại nhà hàng cao cấp. Trái ngược với phong cách nhộn nhịp, fine dining hướng tới trải nghiệm ẩm thực tinh tế, đỉnh cao sang trọng với các món chất lượng. Thực khách thường thưởng thức món ăn cùng rượu vang hảo hạng và trò chuyện nhẹ nhàng với nhau trong không gian cực kỳ xa hoa).

Tống Thu Hàn nhíu mày khi nghe thấy cái tên Kiều Hạng Văn kia.

Lời tác giả:

Giải thích danh từ:

Lượng truy cập miền công cộng: Định nghĩa tôi đưa ra là chỉ ở trong một nền tảng mở, có thể tự do thu hoạch lưu lượng. Ví dụ như douyin, taobao, các công cụ tìm kiếm.

Lượng truy cập miền cá nhân: Có thể tự do sử dụng nhiều lần, hơn nữa còn có lượng truy cập ổn định. Ví dụ như bạn bè trên WeChat, người theo dõi mini program, người theo dõi tài khoản chính thức v.v...

Nhãn người dùng: Chính là tổng kết của mỗi người dùng mạng. Trong hiện thực con người có tính cách, cao thấp, mập ốm... khác nhau. Trên mạng cũng vậy, các nhãn có thể được phân chia thường thấy là giới tính, độ tuổi, vùng miền, sở thích, thói quen tiêu dùng, thói quen ẩm thực...

Lượng truy cập toàn mạng: Bao gồm lượng truy cập miền công cộng, lượng truy cập miền cá nhân, lượng truy cập miền doanh nghiệp và trang web.

Chương 40

Tống Thu Hàn nhớ lại trận đấu bóng kia với Kiều Hận Văn, anh ta cực kỳ hung ác, không có quy tắc gì cả. Chưa chắc gì Phương Gia Ly có thể thuận lợi khi hợp tác với anh ta.

“Cô suy nghĩ kỹ chưa?” Tống Thu Hàn hỏi: “Từng nghiên cứu chưa? Đã tiếp xúc ngoài đời chưa?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Em quen người đại diện của Kiều Hận Văn. Năm ngoái họ đến Tuần lễ thời trang New York thì có gặp một lần, họ rất sẵn lòng.” Phương Gia Ly nói.

“Chúc cô thành công.” Trần Khoan Niên đột ngột nói một câu, rồi sau đó cười bí hiểm với Phương Gia Ly.

“Tất nhiên là sẽ thành công.” Trước giờ Phương Gia Ly luôn rất tự phụ, đời này thứ không như ý muốn của cô ta chỉ có Tống Thu Hàn thôi. Hoặc nói đơn giản chút, cả đời này dài lắm, nhìn không thấy được điểm cuối, sao biết được bây giờ đang đến đâu rồi?

Mấy người họ cùng nhau ăn một bữa cơm, Phương Gia Ly cảm thấy khó chịu do chênh lệch múi giờ nên đã nhờ Tống Thu Hàn đưa mình về nhà. Tống Thu Hàn lấy điện thoại ra gọi xe giúp, sau đó chào tạm biệt cô ta. Phương Gia Ly lên xe, nhìn Tống Thu Hàn đứng ngoài cửa xe, anh vẫn giữ phép lịch sự như thế, đứng đó đợi sau khi thấy xe chạy đi mới xoay người vào trong. Phương Gia Ly có uống chút rượu, khi thấy bóng dáng Tống Thu Hàn dần khuất trong tầm mắt,

đột nhiên cô ta cảm thấy trống rỗng. Sự trống rỗng không miêu tả được. Cô ta không cam tâm.

Cô ta cầm điện thoại lên hỏi Tống Thu Hàn: “Rốt cuộc em có gì không tốt chứ?”

“Cô rất tốt, chỉ là tôi không thích thôi.” Tống Thu Hàn cũng không muốn nói nhiều nữa, bèn cất điện thoại vào túi, mặc kệ âm báo điện thoại, không đoái hoài gì đến nữa.

Trần Khoan Niên bảo tài xế dừng xe ở ven đường, hạ cửa sổ xe xuống rồi đưa cho Tống Thu Hàn một điếu thuốc. Mấy năm nay Tống Thu Hàn cũng không thường xuyên hút thuốc, hút thuốc sẽ ảnh hưởng đến chức năng của phổi, anh chơi các môn thể thao mạo hiểm nên cần tim phổi khoẻ mạnh. Chỉ khi nào phiền muộn anh mới hút vài điếu. Tống Thu Hàn cầm điếu thuốc mà Trần Khoan Niên đưa, chầm chậm rít một hơi, khi tàn thuốc sắp rơi thì đập nhẹ vào gạt tàn thuốc, sau đó điếu thuốc lại loé lên ánh sáng mờ.

“Sao vậy?” Trần Khoan Niên thấy anh không nói gì nên quay đầu hỏi.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Nhưng anh lại lắc đầu không nói gì hết, sau khi hút xong một điếu thì lại thuận tay châm thêm điếu nữa. Sau ba điếu thuốc, anh mới mở lời: “Theo cậu thì phụ nữ trải qua chuyện gì mới trở thành một người theo chủ nghĩa không kết hôn?”

Trần Khoan Niên chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề sâu xa thế này. Nếu suy nghĩ kỹ càng thì trong những người anh ta từng gặp, hình như đúng là có một người theo chủ nghĩa không kết hôn thật. Nhà cô bé kia làm nghề khai khoáng, ba mẹ ly hôn từ khi cô bé còn nhỏ, sau khi ba mẹ cô bé ly hôn thì tái hôn rồi lại ly hôn ba lần, có lẽ là vì vậy nên làm cho cô bé sinh ra một chút sợ hãi với hôn nhân. Cô bé không chỉ là người theo chủ nghĩa không kết hôn, mà còn chưa từng yêu đương, chỉ có một bạn giường cố định, hai người gặp nhau khi cuối

tuần. Trần Khoan Niên tựa đầu ra ghế dựa sau lưng, hiếm khi nghiêm túc nói: “Chắc là đã từng chứng kiến góc tối trong hôn nhân chẳng?”

Tống Thu Hàn không lên tiếng đáp lại. Nhớ tới Lâm Xuân Nhi khi cô nói mình là người theo chủ nghĩa không kết hôn, trên mặt cô còn nở nụ cười, không nhìn ra chút tổn thương nào. Kết hôn hoặc không kết hôn, sinh con hay không sinh con thì cũng chỉ là một lựa chọn trong cuộc sống. Cuộc sống sẽ không dừng lại chỉ vì bạn không kết hôn, đạo lý này Tống Thu Hàn cũng hiểu, nhưng anh lại không nhìn được mà muốn đi tìm hiểu sâu hơn. Anh không muốn tìm hiểu những người khác, chẳng qua do người đó là Lâm Xuân thôi. Anh mong rằng việc Lâm Xuân Nhi không kết hôn cũng chỉ là một lựa chọn của cô, chứ không phải do từng chịu tổn thương nào đó.

“Chúng ta đến Giang Nam sẽ vui đấy.” Trần Khoan Niên đột nhiên nói: “Giang Nam tốt biết bao nhiêu, đơn giản thú vị, non nước như tranh thủy mặc, rất phù hợp để tâm sự tâm tình.”

“Hiếm khi thấy cậu muốn tâm sự tâm tình đấy.”

“Có thể là do đã lớn tuổi rồi chẳng? Hôm qua lúc đi xem bộ sưu tập ở nhà chú Đường, cháu gái chú ấy chạy tới ôm đầu gối chú ấy, lúc đó tôi cảm thấy rất đáng yêu. Tôi lông bông đủ rồi nên muốn tìm một người bầu bạn bên cạnh mình.”

“Được đấy.” Tống Thu Hàn cười khẽ.

“Cậu không muốn à?”

“Tôi là người theo chủ nghĩa không kết hôn.”

“?” Trần Khoan Niên nghe anh nói xong thì hơi sững sốt: “Cậu thành người theo chủ nghĩa không kết hôn từ khi nào thế?”

“Mới hôm qua.” Sau khi Tống Thu Hàn nói câu này xong thì mở cửa

xuống xe: “Không cần đưa tôi về đâu, tôi muốn đi dạo một chút.”

Một cơn gió lạnh thổi qua, rõ ràng chỉ uống hai hớp sâm panh, nhưng gió thổi qua lại làm anh thấy hơi chệnh choáng. Anh dựa vào cây đứng một lát mới giảm bớt cảm giác choáng váng kia. Lấy tai nghe ra đeo lên rồi bật nhạc. Bên tai lại vang lên bài “Kết hôn”, chỉ là một cuộc đời, chỉ là một số phận, chỉ là một trò chơi. Lần đầu anh nghe các khúc dân ca, là do Lâm Xuân Nhi mở trong phòng phát thanh sau giờ chiều mơ màng buồn ngủ những năm mười sáu, mười bảy tuổi. Khi đó anh cười cô mở mấy bài hát quê mùa, còn mở mấy bản nhạc Âu Mỹ mình lưu cho cô nghe. Rồi tới một ngày nào đó khi anh đến Mỹ, New York đổ cơn mưa mùa hạ, anh chạy vào một trạm tàu điện ngầm cũ ở New York để tránh mưa, dòng người xung quanh qua lại như mắc cửi, xe điện ngầm chạy vùn vụt qua, đột nhiên anh nhớ tới lời bài hát mà Lâm Xuân Nhi từng mở: “Từng khoảnh khắc khi yêu em tựa như tàu điện ngầm lao vùn vút.”

...

Kết thúc một ngày dài làm việc, Lâm Xuân Nhi quyết định chạy về nhà. Tuy công việc bận rộn nhưng ngày nào cô cũng muốn dành một ít thời gian để tận hưởng cuộc sống, nếu không sẽ bị cuộc sống vùi dập đến tan nát. Sau khi chào tạm biệt Tiểu Hỷ, cô đeo tai nghe lên, bắt đầu đoạn đường dài về nhà.

Buổi tối cuối tuần, gió đêm lành lạnh, dòng người thưa thớt trên đường đều mang theo ý thơ.

Cô điều chỉnh lại hô hấp, chạy thẳng qua quán cà phê, chạy qua khu nghệ thuật cổ, chạy qua cầu vượt đầy hoa, chạy qua tấm biển quảng cáo to lớn, rồi chạy qua trường đại học nọ. Cảm giác thật tuyệt khi được yên tĩnh một mình như thế.

Cô đi xem phim một mình, dạo phố một mình, du lịch một mình, ăn lẩu một mình, một mình vượt qua rất nhiều năm tháng cần cỗi, cảm giác này thật sự rất thích. Khi cô chạy đến dưới lầu thì thấy đèn nhà

đang sáng, là Tiêu Muội về sớm. Cô chạy lên lầu, Tiêu Muội thò đầu ra khỏi phòng nói với cô: “Chờ tí chút nhé, tí thu dọn đồ đạc.”

Lâm Xuân Nhi về phòng thay đồ ngủ, sau đó dựa vào cửa nhìn Tiêu Muội sắp xếp đồ. Cô ấy đem về rất nhiều giấy tờ, tài liệu lịch sử nên đang xếp lại một chút.

“Cậu đoán xem hôm nay lúc tí đi gặp khách hàng thì gặp được ai?”
Lâm Xuân Nhi muốn Tiêu Muội đoán.

Tiêu Muội bỏ đồ trong tay xuống hỏi: “Ai vậy?”

“Tổng Thu Hàn.” Lâm Xuân Nhi cười phì ra tiếng: “Cậu nói xem thế giới này có nhỏ không, người bạn mà tí kể với cậu là đang gây dựng sự nghiệp ở Thâm Quyến đó, chủ đầu tư mới của họ là Tổng Thu Hàn.”

“Ồ!” Tiêu Muội kinh ngạc: “Trùng hợp vậy sao?”

“Trùng hợp đúng không? Khi tí nghe Lương Ngộ giới thiệu tên của Tổng Thu Hàn thì cũng hết hồn, cứ có cảm giác không chân thật.”
Lâm Xuân Nhi xoay người rót cho mình ly nước ấm, rồi tìm một góc trong phòng Tiêu Muội khoanh chân ngồi luôn xuống đất.

“Dưới đất lạnh lắm.” Tiêu Muội ném cho cô một tấm đệm lông nhung: “Cậu cứ luôn không để ý mấy chuyện nhỏ như vậy, sau này già có tuổi rồi bị thấp khớp thì xem cậu sẽ làm sao!”

Lâm Xuân Nhi nhấp một ngụm nước ấm, cãi lại: “Chẳng phải tí uống cùng với nước ấm rồi đấy sao!”

“Tổng Thu Hàn phản ứng như thế nào?” Tiêu Muội hỏi tiếp.

“Tí không thấy anh ấy ngạc nhiên. Nhưng anh ấy rất nghiêm túc tham gia bàn bạc, đưa ra rất nhiều ý kiến quý giá.” Lâm Xuân Nhi dừng một chút, rồi sau đó trịnh trọng nói: “Lần đầu tiên làm việc

chung với anh ấy, cậu biết không, lúc anh ấy nghiêm túc trông đĩnh lĩnh.” Tống Thu Hàn cũng không ngại đây chỉ là một dự án nhỏ, là một người nắm giữ mạch máu và tiền bạc của người khác nhưng anh không hề kiêu ngạo, mà lại nghiêm túc tham gia bàn bạc, cũng đưa ra đề nghị hợp lý, lúc mà anh nghiêm túc, thật sự cứ như tỏa sáng vậy.

“Trước đây là một người bất cần đời, đột nhiên lại nghiêm túc nên có phải quyến rũ chết người không?” Tiêu Muội trêu ghẹo ngồi vào bên cạnh Lâm Xuân Nhi, xé một gói khoai tây chiên rồi ăn cùng cô.

“Thật sự không thể phủ nhận.” Lâm Xuân Nhi giơ ngón cái lên, sau đó nói: “Chẳng phải cậu muốn biết Kiều Hạo Văn là người như thế nào sao?”

“Đúng đúng đúng.” Hai mắt Tiêu Muội sáng lên, đụng bả vai vào người Lâm Xuân Nhi: “Nói nhanh nói nhanh.”

Lâm Xuân Nhi ngẫm nghĩ cẩn thận một lượt, hôm nay cô nói chuyện với Kiều Hạo Văn cũng không nhiều, nhưng ánh mắt anh ta rất có tính áp bách. Anh ta không nói tiếng nào nhưng lại rất tạo áp lực, cứ như nhân vật bước ra từ bộ phim cổ trang vậy.

“Nhân vật bước ra từ phim cổ trang ư...” Tiêu Muội lặp lại những từ này, nhận ra câu này chung chung quá nên bèn hỏi: “Là người tốt hay người xấu?”

“Không hẳn là người tốt, nhưng cũng không hẳn là xấu. Kiểu như tạo cho người ta cảm giác rất kỳ lạ, luôn khiến người ta cảm thấy anh ta sẽ nhân lúc cậu không cẩn thận mà ăn cậu luôn.” Thật ra Lâm Xuân Nhi không sợ Kiều Hạo Văn, nhưng sau này hợp tác với nhau, với cái kiểu áp bức đó của anh ta, chắc chắn sẽ không dễ dàng gì.

“Mặt mũi thế nào? Giống trên màn ảnh không?” Tiêu Muội chỉ quan tâm cái này.

“Mặt mũi... thì... đẹp lắm.”

“So với Tống Thu Hàn thì sao?”

“Nhìn Tống Thu Hàn đẹp hơn.” Còn không phải à? Bây giờ trông Tống Thu Hàn đẹp biết chừng nào, dịu dàng như ngọc, công tử nho nhã.

Nhìn mấy cô gái đi, mỗi lần tụ tập lại với nhau, bất kể lúc đầu trò chuyện về chủ đề gì, đến cuối cùng vẫn sẽ tiếp đất, bàn tán về đàn ông. Hai người nhận ra được điểm này thì bật cười ha hả. Đợi tới khi cười xong, Lâm Xuân Nhi mới nhỏ giọng hỏi Tiêu Muội: “Thế nào?”

“Cái gì?” Tiêu Muội không hiểu.

“Nụ hôn của Trần Khoan Niên đó.”

Mặt của Tiêu Muội đỏ bừng như lá đỏ cuối thu nằm ở ngoại ô Bắc Kinh, không nhìn được nuốt nước bọt. Thấy Lâm Xuân Nhi nhìn mình với đôi mắt sáng ngời, cô ấy bèn ghé sát vào bên tai Lâm Xuân Nhi thủ thỉ: “Tớ... độ/ng t/ình rồi.” Rõ ràng trong phòng chỉ có hai người họ mà còn phải nói lí nhí như thế, sợ bị ông trời trên cao nghe thấy.

“Nhập vai đến thế à!” Lâm Xuân Nhi than thở.

“Anh ấy cũng độ.ng tì.nh mà.”

“Cậu sờ rồi á?” Lâm Xuân Nhi trợn to mắt, trong lòng than một câu “Quá ghê gớm”.

Chương 41

Mặt Tiêu Muội lại càng đỏ hơn, cô ấy đẩy nhẹ Lâm Xuân Nhi một cái: “Sờ cái gì mà sờ! Nhưng tớ biết...” Sau đó bụm kín mặt, chỉ chừa lại cần cổ mảnh mai và vành tai cho Lâm Xuân Nhi nhìn, hình ảnh này trông hơi rung động lòng người. Lâm Xuân Nhi lấy điện thoại di động ra, lên mạng mua bao cao su, là một hãng mà cô từng nghe người ta nhắc đến trong lúc nói chuyện, bao cao su siêu mỏng, không có cảm giác, giá tiền trên trời, sau đó kéo tay Tiêu Muội, đưa lịch sử mua hàng cho cô ấy xem: “Vớ tư cách là bạn thân của cậu, lúc này tớ chỉ có thể tặng cậu cái này thôi. Mong rằng cậu có được đời sống tình dục/c tốt đẹp.”

Tiêu Muội không nhin được mà bật cười thành tiếng, mắng yêu: “Lâm Xuân Nhi, cậu thật là... Cậu...” Cô ấy không tìm ra từ nào để hình dung nữa, chuyện gì Lâm Xuân Nhi cũng có thể làm được. Lúc Tiêu Muội có mối tình đầu tiên, cô tặng cho cô ấy đồ lót tình thú, năm sinh nhật hai mươi ba tuổi của cô ấy thì tặng cô ấy một bộ đồ chơi tình thú, sau đó còn hỏi cô ấy cảm giác sau khi sử dụng. Đây chính là Lâm Xuân Nhi, một Lâm Xuân Nhi to gan lớn mật.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Hai người đã lâu không gặp, tâm sự cả buổi trời vẫn chưa đã ghiền, thế là lại trèo lên giường, đắp kín chăn, tắt đèn, nằm đối mặt với nhau. Tiêu Muội kể lại những điều mình học hỏi được trong chuyến công tác lần này, cũng kể cho Lâm Xuân Nhi nghe chuyện Trần Khoan Niên hẹn cô ấy đi trấn Cảnh Đức. Thực ra trong lòng cô ấy thấy rất mâu thuẫn, một bên thì thấy quá vội vàng, một bên lại bồn chồn muốn đi: “Cậu nói xem tớ bị sao vậy? Rõ ràng lúc trước tớ lý trí

lắm cơ mà.” Cô ấy than nhẹ.

“Lúc trước cậu lý trí là bởi vì trong lòng cậu, người đó rất dễ nắm bắt. Cậu thử nhớ lại Mr. điềm đạm kia đi, trông chẳng có sức công kích gì, giống như toàn tâm toàn ý để cậu ở trong lòng, có cảm giác an toàn biết nhường nào. Trần Khoan Niên thì sao? Là một cậu ấm ăn chơi hư hỏng, cậu sợ cậu ấy chạy mất đúng không?” Lâm Xuân Nhi phân tích một cách logic cho Tiêu Muội nghe, rồi lại chọt nhớ đến dáng vẻ của Tống Thu Hàn. Dáng vẻ anh cùng cô ngồi nghe nhạc trước cửa sổ sát đất tràn ngập ánh nắng mặt trời ở quán cà phê đó, chàng trai ngông nghênh khi xưa đã biến thành một người rất ấm áp, cực kỳ ấm áp.

“Thôi kệ.” Tiêu Muội xua đi sự thấp thỏm không yên ở trong lòng: “Lên giường với anh ấy một lần trước đã! Nếu anh ấy bỏ chạy, vừa hay tớ cũng không cần chịu trách nhiệm.” Nói xong còn bật cười, tiếng cười kia trong bóng đêm nghe vô cùng thánh thót êm tai.

...

Phương Gia Ly bắt chéo hai chân ngồi đối diện Kiều Hạng Văn, cô ta mặc một chiếc áo lông màu đen cổ chữ V khoét sâu, cùng với một chiếc quần jean bó sát, phối với một đôi giày bó cao qua đầu gối. Dây chuyền kim cương ở trên cổ vừa vạm rữ đến dưới xương quai xanh, vô cùng quyến rũ.

“Năm ngoái lúc ở NewYork tôi từng nhắc qua với chị Cẩm về ý tưởng của buổi trình diễn này, chị Cẩm cũng cảm thấy anh thích hợp.” Cô ta bày ra dáng vẻ của bên A, trong lúc nói chuyện không hề dùng kính ngữ.

Kiều Hạng Văn nghiêng người về phía trước, ánh mắt nhìn vào kh/ơng/ực lúc ẩn lúc hiện của cô ta, ngón tay chỉ chỉ vào không khí: “Lộ hết rồi kìa.”

Ánh mắt của anh ta không hề toát lên sự tục tĩu, chỉ nhìn ngực của

Phương Gia Ly giống như đang nhìn một món hàng. Thấy Phương Gia Ly đỏ mặt kéo cổ áo ra đằng sau, lúc này anh ta mới ngồi thẳng dậy, nhìn về phía Vương Cẩn ở bên cạnh: “Chị nhận công việc này cho tôi rồi à?”

Vương Cẩn ngẩn ra, nói với Kiều Hận Văn: “Đúng lúc tháng Mười Hai này có mấy hôm được rảnh.”

Kiều Hận Văn lắc đầu: “Được rảnh à... Vậy chị xem, mấy hôm được rảnh đó, tôi đến Serbia một chuyến thì sao?”

Vương Cẩn cười với Phương Gia Ly, sau đó nói: “Joe, nói chuyện riêng một lát đi.”

Một lát thì một lát. Kiều Hận Văn đứng dậy bước ra ngoài, đợi Vương Cẩn.

“Không nhận à?” Vương Cẩn nhẹ giọng hỏi anh ta: “Tôi cứ nghĩ cậu sẽ nhận công việc này chứ.”

Kiều Hận Văn bật cười thành tiếng, hất cằm vào trong phòng: “Mấy bộ quần áo vớ vẩn do cô ta thiết kế không lọt vào mắt tôi nổi.”

“Cái này... tôi từng xem thử rồi, phong cách Trung Quốc kiểu mới, rất độc đáo.” Vương Cẩn vắt hết óc muốn tìm ra mấy câu để khen, nói thật thì chính cô ấy cũng không cảm thấy tốt, mấy bộ quần áo đó, ở nước ngoài muốn lừa người nước ngoài thì còn được, dù sao ở nước ngoài cũng ít thấy mấy kiểu quần áo như thế này. Nhưng với trào lưu phục cổ ở trong nước, những nhãn hiệu thiết kế mang đậm phong cách nước nhà xuất hiện càng lúc càng nhiều, mấy bộ quần áo đó đều đẹp vô cùng.

Kiều Hận Văn thấy vẻ mặt của Vương Cẩn như vậy thì bật cười: “Chính chị cũng không thấy đẹp.”

Vương Cẩn xua tay: “Haiz, đẹp hay không cũng chẳng sao cả. Thứ

chúng ta cần kiếm là tiền.”

“Không.” Kiều Hận Văn từ chối thẳng thừng.

Vương Cẩn có chút khó xử: “Nhưng tôi hứa với cô ta rồi, bố của cô ta...”

“Chị Cẩn lại cúi đầu trước uy quyền cơ à.” Kiều Hận Văn trêu chọc cô ấy: “Làm người đại diện khó thật ha.”

“Hay là thế này, kêu cô ta thiết kế lại hai bộ quần áo của cậu nhé?” Vương Cẩn đưa ra phương hướng giải quyết.

“VẬY ĐỂ XEM TÌNH HÌNH SAU KHI CÔ TA THIẾT KẾ ĐÃ.” Kiều Hận Văn vỗ vỗ vai Vương Cẩn: “Làm khó cho chị rồi, suốt ngày cứ phải nói chuyện với mấy người tai to mặt lớn khó chiều này.”

Cậu chính là tai to mặt lớn khó chiều đấy. Vương Cẩn nghĩ bụng, sau đấy lại thờ dãi: “Vào trong ngồi thêm một lát đi.”

“Không được.” Anh ta lười xã giao: “Tôi đi tìm Viên Như đây.”

“Cậu cẩn thận chút, đừng để bị chụp hình.”

Kiều Hận Văn gật đầu, cho tay vào túi rồi đi mất. Anh ta chọn Viên Như, bởi vì an toàn. Viên Như thông minh hiểu chuyện, chưa bao giờ lảm nhảm, vừa hay hai người lại độc thân, giải quyết nhu cầu si nh lý cho nhau là quá thích hợp. Lúc này Viên Như đang ở nhà đọc tài liệu, ngày mai là tiệc tối của các nhà đầu tư, trong tài liệu của cô ta đã chuẩn bị đầy đủ tất cả thông tin. Thân phận gia thế, tuổi tác, sở thích, vân vân của người tham dự đều được viết ở trên đó. Cô ta vừa tra tài liệu vừa sắp xếp ý tưởng ở trong đầu. Sau khi Kiều Hận Văn đến, cũng không làm gì với cô ta mà chỉ cầm tư liệu của cô ta rồi nghiêm túc đọc.

Viên Như hiểu chuyện, thông minh, ít nói, cũng rất chăm chỉ. Mấy

năm nay cần cù làm việc, khó khăn lắm mới có được ngày hôm nay. Điều này khiến Kiều Hận Văn khá tán thưởng.

“Tư liệu khá đầy.” Anh ta xem xong thì để tài liệu xuống, duỗi tay về phía Viên Như: “Qua đây.”

Viên Như đi tới nằm bên cạnh anh ta.

Hôm nay Kiều Hận Văn cũng không có ha m mu ốn gì mà chỉ nhồm người dậy, im lặng nhìn cô ta.

Viên Như bị anh ta nhìn đến mức tê cả da đầu, không nhịn được mà quay sang chỗ khác, dây áo ngủ mảnh nhỏ bắt chéo ở sau lưng, làm nổi bật lên làn da sáng ngời trắng như tuyết của cô ta. Kiều Hận Văn áp môi vào, lạnh lạnh. Viên Như không nhịn được mà run lên, trên người nổi lên da gà li ti. Cô ta quay người lại giơ tay chạm vào mặt anh ta, tìm kiếm môi của anh ta. Cô ta đã muốn rồi. Kiều Hận Văn để mặc cho Viên Như hôn mình, sau đó cúi đầu nhìn cô ta. Dây áo trễ xuống, càng toát lên thêm phần quyến rũ.

Viên Như duỗi tay qua, dùng cách nói của anh ta thì là “súng trường mạnh mẽ”. Nhưng anh ta lại nằm đó không nhúc nhích, cô ta đã nhẹ giọng cầu xin mấy lần nhưng anh ta vẫn nằm như thế, rõ ràng đang làm khó cô ta, muốn xem mức độ nhớ nhung của cô ta. Vậy thì cứ cho anh ta xem thoả thích. Viên Như cắn môi ngời xuống, nhắm mắt lại, sau đó là một hồi tình xuân ngập tràn.

Tính ra thế gian này cũng có mấy phần đáng để lưu luyến. Viên Như nghĩ bụng. Ít nhất lúc này là như thế, giải được cơn khát trong lòng, lại sung sướng cực hạn.

Cô ta nhào lên người Kiều Hận Văn, giống như nước lũ tháng Bảy, nhiều không kể xiết.

Kiều Hận Văn nghĩ bụng, người đàn bà này cũng quyết tâm thật đấy. Tới lúc ngón chân của Viên Như cong lên, cuối cùng anh ta cũng

ngồi dậy, ghé vào tai cô ta rồi nói: “Có một bộ phim công sở muốn tìm nữ chính, em đi tìm Vương Cẩm đi.” Cũng không nên khiến người ta phí công vô ích, dù sao cũng chỉ nói một câu là xong thôi mà.

Mọi chuyện sau đó cứ thế diễn ra, đợi khi tất cả xong rồi, Kiều Hận Văn lại cảm thấy chán nản. Mỗi năm anh ta lại có khoảng mười mấy ngày như thế này, cảm thấy cuộc sống chẳng có niềm vui gì. Ngồi bên giường hút hết điếu này tới điếu khác, hút đến khi khói thuốc bay mù mịt khắp cả phòng. Viên Như không nhịn được ho khan vài tiếng, nhưng cũng chẳng nói gì Kiều Hận Văn, chỉ im lặng đổ tàn thuốc cho anh ta, sau đó ngồi ở bên cạnh nhìn anh.

“Hôm đó đi ăn canh chua cá, em đoán xem tôi đã nhìn thấy ai?” Kiều Hận Văn hỏi cô ấy.

“Ai?”

“Bạn học thời cấp ba của em, Tống Thu Hàn, đi với một người phụ nữ.” Kiều Hận Văn nhìn thấy ánh mắt của Viên Như thoáng trở nên u ám, chợt bật cười: “Em nhìn em kìa, lại không giấu được tâm sự rồi. Phải luyện kỹ năng diễn xuất thêm mới được.”

Viên Như cúi đầu nhìn đôi tay của mình: “Phải, em nhớ anh ấy.” Cô ta đột nhiên ngẩng phắt đầu lên: “Em nhớ anh ấy đến sắp điên rồi. Vừa rồi lúc làm t/ình với anh, người em nghĩ tới cũng là anh ấy.” Đây là lần đầu tiên cô ta phản bội Kiều Hận Văn, cũng đoán được anh ta sẽ vô cùng tức giận. Nhưng anh ta lại bật cười, đứng dậy xuống giường, vừa mặc quần áo vừa cười: “Em đoán xem vừa rồi người tôi nghĩ đến là ai?” Đến khi anh ta mặc quần áo xong xuôi thì bất chợt hỏi một câu.

Viên Như ngó ra, Kiều Hận Văn cũng không trả lời cô ta mà xuống tầng đi về.

Lời tác giả:

Từng khoảnh khắc yêu em tựa như tàu điện ngầm lao vun vút – Bài hát “Thoát khỏi miệng hổ” của Lão Lang.

Chương 42

Viên Như cũng không dây dưa nhiều, Kiều Hạng Văn vừa về là cô ta đã liên lạc ngay với Vương Cẩn: “Chị Cẩn, Joe nói có một bộ phim công sở đang tuyển nữ chính, chị có thể giới thiệu giúp em được không?”

Wương Cẩn cũng không bất ngờ. Từ trước đến nay Kiều Hạng Văn đều tùy hứng, chỉ hành động theo tâm trạng, có lẽ anh ta muốn đề cử Viên Như làm nữ chính trong bộ phim đó chắc cũng chỉ vì hôm nay thấy vui. Cô ấy trả lời: “Được, cuối tuần chị sẽ ăn tối với đạo diễn của bộ phim, đến lúc đó chị sẽ gọi cho em.”

“Thế thì tốt quá, cảm ơn chị Cẩn.”

“Đừng khách sáo.” Chỉ cần cô giữ kín miệng, giấu kỹ chuyện hai người cho tôi, đừng gây ra xung đột nội bộ là tôi phải cảm ơn trời đất rồi. Vương Cẩn nghĩ thầm.

Viên Như không có cơ hội nên rất ít khi đóng vai nữ chính.

Lúc đi học cô ta là người được mọi người vây quanh, đến khi bước chân lên thành phố và dấn thân vào giới này mới phát hiện mọi thứ đều trở nên khó khăn. Gia thế, ngoại hình cô ta từng luôn lấy làm tự hào giờ cũng không đáng nhắc tới. Cho nên cô ta dần dần học được cách khiêm tốn, biết điều.

Cô đơn là chuyện thường tình, cách cô ta vượt qua nỗi cô đơn là Kiều Hạng Văn hoặc là đánh đàn nhảy múa. Hôm nay Kiều Hạng Văn đi rồi, cô ta lại cảm thấy trống vắng, cầm điện thoại hồi lâu vẫn không

biết nên tìm ai cho đỡ buồn chán. Trong lúc vô tình cô ta mở ra nhóm chat “thiếu niên cùng lớp”, nhìn thấy lịch sử trò chuyện vẫn đang dừng lại ở tấm ảnh “Tôi nghèo khó không hợp với các cậu” của Lâm Xuân Nhi gửi mấy ngày trước. Thế là cô ta tiện tay nhấp vào WeChat của Lâm Xuân Nhi, họ đã kết bạn sau buổi họp mặt đầu tiên nhưng chưa bao giờ trò chuyện gì với nhau.

“Cậu có đó không?” Cô ta hỏi Lâm Xuân Nhi.

Lâm Xuân Nhi vừa mới đổi chiếu xong vụ kiện đạo văn với Khương Phương Lộ, đang thay quần áo đạp xe mùa đông để chuẩn bị đạp xe về nhà. Sau khi nhận được tin nhắn này, cô sửng người, sau đó trả lời cô ta bằng một dấu hỏi chấm.

“Ra ngoài ngồi một lát không?” Viên Như lại hỏi.

Lâm Xuân Nhi nhìn đồng hồ, chín giờ rưỡi, cô đạp xe về đến nhà thu dọn xong xuôi cũng phải hơn mười một giờ, thời gian này thật sự không thích hợp. Thế là cô trả lời lại: “Hôm nay muộn rồi, nếu không phải việc gì gấp thì chúng ta hẹn hôm khác nhé?”

“Được. Vậy ngày nào cậu rảnh?” Viên Như lại hỏi.

“Cái này... tùy cậu vậy, cậu có lịch trình nên thời gian hạn chế hơn.”

“Thế ngày kia được không? Ngày kia tôi chỉ có công việc buổi sáng, tôi hẹn cậu đi uống trà chiều được chứ?”

“Được. Vậy tôi chờ cậu xong việc nhé.”

Lâm Xuân Nhi và Viên Như cãi nhau suốt ba năm cấp ba, thật sự âm ỉ vô cùng.

Viên Như được mọi người vây quanh rất ghét Lâm Xuân Nhi hòa nhập với mọi người. Ngày nào cô ta cũng đứng chầu ở sân bóng ngầm Tống Thu Hàn, mà Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi thì lại kể

cho nhau mọi thứ. Cô ta luôn thích sinh sự với Lâm Xuân Nhi, khi Lâm Xuân Nhi thu bài tập về nhà thì cố ý không giao, lúc Lâm Xuân Nhi tổ chức hoạt động lớp thì không tham gia, cô ta luôn trút giận qua cái cách trẻ con như vậy. Lâm Xuân Nhi cũng chưa bao giờ tỏ ra yếu thế, cô sẽ tranh cãi với Viên Như bằng lời lẽ nghiêm túc như thể cô ta là Tống Thu Hàn vậy. Nhưng Viên Như không phải Tống Thu Hàn, Tống Thu Hàn tranh cãi với Lâm Xuân Nhi chỉ là để trêu chọc cô, anh chưa bao giờ nói những lời khó nghe, còn Viên Như cãi nhau với Lâm Xuân Nhi thì có thể nói mọi thứ. Lâm Xuân Nhi chưa từng thắng được cô ta, bởi vì một khi cô thật sự tức giận, chỉ cần lớn tiếng là sẽ rơi nước mắt. Người rơi nước mắt trong hoàn cảnh đó sẽ bị coi là kẻ thua cuộc.

Cho đến một ngày nọ, Tống Thu Hàn đứng ở cổng trường chờ Viên Như.

Viên Như phấn khởi đi về phía anh, cứ ngỡ giấc mộng thiếu nữ của mình đã thành sự thật. Thậm chí cô ta còn nhớ ngày ấy trên váy xếp ly của mình có dính một cánh hoa mà chẳng nhớ phải đi.

“Cậu thích tôi à?” Thiếu niên Tống Thu Hàn đứng đối diện Viên Như, hỏi thẳng một câu như vậy.

Chạng vạng hôm ấy, ráng mây chiều màu hồng phấn rất đẹp, từng tảng lớn lững lờ trôi về phía chân trời. Viên Như ngẩng đầu nhìn lên bầu trời một lúc lâu rồi mới nhìn Tống Thu Hàn. Anh cứ đứng đó, cố chấp chờ câu trả lời của cô ta.

“Đúng vậy.” Viên Như đáp.

“Cậu thường xuyên bắt nạt Lâm Xuân Nhi bởi vì quan hệ giữa tôi và cậu ấy tốt đúng không?” Tống Thu Hàn lại hỏi.

Viên Như cắn môi nhìn Tống Thu Hàn, lại thấy anh vung cặp sách sang bên kia, nói với mình cực kỳ nghiêm túc: “Chuyện tôi không thích cậu không liên quan gì đến Lâm Xuân Nhi cả, cậu đừng có mà

bắt nạt Lâm Xuân Nhi nữa, nhìn cậu nhỏ nhen hẹp hòi lắm đấy.”

Sau đó anh đi.

Mang theo cả ráng mây chiều ngày đó.

Tuổi mới lớn nhạy cảm và mỏng manh như vậy đấy, một việc nhỏ xíu chừng ấy, cũng chỉ là một gợn sóng giữa dòng sông cuộc đời mênh mông. Thế nhưng từ sau hôm đó, rõ ràng cô ta đã gặp phải rất nhiều chuyện khó chịu, nhưng vẫn không chuyện nào mang lại cảm giác khó chịu nhất trên đời như ngày hôm ấy.

Bây giờ Lâm Xuân Nhi đã biết cãi nhau chưa?

Vẫn chưa đâu.

Cho nên Lâm Xuân Nhi rất ít khi cãi cọ với người khác, khi nào tức giận cô sẽ cắn chặt răng không nói gì nữa. Chỉ cần cô không lên tiếng thì sẽ không khóc, vẫn còn khí thế. Cô không biết cãi nhau, nhưng thấy việc nghĩa thì vẫn dám hăng hái làm.

Đêm nay cô đạp xe trở về, quảng trường nghệ thuật bên đường có một đám đông đang vây xem, loáng thoáng có tiếng đánh trống xuyên qua tai nghe lọt vào màng nhĩ Lâm Xuân Nhi. Cô đẩy xe chạy lên, nhìn thấy một nhóm người đang chặn ở đó, Lâm Xuân Nhi bất chấp nhiều người, ném xe qua một bên để chen vào giữa đám đông. Một người đàn ông chừng hai mươi tuổi vừa đâm đá một cô gái, vừa quát: “Con mẹ nó! Con khốn kiếp! Cho mày đi dụ trai này! Đây thì dụ trai này!” Ngày càng nhiều lời chối tai truyền ra từ miệng anh ta, cô gái kia co rúm trên mặt đất, hai tay che lấy đầu. Nhiều người túm tụm như vậy mà không có ai chịu đứng ra giải quyết vụ việc, có vẻ là cãi vã gia đình này.

Lâm Xuân Nhi không lo được nhiều như vậy, cô bấm điện thoại gọi cảnh sát, sau đó hô lên: “Anh dừng tay lại ngay!” Người đàn ông kia nghe tiếng hô thì thả nhẹ lực tay, ngay khi anh ta quay đầu lại nhìn

Lâm Xuân Nhi thì cô đã xông tới đạp một phát đá bay anh ta. Điện thoại đã được nhắc máy, cô vội vàng nói: “Có người phụ nữ bị hành hung ở quảng trường Hạnh Phúc!”

Xung quanh nhốn nháo hết cả lên, cuối cùng có người chịu bước ra, vây quanh Lâm Xuân Nhi và cô gái vẫn còn đang sợ hãi kia. Người đàn ông nọ định xoay người bỏ chạy lại thì bị hai chàng trai ghì mạnh xuống đất, vừa rồi anh ta còn ra tay đánh người mà bây giờ đã biến thành một tên vô dụng. Lòng người cũng không đến mức quá lạnh lẽo, chỉ là có đôi khi cần một bước chuyển thôi.

Cô gái kia run bần bật ở trong lòng Lâm Xuân Nhi, Lâm Xuân Nhi nhẹ nhàng an ủi cô ấy: “Không sao đâu, không sao nữa rồi.”

Khi Lâm Xuân Nhi phối hợp với cảnh sát lấy khẩu cung xong thì đã là nửa đêm, nhưng may mà anh cảnh sát tốt bụng đã mang theo xe đạp của Lâm Xuân Nhi đến đồn cảnh sát giúp cô. Trước khi rời khỏi đồn cảnh sát, cô nhìn thấy cô gái kia thẫn thờ đang ngồi co rúm trên ghế. Cô ngẫm nghĩ một lát rồi đi lên phía trước, ngồi xổm xuống trước mặt cô ấy, nhẹ giọng nói: “Cô thử đi học tán đả xem thế nào nhé? Muay Thái cũng được, không thì Taekwondo. Nếu lần sau còn có ai dám đánh cô như vậy thì phải đánh bại người đó trước khi anh ta kịp ra tay với cô được chứ?”

Đôi mắt cô gái dờ dẩn, vết bầm tím ứ máu trên mặt vẫn chưa tan đi. Anh cảnh sát đã đưa cô ấy đi chụp X-quang, đều là vết thương ngoài da. Nhưng vết thương ngoài da vẫn là vết thương mà, bị thương ngoài da cũng đau chứ. Lâm Xuân Nhi thấy rất xót lòng, có lúc cô cảm thấy thế giới này rất tốt đẹp, khi thì lại cảm thấy thế giới này cực kỳ khốn nạn. Cô không hỏi thêm câu nào thừa thãi ví dụ như cô gái này có chia tay với người đàn ông kia hay không hoặc chẳng hạn như tương lai cô ấy định sẽ như thế nào, hay sau khi trải qua chuyện này rồi cô ấy có mất hy vọng vào cuộc sống không? Cô không hỏi mà chỉ vỗ vỗ vai cô gái, sau đó đứng dậy rời đi.

Ngồi lên xe đạp, mu bàn tay Lâm Xuân Nhi hơi đau nhức. Lúc này cô

mới phát hiện mình cũng không cần thận làm xước mu bàn tay rồi. Chỉ là một vết thương nhỏ không nghiêm trọng, cô về nhà xử lý qua loa là được.

Lâm Xuân Nhi quyết tâm đi học tán đả sau khi phỏng vấn các nạn nhân của bạo lực gia đình năm đó. Một trong số họ là một người phụ nữ bị lừa bán, Lâm Xuân Nhi đã bên ba cùng một phóng viên tin tức xã hội địa phương vào vùng núi, khó mà tưởng tượng nổi trong xã hội ngày nay vẫn còn những vùng núi cần cỗi và biệt lập như vậy. Cảnh sát cũng đi theo họ để hòa giải. Tình hình khá phức tạp, người phụ nữ đó bị lừa bán vào núi rồi sinh được hai đứa con, nhưng thường xuyên bị đánh đập. Vào một ngày nào đó, có một sinh viên vừa thi xong đang trong kỳ nghỉ đã tận mắt nhìn thấy người phụ nữ bị đánh và bí mật báo cảnh sát. Tin tức nhanh chóng được lan truyền, trong cộng đồng có rất nhiều ý kiến yêu cầu giải cứu người phụ nữ này nhưng cô ấy lại không muốn đi.

Ngày nhóm của Lâm Xuân Nhi rời đi đã là ba tháng sau khi tin tức được đưa ra. Cô đang thực hiện một series phim về phụ nữ thời đại, thu thập những câu chuyện về phụ nữ trong xã hội, trong đó có một tập đặc biệt, đó là phụ nữ bị bạo hành. Phần này rất tàn nhẫn, từng khuôn mặt mang theo vết thương, từng câu chuyện khiến người ta tan nát cõi lòng.

Lâm Xuân Nhi đi theo cảnh sát và phóng viên địa phương, ngày đó cô cũng không nói gì, chỉ đứng bên cạnh không ngừng ghi chép. Người phụ nữ kia cũng không nói quá cặn kẽ, chắc do không dám, hoặc có lẽ chỉ đơn giản là không muốn bày tỏ. Cậu con trai lớn của người phụ nữ này đã mười hai tuổi, rất hiểu chuyện, cậu bé thấy Lâm Xuân Nhi viết không ngại tay bèn đứng ở bên cô nhìn cô viết chữ. Cậu bé thấy cô viết: Một đứa bé mười hai tuổi, một đứa bé bảy tuổi. Hai năm nữa, đứa lớn có thể sẽ bảo vệ được cô ấy. Tôi hy vọng cậu bé sẽ dũng cảm bảo vệ mẹ mình chứ không phải trở thành người như bố mình. Cô cất bút đi, ngẩng đầu nhìn cậu bé. Cậu bé kia đỏ mặt, đôi mắt rưng rưng ngấn lệ, nói với cô: “Cô ơi, cháu sẽ bảo vệ mẹ ạ.”

Cậu bé cho Lâm Xuân Nhi xem một tấm ảnh chụp đã rất cũ, cô gái trên bức ảnh tết hai bím tóc đuôi sam, ánh sao long lanh trong mắt. Lâm Xuân Nhi giơ máy ảnh lên, chụp cận cảnh hàng chục bức ảnh khuôn mặt của cô gái kia, trên đường trở về thành phố, cô đã xem đi xem lại mấy chục tấm ảnh này, ánh sáng trong mắt cô ấy đã biến mất. Sau khi được xã hội chú ý, cô ấy rất ít khi bị đánh và là người phụ nữ duy nhất trong series không có sẹo trên mặt. Vậy nhưng, mắt cô ấy đã tối tăm không còn chút ánh sáng.

Từ sau lúc đó Lâm Xuân Nhi bắt đầu học tán đả, cô học rất nghiêm túc, thường xuyên có vết bầm tím trên người nhưng vẫn quyết định phải cố gắng học cho đảng hoàng, có như thế nào cũng sẽ dành ra thời gian ba đến bốn buổi một tuần. Có khả năng tự bảo vệ mình là bài học đầu tiên mà một người phụ nữ phải học khi bước vào xã hội.

Trong nhà không có ai cả, Tiêu Muội đã bị giáo viên hướng dẫn gọi đi sửa lại tài liệu. Cô dùng bông cotton xử lý qua vết thương, xong xuôi mới lên giường đi ngủ.

Cô ngủ thẳng đến mười giờ sáng hôm sau thì bụng truyền đến từng cơn đau âm ỉ, dưới người ẩm ướt. Thôi toang, bà dì đến sớm rồi. Cô vùng dậy, chạy vào nhà vệ sinh thay quần lót, dán băng vệ sinh lên rồi đi ra xử lý vết bầm trên giường, lăn qua lăn lại cũng đến trưa. Cô nằm cuộn tròn trên giường gửi tin nhắn cho Tiểu Hỷ: “Chị đổ máu rồi, hôm nay không tới công ty được.”

“Vậy chị mau nghỉ ngơi cho khỏe đi, hôm nay không có cuộc họp nào chị nhất thiết phải tham dự cả. Có chuyện gì cần chú ý thì cứ để em lo.”

“Được.” Lâm Xuân Nhi trả lời, nhớ ra hôm qua vẫn còn đang thảo luận về việc đặt tên phòng vấn nhân vật trong series Tân Cương nên lại bổ sung thêm: “Phòng vấn của bà La San cứ đặt luôn là La San đi. Ảnh bìa là cận cảnh khuôn mặt của bà ấy, tiêu đề phụ là gửi tới ông La San ở phương xa. Phải nhớ liên hệ với bà cụ và con cái của bà ấy

để xác nhận ủy quyền nhé.” Ông La San ở nơi xa, ông vẫn còn sống chứ? Bà La San nói mình không muốn đi tìm ông La San, bà cụ đã đi gần hết đời người, gần đất xa trời rồi nên không cần thiết nữa. Nhưng bà cụ lại hỏi Lâm Xuân Nhi một câu, cô nghĩ ông ấy có còn sống không? Khi bạn thực sự yêu một người, sẽ sẵn lòng để người ấy đi xa, tung bay, chu du khắp thế gian. Trong vô số đêm tối nhớ người ta, bạn cũng đã từng giận dỗi vì mình làm thế, nhưng lại hy vọng người ấy được sống. Đây cũng là một loại tình yêu, giống như tình yêu của bà La San vậy.

“Được rồi. Chị mau đi hồi máu đi.” Tiểu Hỷ đi theo Lâm Xuân Nhi đã lâu, biết là khi cô đến tháng sẽ cực kỳ đau nhức, nên bèn dặn dò cô nghỉ ngơi cho khỏe.

Lâm Xuân Nhi uống thuốc giảm đau xong nằm trên giường không có việc gì làm. Bên ngoài trời xám xịt, như thể đang chờ đợi trận tuyết đầu tiên của mùa đông.

Cô cũng không biết nên làm gì nên cứ bật máy chiếu lên xem phim. Máy chiếu chiếu lên bức tường trắng trong phòng ngủ của cô, rèm cửa được thả ra, cô quấn chăn dựa vào đầu giường, trong tay cầm cốc nước táo tàu nóng hầm hập vừa pha. Vừa lướt phim cô vừa suy nghĩ, giờ này mà được ăn một nồi lẩu nóng hổi thì tuyệt biết bao, thế là cô đặt một nồi lẩu về nhà.

Đã có nồi lẩu nóng, cô muốn uống coca cola lạnh, nhưng lại nhớ tới Tiêu Muội nói về già mình sẽ bị thấp khớp, cho nên cô lại ngoan ngoãn rót cho mình cốc trà nóng. Trong phòng tràn đầy mùi thơm của lẩu, vỗ về cho cơ thể mệt mỏi đau nhức của cô dễ chịu hơn nhiều. Bộ phim hôm nay cô chọn xem trong khi ăn là “The Durrells” nói về hành trình chữa bệnh của gia đình Durrell ở hòn đảo Corfu xa xôi của Hy Lạp, nơi bầu trời cao, biển xanh trong vắt, không khí lãng mạn tự do.

Cô ăn rất chậm, nhàm chán giết thời gian một mình trong một kỳ nghỉ không nằm trong kế hoạch, đột nhiên cảm thấy đến Hy Lạp cũng rất hay. Ý nghĩ đó vừa nảy ra trong đầu, Lâm Xuân Nhi lập tức đứng dậy

đi tìm sổ tay của mình, nghiêm túc nghiên cứu trang lịch trình trong ngày. Có lẽ tháng Sáu năm sau có thể đưa mọi người trong công ty đi Hy Lạp chơi? Công ty có một loại phúc lợi là quỹ du lịch hàng năm cho nhân viên trị giá mười nghìn tệ mỗi người, nếu thiếu thì nhân viên sẽ tự bù thêm chi phí. Nhưng yêu cầu phải hơn bốn người trong một nhóm, giống như team building. Các nhân viên đều thích náo nhiệt nên mỗi năm có hơn một trăm người đến một chỗ, cho tới nay đã đến Srilanka, Nhật Bản, Thái Lan, Australia. Thế là cô gọi điện thoại cho Nhị Thiến, Nhị Thiến chủ yếu lên kế hoạch mà do nhân lực công ty còn hạn chế nên cô ấy kiêm luôn quản lý văn hóa công ty và công việc hành chính: “Em thấy sang năm chúng ta du lịch nhóm đến Hy Lạp được không?”

Rõ ràng Nhị Thiến hơi choáng váng: “Hy Lạp đắt đấy ạ, e là mọi người phải tự bỏ thêm nhiều tiền lắm.”

Lâm Xuân Nhi ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “VẬY ĐI, cuối năm nay chúng ta sẽ xem tình hình lợi nhuận của công ty như thế nào, nếu chúng ta đạt được tốc độ tăng trưởng 30% thì quỹ du lịch năm sau sẽ là mười lăm nghìn một người.”

“Chị nói thật ạ?” Nhị Thiến che miệng để không cười ra tiếng, kéo lại bị vô duyên quá. Lâm Xuân Nhi đã nói vậy thì nghĩa là đã quyết định rồi. Thực ra từ giữa tháng Mười công ty đã hoàn thành mục tiêu cả năm rồi, mức tăng trưởng 30% là hoàn toàn nắm chắc.

“Chị lừa em làm gì hả?” Lâm Xuân Nhi cười nói: “Trước mắt cứ giữ bí mật nhé. Chị mới chỉ nảy ra ý kiến này thôi, em cũng có thể nghĩ thử những nơi khác.”

“Dạ vâng vâng!” Nhị Thiến vui vẻ cười nói: “Chị Xuân Nhi, chị đúng là vị Phật sống đấy.”

“Lại nịnh nữa rồi! Chị cúp đây.” Lâm Xuân Nhi cúp máy xong thì vào nhóm nói ý tưởng của mình, thành tích của công ty rất tốt, đương nhiên mấy vị thông dong bên ngoài kia sẽ không phản đối, thậm chí

còn nhiệt liệt vỗ tay đồng ý.

Lâm Xuân Nhi hơi vui vẻ, cảm thấy ít ra hôm nay mình không ăn không ngồi rồi mà cũng làm được một chuyện lớn, thế là cô tiếp tục ăn nồi lẩu nóng hổi, nghiêm túc làm bản thân hài lòng. Làm chuyện mình thích, kết bạn với những người đáng kết bạn, cầm lên được thì đặt xuống được. Trong lúc cô đang ăn bất chợt thấy Tống Thu Hàn gửi tới một video, có người đã đăng cú đá của cô lên mạng. Tống Thu Hàn đến văn phòng thì nghe thấy Tiêu Tình đang khen ngầu quá với đồng nghiệp bên cạnh. Anh thuận miệng hỏi: “Gì thế?” Hiểu Đình đưa điện thoại ra trước mặt anh, trên màn hình là một cô gái giận dữ hô lên, sau đó cô đá bay người kia, tư thế thực sự oai hùng mạnh mẽ. Nhưng mặt Tống Thu Hàn thì lại trầm xuống.

Anh hỏi Lâm Xuân Nhi: “Không muốn sống nữa đúng không?”

Lâm Xuân Nhi nhận ra giọng điệu của anh không ổn bèn vội vàng nói: “Không nguy hiểm chút nào hết, nhiều người thế kia cơ mà!”

Tống Thu Hàn không trả lời cô nữa, giờ anh nghĩ lại mà hú vía. Anh đang sợ gì vậy chứ? Trong tương lai những chuyện khiến anh hú vía sẽ còn nhiều không đếm xuể

Kiều Hạng Văn cũng lướt thấy video kia, ban đầu anh ta nghĩ là do dàn dựng lèo người nên lướt nhanh qua, nhưng chợt thấy bóng người kia rất quen nên bèn lướt lại, cuối cùng cũng thấy rõ đó là Lâm Xuân Nhi. Anh ta mở phần bình luận bên dưới ra, nói với Vương Cẩn bên cạnh: “Chị thấy không? Trong xã hội này vẫn còn nhiều thành phần ngu xuẩn như vậy lắm.”

“Ngu xuẩn” của anh ta có ý khen ngợi.

Sự dũng cảm của Lâm Xuân Nhi khiến anh ta cảm thấy xấu hổ thay cho những người đàn ông ở đó.

Wang Cẩn thốt lên “Má ơi” một câu, sau đó nói: “Không ngờ người

phụ nữ này lại tàn bạo thế đấy.”

“Chị không ngờ á?” Kiều Hạng Văn quay đầu nhìn cô ấy, thấy cô ấy lắc đầu thì mỉm cười. Từ lần đầu tiên anh ta gặp Lâm Xuân Nhi, trực giác đã cho anh ta biết cô là một người tàn bạo như vậy rồi.

Chương 43

Buổi tiếp đón nhà đầu tư được tổ chức trong tòa nhà cao nhất của thành phố, nhà hàng xoay có vị trí khá đẹp, có thể ngắm toàn cảnh thành phố về đêm.

Mỗi năm sẽ tổ chức một buổi tiệc rượu, ngoài tinh anh của giới ngân hàng đầu tư thì còn mời cả những nhân vật hàng đầu của các ngành nghề khác trong xã hội. Ban tổ chức năm nay càng nghiêm túc hơn, thậm chí họ còn thiết kế cả khâu đi thăm dò. Phần đi thăm dò cũng đã được báo trước nên các khách mời rất nghiêm túc trong việc ăn mặc.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Có nghề sĩ thì tất nhiên sẽ có phóng viên.

Tổng Thu Hàn không thích phô trương, anh đi lên từ bãi đỗ xe rồi vào thang máy chuyên biệt, tránh ánh đèn flash nhấp nháy liên hồi bên ngoài. Hôm nay anh sẽ đại diện cho Thịnh Thông chia sẻ về xu hướng đầu tư trong khoảng mười lăm phút, sau đó sẽ là thời gian tiệc rượu tự do. Nếu trong những dịp như vậy có người nhà thì đương nhiên phải dẫn theo, ở nơi phải xã giao thế này có người nhà đi cùng sẽ ít câu nệ vào lúc đầu hơn. Đột nhiên anh lại thấy hơi tiếc, lẽ ra nên mời Lâm Xuân Nhi đến. Công ty của cô mới thành lập, không biết có bao nhiêu người có mặt hôm nay sẽ là khách hàng tiềm năng của cô. Nghĩ đến đây trong lòng Tổng Thu Hàn lại thầm cười nhạo chính mình, anh còn lo cả chuyện làm ăn của cô luôn rồi.

Lúc này có hối hận cũng không còn kịp nữa, anh bèn cầm theo một ly

cocktail đi giao lưu với mọi người trước khi sự kiện bắt đầu. Hầu hết những người có mặt đều đã đọc lịch trình, cũng biết anh là ai, vì vậy đều đứng trò chuyện nghiêm túc với anh. Hầu hết các cuộc trò chuyện đều nói về chuyện trong mỗi ngành nghề. Tống Thu Hàn rất khiêm tốn, anh hơi khom người về phía trước khi nói chuyện với mọi người, nghe đến chỗ nào mà mình cũng tán đồng thì sẽ khẽ gật đầu. Sau khi trò chuyện thêm vài câu cảm thấy đối phương đáng tin cậy, đáng để trao đổi thêm thì sẽ trao đổi danh thiếp với người đó. Danh thiếp của Thịnh Thông được làm rất cao cấp, hình ảnh công ty Thịnh Thông được tạo thành hình 3D nổi, theo phong cách chuyên nghiệp giản lược. Danh thiếp của Tống Thu Hàn đã được công ty thiết kế thêm một chút, tên anh để màu vàng đen in nhiệt, các chữ còn lại được dập nổi. Anh đưa danh thiếp bằng cả hai tay, nhận về danh thiếp của đối phương, đọc kỹ thông tin rồi cho vào kẹp để danh thiếp. Cũng chỉ vào những dịp thế này người ta mới để ý tới chuyện trao đổi danh thiếp bằng giấy, còn vào những thời điểm khác trao đổi danh thiếp điện tử sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Cũng có một nửa trong đó là người quen, không cần trao đổi danh thiếp, chỉ cần bắt tay rồi đứng một bên trò chuyện.

Bữa tiệc chỉ thực sự náo nhiệt hơn là từ lúc các nghệ sĩ bắt đầu tham gia vào. Người trong ngành giải trí ai cũng đẹp, hơn nữa vào dịp long trọng như hôm nay họ sẽ càng ăn mặc cẩn thận hơn.

Hôm nay Viên Như mặc một bộ váy lễ phục đơn giản thanh lịch, tôn lên phần duyên dáng của cô ta, đứng giữa muôn hoa lại lộ ra sự mộc mạc. Cô ta vừa vào đã nhìn thấy Tống Thu Hàn, liền đi tới chào hỏi với anh: “Chào.”

Tống Thu Hàn gật đầu với cô: “Xin chào.”

Viên Như đã chuẩn bị sẵn, biết một lúc nữa Tống Thu Hàn sẽ phát biểu nên bèn hỏi:

“Lát nữa cậu sẽ lên phát biểu à?”

“Phải, nói mở màn mười lăm phút.”

Người bên cạnh thấy hai người trông như quen biết nhau nên cười với Viên Như, vỗ vai Tống Thu Hàn: “Nói chuyện sau nhé.” Bọn họ bước sang một bên, để lại Viên Như duyên dáng đứng bên cạnh anh, cực kỳ thu hút sự chú ý.

“Chiều mai tôi hẹn Xuân Nhi đi uống trà.” Viên Như ít nhiều cũng đoán được Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi có liên lạc riêng. Giữa cô ta và anh cũng chỉ có nói chuyện tới ba chữ “Lâm Xuân Nhi” thì mới có thể giữ chân anh thêm một lúc nữa. Khi trẻ người non dạ hiểu được chuyện này chỉ như liều thuốc độc đau đớn xuyên thấu ruột gan; giờ đã trải qua nhiều năm kinh nghiệm thì lại biết cách tận dụng cơ hội như thế.

“Hả?” Quả nhiên Tống Thu Hàn hơi nhượng mảy. Ngày mai là ngày làm việc, Lâm Xuân Nhi là người nghiện công việc mà lại có thời gian rảnh rỗi uống trà chiều với cô ta trong ngày làm việc sao?

“Đừng nghi ngờ, là thật đó.” Viên Như cười nói: “Do tối qua đột nhiên không có việc gì làm nên nhất thời nảy sinh ý tưởng thôi.”

Tống Thu Hàn gật đầu: “Cũng tốt.” Sau đó giơ cổ tay lên xem giờ, thấy đã gần đến lúc rồi nên nói với Viên Như: “Cậu đừng chọc cô ấy khóc nữa đấy.” Anh nói xong câu này cũng khó có khi bật cười một tiếng, sau đó chào Viên Như: “Tôi đi trước chờ lên sân khấu nhé, nói chuyện sau.”

Khi anh quay người thì chợt nhìn thấy Kiều Hạng Văn đi đến. Hôm nay anh ta mặc một bộ vest đặt may riêng làm bằng vải sợi tổng hợp loro piano, vô cùng xa hoa quý phái. Anh ta đi thẳng về phía Tống Thu Hàn, bắt tay với anh: “Lại gặp mặt nữa rồi.”

“Thật trùng hợp.” Tống Thu Hàn gật đầu với anh ta rồi nói: “Nói chuyện sau.”

Anh đi đến hàng ghế đầu để chờ lên sân khấu, bật điện thoại lên thì lại nhìn thấy tài liệu Tiêu Tình gửi đến, anh cập nhật dữ liệu, cẩn thận đánh dấu những chỗ đổi mới. Tống Thu Hàn ghi nhớ xong, sau đó nhìn thấy Lâm Xuân Nhi nhắn một câu trong nhóm: Đổ máu rồi, tớ muốn uống trà sữa. Chưa đến một giây sau đã nhanh chóng thu hồi, cô gửi nhầm chỗ rồi. Đổ máu sao? Tống Thu Hàn suy nghĩ vài giây mới ý thức được Lâm Xuân Nhi đang nói tới việc cô tới tháng.

Nhìn đồng hồ thấy còn mấy phút nữa, anh liền hỏi Tiêu Tình: “Con gái các cô thường mua trà sữa ở đâu?”

Tiêu Tình trả lời: “Chỗ tôi đầu tư, có thể nói là nổi tiếng khắp thành phố. Trà sữa và bánh mì kiểu Âu là kiểu kết hợp con gái thích nhất.”

“Ừ.”

Bài phát biểu của Tống Thu Hàn vô cùng đặc sắc, anh đẹp trai, có năng lực, đứng trên bục nhỏ, rất có sức hút như đũa con cưng của trời. Nội dung ngắn gọn đặc sắc, dự đoán xu hướng đầu tư và liên kết tới các chiến lược quan trọng của Thịnh Thông trong năm tới. Sau đó kết thúc bằng câu nói đùa: “Thấy tay cầm ly rượu của mọi người hơi run là tôi biết đến lúc chúng ta nên nâng ly rồi.” Anh bước sang bên cạnh nâng ly rượu ra hiệu cho cả khán phòng, mọi người đều cười ra tiếng, đến phần này coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Kiều Hạng Văn đứng bên cạnh Viên Như, thấy ánh mắt cô ta như sắp mọc trên người Tống Thu Hàn thì ghé vào tai cô ta trêu chọc: “Lại tưởng tượng nữa hả?”

Viên Như hơi đỏ mặt, nhớ lại lời anh ta nói tối qua trước khi đi, hỏi: “Hôm qua anh tưởng tượng đến ai?”

Kiều Hạng Văn nhún vai: “Một người vô danh.” Viên Như thấy anh ta không chịu nói thì cũng không hỏi thêm nữa, cô ta thông thả bước sang một bên chào hỏi chủ tịch tập đoàn Thiên Lĩnh. Cô ta chủ động

đưa tay ra chào: “Chào ngài, tôi là Viên Như.”

“Nghe danh cô đã lâu.” Đối phương nói chuyện cũng khá đứng đắn, nhưng ánh mắt nhìn Viên Như lại hơi khác thường. Viên Như chủ động tìm chủ đề người đó có hứng thú để nói chuyện, đang nói chuyện thì người đó cười hỏi một câu: “Hôm nào cùng ăn cơm nhé?”

Viên Như gật đầu: “Rất hân hạnh.”

Kiều Hạng Văn đang nói chuyện phiếm với người khác, mắt đảo qua Viên Như, thấy cô ta đang cố hết sức chào hàng bản thân với thái độ nghiêm túc, đột nhiên cảm thấy thật đáng buồn.

Sau bài phát biểu của Tống Thu Hàn là một số tiết mục rất thú vị. Tống Thu Hàn đứng xem một lúc, đang xem tiết mục thì phát hiện Viên Như đang nhìn mình. Nhưng anh không cho Viên Như cơ hội nhìn nữa, anh đến gặp ban tổ chức, chào tạm biệt họ rồi bước ra khỏi hội trường. Cách hội trường ba km là quán trà sữa nổi tiếng do Tiêu Tình giới thiệu, nhưng phải xếp hàng. Anh mặc vest đứng xếp hàng, cao hơn những cô gái đang đứng đó cả một cái đầu, trông rất bắt mắt. Xếp hàng mất trọn bốn mươi phút mới tới lượt anh, anh đưa điện thoại di động cho nhân viên bán hàng: “Tôi muốn cái này.” Nhân viên bán hàng gật đầu, lấy món rồi đưa hóa đơn cho anh, anh đứng sang một bên yên lặng chờ đợi. Trông anh như đại sứ quảng cáo cho quán trà sữa vậy, thấp sáng giấc mộng của các cô gái. Nhưng Tống Thu Hàn lại không hề biết, anh chỉ lẳng lẳng đứng chờ ở đó, nhìn nhân viên cửa hàng bận rộn. Phải mất thêm mười lăm phút nữa anh mới lấy được trà sữa và bánh mì kiểu Âu.

Lâm Xuân Nhi đang nằm ở nhà, còn Tiêu Muội thì bị giáo viên hướng dẫn giữ lại, tạm thời không về nhà được. Đang lúc buồn chán thì lại nghe được giọng nói của Tống Thu Hàn: “Xuống lầu đi.”

“Tôi không muốn cử động.”

“Cậu sẽ hối hận đấy.”

“Tới liền.” Cô mặc thêm một chiếc quần cotton mỏng ở bên ngoài bộ đồ ngủ lông của mình, mặc áo khoác ngoài, đội mũ rồi đi xuống tầng. Tống Thu Hàn bảo tài xế lái xe đến bãi đậu xe dưới tầng, đang đứng tựa vào xe đợi cô. Thấy Lâm Xuân Nhi chật vật, anh cười ra tiếng: “Đổ máu rồi hả?”

“?” Hai tay Lâm Xuân Nhi đút trong túi, trên mặt là dấu chấm hỏi.

“Tớ đọc được tin cậu thu hồi rồi.”

“Không phải cậu đang ở trong tiệc rượu à?” Lâm Xuân Nhi đỏ mặt.

“Trùng hợp.”

Tống Thu Hàn nói xong liền mở ghế phụ xe, lấy trà sữa và bánh mì kiểu Âu vẫn còn giữ được nhiệt độ ở trong ghế sưởi ra đưa cho Lâm Xuân Nhi: “Lại đây, uống đi.”

“Cậu chạy từ tiệc rượu về để mua trà sữa cho tớ á?”

“Bữa tiệc đã đến khoảng thời gian vớt đi rồi.” Thật ra Tống Thu Hàn không hề nói quá, thời gian vớt đi là để chỉ lúc mọi người đã say, bắt đầu nói năng luyên thuyên. Những lúc thế này hiếm khi nói chuyện đàng hoàng, nhưng cơ hội được hóng drama lại cực cao. Tống Thu Hàn cố ý mang theo hai người làm khiên đỡ đạn cho mình, yêu cầu họ phải tham gia từ đầu đến cuối.

Lâm Xuân Nhi nhận lấy trà sữa, thậm chí cốc trà vẫn còn nóng, chứng tỏ suốt đường đi anh đã giữ nhiệt rất kỹ. Cô uống một ngụm to, mùi thơm dịu của khoai môn xay nhuyễn thực sự là mỹ vị nhân gian. Lập tức cảm thấy như được hồi máu.

“Đổ máu mà sao lại muốn uống trà sữa?” Tống Thu Hàn khó hiểu hỏi.

“Những lúc thế này cực kỳ thích đồ ngọt.” Hai tay Lâm Xuân Nhi cầm

cốc trà sữa, dựa vào xe giống anh.

“Đồng nghiệp của tớ nói trà sữa với bánh mì kiểu Âu là sự kết hợp hoàn hảo của các cô gái.”

“Đồng nghiệp của cậu nói đúng đấy!” Mắt Lâm Xuân Nhi cong thành hình trăng lưỡi liềm, miệng cắn một miếng bánh mì. Thấy ánh mắt Tống Thu Hàn nhìn cái bánh không rời, cô liền ôm bánh vào trong ngực, cảnh giác hỏi: “Cậu muốn ăn à?”

“Muốn ăn. Tớ chưa từng ăn qua nên tò mò là chuyện đương nhiên.”

“À à được.” Lâm Xuân Nhi kẹp trà sữa trong khuỷu tay, muốn bẻ bánh chia cho anh thì lại bị anh đoạt lấy trà sữa trong khuỷu tay, nhấp một ngụm rồi gật đầu nói: “Cũng ngon đấy.” Sau đó lại cầm lấy cái bánh Lâm Xuân Nhi đang cầm trên tay bỏ vào miệng: “Cũng được.” Hai người đều không hề cảm thấy gượng gạo gì, lúc trước Tống Thu Hàn cũng thích cướp đồ ăn của Lâm Xuân Nhi. Khi đó, mỗi ngày bố cô đều đưa cho cô một quả táo mang đi học, tới chiều cô sẽ ăn sau tiết học thứ hai. Tống Thu Hàn vừa đi ngang qua là chộp lấy ngay quả táo của cô, cắn một miếng thật to rồi ném trả lại. Lúc đầu Lâm Xuân Nhi còn kêu ca anh chiếm đồ của cô, nhưng dần dần cũng thành quen.

Tống Thu Hàn thấy Lâm Xuân Nhi nhướn mắt liền bước một bước nhỏ đến bên cạnh nói: “Sao trông giống chó con bảo vệ đồ ăn thế.” Anh lo Lâm Xuân Nhi sẽ cắn mình.

Lâm Xuân Nhi giả bộ dữ tợn không được nên cười phì ra tiếng, sau đấy lại tập trung ăn bánh mì uống trà sữa. Tống Thu Hàn thấy cô ăn ngon lành, trong lòng liền cảm thấy thỏa mãn, xếp hàng cũng đáng. Sau đấy chọt trên mặt thấy hơi lạnh, anh ngẩng đầu lên thấy tuyết đã rơi, là trận tuyết đầu mùa của năm nay.

Thế là anh gọi cô: “Lâm Xuân Nhi.”

“Hả?” Lâm Xuân Nhi ngẩng đầu nhìn anh.

“Tuyết rơi rồi kìa.”

Đợt tuyết rơi ở Bắc Kinh năm nay đến thật lạnh lẽ. Một bông tuyết rơi xuống lông mi Lâm Xuân Nhi làm ướt mắt cô. Đứng ở vị trí của họ có thể thấy tòa nhà trước mặt chợt sáng đèn, một đứa bé đẩy cửa sổ ra kêu to: “Tuyết rơi rồi kìa!” Sau đó lần lượt có người đến đứng trước cửa sổ.

Lâm Xuân Nhi và Tống Thu Hàn ngẩng đầu nhìn ngắm, cảm thấy cuộc đời này thật đẹp. Nhìn mà xem, những người này vui vẻ chỉ vì một trận tuyết mùa đông, sống một cách bình thường mà vui vẻ, sao mà không khiến người ta cảm động cho được? Nhưng bụng Tống Thu Hàn lại chợt réo ầm lên, cực kỳ phá phong cảnh, Lâm Xuân Nhi nhìn sang, anh hơi xấu hổ: “Chỉ uống một ly cocktail trong tiệc rượu, không ăn đồ ăn mà ra ngoài luôn rồi.”

“Thế thì có gì khó? Trong nhà tớ có rượu có thịt!”

“Có tiện không?” Tống Thu Hàn ngẩng đầu lên bắt chước Lâm Xuân Nhi chỉ tay lên không trung, nhắm đếm trong miệng: “Một, hai, ba, bốn, năm, là cửa sổ kia sao?”

“Chuẩn! Rất tiện.”

“Tiêu Muội đâu?”

“Bị giáo viên hướng dẫn lôi đi làm việc rồi, chắc khoảng mười một giờ sẽ về.” Lâm Xuân Nhi còn tưởng Tống Thu Hàn ngại, nhưng thực ra là Tống Thu Hàn sợ cô có điều kiêng kỵ. Cô là người tuân thủ phẩm hạnh của người độc thân, buổi tối như vậy mà mời đàn ông vào nhà, chắc là cô sẽ sợ bị hàng xóm hiểu lầm đúng không?

Lâm Xuân Nhi lại giậm chân chạy về phía trước hai bước, sau đó vẫy tay với Tống Thu Hàn: “Đi nào! Mau lên!”

Người Tống Thu Hàn còn nhanh hơn nữa, khi cô nói nhanh lên, anh lập tức đi theo ngay. Anh đã từng tưởng tượng nhà của Lâm Xuân Nhi sẽ như thế nào, nhưng khi bước vào cửa lại thấy ngôi nhà thực ra rất tối giản. Ở phòng khách là cả một mặt tường đầy sách, có một cửa sổ sát đất khá lớn hướng về phía Nam, một bàn ăn được đặt trước cửa sổ. Anh thấy hơi gượng gạo, không biết rằng lúc này mình đang dò mặt, chỉ đứng ở cửa không tiến thêm một bước nào.

Lâm Xuân Nhi cởi áo khoác ngoài và giày, đi một đôi tất bông ở nhà có hình nhò trắng như tuyết. Người đi kiểu tất như vậy mà lại có hành động dũng cảm hăng hái làm việc nghĩa, đá bay một người đàn ông trên đường phố vào lúc nửa đêm. Lâm Xuân Nhi không biết Tống Thu Hàn đang nhìn mình, cô cúi người tìm dép lê trong tủ giày cho anh, ngẩng đầu thấy Tống Thu Hàn chỉ đứng đó bất động, cô bèn để dép dưới chân anh: “Xin lỗi, không có dép nam rồi.” Đó là đôi dép dùng một lần cô mang về từ khách sạn.

“Không sao.” Tống Thu Hàn cởi giày và áo khoác nhưng dê ra. Bên trong là bộ đồ hôm nay anh mặc, một bộ vest lông cừu màu xám tôn lên vóc dáng của anh. Không, vốn dĩ dáng anh đã đẹp sẵn rồi.

“Đưa cậu đi thăm quan nhà tớ nhé?” Lâm Xuân Nhi nói, không đợi Tống Thu Hàn trả lời cô đã đi trước. Tống Thu Hàn khựng lại mất hai giây rồi cũng đi theo sau cô.

Trước tiên họ đi vào phòng ngủ của cô, đối diện với bức tường trắng là màn chiếu phim, nằm trên giường có thể xem phim, đó là thú tiêu khiển tuyệt vời nhất của Lâm Xuân Nhi trong những ngày mưa tuyết. Chăn ga gối đệm đều có màu ấm, dưới giường phủ đệm mềm bằng lông, bàn trà nhỏ để trên cửa sổ lồi, một góc bàn trà để lư hương, còn có thêm một chậu cỏ đồng tiền nhỏ. Tống Thu Hàn đứng ở cửa phòng ngủ quan sát tỉ mỉ, hóa ra đêm nào Lâm Xuân Nhi cũng chìm vào giấc ngủ trong sự ấm áp như vậy. Tiêu Muội thì ở phòng ngủ thứ hai, Lâm Xuân Nhi không biết trước khi đi Tiêu Muội đã dọn dẹp sạch sẽ chưa nên không cho Tống Thu Hàn xem. Sau đó cô dẫn anh đi

vào phòng bếp, phòng bếp thông với phòng giặt đồ, Lâm Xuân Nhi làm giàn phơi có thể nâng lên hạ xuống. Cô nhìn thấy quần lót mình giặt lúc sáng còn đang treo ở đó, thấy Tống Thu Hàn nhìn sang nên vội chạy tới, nhảy dựng lên kéo quần lót xuống giấu ra sau lưng. Nhưng Tống Thu Hàn vẫn thấy được, là quần lót ren hiệu Victoria's Secret. Anh vờ như không thấy quay người đi, nhưng mặt đã đỏ ửng. Sợ Lâm Xuân Nhi phát hiện ra, anh bèn tiến lên hai bước, đi tới bên bàn ăn hỏi: “Ăn gì đấy?”

“Buổi trưa tớ gọi lẩu mang đến nhà.” Lâm Xuân Nhi dịch vài bước về phía phòng ngủ của mình, sau đó giấu quần lót vào sau tấm màn chiếu.

Cô xoay người đi đến tủ lạnh lấy đồ ăn, Tống Thu Hàn đi theo cô. Lúc đi ngang qua phòng ngủ của cô, anh có thể nhìn thấy một phần màn chiếu hơi vén lên, giống như thiếu nữ đang cẩn thận che giấu tâm tư của mình vậy, khiến anh chột rung động.

Trưa nay Lâm Xuân Nhi thật sự gọi khá nhiều, chỉ riêng thịt đã có hơn mười phần, do cô lên cơn lười nên muốn để cuối tuần ăn cả. Cô và Tống Thu Hàn bưng đồ lên bàn ăn, buổi trưa cô đã đổ canh đi nên giờ phải vào bếp làm lại. Cô cầm một tép tỏi lên thì bị Tống Thu Hàn giành mất: “Không phải cậu bị đổ máu à? Để tớ làm.”

“Làm nước dùng đó.”

Tống Thu Hàn liếc cô: “Tớ biết làm.”

Anh thực sự biết làm.

Anh thường ở một mình, khi ở một mình anh cũng sẽ nghiên cứu về ẩm thực, một mình giết thời gian, tự nấu một bữa ăn. Dần dần kỹ năng nấu ăn cũng tăng lên. Anh cởi áo vest và cà vạt ra, để vào tay Lâm Xuân Nhi, ngón tay thon dài gỡ ba hàng cúc đầu, xắn tay áo lên. Lâm Xuân Nhi đi treo áo của anh lên, nghĩ tới cái áo sơ mi trắng của anh không nên để bị dính dầu, cô lại lấy tạp dề ra quàng vào cổ cho

anh. Tống Thu Hàn không từ chối, một người đàn ông cao 1m85 mặc một cái tạp dề màu hồng, vậy mà vẫn không ảnh hưởng đến vẻ đẹp trai của anh.

Lâm Xuân Nhi bê cái ghế đẩu nhỏ ra ngồi ôm chén nước nóng nhìn anh làm nước dùng, động tác của anh điêu luyện, dầu đã nóng, đến lúc cho gia vị vào, anh chọt giơ chân đá cái ghế đẩu của Lâm Xuân Nhi ra xa hơn: “Cẩn thận bắn.”

Lâm Xuân Nhi dựa vào cửa bếp nhìn Tống Thu Hàn nấu ăn. Anh cầm chảo xào nấu, lửa đỏ làm mặt anh hồng rực lên, một người đàn ông mặc quần áo chỉnh tề đang đeo tạp dề hoa, trên mặt dính khói lửa đỏ rực, trông thú vị vô cùng. Lâm Xuân Nhi cầm di động lên chụp một tấm ảnh, sau đó nhìn ảnh cười khúc khích.

Sau khi Tống Thu Hàn làm xong nước dùng là có thể bắt nồi lẩu. Hai người ngồi đối diện nhau chờ nồi nước sôi, nhìn tuyết đang rơi sồn sột bên ngoài.

“Muốn uống một ít không?” Lâm Xuân Nhi hỏi anh.

Anh lắc đầu: “Cậu không uống được.”

“Tớ nhìn cậu uống.” Lâm Xuân Nhi muốn uống mấy ngụm nên định giật dây Tống Thu Hàn uống.

“Tớ không mắc bẫy cậu đâu, cậu chớp chớp mắt kiểu đó là có điều mờ ám rồi, tám chín phần là tại thèm rượu mà không dám uống nhiều nên định để tớ uống phụ, mà cậu cũng có cái cớ uống ké chứ gì.” Tống Thu Hàn cười nói. Người Lâm Xuân Nhi đang không khỏe nên đúng là không thể uống được, đó là lý do thứ nhất. Ngoài ra Tống Thu Hàn còn có nỗi lo khác, nhà cô vừa ấm áp vừa gọn gàng, khoảng cách từ bàn ăn đến phòng ngủ chỉ cách mười bước chân, quần lót/t của cô vẫn còn giấu sau màn chiếu trong phòng ngủ, chỉ nghĩ đến đó thôi là lòng anh đã thấy nhộn nhạo.

Thấy anh kiên quyết không uống, Lâm Xuân Nhi đành đứng dậy đi tới tủ lạnh, lấy cà rốt, cam và dưa chuột ra ép thành hai ly nước trái cây lớn, mỗi người một ly. Tống Thu Hàn nhấp một ngụm, nước hơi lạnh, anh liền lấy cốc của Lâm Xuân Nhi để trước mặt mình: “Tớ uống không đủ, cậu uống nước ấm đi.”

Lâm Xuân Nhi vốn muốn đòi nước trái cây cho bằng được, nhưng đến phút cuối lại rút cái tay định lấy nước trái cây về, tự rót cho mình một cốc nước ấm.

...

Lời tác giả:

Tôi thích được ở bên người

Dù chỉ là một ngày bình thường

Nhưng hôm nay tuyết rơi rồi

Là ngày đẹp nhất trong năm

Chương 44

Tống Thu Hàn cho vài miếng thịt vào trong nồi rồi nói: “Đói cả nửa ngày rồi, cuối cùng cũng có miếng vào mồm.”

Nghe anh nói vậy, Lâm Xuân Nhi vội vớt mấy miếng thịt kia vào trong bát của mình: “Đợi một chút, trong bụng chưa có gì mà ăn cay sẽ không tốt đâu.” Cô đứng dậy chạy tới trước tủ lạnh lấy ra hai cái bánh bao, xoay người bật bếp, quét vào lòng chảo một lớp dầu mỏng, sau đó nhanh chóng cắt bánh bao thành từng miếng rồi bỏ vào trong chảo dầu chiên, còn gấp vào đĩa nhỏ hai miếng chao. Tống cộng chưa đầy năm phút. Sau đó cô nói: “Ăn cái này trước đi rồi hãy ăn cay.” Làm xong mấy việc này, trên trán Lâm Xuân Nhi đã rịn mồ hôi, trông thế nào cũng giống một cô vợ nhỏ.

Tống Thu Hàn cười ra tiếng: “Cảm ơn.”

Anh gấp miếng bánh bao lên chấm chao rồi đưa cho Lâm Xuân Nhi, sau đó mới đến lượt mình. Độ lửa vừa phải, miếng bánh bao vừa thơm vừa xốp giòn, kết hợp với chao đúng là có một vị ngon riêng. Lâm Xuân Nhi không kiêng kị gì với chuyện ăn uống. Tống Thu Hàn không nhớ nổi cô kiêng ăn cái gì. Nhưng như vậy cũng rất tốt, ở bên cô khiến một người vốn không háu ăn như anh giờ lại ăn uống ngon miệng hẳn ra. Dì Thượng hay nói: “Ăn được là phúc.” Lúc trước Tống Thu Hàn không cho là đúng, nhưng hai ba tháng nay đã được trải nghiệm một cách sâu sắc.

Ví dụ như giờ phút này.

Bên ngoài có tuyết rơi, trên bàn có nồi lẩu cay, trước mắt là rất nhiều

thức ăn ngon, người đối diện đang cười híp cả mắt. Ngay cả lát bánh bao cũng khiến anh cảm thấy đó là mỹ vị nhân gian, đây không phải phúc thì là cái gì?

Tống Thu Hàn đã lót dạ, lúc này mới gấp một miếng thịt cho vào trong nồi, nói đùa với Lâm Xuân Nhi: “Bây giờ có thể ăn thịt rồi đúng không?”

“Miễn cưỡng được ăn.” Lâm Xuân Nhi trịnh trọng nói, sau đó đưa tay gấp thịt. Tống Thu Hàn thấy trên mu bàn tay cô có vết thương, ánh mắt anh trầm xuống, một lúc lâu sau mới hỏi: “Tối qua hăng hái làm việc nghĩa, nhưng lại không cân nhắc tới hậu quả hả?”

“Tớ gọi cảnh sát rồi.” Lâm Xuân Nhi nói: “Tớ gọi cảnh sát xong mới xông lên, hơn nữa tớ cũng từng học tán thủ.”

“Mấy chiêu tán thủ như võ mèo cào của cậu, nếu gặp phải một người lợi hại thì cậu sẽ không chỉ bị thương ở mu bàn tay đâu.” Anh đảo mắt qua mu bàn tay Lâm Xuân Nhi, trái tim chọt hăng một nhịp: “Đã xử lý vết thương chưa?”

“Tớ sát trùng bằng iot rồi.” Lâm Xuân Nhi muốn giấu mu bàn tay khỏi ánh mắt của Tống Thu Hàn, bèn kéo ống tay áo che đi vết thương kia: “Ban ngày ban mặt trời đất sáng sủa, chẳng lẽ lại có người thật sự dám hành hung tớ chắc?”

“Ban ngày ban mặt trời đất sáng sủa, chẳng phải người kia vẫn đánh phụ nữ ở ven đường à?” Tống Thu Hàn đã tức giận cả ngày trời vì chuyện này, cũng do người đàn ông kia là kẻ nhát gan thôi, chứ ngộ nhờ Lâm Xuân Nhi đụng phải một kẻ vừa xấu xa vừa hung ác thì hậu quả khó mà lường trước được.

“Thôi!” Lâm Xuân Nhi gấp thịt cho Tống Thu Hàn, sau đó nháy mắt với anh mấy cái: “Thả lỏng đi. Cậu nói đúng, ngộ nhờ gặp phải một tên hung ác thì tớ sẽ gặp chuyện không may. Vì thế tớ quyết định sẽ đi luyện tập thêm, giúp kỹ năng tiến bộ.”

... Tống Thu Hàn nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm, sau đó cúi đầu ăn cơm không nói gì. Anh tức giận rồi, ý của anh là bảo Lâm Xuân Nhi đừng có đi lo chuyện bao đồng vậy nữa, đừng có kiêu bất chấp hậu quả như thế. Nhưng sau khi giận một lúc, anh lại cảm thấy Lâm Xuân Nhi chính là người như vậy mà. Từ nhỏ cô đã mơ ước trở thành một người có ích cho xã hội, cô làm vậy không hề sai. Nếu anh dùng tư duy hẹp hòi ích kỉ của mình để đánh giá cô thì thật sự không công bằng với cô. Rõ ràng cô đã làm một chuyện khiến người ta vô cùng khâm phục!

Lâm Xuân Nhi biết anh đang tức giận, mà lúc anh giận thì không muốn nói gì cả, từ nhỏ đã như vậy rồi. Nhưng cô cũng không cảm thấy mình làm sai, thế là cũng chẳng nói nữa. Qua một lúc lâu mới nghe thấy Tống Thu Hàn lên tiếng: “Cậu làm rất tốt. Đổi lại là tớ thì tớ cũng sẽ xông lên. Sở dĩ tớ cảm thấy cậu thiếu suy nghĩ vì cậu là con gái, thể lực trời sinh đã yếu hơn con trai. Ngộ nhỡ gặp phải kẻ hung ác thì người thua thiệt sẽ là cậu.” Anh đặt đĩa xuống, nghiêm túc nói: “Vừa rồi tớ đã suy nghĩ, đây là khí khái và phẩm cách của cậu, có lẽ vì trên đời này có người như cậu nên mới không quá tồi tệ.” Tống Thu Hàn cầm cốc nước trái cây lên cụng vào cốc nước ấm của Lâm Xuân Nhi: “Cùng cụng ly vì dũng khí thay đổi thế giới của cậu nào.”

Khóe mắt Lâm Xuân Nhi ươn ướt, cô cũng chẳng rõ vì sao nữa. Có lẽ lúc tới tháng hooc-môn bị rối loạn. Sự cảm động kia chậm rãi dâng lên từ đáy lòng, nó giống như một làn khói xanh, không có vết tích quá lớn nhưng trong giây lát lại khiến cô mềm lòng. Lâm Xuân Nhi còn tưởng mình đã cứng rắn không gì phá nổi từ lâu.

“Năm xưa lúc làm việc ở công ty, tớ có làm một số đặc biệt về phái nữ thời đại này. Trong đó có một mục chuyên nói về nữ giới bị bạo hành, phỏng vấn rất nhiều phụ nữ bị bạo lực gia đình nên tớ mới đi học tán thù. Có vẻ tớ không nhìn nổi phụ nữ bị đánh.” Lâm Xuân Nhi hít mũi một cái.

“Người già và trẻ em thì cậu nhìn được à?” Tống Thu Hàn nhẹ giọng

hỏi cô.

“Cũng không nhìn được.”

“Đàn ông không có khả năng phòng ngự bị đánh thì cậu nhìn được?”
Tống Thu Hàn lại hỏi.

Lâm Xuân Nhi lắc đầu: “Không nhìn được.”

Tống Thu Hàn cười ra tiếng: “Vì thế bạn học cấp ba Lâm Xuân Nhi của tớ bây giờ lại thành nữ hiệp thần bí rồi à?”

Cô bụm mặt, làm bộ thẹn thùng: “Đánh giá như thế thì hơi cao.” Sau đó cũng bật cười theo Tống Thu Hàn.

“Được rồi.” Mặt anh trở nên nghiêm túc: “Tớ có đề nghị này, tớ sẽ dạy cậu tán thủ. Nếu sau này cậu muốn giương cờ chính nghĩa, ít nhất cũng phải có kỹ năng giỏi hơn nữa.”

“Cậu biết tán thủ à?”

“So tài một trận không?” Đâu chỉ biết, anh còn là một người luyện võ. Tâm huyết và sự hiểu chiến của Tống Thu Hàn đều giấu dưới vẻ chín chắn, nhã nhặn của anh.

“Được.” Lâm Xuân Nhi kích động nhưng lại bị Tống Thu Hàn đè tay xuống: “Đợi qua mấy ngày nữa đi.”

“Ờ ờ được.”

Lòng bàn tay anh đặt trên mu bàn tay cô rất ấm áp, trong chớp mắt đó chợt có cảm giác vô cùng tự nhiên, không hề ngập ngừng gián đoạn.

Bên ngoài tuyết rơi càng ngày càng lớn, hai người chậm rãi ăn, vừa ăn vừa ngắm tuyết. Tống Thu Hàn nhớ tới Lương Ngộ nên hỏi Lâm

Xuân Nhi: “Bạn có nắm chắc dự án của Lương Ngộ không?”

“Không nắm chắc một trăm phần trăm...” Lâm Xuân Nhi nghiêm túc nói, trên đời này không có phương án nào chắc trăm phần trăm, ngoài việc phải không ngừng rèn luyện một cách tỉ mỉ thì có khi còn cần thêm chút may mắn.

“Cuối tuần anh ta sẽ đến đây, tới lúc đó bàn bạc trực tiếp luôn với nhau thêm một lần.”

“Lương Ngộ nói cậu không cần quản lý dự án nhỏ như thế này.” Lâm Xuân Nhi nhớ tới lời Lương Ngộ, mới đầu anh ta chỉ coi Tống Thu Hàn là người đầu tư phổ thông, sau khi xem lý lịch mới phát hiện mình gặp phải một đại gia chính hiệu.

“Tiện tay làm thôi. Tớ cảm thấy Lương Ngộ đáng tin cậy, dự án này cũng có tiềm năng sẽ trở thành dự án lớn.”

Lâm Xuân Nhi chống cằm nhìn Tống Thu Hàn, thuở nhỏ có tưởng tượng thế nào cũng không nghĩ sau khi lớn lên anh lại biến thành một người nghiêm túc như vậy. Khi đó cô cho rằng lúc trưởng thành Tống Thu Hàn sẽ trở thành một thiếu gia ăn chơi trác táng giống như Trần Khoan Niên. Mở một công ty không lớn không nhỏ, dạo chơi nhân gian. Nhưng anh của ngày hôm nay hoàn toàn khác với tưởng tượng của cô, nghiêm túc, chân thật, cần cù, cố gắng. Tốt thật! Nhưng Lâm Xuân Nhi không biết rằng, nhiều năm qua, Tống Thu Hàn cũng đã mấy lần phải lê lết bò ra từ đau khổ.

Cô cứ nhìn chăm chăm như vậy làm anh đỏ mặt, đặt đĩa xuống nói: “Lâm Xuân Nhi, tốt nhất là cậu nên chú ý tới ánh mắt không kiên trì của mình đi.”

“Ồ.” Cô “ồ” một tiếng, hai tay bụm mặt: “Uống say rồi, uống say rồi.”

Tống Thu Hàn bị Lâm Xuân Nhi chọc cười, đưa tay gõ vào đỉnh đầu cô một cái.

Hai người đang cười đùa thì tiếng mở cửa đột nhiên vang lên, Tiêu Muội mở cửa ra thấy tình hình trong phòng thì hơi sửng sò: “Haiz, có phải tớ trở về không đúng lúc rồi không?” Cô ấy chỉ tay ra hành lang: “Hay là sáng mai tớ về nhé?” Tiêu Muội nói đùa, mà cũng bị chính câu nói này của mình chọc cho cười ra tiếng luôn. Cô ấy cởi giày rồi tự kéo ghế ngồi xuống cạnh bàn: “Tớ vẫn chưa ăn cơm, bận bịu cả ngày nay.”

“Chẳng phải Trần Khoan Niên đưa cơm cho cậu rồi ư?” Lâm Xuân Nhi hỏi cô ấy.

“Viện nghiên cứu không cho anh ấy vào cổng, cơm để ngoài cửa, tớ vừa mới lấy.” Tiêu Muội chỉ vào túi cơm trong tay.

Lâm Xuân Nhi mở ra nhìn, sếp Trần cũng đặt nhiều đấy: “Đủ hai đứa mình ăn cả ngày luôn.”

Tống Thu Hàn ngồi bên cạnh nghe hai người nói chuyện, đợi họ tán gẫu xong mới hỏi Tiêu Muội: “Lần trước cậu ta nói muốn hôn cậu, sau đó thế nào?”

Tiêu Muội sửng sò, mặt đỏ bừng lên, ngược mắt nhìn về phía Lâm Xuân Nhi cầu cứu.

“Ô ô, không lịch sự, không lịch sự chút nào nhé.” Lâm Xuân Nhi giúp Tiêu Muội giải vây.

Tống Thu Hàn chu môi, vui vẻ nói: “Hai cậu đi xem Wake Up club được mà lại không thảo luận về một nụ hôn được ư?” Anh đang cố ý đấy, anh muốn xem sự hăng hái ngày đó của họ có còn không. Mặt Tiêu Muội càng đỏ hơn, cuối cùng anh cười phá lên, khoát tay nói: “Thôi thôi, nếu còn hỏi tiếp thì chắc hai cậu sẽ xử tớ như kẻ lưu manh mất.”

Anh đưa tay lên xem đồng hồ, hơn mười một giờ, đến lúc phải đi rồi.

Thế là Tống Thu Hàn đứng dậy tạm biệt: “Cảm ơn cậu đã mời tớ ăn cơm tối.”

“Không ở lại chơi thêm chút nữa à?” Tiêu Muội nuốt một miếng bí đao, vội vàng đứng dậy: “Có phải tớ ở đây nên hai người mới thấy không tiện không? Hay là tớ đi nhé?” Lúc này người trí thức lại có ý chí chiến đấu, muốn báo mối thù vừa rồi Tống Thu Hàn trêu mình. Lâm Xuân Nhi đỏ mặt, đưa tay đè cô ấy ngồi xuống: “Cậu cứ lo mà ăn đi.”

Sau đó cô mặc áo khoác: “Tớ tiễn cậu.”

“Thôi đừng.” Tống Thu Hàn chỉ vào bụng Lâm Xuân Nhi: “Nghỉ ngơi đi cho nhanh khỏe.”

Còn lâu cô mới nghe lời anh, mặc áo kín mít: “Tớ muốn đi ngắm tuyết.” Sau đó theo anh đi ra ngoài.

Trên mặt đất đã có tuyết đọng, bước chân lên phát ra tiếng sột soạt. Xe của Tống Thu Hàn vẫn đỗ ở chỗ đó, tài xế ngồi trên xe đọc sách, thấy anh ra thì lập tức cất sách đi. Tống Thu Hàn xua xua tay, ra hiệu cho anh ta tiếp tục đọc, sau đó hỏi Lâm Xuân Nhi: “Không lên à?”

“Hít thở không khí chút đã.”

“Đi dạo không?”

“Ok!” Lâm Xuân Nhi gật đầu, đi bên cạnh Tống Thu Hàn: “Cậu có lạnh không?” Anh mặc ít quần áo, bây giờ nhiệt độ đã hạ xuống rồi, giờ Lâm Xuân Nhi mới nhớ ra, xoay người định quay về thì bị Tống Thu Hàn kéo cổ tay lại: “Tớ không lạnh. Trên xe có khăn quàng cổ, cậu đợi tớ chút.” Anh đi vào xe lấy một chiếc khăn lông cừu màu xám quàng lên cổ: “Đi thôi!”

Chương 45

“Cậu về muộn thế này, không ảnh hưởng tới giấc ngủ của dì Thuợng đấy chứ?” Lâm Xuân Nhi lại nhớ tới dì Thuợng.

“Dì Thuợng về nhà rồi.”

“Hà? Thế cậu ăn cơm kiểu gì?”

“Khách sạn có bữa sáng, nhưng đồ ở đó không ngon chút nào. Haiz!” Tống Thu Hàn thở dài.

“Cậu ở khách sạn á?”

Tống Thu Hàn nhún vai: “Khách sạn gần công ty hơn, ngoài chuyện thức ăn không ngon ra thì những thứ khác đều ổn.” Anh lại nhấn mạnh chuyện đồ ăn không ngon, nhưng Lâm Xuân Nhi lại như không nghe thấy, còn hỏi lại: “Sao cậu lại muốn ở khách sạn?”

... Đầu óc Lâm Xuân Nhi lại đờ đờ tiếp rồi. Giờ mà không trả lời cô là cô sẽ liên tục hỏi, thế là anh trả lời: “Phản kháng một cách nhẹ nhàng, tớ nói với cậu rồi mà.”

Lâm Xuân Nhi bưng tỉnh “à” lên một tiếng, sau đó gơ ngón cái với Tống Thu Hàn: “Lợi hại, lợi hại!”

“Chỉ tiếc cho cái dạ dày của tớ thôi.” Tống Thu Hàn cau mày trông vô cùng đáng thương. Khó mà tưởng tượng được nhân vật số một trong buổi tiệc rượu lúc chập tối, giờ lại ba phen mấy bạn ám chỉ để kiếm miếng cơm, thậm chí còn giả vờ đáng thương.

“Có thể tiếp tục kế hoạch ăn ngon vào cuối tuần mà.” Lâm Xuân Nhi nói.

“Thế thì mấy ngày trong tuần vẫn không được thoải mái...” Tống Thu Hàn thở dài.

“Công ty của cậu ở đâu?” Một cơn gió thổi tới, Lâm Xuân Nhi vội quần chặt khăn quàng cổ bọc mình kín mít không khe hở, chỉ còn đôi mắt lấp lánh tò mò nhìn thế giới đầy tuyết bay này.

“Ở đường Kim Dung.”

“Ô? Vậy cũng gần chỗ bọn tớ.” Lâm Xuân Nhi nói: “Có thể cùng ăn cơm tối!”

“Không cho ăn bữa trưa à?” Tống Thu Hàn đùa cô, ngày mai anh phải đi công tác rồi, chủ nhật mới về.

“Cơm trưa thì chỉ có thể ở công ty tớ ăn mì ăn liền thôi.” Lâm Xuân Nhi nghiêm mặt nói: “Có lúc bọn tớ bận quá còn quên cả bữa trưa luôn, lúc nhớ ra thì đã là xế chiều rồi. Công ty ít người mà lại nhiều việc, chẳng còn cách nào khác.”

“Sao không tuyển thêm ít người?”

“Chi phí cao.”

“Đòi nhà đầu tư thêm chút tiền đi, giống như cái cách cậu xúi Lương Ngộ ấy.” Tống Thu Hàn thăm dò cô.

“Làm gì có nhà đầu tư nào!” Lâm Xuân Nhi nhún vai: “Bọn tớ đều không thích bị nhà đầu tư điều khiển.”

Tống Thu Hàn nghĩ kĩ lại, cũng đúng thôi, có nhà đầu tư tham gia vào thì sẽ bị mất quyền phát biểu. Lâm Xuân Nhi là người theo chủ

nghĩa lý tưởng, nếu phát hiện công ty đi vào con đường mà cô không thích thì e rằng sẽ vô cùng đau khổ: “Nhưng các cậu đi được tới ngày hôm nay đúng là không dễ dàng gì.” Sau khi Tống Thu Hàn họp với Lương Ngộ xong đã nghiên cứu kỹ công ty của Lâm Xuân Nhi. Lúc trước cô từng nói chỉ là công ty nhỏ mới thành lập, không đáng nhắc tới, nhưng sau khi anh nghiên cứu kỹ mới phát hiện nào phải công ty mới thành lập không đáng nhắc tới chứ? Chỉ cần lấy ra một trong những người sáng lập công ty là cũng đủ để chứng thực vốn liếng rồi, huống chi tận ba người. Lâm Xuân Nhi giữ chức quản lý chuyên nghiệp trong đó cũng chẳng phải dạng vừa: “Lão Trương trong nhóm công ích là một trong những người sáng lập công ty cậu à?”

“Ừ, chuẩn! Lão Trương chính là ông chủ trước kia của tớ mà tớ kể với cậu đấy.” Lâm Xuân Nhi gật đầu.

Một cơn gió thổi tới, cô quay lưng đi. Tống Thu Hàn cản ở sau lưng Lâm Xuân Nhi, đợi gió ngừng thổi mới quay lại vị trí của mình: “Để tớ đưa cậu về thì hơn, đừng để cảm lạnh.”

Hai người lại quay về, Tống Thu Hàn đứng đó nhìn Lâm Xuân Nhi lên tầng. Hai phút sau, anh đoán cô đã vào nhà cùng Tiêu Muội thì mới lên xe nói với tài xế: “Ngại quá, để anh phải đợi lâu rồi, tới khách sạn đi!”

Anh là người có ăn có học, vì muốn giúp anh thư thả khi trên xe nên đương nhiên tài xế sẽ không mất kiên nhẫn chút nào, sau khi nhắc nhở Tống Thu Hàn cài dây an toàn thì khởi động xe luôn.

Tống Thu Hàn quay đầu nhìn về phía chiếc cửa sổ kia, trong đó là một thế giới ấm áp. Trong thế giới kia có một cô gái tên là Lâm Xuân Nhi, lo anh đói ăn cay sẽ đau dạ dày, bận trước bận sau chiên bánh bao cho anh, bận tới mức chóp mũi đầy mồ hôi.

Đó thật là một chiếc cửa sổ cực kỳ đẹp.

...

Sau khi Tống Thu Hàn rời đi, Viên Như đột nhiên cảm thấy bữa tiệc trở nên cực vô vị. Cô ta chọn một bộ đồ thanh lịch, trang điểm tỉ mỉ đều là vì anh. Nhưng ánh mắt Tống Thu Hàn luôn giữ đúng mực, không nhìn nhiều thêm cái nào. Nói vài câu đã vội vàng đi ngay.

Viên Như thấy anh đi thì cũng không còn hứng thú xã giao nữa. Cô ta buồn bực chán ngán ngồi ở đó, đối đáp cho qua.

Kiều Hạng Văn thì lại không giống Viên Như, nơi này có rất nhiều người mà anh ta quen biết từ trước, cũng có nhiều đối tác, xử lý rất thành thạo. Nhưng Kiều Hạng Văn cũng không muốn ở lại quá lâu, ngày qua ngày sống trong cảnh náo nhiệt, ít nhiều cũng thấy mệt mỏi vì kiểu xã giao này. Thế là anh ta tìm cách rời tiệc sớm. Lần này cũng chẳng biết nên đi đâu, thế là ngồi trên xe một lúc lâu rồi mới nói với Vương Cảnh: “Về nhà đi, chán bỏ xừ!”

Wang Cảnh gật đầu, bảo tài xế lái xe, sau đó lại bàn bạc với anh ta: “Cái cô Phương Gia Ly kia, tôi đã bảo cô ta thiết kế lại mấy bộ đồ của cậu, cô ta nói không thành vấn đề. Thật ra ấy mà, chúng ta nhận mỗi làm ăn này cũng coi như nể mặt bố cô ta. Mối quan hệ của bố Phương Gia Ly ở nước ngoài rất rộng, tuy bây giờ đang nhàn rỗi nhưng lực ảnh hưởng vẫn còn.”

“Ừ.” Kiều Hạng Văn chỉ “ừ” một tiếng, không nói đồng ý hay không.

Anh ta nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói: “Tuyết rơi rồi.” Giọng nói rất nhẹ, hiếm lắm mới dịu dàng như vậy.

“Ngày mai quay quảng cáo không cần tuyết nhân tạo nữa.” Vương Cảnh nói.

Kiều Hạng Văn không nói gì, ngồi đó như một pho tượng. Anh ta thường xuyên như vậy, tính tình háo thắng thích áp bức người khác, thay đổi thất thường, hay rơi vào trầm mặc. Vương Cảnh đã quen với

điều này rồi: “Nên đi gặp bác sĩ Vương rồi đấy.” Cô ấy đang lựa lời nói khéo, dù nói là đi gặp bác sĩ Vương nhưng thực ra là muốn anh ta đi tư vấn tâm lý.

Cũng vào một buổi sáng tuyết rơi, Kiều Hận Văn không tới studio đúng giờ, trước giờ anh ta chỉ tới sớm chứ chưa bao giờ đến muộn. Vương Cẩn đi gõ cửa phòng khách sạn của Kiều Hận Văn, một lúc lâu vẫn chẳng thấy có ai mở cửa. Tới chỗ nhân viên lễ tân xem camera giám sát thì phát hiện anh ta không hề ra ngoài. Cô ấy phải đưa ra đủ loại thân phận mới thuyết phục được khách sạn mở cửa phòng. Sau đấy tình huống trước mắt dọa sợ Vương Cẩn, cô ấy cuống quýt đóng cửa phòng lại, ngăn tầm mắt của mọi người ở ngoài cửa, sau đó cấp tốc gọi cấp cứu. Cổ tay Kiều Hận Văn có rất nhiều vết cắt đang chảy máu, anh ta nằm nghiêng ở đó như một bức tranh tuyệt mỹ. Vương Cẩn gọi điện cho người phụ trách của công ty truyền thông: “Mau tới phòng 2301 của khách sạn Wall.”

Đó là một ngày rất lạnh, ngày ấy Vương Cẩn ý thức được rằng Kiều Hận Văn có vấn đề về tâm lý. Bắt đầu từ hôm đó, anh ta bắt đầu quãng thời gian dài tư vấn tâm lý, mỗi tháng hai lần, bí mật này không có ai biết cả.

“Thế nào cũng được, chị sắp xếp đi.” Kiều Hận Văn ngấm tuyết một lúc mới hỏi Vương Cẩn: “Ký hợp đồng với Lâm Xuân Nhi chưa?”

“Đang làm theo quy trình, họ sẽ cử người tới làm việc onsite* vào tuần tới. Quay phim theo lịch trình của cậu.” Vương Cẩn nói.

(*: Tới làm việc trực tiếp cho khách hàng)

“Cử ai thế?” Kiều Hận Văn lại hỏi.

“Tiểu Hỷ nói họ đã họp bàn với nhau rồi, ban đầu sẽ do Lâm Xuân Nhi đích thân tới.”

“Ừ.”

Thật ra Lâm Xuân Nhi không muốn làm dự án với Kiều Hạng Văn, ánh mắt của anh ta khiến cô không thoải mái. Nhưng với tính cách của Kiều Hạng Văn, nếu ngay từ đầu cử người khác đi, chắc chắn anh ta sẽ bắt bẻ, tạo áp lực cường độ cao, không tốt với việc đẩy mạnh dự án. Thế là Lâm Xuân Nhi nghĩ mình sẽ ra trận trước, đợi quá trình được sắp xếp rõ ràng sẽ phái người khác đi.

“Trước khi onsite thì triển khai mở cuộc họp làm rõ các chi tiết trước.” Kiều Hạng Văn nói.

Vương Cảnh liếc nhìn anh ta với ánh mắt đầy ẩn ý, cuối cùng không nhịn được nói: “Cậu đừng có muốn chinh phục Lâm Xuân Nhi chỉ vì cô ấy từ chối cậu một lần. Chúng ta có mục tiêu của bản thân, cậu phân cao thấp với cô ấy làm cái gì?”

Ánh mắt Kiều Hạng Văn lóe lên, sau đó bật cười thành tiếng: “Dục vọng chinh phục của tôi rõ như vậy à?”

“Cậu đoán xem?” Viết rõ ràng trên mặt luôn.

Kiều Hạng Văn nhún vai.

“Cậu đừng làm bừa, tôi thấy cái cô Lâm Xuân Nhi kia khá cá tính đấy, lại xuất thân từ ngành truyền thông, ngộ nhờ xảy ra vấn đề gì thì lại được không bù nổi mất. Cậu cũng biết những người trong ngành truyền thông kia khó đối phó thế nào rồi mà.” Vương Cảnh thấy Kiều Hạng Văn có thái độ này thì thót tim, lo lắng anh ta không khống chế được.

“Thay vì lo lắng tôi làm ẩu hỏng tên tuổi thì thà chị đi xem xem có mỹ nam nào thay thế được tôi khiến sự nghiệp người đại diện của chị kéo dài mãi mãi không đi. À còn nữa, mấy người mà chị mới tuyển không ổn lắm đâu.” Kiều Hạng Văn nói với vẻ khất khe. Vương Cảnh không thèm chấp anh ta, chỉ ngồi bên cạnh nhìn ra ngoài cửa sổ xe, không nói thêm gì nữa.

Vương Cẩn là người đại diện của Kiều Hạng Văn suốt mười lăm năm, từ hai lăm tuổi tới bốn mươi tuổi nên đã quen với thói khắt khe của anh ta rồi, cứ thỉnh thoảng lại nổi giận, soi mói thì liên hồi. Người có tính tình như Kiều Hạng Văn, có thể leo tới vị trí như ngày hôm nay đúng là phải cảm ơn ông trời đã thưởng cơm cho anh ta ăn.

Chương 46

Sáng hôm sau Lâm Xuân Nhi gửi tin nhắn cho Viên Như, hỏi cô ta thời gian và địa điểm gặp mặt, đến tận chiều Viên Như mới trả lời: “Xin lỗi, hôm nay có việc đột xuất, mới vừa xong, chúng ta hẹn lại lần sau nhé!”

Lâm Xuân Nhi cũng không để ý, gửi một icon mặt cười: “Được thôi, hẹn lại lần sau.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lúc này Viên Như đang nằm trên giường, người đại diện Tiêu Khả lấy di động của cô ta: “Ngủ đi.”

“Ừ.” Viên Như mệt mỏi kéo chăn đến cằm, lúc Tiêu Khả sắp đi bỗng nói: “Chị đừng đi.”

“Chị không đi, lát nữa còn phải bôi thuốc cho em mà.” Tiêu Khả nằm nghiêng bên cạnh: “Ngủ đi.”

“Vâng.” Viên Như dè dặt thò tay qua, nắm góc áo Tiêu Khả, thuốc có tính an thần, cô ta lim dim buồn ngủ, chỉ một lúc sau đã thiếp đi.

Tiêu Khả thấy Viên Như ngủ say rồi, mới xuống giường gọi cho Vương Cẩn: “Xong hết cả rồi chị Cẩn.”

“Thuận lợi không?” Vương Cẩn hỏi.

“Thuận lợi.” Tiêu Khả đáp: “Cảm ơn Joe và chị Cẩn đã cho chúng tôi

ơ hội này, không dễ gì mới có được, chúng tôi nhất định sẽ trân trọng.”

“Diễn cho tốt, tranh thủ giành giải thưởng.”

“Cảm ơn chị.”

Vương Cẩn dập máy, quay sang nói với Kiều Hận Văn: “Viên Như được nhận vào vai nữ chính rồi.”

“Nhanh tay thật, không muốn chờ thêm ngày nào.” Kiều Hận Văn cũng không bất ngờ, mấy năm nay Viên Như dần sức bò lên trên, không bỏ qua bất cứ cơ hội nào. Cô ta cũng đã tuyên bố rồi, đồng ý trả bất cứ giá nào. Điều thuốc trong tay anh ta đã châm nhưng chưa hút hơi nào, đã cháy một đoạn tàn thuốc, gõ nhẹ vào gạt tàn rơi xuống thành tro bụi. Di động lại đổ chuông, anh ta cầm lên nhìn, là Lương Vũ, từ sau trận bóng lần trước, thỉnh thoảng sẽ nói vài chuyện râu ria với Kiều Hận Văn. Kiều Hận Văn ném di động cho Vương Cẩn: “Nói đi.”

Vương Cẩn mở máy, từ chối khéo Lương Vũ. Cô ấy đã quen bắt chước giọng Kiều Hận Văn rồi, Kiều Hận Văn không thích xã giao, cô ấy bèn ôm đồm những cuộc gọi xã giao thường ngày của anh ta.

“Hôm nay không đến chỗ Viên Như à?” Vương Cẩn đuổi Lương Vũ rồi đưa điện thoại lại cho Kiều Hận Văn.

“Không đi.” Kiều Hận Văn sờ cằm, nghĩ tới tình trạng thâm Viê Như sẽ có sau chuyện kia, lông mày chột nhú lại.

“Vậy cậu?” Vương Cẩn muốn hỏi anh ta giải quyết nhu cầu thế nào.

“Không giải quyết.” Kiều Hận Văn nhún vai: “Đã hẹn Lâm Xuân Nhi rồi đúng không? Hẹn đến đây đi, ngay bây giờ.”

“Hẹn ở nhà á?” Vương Cẩn giật mình, hẹn đến nhà thì ngay cùng

ngày báo lá cải sẽ giật tít Kiều Hạng Văn lén lút hẹn hò với cô gái bí ẩn.

“Có gì không thể? Tôi lười.”

Kiều Hạng Văn sắp xếp địa điểm cuộc họp ở chỗ mình ở. Lúc Vương Căn gọi điện cho Lâm Xuân Nhi, giọng nói hơi khó xử: “Xin lỗi cô nhé, Joe không khỏe, lại muốn nhanh chóng triển khai công việc kế tiếp, phiền cô đến một chuyến vậy.”

Lâm Xuân Nhi nhú mày, sau đó nói: “Có rất nhiều chi tiết cần thông qua, tôi dẫn theo hai quản lý dự án khác đến cùng được không.”

“Được chứ. Vất vả cho cô rồi.”

Lâm Xuân Nhi dẫn theo Tiểu Hỷ và Nhị Thiến, ba người cùng đến chỗ Kiều Hạng Văn.

Đó là ở một khu biệt thự nổi tiếng, cách chỗ Tống Thu Hàn không xa. Máy hôm trước tuyết rơi, thời tiết đột nhiên trở lạnh. Lâm Xuân Nhi bọc áo lông vũ thật dày, không son phấn. Kiều Hạng Văn thấy cô ăn mặc như vậy, không nhịn được giễu cợt: “Công ty các cô không có tiền mua mấy cái áo cho nhân viên à?”

Lâm Xuân Nhi từng giao tiếp với người này, biết tính tình anh ta nên không quan tâm tới lời cay nghiệt đó. Cô vừa cởi áo lông đặt kế bên vừa trả lời: “Nhìn sắc mặt anh hồng hào lắm, khỏe rồi à?” Là đang ám chỉ cái cơ mà Vương Căn dùng để kêu họ tới chỗ anh ta. Dáng dấp Lâm Xuân Nhi rất đẹp, áo hoodie và quần jean bình thường cũng không che giấu được thân hình xinh đẹp bên dưới, cô tự tin, thoải mái ngồi xuống sofa đối diện Kiều Hạng Văn, lại cười nói: “Đột nhiên nhận được điện thoại của chị Căn nên vội vàng tới đây, cũng may không làm lỡ thời gian. Chúng ta bắt đầu nhé?”

“Được nhé.” Không ngờ Kiều Hạng Văn lại chêm thêm chữ ‘nhé’ vào cuối câu, Vương Căn nhìn anh ta, sau đó hỏi mấy người phía Lâm

Xuân Nhi: “Uống gì không?”

Lâm Xuân Nhi chỉ vào bình giữ nhiệt trước mặt: “Không cần phiền đâu chị Cần, chúng tôi tự chuẩn bị nước rồi. Vậy hãy để bạn học Trương xinh đẹp của công ty tôi giải thích vài phương hướng cho tài liệu của chúng tôi cho Joe nhé?”

Kiều Hạng Văn mặc quần áo màu đen, gác chéo chân ngồi trên sofa chìa ra một cánh tay, toát lên vẻ quyến rũ, thấy cô gái ngồi cạnh Lâm Xuân Nhi lén nhìn mình, bèn mỉm cười lại.

Đây là lần đầu tiên Nhị Thiến được đến gần thần tượng như vậy, ít nhiều cũng có chút thấp thỏm, mặt đỏ lựng lên. Cô ấy mở máy tính giải thích cho Kiều Hạng Văn mấy phương hướng kế hoạch, Kiều Hạng Văn nghiêng người sang, kề mặt đến gần máy tính, cẩn thận lắng nghe, khi thì gật đầu, khi thì hỏi lại. Nhị Thiến rất căng thẳng, cũng may đã từng đi theo Xuân Nhi rèn luyện rồi, nếu không không biết lúc này sẽ kích động thành cái dạng gì nữa.

Lâm Xuân Nhi đứng lên hỏi nhỏ Vương Cần: “Tôi có thể mượn nhà vệ sinh một lúc không?”

“Cứ tự nhiên.” Vương Cần dẫn cô đến một sườn khác trong phòng khách, chỉ vào cuối hành lang: “Ở đằng kia.”

“Cảm ơn.” Lâm Xuân Nhi giải quyết trong nhà vệ sinh cực kỳ rộng của Kiều Hạng Văn, lúc rửa tay đi ra thì nhìn thấy Kiều Hạng Văn đang đứng ở lối đi nhỏ, bèn nhoẻn miệng cười: “Không mất nhiều thời gian chứ?” Cô đi đến chỗ người kia, định đi ngang qua, nhưng Kiều Hạng Văn lại đứng thẳng dậy chặn ngang lối đi hẹp, cản đường Lâm Xuân Nhi. Cô cố ý nhường đường, nép sang một bên để đi, nhưng Kiều Hạng Văn cũng bước sang theo. Ok thôi, Lâm Xuân Nhi lại bước sang mép bên kia, anh ta cũng bước theo. Lâm Xuân Nhi làm hai lần như vậy mới nhận ra Kiều Hạng Văn đang trêu đùa mình, giống như trêu đùa một món đồ chơi nhỏ. Cô ngẩng đầu lên thì thấy Kiều Hạng Văn lập tức giấu đi nụ cười chế nhạo. Cô nhú mày, sau đó nói: “Hay là

chúng ta giao hẹn trước đi, giờ tôi đi bên này, anh đi bên kia, tôi vừa giải quyết xong cũng không vội, chủ yếu là sợ anh ghen hồng thôi.”

“Được.” Kiều Hạng Văn đồng ý xong thì bước nhỏ sang một bên rồi đứng yên, ý bảo Lâm Xuân Nhi đi qua trước.

Lâm Xuân Nhi nhìn thử, nghiêng người hóp bụng chắc cũng qua được, nhưng cô không muốn ôm cục tức như thế, bèn chỉ vào vị trí kia rồi nói: “Cửa người đi thì đóng chặt, lối chó đi thì mở toang.” Người có học thức mắng người không một chữ thô tục, mà toàn dùng trích dẫn phù hợp với tình huống. Hiếm khi Kiều Hạng Văn bật cười thành tiếng: “Vậy để tôi bò ra cái lối chó này trước vậy.” Cuối cùng cũng không chọc cô nữa, đi rồi. Kiều Hạng Văn từng nhìn thấy Lâm Xuân Nhi đá một cước cứu người bên đường, biết cô là người mạnh mẽ. Kiểu phụ nữ thế này chọc vui thôi thì không sao, phải biết điểm dừng, chứ làm quá tay thì sẽ ăn một cước ngay.

Lâm Xuân Nhi cảm thấy Kiều Hạng Văn thật kỳ lạ. Nói anh ta nghiêm túc, nhưng chửi xéo anh ta mà anh ta cũng không tức giận; Còn nếu nói anh ta hiền lành, anh ta lại cứ dờ dờ ương ương. Cô lắc đầu trở lại phòng khách, Nhị Thiến và Tiểu Hỷ đang ngồi ngay ngắn trò chuyện câu được câu chăng với Vương Cẩn.

Vương Cẩn thấy Lâm Xuân Nhi ra, bèn nói: “Joe đi vệ sinh rồi, chúng ta chờ một lát.”

“Tôi thấy rồi. Bàn quang của Joe cũng tốt đấy.” Lâm Xuân Nhi cười nói, thấy Vương Cẩn hoang mang cũng không giải thích. Kiều Hạng Văn đã trở lại, ngồi xuống đối diện Lâm Xuân Nhi. “Tiếp tục nhé?” Lâm Xuân Nhi đề nghị.

“Không cần đâu.” Kiều Hạng Văn ngồi xuống: “Vừa rồi đã giải thích rất rõ rồi.”

“Kết luận thế nào?” Lâm Xuân Nhi làm việc là phải xem kết quả, chưa có kết luận thì dù quá trình có sôi nổi cũng chỉ uống công.

“Kết luận là nghe cô.”

... Kiều Hạng Văn giả ngây ngô lừa Lâm Xuân Nhi, nhưng anh ta không biết công việc thực tập đầu tiên lúc Lâm Xuân Nhi học đại học là làm phóng viên tin tức xã hội cho một tòa soạn có sức ảnh hưởng lớn, nào là lò gạch đen*, hiếp dâm, giết cả nhà, có đối tượng nào mà cô chưa từng phỏng vấn? Cô lấy một cây bút ghi âm trong balo ra, mở lên rồi nhẹ giọng nói: “Ngày 30 tháng 11, ghi âm công việc. Hôm nay thảo luận về phương án tuyên truyền hình tượng và phong cách video với anh Kiều Hạng Văn, công ty tôi đưa ra tổng cộng ba phương án, anh Kiều đều tỏ vẻ vừa lòng. Đồng thời đề nghị do tôi, tức Lâm Xuân Nhi toàn quyền quyết định nội dung kế tiếp. Tôi cho rằng chúng ta nên tiến hành thí nghiệm lưu lượng nhỏ, đợi sau khi có kết quả rồi mới quyết định. Anh Kiều Hạng Văn có đồng ý với quan điểm của tôi không?” Cô đưa bút ghi âm về phía Kiều Hạng Văn.

(*: Một nơi tuyển dụng công nhân bất hợp pháp, tàn ác bóc lột sức lao động)

Kiều Hạng Văn cảm thấy hôm nay đặc sắc vô cùng. Nữ doanh nhân khởi nghiệp, đồng thời cũng là đối tác của anh ta đang hùng hực khí thế, không kiêu ngạo không siểm nịnh ngồi ở đối diện, đấu trí đấu dũng với anh ta. Kiều Hạng Văn phối hợp đến gần bút ghi âm, bắt chước giọng điệu Lâm Xuân Nhi: “Tôi, tức Kiều Hạng Văn, đồng ý với quyết định của cô Lâm Xuân Nhi.” Sau đó ngồi trở lại, xem hành động tiếp theo của Lâm Xuân Nhi.

Lâm Xuân Nhi cất bút ghi âm rồi nói với Nhị Thiến: “Vậy giờ chúng ta tiến hành xác nhận email đi, chia sẻ cho Joe, gửi bản sao cho những người liên quan đang có mặt ở đây.”

Ha, tài thật. Kiều Hạng Văn nói thầm, trông hệt như con chó nhe răng sủa, có thể cắn người bất cứ lúc nào.

“Công việc kết thúc rồi, mời mọi người dùng bữa cơm đạm bạc.”

Vương Cẩn đứng giữa hoà giải.

Lâm Xuân Nhi lại không muốn ăn cơm của Kiều Hận Văn, cô chỉ muốn kết thúc công việc rồi về ngủ, trải qua một đêm an nhàn thôi, thế là liền đứng dậy chào tạm biệt: “Cảm ơn tấm lòng của hai người, nhưng chúng tôi về công ty còn có công việc khác, để hôm nào để tôi làm chủ thể hiện thành ý sau nhé.”

“Hôm nào là hôm nào?” Kiều Hận Văn hỏi. Tiểu Hỷ quá quen với kiểu này rồi, lần đầu tiên họ nói chuyện với Kiều Hận Văn chính là kiểu thái độ này. Quả nhiên lịch sử vẫn tiếp diễn.

“Chọn ngày không bằng gặp ngày, hay là ngày mai luôn đi.” Ham muốn kiểm soát của Kiều Hận Văn rõ như ban ngày.

“Ngày mai đã hẹn với Phương Gia Ly thử quần áo.”

Phương Gia Ly.

Lâm Xuân Nhi cảm thấy cái tên này khá quen, rồi lại nghe thấy hai chữ quần áo, không tìm được mà liên tưởng có lẽ người này chính là cô Phương có liên quan đến Tống Thu Hàn kia.

“Đúng lúc có thể quay tài liệu thực tế. Cô Lâm thấy ngày mai sắp xếp người tới quay tư liệu có được không?” Kiều Hận Văn hỏi Lâm Xuân Nhi.

“Cũng được. Ngày mai Nhị Thiến theo tới hiện trường.” Cô nói xong bèn cảm thấy không ổn. Nhớ năm đó Kiều Hận Văn làm khó những người ở trường quay, cộng thêm mấy lần tiếp xúc gần đây, ngày mai là ngày đầu tiên quay tư liệu, nếu chỉ để Nhị Thiến đi, chắc chắn phát sinh nhiều chuyện. Nhị Thiến không trị được thần tượng của mình, không chừng còn bị Kiều Hận Văn mắng cho phát khóc. Trước tiên vẫn nên buông bỏ thành kiến xuống đã, tập trung làm việc, chạy quy trình cho mượt mà, phải bồi dưỡng ra sự ăn ý khi hai bên hợp tác mới được, thế là nói thêm một câu: “Tôi cũng đi cùng.”

“Chẳng phải ngày mai chị có cuộc họp online sao?” Tiểu Hỷ nhớ Lâm Xuân Nhi, Lương Ngộ và Tống Thu Hàn có hẹn họp online, thông qua kế hoạch quảng cáo sản phẩm lần hai.

“Tối nay dành ra chút thời gian vậy.” Nói xong, Lâm Xuân Nhi quay sang đưa tay về phía Kiều Hận Văn: “Cảm ơn sự tin tưởng và ủng hộ của anh Kiều, vậy ngày mai gặp ở hiện trường.”

Kiều Hận Văn bắt tay cô, lần này tay cô đã không còn lạnh nữa: “Mai gặp.”

Lúc ra khỏi nhà Kiều Hận Văn, Lâm Xuân Nhi thở phào một hơi, Tiểu Hỷ ở bên cạnh nói nhỏ: “Sao lại mệt thế này nhỉ? Cứ như mới đánh một trận lớn vậy.”

Lâm Xuân Nhi lắc lắc cánh tay, thế này đã là gì đâu? Ngày mai tới hiện trường em trải nghiệm tiếp xem? Sau đấy cô lại nghĩ tới cái tên Phương Gia Ly kia, nhớ tới ngày hôm đó Tống Thu Hàn nói với cô: “Cô ta có ý với tớ, nhưng tớ không thích cô ta.” Anh đã nói như vậy đúng không nhỉ?

Thế giới này đúng là nhỏ thật, một khi hai người xa lạ đã gặp nhau, mạng lưới quan hệ dày đặc giữa hai bên sẽ kéo dài vô hạn, cho đến khi vây kín không một kẽ hở.

Chương 47

Tả đáo thủy cùng thiên diều, định phi trần thổ gian nhân*

(*: - Một câu thơ của Tô Thức – nhà thơ thời Bắc Tống Trung Quốc, cả cặp thơ đầy đủ là:

“Công tử chỉ ứng kiến họa, thử trung ngã độc tri tâm

Tả đáo thủy cùng thiên diều, định phi trần thổ gian nhân”

- Tạm dịch nghĩa: Người tuấn mỹ như công tử có lẽ chỉ xuất hiện trong tranh, làm ta chỉ biết chìm mình trong mê muội. Vẽ lại tranh của người, vẽ tới mức cạn nước hẹp trời, mới phát hiện người không phải phàm nhân nơi trần thế)

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Xuân Nhi tỉnh giấc, thấy tin nhắn gửi địa chỉ kèm mấy chữ đơn giản “Hai giờ chiều” của Kiều Hận Văn, cô gửi lại một tin để báo mình đã biết. Đang lúc Lâm Xuân Nhi nghĩ cuộc đối thoại đã kết thúc thì lại thấy Kiều Hận Văn gửi tin nhắn khác đến: “Dậy muộn quá đấy.”

Mới bảy rưỡi sáng mà anh ta nói cô dậy muộn.

Tuy Lâm Xuân Nhi là “bên B” nhưng cô mặc kệ, không trả lời tin nhắn của Kiều Hận Văn nữa. Đối với Lâm Xuân Nhi, định vị địa chỉ mà Kiều Hận Văn gửi đến rất quen thuộc. Khu đô thị ấy cũng là nơi mà Tống Thu Hàn sinh sống. Một người phụ nữ có thể yêu một người đàn ông đến mức độ nào? Lúc Lâm Xuân Nhi vừa nhìn thấy địa chỉ kia đã chợt lóe lên suy nghĩ này. Câu trả lời có lẽ giống như tình cảm

Phương Gia Ly dành cho Tống Thu Hàn, cô ta yêu đến mức muốn sống cùng một nơi với anh.

Lâm Xuân Nhi cùng đồng nghiệp đứng đợi trước cổng khu đô thị. Cô hiểu rõ tính cách của Kiều Hạng Văn cho nên đến sớm trước nửa tiếng. Quả nhiên anh ta đã đến từ lâu. Nhìn qua cửa sổ xe thấy dáng vẻ Lâm Xuân Nhi co ro trước gió, Kiều Hạng Văn lẩm bẩm: “Cô ta cũng thông minh đấy.” Vương Cảnh nghe anh ta nói thế cũng nhìn theo ra ngoài, nhận ra người ngoài đó là ai, cô ấy hiểu ngay anh ta đang nói gì. Lâm Xuân Nhi thực sự nhay bén, cô mới gặp Kiều Hạng Văn một hai lần mà đã hiểu tính tình anh ta. Cô chịu thiệt một lần từ chỗ Kiều Hạng Văn rồi, sẽ không để thiệt lần thứ hai. Hôm nay cô đã chuẩn bị xong rất sớm, cho dù là chịu rét giữa gió lạnh cũng không muốn để Kiều Hạng Văn châm chọc thêm lần nào nữa.

“Cô bảo mấy người họ lên xe đi.” Kiều Hạng Văn mở lời.

Wang Jing xuống xe gọi Lâm Xuân Nhi. Bốn người mang theo máy móc bước lên xe bảo mẫu của Kiều Hạng Văn. Hiếm khi nào Kiều Hạng Văn không soi mói Lâm Xuân Nhi như hôm nay, bình thường có lẽ anh ta sẽ nói mấy câu như tại sao công ty các cô không có nổi chiếc xe để đưa các cô đi. Nếu Lâm Xuân Nhi trả lời rằng công ty các cô chỉ có hai chiếc xe, đều có việc điều đi rồi nên không còn xe cho các cô nữa, kiểu gì anh ta cũng chế giễu tiếp cho xem. Kiều Hạng Văn liếc nhìn gương mặt bị gió lạnh thổi đỏ ửng của Lâm Xuân Nhi. Cô bước vào trong xe ấm áp, đến vành tai cũng đỏ bừng. Nếu không phải anh ta hiểu rõ Lâm Xuân Nhi, có lẽ còn tưởng vì cô gặp mình nên mới ngại ngùng đỏ mặt. Anh ta phát hiện ra Lâm Xuân Nhi không hề để ý tới diện mạo của mình. Mặt cô trắng hồng mịn màng được như vậy có lẽ là do ông trời thiên vị.

Lâm Xuân Nhi rất muốn ngày hôm nay trôi qua êm đẹp nên thu “móng vuốt” lại, cố tỏ ra vô cùng ngoan ngoãn. Cô giới thiệu cho Kiều Hạng Văn biết các thành viên tới cùng hôm nay rồi nói: “Từ nay về sau những người này sẽ tham gia vào dự án này. lát nữa tôi sẽ lập một nhóm làm việc chung, có vấn đề gì mọi người đều có thể cập nhật

tình hình chung trong nhóm. Sau khi nén tư liệu xong, tôi cũng sẽ gửi vào nhóm chung.”

Kiều Hạng Văn mỉm cười với mọi người, đáp: “Vất vả cho mọi người rồi. Tối nay tôi mời mọi người ăn bữa cơm.” Hôm nay anh ta khoác lên mình vỏ ngoài ôn hòa nhã nhặn, khác hoàn toàn với dáng vẻ soi mói làm khó người khác hai lần trước, cứ như hai người khác nhau vậy.

Mọi người bàn tán mấy câu rồi lại yên tĩnh. Lâm Xuân Nhi nhắc tay xem đồng hồ. Hai giờ rồi mà bảo vệ còn chưa cho xe qua, đứng chuẩn phong thái của bên A. Cô muốn thử xem Kiều Hạng Văn đối xử với bên A có còn kiêu lấn át như với người khác nữa không. Hai giờ năm phút, Kiều Hạng Văn cầm điện thoại gọi đi. Đầu dây bên kia vừa nhắc máy, anh ta nói thẳng: “Cô đổi người khác đi.” Ngay một câu khách sáo hỏi han cũng không thêm nói, dứt lời, Kiều Hạng Văn nói với tài xế: “Đi thôi.”

Bên kia không ngờ Kiều Hạng Văn lại là người ngang tàng như thế, người nghe máy sửng lại một lúc rồi vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi anh, tại tự dưng có việc gấp. Tôi sẽ gọi điện thoại cho bảo vệ ngay đây.”

“Đích thân cô ra đây.” Kiều Hạng Văn lạnh lùng không biểu cảm, giọng nói cũng lạnh không kém nét mặt.

Vương Cẩn đứng đứng ngồi im bên cạnh, cô ấy hiểu rõ Kiều Hạng Văn, anh ta là người có thói quen đến sớm nên không cho phép người khác muộn giờ, đó là thói quen nghề nghiệp của anh ta. Dù người đó có là bên A hay không, cùng lắm thì anh ta không làm nữa. Kiều Hạng Văn chính là con người nguyên tắc như thế. lát sau, quả nhiên Phương Gia Ly đích thân tới.

Cô ta trang điểm tỉ mỉ, cả người thơm nức mùi cúc ngọt, vừa bước lên xe vừa ung dung nói xin lỗi với Kiều Hạng Văn: “Xin lỗi anh, vừa rồi tôi có chút việc đột xuất.”

Kiều Hạng Văn hờ hững nhìn lại rồi quay qua nhìn ngoài cửa sổ. Phương Gia Ly là người có kinh nghiệm xã giao, gặp tình huống này cũng không khó xử mà nói tiếp với Vương Cận: “Chị Cận, chúng ta vào trong nhé?”

“Ừ.”

Lâm Xuân Nhi nhìn góc nghiêng khuôn mặt Phương Gia Ly. Cô vẫn nhớ khuôn mặt Phương Gia Ly vì từng nhìn bức ảnh Tống Thu Hàn lấy ra lúc ăn cơm ở nhà anh. Lúc ấy Tống Thu Hàn kể mình có vợ chưa cưới, sau đó khoe tấm ảnh này. Lâm Xuân Nhi ngắm nhìn cô gái trong bức ảnh, cảm thấy cô ta thực sự rất xinh đẹp. Thế nhưng hôm nay gặp lại, nhìn ngắm khuôn mặt nhỏ chỉ bằng bàn tay kia, thực sự khiến người khác phải kinh ngạc vì quá kiều diễm. Khí chất của cô ta rất nổi bật, vô cùng xứng đôi với tinh anh giới đầu tư như Tống Thu Hàn. Có lẽ Tống Thu Hàn từ chối cô ta cũng chỉ do người nhà anh muốn sắp đặt, mà anh rất không muốn bị người khác sắp xếp... chứ thực ra trong lòng anh cũng công nhận Phương Gia Ly phải không?

Lúc này Phương Gia Ly mới để ý tới mọi người. Cô ta mỉm cười tỏ vẻ áy náy: “Xin lỗi để mọi người đợi lâu nhé.” Tiếp đến, cô ta hỏi Vương Cận: “Chị Cận, họ là ai đây?”

“Họ là đồng nghiệp ở công ty phụ trách mảng truyền thông của Joe, hôm nay họ cùng tới để quay tư liệu.”

“Ồ ra thế.” Cô ta mỉm cười, sau đó quay người đi, không còn nhiệt tình chào hỏi nữa.

Kiều Hạng Văn ngoái đầu nhìn Lâm Xuân Nhi. Cô vẫn ngồi ngay ngắn ở đó, nhìn ra bên ngoài như không quan tâm tới ánh mắt khinh thường của người khác đang nhìn mình. Không biết cô đang nghĩ điều gì.

“Sếp Lâm.” Kiều Hạng Văn bỗng gọi Lâm Xuân Nhi là sếp Lâm khiến

mọi người ngạc nhiên. Lâm Xuân Nhi quay lại khó hiểu nhìn anh ta thì nghe anh ta dịu dàng nói: “Cô đợi một lát là quay được tư liệu được thôi. Vất vả cho cô quá. Tôi rất vui vì cô đích thân đến đây.” Anh ta khách sáo như vậy khiến Phương Gia Ly cũng phải chú ý nhìn Lâm Xuân Nhi với ánh mắt khác.

Lâm Xuân Nhi biết Kiều Hận Văn có ý tốt bèn mỉm cười với anh ta. Nụ cười của cô như tia sáng lẻ loi trong bóng tối, mang theo chút ấm áp.

Chiếc xe chạy vào bên trong, đi qua biệt thự của Tống Thu Hàn. Phương Gia Ly kêu dừng xe. Lâm Xuân Nhi xuống xe nhìn qua nhà Tống Thu Hàn. Tuyết chất đầy trong vườn, hoa trong nhà kính của dì Thượng đã héo úa. Cô nhớ lại khung cảnh lần trước mình đến, dì Thượng đang chăm sóc tỉ mỉ cho hoa cỏ mình trồng. Giờ Tống Thu Hàn phản kháng nhẹ nhàng với bố mình, thành ra vô tình làm hại đám hoa cỏ kia. Mà anh đã không về nhà thì thôi đi, còn không tìm giúp việc theo giờ trông coi giúp nữa.

Nơi ở của Phương Gia Ly kiêm luôn phòng làm việc. Kiều Hận Văn vừa vào nhà là đi thử trang phục luôn. Nhị Thiển và mọi người ngồi bên giá máy móc kiểm tra lại kịch bản. Lâm Xuân Nhi vẫn đang bận vài việc nên tìm góc vắng mở máy tính bắt đầu xử lý. Khương Phương Lộ nói với cô hai công ty kia muốn nói chuyện giải quyết riêng, hỏi ý kiến cô có đồng ý gặp họ không.

Lâm Xuân Nhi trả lời: “Không đồng ý.”

Khương Phương Lộ gửi icon cười ngoác miệng: “Biết ngay cô là đồ cứng đầu mà.”

“Có thể nói chuyện riêng nhưng bây giờ chưa phải lúc, chưa đạt được hiệu quả mong muốn.” Lâm Xuân Nhi nói.

“Ừ. Cuối tuần đi uống rượu nhé.” Khương Phương Lộ gửi định vị đến.

“Tới luôn.”

Trong nhóm chung, Lương Ngộ hỏi: “Mười giờ tối nhé?”

“Mười giờ tôi đang trên máy bay. Hay tuần sau gặp mặt trực tiếp luôn?” Tống Thu Hàn trả lời.

“Cũng được.” Lương Ngộ đáp.

“Ok.” Lâm Xuân Nhi trả lời.

“Thứ hai tuần sau đến công ty tôi đi, tôi bảo trợ lý đặt phòng họp.” Tống Thu Hàn gửi định vị đến nhóm, Lương Ngộ và Lâm Xuân Nhi nhận tin.

Hôm nay Lâm Xuân Nhi nói rất ít, cô chỉ tập trung nghe động tĩnh phía trước, sợ khi quay phim sẽ có vấn đề. Cho đến khi Kiều Hận Văn thay xong quần áo, cô mới tắt máy đi lên phía trước. Kiều Hận Văn xứng với danh xưng giá áo di động, khoác lên mình bộ áo vạt dài cổ trang rất ứng với câu thơ miêu tả công tử dáng vẻ như ngọc, tôn lên bộ quần áo tầm thường vô cùng đẹp để quý phái, như người từ trong sách sử bước ra.

“Cô thấy sao?” Kiều Hận Văn bỗng quay người hỏi ý kiến Lâm Xuân Nhi.

Cô nghiêm túc đáp: “Tả áo thủy cùng thiên diểu, định phi trần thổ gian nhân.” Lời Lâm Xuân Nhi nói ra thu hút sự chú ý của Phương Gia Ly. Đây là lần đầu tiên cô ta chăm chú nhìn Lâm Xuân Nhi, nhờ thế mới phát hiện ra cô không hề tầm thường. Nhưng cô ta chẳng hiểu sao mình lại có cảm giác không thích cô.

Lâm Xuân Nhi đọc câu thơ kia khiến Kiều Hận Văn phì cười: “Cô hiểu rõ xã giao làm ăn quá.”

“Lòng chân thành của tôi giấu sâu đến mức tới giờ anh mới phát hiện ra à?” Lâm Xuân Nhi đáp rồi bước ra khỏi tầm máy quay, hỏi: “Chúng tôi bắt đầu quay nhé?”

“Được.” Kiều Hạng Văn rất quen thuộc với ống kính nên không hề thấy gượng gạo khi phải quay hình, thực sự là kiểu người được ông trời ưu ái. Lâm Xuân Nhi đứng bên cạnh chăm chú nhìn lại thấy Kiều Hạng Văn nhíu mày vì Phương Gia Ly đi lên chỉnh áo, tay cô ta đặt lên nút thắt ẩn của vạt áo bộ Hán phục.

Vương Cẩn nhận ra biểu cảm của Kiều Hạng Văn bèn bước đến nói với Phương Gia Ly: “Để tôi.”

Phương Gia Ly lùi ra, lấy điện thoại chụp toàn cảnh gửi cho Tống Thu Hàn: “Sự nghiệp trong nước của em khởi sắc rồi nè.”

“Chúc mừng.”

Cô ta tiếp tục chụp thêm mấy tấm ảnh của các nhân viên đang làm việc rồi gửi đi. Điện thoại báo tin nhắn tới liên tục, Tống Thu Hàn nhíu mày mở ra xem. Trong ảnh là Lâm Xuân Nhi đang nghe điện thoại. Anh sửng ngờ.

Nghĩ một lúc lâu, cuối cùng Tống Thu Hàn nhắn tin hỏi Lâm Xuân Nhi: “Cậu đang làm việc à?”

“Ừ.” Lâm Xuân Nhi trả lời.

“Phương Gia Ly chính là người mà ba tớ nhắc đến trong điện thoại.”

“À... Tớ biết mà.” Lâm Xuân Nhi không giấu chuyện cô còn nhớ Phương Gia Ly, chuyện này không hề đáng để che giấu, ngược lại nếu cô che giấu mới khiến người khác khó xử.

Chương 48

Tống Thu Hàn muốn nói thêm gì nhưng Lâm Xuân Nhi lại điềm nhiên như không quan tâm tới chuyện anh vừa nói. Thậm chí anh còn cảm thấy câu giải thích vừa rồi của mình quá dư thừa, cũng không giải thích nổi vì sao mình phải thanh minh với Lâm Xuân Nhi.

“Sao cậu lại ở đó?” Anh hỏi.

“Tớ nhận thêm công việc tuyên truyền cho Kiều Hận Văn nên hôm nay tới quay tư liệu.”

“Kiều Hận Văn khó tiếp xúc lắm, tớ từng chơi bóng với anh ta rồi.”

“Ừ, tớ vẫn lo được, cậu đừng lo.” Lâm Xuân Nhi trả lời nốt câu này bèn quay ra nói chuyện với Nhị Thiến, xong mới tiếp tục cầm điện thoại nhắn tin: “Phương Gia Ly đẹp thật đó.” Cô khen thật lòng.

Nhưng Tống Thu Hàn lại cảm thấy mình để tâm nhắn tin cho cô cứ như thừa thãi vậy, nên cất điện thoại đi rồi tiếp tục cuộc họp. Anh nhìn chằm chằm từng trang liệu vụt qua trước mắt, nhưng đầu óc đã không thể tập trung được nữa. Lâm Xuân Nhi chưa từng để tâm tới bất kỳ người phụ nữ nào xuất hiện bên cạnh anh, lúc nào cô cũng quan tâm tới những chuyện lớn lao hơn như trái đất, vũ trụ, con người. Năm đó anh luôn giải thích với Lâm Xuân Nhi những tin đồn thất thiệt về mình, nhưng còn cô... lúc nào cô cũng khiến anh có cảm giác mình đang giải thích thừa, giống như hôm nay vậy. Anh đứng phắt lên ra khỏi phòng họp gọi điện cho Lâm Xuân Nhi. Lâm Xuân Nhi đang tìm nơi phơi nắng trong nhà Phương Gia Ly thì nhận được cuộc gọi, thì thầm trả lời: “Không phải cậu đang họp à?”

“Ừ.” Tống Thu Hàn trả lời, tự châm cho mình một liều thuốc. Tâm trạng anh không tốt.

“Cậu làm sao thế?” Lâm Xuân Nhi hỏi.

“Cậu khen Phương Gia Ly xinh đẹp. Cậu sau có phải cậu định hỏi cô ta xinh đẹp như thế, lại còn là chủ thương hiệu thời trang nên không hiểu vì sao tớ không đồng ý kết hôn không? Chắc chắn cậu đã nghĩ rằng tớ không đồng ý kết hôn chỉ vì không muốn để người khác áp đặt, đúng không?” Tống Thu Hàn phả ra hơi thuốc dài mới thấy lòng mình đỡ bức bách.

Lâm Xuân Nhi sững sờ nghe anh hỏi. Cô ghen hòng mãi, cứ “ơ ơ” mất một lúc. Anh biết đọc suy nghĩ người khác đấy à?

“Ơ cái gì mà ơ.” Tống Thu Hàn căn nhắc: “Trước tiên, một cô gái có xinh đẹp hay không là chuyện của cô ta. Cậu cảm thấy cô ta xinh đẹp là cảm nhận của cậu chứ không phải của tớ. Thứ hai, cậu đừng làm loạn.”

“Tớ làm loạn gì?”

“Cậu muốn làm loạn rõ ràng còn gì.” Tống Thu Hàn cãi bướng.

Lâm Xuân Nhi không dám nói tiếp nữa, cô nghe được anh thực sự tức giận nên chỉ đành hỏi: “Vậy cậu thấy cô gái thế nào mới đẹp?”

“Liên quan quái gì tới cậu.” Tống Thu Hàn khó chịu đốp lại cô một câu. Anh thầm nghĩ, cô gái nào đẹp à, cậu tự soi gương đi là biết ngay còn gì?

Lâm Xuân Nhi cười khúc khích: “Tống Thu Hàn, hoa của dì Thượng sắp chết héo hết rồi.”

Tống Thu Hàn ngẩn ra. Rốt cuộc cô có biết anh đang giận không thế?

Nhưng cuối cùng anh vẫn đầu hàng trước cô: “Cậu giúp dì Thượng tưới hoa đi.”

“Hả?”

“Đằng nào cậu cũng ở ngay bên cạnh, mặc áo vào rồi qua đi. Mật mã là 061425.”

“Ờ.” Lâm Xuân Nhi cảm thấy mật mã của Tống Thu Hàn thật kỳ lạ. Cô mặc áo bông, chào Nhị Thiển và Vương Cẩn rồi ra ngoài. Nhà Tống Thu Hàn có ba lớp cửa đều dùng chung một số mật mã. Cô nhập mật mã, bước vào nhà. Đến nhà kính, cô chụp bức ảnh gửi cho Tống Thu Hàn: “Con ong chăm chỉ chuẩn bị bắt tay làm việc đây.”

Tống Thu Hàn hết giận rồi, gọi video cho cô. Lâm Xuân Nhi cầm xẻng ngồi xổm trong nhà kính, ánh nắng mùa đông bao trùm lấy cô. Cô vươn tay lên trán che nắng, đặt điện thoại xuống bên cạnh hỏi Tống Thu Hàn: “Cậu hết giận rồi hả?”

“Cậu biết tớ giận à?”

“Cậu hút thuốc, hơn nữa giọng nói cũng gắt.” Lâm Xuân Nhi thấy hơi ảm ức. Cô chỉ khen Phương Gia Ly đẹp thôi, sao anh lại giận đùng đùng lên như thế, nghĩ đi nghĩ lại, quả thật thấy cơn giận của anh rất vô duyên vô cớ.

“Xin lỗi.” Tống Thu Hàn nói xin lỗi, đến khi nhìn Lâm Xuân Nhi cười mới yên lặng ngắm cô nhỏ cỏ cho hoa, ngắm cô lấy bình nước nhỏ tưới cây. Dòng nước nhỏ xíu rót ra dưới ánh nắng tạo thành cầu vồng bé xíu thật đẹp. Tống Thu Hàn tiện tay chụp lại màn hình rồi yên tĩnh đợi cô tưới hoa xong. Anh nhìn giờ, biết nên tiếp tục cuộc họp bèn nói: “Lâm Xuân Nhi, cậu đừng nghĩ ngợi linh tinh.”

“Cái gì cơ?”

Tống Thu Hàn không trả lời mà tắt máy luôn. Anh gửi bức ảnh vừa

chụp màn hình cho cô, kèm tin nhắn: “Vừa rồi nhìn thấy cầu vồng, nó quan trọng hơn mọi thứ khác.”

Tống Thu Hàn họp xong đã là tám giờ tối, anh vội vã chạy ra sân bay thì lại thấy Phương Gia Ly đang làm nhảm: “Kiều Hạo Văn yêu sách thật đó. Nhưng đội ngũ anh ta đưa tới lại khá chuyên nghiệp.”

“Hôm nay em hơi mệt, lát nữa còn phải chỉnh sửa chi tiết nữa.”

“Anh đang ở đâu? Tối mai mình ăn cơm chung nhé?”

Tống Thu Hàn trả lời: “Mai tôi có hẹn.”

Anh mà có hẹn gì? Chẳng qua anh không muốn gặp cô ta thôi. Anh cũng không muốn nói chuyện, bèn đeo tai nghe lên. Tống Thu Hàn không muốn gặp người ta còn có thể tìm cách để trốn, nhưng Lâm Xuân Nhi thì không trốn được. Cô từ chối Kiều Hạo Văn hai lần nên lần này kiểu gì cũng phải đi cùng anh ta, thế là sau buổi làm việc, cô dẫn nhóm của mình cùng ăn cơm với Kiều Hạo Văn. Kiều Hạo Văn chọn một nhà hàng yên tĩnh, ăn cơm trong phòng riêng. Anh ta ngồi vị trí chủ tiệc, Lâm Xuân Nhi và Vương Cảnh ngồi ở hai bên.

“Cô muốn uống chút rượu không?” Kiều Hạo Văn hỏi Lâm Xuân Nhi.

Lâm Xuân Nhi lắc đầu: “Tỷ lệ lượng của tôi không tốt.” Cô không hề biết rằng Kiều Hạo Văn từng nhìn thấy cô “chén chú chén anh” với mấy người Tống Thu Hàn, Trần Khoan Niên trong quán canh cá chua hôm đó. Nhưng anh ta không tỏ ra mình biết mà nghiêng đầu nhìn Lâm Xuân Nhi, hỏi: “Cô uống đồ ấm nhé?”

“Được, cảm ơn anh.”

“Những người khác uống gì?” Kiều Hạo Văn quay qua hỏi Nhị Thiển và hai bạn quay phim.

“Chúng tôi uống chút rượu được.” Nhị Thiển trả lời.

“VẬY chúng ta cùng uống một chút.” Kiều HẠn VẶn không chú ý đến LÂM XUYÊN NHI nữa. Người phụ nữ như LÂM XUYÊN NHI có kiêu ngạo của riêng mình. Cô chỉ chịu uống rượu với người hợp mình như TỐNG THU HÀn. Kiều HẠn VẶn uống nước rồi hỏi LÂM XUYÊN NHI: “SẾP LÂM QUÊ Ở Đâu?”

“TÔI người XUYÊN THÀNH.”

XUYÊN THÀNH? VIÊN NHƯ cũng là người XUYÊN THÀNH, TỐNG THU HÀn là mối tình đầu của VIÊN NHƯ, TỐNG THU HÀn uống rượu với LÂM XUYÊN NHI. Liên kết thông tin mang đến vở kịch đầy màu sắc khiến Kiều HẠn VẶn thấy thú vị.

“KHÉO QUÁ, TÔI có một người bạn cũng là người XUYÊN THÀNH. TÔI có thể hỏi tuổi cô không? Nếu như không cách quá nhiều tuổi, có lẽ hai người sẽ biết nhau.” Kiều HẠn VẶn thân thiện như thế thật khiến VƯƠNG CẢN ngạc nhiên liếc nhìn anh ta.

“TÔI ba mươi hai tuổi.” LÂM XUYÊN NHI trả lời.

“Ồ. BẰNG TUỔI với VIÊN NHƯ.” Kiều HẠn VẶn gật đầu. Anh ta làm như vô tình nhắc đến tên VIÊN NHƯ. LÂM XUYÊN NHI thì lại không hề ngạc nhiên, họ cùng giới giải trí nên chuyện anh ta quen VIÊN NHƯ cũng là điều bình thường. LÂM XUYÊN NHI không tiếp lời.

Kiều HẠn VẶn không tiếp tục nói chuyện với cô nữa mà nói mấy chuyện như fan club hay sở thích cá nhân với hội NHỊ THIẾN. LÂM XUYÊN NHI ngồi bên như ẩn nhằm nút yên lặng, chỉ lắng nghe mọi người nói chuyện, thỉnh thoảng gật đầu phụ họa. Rất ít khi cô như thế. Mấy năm qua tiếp xúc với nhiều cuộc xã giao cô vẫn luôn có thể hòa mình vào vui vẻ. Nhưng hôm nay cô kiệm lời cũng không phải vì Kiều HẠn VẶn, chỉ là cô không muốn nói chuyện. Không có nguyên nhân gì hết. Làm thế đúng thật không chuyên nghiệp.

Kiều HẠn VẶn uống ba chén rượu, cuối cùng nghiêng đầu nhìn cô,

hỏi: “Cô không vui à?” Giọng nói của anh ta rất nhẹ như đang thì thầm.

“Hả?” Lâm Xuân Nhi nhìn anh ta thắc mắc.

“Cô không nói gì cả.”

“Tôi vẫn luôn ít nói như thế mà.” Lâm Xuân Nhi mỉm cười đáp.

Kiều Hạng Văn thầm cười khẩy. Anh ta từng gặp dáng vẻ nhiệt tình của Lâm Xuân Nhi rồi, đương nhiên hiểu rõ về hời hợt của cô lúc này. Cô gái này thú vị thật. Cho đến tận khi bữa cơm kết thúc, Kiều Hạng Văn vẫn đang nghĩ người như Lâm Xuân Nhi rất thú vị.

Tâm trạng tốt đẹp của Kiều Hạng Văn không lọt khỏi mắt Vương Cảnh. Cô ấy nhắc lại lịch trình những ngày tiếp theo với anh ta xong bèn nói: “Hôm nay cậu đặc biệt chú ý tới Lâm Xuân Nhi nhỉ?”

Kiều Hạng Văn nhún vai: “Ừ thì sao?”

“Không sao, tôi chỉ cảm thấy cậu khác với bình thường. Trước kia trong cuộc gặp riêng cậu không bao giờ hòa hoãn như thế. Lúc này ăn cơm cậu còn chủ động nói chuyện.” Vương Cảnh ngập ngừng: “Cậu có ý với cô ấy à?”

Kiều Hạng Văn dựa vào ghế xe nghĩ tới câu thơ Lâm Xuân Nhi đọc khen mình “Tả đảo thủy cùng thiên diểu, định phi trần thổ gian nhân.” Đây chắc hẳn là điều chân thành duy nhất hôm nay của cô.

“Chị có biết đã rất lâu rồi tôi không có ý muốn chinh phục một cô gái không?” Kiều Hạng Văn châm một điếu thuốc, nói tiếp: “Cảm giác này thật tuyệt.”

“Bởi vì cô ấy từ chối cậu?” Vương Cảnh hỏi.

Kiều Hạng Văn lắc đầu: “Không, bởi vì cô ấy chính là cô ấy.”

Chương 49

Lâm Xuân Nhi vào nhà, thấy Tiêu Muội đã trở về. Cô ấy đang ngồi trên sofa gọi điện thoại, thấy Lâm Xuân Nhi bước vào bèn nói với đầu dây bên kia: “Xuân Nhi về rồi, em cúp máy đây.”

Trần Khoan Niên ở đầu kia nói: “Khoan đã, em đưa điện thoại cho Lâm Xuân Nhi đi, anh có chuyện muốn hỏi cậu ấy.”

Lâm Xuân Nhi nghi ngờ nhận điện thoại, nghe thấy Trần Khoan Niên hỏi mình: “Lâm Xuân Nhi, lúc còn học cấp ba cậu thích Tống Thu Hàn à?”

Lâm Xuân Nhi liếc nhìn Tiêu Muội, chỉ thấy cô ấy lắc đầu, tỏ ý chưa từng nói chuyện này. Cô bèn hỏi: “Sao cậu lại hỏi vậy?”

“Hôm nay tớ nghe bạn học nói, hồi trung học có rất nhiều bạn nữ thích Tống Thu Hàn, thế nên muốn hỏi xem cậu có phải ngoại lệ không.”

Chữ “thích” của Lâm Xuân Nhi bị kẹt trong cổ họng một lúc lâu, cuối cùng vẫn không thể thốt ra khỏi miệng. Cô hỏi ngược lại anh ta: “Thế hồi cấp ba cậu có thích ai không?”

“... Ai cần cậu lo!” Trần Khoan Niên không muốn nhắc tới chuyện này trước mặt Tiêu Muội, bèn nói thêm vài câu với Lâm Xuân Nhi rồi vội vàng cúp máy. Lâm Xuân Nhi ném điện thoại cho Tiêu Muội, sau đó nằm xuống, gối đầu lên đùi cô ấy.

“Một trăm đồng nửa tiếng.” Tiêu Muội báo giá.

“Hai trăm.” Lâm Xuân Nhi tiền nhiều như nước, tăng giá thêm luôn.

Tiêu Muội bật cười thành tiếng, vừa nhẹ nhàng xoa bóp đầu cho cô vừa nhỏ giọng kể với Lâm Xuân Nhi về công việc của mình. Lâm Xuân Nhi rất thích công việc của Tiêu Muội. Khoảng bảy tám năm trước, cô ấy nói công việc mơ ước của mình là tới Cố Cung tu sửa di vật văn hóa, bây giờ thì tốt rồi, không cần tới Cố Cung nhưng mỗi ngày đều ở cùng với đồ di vật. Xuân Nhi thích nhất là khung cảnh này, cô buồn ngủ nhắm mắt lại, chợt nhớ tới bức ảnh mà Tống Thu Hàn gửi tới, anh nói: Vừa rồi nhìn thấy cầu vồng, nó quan trọng hơn mọi thứ khác.

Giống như một câu thơ.

Liệu Tống Thu Hàn có biết năm đó cô thích anh không? Chắc là không biết. Anh là một người thẳng thắn như vậy, nếu anh mà biết, còn không tránh cô như rắn rết chắc?

Tiêu Muội xoa bóp đầu cho Lâm Xuân Nhi, nhìn khuôn mặt trắng nõn của cô, không nhìn được mà néo một cái: “Hình như lâu rồi cậu không trang điểm nhỉ?”

“Không có thời gian, chắc thứ Hai tới sẽ trang điểm.” Lâm Xuân Nhi bỗng nảy ra một suy nghĩ, bèn nhảy xuống sofa rồi chạy vào phòng ngủ, mở tủ quần áo ra. Tiêu Muội đi theo phía sau cô, nhìn cô chọn ra mấy bộ váy công sở đẹp mắt rồi ướm thử lên người. Lâm Xuân Nhi nghiêm túc so sánh, phát hiện không thể nhìn ra được gì hết, bèn dứt khoát cởi quần áo, mặc thử một bộ lên người, sau đó hỏi Tiêu Muội: “Thế nào?”

Đẹp quá! Tiêu Muội còn chưa kịp lên tiếng khen ngợi, Lâm Xuân Nhi đã cởi ra rồi thay một bộ khác. Cô đổ mồ hôi thay qua đổi lại một lúc lâu, bộ nào cũng thấy đẹp. Tiêu Muội không biết tại sao cô bỗng nổi hứng như vậy, bèn hỏi: “Cậu sắp phải gặp khách hàng quan trọng à?”

“Ngày mốt tớ hẹn Lương Ngộ đến công ty Tống Thu Hàn.” Nói xong, cô nhìn vẻ mặt hiểu rõ của Tiêu Muội mà bật cười thành tiếng: “Biểu cảm gì vậy hả?”

“Gặp Tống Thu Hàn thôi mà, có cần ăn mặc chải chuốt như vậy không? Chẳng lẽ cậu muốn quyến rũ cậu ấy à? Chậc chậc.” Tiêu Muội tấm tắc khen ngợi: “Đừng nói tới đồ đàn ông sắt thép như Tống Thu Hàn, ngay cả tớ nhìn cậu ăn mặc thế này cũng không chịu nổi.”

Lâm Xuân Nhi ném váy về phía cô ấy, sau đó cười ngã xuống giường. Cô cười đến mức ứa cả nước mắt: “Cậu bị Trần Khoan Niên hạ độc lưu manh hả? Đến đây, để tớ xem cậu không chịu nổi như thế nào.”

Tiêu Muội nằm xuống bên cạnh cô: “Đẩy ngã cậu luôn! Cậu nói xem, lỡ như Tống Thu Hàn bị váy của cậu mê hoặc, sau đó tìm một chỗ để ăn tươi nuốt sống cậu... Thật ra cũng không phải không được, nhưng hôm sau tình lại sẽ xấu hổ biết bao. Tình cảnh lúc đó tuyệt luôn, nhất thời bốc đồng mà ngủ với bạn thân.”

Lâm Xuân Nhi nghiêm túc suy nghĩ một hồi, khó mà tưởng tượng được Tống Thu Hàn ăn tươi nuốt sống người khác là đáng về gì, chắc chắn không phù hợp với hình tượng của anh. Cô nằm thẳng người, duỗi hai chân thẳng đứng, phần bụng hóp lại. Tiêu Muội cũng làm theo, hai người bắt đầu tập bụng trước khi ngủ. Lâm Xuân Nhi hít sâu một hơi rồi nói: “Hôm nay tớ nhìn thấy con dâu tương lai mà bố Tống Thu Hàn ưng rồi. Cô ta là người quản lý của một thương hiệu quần áo xa xỉ, sắp mở hạp báo ở Trung Quốc, muốn mời Kiều Hạng Văn làm người mẫu.”

“Rồi sao nữa?”

“Cô gái kia rất đẹp, khí chất tốt, khá xứng đôi với Tống Thu Hàn.” Lâm Xuân Nhi tập xong một động tác, cô buông chân xuống, sau đó co đầu gối lại rồi nâng lên, dùng khuỷu tay chạm vào đầu gối. Khi phụ

nữ qua tuổi hai mươi lăm, khả năng trao đổi chất của cơ thể dần giảm xuống, cần phải vận động mỗi ngày để đánh thức cơ thể. Lâm Xuân Nhi không sợ lão hóa, cô chỉ cảm thấy cuộc sống còn rất dài, cần phải giữ cho mình dáng vẻ tốt nhất để đi trải nghiệm.

“Đẹp hay không đẹp cũng không phải do chúng ta quyết, phải xem Tống Thu Hàn kia kìa. Hôm nay Trần Khoan Niên kể với tớ là Tống Thu Hàn rất kén chọn, được biết bao nhiêu cô gái thích mà chẳng ai lọt được vào mắt cậu ấy cả.”

“Ha, kén chọn thế cơ à.”

Lâm Xuân Nhi chợt nhớ tới ngày đó anh cởi áo khoác và áo vest, chỉ để lại một chiếc áo sơ mi khiến đường cơ bắp hiện rõ, cái eo kia có thể nói là dụ/c vọng nhân gian. Chậc chậc.

...

Tống Thu Hàn đến công ty từ sớm. Sáng thứ Hai có cuộc họp đánh giá công việc hàng tuần nên các đồng nghiệp trong công ty đều rất bận rộn. Sau khi nghe tiến độ của từng dự án, anh sắp xếp ba giám đốc đầu tư ở lại cùng tham gia bàn bạc dự án của Lương Ngộ.

Lâm Xuân Nhi và Lương Ngộ hẹn nhau ở dưới tầng công ty Tống Thu Hàn. Cô đã lâu không gặp Lương Ngộ, thấy anh ta cầm túi công văn đứng ở phía xa, bèn chạy tới: “Hi, người anh em.”

Lương Ngộ bật cười: “Hi, đã lâu không gặp. Vừa rồi Thu Hàn bảo tôi là công ty họ còn có người khác tham dự.”

“Không sao, chúng ta chuẩn bị đầy đủ mà.” Lâm Xuân Nhi chỉ Tiểu Hỷ đứng bên cạnh: “Đây là Tiểu Hỷ, bạn qua mạng cuối cùng cũng gặp mặt.”

Lương Ngộ bắt tay Tiểu Hỷ. Một cô gái có khí chất rất tốt bước tới, hỏi: “Xin hỏi có phải anh Lương và cô Lâm không ạ?”

“Đúng vậy.” Lương Ngộ đáp.

“Mời đi theo tôi.” Tiêu Tình dẫn ba người đi đăng ký, sau đó quẹt thẻ dẫn họ lên lầu. Qua tấm phản quang của thang máy, cô ấy nhìn thấy cô Lâm kia. Cô gái ăn mặc trang nhã khéo léo, trên mặt chứa đầy ý cười ấm áp khiến cô ấy không nhìn được mà nhìn nhiều thêm vài lần. Lâm Xuân Nhi bắt được ánh mắt dò xét của cô ấy, bèn mỉm cười.

Nụ cười này khiến Tiêu Tình cảm thấy thân thiết, không khỏi nảy ra thiện cảm với cô.

Tống Thu Hàn và những người khác đang chờ trong phòng họp. Anh đã sớm giới thiệu với mọi người về các thành viên tham dự cuộc họp hôm nay, đồng thời còn nói thêm: “Công ty nội dung có phong cách khác với chúng ta, mọi người đừng bắt bẻ cách ăn mặc quá nhé.” Lâm Xuân Nhi sống thoải mái quen rồi, có lẽ sẽ ăn mặc tùy tiện đến. Anh lo mọi người có thành kiến với cô, từ đó sẽ khiến phương án hôm nay khó được thông qua, thế nên mới trải đệm trước giúp cô. Vừa dứt lời, cửa phòng họp được đẩy ra, Tống Thu Hàn nhìn qua, cả người sững sờ trong nháy mắt. Hôm nay các thành viên của công ty nội dung ăn mặc nghiêm túc khác hẳn ngày thường.

Lâm Xuân Nhi trang điểm nhẹ nhàng, mỉm cười duyên dáng, mặc áo khoác buộc lưng màu đen, mang giày cao gót, đeo một chiếc khăn cashmere, khí chất đầy mình. Thấy Tống Thu Hàn không nói lời nào, cô bèn nói: “Nhờ sếp Tống giới thiệu một chút về các thành viên tham gia cuộc họp hôm nay.” Lúc này không thể trông cậy vào Lương Ngộ được, bởi con người anh ta khá kiệm lời, là một con gà yếu trong giao tiếp.

Tống Thu Hàn thu hồi tầm mắt, giới thiệu từng người tham dự cuộc họp. Mọi người cởi áo khoác rồi giao cho thư ký treo lên, sau đó lần lượt ngồi xuống. Lâm Xuân Nhi mặc một bộ váy vest hai hàng khuy màu xanh lục kiểu cổ bẻ, trông vừa giỏi giang lại không thiếu phần nữ tính khiến mấy người đàn ông ở đây phải liên tục ngoái đầu nhìn.

Ong chủ nói công ty đối tác không để ý phong cách ăn mặc, chắc hẳn trước kia anh có thành kiến gì với họ rồi. Người phụ trách của công ty nội dung thật sự rất đẹp, đẹp mà không kiêu, vô cùng hiểu lý lẽ.

Tống Thu Hàn đang mở đầu đơn giản thì nhìn thấy Lâm Xuân Nhi lấy ra một quyển sổ và một cây bút máy Montblanc. Sau khi giới thiệu bối cảnh dự án, anh giao lại quyền phát biểu cho Lâm Xuân Nhi và Lương Ngộ: “Cuộc họp hôm nay có quy mô lớn hơn, bởi vì ở lần thảo luận trước, hai người đưa ra một vài quan điểm rất có tính tiêu biểu, có thể giúp ích cho các dự án khác của chúng tôi, thế nên tôi đã mời mấy vị đồng nghiệp tới tham gia cùng. Hai người đừng lo lắng, cứ làm theo tiết tấu của mình là được.”

Lâm Xuân Nhi gật đầu, trao đổi ánh mắt với Lương Ngộ rồi nói: “Vậy tiếp theo quản lý dự án Dương Thanh Vui của công ty chúng tôi sẽ giới thiệu với mọi người về phương án đã được hiệu chỉnh lại.” Thấy mấy người ngồi nghiêm chỉnh đều bật cười, cô nói với Tiểu Hỷ: “Đến đây nào đồng chí, lên pháp trường thôi!” Cô láu lỉnh trêu chọc như vậy khiến bầu không khí dịu xuống không ít, có hai ba người còn cười ra tiếng, cơ thể cũng thả lỏng hơn.

Lâm Xuân Nhi không hề sợ hãi những dịp thế này, thậm chí còn nhanh chóng làm chủ bầu không khí, điều này trái ngược với hình tượng ôn hòa và vô hại ngày thường của cô. Hôm nay cô giống như một nữ chiến sĩ phải chiến đấu với trời và đất, cũng mang theo khí thế tất thắng. Lúc Tống Thu Hàn chạm mắt với cô, trái tim anh bỗng đập mạnh vài nhịp.

Là cô gái đọc thơ dưới cửa sổ lúc huấn luyện quân sự, chớp mắt lại biến thành học sinh đại diện phát biểu trong buổi lễ khai giảng. Lúc nghe cô đọc thơ, anh cho rằng cô rất mềm mại đáng yêu, nhưng khi cô bước lên sân khấu lại vô cùng chói lọi và rực rỡ. Khi đó, Trần Khoan Niên nhắm mắt nói với anh: “Giọng nói êm tai thật.” Anh cũng nhắm mắt lại vài giây rồi nhanh chóng mở ra. Anh nhìn thấy cô gái đứng thẳng trên sân khấu, tóc đuôi ngựa nhẹ nhàng lắc lư sau đầu, trông tràn trề năng lượng. Sau đó, trên bảng phân chia lớp, anh nhìn

thấy cái tên Lâm Xuân Nhi nằm ngay bên cạnh tên của mình. Lúc ấy anh còn chưa hiểu gì, chỉ nhớ trái tim cũng đập điên cuồng như ngày hôm nay.

Lâm Xuân Nhi không dám nhìn Tống Thu Hàn nhiều. Trước kia cô thường phải tham gia các hoạt động phỏng vấn, để không bị coi thường nên đã mua mấy bộ “chiến bào”. Đêm đó cô đột nhiên nổi hứng muốn ăn diện, định nhân cơ hội này thể hiện phong thái của công ty. Không chỉ có cô, hôm nay Tiểu Hỷ cũng ăn mặc rất nghiêm túc. Nhưng khi nhìn vào mắt Tống Thu Hàn, cô lại cảm thấy sợ hãi. Tống Thu Hàn chưa bao giờ nhìn cô như vậy, ánh mắt của một người đàn ông trưởng thành nhìn một người phụ nữ trưởng thành, mang theo vẻ bất ngờ và tán thưởng, còn có một thứ gì đó mà Lâm Xuân Nhi không thể nói rõ.

“Mình muốn đắm chìm trong ánh mắt của anh ấy.” Lâm Xuân Nhi thầm nghĩ.

Tống Thu Hàn gửi tin nhắn cho Tiêu Tình: “Đặt giúp tôi mấy ly cà phê, sáu ly Americano, một ly Latte sữa đặc, thêm một gói đường.” Lâm Xuân Nhi không thích đăng. Cô nói rằng cuộc sống vốn đã đăng cay lắm rồi, vậy nên cô muốn ăn gì đó ngọt một chút. Nhắn xong, anh buông điện thoại xuống, nghe Lâm Xuân Nhi bổ sung một vài ý tưởng: “Trong thời gian quảng cáo đa nền tảng, đối tượng được chọn là những người hai mươi hai tuổi, mức lương trên năm nghìn, yêu thích kỹ thuật số, du lịch, nấu nướng, thú cưng,... Những phương án này đều dựa trên dữ liệu nghiên cứu mà Lương Ngộ đã cung cấp trước đây.”

“Tại sao không quảng cáo tới mọi đối tượng trên toàn bộ nền tảng?” Một giám đốc đầu tư đặt câu hỏi.

“Bởi vì không có tiền.” Lâm Xuân Nhi nháy mắt với anh ta, dùng lời nói đùa để trần thuật sự thật: “Khoản đầu tư đầu tiên của sếp Tống cũng không nhiều. Nhưng đây không phải lý do chính, chủ yếu là vì theo mục tiêu chiến lược của công ty năm nay, chúng tôi muốn

nhANH chóng kÉo ngườI dùng phù hỢp vÀo phÂn khÚc riÊng cỦa họ.
LÀ ngườI dùng phù hỢp chứ khÔng phảI toàn bộ ngườI dùng trÊN
mẠng.”

Chương 50

Tống Thu Hàn ho nhẹ một tiếng. Hôm nay cô và Lương Ngộ là một nhóm, thế nên cô bèn nghiêng đầu nhìn anh: “Sếp Tống có vấn đề gì sao?” Trước kia Lâm Xuân Nhi không có quá nhiều tưởng tượng về công việc của anh, cho rằng anh cũng giống như các nhà đầu tư khác. Nhưng đến lúc này cô mới nhận ra, nơi này là sân nhà của anh, cho dù anh chỉ ngồi im không nói gì thì khí thế vẫn còn đó. Đây cũng không còn là người cùng uống cà phê, uống rượu với cô nữa.

“Đã sửa đổi mục tiêu dự kiến chưa?” Tống Thu Hàn hỏi cô. Ở cuộc họp trước, họ không thảo luận nhiều về mục tiêu dự kiến.

“Sửa rồi, ở cuối cùng.”

“Vậy tiếp tục đi.”

Lâm Xuân Nhi lại lần lượt trả lời mấy câu hỏi, rất có khí thế lấy một địch mười. Sau đó Tiểu Hỷ tiếp tục giới thiệu chiến lược duy trì thương hiệu sau khi kết thúc giai đoạn dẫn dòng.

Tống Thu Hàn chăm chú lắng nghe, phương án ở phiên bản này hay hơn phiên bản trước, ý tưởng cũng tỉ mỉ hơn. Tiêu Tình mang cà phê vào, đặt lên bàn, đang chuẩn bị phát cho mọi người thì thấy Tống Thu Hàn thuận tay cầm lấy ly Latte sữa đặc kia, đứng dậy đặt trước mặt Lâm Xuân Nhi. Cô ngẩng đầu nói cảm ơn với anh, giữa hai người họ có một loại từ trường đặc biệt mà Tiêu Tình không thể nói chính xác được, chỉ cảm thấy không được bình thường. Góc độ đứng của Tống Thu Hàn rất tốt, có thể nhìn thấy cảnh xuân thấp thoáng dưới cổ áo chữ V của Lâm Xuân Nhi. Đây không phải hành vi

của quân tử, thế là anh nhanh chóng thu hồi tầm mắt, trở về chỗ ngồi. Nhưng phong cảnh ban nãy đã in sâu trong đầu anh. Cô có biết cơ thể của mình là một báu vật không nhỉ?

Anh đối xử ưu tiên với một mình Lâm Xuân Nhi, điều này rất kỳ lạ. Tiêu Tình ra khỏi phòng họp, nghĩ đi nghĩ lại một lúc vẫn cảm thấy không thích hợp. Sếp biết rõ cô gái kia thích uống gì? Hơn nữa còn tự mình đưa tới trước mặt cô?

Ôi!

Mình vừa thám thính được bí mật gì vậy?

Cuộc họp kéo dài đến mười hai giờ, mọi người vẫn đang tiến hành thảo luận. Tổng Thu Hàn bảo Tiêu Tình đặt đồ ăn, sau đó bảo dừng lại: “Lát nữa ăn đơn giản vài món ăn nhanh nhé, giờ mọi người nghỉ ngơi chút đi.”

Lâm Xuân Nhi kết thúc cuộc khẩu chiến, nghe được câu này thì lập tức đứng lên, cô nhin tiểu lâu lắm rồi. Vừa rồi nói quá kịch liệt nên cô không tiện ra ngoài, cuối cùng lúc này cũng ra được. Cô ra khỏi phòng họp, thấy Tiêu Tình ngồi ngờ bên ngoài, bèn hỏi: “Xin hỏi nhà vệ sinh ở đâu vậy?”

“Tôi dẫn cô đi.”

“Đi theo tớ.” Tổng Thu Hàn bước ra từ phòng họp, nói với Tiêu Tình: “Đúng lúc tôi cũng muốn đi.”

Ngay cả đi vệ sinh mà sếp cũng muốn đi theo á? Đâu phải công ty chưa từng tiếp khách nữ, hôm nay sếp diễn tuồng gì thế này! Cô ấy gật đầu: “Vâng.”

“Đi thôi.” Tổng Thu Hàn nói với Lâm Xuân Nhi đang đứng đó.

Lâm Xuân Nhi đi bên cạnh anh, anh ngửi thấy mùi trầm hương trên

người cô, vô cùng dễ người, khiến người ta trở nên bình tĩnh. Anh nhìn cô: “Hôm nay cậu rất đẹp.” Anh không hề quanh co mà khen luôn một câu như vậy.

“Chỉ hôm nay đẹp thôi à?” Lâm Xuân Nhi cảm thấy mặt hơi nóng, bèn quay mặt đi.

Tống Thu Hàn bật cười: “Nước hoa cũng rất thơm. Thương hiệu nào thế?”

“Diptyque Tam Dao, có mùi giống như sắp xuất gia.”

“Tớ cũng muốn, cậu tặng tớ đi.” Tống Thu Hàn đòi một chai nước hoa giống như Lâm Xuân Nhi. Thấy cô muốn lên tiếng, anh lập tức chặn lời: “Lần sau gặp mang cho tớ.”

“Ờ.”

Tống Thu Hàn chỉ tay vào một cánh cửa: “Kia kia, nhà vệ sinh ở đó.”

“Cảm ơn.” Lâm Xuân Nhi vào nhà vệ sinh, tìm một chỗ rồi ngồi trong đó vài phút, nghe trái tim đập thình thịch. Cô thầm cười nhạo bản thân, người đã hơn ba mươi tuổi rồi mà vẫn chẳng kém cõi đến vậy, anh chỉ khen một câu xinh đẹp là đã lập tức đỏ mặt. Trong lòng Lâm Xuân Nhi dâng lên một cảm giác khó hiểu, cô luôn cảm thấy từ khi mình bước vào phòng họp kia, giữa cô và Tống Thu Hàn đã có thứ gì đó thay đổi. Nhưng cụ thể là gì thì cô không thể nói rõ. Sau khi chỉnh lại tâm trạng, cô ra ngoài, đến khu vực rửa tay công cộng, nhìn thấy Tống Thu Hàn đã đứng đó chờ cô.

“Cậu nhanh thật.” Đầu óc Lâm Xuân Nhi chập mạch thế nào mà lại nói một câu như vậy.

Tống Thu Hàn nhướn mày: “Tớ không cần c ởi quần.”

...

Sau khi ý thức được mình vừa nói một câu ngu xuẩn cỡ nào, Lâm Xuân Nhi không lên tiếng nữa mà cúi đầu nghiêm túc rửa tay. Lúc ngẩng đầu lấy khăn lau dùng một lần, cô nhìn thấy Tống Thu Hàn đang nhìn mình trong gương. Ánh mắt kia mềm mại tinh tế quẩn chặt lấy cô. Đột nhiên cô đỏ mặt, thấy hơi hốt hoảng: “Cậu nhìn tớ làm gì?”

Tống Thu Hàn tiến lên phía trước, nhẹ giọng nói: “Ngày đó cậu hỏi tớ cảm thấy kiểu phụ nữ nào đẹp.”

“Ờ...”

Anh nhếch cằm về phía gương: “Người trong gương rất đẹp.” Sau đó anh xoay người rời đi, để lại Lâm Xuân Nhi ngơ ngác nhìn mình trong gương. Tống Thu Hàn chưa từng thẳng thắn với phụ nữ như vậy, anh khen cô đẹp rồi lại tự mình đỏ mặt, chỉ có thể trốn đi. Anh không muốn bị Lâm Xuân Nhi nhìn thấy dáng vẻ bối rối của mình, như vậy sẽ mất đi khí phách đàn ông.

Hôm nay Tống Thu Hàn có hơi lo được lo mất.

Lâm Xuân Nhi ngồi ở đó, các đồng nghiệp nam trong công ty nhìn cô mấy lần, đủ để khiến anh hoảng hốt. Anh chợt nhận rõ bản thân, bất kể là trưởng thành hay thiếu niên, anh đều thích Lâm Xuân Nhi. Trước kia anh và Lâm Xuân Nhi luôn đối xử với nhau như bạn bè, bởi vì anh còn phải về Mỹ, giữa họ không có tương lai. Nhưng hôm nay đột nhiên anh muốn thử một lần, cho dù con đường phía trước mù mịt thì anh cũng muốn thử. Hai người thất lạc rồi lại trùng phùng, quả là đáng quý biết bao, không phải ai ông trời cũng cho một cơ hội như vậy. Nhưng anh biết rõ mình không thể nóng vội, bởi vì người đó là Lâm Xuân Nhi. Nếu anh vội vàng, cô sẽ bỏ chạy. Trần Khoan Niên nói với anh rằng mấy năm nay Lâm Xuân Nhi đã trải qua nỗi đau đời người, không thể nhanh chóng tiến vào một mối quan hệ thân mật.

Tiêu Tình vẫn ngồi ở đó, nhìn Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi một trước một sau đi tới. Ánh nắng chiều mùa đông phủ xuống hành lang

khiến bóng dáng hai người loang lổ dưới mặt đất, đan xen chồng vào nhau, trông có chút kiều diễm. Tiêu Tình là thư kí, quen quan sát sắc mặt, EQ lại cao, lúc này đang thầm gọi mẹ trong lòng: Mẹ ơi, sắp và đối tác công ty khởi nghiệp kia, không bình thường chút nào!

Thức ăn đã tới.

Mọi người ngồi trong phòng họp dùng bữa, Lương Ngộ ăn cơm, nhẹ giọng hỏi Lâm Xuân Nhi: “Bây giờ cô còn đạp xe đạp không?”

“Còn.”

“Còn luyện tán đả chứ?”

“Còn luyện.”

“Giỏi ghê. Cô là người kiên trì nhất mà tôi từng gặp đấy.” Lương Ngộ tán thưởng nói.

Lâm Xuân Nhi cười nhìn anh ta, gắp một miếng thịt nhét vào miệng, sau đó nhìn thấy Tiêu Tình đặt bình nước của Tống Thu Hàn ở trước mặt anh. Lâm Xuân Nhi thấy bình nước kia rất quen mắt, là cái mà cô đã từng dùng. Tống Thu Hàn vặn nắp bình rồi uống một ngụm nước, vừa khéo chạm mắt với Lâm Xuân Nhi. Môi anh dán lên miệng bình, cảm giác như đã hôn cô một lần.

Đậu xanh! Lâm Xuân Nhi thu hồi tầm mắt, Tống Thu Hàn cũng dời mắt đi, giả vờ như vừa nãy mình không hề có suy nghĩ kiều diễm kia. Ngoài sắc tâm ra, Tống Thu Hàn còn có một nhận thức sâu sắc, đó là: Anh thật sự rất muốn được làm việc cùng Lâm Xuân Nhi. Cô rất xuất sắc, làm việc chăm chỉ giống như một ngôi sao lấp lánh. Tốt quá rồi, sau khi cô thiếu nữ trải qua nhiều năm rèn luyện, cô đã trưởng thành và trở thành một người phụ nữ độc lập, cứng cỏi, thông minh, mềm mại, mỗi một đặc điểm đều khiến Tống Thu Hàn tán phục. Trên đời này có nhiều phụ nữ mang đặc điểm như vậy, nhưng Tống Thu Hàn chỉ nhìn thấy mỗi Lâm Xuân Nhi.

Giống như con chim bồ câu đưa tin chỉ bay theo hướng nó phải đi, bất cứ điều gì xen vào cũng không thể khiến nó dừng lại.

Hôm nay Lâm Xuân Nhi ăn rất e dè, múc từng miếng nhỏ một. Tống Thu Hàn hỏi cô qua điện thoại: “Sao ăn dè dặt thế?”

Lâm Xuân Nhi trả lời: “Sợ cọ mờ son môi.”

... Tống Thu Hàn không nhin được mà bật cười thành tiếng, ngược mắt nhìn cô. Lúc này cô đang cong môi ăn một miếng măng non, quả nhiên là lo bị trôi son môi.

“Cậu có thể son lại mà.”

“Quên mang theo.” Cô cũng không biết nói gì, buổi sáng chỉ lo trang điểm, quên mất còn phải dặm lại, tới khi lên xe mới nhớ ra. Nữ hoàng nơi công sở không thể bị nhòe lớp trang điểm được, ăn ít mấy miếng có là gì đâu! Màu son đỏ đậm này nhất định phải kiên cố tới cùng!

Cuộc họp kéo dài đến năm giờ rưỡi chiều, kế hoạch đã được thông qua và bắt đầu thực hiện vào ngày mai. Ai nấy đều thờ phào nhẹ nhõm. Tống Thu Hàn thấy mọi người vô cùng hào hứng, bèn đề nghị: “Cùng ăn bữa tối nhé? Tôi mời.”

“Được được.” Mọi người đều tỏ vẻ đồng ý, thế là Tống Thu Hàn bảo Tiêu Tình đặt chỗ, lát nữa sẽ thông báo cho mọi người. Trong lúc nghỉ ngơi, anh dẫn nhóm của Lâm Xuân Nhi đi tham quan công ty. Môi trường làm việc cực kỳ tốt, thậm chí ghế dựa làm việc còn xịn hơn công ty hàng đầu mà Lâm Xuân Nhi từng làm, cửa sổ sát đất, bàn làm việc điều chỉnh lên xuống, có thể nói là một công ty tốt nhất hiện nay. Sau đó họ đi vào phòng làm việc của Tống Thu Hàn. Phòng làm việc của anh nằm ở rìa xa nhất công ty, phải đi qua khu làm việc cực lớn mới tới được căn phòng tận cùng bên trong. Phòng làm việc sáng sủa sạch sẽ. Trên con phố tài chính đất đỏ tấc đất tấc vàng này, mình anh độc hưởng phòng làm việc riêng bốn mươi mét vuông, quả

thật khiến người ta hâm mộ.

Lâm Xuân Nhi nói với Lương Ngộ: “Sếp Lương cố gắng lên nhé, sau này cũng phải có một phòng làm việc như vậy ở Thâm Quyển tấc đất tấc vàng này nha!”

Lương Ngộ cười gật đầu: “Được, tôi sẽ cố gắng, cố gắng không thất bại.”

“Có một đội ngũ thế này phục vụ, sao anh có thể thất bại được?”
Tống Thu Hàn chợt nói: “Tôi có lòng tin biến dự án này thành một siêu dự án.”

“Tôi tin tưởng khoản tiền thứ hai của sếp Tống sẽ sớm vào vị trí.”
Lâm Xuân Nhi nói thay Lương Ngộ.

Lương Ngộ cảm kích nhìn cô. Tống Thu Hàn nhìn cô với ánh mắt “xen vào việc của người khác”, thấy cô vẫn cầm một viên kẹo mút hoa quả, không thềm đặt uy hiếp của anh vào mắt thì không khỏi bật cười. Anh quay đầu nói với Tiểu Hỷ: “Hôm nay vất vả rồi, khá xuất sắc đấy. Sau này còn phải nhờ cậu nhọc lòng thêm.”

Tiểu Hỷ vội vàng đứng nghiêm: “Anh yên tâm, công ty chúng tôi chưa từng thất bại dự án nào.” Về mặt anh ta rạng rỡ như ánh mặt trời.

Sao những người đàn ông làm việc bên cạnh Lâm Xuân Nhi đều có vẻ ngoài tốt như vậy chứ? Tống Thu Hàn hơi bất mãn về chuyện này.

Chương 51

Tiêu Tình chọn một nhà hàng Nga có danh tiếng lâu đời, đã mở hàng chục năm ở Bắc Kinh.

Lúc ngồi xuống Tống Thu Hàn đột nhiên hỏi Lâm Xuân Nhi bên cạnh: “Nhà hàng này có trong danh sách sưu tập riêng của cậu không?” Anh hỏi câu này khiến mọi người đều chú ý, không biết tại sao anh lại hỏi vậy.

“Sếp Lâm là bạn học cấp ba của tôi, còn là bạn thân nhất.” Tống Thu Hàn cười với mọi người: “Chúng tôi có duyên lại gặp nhau trong lúc làm việc. Ban ngày tôi sợ ảnh hưởng đến đánh giá chuyên nghiệp của mọi người nên không báo trước, là lỗi của tôi, lát nữa tôi sẽ tự phạt ba chén.”

Bạn thân nhất à. Lâm Xuân Nhi rất thích từ này, cô chấp tay với mọi người: “Cảm ơn mọi người đã chiếu cố. Dù hôm nay khó khăn trăm bề nhưng may là tất cả chúng ta đều không gặp vấn đề gì.” Những chuyện kinh hoàng ban ngày đã được cô lược bỏ bớt, dùng cách này để tạo quan hệ hữu nghị với các đồng nghiệp của Tống Thu Hàn. Mọi người cười ồ lên, không khí bữa ăn trở nên sôi động hơn hẳn.

Tiêu Tình đang gọi đồ ăn cũng dỏng tai lên nghe. Hóa ra là thế, hóa ra là thế. Cô ấy nhớ tới lúc ở Thâm Quyến sếp mình đột nhiên đề nghị đưa họ đến hồ Hương Mật để ăn lẩu bò viên, nói là do một người bạn giới thiệu. Trước giờ phụ nữ luôn thích liên tưởng, liên kết những chuyện trước kia và bây giờ, ghép lại thành một câu chuyện tình yêu của một cặp đôi là mối tình đầu của nhau gặp lại sau nhiều năm xa cách. Cô ấy tự xác định Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi có

gì đó, từ tận đáy lòng cô ấy thực sự cảm thấy mắt nhìn người của sếp mình cũng được đấy. Tính ra thì các đồng nghiệp nữ cũng từng vụng trộm thảo luận riêng về anh, ở độ tuổi của anh, lại còn điều kiện tốt như vậy thì chắc hẳn không thiếu phụ nữ. Lần nào Tiêu Tình cũng bên vực anh, nói: “Mọi người đừng đoán mò, tôi làm thư ký của anh ấy, nắm rõ lịch trình hàng ngày, sếp không phải loại người như vậy đâu.”

Lâm Xuân Nhi rất thích món bánh thân cây và thịt bò hầm của nhà hàng này, thịt bò nấu vừa phải, đậm đà, chan nước canh lên cơm thực sự là mỹ vị nhân gian. Buổi trưa cô ăn ít, giờ đã chiến đấu xong nên cũng không còn quan tâm đến sơn trên môi, chỉ muốn tập trung thưởng thức đồ ăn. Thế là cô nhỏ giọng nói với Tống Thu Hàn: “Tớ muốn ăn bánh thân cây và thịt bò hầm.”

“Còn gì nữa không?”

“Tớ nghe phục vụ báo thực đơn rồi, đừng gọi thêm nữa. Thư ký của cậu gọi món rất ngon.” Lâm Xuân Nhi giơ ngón tay cái khen ngợi Tiêu Tình.

“Chỉ được có thế.” Tống Thu Hàn nói với cô, rồi lại nói với Tiêu Tình: “Gọi thêm một phần bánh thân cây và một nồi thịt bò hầm. Mọi người xem còn cần thêm gì không?”

Tất cả đều lắc đầu tỏ ý thế là đủ.

“Mọi người muốn uống rượu không?” Tống Thu Hàn nói với Lương Ngộ: “Lần trước uống rượu với anh ở Thâm Quyển tôi thấy hình như tửu lượng của anh khá tốt.”

“Lương Ngộ uống rượu sầu đó.” Lâm Xuân Nhi trêu ghẹo.

“Uống rượu sầu là sao?” Tống Thu Hàn không hiểu lắm, anh hỏi Lâm Xuân Nhi.

“Nghĩa là một nhóm người cụng rượu náo nhiệt, còn anh ấy ngồi một bên uống mà không nói gì, cuối cùng mọi người đều say chỉ mình anh ấy vẫn tỉnh táo. Anh ấy nhớ rõ tất xấu lúc say rượu của mọi người, còn chụp ảnh, quay video lại nữa...”

“Ồ...” Tống Thu Hàn gật đầu, sau đó hỏi Lương Ngộ: “Lâm Xuân Nhi có tất xấu lúc say không?”

“Có.”

“Ấy ấy...” Lâm Xuân Nhi ngăn lại: “Hôm nay chúng ta vừa mới cùng nhau chiến xong một trận đấu gian khổ, tình nghĩa cách mạng mới được thử thách, không thể bị viên đạn bọc đường của kẻ địch tiêu diệt sớm thế chứ?”

“Nhưng tớ còn đang nghĩ lúc nào là thời có thích hợp để đầu tư vụ thứ hai đó.” Tống Thu Hàn gỡ chiêu xấu.

Tất nhiên Lương Ngộ sẽ đầu hàng trước tiền tài, anh ta lấy điện thoại ra, vào dự trữ đám mây tải xuống một đoạn video gửi cho Tống Thu Hàn, nói: “Bảy năm trước, chưa cho ai xem đâu. Lâm Xuân Nhi cũng chưa từng xem.”

Tống Thu Hàn mở ra xem, một nhóm người đang tổ chức tiệc lửa trại bên bờ biển, ai nấy đều rất vui vẻ. Máy quay chuyển sang góc khác, trên bãi cát cô gái đang quấn chăn ngồi đó, trên đầu cô lấp lánh những vì sao, trước mắt cô là biển đen, cô ngồi đó lẻ loi một mình, không biết đang nghĩ gì.

“Hello, Lâm Xuân Nhi, chào một câu đi?”

Lâm Xuân Nhi quay người lại, trên mặt nước mắt lưng tròng, cô nói với ống kính: “Xin chào.”

Trái tim Tống Thu Hàn như bị thứ gì đó chặn lại, cảm thấy rất đau. Trần Khoan Niên nói những năm qua Lâm Xuân Nhi sống không dễ

dàng gì, nhưng nhìn thấy cô bây giờ luôn tỏa nắng rạng rỡ vui vẻ, anh vẫn không thể tưởng tượng được cô đã phải chịu bao nhiêu đau khổ. Còn trong video Lương Ngộ gửi cho anh, sự đau đớn của cô đã được cụ thể hóa sâu sắc đến thế này khiến Tống Thu Hàn cảm thấy đau lòng vô cùng.

“Lương Ngộ gửi cho cậu đoạn nào đấy? Tớ muốn xem.”

“Không cho cậu xem.” Tống Thu Hàn dứt điện thoại vào túi, ngẩng đầu lên chào hỏi mọi người: “Hôm nay mọi người vất vả rồi, để tôi mời trước một ly rồi chúng ta cùng thưởng thức đồ ăn ngon nhé?” Anh không bảo Tiêu Tình gọi vodka, rượu đó mạnh quá, hôm nay uống rượu nhẹ là được rồi, ngày mai ai cũng phải đi làm. Mọi người cụng ly bằng cocktail, nhấp một ngụm coi như bắt đầu bữa cơm.

Lâm Xuân Nhi đói bụng muốn chết, cô bỏ bát tết sang một bên, ăn canh thịt bò và cơm trước. Tiêu Tình ở bên cạnh len lén liếc nhìn cô vài lần, phát hiện cô gái này thực sự rất tốt, không hề có vẻ khoa trương kệch cỡm. Ngồi cạnh sắp đẹp trai của cô ấy mà không hề thấy khó xử, vẫn ăn cơm thoải mái như bình thường.

“Ăn ngon không?” Tống Thu Hàn hỏi cô.

“Ngon lắm.” Lâm Xuân Nhi chỉ vào cái nồi nhỏ: “Cậu nếm thử đi?”

“Nhưng tớ không có cơm.”

Lâm Xuân Nhi chỉ vào chỗ mình chưa đựng tới: “Nếu cậu không chê.”

Tống Thu Hàn cầm thìa múc thịt bò đổ lên cơm, cho vào miệng. Đúng là ngon thật.

“Năm đó mọi người làm xong dự án không biết ăn gì nên hỏi Lâm Xuân Nhi. Cô ấy thích ăn nên món nào cũng ngon.” Lương Ngộ nói với Tống Thu Hàn.

Mọi người đều biết hai người là bạn học cấp ba nên cũng không cảm thấy ăn chung bát cơm có gì sai. Tất cả đều là người cởi mở thẳng thắn, theo nguyên tắc không lãng phí. Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi ăn hết một nồi thịt bò và cơm. Tiểu Hỷ luôn cảm thấy hôm nay sắp mình có gì đó là lạ, cuối cùng đến giờ mới phát hiện ra không khí giữa Lâm Xuân Nhi và Tống Thu Hàn có gì đó khác thường. Anh ta độc thân, ngoại trừ công việc thì không có việc gì khác, Lâm Xuân Nhi đã giới thiệu cho anh ta rất nhiều bạn bè, đưa đi chơi cùng. Thái độ của Lâm Xuân Nhi đối với những người đó hoàn toàn khác với thái độ với Tống Thu Hàn. Trước mặt Tống Thu Hàn cô cũng làm càn nhưng có chút kiềm chế, có trêu ghẹo nhưng lại hay đỏ mặt, cũng vẫn là khí thế nữ vương, nhưng khi bên cạnh anh sẽ có thêm một chút dịu dàng.

Mọi người ăn cơm vô cùng náo nhiệt, sau đó giải tán.

Lâm Xuân Nhi chào Lương Ngộ. Cô đã quen biết Lương Ngộ rất nhiều năm, khi đó anh ta vẫn còn làm việc ở thành phố này, họ gặp nhau qua một dự án và nhanh chóng chơi thân. Mọi người đều tầm tuổi nhau, cả đám cùng đi ăn, xem phim truyền hình, chơi Tam Quốc, đi du lịch, chia sẻ khoảng thời gian vui vẻ. Sau đó Lương Ngộ kết hôn và đến Thâm Quyển cùng vợ, rồi anh ta lại ly hôn và tự lập nghiệp. Hôm nay vô số lần Lâm Xuân Nhi nghĩ tới câu “có duyên ắt gặp lại”, gần đây không biết bao nhiêu lần cô đã gặp tình huống đó rồi. Lương Ngộ khởi nghiệp vốn có thể nhận khoản đầu tư khác, nhưng thay vào đó anh ta lại chọn Tống Thu Hàn. Vốn dĩ anh ta sẽ tìm một công ty quảng cáo để quảng bá thương hiệu nhưng lại tìm đến cô.

Hai người khách sáo ôm nhau chào tạm biệt, Lương Ngộ thờ dài nói: “Cũng trưởng thành rồi, đừng ở một mình mãi, cô xem tôi này, ít nhất cũng từng trải qua một lần.”

“Chuyện đó mà cũng dùng để thúc giục người khác kết hôn được sao?” Lâm Xuân Nhi cười to: “Đi nhanh đi, chắc là sau này chúng ta sẽ thường xuyên gặp mặt đó.”

“Được thế thì còn gì bằng. Lần sau phải uống rượu cho đã nhé.”

“Uống đến mức đi phá banh óc nhà hả?” Lâm Xuân Nhi nháy mắt. Khi đó họ đã từng nói về trình độ tốt nhất cho một bữa liên hoan là thế nào, chính là kiểu một hội bạn thân tụ tập với nhau, không cần tìm bất kỳ chủ đề đặc biệt nào, ai muốn nói gì cũng được, cứ thoải mái mà bàn luận, như đang cãi nhau cũng được luôn, có thể nói tung óc nhà ra cũng được. Nhưng những năm qua mọi người tản đi khắp nơi, hiếm khi có được khoảng thời gian như vậy.

“Được. Tôi sẽ lại quay cảnh mọi người say.”

Tống Thu Hàn đứng bên cạnh lặng lẽ nghe họ chào chia tay nhau, cố gắng tưởng tượng trong đầu Lâm Xuân Nhi đã trải qua quãng thời gian khi trước như thế nào, những người bạn từng ở bên cô như thế nào, có những chuyện cũ gì đáng kể lại với họ. Đó nhất định là một khoảng thời gian nhẹ nhàng vui vẻ.

Lương Ngộ đi đến trước mặt Tống Thu Hàn: “Cũng cảm ơn anh, Thu Hàn, tôi sẽ cố gắng để dự án này được thành công tốt đẹp.”

“Tất nhiên có thể làm được.” Tống Thu Hàn cười đáp lại, sau đó đứng bên cạnh Lâm Xuân Nhi nhìn Lương Ngộ lên xe.

“Đi thôi, tớ đưa cậu về.” Tống Thu Hàn mở cửa xe, gọi cả Tiểu Hỷ: “Lại đây nào, đưa cậu về trước.”

Tiểu Hỷ vội lắc đầu: “Tôi ở xa không tiện đường, tôi đi taxi thôi là được rồi.”

“Không sao, giờ gọi xe cũng không dễ.” Tống Thu Hàn nhìn đồng hồ, hiện tại đang là giờ cao điểm gọi xe.

“Cứ làm thế đi, tận hưởng dịch vụ xe riêng của sếp Tống đi chứ.” Lâm Xuân Nhi nói xong liền lên xe, Tống Thu Hàn ngồi bên cạnh cô,

Tiểu Hỷ ngồi ghế phụ lái, nói địa chỉ cho tài xế, tài xế gật đầu.

Lâm Xuân Nhi trải qua một ngày ác chiến, lúc này đã hơi mệt, ghế sưởi hơi tản ra hơi nóng, cô tựa đầu vào lưng ghế mơ màng chìm vào giấc ngủ. Tống Thu Hàn biết cô cũng không dễ dàng gì. Một người phụ nữ trẻ lãnh đạo một nhóm trẻ lên một kế hoạch như vậy, còn phải làm phương án cả ngày trong trường hợp thế này, có thể tưởng tượng được áp lực nhiều đến thế nào. Cô nghiêng đầu về phía cửa kính xe, Tống Thu Hàn lo cô bị đụng đầu nên kéo cô về phía mình. Lâm Xuân Nhi mơ màng nói cảm ơn rồi dựa vào vai anh ngủ thiếp đi. Hương trầm trên người cô chữa lành thần kinh căng thẳng của Tống Thu Hàn, khiến anh cảm thấy hôm nay thật sự là một ngày tốt lành.

Khi Tiểu Hỷ xuống xe định quay đầu lại chào tạm biệt nhưng thấy cảnh tượng đó liền ngừng lại, vẫy tay với Tống Thu Hàn, nhép miệng nói trong im lặng: “Cảm ơn anh, tôi đi đây!” Tống Thu Hàn cũng nhép miệng đáp lại: “Vất vả rồi. Hẹn gặp lại.”

Lâm Xuân Nhi dựa vào người anh ngủ thiếp đi rất lâu. Cô thực sự rất mệt mỏi. Suốt cả cuối tuần cô đã từ chối lời mời của Khương Phương Lộ rồi thay đổi kế hoạch cùng đoàn đội đến tận hai giờ sáng hôm nay, hai ngày nay cô ngủ còn chưa đến bảy tiếng. Lúc này cả người thả lỏng nên sau khi chìm vào giấc ngủ thì rất khó tỉnh lại.

Xe dừng ở dưới lầu nhà Lâm Xuân Nhi, tài xế quay đầu nhìn Tống Thu Hàn. Anh khẽ lắc đầu, ra hiệu cho tài xế đừng nói gì, lấy điện thoại di động ra gửi cho đối phương một tin nhắn: “Anh về trước đi, không cần đợi với tôi, khi nào cô ấy tỉnh lại tôi sẽ gọi người lái giúp.”

Tài xế gật đầu, lẽ ra anh ta nên ở lại, nhưng anh ta cảm thấy hai người họ thực sự cần thời gian ở riêng tư với nhau. Sau khi lái xe cho Tống Thu Hàn mấy tháng anh ta cũng đã có chút hiểu biết về đối phương. Vì vậy chỉ nhẹ nhàng đóng cửa xe lại rồi rời đi.

Tống Thu Hàn cài điện thoại sang chế độ im lặng, đeo tai nghe lên

nghe nhạc. Thành phố ồn ào lúc này đã yên lặng hơn, đêm đông vắng vẻ mới chỉ bắt đầu. Trái tim Tống Thu Hàn chọt mềm đi, nhiều năm qua trái tim anh luôn cứng rắn, đối chọi gay gắt với cả thế giới này. Cuối cùng vào lúc này anh cũng cảm nhận được lòng tốt của thế giới, cảm ơn thế giới này đã đưa niềm vui thời tuổi trẻ về bên anh, an ủi anh bằng trái tim mềm mại như mặt trời ấm áp của cô.

Tống Thu Hàn cúi đầu nhìn Lâm Xuân Nhi, ánh đèn đường lờ mờ chiếu vào trong xe tạo thành những cái bóng lấp loáng trong xe. Tiếng xe cấp cứu từ bên ngoài vọng vào, Lâm Xuân Nhi như gặp ác mộng, cô run rẩy mở mắt ra. Sự sợ hãi và yếu ớt trong mắt cô lọt vào mắt Tống Thu Hàn.

“Tớ ngủ quên à?” Lâm Xuân Nhi ngồi thẳng dậy, che giấu cảm xúc bất thường mới xẹt qua, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó tìm điện thoại của mình: “Trời ạ, hơn một tiếng rồi, sao cậu không đánh thức tớ, ngày mai cậu còn phải đi làm mà.”

“Không sao.” Tống Thu Hàn xoa bả vai, cảm thấy vai mình hơi tê.

Thấy anh xoa bóp bả vai, Lâm Xuân Nhi vội xin lỗi: “Tê vai à? Hay là tớ mời cậu đi mát xa nhé?”

“... Đêm hôm khuya khoắt mà cậu lại mời tớ đi mát xa?” Mát xa mà Tống Thu Hàn hiểu khác với mát xa Lâm Xuân Nhi hiểu, đàn ông nói đến mát xa có nghĩa không đơn giản, mặc dù anh chưa từng trải nghiệm thử nhưng vẫn có hiểu biết về nó.

“?” Lâm Xuân Nhi sửng sốt, thấy vẻ mặt Tống Thu Hàn khác thường cô mới hiểu ra: “Cậu... sao đầu cậu toàn ý nghĩ xấu vậy!”

Tống Thu Hàn cười ra tiếng, chỉ vào vai mình: “Thủ phạm chỉ cần bóp giúp mấy cái là được rồi, không cần tốn tiền, cậu kiếm tiền cũng không dễ dàng gì.”

Trong lòng Lâm Xuân Nhi thấy ấm áp.

Tống Thu Hàn vẫn luôn như vậy, luôn dùng giọng điệu trêu chọc để nói ra những lời quan tâm cô. Cô còn tưởng mình đã mặc lên người lớp áo giáp chói lóa thì sẽ không ai biết được sự vất vả của cô, nhưng Tống Thu Hàn vẫn biết. Cô để tay trên vai anh nắm bóp, cười hỏi anh: “Anh đây thấy dùng sức như vậy được chưa? Tôi là nhân viên số ba mươi tám, lần sau tới nhớ gọi tôi nhé.”

Tống Thu Hàn nhìn cô đang làm bộ như thật, anh đè cổ tay cô: “Thôi được rồi, đừng bóp nữa, đi lên ngủ đi.”

“Không, để bóp thêm lúc nữa, tớ có thành ý lắm đó.” Cô rút tay về, giả vờ khoác lên vai anh, sau đó hỏi anh: “Cậu về khách sạn à?”

“Đúng vậy.”

Lâm Xuân Nhi rút tay về, im lặng vài giây rồi gọi tên anh: “Tống Thu Hàn.”

“Ừm?”

“Hôm đó tớ không cố ý chọc cậu giận đâu. Tớ không biết cậu sẽ tức giận vì lời tớ nói. Tớ xin lỗi.” Cô ngồi một bên nhìn Tống Thu Hàn, dáng vẻ vô cùng đáng thương.

“Phương Gia Ly không dễ tiếp xúc đâu, sau này cậu khó tránh khỏi phải tiếp xúc thêm với cô ta, cho nên cậu phải nhớ thể hiện khí chất nữ vương như hôm nay, đừng để cô ta bắt nạt cậu. Cậu cũng có thể tìm tớ, tớ sẽ giúp cậu.”

“Vậy nếu cô ta không thoát khỏi sự quyến rũ của tớ, muốn làm bạn với tớ thì sao? Cứ kệ cô ta à?” Lâm Xuân Nhi nói đùa, chắc chắn Phương Gia Ly sẽ không muốn làm bạn với cô. Cô có thể cảm nhận được Phương Gia Ly rất ghét mình mà không rõ lý do.

“Cậu chọn kết bạn với ai là chuyện của cậu, không ai có thể quyết

định thay cậu được, cho dù có người quyết định thay cậu thì cậu cũng sẽ không nghe đâu.”

“Tớ cứng đầu như vậy sao?”

Tống Thu Hàn liếc nhìn cô: “Nữ vương đại nhân.” Anh gọi cô là nữ vương, chỉ một câu nói mà khiến lòng Lâm Xuân Nhi rung động.

“Ừm?”

“Lớp trang điểm của cậu trôi mất rồi kìa.”

“...” Lâm Xuân Nhi lập tức mở cửa xe, xuống xe rồi chạy đi mất, giày cao gót gõ trên mặt đất như gõ vào lòng Tống Thu Hàn khiến anh tê dại.

Tống Thu Hàn xuống xe nhìn theo cô đi vào hành lang, sau đó ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ tầng năm.

Ngủ ngon nhé, nữ vương đại nhân.

Ngủ ngon nhé, Tống Thu Hàn.

Chương 52

Tách trà đã nguội.

Hai cụ già ngồi đối diện nhau đều đã già lọm khọm. Tay ông cụ run run lấy từ trong túi ra một chiếc đồng hồ bỏ túi, bề mặt chiếc đồng hồ đã bị hỏng, không có thợ sửa đồng hồ nào có thể sửa chữa được nữa, cũng giống như mái hiên đổ nát và nếp nhăn trên mặt người, đều không thể sửa được.

Ông đặt chiếc đồng hồ xuống trước mặt bà cụ: “Sáu mươi hai năm, trả vật về chủ cũ.” Ông khóc, khóc không thành tiếng, cũng không có giọt nước mắt nào. Con người tới lúc gần đất xa trời, đến cả nước mắt cũng đã cạn khô.

Đạo diễn hô cắt, Kiều Hạng Văn nhìn đồng hồ rồi đứng dậy. Thấy Lâm Xuân Nhi ngồi bên cạnh nước mắt rơi đầy mặt.

“Tẩy trang bây giờ luôn à?” Trợ lý hỏi anh ta. Anh ta lắc đầu: “Đợi lát nữa đi.” Anh ta đi xuyên qua đám đông đến ngồi xuống bên cạnh Lâm Xuân Nhi, rút khăn giấy đưa cho cô. Lâm Xuân Nhi hơi xấu hổ, cô cầm lấy khăn giấy lau nước mắt: “Xin lỗi, do mọi người diễn tốt quá.”

Kiều Hạng Văn nhìn Lâm Xuân Nhi bằng khuôn mặt già nua chín mươi tuổi. Hai mắt cô sưng đỏ, hiển nhiên đã khóc khá lâu. Lúc trước Kiều Hạng Văn đã từng diễn cảnh này rồi, anh ta cũng mãi không thể hoàn hồn lại được. Anh ta là một người say mê diễn xuất, cả đời chìm đắm trong những vở diễn, rất ít khi có vai diễn nào cả đời trôi chảy viên mãn. Anh ta ngồi bên cạnh Lâm Xuân Nhi, đợi cô bình tĩnh lại, nghe

cô hít sâu một hơi, trông cô có vẻ đã ổn rồi, anh ta mới vỗ vai cô rồi đứng dậy.

Nhị Thiến dẫn người theo anh ta vào phòng trang điểm, Lâm Xuân Nhi ngồi bên ngoài xem lần cuối đoạn phim đã hoàn thành về bà La San. Họ đã lên kế hoạch hôm nay sẽ đưa lên mạng, đoạn phỏng vấn bà La San chỉ là một trong những nhân vật của chuyến đi Tân Cương lần này, nhưng Lâm Xuân Nhi lại đặc biệt để ý đến câu chuyện này. La San, liệu bà có thể gặp được người yêu của mình khi còn sống không? Trong đời bà liệu có được cảnh vui như hôm nay Kiều Hạo Văn diễn không? Một cảnh vui đến cuối đời, cuối cùng bà cũng có thể cũng được ngồi bên người ấy, từ nay về sau sẽ quên đi quãng thời gian hoang vắng đó.

“Cáp Ngô Lạc, đăng đi.” Lâm Xuân Nhi nói với Cáp Ngô Lạc.

“Chị Xuân Nhi vẫn chưa đặt KPI cho series này.” Cáp Ngô Lạc nhớ ra chuyện này, từ trước đến nay Lâm Xuân Nhi luôn sống theo phương châm hành động phải có kết quả.

“Giúp đỡ nông dân thì không để KPI, chúng ta chỉ làm hết sức mình là được. Đấy coi như là một kiểu thăm dò, cũng có thể coi là cống hiến cho xã hội đi.” Lâm Xuân Nhi trả lời.

“Được.” Cáp Ngô Lạc hiểu rõ ý thức sứ mệnh dở hơi đó của Lâm Xuân Nhi, ý thức sứ mệnh của cô còn lây nhiễm cho cậu, thúc đẩy cậu trở thành người tốt, người có ích cho xã hội.

Lâm Xuân Nhi cất điện thoại, đi đến phòng trang điểm của Kiều Hạo Văn nhìn anh ta tẩy trang. Khuôn mặt của anh ta được bao phủ bởi một lớp phấn rất dày, giờ đang được rửa sạch từng chút một. Anh ta đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Khi mở mắt ra thì thấy Lâm Xuân Nhi đang vẫy tay với nhân viên của đoàn, yêu cầu họ cho thêm vài cái ghế.

“Khoản đầu tiên đã gửi ngày hôm qua rồi, cô nhận được chưa?” Kiều

Hạ Văn hỏi cô.

Thợt trang điểm dừng tay lại, quay đầu nhìn Lâm Xuân Nhi.

“Nhận được rồi, cảm ơn anh.”

“Chuyện nên làm mà. Khi nào dữ liệu sẽ được gửi về?” Kiều Hạ Văn hỏi tiếp.

“Gửi về theo tuần, dữ liệu của tuần trước sẽ được đồng bộ hóa trước mười hai giờ sáng thứ Hai hàng tuần.” Lâm Xuân Nhi nói với Kiều Hạ Văn về công việc đồng bộ hóa dữ liệu của họ, lấy thời gian theo tuần, cũng có tính theo tháng, theo quý và nửa năm, họ sẽ tổng kết số liệu và đánh giá lại.

“Tốt quá. Vất vả cho mọi người rồi.” Có lẽ vì hôm nay Kiều Hạ Văn đóng một cảnh bi thương nên cả người như bao trùm sắc thái bi thương. Ánh mắt anh ta rơi vào Lâm Xuân Nhi trong gương. Lâm Xuân Nhi đã mở máy tính ngồi đó bắt đầu làm công việc khác. Phải sau vài lần gặp Lâm Xuân Nhi, Kiều Hạ Văn mới nhận ra rằng cô thực sự làm việc cần mẫn hơn những người khác. Kíngh nghiệp, thực tế, chân thành, chuyên nghiệp, rất đáng được tôn trọng.

Lâm Xuân Nhi bận rộn liên tục bảy tám ngày không có cuối tuần. Mà cô bận rộn làm việc vất vả như vậy cũng chỉ vì chuyến “hiệp khách hành” vào dịp Giáng sinh kia. Hiếm khi có được một kỳ nghỉ dài hiếm hoi nên cô rất muốn tự thưởng cho mình. Cảnh mưa bụi ở Giang Nam có thể xoa dịu lòng người. Trên máy tính của cô đang mở đến bảy cái ppt, là báo cáo cuối cùng của các dự án trước đó và kế hoạch cho các dự án tiếp theo. Tiểu Hỷ làm việc đã khá chắc tay, chỉ cần sửa đổi vài chỗ thôi. Lâm Xuân Nhi chia sẻ một số ý kiến của mình với anh ta, nhưng cũng không có ý ép buộc đối phương phải làm theo: “Cậu tự xem đi, chị chỉ đề nghị một chút thôi.”

“Ok, chị Xuân Nhi. Chị nói rất đúng, em sẽ sắp xếp người sửa.”

“Tiệc mừng sinh nhật tháng Mười Hai là ngày nào?” Lâm Xuân Nhi hỏi.

“Ngày mai.”

“Nhưng chị còn chưa chuẩn bị quà sinh nhật ...” Lâm Xuân Nhi bận rộn quá nên đã quên mất chuyện này.

“Nhị Thiến mua rồi, chị không cần lần nào cũng tự mình đi chọn đâu.” Tiểu Hỷ nhắc nhở.

“Nên thế mà.” Lâm Xuân Nhi gửi icon mặt cười qua, sau đó đóng máy tính đi tới trước mặt Kiều Hận Văn: “Joe, lát nữa tôi có việc phải đi, Nhị Thiến và mấy người khác sẽ ở lại đến lúc kết thúc.”

“Đi đâu vậy?”

“Ngày mai công ty tổ chức sinh nhật cho các nhân viên sinh tháng Mười Hai, tôi còn chưa chuẩn bị quà nên muốn ra ngoài xem thử.” Lâm Xuân Nhi nói thật.

“Tôi cũng muốn chọn một món quà sinh nhật cho chị Cẩm, tiện đi cùng nhau luôn.” Kiều Hận Văn nói.

“... Quà anh mua với quà tôi mua chắc không thể mua cùng một chỗ đâu.”

“Chị Cẩm cũng không kén chọn đâu mà.” Kiều Hận Văn chỉ vào tim mình: “Thật ra là muốn ra ngoài đi dạo.”

Lâm Xuân Nhi cũng hiểu phần nào tâm tình của anh ta nên gật đầu: “Được. Nhị Thiến, mọi người đi cùng nhé? Tiện thể chọn quà giúp chị luôn.”

Kiều Hận Văn biết cô đang muốn tránh hiềm nghi nên im lặng không nói gì. Sau khi tẩy trang xong và chào tạm biệt mọi người ở phim

trường, mọi người cùng đi mua sắm. Nơi Lâm Xuân Nhi đến mua quà nằm trong một con hẻm sau trường đại học, con hẻm khuất giữa những tòa nhà cao tầng, trong đó có rất nhiều cửa hàng nhỏ khá độc đáo.

Trên điện thoại di động của Lâm Xuân Nhi là tên của vài nhân viên có ngày sinh vào tháng Mười Hai, người nào cũng đều có cá tính, có sở thích riêng. Cô đi vào trong cửa hàng lựa chọn cẩn thận. Kiều Hạng Văn đi cùng cô, thỉnh thoảng sẽ có người nhìn anh ta, nhưng vành nón của anh ta đã hạ thấp, lại đeo khẩu trang nên khó mà nhận ra là ai.

Kiều Hạng Văn vào ngành từ rất sớm, phòng làm việc của anh ta luôn do Vương Cảnh phụ trách nên không biết văn hóa doanh nghiệp hiện tại là như thế nào. Anh ta hỏi Nhị Thiến: “Bây giờ sếp còn cần phải đích thân đi chọn quà sinh nhật cho nhân viên nữa à?”

Nhị Thiến vội lắc đầu: “Chắc ở những công ty khác không như vậy đâu? Nhưng chị Xuân Nhi nói làm việc trong một công ty mới thành lập thực sự không dễ dàng với mọi người, nên cần chăm sóc nhân viên thật tốt. Ngoài món quà do công ty chuẩn bị, chị ấy sẽ tự chọn một món quà riêng.”

Kiều Hạng Văn gật đầu, đi tới bên cạnh Lâm Xuân Nhi, thấy cô cầm một quyển sổ bằng da có thêu tay. Kiều Hạng Văn nhìn thử, quả nhiên không rẻ. Lâm Xuân Nhi quay lại nói với Nhị Thiến: “Tặng cái này cho Lưu Vũ được không? Cô bé thích viết sổ tay, tặng một cuốn sổ nhé.” Nhị Thiến cầm tới nhìn kỹ: “Chị chọn hay ghê, chắc chắn Lưu Vũ sẽ thích.”

“Còn quà của chúng ta thống nhất là món gì?” Lâm Xuân Nhi hỏi cô ấy, cô lo là mua nhiều quá.

“Là kem mắt lamer với melatonin chị gợi ý.”

“Đúng rồi, chị muốn mọi người ngủ ngon, đừng để quầng thâm mắt.”

Cường độ công việc của một công ty mới thành lập rất căng thẳng, công ty Lâm Xuân Nhi lại kén chọn nhân viên cho nên mọi người đều rất bận. Nhưng dù vậy tỷ lệ nhân viên nghỉ việc hàng năm của công ty lại chưa đến năm phần trăm. Công ty luôn rất hào phóng với đội ngũ đối tác và sẵn sàng chi tiền cho nhân viên, văn hóa doanh nghiệp và công tác chăm sóc nhân viên được thực hiện tốt không thua kém các công ty lớn, nên rất nhiều người đều không muốn rời đi. Thậm chí không những không muốn đi mà còn làm việc càng chăm chỉ hơn. Do đó hiệu suất mỗi năm lại càng tốt lên, có xu hướng sẽ âm thầm kiếm được khá nhiều tiền.

“Hào phóng thật đấy.” Kiều Hạng Văn ở bên cạnh khen ngợi.

Lâm Xuân Nhi quay đầu nhìn anh ta: “Không phải tiền lương bình quân hàng năm cho nhân viên phòng làm việc của anh là năm trăm nghìn trở lên sao?”

Kiều Hạng Văn nhún vai: “Tôi chỉ làm việc trả tiền thôi.” Tiền là cách giải quyết đơn giản và trực tiếp nhất.

“Vậy cũng rất hào phóng mà.” Lâm Xuân Nhi khen ngợi từ tận đáy lòng. Sau vài lần tiếp xúc, Kiều Hạng Văn đã không còn đối chọi gay gắt với cô như trước nữa, hai người cũng có thể nói chuyện ôn hòa với nhau vài câu.

Lâm Xuân Nhi lại xoay người đi chọn quà, Kiều Hạng Văn cũng lấy đồ giống đồ cô mua, khi cô đi một vòng xong thì Kiều Hạng Văn đã mua trọn bộ quà giống y đúc cô.

“Tất cả đều cho chị Cẩm hết sao?” Lâm Xuân Nhi hỏi.

“Ừ.”

Lâm Xuân Nhi liếc nhìn anh ta, đúng là người chỉ biết đi đóng phim, không hề hiểu gì về chuyện đối nhân xử thế. Nhưng cũng không đến lượt cô nhắc nhở anh ta. Thế là một đoàn người cùng đi ra khỏi ngõ

rồi giải tán ai đi đường nấy.

Kiều Hạo Văn đến phòng làm việc, thấy có mấy người đang làm, anh ta phát quà cho từng người, thấy vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa vui sướng của họ, anh ta thầm nghĩ phương pháp của Lâm Xuân Nhi cũng khá hữu dụng. Thế là anh ta gọi cho Vương Cảnh: “Tuyển một người chuyên về văn hóa doanh nghiệp đi.”

“Hả?”

Kiều Hạo Văn cúp điện thoại.

Lâm Xuân Nhi về đến nhà, thấy lọ nước hoa mình mua đã tới. Cô nhìn đồng hồ, lúc này đã hơn chín giờ, nhưng cũng không tính là quá muộn, thế là cô liền gọi điện thoại cho Tống Thu Hàn: “Cậu làm xong việc rồi à?”

“Vừa định về khách sạn.”

“Được. Vậy tớ đến chỗ cậu nhé?”

“Hả?” Từ lúc gặp nhau hôm làm đề án hôm trước, Tống Thu Hàn vẫn chưa có cơ hội gặp lại cô, cả hai đều muốn hoàn thành công việc quan trọng trước lễ Giáng sinh.

“Nước hoa đến rồi.”

“Cậu đừng vất vả làm gì, để tớ đến chỗ cậu.” Tống Thu Hàn nhìn đồng hồ liền đoán ra cô vừa về đến nhà, anh lo buổi tối cô ra ngoài sẽ không an toàn: “Tớ đi lấy xe.”

Từ xa đã thấy Lâm Xuân Nhi đứng đợi ở cổng khu phố, cô che người rất kín, sợ sẽ bị lạnh. Anh xuống xe mở cửa cho cô: “Lên xe rồi nói.”

Lâm Xuân Nhi lên xe, lấy ra lọ nước hoa từ trong túi áo khoác của cái áo lông to sụ, đưa cho Tống Thu Hàn: “Đây.”

Tống Thu Hàn không giấu được tâm trạng đang rất tốt: “Mua thật à?”

“Thế là cậu nói đùa tở à?” Lâm Xuân Nhi vươn tay ra muốn giật lại, Tống Thu Hàn vội vàng giấu tay ra sau lưng, sau đó cười thành tiếng: “Tặng rồi còn muốn đòi lại hả?” Tay kia chỉ vào trán Lâm Xuân Nhi, đẩy đầu cô vào lưng ghế phụ. Sau đó anh mở lọ nước hoa ra xịt thử: “Có mùi giống của khách sạn Aman.”

“Có lần ở ké trong đó nên mới có ý tưởng mua nước hoa này.”

“Ở ké à, tội ghê không. Lần sau tở mời.” Tống Thu Hàn cẩn thận cất lọ nước hoa vào túi, sau đó nghiêng người nhìn Lâm Xuân Nhi: “Mấy ngày nay bận lắm hả?”

Lâm Xuân Nhi gạt đầu: “Bận lắm. Cậu thì sao?”

“Tở cũng bận, may là sắp được đi nghỉ phép rồi.” Anh nói đến đây thì dừng lại: “Nếu cậu đã thích Aman như thế, vậy đến Hàng Châu đổi sang ở trong Amanfayun* nhé?”

(*: Aman là một thương hiệu khách sạn, còn Amanfayun là tên chuỗi khách sạn của Aman ở Hàng Châu)

Lâm Xuân Nhi vội lắc đầu: “Đừng, xa hoa quá.”

Lâm Xuân Nhi không phải người sống xa xỉ. Ngoài những chi tiêu cần thiết và tiền tiết kiệm thì hàng năm cô đều dành một phần đáng kể trong thu nhập để làm từ thiện. Một đêm ở trong Aman tiêu tốn mấy chục nghìn, thế thì cô đau lòng chết mất. Lần duy nhất cô vào đó là lần chú Trương về nước, một người bạn giàu có của ông tổ chức hoạt động trải nghiệm ở Aman nên ông đã đưa cô đi, chỉ cần trải nghiệm một lần là đủ.

Tống Thu Hàn không nói nữa, anh nói với Tiêu Tình trong điện thoại: “Đặt giúp tôi ba phòng ở Amanfayun hai đêm 29, 30 tháng 12, tôi trả

tiền.” Sau đó anh cất điện thoại hỏi Lâm Xuân Nhi: “Ăn cơm chưa?”

Lâm Xuân Nhi lắc đầu: “Định về nấu mì.”

“Ăn khuya không?” Tống Thu Hàn đề nghị.

“Được đó!” Mắt Lâm Xuân Nhi sáng lên: “Trần Khoan Niên và Tiêu Muội đi hẹn hò cũng sắp về rồi.”

Hai người rất ăn nhip với nhau.

Lâm Xuân Nhi lập tức lấy điện thoại ra gọi đồ ăn, tôm càng, thịt xiên và bia. Nghĩ đến chuyện ăn uống thì nam nữ trên đời này đều như nhau, vốn dĩ bận rộn bôn ba kiếm kế mưu sinh cũng chỉ vì một bữa cơm thế này.

Tống Thu Hàn ấn từ chối cuộc điện thoại của Phương Gia Ly, anh chỉ muốn có được một buổi tối bình yên.

“Có việc gì?” Tống Thu Hàn hỏi cô ta.

“Anh có thể đến buổi họp báo của em không?”

“Xem thời gian thế nào đã.” Anh để điện thoại xuống hỏi Lâm Xuân Nhi: “Cậu có đến buổi họp báo của Phương Gia Ly không?”

“Có, sao vậy?”

“Không có gì.”

Tống Thu Hàn muốn có được một buổi tối bình thường mà như chuyện mơ giữa ban ngày. Ông Tống gọi điện tới nên anh bắt buộc phải nghe, nghe thấy đối phương nói: “Chú Phương của con nói Gia Ly ở trong nước chưa quen, muốn nhờ con đến buổi họp báo của con bé giúp đỡ chút, tránh để có chuyện ngoài ý muốn.”

Lâm Xuân Nhi chỉ ra ngoài xe, ý bảo cô xuống xe chờ anh. Tay vừa đặt lên nắm cửa Tống Thu Hàn đã giữ lấy cánh tay cô. Anh không thích cô xuống xe, cô tránh lúc anh nghe điện thoại giống như có quan hệ gì đó không rõ ràng với anh vậy, khiến anh rất khó chịu: “Gần đây con hơi bận.”

“Bố biết con bận, nhưng con vẫn có thể tranh thủ thời gian đi đến buổi họp báo mà, bố và chú Phương của con đều không phải người hay đi nhờ vả người khác.”

Tay Tống Thu Hàn buông xuống, nắm chặt cổ tay Lâm Xuân Nhi, anh không cho phép cô xuống xe. Tâm trạng tốt vừa rồi đã bị quét sạch, lông mày anh nhíu lại. Lâm Xuân Nhi vỗ nhẹ lên mu bàn tay anh, ý bảo mình sẽ không xuống xe, sẽ tiếp tục ngồi nghe anh nói chuyện. Lòng bàn tay Tống Thu Hàn đang nắm cổ tay cô hơi nóng lên. Anh nhìn Lâm Xuân Nhi, không muốn đồng ý nhưng lại không thể từ chối. Trong cuộc sống luôn có những tình huống tiến thoái lưỡng nan thế này.

Lâm Xuân Nhi lấy di động ra gõ chữ: “Cùng đến buổi họp báo nhé? Xem xong thì đi ăn món hầm trong nồi sắt ở gần đó luôn?” Cô có trái tim rất tinh tế, chuyện gì cũng hiểu. Tống Thu Hàn không muốn thỏa hiệp nên cô đã cho anh một lựa chọn thay thế. Tống Thu Hàn nhận lòng tốt của cô, ánh mắt nhìn cô vô cùng dịu dàng.

“Vâng.” Anh đáp lại bố mình.

“Bố cảm ơn thay chú Phương.”

Bây giờ Lâm Xuân Nhi đã biết suy nghĩ thật sự của Tống Thu Hàn, anh thật sự không muốn kết hôn với Phương Gia Ly. Sự khó xử của anh là thật, cô rất muốn giúp anh nhưng lại không biết làm thế nào để giúp, thế là cô vỗ tay anh rồi chỉ vào mình. Tống Thu Hàn ngơ ngác nhìn cô, Lâm Xuân Nhi vội lắm rồi, cô gõ vào trong điện thoại: “Nói cậu có bạn gái rồi đi.”

Tim Tống Thu Hàn đập loạn. Bàn tay nắm lấy cổ tay cô dầm mồ hôi, cô muốn chiến đấu cùng anh, dùng tư cách bạn thân để đứng ra vì anh, tung ra chiến thuật hoãn binh. Nhưng cô đâu biết rằng lời đề nghị của cô chính là điều anh khao khát, anh không thể làm vậy được. Anh muốn đường đường chính chính đi dạo trên phố cùng cô với tư cách đảng hoàng chứ không phải chỉ là danh nghĩa giả tạo.

Anh cúp điện thoại, quay đầu nhìn Lâm Xuân Nhi: “Chỉ cần là bạn cậu thì cậu đều làm như thế vì họ sao?”

“Người khác không có cảnh ngộ như cậu.”

“Nếu người khác cũng có thì sao?” Tống Thu Hàn muốn biết anh có đặc biệt trong lòng cô không. Anh không đòi hỏi quá nhiều, chỉ cần một chút là đủ.

“Người khác thì tớ sẽ đề nghị đi thuê một người.”

“Tại sao?”

“Bởi vì cậu là Tống Thu Hàn. Những người khác thì không.”

Tống Thu Hàn nhìn Lâm Xuân Nhi, không biết ánh mắt hiện giờ của mình đang chứa đựng tất cả sự dịu dàng. Lâm Xuân Nhi tránh khỏi ánh mắt anh, nhìn ra ngoài cửa sổ xe, đúng lúc này điện thoại chợt vang lên: “Đồ ăn sắp tới rồi ạ, nhờ chị xuống lầu lấy giúp.”

“Bạn đừng ở trước khu phố nhé, tôi ở ngay đây.” Lâm Xuân Nhi xuống xe như chạy trốn, mặc cho gió đêm thổi mạnh, trong lòng đang nghĩ tại sao vừa rồi mình lại nảy ra suy nghĩ hoang đường giúp người làm niềm vui.

Cô nóng lòng muốn phân biệt suy nghĩ của mình nên tất nhiên không nhìn thấy nụ cười trên mặt Tống Thu Hàn ở phía sau, nụ cười đó chứa đựng cả mùa xuân.

...

Lời tác giả:

Hãy đến nhân gian một chuyến

Nhìn vào mặt trời kia

Cùng bước chân dạo phố

Bên người mà ta yêu

Bài “Ánh mặt trời mùa hạ” của Hải Tử.

Chương 53

Bữa ăn khuya đã tan, Tiêu Muội tiễn Trần Khoan Niên xuống lầu trước, Tống Thu Hàn ở lại thu dọn chén đĩa cùng Lâm Xuân Nhi.

Lâm Xuân Nhi đứng bên cửa sổ, nhìn thấy Tiêu Muội và Trần Khoan Niên đang hôn nhau dưới gốc cây dưới lầu. Một gốc cây trơ trụi, hai người không nở tách rời, toàn bộ cảnh tượng lọt vào mắt cô. Sự ngọt ngào trong tình yêu thực sự rất dễ lây lan, cô chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy rất ngọt. Cô cười khúc khích, quay người đã thấy Tống Thu Hàn đứng cách đó hai bước: “Xem người khác hẹn hò có vui không?”

“Vui.”

... Tống Thu Hàn liếc nhìn cô, nhẹ giọng hỏi: “Bao lâu rồi cậu không hẹn hò?”

Lâm Xuân Nhi thật sự đứng đó nghiêm túc đếm ngón tay, một tay đếm không hết lại đếm sang tay kia, sau đó nói: “Sáu năm.”

Sáu năm.

Tống Thu Hàn nhìn cô đầy ẩn ý, Lâm Xuân Nhi hiểu ý nghĩa trong ánh mắt này, liền hỏi thẳng: “Cậu muốn hỏi tớ làm thế nào để giải quyết nhu cầu sinh lý đúng không?”

Cô hỏi thẳng như vậy khiến Tống Thu Hàn xấu hổ. Lâm Xuân Nhi cười phá lên: “Còn cậu thì sao? Cậu giải quyết thế nào? Cậu có bạn tình cố định không? Hay là... tình một đêm?”

Tống Thu Hàn để cái cốc xuống, chậm rãi xòe tay ra, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Tớ có em gái năm ngón đây.”

“...”

Lâm Xuân Nhi bị dáng vẻ giả vờ nghiêm túc của anh làm cho cười ngất ngưỡng, sau khi cười đủ rồi cô quay người đi vào phòng bếp, Tống Thu Hàn vẫn đi theo hỏi cô: “Còn cậu thì sao?”

“Tớ có em trai năm ngón.” Lâm Xuân Nhi cũng học anh, xòe bàn tay ra nhìn thật nghiêm túc.

“Chỉ được có thể thôi.” Tống Thu Hàn cười đẩy cô ra khỏi bồn rửa tay: “Để tớ rửa cho.”

Lâm Xuân Nhi cũng không từ chối, cô bưng chén nước nóng đứng bên cạnh nhìn anh cúi đầu rửa chén rất nghiêm túc. Nói chuyện si nh lý cũng không cần phải thấy xấu hổ, cô chọc cánh tay Tống Thu Hàn: “Em gái xinh tươi ngoài đời không tốt hơn em gái năm ngón à?”

“Em trai xinh tươi ngoài đời không bằng em trai năm ngón à?” Tống Thu Hàn hỏi ngược lại cô.

Lâm Xuân Nhi suy nghĩ rồi đáp: “Phụ nữ khác với đàn ông, nếu không có tình yêu thì phần lớn phụ nữ sẽ không ngủ với người đàn ông khác. Còn phần lớn đàn ông đều bị dụ/c vọng kích thích.”

“Ồ. Vậy thì tớ cũng có bạn tình, lát nữa sẽ cho cậu xem.” Tống Thu Hàn rửa chén xong ngẩng đầu nhìn Lâm Xuân Nhi: “Muốn gặp thử không?”

“Cũng được.” Lâm Xuân Nhi gật đầu, sau đó hỏi anh: “Khảo sát đã chỉ ra người ta cực kỳ dễ nảy sinh tình cảm với những người mà mình duy trì quan hệ tình ái lâu dài. Còn cậu thì sao? Cậu có yêu cô ấy không? Cậu không kết hôn là vì cô ấy à? Nếu là vì cô ấy thì sao cậu không nói cho cô ấy biết về chuyện khó xử của cậu, lẽ đâu cô ấy

cũng không chỉ muốn dừng lại ở quan hệ thể xác đơn thuần mà muốn tiến xa hơn với cậu thì sao?”

Nghe cô nói như vậy, Tống Thu Hàn cảm thấy người phụ nữ này thật sự khó đỡ vô cùng. Anh chỉ nói đùa một câu mà cô lại nghiêm túc coi là thật. Nhưng anh cũng không giải thích, chỉ rửa tay mặc áo khoác: “Tớ không nhận phỏng vấn của cậu đâu nhé. Nếu cậu muốn nghiên cứu quan hệ giới tính thì tớ có thể giới thiệu cho cậu một chuyên gia, người đó chuyên môn nghiên cứu thu thập mẫu nhóm người.”

Thấy Lâm Xuân Nhi cúi người đi giày bên cạnh mình, anh liền hỏi: “Cậu đi giày làm gì?”

“Tiễn cậu về.”

“Không cần đâu.”

“Tại sao?”

“Cô ấy tới đón tớ, sợ cô ấy gặp cậu sẽ có phiền toái không cần thiết.” Tống Thu Hàn nói như có thật, chỉ thấy Lâm Xuân Nhi hơi sửng sốt, sau đó đứng thẳng lên, giẫm lên gót chân đang đi giày, đẩy cái giày ra: “Vậy tớ không tiễn cậu nữa.”

“Hẹn gặp lại.” Tống Thu Hàn xuống lầu, đi mấy bước anh lại ngẩng đầu nhìn bóng người vụt qua bên cửa sổ tầng năm, chắc là cô tò mò người ngủ cùng anh trông thế nào. Tống Thu Hàn bị sự ngốc nghếch của Lâm Xuân Nhi làm cho tức giận muốn cười. Đầu óc cô quả thật rất nhiều lúc không thể dùng nổi, chỉ có thỉnh thoảng là bỗng dưng thông minh đột xuất thôi. Thế là anh gọi điện cho Lâm Xuân Nhi, nghe thấy cô nhận máy rồi hỏi: “Quên gì à?”

“Cậu vừa nhìn lên đúng không?”

“Tớ nhìn công khai ấy chứ, tò mò mà.”

“Thế thấy được gì?”

“Nhìn thấy bên cạnh cậu không có ai cả.” Lâm Xuân Nhi đáp, rồi lại chạy đến bên cửa sổ, thấy anh vẫn còn đứng một mình.

“Lâm Xuân Nhi, tớ hỏi cậu, cậu tin những gì mình nhìn thấy hay những gì người khác nói?” Tống Thu Hàn hỏi cô.

“Những gì mắt thấy tai nghe.”

“Vậy để tớ quay lại cho cậu biết tớ dùng em gái năm ngón giải quyết nhu cầu si nh lý thế nào nhé?”

Tống Thu Hàn nghe thấy tiếng Lâm Xuân Nhi kêu lên không kịp kìm lại, cuối cùng cũng cười thành tiếng: “Lâm Xuân Nhi, cậu đừng tưởng mới xem show ở Wake Up club một tí thì đã có thể hiểu hết chuyện nam nữ, cậu còn non lắm. Sau này còn phải học hỏi nhiều, tớ sẽ dạy dỗ cậu thật tốt.”

“Hả?”

“Dạy cậu cách phòng vấn đàn ông chuyện quan hệ khác giới.” Tống Thu Hàn nói rồi cúp điện thoại. Nhớ tới dáng vẻ Lâm Xuân Nhi tháo giày lại không nhịn được cười.

Sau khi Lâm Xuân Nhi cúp điện thoại xong mới hiểu ra Tống Thu Hàn đang trêu chọc mình, trêu chọc bằng dáng vẻ vô cùng nghiêm túc đường hoàng. Cô nhắn tin WeChat cho anh: “Cậu thôi cái kiểu đó đi nhé. Tớ muốn nghiêm túc thảo luận chuyện đó với cậu mà.”

“Được. Vậy chờ đến Giang Nam rồi nghiêm túc thảo luận tiếp nhé. Hai phòng lớn ở Amanfayun, tớ với cậu mỗi người ôm một góc, nếu cần tớ có thể thị phạm cho cậu.” Tống Thu Hàn lại trêu chọc cô.

“... Amanfayun?” Lâm Xuân Nhi chỉ tập trung vào bốn chữ này.

“Đúng, cậu trả phòng ở Hàng Châu đi. Tớ đã đặt phòng ở Amanfayun rồi, chúng mình cùng đi gõ chuông, tu thiền, lễ Phật, nếu có duyên thì xuất gia luôn. Cậu làm ni cô, tớ làm hòa thượng, chúng ta lên núi tu hành, xuống núi lại gặp mặt.” Tống Thu Hàn vốn muốn trêu chọc cô, nhưng lại thấy cô gửi qua mấy chữ: “Amanfayun đắt lắm đấy! Cậu muốn làm gì vậy!”

“Muốn làm việc tớ thích thôi.” Đờ cô mặc trên người toàn mùi của Aman là biết cô thích chỗ đó thế nào: “Có đó không thế?”

“Có.” Lâm Xuân Nhi gửi qua một meme “tôi nghèo quá, đứng cùng bạn trông lạc quẻ lắm”, nói: “Đi theo sếp Tống có cơm ăn.”

“Vậy thì đi theo cho đàng hoàng vào, đừng có đi lạc.” Tống Thu Hàn cầm điện thoại cười tủm tỉm, sau đó ngẩng đầu nhìn cô, cô vẫn đứng ở cửa sổ trông như cô ngọc.

Ở bên kia Trần Khoan Niên đang ghé tai nói với Tiêu Muội, lời anh ta nói ra tất nhiên không phải chuyện gì hay ho: “Em xem, bình thường em bận nghiên cứu như vậy, còn công việc của anh cũng không nhàn rồi. Chúng mình yêu nhau mấy tháng rồi mà gặp nhau được mấy lần? Thế này thì không ổn. Hay là lúc đến Chiết Giang em đừng ngủ cùng phòng với Lâm Xuân Nhi nữa, em ngủ với anh đi. Em xem, anh đã đặt một phòng giường lớn có tầm nhìn ra xa rồi, chúng mình nằm bên bờ thường thức dòng nước, đừng lãng phí tiếng nước, mình cũng phải làm ra tí động tĩnh...”

Anh ta nói lan man toàn những câu không đâu vào đâu, nhưng Tiêu Muội đã hiểu đại ý trong đó, ý là chuyến này đi Chiết Giang anh đây phải thật được em. Tiêu Muội cười khúc khích hỏi anh ta: “Anh âm mưu chuyện đó bao lâu rồi?”

“Cũng không lâu lắm. Bắt đầu từ hôm hôn em trên xe. Anh không phải cậu chủ Tống kia, có ý đồ xấu toàn giấu trong lòng. Anh đây có ý đồ xấu với em thì anh nói thẳng luôn, từ hôm anh hôn em xong đến giờ anh vẫn ăn không ngon ngủ không yên đây này. Em cứ liệu mà

làm đi!”

“Sao em lại phải liệu mà làm?” Tiêu Muội giả vờ nhướn mắt: “Em không làm đấy!” Sau đó đẩy anh ta ra, suýt chút nữa đã đẩy vào trong ngực Tống Thu Hàn.

Tống Thu Hàn giơ tay ra ngăn Trần Khoan Niên lại, trêu Tiêu Muội: “Sức lực mạnh quá nhỉ.”

Trần Khoan Niên tiến tới giữ lấy mặt Tiêu Muội, nói giọng hung ác: “Em cứ chờ đó cho anh!” Anh ta làm bộ hung dữ mà chẳng hù được người, trong mắt chỉ toàn ý cười.

“Em chờ đó.” Tiêu Muội bỏ lại câu nói này rồi chạy đi.

Trần Khoan Niên nhìn cô ấy chạy đi rồi hỏi Tống Thu Hàn: “Sao giờ mới ra vậy?”

“Cậu quăng lại cả đồng bát đĩa, lại còn chê tôi ra chậm hả?”

“Chẳng phải muốn cho cậu có cơ hội thân thiết với bạn thân nhất à!” Trần Khoan Niên nói lý lẽ hùng hồn: “Thế nào, nói chuyện gì với bạn thân nhất thế? Ở chung vui không? Bạn thân nhất của cậu có miệng lưỡi lợi không?” Trong suy nghĩ của Trần Khoan Niên, Lâm Xuân Nhi là hình mẫu điển hình của kiểu người mồm miệng nhanh nhẹn, từ trong miệng cô không thể nghe được một câu nào đáng hoàng.

Chương 54

“Liên quan gì đến cậu.” Tống Thu Hàn liếc anh ta, mở điện thoại gọi tài xế: “Có cần đưa về không?”

“Tất nhiên là có chứ.” Trần Khoan Niên đi theo Tống Thu Hàn vào trong xe, mũi hít một cái, ngửi thấy mùi nước hoa trong xe: “Có ni cô ngồi trong xe cậu à?” Sau đó đến gần người Tống Thu Hàn ngửi thử: “Không đúng, cậu ôm ni cô luôn ư.” Anh ta đang nói đùa, vì trên người Lâm Xuân Nhi cũng thoang thoảng mùi nước hoa này, thấy Tống Thu Hàn không nói gì mà chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ thì liền nói: “Nè, nói cho cậu biết chuyện này.”

“Cái gì?”

Trần Khoan Niên ngồi thẳng dậy, ho nhẹ một tiếng: “Lúc đến Giang Nam tốt nhất cậu nên mang theo một cái tai nghe chống ồn hàng xịn đi.”

“Hả?”

Thấy anh không hiểu, Trần Khoan Niên thở dài nói: “Buổi tối cắm tai nghe cho chặt vào, nghe nói nhà nghỉ khách sạn ở Ô Trấn cách âm không tốt lắm.”

Tống Thu Hàn bật cười: “Trong đầu toàn chuyện nam nữ dâm dục.”

“Lần này anh đây nghiêm túc nhé. Hẹn hò lâu rồi mà chỉ có sờ tay, hôn nhẹ, quá nhàm chán, cứ làm thật sớm cho thoải mái còn hơn, sau đó chạy tiếp chuyện lớn trong đời. Đã bao nhiêu tuổi rồi? Không đợi

được nữa đâu. Huống gì giờ trong người tôi đang bốc hỏa không có chỗ giải tỏa, còn kìm nén nữa thì sẽ chết người đó.” Từ trước tới nay Trần Khoan Niên luôn rất thẳng thắn trong các cuộc tình của mình, lúc trước chỉ cần đối phương bắt sóng thì vừa quen ngày hôm đó là có thể lên giường được luôn, chuyện đó đã xảy ra mấy lần rồi. Tuy lần này chuyện anh ta muốn đã khác với trước, nhưng cách thức thì vẫn vậy.

Người lái xe thay đã đến, Tống Thu Hàn đưa chìa khóa xe cho người đó rồi lên xe. Những lời kia xoay quanh trong tâm trí anh thật lâu, cuối cùng sau mười phút đi trên đường, anh liền nói ra: “Tôi định về nước.”

“Cái gì?” Trần Khoan Niên thực sự sửng sốt trước câu nói này của anh. Tống Thu Hàn có một tương lai tươi sáng ở Mỹ, sau chuyến công tác này anh sẽ được thăng chức, là tổng giám đốc điều hành của khu vực châu Á - Thái Bình Dương, đóng trụ sở ở Singapore, sau đó mấy năm sẽ trở lại nước Mỹ chính thức tham gia hội đồng quản trị. Nhưng về nước rồi thì còn lại cái gì?

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Cậu muốn làm gì?”

“Muốn sau khi tan ca có thể tụ tập ăn uống với bạn bè. Muốn một cuộc sống sôi nổi hơn.” Tống Thu Hàn nhìn Trần Khoan Niên: “Cậu biết tôi thế nào rồi đấy, ở Mỹ tôi chẳng được mấy người bạn, đã thế họ đều tản đi khắp thế giới rồi. Ở trong nước tốt xấu gì còn có mấy người Loan Niệm. Nếu cậu định ở bên Tiêu Muội thì sau này cũng sẽ ở lại trong nước. Tôi trở về nước Mỹ ngoại trừ người nhà và sự nghiệp thì chẳng còn gì nữa.”

Trần Khoan Niên hiếm khi nghiêm túc, nhìn Tống Thu Hàn, giọng điệu vô cùng trịnh trọng: “Loan Niệm ở trong nước nửa năm, ở nước ngoài nửa năm. Tôi làm thương mại xuất nhập khẩu, quanh năm đi lại giữa hai nơi. Cậu đừng lấy chúng tôi ra làm cái cớ, làm thế không

đường hoàng đầu.” Anh ta dừng lại một lát: “Trước đây có nhiều lời tôi không nói với cậu, tôi cũng chỉ có một ít suy đoán thôi nhưng không hỏi gì cậu hết. Hôm nay cậu nói thật cho tôi biết đi, cái sôi nổi mà cậu muốn rớt cuộc là cảnh ngồi trên núi uống rượu cùng tôi và Loan Niệm hay là vì muốn nghe được tiếng cười trong cái phòng nhỏ cậu mới nghe được? Yêu một người không có gì đáng xấu hổ. Điều đáng xấu hổ là cậu đã yêu rồi mà còn không dám nói.”

Tống Thu Hàn nhìn Trần Khoan Niên, họ đã chẳng nhớ nổi đỡ ở bên nhau đã bao lâu nữa. Trần Khoan Niên luôn đại trí giả ngu, là anh em thân thiết với nhau, quả thực có nhiều chuyện họ chỉ có thể nhìn mà không thể nói ra. Sau khi mẹ và bà của Tống Thu Hàn lần lượt qua đời, anh đột nhiên rất thích những trò vận động mạo hiểm. Anh đi leo núi một mình, chèo thuyền ở vùng đất không người, không coi trọng mạng sống của mình, chỉ chờ đợi ông trời mang anh đi bất cứ lúc nào. Đã có nhiều lúc mọi người đều nghĩ có thể anh sẽ không bao giờ quay lại được nữa. Khi đó chủ đề trò chuyện hay gặp nhất giữa những người bạn là: Hôm nay Tống Thu Hàn ở đâu? Giờ Tống Thu Hàn còn sống hay đã chết? Nếu chết rồi thì nên tổ chức tang lễ như thế nào cho anh?

Một ngày họ Trần Khoan Niên vô tình xem được một buổi biểu diễn nhạc rock nhỏ ở Trung Quốc. Ban nhạc đang hát, đám đông đang sôi trào, chợt có cô gái được một nhóm người khiêng lên sân khấu, cô mặc áo sơ mi trắng, buộc tóc đuôi ngựa, trông cô như thể vừa trải qua một chuyến đi dài, trên người cô là hơi thở tự do. Người chủ trì ném mic qua cho cô, cô lúng túng nhận lấy, hát cùng họ bài “Ngày đẹp nhất đời tôi”. Cô gái đó chính là Lâm Xuân Nhi đã biến mất năm năm.

Cô đã sống thật nhiệt tình ở một nơi nào đó trên thế giới.

Cô hát “Ngày đẹp nhất đời tôi”.

Trần Khoan Niên đi tìm Tống Thu Hàn, háo hức muốn cho anh thấy lại cô gái trong sáng tỏa nắng đó. Nhưng Tống Thu Hàn chỉ liếc mắt

một cái rồi đẩy máy tính của anh ta ra. Anh không muốn nhìn. Khi cô ở bên cạnh sẽ khiến anh nghĩ rằng anh là người đặc biệt nhất trên thế giới này, nhưng thực chất cô chỉ là người bạn thân nhất của anh. Rồi một khi hai người chia tay nhau, cô sẽ hoàn toàn rời khỏi tầm mắt anh, dù anh có tìm ở đâu cũng không thấy được.

“Cậu xem này, lớp trưởng Lâm đình chưa, còn làm thanh niên văn nghệ chơi rock luôn. Người này có phải cậu ấy không nhỉ? Trông không béo nữa này.” Trần Khoan Niên đưa cợt, sau đó gửi video cho Tống Thu Hàn: “Chẳng lẽ bọn mình còn không sống tốt bằng cô nàng đầu óc kém cỏi Lâm Xuân Nhi à?” Anh ta vỗ vai Tống Thu Hàn một cái thật mạnh rồi xoay người đi.

Nhưng sau khi anh ta đi, Tống Thu Hàn lại mở video ra xem đi xem lại. Thật tốt, cô sống rất nhiệt huyết, lúm đồng tiền trên mặt cô tràn đầy hạnh phúc, cô hát, một chàng trai nhảy lên sân khấu ôm cô. Mỗi lần nhìn là Tống Thu Hàn lại thấy tim mình nhói đau. Sau đó anh đã làm quen với một cô gái thích nhạc rock, cô gái trong sáng nhiệt huyết đó đã nhảy xuống sân khấu lao vào vòng tay anh.

Lúc này Tống Thu Hàn đang nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thành phố này vào mùa đông quá ảm đạm, may mà còn có ánh đèn của những căn nhà rọi tới.

“Đúng vậy, tôi yêu Lâm Xuân Nhi, lúc trước yêu, bây giờ cũng yêu.” Đây là bí mật anh chôn sâu trong lòng, chưa từng tiết lộ cho bất kỳ ai.

Thuở niên thiếu anh cảm thấy cuộc đời dài đằng đặc, anh nguyện đón nhận nó đến từ từ. Năm mười bảy tuổi anh bí mật đến đại sứ quán hỏi mình có thể đưa cô gái yêu dấu của mình cùng ra nước ngoài không? Người ở đại sứ quán nói, không được, các bạn chưa kết hôn. Vậy khi tôi ra nước ngoài và đã trưởng thành thì có thể quay lại cưới cô ấy không? Người ở đại sứ quán nói có thể. Anh có thể quay lại cưới cô. Thế là anh vô cùng háo hức mong đợi được trở thành người lớn. Trong thâm tâm anh nghĩ khi tròn mười tám tuổi mình sẽ là người trưởng thành. Vào ngày đó anh sẽ thổ lộ tình cảm

với người con gái anh yêu. Anh muốn cô chờ anh, đến khi đủ tuổi lập gia đình anh sẽ quay về cưới cô. Anh muốn đưa cô đi, muốn dẫn cô đi khắp thế giới, đưa cô đi ngắm tất cả những địa danh cô viết trên sách địa lý. Anh muốn sau này sẽ kiếm thật nhiều tiền, dựa vào năng lực của bản thân để kiếm thật nhiều tiền, không muốn cô gái yêu dấu của anh vì tiền mà khổ sở.

Anh hỏi Lâm Xuân Nhi: “Sinh nhật tớ, cậu có đến được không?”

Lâm Xuân Nhi nói có.

“Đừng nói dối tớ, cậu từng thất hẹn một lần rồi.”

“Lừa cậu thì tớ là con lừa, tớ nhất định sẽ tới. Không những tới mà còn tặng quà sinh nhật cho cậu nữa kìa.”

“Vậy cậu nhất định phải tới đó.”

“Được.”

Năm ấy anh đã chăm chỉ tập bài “Lần đầu tiên”, thật kỳ lạ là khi đó đám con trai đi thổ lộ đều sẽ hát bài “Anh thật sự yêu em”, còn anh thì lại chọn bài “Lần đầu tiên”. Anh nghĩ Lâm Xuân Nhi là một cô gái dịu dàng, anh muốn ôm guitar hát cho cô nghe bài đó, muốn hét thật to trên sân khấu sau khi bài hát kết thúc là “Lâm Xuân Nhi, tớ thích cậu!”, rồi anh sẽ nhảy xuống sân khấu ôm lấy cô.

Anh mang tâm trạng hùng tráng, trái tim ngập tràn tình yêu của thuở thiếu thời đầy hoang đường đứng trên sân khấu đợi cô. Ngày đó là sinh nhật mười tám tuổi của anh, là ngày đầu tiên anh bước sang tuổi trưởng thành. Anh đứng trên sân khấu đợi cô gái tên Lâm Xuân Nhi, nhưng cô ấy mãi mãi không đến.

Nếu anh không bao giờ còn nói câu yêu cô nữa, thì cũng là vì ngày hôm đó đã hao hết dũng khí của anh rồi. Nếu như từ nay về sau không thể thật sự yêu một người nào nữa thì nhất định là bởi vì ngày

đó anh đã dốc hết chân tình này.

...

Phải, tôi yêu Lâm Xuân Nhi, lúc trước yêu, bây giờ cũng yêu.

Đm. Trần Khoan Niên thực sự rớm nước mắt vì câu nói này. Từng này tuổi đầu rồi mà còn bị câu nói này làm cảm động. Anh ta thầm mắng Tống Thu Hàn mườì nghìn chữ trong lòng, chỉ có cậu là còn tâm hồn trẻ thơ thôi!

Anh ta quay đầu về phía cửa sổ lau nước mắt, nhìn thấy tài xế đang nhìn hai người đàn ông kỳ lạ qua kính chiếu hậu thì cười tỏ vẻ xin lỗi với người đó.

Sau đó anh ta hỏi Tống Thu Hàn: “Thế cậu định làm gì? Lâm Xuân Nhi theo chủ nghĩa độc thân, không chồng con, bây giờ cậu ấy chỉ muốn làm người có ích cho xã hội thôi.”

“Tôi không thể nhìn xa được đến thế, tôi chỉ muốn ở lại đây trước. Cứ nghĩ đến việc rời đi là tôi đã không thể ngủ nổi.”

“Cậu có muốn ở lại cũng không phải là chuyện dễ dàng, cậu phải suy nghĩ xem có đáng không. Hầu như tất cả các mối quan hệ của cậu đều ở nước ngoài, cậu phải biết là sáu tháng ở đây chỉ là giai đoạn quá độ của cậu. Cậu còn có bố nữa, trên đời này còn có ông già nào ngoan cố hơn bố cậu chứ?”

“Tôi biết.” Tống Thu Hàn dừng một chút rồi nói: “Cậu có thể hứa với tôi một chuyện không?”

“Chuyện gì?”

“Đừng nói với Tiêu Mọi chuyện này, cũng đừng nói với Lâm Xuân Nhi. Tôi sợ sẽ làm cô ấy sợ.”

“Cái đó thì được. Tiêu Muội nói trước đây có một luật sư thích Lâm Xuân Nhi đã từng tỏ tình với cô ấy, nhưng lại bị Lâm Xuân Nhi kéo vào danh sách đen luôn. Lâm Xuân Nhi quá tàn nhẫn.”

Tống Thu Hàn nhớ lại ngày hôm đó Khương Phương Lộ gửi cho anh một bức ảnh chụp Lâm Xuân Nhi, nói là ăn tối cùng người đặc biệt. Nhiều người đều nhìn ra sự tốt đẹp của Lâm Xuân Nhi, ngoài anh ra sẽ có rất nhiều người yêu mến cô. Nhưng dù người nào thích cô, anh đều không yên lòng. Anh sợ những người kia không có kiên nhẫn đợi cô mở lòng, sợ những người đó làm tổn thương cô, sợ sẽ khiến ánh sáng trong mắt cô vụt tắt. Giữa họ đã ngăn cách nhiều năm như vậy, nhưng Tống Thu Hàn hoàn toàn bỏ qua những năm tháng đó, anh chỉ nhìn hiện tại, hiện tại anh muốn ở lại, ở lại bên cô, cùng cô trải qua những năm tháng dài đằng đẵng.

Anh muốn yêu cô như thời niên thiếu.

Yêu cô thật liều lĩnh và cuồng nhiệt.

Nhưng lần này thì khác, anh muốn yêu cô, yêu cô liều lĩnh và cuồng nhiệt như thời niên thiếu, nhưng cũng sẽ thấu hiểu và nhường nhịn cô như một người trưởng thành.

Anh muốn dành cho cô tình yêu đẹp nhất trên đời.

Chương 55

Tiểu Hỷ đập máy tính xuống bàn, chửi một câu “đồ ngu!”. Rõ ràng đang tức giận thật rồi.

Lúc này đã hơn mười giờ tối, tiếng mắng của anh ta cực kỳ rõ ràng, phòng làm việc cũng chấn động. Lâm Xuân Nhi đi ra khỏi phòng làm việc, nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tiểu Hỷ hít sâu một hơi: “Vừa rồi tập đoàn Thành Phẩm gọi điện thoại tới, nói phần đấu thầu của tháng Một đã đổi thành phần của tháng Mười Hai.” Anh ta tức muốn chết: “Họ đang chơi khăm người ta mà! Rõ ràng đã có quyết định nội bộ rồi.”

“Tại sao lại làm sớm vậy?”

“Họ nói tháng Một tập đoàn phải làm chiến lược huy động cả năm, không còn thời gian nữa. Rõ ràng là kiếm cớ để quyết định nội bộ mà.”

“Ai nói đã có quyết định nội bộ rồi?” Lâm Xuân Nhi rót ly nước cho anh ta: “Hạ hỏa nào.”

“Chính là chuyên viên phụ trách gọi thầu của họ, tụi em hay nói chuyện riêng với nhau, vừa rồi người đó lên nói cho em biết, nói là dời ngày đến bao giờ cũng không ảnh hưởng gì tới chúng ta, chúng ta không cần chuẩn bị hết sức làm gì, phần đấu thầu này đã được quyết định nội bộ rồi. Nội bộ của họ đều biết chúng ta chỉ là bên

thông thầu*.” Tiểu Hỷ không thể chấp nhận được, vì dự án này mà công ty đã bỏ ra một triệu sáu trăm nghìn tệ để nghiên cứu, các đồng nghiệp đã tăng ca biết bao nhiêu ngày.

(*: Thông thầu hay còn gọi là gian lận thầu, là hành vi bất hợp pháp mà trong đó, các bên tham gia đấu thầu thông đồng, dàn xếp với nhau để một bên được thắng thầu, làm mất đi tính minh bạch của đấu thầu. Những bên tham gia thông thầu sẽ được cam kết lợi ích về kinh tế, xã hội khi thực hiện thỏa thuận.)

Lâm Xuân Nhi ngồi đối diện anh ta, cúi đầu suy nghĩ một chút rồi nói: “Đầu tiên, chị tin rằng họ muốn chúng ta đi thông thầu thật. Dù sao một công ty có sức ảnh hưởng lớn như Thành Phẩm mà kêu gọi đấu thầu, một công ty mới thành lập như chúng ta được vào danh sách thôi đã là rất khó rồi, vậy mà họ lại mời chúng ta tham dự đấu thầu trực tiếp. Nhưng mà!” Lâm Xuân Nhi dừng một chút rồi nói tiếp: “Nhưng mà chỉ có ba công ty tham gia đấu thầu, tại sao lại muốn mời chúng ta thông thầu? Là mời một cách ngẫu nhiên hay sao? Không phải. Thành Phẩm sẽ không tùy tiện mời thầu. Chắc chúng ta có một số điểm đặc biệt nào đó khiến họ chú ý tới. Đây là một tín hiệu tích cực, cứ xem như làm quen bạn mới, cho dù lần này không trúng thầu thì sớm muộn gì cũng có một ngày trúng thầu thôi. Cuối cùng, hiện giờ việc kiểm soát và đánh giá nguy cơ ở các công ty lớn rất nghiêm ngặt, cho nên chưa chắc họ đã dám hành động lộ liễu như vậy. Cho nên, chúng ta chưa chắc đã hết cơ hội.”

Mấy câu nói của Lâm Xuân Nhi giúp Tiểu Hỷ nghĩ thông suốt, nhất thời anh ta cũng hết giận: “Vừa rồi em mất bình tĩnh quá. Em vừa nghe anh ta nói muốn đổi ngày, lại tiết lộ chúng ta chỉ là bên thông thầu nên ngồi không yên được. Phải nói chị Xuân Nhi chính là tướng quân Thường Thắng*, với sự tự tin này của chị thì sao lại thua được?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

(*: Một thành ngữ dùng để chỉ người chỉ huy chiến thắng trong mọi

trận chiến.)

Xuân Nhi bị anh ta chọc cười: “Thằng quý, còn phải học hỏi nhiều lắm! Nhưng mà thời gian bị dời đến ngày nào vậy?”

“Ngày 24 tháng 12.”

“Vậy thì không được rồi.” Lâm Xuân Nhi nói: “Ngày 23 tháng 12 chị phải nghỉ phép rồi. Ngày 24 chị không đi làm, cậu hỏi họ đổi lại thời gian được không, nếu không chúng ta sẽ bỏ đấu thầu.”

“Há?” Tiểu Hỷ ngẩn ra, bỏ đấu thầu á?

“Đúng vậy, cứ nói thế đi. Muộn nhất là ngày 22.” Thấy Tiểu Hỷ lại đứng ngẩn người ra đó, cô bật cười ra tiếng: “Cậu sợ cái gì? Cứ nói theo chị đi. Nói ngay bây giờ.”

Tiểu Hỷ thấy Lâm Xuân Nhi đã kiên quyết làm như vậy, bèn nhẫn lại với bên kia. Với tư cách là bên A, đây là lần đầu tiên người của Thành Phẩm nhìn thấy có người vì không hợp thời gian nên muốn từ bỏ đấu thầu. Đoàn đội họp suốt đêm, dời ngày đấu thầu cuối cùng đến ngày 21, là ngày cuối cùng mà Lâm Xuân Nhi đưa ra thời hạn.

Ngày hôm sau đến công ty, Tiểu Hỷ nói tin tức này cho Lâm Xuân Nhi nghe, Lâm Xuân Nhi dường như cũng không bất ngờ. Tiểu Hỷ thấy cô bình tĩnh như vậy, bèn không nhịn được hỏi: “Chị thật sự vì phải nghỉ phép nên mới bảo họ đổi thời gian sao?”

“Đúng đó.”

“Không đổi thời gian thì bỏ đấu thầu?”

“Đúng á.”

Tiểu Hỷ không tin Lâm Xuân Nhi sẽ làm vậy, đứng ở đó vắt óc suy nghĩ. Lâm Xuân Nhi cũng không quấy rầy anh ta, để cho anh ta suy

ngĩ. Qua một lúc lâu mới hỏi anh ta: “Nghĩ ra chưa?”

Tiểu Hỷ lắc đầu.

“Cậu ngồi xuống đi.”

Lâm Xuân Nhi khép máy vi tính lại, nghiêm túc nói: “Cậu biết rồi đấy, trong một cuộc đấu thầu chính quy, giai đoạn quan trọng nhất của đấu thầu chính là lúc chuẩn bị hồ sơ mời thầu, nhưng nội dung quan trọng nhất trong hồ sơ mời thầu có từ khi nào? Chính là lúc này đây. Lúc này tôi nói rằng mình phải đi du lịch, nếu thời gian không thích hợp thì sẽ từ bỏ đấu thầu, là để đưa ra một tín hiệu.” Lâm Xuân Nhi dừng lại, nháy mắt với Tiểu Hỷ.

Tiểu Hỷ sờ cằm suy tư hồi lâu, sau đó hai mắt trợn to: “Sếp muốn để cho họ nghĩ rằng chị bó tay rồi nên chịu thua?”

“Đúng, để họ nghĩ rằng tôi chịu thua rồi, có thể nào cũng chấp nhận. Như vậy hai công ty trước đây từng hợp tác với Thành Phẩm sẽ ở thế một chiếc bánh kem trên đĩa được chia đều, nếu như tôi đoán không lầm thì năm nay công ty được nội bộ của Thành Phẩm lựa chọn chính là Diệu Mỹ. Cho nên, chúng ta mà bỏ cuộc, Diệu Mỹ sẽ thổi phào nhẹ nhõm, như vậy thì hồ sơ mời thầu của họ sẽ thành chính thức.”

“Á đù. Sếp, chị vẫn chưa chịu thua đúng không? Hôm qua chị nói thông thầu thì thông thầu thôi, là đang đùa với em thôi à?”

Lâm Xuân Nhi nở nụ cười: “Câu đó là thật, nhưng bà đây còn lâu mới chịu thua nhé. Kéo mấy đứa Nhị Thiến về đây, bà đây sắp đánh một trận ác liệt rồi. Cho dù thua thì cũng phải thua cho thật vẻ vang.”

Hai tay Tiểu Hỷ siết chặt thành nắm đấm, gõ nhẹ xuống mặt bàn của Lâm Xuân Nhi, giống như đang gõ trống trận: “Em vui quá chị Xuân Nhi. Tối qua em ngủ không ngon, cứ thấy xót số tiền hơn hơn triệu tệ mà chúng ta đã chi ra.”

“Có tiến bộ!” Lâm Xuân Nhi ném cho anh ta một viên kẹo: “Cậu bảo Nhị Thiến về công ty đi, chị đi gọi điện thoại cho Kiều Hạng Văn, nói với anh ta phải đổi người và thay đổi phương án đột xuất.”

“Ừm, vâng ạ.”

Lâm Xuân Nhi cầm điện thoại di động lên gửi tin nhắn cho Kiều Hạng Văn: “Hi, Joe.”

Kiều Hạng Văn đang ở buổi tổng duyệt đầu tiên cho show nhả hàng của Phương Gia Ly, anh ta vừa trang điểm thử, đang ngồi ở một bên nghỉ ngơi. Nhìn thấy Lâm Xuân Nhi dùng thái độ khác thường chào hỏi mình, anh ta bèn gửi một dấu chấm hỏi.

“Cho hỏi anh có tiện nghe tin nhắn thoại không?” Lâm Xuân Nhi hỏi anh ta.

“Không tiện.” Kiều Hạng Văn trả lời cô. Qua mấy phút không thấy Lâm Xuân Nhi trả lời lại, bèn gọi cho cô: “Có chuyện gì vậy?”

“Bên chỗ tôi có một dự án cạnh tranh đấu thầu quan trọng cần hoàn thành sớm trước thời gian. Tôi muốn trao đổi với anh, nhờ anh điều Nhị Thiến qua đây mấy ngày.”

“Mấy ngày? Dự án bao nhiêu tiền? Tại sao tôi lại phải để cho dự án khác của các người chiếm dụng quản lý dự án của tôi?” Kiều Hạng Văn trở mặt, bắt đầu tính toán chi li với Lâm Xuân Nhi.

“Chín ngày, là một dự án sáu mươi triệu, có thành công hay không thì tôi cũng mời anh ăn cơm.”

“Ăn gì?” Kiều Hạng Văn hỏi.

“Món Pháp.”

“Không ăn.”

“... Vậy anh thích ăn cái gì?”

“Canh cá chua.” Kiều Hạng Văn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy Lâm Xuân Nhi là ở trong quán canh cá chua, cô ngồi đối diện Tống Thu Hàn thoải mái nói chuyện, cười thoải mái cụng ly với anh. Hôm nay cố tình nhắc lại, ít nhiều gì cũng muốn xem thành ý của Lâm Xuân Nhi.

“Ồ.” Lâm Xuân Nhi ồ lên một tiếng: “Có một quán bán canh cá chua tôi đã ăn hơn mười năm rồi, trừ việc hơi cũ thì những mặt khác không có vấn đề gì... Nếu như anh không chê thì tôi mời anh nhé?”

Quả nhiên cô rất chân thành, chân mày của Kiều Hạng Văn giãn ra: “Bao giờ?”

Lâm Xuân Nhi kẹp điện thoại di động lên vai, mở máy tính ra nhìn: “Tối nay.”

“Được.”

Kiều Hạng Văn cúp điện thoại, nhìn thấy Vương Cảnh đang nhìn anh ta với thái độ soi mói, bèn nhướn mày với cô ấy, sau đó ném điện thoại di động sang một bên.

“Lần này không cần tôi giúp cậu ứng phó mấy buổi xã giao nhàm chán nữa à? Để tôi đoán thử nhé, là Lâm Xuân Nhi?” Kiều Hạng Văn rất ít khi ân cần giúp đỡ phụ nữ, Lâm Xuân Nhi được coi là một trường hợp đặc biệt.

Kiều Hạng Văn chỉ về phía Phương Gia Ly: “Cô ta cũng ổn, lần này có tiến bộ lớn rồi đấy.”

“Hiếm khi thấy cậu khen ai đó.” Vương Cảnh đưa cho anh ta một chai nước: “Buổi tối đi ăn cơm à?”

“Ừm.”

“Cần tôi đi chung không? Nhưng tôi cảm thấy tôi đi theo có hơi dư thừa, tám mươi phần trăm là cậu sẽ nhận lúc ngà ngà say tởm ra sức quyến rũ của đàn ông, sau đó dẫn cô ấy đi.” Vương Cảnh trêu anh ta.

“Sau đó hôm sau thức dậy, cô ấy sẽ bóc phốt tôi với cánh truyền thông? Tôi tin cô ấy có thể làm được chuyện này.” Kiều Hạo Văn cười tự giễu, sau đó nói: “Chị không đi thì cô ấy cũng sẽ gọi một đám người tới thôi. Cô ấy rất giữ mình.” Kiều Hạo Văn hiểu Lâm Xuân Nhi, cô rất sợ thân thiết với anh ta quá, sau đó tự chuốc phiền phức cho mình, chỉ ước gì có thể né anh ta thật xa.

Wang Jing không trả lời, chỉ nghiêm túc nhìn Kiều Hạo Văn. Mới gặp nhau có mấy lần, nhưng giọng điệu lúc anh ta nhắc về cô lại có chút thân thiết, giống như đang nói về người phụ nữ của mình vậy.

Phương Gia Ly vẫn đang xác nhận các vấn đề của buổi tổng duyệt đầu tiên, hôm họp báo Tống Thu Hàn sẽ đến, cô ta muốn Tống Thu Hàn có thể nhìn thấy rõ tài năng của cô ta, muốn hoàn toàn bung nở ở trước mặt anh. Cô ta muốn làm vợ anh, càng không chiếm được thì lại càng muốn, giống như bị trúng độc vậy. Sau khi trao đổi với đạo diễn ánh sáng xong, cô ta đi tới chỗ Kiều Hạo Văn: “Hi, lát nữa chắc phải nhờ anh đi thêm một lần.” Sau lần đầu gặp Kiều Hạo Văn, cô ta đã có kinh nghiệm rồi. Cho dù trong lòng đã mắng chửi Kiều Hạo Văn gần chết, nhưng biểu hiện ở bên ngoài vẫn rất kính trọng.

“Được.” Kiều Hạo Văn chỉ nói một chữ “Được”. Phương Gia Ly nói chuyện ồm ồm nũng nịu, rất mềm mại, nhưng Kiều Hạo Văn lại không hề thích.

Phương Gia Ly cảm thấy trong nước thật sự không hợp mệnh với cô ta, một người phụ nữ ở nước Mỹ được bao nhiêu tên đàn ông theo đuổi, sau khi về nước lại bị hắt hủi không ai ngó ngàng. Cô ta đã bị Tống Thu Hàn mài mòn đến chẳng còn góc cạnh gì nữa rồi, chỉ cảm

thấy mình thấp kém giống như cát bụi, cho nên lúc này mới vội vàng muốn thử xem sức hút của mình có còn không.

Thế là cô ta cười với Kiều Hạng Văn: “Vừa rồi nhìn anh đi catwalk giống hệt công tử Như Ngọc bước ra từ thời xưa. Có thể nhờ anh mặc thử một bộ quần áo khác không?”

“Mặc thử phải thêm tiền.” Kiều Hạng Văn dựa lưng vào ghế ngồi, ánh mắt sắc bén.

“Được. Mười vạn đúng không?” Phương Gia Ly lấy điện thoại di động ra chuyển khoản cho Vương Cảnh.

Wang Jing cũng đã quen với những lúc như vậy rồi, phụ nữ có gia tài bạc triệu định dùng tiền tài để mời chài Kiều Hạng Văn, nhưng lại không biết Kiều Hạng Văn là kiểu quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo*. Sở dĩ anh ta có thể tùy hứng như vậy cũng là vì anh ta sẽ không bao giờ làm những chuyện khiến mình chịu thiệt thòi. Anh ta không bị ai nắm được điểm yếu, cho nên mới có thể ngang ngược như vậy. Cái cô Phương Gia Ly này vẫn còn non lắm.

(*: Nghĩa là người quân tử cũng thích tiền tài, nhưng lúc kiếm tiền cũng có tiêu chuẩn đạo đức.)

“Nhận được rồi.” Vương Cảnh mỉm cười với Phương Gia Ly.

Kiều Hạng Văn nhướng mày lên, theo Phương Gia Ly vào phòng thay quần áo. Nhân viên làm việc đều đang ở bên ngoài, trong phòng thay quần áo lớn như thế này chỉ có hai người. Phương Gia Ly giúp anh ta cởi cúc áo, đầu ngón tay chạm vào da thịt trên cần cổ và lồng ngực của anh ta, sau đó ngược mặt lên nhìn Kiều Hạng Văn. Ánh mắt như mèo của cô ta đủ để khiến bất cứ người đàn ông nào xiêu lòng. Bất cứ người đàn ông nào ở đây không bao gồm Tống Thu Hàn, cũng không bao gồm Kiều Hạng Văn.

Kiều Hạng Văn nắm cổ tay của cô ta, hờ hững hỏi cô ta: “Cô muốn lên

giường với tôi à?”

“Tôi muốn uống ly rượu với anh.” Phương Gia Ly hơi nhích lại gần anh ta, mùi hương hoa cúc non trên người cô ta rất dễ chịu.

“Cai rồi.” Tay của Kiều Hạng Văn thoáng dùng sức, lấy tay cô ta ra khỏi người mình: “Tôi cho cô một đề nghị. Cô không cần kiểm tra sức hút của bản thân, cũng không cần phải cố tình đi chinh phục bất cứ người đàn ông nào. Nếu là người thực sự cảm thấy hứng thú với cô, cho dù cô đứng yên không làm gì, anh ta cũng sẽ muốn làm tình với cô.”

Chương 56

Phương Gia Ly ngẩn ra đó, nhìn Kiều Hận Văn.

Kiều Hận Văn nhún nhún vai: “Một người phụ nữ không muốn lên giường với người đàn ông kia nhưng lại cứ thích quyến rũ anh ta, ý đồ quá lộ liễu. Rõ ràng cô ta chịu kích thích từ một tên đàn ông khác, cho nên muốn xem thử bản thân mình còn hấp dẫn nữa không. Nếu như cô thật sự muốn thử thì đợi lát nữa đến quán bar, cứ mặc bộ đồ bây giờ của cô, kéo cổ áo trễ xuống một chút, sẽ có hàng tá thằng đàn ông muốn ăn nằm với cô. Chỉ tiếc là, tôi không nằm trong hàng tá thằng đàn ông đó.” Kiều Hận Văn cởi áo trên người, để lộ cơ thể vô cùng đẹp đẽ: “Thử cái nào?”

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Phương Gia Ly cắn môi không nói nữa, cũng không dám nhìn Kiều Hận Văn mà lo đi tìm quần áo cho anh ta. Cô ta muốn quay về nước Mỹ, cô ta không thích chỗ này, bởi vì chỗ này không có tên đàn ông nào hiền lành hết. Lúc Tống Thu Hàn ở nước ngoài còn có thể trò chuyện với cô ta vài câu, sau khi về nước thì dứt khoát không màng đến cô ta. Còn Kiều Hận Văn từ lần đầu tiên gặp mặt đã tỏ thái độ với cô ta rồi, muốn cô ta khó xử.

Kiều Hận Văn mặc một bộ đồ khác, quần áo được may riêng phỏng theo thời Tống, áo lót màu xanh nhạt, áo ngoài cộc tay màu xanh đậm, viền hoa văn màu trắng thêu chìm, cho dù nhìn thế nào cũng hoà thành một thể với quần áo. So với bộ đồ người mẫu chuyên nghiệp vừa rồi còn đẹp hơn gấp mấy lần.

“Được chưa?” Kiều Hận Văn hỏi cô ta.

“Anh chờ chút.” Phương Gia Ly ra ngoài, đi tới trước mặt Vương Cẩn: “Thử thêm một bộ nữa, bao nhiêu tiền?”

Vương Cẩn suy nghĩ một chút rồi nói: “Năm mươi phần trăm giá gốc thôi, lấy giá hữu nghị.”

Giá đó cũng không ít rồi, nhưng Phương Gia Ly vẫn trả nổi, cô ta chấp nhận: “Làm hợp đồng không? Bộ hiện giờ Joe đang mặc thử cũng rất đẹp.”

“Được.”

Kiều Hận Văn đi tới, giống như không nghe thấy cuộc nói chuyện của họ, hỏi: “Bao giờ đi thử lần hai? Tôi còn có hẹn, không đến muộn được.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Bây giờ luôn nhé?”

...

Lâm Xuân Nhi gọi mọi người mở một cuộc họp khẩn cấp vào buổi chiều, rà soát lại tất cả nội dung trong hồ sơ mời thầu của tập đoàn Thành Phẩm. Cô đổi lại kế hoạch, hồ sơ mời thầu có dấu mộc bỏ vào tài liệu bình thường, lúc diễn thuyết chỉ mất có mười lăm phút. Sau đó dùng hai mươi lăm phút còn lại để nói về kết quả nghiên cứu thị trường do hiệu ứng quảng cáo mà họ đã tự chi tiền làm cho Thành Phẩm trong suốt năm năm qua, những vấn đề được phát hiện, phương án giải quyết tương ứng. Phần nội dung này cô quyết định không bỏ vào trong hồ sơ mời thầu.

Sau khi đối chiếu nội dung với Tiểu Hỷ và Nhị Thiến xong, cô nói với Nhị Thiến: “Đi ăn một bữa với chị đã, khi nào về rồi cùng nhau tặng

ca.”

“Dạ?”

“Chúng ta đi gặp người đại diện trọn đời của tập đoàn Thành Phẩm.”

Người Lâm Xuân Nhi nói là Kiều Hạng Văn.

Tập đoàn Thành Phẩm chỉ ký kết với một người đại diện trọn đời duy nhất. Kết quả nghiên cứu của nhóm Lâm Xuân Nhi cho thấy, trong tất cả quảng cáo của tập đoàn Thành Phẩm, quảng cáo được mọi người yêu thích nhất là series của Kiều Hạng Văn.

Hằng năm tập đoàn Thành Phẩm đầu tư bốn tỷ cho việc quảng cáo, trước đó gần như đều chi tiền cho các nhãn hàng. Nhưng năm nay họ thay đổi kế hoạch, cố tình lấy ra sáu mươi triệu để tuyên truyền trên mạng, đồng thời tiến hành quản lý dữ liệu kinh doanh một cách chi tiết. Cô cũng không biết tại sao Thành Phẩm lại thay đổi chiến lược tuyên truyền, nhưng thực tế thì, tiến hành quản lý chặt chẽ các kênh truyền thông và kênh quảng cáo là một bước tiến rất lớn trong kế hoạch của một công ty.

Lâm Xuân Nhi đến phòng VIP từ sớm, ngồi đó chờ.

Kiều Hạng Văn vẫn đứng giờ như xưa, sau khi đi vào nhìn thấy Nhị Thiến thì cũng không bất ngờ, anh ta cởi áo khoác ngồi xuống bên cạnh Lâm Xuân Nhi, Vương Cẩm thì ngồi bên cạnh anh ta.

“Gọi món chưa?” Kiều Hạng Văn hỏi cô.

“Gọi rồi, gọi rồi.” Lâm Xuân Nhi lấy menu qua, lần lượt đọc tên món ăn cho Kiều Hạng Văn, sau đó hỏi anh ta: “Có gì không ăn được không?”

“Không có.” Kiều Hạng Văn trả lời.

Nhân viên phục vụ phòng đi vào, nhìn thấy Kiều Hạng Văn, dường như cũng không thấy bất ngờ, hỏi anh ta: “Hôm nay anh không quay phim à?” Rõ ràng rất thân.

“Ồ? Anh cũng thường tới đây sao ạ?” Lâm Xuân Nhi hỏi anh ta.

“Cô không phải nói kính ngữ đâu.” Kiều Hạng Văn ra dấu bảo Lâm Xuân Nhi im lặng. Cô cứ mở miệng là lại dùng kính ngữ, trông thì có vẻ rất cung kính, nhưng thật ra đang nói: Chúng ta không thân thiết gì cả, anh chỉ là người ngoài thôi. Kiều Hạng Văn nghe mà khó chịu.

“VẬY... uống chút nhé?” Lâm Xuân Nhi đề nghị uống chút rượu, Kiều Hạng Văn gật đầu: “Được.” Anh ta không cho rằng Lâm Xuân Nhi chỉ điều một quản lý dự án bên cạnh anh ta đi là đã hiền hòa hẳn ra như vậy.

“Cuộc đấu thầu sáu mươi triệu mà cô nói là của công ty nào?” Kiều Hạng Văn hỏi cô.

“Tập đoàn Thành Phẩm.” Lâm Xuân Nhi nói đúng sự thật.

Kiều Hạng Văn nghiêng đầu nhìn cô, người phụ nữ này, đã lấy đi một quản lý dự án của anh ta rồi, giờ còn muốn lợi dụng anh ta. Nhưng anh ta nhìn cô, chẳng hề thấy cô có chút chột dạ nào, đã thế còn đang rót rượu gạo cho anh ta. Vương Cảnh ngồi bên cạnh nghe ra đầu mối mà lau mồ hôi hột Lâm Xuân Nhi luôn. Kiều Hạng Văn không thích bị người khác lợi dụng, mà Lâm Xuân Nhi lại trắng trợn như vậy, chẳng khác gì nhảy đầm trên đầu tử thần.

Lâm Xuân Nhi rót rượu, cười với Kiều Hạng Văn: “Tôi khát quá, giải khát trước đây.” Sau đó ngửa đầu uống một ly nhỏ, cười tít mắt: “Ngon quá.” Cả ngày cô chỉ ăn hai miếng bánh quy, lúc này thật sự có hơi đói bụng, cũng không có tâm trạng để nói chuyện, bụng đã kêu thành tiếng rồi, bị Kiều Hạng Văn nghe thấy.

Lâm Xuân Nhi cười với Kiều Hạng Văn tỏ vẻ xin lỗi: “Tối qua người

của Thành Phẩm đột nhiên bảo chúng tôi sửa lại thời gian đấu thầu, đồng thời ám chỉ lần này chúng tôi chỉ là bên thông thầu. Cho nên hôm nay chúng tôi mở họp khẩn cấp thay đổi kế hoạch, cả ngày chưa ăn gì đâu ạ...” Thấy Kiều Hạng Văn nhíu mày, cô vội vàng sửa lời: “Chưa ăn gì đâu, anh đừng cười tôi.”

“Công ty các cô mới thành lập, thông thầu là chuyện bình thường.” Kiều Hạng Văn uống một hớp, quay đầu lại nghe Lâm Xuân Nhi nói. Cô gói một miếng nem cuốn cho mình, cho vào trong miệng, hai má phồng lên, nhưng trông chẳng hề bôi bác mà còn có chút đáng yêu. Cô ăn xong miếng này, có đồ lót bụng rồi mới nói tiếp: “Thông thầu thì được, nhưng phải nói trước với chúng tôi. Vì dự án này mà chúng tôi đã tốn gần hai trăm triệu để làm nghiên cứu thị trường.”

“Không phục à?”

“Không phục.” Lâm Xuân Nhi bưng ly rượu nhỏ lên, chạm vào mép ly của Kiều Hạng Văn: “Mời anh.” Sau đấy lại nâng ly với Vương Cảnh: “Cũng mời chị Cảnh.”

Kiều Hạng Văn uống một hớp rượu, trong mắt toát lên ý cười: “Không phục thì phải làm sao đây?”

“Tất nhiên là phải chiến đấu.” Lâm Xuân Nhi cũng không che giấu sự hiểu chiến của mình vào lúc này, người tự lập nghiệp ắt hẳn là hiểu chiến.

Kiều Hạng Văn cũng không ghét lòng ganh đua của Lâm Xuân Nhi, mặc dù công ty của cô không lớn nhưng cũng có hơn trăm người, cô phải chịu trách nhiệm với hơn một trăm người này, nếu như không có lòng ganh đua, sợ rằng công ty này đã sớm không hoạt động tiếp được rồi: “Cho nên cô mời tôi ăn cơm? Bởi vì tôi là người đại diện trọn đời của họ, có thể giúp ích cho cô?” Kiều Hạng Văn hỏi thẳng cô.

“Đầu tiên, thực sự là vì tôi đã điều Nhị Thiến đi, cảm thấy nên mời anh ăn bữa cơm này. Thứ hai, đúng vậy.” Lâm Xuân Nhi nói xong thì

cười thành tiếng, cô đã uống hai ly rượu gạo, mặt hơi đỏ lên, dùng tay vỗ lên ngực, lẩm bẩm một mình: “Tiêu rồi tiêu rồi, Joe sắp tức giận rồi.”

?

Vương Cẩn nhìn chăm chăm cô, làm thế cũng được nữa hả? Sau đấy lại nhìn sang Kiều Hận Văn, anh ta nhìn Lâm Xuân Nhi thật lâu, cuối cùng bị cô chọc tức đến bật cười. Đúng vậy, Kiều Hận Văn bị Lâm Xuân Nhi chọc tức tới bật cười: “Tôi gặp cô được bao nhiêu lần? Cô dựa vào cái gì mà cho rằng tôi sẽ giúp cô?”

Lâm Xuân Nhi nghiêm túc trả lời: “Sáu lần. Tôi cũng không muốn bảo anh móc nối quan hệ giúp tôi, tôi chỉ muốn hiểu rõ một số chuyện thôi. Tất nhiên anh không cần phải giúp đỡ tôi, bởi vì không nhất thiết. Nhưng nếu anh có thể giúp tôi thì tôi thực sự rất biết ơn. Công ty chúng tôi mới thành lập, để đến được ngày hôm nay cũng không dễ dàng, nếu như lấy được sáu mươi triệu tiền đầu thầu, chúng tôi có thể sống thêm được hai năm.” Lâm Xuân Nhi dừng lại một chút: “Hơn nữa tôi cảm nhận được, tuy rằng thời gian quen nhau rất ngắn, nhưng về cơ bản thì chúng ta là cùng một kiểu người. Chúng ta nghiêm túc với bản thân, làm người một cách phóng khoáng, chưa bao giờ dễ dàng chịu thua.”

“Cô tự đánh giá mình cao quá đấy.” Kiều Hận Văn lườm Lâm Xuân Nhi, cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Lâm Xuân Nhi cũng không nhắc lại nữa, đứng dậy lấy đũa dùng chung gấp thức ăn cho Kiều Hận Văn, Nhị Thiến muốn đứng lên giúp cô, cô lắc đầu. Cô gấp cá cho Kiều Hận Văn, rồi lại múc canh cho anh ta. Kiều Hận Văn túm cổ tay cô: “Ngồi xuống đi, đừng có nịnh hót.”

“Ok.” Lâm Xuân Nhi ăn một miếng cá, hỏi anh ta: “Anh thường tới quán này à?”

“Ừ, cũng gần hai mươi năm rồi.”

“VẬY còn sớm hơn tôi tận mấy năm...” Lâm Xuân Nhi lẩm bẩm, thấy Kiều HẠn VẶn lườm cô, bèn vội vàng xoa tay: “Ý tôi không phải anh già...” Vương CẨn ở bên cạnh bật cười thành tiếng: “Người lần trước nói như vậy ở trước mặt Joe, cở trước mộ đã cao hai trượng rồi.”

“Sao có thể như thế được. Trông Joe hơi khó gần thôi, chứ trong lòng thì rất nhẹ dạ.” Lâm Xuân Nhi bưng ly rượu lên dè dặt chạm vào mép ly của Kiều HẠn VẶn: “Tôi uống một ly nhận lỗi nhé.”

Thực ra từ đầu đến cuối Kiều HẠn VẶn chưa hề tức giận. Lâm Xuân Nhi có chuyện cũng nói thẳng với anh ta, không hề giấu giếm quanh co, cách đối xử của cô dành cho anh ta giống như một người bạn vậy. Đã lâu rồi Kiều HẠn VẶn không kết bạn, tuy rằng không muốn làm bạn với Lâm Xuân Nhi, nhưng phải công nhận, cảm giác này cũng rất tuyệt.

Mãi đến khi mọi người đều no say, nhân viên phục vụ dọn bàn sạch sẽ, Kiều HẠn VẶn vẫn ngồi đó không đi về. Lâm Xuân Nhi uống tới ngà ngà say, mặt đỏ như hoa đào tươi, cô đứng dậy nhưng nhìn thấy anh ta không nhúc nhích, thế là bèn ngồi xuống, nhìn anh ta.

Đôi mắt kia trong trẻo sáng ngời, khiến Kiều HẠn VẶn mềm lòng: “Chẳng phải có chuyện muốn hỏi sao?” Lần đầu tiên anh ta đánh mất giới hạn của mình, nếu là lúc trước, chắc chắn anh ta sẽ không để ý tới yêu cầu như vậy. Vương CẨn giương mắt nhìn anh ta, Kiều HẠn VẶn lần đầu tiên từ bỏ nguyên tắc, trông đã đáng yêu hơn lúc trước một xíu rồi đấy.

Nghe anh ta nói vậy, Lâm Xuân Nhi lập tức nở nụ cười tươi tắn như hoa, lấy sổ ghi chép và bút máy ở trong túi xách ra, ngồi ngay ngắn lại. Cũng làm khó cho cô quá, uống nhiều rượu như vậy mà vẫn còn có thể ngồi vững. Kiều HẠn VẶn nhìn xuống ngòi bút của cô, nhìn cô viết xuống ngày 12 tháng 12, with Joe. Lâm Xuân Nhi hỏi cảm giác của Kiều HẠn VẶn khi làm người đại diện cho toàn bộ sản phẩm của tập đoàn Thành Phẩm, quan hệ thực tế giữa bộ phận thị trường của

tập đoàn Thành Phẩm và bộ phận quan hệ công chúng, cùng với bộ phận marketing, hỏi sở thích cá nhân của tổng giám đốc tập đoàn Thành Phẩm. Cô hỏi rất chi tiết. Kiều Hạng Văn cũng nghiêm túc trả lời. Đợi đến khi kết thúc thì đã là đêm khuya.

Mọi người ra khỏi quán ăn, Lâm Xuân Nhi đi vội vài bước, đuổi theo Kiều Hạng Văn.

Kiều Hạng Văn dừng lại nhìn cô: “Còn chuyện gì nữa?”

Lâm Xuân Nhi đứng thẳng người: “Cảm ơn anh.”

... “Có gì to tát đâu.”

“Không phải.” Lâm Xuân Nhi lắc đầu: “Chuyện này rất quan trọng. Rất quan trọng với công ty chúng tôi.”

Kiều Hạng Văn nhìn cô qua lớp kính râm, một người phụ nữ ngà ngà say mà còn có thể cầm bút ghi chép, xứng đáng được tôn trọng đến cỡ nào. Vì vậy hiếm khi mỉm cười với cô: “Chúc cô thành công.”

“Nếu như thành công tôi mời anh ăn tiếp một bữa canh cá chua nhé.” Cách thức cảm ơn của Lâm Xuân Nhi quá đơn giản, nhưng lại chân thành.

Kiều Hạng Văn lại bị cô chọc cho tức cười, cơ thể hơi nghiêng về phía trước một chút, nhích lại gần cô hơn: “Ngoại trừ canh cá chua, cô không ăn món gì khác à?”

“Cũng có. Hay là thịt quay nhé?”

“Được.” Kiều Hạng Văn đi được mấy bước thì dừng lại hỏi Lâm Xuân Nhi: “Thông thường khi họ gọi thầu thì sẽ có những bộ phận nào tham dự?”

“Theo như thông lệ thì dự án cỡ chục triệu thế này sẽ có bộ phận thi

trường, bộ phận marketing, bộ phận kêu gọi đầu tư, hội đồng quản trị cũng sẽ tham dự.”

“Hoành tráng thật. Vậy chúc cô thành công thêm lần nữa vậy.” Kiều Hạng Văn lên xe.

Một người đứng ở gốc cây trên con phố đối diện, giơ máy ảnh lên chụp lại cảnh này.

Chương 57

“Đi đâu ngồi một lát không?” Loan Niệm hỏi Tống Thu Hàn.

“Đợi tôi đi chào Lâm Xuân Nhi đã.” Anh xoay người đi vào lại hội trường, đi tới bên cạnh Lâm Xuân Nhi, cầm lấy vật nặng ở trong tay của cô, sau đó trách cô: “Mời thêm một đồng nghiệp nam không được à?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Hôm nay cuộc phỏng vấn nhân vật ở Tân Cương đột nhiên nổi rần rần, mọi người đang ở công ty quan sát dư luận và nghiên cứu dữ liệu. Không còn nhân viên nào rảnh cả.” Lâm Xuân Nhi mặc áo lông vào đi bên cạnh Tống Thu Hàn: “Sao cậu lại quay lại?”

Tống Thu Hàn không thể nói thẳng là anh sợ Kiều Hạng Văn sẽ tiếp tục làm khó dễ Lâm Xuân Nhi, như vậy cô sẽ cho rằng anh xem thường cô. Nhưng anh không thích cách hành xử của Kiều Hạng Văn, giống như đang khoe cho mọi người thấy con thú cưng mà anh ta nuôi vậy. Lâm Xuân Nhi không phải đồ vật lệ thuộc vào bất cứ kẻ nào, cô cũng không cần bất cứ người nào đẩy cô ra trong những dịp như thế này, cô chính là bản thân cô.

Lâm Xuân Nhi giơ tay che miệng ngáp một cái, đôi mắt ươn ướt: “Buồn ngủ quá.”

“Vậy mau về nhà ngủ thôi.”

“Được.”

Phương Gia Ly xuyên qua đám phóng viên đông nghịt nhìn Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi lướt qua trước mặt cô ta, nhíu mày lại. Cô muốn gọi cho Tống Thu Hàn bảo anh ở lại ăn tiệc chúc mừng, nhưng mở điện thoại di động lên lại nhìn thấy câu nói của Tống Thu Hàn gửi tới: “Đừng khiến mọi chuyện trở nên khó xử.” Phương Gia Ly tắt điện thoại di động, nghe thấy một người phóng viên hỏi: “Chủ đề ‘Niệm Tống’ cuối cùng của cô có ẩn ý gì không?”

Phương Gia Ly cười cười: “Anh nghĩ thế nào?”

“Tống là họ của bạn trai cô à?”

Phương Gia Ly giả vờ trợn to mắt, sau đó khen người phóng viên kia: “Anh thông minh quá!” Giọng nói mềm mại khiến người ta phấn khích, chỉ thấy cô ta cười khẽ một tiếng: “Đúng là có một người như vậy, là nguồn cảm hứng cho tôi, cũng là người mà tim tôi thuộc về. Nhưng đây là chuyện riêng của tôi, mong rằng mọi người sẽ chú ý tới tác phẩm của tôi nhiều hơn.” Phương Gia Ly nói xong thì khẽ khom người, xoay người lại thì bất thành linh nhìn thấy Kiều Hạng Văn.

Anh ta bị bao vây đến nỗi một con kiến cũng chui không lọt, khó tránh khỏi sẽ có phóng viên hỏi: “Tại sao vừa rồi anh lại tung bó hoa cho cô gái kia?”

Kiều Hạng Văn nghiêng đầu giả vờ như không nghe rõ, lại có vô số câu hỏi khác, ví dụ như về phim của anh ta, hay gần đây anh ta có lịch trình gì, anh ta lựa chọn rồi trả lời mấy câu, sau đó Vương Cảnh mới lên tiếng nói: “Phòng vấn hôm nay đến đây đã kết thúc rồi, cảm ơn mọi người.”

Trên đường quay về cánh gà tẩy trang, Kiều Hạng Văn nhìn thấy Phương Gia Ly. Cô ta bất ngờ sửa lại cảnh cuối cùng của sân khấu, điều này cực kỳ không chuyên nghiệp. Nhưng anh ta cũng chẳng buồn so đo với cô ta. Cô ta làm việc thế nào là chuyện của cô ta, chỉ là hai chữ “Niệm Tống” kia thật sự có chút thú vị. Tống Thu Hàn,

Phương Gia Ly, Viên Như và Lâm Xuân Nhi, giữa mấy người này có một khúc mắc tình cảm rất kỳ lạ, đều xoay quanh Tống Thu Hàn. Kiều Hạo Văn không hề để ý tới những người khác, anh ta chỉ muốn biết, Lâm Xuân Nhi sắm vai gì ở trong đó?

...

Trong núi bắt đầu có tuyết rơi, chỉ chốc lát đã nhuộm trắng khung cảnh ngoài sân.

Tách trà ở trước mặt Tống Thu Hàn vẫn còn bốc hơi nghi ngút, anh chợt nghĩ tới, tình này cảnh này là hình ảnh mà Lâm Xuân Nhi rất thích, thế là bèn chụp hình lại muốn gửi cho cô, nhưng lại nhớ ra chắc cô đang ngủ bù, bèn bỏ điện thoại di động xuống. Anh cầm lên rồi bỏ xuống như thế, ở trong mắt Loan Niệm lại biến thành một người do dự không quyết đoán.

“Sao vậy? Muốn mời người đẹp tới đây ngắm tuyết à?” Loan Niệm hỏi anh.

“Người đẹp đã đi ngủ rồi.” Trần Khoan Niên gửi tới một tấm hình, do Tiêu Muội len lén chụp cho anh ta. Cả đầu đến chân Lâm Xuân Nhi đều vùi trong chăn, giống như một con sâu vậy. Cô mệt muốn chết, vừa vào nhà đã nằm lên giường, đến mặt cũng lười rửa.

“Thật tốt.” Một câu “Thật tốt” của Loan Niệm khiến hai người còn lại đều nhìn về phía anh ta. Anh ta nhún vai: “Trong lòng mong nhớ một người, biết được người đó cũng đang mong nhớ các cậu, cảm giác này tốt biết nhường nào?”

“Tiêu Muội mong nhớ tôi thì là chuyện chắc chắn rồi, nhưng Lâm Xuân Nhi có mong nhớ Tống Thu Hàn không thì chưa chắc nhé. Người phụ nữ tên Lâm Xuân Nhi kia không biết có phép thuật gì mà luôn có thể khiến cho đàn ông rung động với cậu ấy.” Trần Khoan Niên đâm một dao vào trong tim Tống Thu Hàn: “Ngay cả Kiều Hạo Văn ngàn năm mặt lạnh cũng phải tặng cho cậu ấy một bó hoa giữa

ban ngày ban mặt. Hôm nay là hoa, ngày mai là scandal, ngày mốt là nhẫn kim cương...” Anh ta vươn vai, giống như sợ chưa đủ to chuyện.

Tống Thu Hàn liếc nhìn anh ta.

“Liếc tôi làm gì? Tình huống hôm nay Lâm Xuân Nhi có thể qua mặt được phóng viên chứ không thể qua mặt được tôi đâu. Kiều Hạng Văn chắc chắn có ý đồ gì đó với Lâm Xuân Nhi.” Trần Khoan Niên lại bày kế cho Tống Thu Hàn, trong lòng anh ta hơi sốt sắng, không biết Tống Thu Hàn đang suy nghĩ cái gì nữa. Nếu đã thích thì cậu cứ tới đi! Cậu mặc kệ cậu ấy có sợ quan hệ thân mật hay không, cứ trực tiếp mà tới...! Người nhắm vào cậu ấy nhiều như vậy, cậu còn không chịu ra tay!

Tống Thu Hàn không trả lời, chỉ nhìn tuyết bay ngoài cửa sổ.

Có tiếng giày cao gót nện xuống sàn nhà, từ xa đến gần.

“Đoán được các anh sẽ ở đây mà.” Phương Gia Ly cởi áo khoác lông chồn ra, uyển chuyển thướt tha ngồi xuống đối diện Tống Thu Hàn. Đôi chân dài bắt chéo, hai mắt nhìn về phía anh: “Nói chuyện chút không?”

“Nói cái gì?”

Phương Gia Ly nhìn về phía Loan Niệm và Trần Khoan Niên: “Có thể cho chúng tôi nói chuyện riêng một chút không?”

“Cứ tự nhiên.” Hai người họ đứng dậy, liếc nhìn Tống Thu Hàn một cái sau đó đến chỗ khác.

Phương Gia Ly ngồi xuống bên cạnh Tống Thu Hàn, cùng anh ngắm tuyết. Hôm nay lúc nhìn thấy Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi cùng nhau rời khỏi hội trường, trái tim cô ta chợt trở nên nặng trĩu. Lúc đầu nhìn thấy Tống Thu Hàn nhìn cô với ánh mắt đó, cô ta chỉ cảm

thấy có hơi thú vị, cũng không cho rằng Lâm Xuân Nhi sẽ là đối thủ của mình. Nhưng khi Tống Thu Hàn tiễn Lâm Xuân Nhi ra khỏi hội trường, đôi mắt anh cứ dán chặt lấy cô, cô ta lập tức thấy hoảng. Cô ta chưa từng nhìn thấy Tống Thu Hàn dùng ánh mắt như vậy nhìn bất cứ ai, cho dù chỉ là một cái liếc mắt cũng không có.

Phương Gia Ly hơi tủi thân, chấp tay lại, bắt đầu khóc thút thít.

Tống Thu Hàn nghe thấy tiếng khóc, cuối cùng cũng quay đầu lại nhìn cô ta, thấy cô ta nhìn mình với hai mắt ướt đẫm, u oán hỏi anh: “Rốt cuộc em có chỗ nào không tốt? Nếu không phải trong nhà sắp xếp, anh có bằng lòng nhìn em lần nào không?”

Tống Thu Hàn đứng dậy đưa cho cô ta một tờ khăn giấy: “Chờ cô khóc xong thì chúng ta nói tiếp.” Anh cố gắng kiềm chế giọng của mình, trong ngày hôm nay, đây là lần thứ hai anh đồng cảm với Phương Gia Ly. Lần này anh biết Phương Gia Ly đang buồn, nếu như Lâm Xuân Nhi yêu Kiều Hạng Văn tặng hoa tươi cho cô ở trước mặt mọi người, anh cũng sẽ biến thành Phương Gia Ly vào lúc này đây.

Phương Gia Ly lau nước mắt, thở dài một hơi nhẹ nhõm, đợi anh lên tiếng.

Tống Thu Hàn nghiêm túc tìm tòi: “Nguyên nhân chủ yếu cũng không phải vì người nhà có sắp xếp hay không. Cô biết mà, nam nữ yêu nhau chú trọng nhất là duyên phận, sớm một bước hay muộn một bước đều không được. Tôi không có bất cứ tình cảm nam nữ nào với cô cả, mong cô có thể hiểu.”

“Bởi vì Lâm Xuân Nhi sao?” Hai mắt Phương Gia Ly ướt đẫm.

Tống Thu Hàn lắc đầu: “Không liên quan gì tới cô ấy. Dù có cô ấy hay không, tôi cũng sẽ không ở bên cô.”

“Rốt cuộc cô ta có gì tốt?” Phương Gia Ly vẫn luôn thanh cao, bất kể

là trong ván cờ đời người hay là trong quan hệ nam nữ, cô ta đều chưa từng thua. Nhưng hôm nay cô ta thua một cách thảm hại, thua cực kỳ nhếch nhác, cô ta thua dưới tay một con đàn bà lồi thối lếch thếch.

Tống Thu Hàn nhíu mày, anh phát hiện một khi phụ nữ bắt đầu để tâm vào chuyện vụn vặt thì thực sự khó mà nói chuyện với nhau được: “Cô vẫn không hiểu, chuyện này không liên quan tới bất cứ ai hết. Là do tôi không yêu cô thôi.” Anh đứng dậy, đã mất hết kiên nhẫn rồi: “Về sớm chút đi, không an toàn đâu.”

Nhưng Phương Gia Ly không chịu, cô ta đi tới phía trước mấy bước, ôm lấy anh từ phía sau, dáng vẻ rất thấp hèn: “Anh chưa thử thì sao biết em không tốt?”

Tống Thu Hàn thờ dài, hai tay thoáng dùng sức gạt tay cô ta ra, tránh xa cô ta: “Cô có tuổi xuân tươi đẹp, lại có gia thế tốt, tiền đồ rộng mở, không cần phải chôn chân ở chỗ tôi. So với việc đứng ở đây khóc lóc thì chi bằng lấy lại tinh thần, đi tìm hiểu những người đàn ông khác trên đời này.”

Tống Thu Hàn thực sự không hiểu nổi phụ nữ, anh cứ tưởng mình đã đồng cảm được với Phương Gia Ly, nhưng lời từ chối sau cảm xúc đồng cảm lại càng trở nên vô tình. Anh thật sự đã cố gắng hết sức.

Anh tới chỗ Loan Niệm rồi nói: “Cậu tiễn cô ấy về trước đi.”

“Tôi á?” Loan Niệm đang thành thơi ngắm tuyết thì lại bị sai đi làm một chuyện khó nhằn như thế này, đang định từ chối, nhưng Tống Thu Hàn đã quay sang nói với Phương Gia Ly: “Loan Niệm tiễn cô về.”

Cái đêch. Loan Niệm rất muốn đập Tống Thu Hàn một trận, anh ta u oán liếc nhìn Tống Thu Hàn, sau đó đứng dậy: “Đi nào cô cả Phương.”

“Chúng ta cũng đi chứ?” Tống Thu Hàn nói với Trần Khoan Niên:
“Ngày mai tôi phải tới Thượng Hải.”

“Được.”

Phương Gia Ly lên xe của Loan Niệm, cô ta cảm thấy mình quá thảm hại, thế là bèn cuộn mình trên ghế im lặng khóc. Loan Niệm đưa cho cô ta một tờ giấy, cũng chỉ đưa giấy thế thôi, chứ không nói thêm điều gì. Có rất nhiều chuyện mà Phương Gia Ly phải tự mình hiểu ra, nhưng kiểu người tự phụ như cô ta, e rằng sẽ nghĩ không ra được.

“Tôi không biết cái cô Lâm Xuân Nhi kia có gì tốt. Nếu như tôi thua dưới tay Viên Như, tôi cũng không thấy khó chịu thế này.” Cuối cùng Phương Gia Ly cũng chịu mở lời, nhưng lại nói ra một câu rất nực cười.

Loan Niệm liếc nhìn cô ta, cô ta thật sự rất thê thảm: “Rốt cuộc cô muốn chinh phục Tống Thu Hàn, hay là thật sự muốn ở bên cạnh cậu ấy?”

“Tôi chinh phục anh ấy làm gì, tôi thực sự rất yêu anh ấy.”

“Cô nói cô thật sự rất yêu cậu ấy, vậy tôi hỏi cô, cô từng tìm hiểu về Tống Thu Hàn chưa? Ví dụ như sở thích của cậu ấy, tính cách của cậu ấy? Nếu cô thật sự nghiêm túc tìm hiểu thì cô phải biết, con người của Tống Thu Hàn trông thì lạnh lùng, nhưng trong lòng vẫn có một cán cân. Cậu ấy ghét nhất là việc vô duyên vô cớ nảy sinh ác ý đối với người khác, cũng ghét người khác làm như vậy với mình. Không cần nói những lời khác nữa, chỉ riêng mỗi câu Lâm Xuân Nhi có gì tốt của cô thôi cũng đủ khiến Tống Thu Hàn cảm thấy chán ghét rồi.” Loan Niệm dừng lại một chút: “Chuyện của hai người tôi không muốn quản, cũng không đến lượt tôi quản. Nhưng cứ liên tục bị kéo vào mấy lần, có một số lời tôi không thể không nói. Tôi đề nghị cô nên thông minh lên đi.”

Nhưng Phương Gia Ly lại nghe ra được ý khác từ trong những lời này: “Ý anh nói là Tống Thu Hàn thật sự nghiêm túc với Lâm Xuân Nhi sao?”

Loan Niệm thấy bực bội vô cùng, sao người phụ nữ này lại phiền thế chứ, anh ta nhẹ nhàng khuyên cô ta mà cô ta không chịu hiểu, cuối cùng lại để tâm vào chuyện vụn vặt? Thế là anh ta ngậm chặt miệng không nói gì nữa, chỉ lái xe nhanh lên chút, muốn nhanh chóng đưa Phương Gia Ly về nhà, kết thúc cuộc đối thoại nhàm chán này.

Chương 58

“Đi đâu ngồi một lát không?” Loan Niệm hỏi Tống Thu Hàn.

“Đợi tôi đi chào Lâm Xuân Nhi đã.” Anh xoay người đi vào lại hội trường, đi tới bên cạnh Lâm Xuân Nhi, cầm lấy vật nặng ở trong tay của cô, sau đó trách cô: “Mời thêm một đồng nghiệp nam không được à?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Hôm nay cuộc phỏng vấn nhân vật ở Tân Cương đột nhiên nổi rần rần, mọi người đang ở công ty quan sát dư luận và nghiên cứu dữ liệu. Không còn nhân viên nào rảnh cả.” Lâm Xuân Nhi mặc áo lông vào đi bên cạnh Tống Thu Hàn: “Sao cậu lại quay lại?”

Tống Thu Hàn không thể nói thẳng là anh sợ Kiều Hạng Văn sẽ tiếp tục làm khó dễ Lâm Xuân Nhi, như vậy cô sẽ cho rằng anh xem thường cô. Nhưng anh không thích cách hành xử của Kiều Hạng Văn, giống như đang khoe cho mọi người thấy con thú cưng mà anh ta nuôi vậy. Lâm Xuân Nhi không phải đồ vật lệ thuộc vào bất cứ kẻ nào, cô cũng không cần bất cứ người nào đẩy cô ra trong những dịp như thế này, cô chính là bản thân cô.

Lâm Xuân Nhi giơ tay che miệng ngáp một cái, đôi mắt ươn ướt: “Buồn ngủ quá.”

“Vậy mau về nhà ngủ thôi.”

“Được.”

Phương Gia Ly xuyên qua đám phóng viên đông nghịt nhìn Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi lướt qua trước mặt cô ta, nhíu mày lại. Cô muốn gọi cho Tống Thu Hàn bảo anh ở lại ăn tiệc chúc mừng, nhưng mở điện thoại di động lên lại nhìn thấy câu nói của Tống Thu Hàn gửi tới: “Đừng khiến mọi chuyện trở nên khó xử.” Phương Gia Ly tắt điện thoại di động, nghe thấy một người phóng viên hỏi: “Chủ đề ‘Niệm Tống’ cuối cùng của cô có ẩn ý gì không?”

Phương Gia Ly cười cười: “Anh nghĩ thế nào?”

“Tống là họ của bạn trai cô à?”

Phương Gia Ly giả vờ trợn to mắt, sau đó khen người phóng viên kia: “Anh thông minh quá!” Giọng nói mềm mại khiến người ta phấn khích, chỉ thấy cô ta cười khẽ một tiếng: “Đúng là có một người như vậy, là nguồn cảm hứng cho tôi, cũng là người mà tim tôi thuộc về. Nhưng đây là chuyện riêng của tôi, mong rằng mọi người sẽ chú ý tới tác phẩm của tôi nhiều hơn.” Phương Gia Ly nói xong thì khẽ khom người, xoay người lại thì bất thành linh nhìn thấy Kiều Hạng Văn.

Anh ta bị bao vây đến nỗi một con kiến cũng chui không lọt, khó tránh khỏi sẽ có phóng viên hỏi: “Tại sao vừa rồi anh lại tung bó hoa cho cô gái kia?”

Kiều Hạng Văn nghiêng đầu giả vờ như không nghe rõ, lại có vô số câu hỏi khác, ví dụ như về phim của anh ta, hay gần đây anh ta có lịch trình gì, anh ta lựa chọn rồi trả lời mấy câu, sau đó Vương Cẩm mới lên tiếng nói: “Phòng vấn hôm nay đến đây đã kết thúc rồi, cảm ơn mọi người.”

Trên đường quay về cánh gà tẩy trang, Kiều Hạng Văn nhìn thấy Phương Gia Ly. Cô ta bất ngờ sửa lại cảnh cuối cùng của sân khấu, điều này cực kỳ không chuyên nghiệp. Nhưng anh ta cũng chẳng buồn so đo với cô ta. Cô ta làm việc thế nào là chuyện của cô ta, chỉ là hai chữ “Niệm Tống” kia thật sự có chút thú vị. Tống Thu Hàn,

Phương Gia Ly, Viên Như và Lâm Xuân Nhi, giữa mấy người này có một khúc mắc tình cảm rất kỳ lạ, đều xoay quanh Tống Thu Hàn. Kiều Hạo Văn không hề để ý tới những người khác, anh ta chỉ muốn biết, Lâm Xuân Nhi sắm vai gì ở trong đó?

...

Trong núi bắt đầu có tuyết rơi, chỉ chốc lát đã nhuộm trắng khung cảnh ngoài sân.

Tách trà ở trước mặt Tống Thu Hàn vẫn còn bốc hơi nghi ngút, anh chợt nghĩ tới, tình này cảnh này là hình ảnh mà Lâm Xuân Nhi rất thích, thế là bèn chụp hình lại muốn gửi cho cô, nhưng lại nhớ ra chắc cô đang ngủ bù, bèn bỏ điện thoại di động xuống. Anh cầm lên rồi bỏ xuống như thế, ở trong mắt Loan Niệm lại biến thành một người do dự không quyết đoán.

“Sao vậy? Muốn mời người đẹp tới đây ngắm tuyết à?” Loan Niệm hỏi anh.

“Người đẹp đã đi ngủ rồi.” Trần Khoan Niên gửi tới một tấm hình, do Tiêu Muội len lén chụp cho anh ta. Cả đầu đến chân Lâm Xuân Nhi đều vùi trong chăn, giống như một con sâu vậy. Cô mệt muốn chết, vừa vào nhà đã nằm lên giường, đến mặt cũng lười rửa.

“Thật tốt.” Một câu “Thật tốt” của Loan Niệm khiến hai người còn lại đều nhìn về phía anh ta. Anh ta nhún vai: “Trong lòng mong nhớ một người, biết được người đó cũng đang mong nhớ các cậu, cảm giác này tốt biết nhường nào?”

“Tiêu Muội mong nhớ tôi thì là chuyện chắc chắn rồi, nhưng Lâm Xuân Nhi có mong nhớ Tống Thu Hàn không thì chưa chắc nhé. Người phụ nữ tên Lâm Xuân Nhi kia không biết có phép thuật gì mà luôn có thể khiến cho đàn ông rung động với cậu ấy.” Trần Khoan Niên đâm một dao vào trong tim Tống Thu Hàn: “Ngay cả Kiều Hạo Văn ngàn năm mặt lạnh cũng phải tặng cho cậu ấy một bó hoa giữa

ban ngày ban mặt. Hôm nay là hoa, ngày mai là scandal, ngày mốt là nhẫn kim cương...” Anh ta vươn vai, giống như sợ chưa đủ to chuyện.

Tống Thu Hàn liếc nhìn anh ta.

“Liếc tôi làm gì? Tình huống hôm nay Lâm Xuân Nhi có thể qua mặt được phóng viên chứ không thể qua mặt được tôi đâu. Kiều Hạng Văn chắc chắn có ý đồ gì đó với Lâm Xuân Nhi.” Trần Khoan Niên lại bày kế cho Tống Thu Hàn, trong lòng anh ta hơi sốt sắng, không biết Tống Thu Hàn đang suy nghĩ cái gì nữa. Nếu đã thích thì cậu cứ tới đi! Cậu mặc kệ cậu ấy có sợ quan hệ thân mật hay không, cứ trực tiếp mà tới...! Người nhắm vào cậu ấy nhiều như vậy, cậu còn không chịu ra tay!

Tống Thu Hàn không trả lời, chỉ nhìn tuyết bay ngoài cửa sổ.

Có tiếng giày cao gót nện xuống sàn nhà, từ xa đến gần.

“Đoán được các anh sẽ ở đây mà.” Phương Gia Ly cởi áo khoác lông chồn ra, uyển chuyển thướt tha ngồi xuống đối diện Tống Thu Hàn. Đôi chân dài bắt chéo, hai mắt nhìn về phía anh: “Nói chuyện chút không?”

“Nói cái gì?”

Phương Gia Ly nhìn về phía Loan Niệm và Trần Khoan Niên: “Có thể cho chúng tôi nói chuyện riêng một chút không?”

“Cứ tự nhiên.” Hai người họ đứng dậy, liếc nhìn Tống Thu Hàn một cái sau đó đến chỗ khác.

Phương Gia Ly ngồi xuống bên cạnh Tống Thu Hàn, cùng anh ngắm tuyết. Hôm nay lúc nhìn thấy Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi cùng nhau rời khỏi hội trường, trái tim cô ta chợt trở nên nặng trĩu. Lúc đầu nhìn thấy Tống Thu Hàn nhìn cô với ánh mắt đó, cô ta chỉ cảm

thấy có hơi thú vị, cũng không cho rằng Lâm Xuân Nhi sẽ là đối thủ của mình. Nhưng khi Tống Thu Hàn tiễn Lâm Xuân Nhi ra khỏi hội trường, đôi mắt anh cứ dán chặt lấy cô, cô ta lập tức thấy hoảng. Cô ta chưa từng nhìn thấy Tống Thu Hàn dùng ánh mắt như vậy nhìn bất cứ ai, cho dù chỉ là một cái liếc mắt cũng không có.

Phương Gia Ly hơi tủi thân, chấp tay lại, bắt đầu khóc thút thít.

Tống Thu Hàn nghe thấy tiếng khóc, cuối cùng cũng quay đầu lại nhìn cô ta, thấy cô ta nhìn mình với hai mắt ướt đẫm, u oán hỏi anh: “Rốt cuộc em có chỗ nào không tốt? Nếu không phải trong nhà sắp xếp, anh có bằng lòng nhìn em lần nào không?”

Tống Thu Hàn đứng dậy đưa cho cô ta một tờ khăn giấy: “Chờ cô khóc xong thì chúng ta nói tiếp.” Anh cố gắng kiềm chế giọng của mình, trong ngày hôm nay, đây là lần thứ hai anh đồng cảm với Phương Gia Ly. Lần này anh biết Phương Gia Ly đang buồn, nếu như Lâm Xuân Nhi yêu Kiều Hạng Văn tặng hoa tươi cho cô ở trước mặt mọi người, anh cũng sẽ biến thành Phương Gia Ly vào lúc này đây.

Phương Gia Ly lau nước mắt, thở dài một hơi nhẹ nhõm, đợi anh lên tiếng.

Tống Thu Hàn nghiêm túc tìm tòi: “Nguyên nhân chủ yếu cũng không phải vì người nhà có sắp xếp hay không. Cô biết mà, nam nữ yêu nhau chú trọng nhất là duyên phận, sớm một bước hay muộn một bước đều không được. Tôi không có bất cứ tình cảm nam nữ nào với cô cả, mong cô có thể hiểu.”

“Bởi vì Lâm Xuân Nhi sao?” Hai mắt Phương Gia Ly ướt đẫm.

Tống Thu Hàn lắc đầu: “Không liên quan gì tới cô ấy. Dù có cô ấy hay không, tôi cũng sẽ không ở bên cô.”

“Rốt cuộc cô ta có gì tốt?” Phương Gia Ly vẫn luôn thanh cao, bất kể

là trong ván cờ đời người hay là trong quan hệ nam nữ, cô ta đều chưa từng thua. Nhưng hôm nay cô ta thua một cách thảm hại, thua cực kỳ nhếch nhác, cô ta thua dưới tay một con đàn bà lồi thối lếch thếch.

Tống Thu Hàn nhíu mày, anh phát hiện một khi phụ nữ bắt đầu để tâm vào chuyện vụn vặt thì thực sự khó mà nói chuyện với nhau được: “Cô vẫn không hiểu, chuyện này không liên quan tới bất cứ ai hết. Là do tôi không yêu cô thôi.” Anh đứng dậy, đã mất hết kiên nhẫn rồi: “Về sớm chút đi, không an toàn đâu.”

Nhưng Phương Gia Ly không chịu, cô ta đi tới phía trước mấy bước, ôm lấy anh từ phía sau, dáng vẻ rất thấp hèn: “Anh chưa thử thì sao biết em không tốt?”

Tống Thu Hàn thờ dài, hai tay thoáng dùng sức gạt tay cô ta ra, tránh xa cô ta: “Cô có tuổi xuân tươi đẹp, lại có gia thế tốt, tiền đồ rộng mở, không cần phải chôn chân ở chỗ tôi. So với việc đứng ở đây khóc lóc thì chi bằng lấy lại tinh thần, đi tìm hiểu những người đàn ông khác trên đời này.”

Tống Thu Hàn thực sự không hiểu nổi phụ nữ, anh cứ tưởng mình đã đồng cảm được với Phương Gia Ly, nhưng lời từ chối sau cảm xúc đồng cảm lại càng trở nên vô tình. Anh thật sự đã cố gắng hết sức.

Anh tới chỗ Loan Niệm rồi nói: “Cậu tiễn cô ấy về trước đi.”

“Tôi á?” Loan Niệm đang thành thơi ngắm tuyết thì lại bị sai đi làm một chuyện khó nhằn như thế này, đang định từ chối, nhưng Tống Thu Hàn đã quay sang nói với Phương Gia Ly: “Loan Niệm tiễn cô về.”

Cái địch. Loan Niệm rất muốn đập Tống Thu Hàn một trận, anh ta u oán liếc nhìn Tống Thu Hàn, sau đó đứng dậy: “Đi nào cô cả Phương.”

“Chúng ta cũng đi chứ?” Tống Thu Hàn nói với Trần Khoan Niên:
“Ngày mai tôi phải tới Thượng Hải.”

“Được.”

Phương Gia Ly lên xe của Loan Niệm, cô ta cảm thấy mình quá thảm hại, thế là bèn cuộn mình trên ghế im lặng khóc. Loan Niệm đưa cho cô ta một tờ giấy, cũng chỉ đưa giấy thế thôi, chứ không nói thêm điều gì. Có rất nhiều chuyện mà Phương Gia Ly phải tự mình hiểu ra, nhưng kiểu người tự phụ như cô ta, e rằng sẽ nghĩ không ra được.

“Tôi không biết cái cô Lâm Xuân Nhi kia có gì tốt. Nếu như tôi thua dưới tay Viên Như, tôi cũng không thấy khó chịu thế này.” Cuối cùng Phương Gia Ly cũng chịu mở lời, nhưng lại nói ra một câu rất nực cười.

Loan Niệm liếc nhìn cô ta, cô ta thật sự rất thê thảm: “Rốt cuộc cô muốn chinh phục Tống Thu Hàn, hay là thật sự muốn ở bên cạnh cậu ấy?”

“Tôi chinh phục anh ấy làm gì, tôi thực sự rất yêu anh ấy.”

“Cô nói cô thật sự rất yêu cậu ấy, vậy tôi hỏi cô, cô từng tìm hiểu về Tống Thu Hàn chưa? Ví dụ như sở thích của cậu ấy, tính cách của cậu ấy? Nếu cô thật sự nghiêm túc tìm hiểu thì cô phải biết, con người của Tống Thu Hàn trông thì lạnh lùng, nhưng trong lòng vẫn có một cán cân. Cậu ấy ghét nhất là việc vô duyên vô cớ nảy sinh ác ý đối với người khác, cũng ghét người khác làm như vậy với mình. Không cần nói những lời khác nữa, chỉ riêng mỗi câu Lâm Xuân Nhi có gì tốt của cô thôi cũng đủ khiến Tống Thu Hàn cảm thấy chán ghét rồi.” Loan Niệm dừng lại một chút: “Chuyện của hai người tôi không muốn quản, cũng không đến lượt tôi quản. Nhưng cứ liên tục bị kéo vào mấy lần, có một số lời tôi không thể không nói. Tôi đề nghị cô nên thông minh lên đi.”

Nhưng Phương Gia Ly lại nghe ra được ý khác từ trong những lời này: “Ý anh nói là Tống Thu Hàn thật sự nghiêm túc với Lâm Xuân Nhi sao?”

Loan Niệm thấy bực bội vô cùng, sao người phụ nữ này lại phiền thế chứ, anh ta nhẹ nhàng khuyên cô ta mà cô ta không chịu hiểu, cuối cùng lại để tâm vào chuyện vụn vặt? Thế là anh ta ngậm chặt miệng không nói gì nữa, chỉ lái xe nhanh lên chút, muốn nhanh chóng đưa Phương Gia Ly về nhà, kết thúc cuộc đối thoại nhàm chán này.

Chương 59

Tiểu Hỷ xem lại hồ sơ thầu lần cuối cùng, uống một ngụm nước. Lần đầu thông thầu lớn như vậy, anh ta lo lắng gặp phải vấn đề gì.

Lâm Xuân Nhi nhìn ra anh ta đang căng thẳng, cười khẽ một tiếng: “Này, chỉ là thông thầu thôi mà, cậu căng thẳng cái gì thế?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Sao chị bảo muốn lật đổ thế giới này cơ mà?” Tiểu Hỷ mở to mắt.

Sáng nay, trước khi ba người Lâm Xuân Nhi, Nhị Thiến và Tiểu Hỷ xuất phát, Tiểu Hỷ hỏi Lâm Xuân Nhi slogan hôm nay là gì? Lâm Xuân Nhi nói: “Lật đổ thế giới này.” Sao giờ lại biến thành thông thầu thế?

Nhị Thiến vỗ vai Tiểu Hỷ: “Ngổ đấy à? Sếp đang sợ anh căng thẳng. Đương nhiên là sếp muốn lật đổ thế giới, chỉ xem anh có thể theo sát bước chân của sếp không thôi.”

Mấy người bật cười.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa vang lên: “Xin chào, đến lượt các bạn rồi.”

“Vâng, cảm ơn.” mấy người đứng dậy thu dọn, chỉnh trang quần áo một lượt. Tiểu Hỷ siết chặt nắm tay, nhỏ giọng lầm bầm: “Cố lên.” Sau đó đi theo nhân viên của Thành Phẩm.

Cửa phòng họp được mở ra, đập vào mắt họ là cửa sổ sát đất bằng

thủy tinh cực lớn, trong phòng có khoảng mười người đang ngồi nghiêm chỉnh. Mà người ngồi ở vị trí chính giữa làm Tiểu Hỷ ngẩn ra, Tống Thu Hàn. Anh ta vừa định chào hỏi thì đã nghe Lâm Xuân Nhi cắt ngang lời mình định nói: “Cậu cũng ở đây à?” Khoảnh khắc Lâm Xuân Nhi nhìn thấy Tống Thu Hàn, đầu óc cô chợt nổ tung, trong những buổi đấu thầu lớn như vậy rất nên tránh gặp phải người thân hoặc bạn bè. Nếu Tống Thu Hàn ở đây, dù cô trúng thầu thì e cũng thành công cốc.

Tống Thu Hàn cũng kinh ngạc vô cùng. Cuộc đời mấy khi trùng hợp đâu, không ngờ Thành Phẩm lại đi mời công ty mới thành lập quy mô rất nhỏ của Lâm Xuân Nhi đi thông thầu, làm anh trở tay không kịp.

Lâm Xuân Nhi ơi là Lâm Xuân Nhi.

Anh thầm thở dài trong lòng, lên tiếng trước khi Lâm Xuân Nhi kịp hỏi, cũng là lần đầu anh nói chuyện trong cả buổi bàn thính hôm nay. Thành Phẩm là một trong những dự án do anh chỉ đạo, người sáng lập tập đoàn Thành Phẩm là đàn anh Hường Chinh của anh. Lần trước anh tới Thành Phẩm có kiến nghị điều chỉnh sách lược mở rộng của Thành Phẩm, thế nên Hường Chinh cấp tốc họp ban giám đốc, rút ra sáu mươi triệu tệ để chuyên mở rộng truyền thông trên mạng. Số tiền này được dùng để xây dựng kênh truyền thông mới, thành lập và phát triển sâu mô hình thương mại điện tử mới. Vì chiến lược cải biến này nên Hường Chinh mời anh đến bàn thính cuộc gọi thầu hôm nay.

Tống Thu Hàn hỏi người phụ trách gọi thầu: “Đây là công ty cuối cùng hôm nay đấy à?”

“Vâng.”

“Công ty thông thầu hôm nay đều do phòng đấu thầu và mua hàng tiến hành, hoàn toàn giữ bí mật với toàn bộ giám khảo đang ngồi à?” Anh lại hỏi.

“Vâng.”

“Sếp Hường cũng không biết?”

“Vâng.”

“Công ty tham dự đấu thầu đều ký hợp đồng bảo mật chứ?”

Người của Thành Phẩm hơi luống cuống: “Vâng.”

“Quay lại toàn bộ quá trình à?” Anh lại hỏi.

“Vâng.”

Tống Thu Hàn gật đầu: “Được, mọi tài liệu trong cuộc gọi thầu ngày hôm nay đều tiến hành đệ đơn theo đúng quy trình chính quy, bao gồm cả đơn pháp vụ.”

Hường Chinh nhìn về phía Tống Thu Hàn, hôm nay anh có vẻ là lạ. Anh ta hiểu Tống Thu Hàn nhường nào chứ, một khi anh khác thường thì chắc chắn có lý do của mình. Thế là Hường Chinh gật đầu, nói với chuyên viên gọi thầu: “Bắt đầu đi.”

Lâm Xuân Nhi cảm kích Tống Thu Hàn vô cùng. Anh hỏi ra mấy vấn đề này là để tạo áp lực cho người của Thành Phẩm, nói cho họ biết có anh ở đây, đã nắm rõ trình độ của các công ty tham gia đấu thầu, cũng bảo đảm anh ở đây không hề vi phạm quy định. Cho dù cô thắng hay thua, anh cũng muốn để cô có thể đường hoàng, chính đáng.

Chuyên viên gọi thầu giới thiệu sơ lược công ty của Lâm Xuân Nhi, sau đó bắt đầu cho Tiểu Hỷ giảng thầu.

Tống Thu Hàn nhìn Lâm Xuân Nhi, mấy năm nay anh tham dự không biết bao nhiêu cuộc gọi thầu, hôm nay rõ ràng Lâm Xuân Nhi chỉ là bên thông thầu tới góp cho đủ số. Nhưng trông Lâm Xuân Nhi cứ

như không biết vậy, cười dịu dàng ngồi đằng kia. Tổng Thu Hàn lại hơi thất thần, hôm nay Lâm Xuân Nhi rất xinh đẹp, còn đẹp hơn hôm đến công ty của anh. Cô mặc một bộ công sở nhã nhặn, đeo đôi hoa tai ngọc trai màu sắc và chất liệu thượng đẳng, cả người tản ra một lớp ánh sáng ôn hòa, khác hẳn dáng vẻ nữ cường nhân chốn công sở lần trước.

Anh thu ánh mắt về, chăm chú nghe Tiểu Hỷ trình bày. Tiểu Hỷ không hổ là người được Lâm Xuân Nhi rèn luyện, đứng trước một buổi như hôm nay cũng không hề sợ hãi khép nép. Vốn dĩ đã rất ưa nhìn rồi, giờ lại hào phóng tự nhiên. Hồ sơ thầu mà họ chuẩn bị cũng cực tốt, mỗi trang đều tinh xảo đẹp đẽ, nội dung trang nào cũng đặc sắc. Đáng tiếc, tuy đặc sắc nhưng lại không đủ để dao động nhưng người già dặn kinh nghiệm.

Tiểu Hỷ nói mười lăm phút đồng hồ mới kết thúc nội dung. Người phụ trách bộ phận gọi thầu có vẻ như đã định liệu trước, cười với Tiểu Hỷ: “Vất vả cho các bạn rồi. Các giám khảo xem có vấn đề gì muốn hỏi không?”

Tiểu Hỷ lại lắc đầu: “Xin lỗi, chúng tôi còn một phần nội dung chưa nói.”

“Hả?” Người phụ trách gọi thầu có vẻ bất ngờ.

Tiểu Hỷ cười với đối phương, sau đó mở một tài liệu khác bên cạnh: “Vì dự án này mà công ty chúng tôi đã tốn hai triệu để hợp tác với công ty điều tra nghiên cứu thị trường cao cấp. Chúng tôi tiến hành điều tra, nghiên cứu thương hiệu và chiến lược mở rộng của tập đoàn Thành Phẩm suốt năm năm qua, đưa ra phần báo cáo điều tra nghiên cứu này. Chúng tôi muốn cho bên các anh cùng xem.”

Báo cáo điều tra nghiên cứu giá trị hai triệu, có gan tiêu từng đống tiền cho giai đoạn tranh thầu thì đúng là quyết đoán, dù là Diệu Mỹ cũng không làm được như vậy. Hướng Chinh vẫn luôn cúi đầu cuối cùng cũng ngẩng lên. Những người khác của tập đoàn Thành Phẩm cũng

ngẩng đầu lên.

Tống Thu Hàn bỗng nhiên ý thức được đây là điểm đáng gờm của Lâm Xuân Nhi. Cô không hề chịu thua. Một người thông minh như cô, đương nhiên cô biết hơn nửa chuyến này chỉ là tới dự thầu cho đủ số, nhưng cô không chấp nhận mình thua. Dù có thua, cô cũng muốn thua thật hoành tráng.

Tiểu Hỷ lấy một phần báo cáo vô cùng sắc bén ra, phần báo cáo này chỉ ra chính xác vấn đề ở thương hiệu và chiến lược mở rộng của tập đoàn Thành Phẩm năm năm trước, chỉ trúng chỗ yếu hại. Có người bắt đầu ngồi không yên. Lâm Xuân Nhi muốn gặm phần bánh kem của người khác rồi.

Hương Chinh nhận ra Tống Thu Hàn hơi nghiêng người về phía trước, nghiêm túc nhìn nội dung báo cáo. Tống Thu Hàn chưa từng thể hiện thái độ này lúc hai công ty trước trình bày thầu. Tống Thu Hàn từng bàn về các vấn đề trong báo cáo với anh ta, nhưng những người khác thì không hề biết.

Người phụ trách gọi thầu đứng ngồi không yên, sau khi Tiểu Hỷ giảng giải xong thì liền đặt một câu hỏi cực sắc bén, nhưng thái độ thì lại rất hiền hòa: “Cảm ơn quý công ty đã đầu tư nhiều tiền như vậy để tiến hành điều tra nghiên cứu. Tôi muốn hỏi, theo số liệu doanh nghiệp trên tài liệu, số liệu truyền bá của quý công ty trong mấy năm trước có chênh lệch rõ ràng với hai công ty còn lại. Chênh lệch ấy không phải có thể bù đắp trong khoảng thời gian ngắn.” Người này đang đặt một cái bẫy.

Tiểu Hỷ gật đầu: “Thời gian vấn đáp tiếp theo xin giao cho một trong những người sáng lập công ty chúng tôi, cô Lâm Xuân Nhi.”

“Là Lão Yêu à?” Người phụ trách bộ phận marketing vẫn luôn im lặng chợt lên tiếng hỏi. Trên thực tế, chính người này đã đề nghị mời công ty của Lâm Xuân Nhi tham dự đấu thầu. Anh ta đã từng xem rất nhiều dự án của công ty Lâm Xuân Nhi, trong đầu nảy sinh ý tưởng

đánh vỡ lý niệm thông thường.

Lâm Xuân Nhi đứng lên, cười với người này: “Hiện giờ tôi rất ít khi dùng đến nickname ấy.”

Lão Yêu. Chủ bút thần bí năm đó, làm ra không biết bao nhiêu chuyên đề chấn động một thời.

“Những thiếu niên đó biến mất trong cơn gió à?” Hường Chinh hỏi, anh ta từng xem chuyên mục ấy, cũng từng thổn thức vì nó. Tống Thu Hàn hỏi Hường Chinh: “Là sao?”

“Lão Yêu là người đứng đầu truyền thông, có rất nhiều chuyên mục siêu hot, ví dụ như chủ biên ‘Những thiếu niên đó biến mất trong cơn gió’. Cực kỳ nổi, Không ngờ cô ấy lại trẻ như vậy.” Hường Chinh giải thích.

Tống Thu Hàn bình tĩnh nhìn màn kịch chuyển hướng. Hóa ra Lâm Xuân Nhi của anh vốn dĩ là một người cực nổi danh cực uy tín trong nghề, vậy mà chẳng nghe cô khoe bao giờ. Đúng thế, anh và cô đi ăn chung nhiều bữa như vậy mà chẳng lần nào được nghe cô thành thật giới thiệu bản thân.

Lâm Xuân Nhi gật đầu: “Thật vinh hạnh khi biết anh từng xem những nội dung ấy.” Cô cười đáp: “Nhưng đó đều là chuyện đã qua, chúng ta không theo đuổi quá khứ, giờ thì tôi xin phép trả lời câu hỏi của...” Cô hơi nghiêng người về phía trước, đọc bảng tên của người phụ trách gọi thầu: “Anh Lâm Cảnh đây. Nếu nói số liệu chênh lệch thì chúng ta phải đặt ở chung một thước đo. Theo cái nhìn của cá nhân tôi, thước đo chung bao gồm vĩ độ thời gian, thang đo đối tượng, lượng đề cử của nền tảng. Chỉ khi san bằng thước đo so sánh thì số liệu mới có ý nghĩa. Theo báo cáo trên nền tảng bên thứ ba mà tôi xem, số liệu của công ty chúng tôi được xác nhận là tốt nhất trong số những công ty cùng ngành.” Cô không kiêu ngạo không tự ti, giọng dìu dặt đều đều, nhưng lại dễ dàng tặng lại con dao nhỏ kia. Nói bóng gió rằng, ngại quá, câu hỏi của anh quá thiếu chuyên nghiệp, tôi

không tiện trả lời. Lâm Xuân Nhi nổ súng về phía Lâm Cảnh.

“Vừa rồi cô nói về thuật toán của nền tảng. Theo tôi quan sát, có vẻ như quý công ty cũng không quá am hiểu cái này.” Lâm Cảnh lại hỏi.

“Nếu không am hiểu, công ty chúng tôi sẽ chẳng tồn tại đến tận bây giờ, thậm chí có mặt tại đây. Thuật toán và nội dung đang là vấn đề được thảo luận kịch liệt hiện nay. Trên thực tế, công ty chúng tôi cực kỳ hiểu thuật toán của mỗi nền tảng, nhưng chúng tôi hoàn toàn không ứng dụng thuật toán, đây là quyết định dựa trên quan niệm về giá trị của công ty chúng tôi. Chúng tôi hiểu người dùng, nhưng cũng không định nghĩa người dùng. Ý nghĩa tồn tại lớn nhất của thuật toán là lợi dụng đủ loại tag mà cư dân mạng tạo ra để đề cử yêu thích, khiến những nội dung mà người dùng thấy nhiều nhất là nội dung mà người đó cảm thấy hứng thú. Nhưng nội dung người đó cảm thấy hứng thú thì lại bị đồng hóa quá mức nghiêm trọng, dẫn tới nội dung đưa ra ngày càng thô ráp nghèo nàn. Mà công ty chúng tôi không muốn như vậy, chúng tôi hoàn toàn không mong muốn dùng thuật toán để giữ chân người dùng. Thứ có thể thật sự giữ chân người dùng chính là nội dung, hơn nữa còn phải là nội dung tỏa sáng như đá cắt được vàng. Không hạn chế tầm nhìn của người khác, thậm chí còn mở rộng hiểu biết cho họ, đây mới là thiện ý lớn nhất của thuật toán dành cho người dùng.” Lâm Xuân Nhi đang trình bày một giá trị quan cực kỳ đặc biệt, người khác không thể kết luận nó đúng sai, chỉ có thể đưa ra lựa chọn. Cô dám nói như vậy trong buổi như hôm nay khiến Hường Chinh có phần kính phục.

Quan điểm này quá tuyệt vời. Trong phòng hơi tối, Hường Chinh tự mình đi tới cửa phòng họp mở đèn lên, rồi lại quay về ngồi lại chỗ của mình.

Tống Thu Hàn nhìn Lâm Xuân Nhi rạng rỡ tỏa sáng, bỗng nhiên quay trở lại năm tháng đã qua. Anh từng đi xem Lâm Xuân Nhi thi biện luận, đối thủ là nữ sinh trường cấp ba từng vô địch liên tục. Nhưng Lâm Xuân Nhi cũng như hôm nay, bình tĩnh biện luận, đẩy buổi biện luận lên cao trào.

Lâm Xuân Nhi thấy mọi người trầm tư, tiếp tục nói: “Vừa rồi trong số liệu công ty chúng tôi đưa ra, có thể thấy tập đoàn Thành Phẩm có tiến bộ trong việc phát triển sâu thương hiệu trong năm năm qua, nhưng phương hướng chuyển hóa lại khá yếu mỏng. Nguyên nhân là vì sao? Bởi vì tập đoàn Thành Phẩm cũng quy phạm hóa những nội dung đăng lên, tuy có thể khiến dân mạng nhớ kỹ, nhưng mức tiêu thụ chuyển hóa chỉ dừng ở mức đó, không mang lại xu thế đột phá lớn. Thứ lỗi cho suy đoán của tôi, chắc chắn bộ phận marketing phải gánh chịu lỗi lầm này.” Kiều Hạng Văn nói người phụ trách marketing của tập đoàn Thành Phẩm tương đối chính trực, đối phương phụ trách tiêu thụ nhưng lại không có quyền lựa chọn bên cung ứng cho mình. Bởi vì năm ngoái người này mới nhậm chức nên vẫn chưa đứng vững gót chân ở công ty, cũng vì thế mà phải gánh tội oan mất hai năm. Lâm Xuân Nhi thành công khiến người phụ trách marketing trầm ngâm gật gù. Trong lòng Lâm Xuân Nhi tự tin hơn hẳn, tiếp tục nói: “Cho nên sau khi cân nhắc kỹ càng, công ty chúng tôi đưa ra phương án giải quyết, xin mời bạn học Tiểu Hỷ tới thể hiện.”

Lâm Xuân Nhi ngồi xuống, trong lúc Tiểu Hỷ trình bày phương án giải quyết, cô thấy đối diện có ít nhất ba người gật gù.

Thời gian đấu thầu của họ đã vượt mức hai mươi phút trong quy định, bởi vì có phương án giải quyết nên mọi người tiến hành thảo luận kịch liệt. Từ đầu đến cuối Tống Thu Hàn không nói gì, anh lại tiếp tục được chứng kiến năng lực bày mưu đặt kế của Lâm Xuân Nhi thời niên thiếu. Sức hút trí mạng của cô khiến anh mê muội, không nhìn được mà cầm di động lên chụp lại ảnh của Lâm Xuân Nhi lúc này.

Sau khi kết thúc buổi thầu, người của Thành Phẩm tiễn nhóm của Lâm Xuân Nhi ra ngoài.

Tống Thu Hàn hỏi: “Xong rồi à?”

Hương Chinh đáp: “Xong rồi.”

“Chấm điểm tại chỗ luôn đi? Đừng lần nữa, còn nhiều chuyện phải làm lắm đấy.” Anh đề nghị chấm điểm tại chỗ cũng là vì không muốn cho bất cứ ai có cơ hội nhúng tay nữa. Hiện tại, trong phòng họp này, di động của mọi người đều không thể liên lạc với bên ngoài, không thể giao tiếp với ai, như vậy chấm điểm cũng công bằng nhất.

“Được thôi.” Hương Chinh nói với Lâm Cảnh: “Cho điểm ngay đây luôn.”

Quy tắc cho điểm của tập đoàn Thành Phẩm cực kỳ cẩn thận, đọc đầy đủ cả báo giá, phương án, chất lượng tại hiện trường. Mọi người cúi đầu tập trung chấm điểm, sau đó bỏ phiếu công khai.

Lòng bàn tay Tống Thu Hàn rịn mồ hôi, anh chưa từng căng thẳng đến vậy, anh căng thẳng thay Lâm Xuân Nhi. Trong lòng anh biết rõ công ty Lâm Xuân Nhi là công ty thể hiện tốt nhất ngày hôm nay, cũng chân thành nhất, có tầm nhìn xa nhất, nhưng quan hệ trong đó rắc rối phức tạp, mọi thứ đều là yếu tố không rõ.

Chương 60

Điểm đánh giá được công bố lần lượt, từng con số dần lấp đầy ô trống của bảng số liệu trên màn hình. Khi con chuột kéo đến hàng cuối, Tống Thu Hàn nghe được tiếng hoan hô trong đáy lòng mình. Lâm Xuân Nhi của anh thắng rồi! Thắng hơn đối phương chỉ 0.3 điểm!

Anh thở phào nhẹ nhõm, quay sang Hường Chinh: “Công bố kết quả luôn không?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Công bố đi.” Hường Chinh nói.

“Được, chờ em một lát.” Tống Thu Hàn tắt chế độ máy bay của di động, gọi cho Khương Phương Lộ, mở loa ngoài: “Hôm nay tôi vừa tham dự một cuộc gọi thầu, một trong những công ty tham gia đấu thầu là bạn học của tôi, nhưng trước đó tôi không biết chuyện này. Để bảo đảm kết quả lần này công bằng, công chính, hợp pháp, tôi sẽ chuyển toàn bộ tài liệu hôm nay tới cho anh, phiền anh công chứng cho tôi.” Tống Thu Hàn nói như vậy là vì nói cho mọi người biết, kết quả là không thể thay đổi, cũng vì tránh cho phiền phức sau này.

Người trong phòng họp đều yên lặng, ngày thường họ vừa kính lại vừa sợ nhà đầu tư này, thấy anh nghiêm túc như vậy thì bật cười: “Thế giới này nhỏ thật đấy. Nhưng sếp Tống không tham gia cho điểm, cũng không tác động ảnh hưởng cho điểm, kết luận này là công bằng công chính tuyệt đối.”

Thì ra là thế. Hường Chinh nhìn thoáng qua đàn em của mình, sau đó nói: “Công bố kết quả hôm nay cho ba công ty tham gia đi!” Sau đó anh ta quay sang Tống Thu Hàn: “Đến văn phòng anh ngồi một lúc chứ?”

“Vâng.”

Tống Thu Hàn thu dọn đồ đạc rồi đi theo Hường Chinh. Tại phòng thảo luận trong suốt đối diện phòng họp, người của tập đoàn Thành Phẩm báo lại kết quả cho ba công ty. Tống Thu Hàn thấy Tiểu Hỷ nháy dựng lên, nắm chặt nắm tay đánh mạnh xuống dưới, có vẻ đang nói “yeah”! Mà Lâm Xuân Nhi thì sao? Hai mắt cô nở rộ một mảnh sao trời.

Tim Tống Thu Hàn nổ cái bụp. Lâm Xuân Nhi, mong cho dũng khí đập nôi chìm thuyền của em mãi không đổi, cũng cầu cho con đường em sắp đi qua đều bằng phẳng, cầu cho em không bao giờ bị số phận đánh gục, cầu cho em mãi mãi được như khoảnh khắc này, vô cùng chói lòa.

Lâm Xuân Nhi nhìn xuyên qua cửa kính thấy được Tống Thu Hàn. Anh đang nở nụ cười, môi mấp máy, Lâm Xuân Nhi đọc được anh nói: “Chúc mừng.”

Cô bỗng dưng muốn khóc.

Tống Thu Hàn giải vây trước giúp cô, dùng cách của anh để giúp cô thắng được trận lần này. Đây là Tống Thu Hàn. Có Tống Thu Hàn ở đây, cho dù anh không nói gì, cô cũng tràn ngập sức mạnh. Giống như năm đó, Tống Thu Hàn chính là nguồn động lực của cô.

Hường Chinh đưa Tống Thu Hàn về văn phòng của mình, đóng cửa lại, sau đó nhìn Tống Thu Hàn.

Tống Thu Hàn nhún vai: “Làm sao nào?”

“Lão Yêu là bạn học của cậu à?”

“Hôm nay em mới biết cô ấy là Lão Yêu. Lâu lắm rồi bọn em không gặp nhau, lần này về nước mới gặp lại.” Tống Thu Hàn nói: “Nhưng việc này không ảnh hưởng đến sự công bằng ngày hôm nay. Anh biết mà, từ đầu đến cuối em có đi cửa sau với anh đâu.”

Hương Chinh nhìn anh chăm chăm một lát, sau đó cười phá lên: “Cậu có nhúng tay.”

“Em làm gì?”

“Thái độ của cậu ảnh hưởng đến anh. Lúc cậu nghiêng người về phía trước nghe báo cáo của họ, lúc cậu cầm di động lên chụp cô ấy. Những cái này cũng không sao, chỉ chứng tỏ cậu hứng thú với nội dung của họ thôi.” Hương Chinh dừng một lát: “Nhưng lúc anh đi bật đèn, anh gửi được hai đĩa dùng chung một loại nước hoa.”

Mặt Tống Thu Hàn đỏ lên, Lâm Xuân Nhi tặng anh một lọ nước hoa, mà từ lúc nhận được món quà này, anh không dùng mùi hương khác nữa.

Hương Chinh đạt được mục đích, bước về phía Tống Thu Hàn: “Cậu yêu rồi.” Anh ta chỉ suy đoán thôi. Thái độ căng thẳng của Tống Thu Hàn lúc ấy viết hai chữ quan tâm chói lọi trên mặt. Anh ta biết Tống Thu Hàn lâu như vậy cũng chưa từng thấy người này như thế.

Tống Thu Hàn ngả người xuống lưng ghế: “Anh nghĩ nhiều rồi.”

“Cô gái kia rất tốt.” Hương Chinh nói lời thật lòng: “Hào phóng tự nhiên, không kiêu ngạo không hèn mọn, thông minh chính trực, lại còn rất nỗ lực, anh nghĩ không ra còn ai tốt hơn cô ấy nữa.”

Tống Thu Hàn ho nhẹ một tiếng: “Có tốt cũng chẳng mắc mớ gì tới anh. Anh có vợ rồi.”

Hương Chinh gật đầu: “Đáng tiếc quá.” Sau đó nghiêm túc nói: “Nhưng anh nói rồi, anh cho họ điểm cao cũng không phải vì cậu, mà là vì họ có tài thật. Cùng với đó, chỉ mình anh cho điểm cao thì cô ấy cũng không thắng được. Cậu thấy rồi chứ? Ngoại trừ anh, cô ấy còn thắng được lòng tin của hai người khác. Cô nàng của cậu ly gián quản lý cấp cao của công ty anh, phá vỡ cân đối công ty anh.”

Mấy chữ “cô nàng của cậu” rất lấy lòng Tống Thu Hàn, về mặt anh càng thêm ấm áp, nhưng ngoài miệng lại không chịu thua: “Cũng nên phá vỡ cân đối cổ hủ của công ty anh rồi.”

“Cũng đúng.” Hương Chinh gật đầu: “Tối nay ăn gì?”

“Chịu.” Tống Thu Hàn lấy di động ra, nhìn tấm hình vừa chụp, sau đó mở vòng bạn bè, hiếm hoi đăng một trạng thái kèm hình ảnh: “Hiểu người dùng nhưng không định nghĩa người dùng, không hạn chế tầm nhìn người khác, là thiện ý lớn nhất của thuật toán dành cho người dùng - Lão Yêu.” Lão Yêu, sao Lâm Xuân Nhi lại lấy cái bút danh quái lạ như vậy? Anh vừa nghĩ vừa đăng công khai.

Anh vạn năm không đăng trạng thái, bất chợt đăng một lần kèm ảnh chụp chẳng khác nào kích nổ vòng bạn bè. Chỉ giây lát đã có vô số like và bình luận.

Hương Chinh lại gần xem thử, không khỏi khiếp sợ: “Cậu đăng vòng bạn bè à?”

Tống Thu Hàn cất điện thoại di động: “Mắc mớ gì tới anh.” Tâm trạng Tống Thu Hàn rất tốt, tựa như được gió tháng tư yêu thương, cực kỳ bay bổng. Anh nhắn tin hỏi Lâm Xuân Nhi: “Cậu đang ở đâu?”

Lâm Xuân Nhi nhìn thoáng qua Tiểu Hỷ và Nhị Thiến, đỏ mặt: “Bọn tớ định ra ngoài ăn, sau đó tới Bán Đảo uống rượu, chúc mừng thắng lợi không dễ dàng này.”

“Đúng là phải chúc mừng cho cẩn thận, nữ vương đại nhân ạ.” Tống

Thu Hàn lại gọi cô là nữ vương đại nhân.

“Muốn đi chung không?” Lâm Xuân Nhi hỏi.

“Tối nay tớ còn có buổi xã giao, chờ xong xuôi chắc cũng hừng đông rồi, mai còn có việc khác nữa.”

“Ừ.”

“Cậu tiêu hai triệu điều tra nghiên cứu thật đấy à?” Tống Thu Hàn hỏi ra nghi ngờ của mình.

“Thật.”

“Nếu hôm nay thất bại thì sao? Hai triệu đổ sông đổ bể à?”

“Đương nhiên là không. Lúc bọn tớ điều tra nghiên cứu không hề cho đối thủ cạnh tranh phát hiện, tiến hành cực kỳ bí mật, bên trong bao gồm tin tức của gần mười công ty cùng loại. Sau khi dữ liệu đi qua đường truyền dọc và đường truyền ngang thì vô cùng đặc sắc, dùng làm data bán ra thì chào giá một trăm năm mươi nghìn cũng có người tranh giành. Còn nữa, các phần tin tức nhạy cảm bị lược bỏ còn có thể đưa lên kênh công cộng, 9999 tệ một phần báo cáo, chắc bán cũng đắt hàng lắm.” Bàn tính của Lâm Xuân Nhi đánh cực vang, làm Tống Thu Hàn sừng sốt. Anh gửi cho cô một dấu hỏi chấm, Lâm Xuân Nhi nhả lại một tràng ha ha ha ha.

Cuối cùng Tống Thu Hàn cũng yên lòng. Anh sợ cô một lòng xông lên rồi phải nếm trái đắng, nhưng cô lại tính toán chi li không kể hờ, tuyệt đối không chịu lỗ một xu nào. Thế là anh dứt khoát không nói chuyện công việc nữa, hỏi cô: “Ngày kia tớ qua nhà cậu, đón cậu cùng ra sân bay nhé?”

“Ừ.”

Tống Thu Hàn nhớ tới vô số lần lỡ hẹn của cô khi trước, hiện tại vẫn

còn nơm nớp lo sợ. Anh nhăn: “Lâm Xuân Nhi.”

“Hả?”

“Cậu sẽ không lỡ hẹn đấy chứ?”

“Không đâu.”

Tống Thu Hàn cất di động, ngẩng đầu thấy Hường Chinh cười khẩy nhìn mình: “Nói đi, hai ta quen biết lâu vậy rồi, anh đây lại hiểu cậu quá đi chứ. Xảy ra chuyện gì?”

“Cô ấy là người em yêu thời niên thiếu.” Tống Thu Hàn không muốn giấu tình cảm mình dành cho Lâm Xuân Nhi, anh chỉ ước gì có thể thông báo cho toàn thế giới rằng anh yêu cô.

“Bây giờ thì sao?” Hường Chinh nghiền ngẫm, yêu từ hồi niên thiếu thì cũng phải mười lăm, mười sáu năm rồi.

“Càng yêu hơn.”

“Được, công ty anh sẽ chăm sóc Lão Yêu thật tốt.” Hường Chinh trêu anh: “Sau này anh sẽ hợp tác với người thương thời niên thiếu của cậu, đừng có ghen đấy nhé. Nhưng cậu có thể an tâm, anh sẽ không ức hiếp cô ấy đâu.”

“Cái ‘Những thiếu niên đó tan biến trong làn gió’ mà mọi người nhắc trong buổi họp là gì vậy?” Tống Thu Hàn chợt nhớ tới một chuyện.

“Là một chuyên mục do cô ấy làm hồi xưa. Chắc cũng mười năm rồi ấy nhỉ? Nổi tiếng lắm đấy, giờ vẫn còn trên trang web kia, rất nhiều dân mạng tìm tới tận nơi, bình luận kể lại câu chuyện của bản thân.” Hường Chinh đã từng xem chuyên đề kia, khiến đường đường một người đàn ông như anh dấm lẹ.

“Ừ.”

Hai người nói chuyện xong, Hướng Chinh đi xử lý công việc, Tống Thu Hàn mở di động nhìn vòng bạn bè đang nổ tung chảo của mình. Rất nhiều người hỏi cô gái trên ảnh anh đăng là ai. Anh trả lời một loạt: “Người giang hồ xưng là Lão Yêu.”

“Là Lão Yêu giới truyền thông á?”

“Chính xác.”

“Trời má!”

Không lâu sau đó, có người gọi điện tới, là Tiết Lộ Dao của công ty giải trí Trường Dã: “Anh quen Lão Yêu à?”

“Làm sao?”

“Tôi muốn gặp cô ấy.”

“Anh gặp cô ấy làm gì?”

“Cô ấy đang kiện tôi đây này, tôi xin giải quyết riêng nhưng cô ấy không chịu.”

Tống Thu Hàn bật cười ra tiếng: “Kiện anh cái gì?”

“Nói ra cũng thấy ngại, kiện sao chép.” Tiết Lộ Dao cười gượng: “Nội dung của họ hay nhất, chúng tôi cũng chỉ tham khảo chút thôi mà.”

“Kiện cũng đáng đời anh thôi. Anh không nghiên cứu nội dung cho đảng hoàng, ngày nào cũng nhìn chăm chăm nội dung của người ta, không kiện anh thì kiện ai?” Tống Thu Hàn trêu anh ta.

“Người ta biết sai rồi mà, người ta muốn gặp cô ấy giải quyết riêng.”

“Bồi thường tiền cho cô ấy trước đi đã.”

Tống Thu Hàn cúp điện thoại. Lâm Xuân Nhi cố chấp với chất lượng nội dung đến thế, đương nhiên không chịu nổi bị người sao chép. Nếu anh là Lâm Xuân Nhi, anh sẽ kiện cho đối phương phá sản thì thôi. Tống Thu Hàn nghĩ đến đây thì chợt phát hiện, khi ở trước mặt Lâm Xuân Nhi, anh hoàn toàn đánh mất nguyên tắc. Lâm Xuân Nhi chỗ nào cũng tốt, tất cả mọi người không được ức hiếp Lâm Xuân Nhi, anh sẵn sàng vì Lâm Xuân Nhi mà đối địch với cả thế giới.

Hương Chinh đưa cho anh một đoạn video: “Nếu cậu không biết Lão Yêu thì xem cái này cũng được. Sản phẩm mới nhất của công ty họ đấy.”

Tống Thu Hàn mở ra xem, trên mặt bìa màu tối là hai chữ “La San” thật to, là một phóng sự nhân vật. Tống Thu Hàn ấn mở, thấy được bà La San vẫn luôn chờ đợi vô vọng cả đời, cũng nghe Lâm Xuân Nhi dịu dàng phỏng vấn, đau lòng nước mắt.

Tống Thu Hàn đỏ mắt cất di động, không dám xem lại. Tín niệm hướng thiện vô hạn trong lòng Lâm Xuân Nhi khiến anh hổ thẹn.

“Anh muốn làm từ thiện với em không?” Anh đột nhiên hỏi Hương Chinh. Anh muốn noi theo Lâm Xuân Nhi, làm một người ấm áp như cô.

...

Tống Thu Hàn vừa về đến thủ đô đã lập tức về biệt thự thu dọn hành lý ra ngoài du lịch. Lúc anh vào nhà thì vừa vặn gặp Phương Gia Ly đang đứng trước cửa sổ nhìn mình. Anh gật đầu với Phương Gia Ly, sau đó vào nhà, nhanh chóng thu dọn hành lý rồi mang lên xe. Tới khi đến khách sạn, anh tập thể hình, đi tắm, sau đó mới rảnh rỗi mở máy tính lên tìm chuyên mục kia.

Những thiếu niên đó tan biến trong làn gió.

Tống Thu Hàn thấy được ánh sáng thuở thiếu thời của rất nhiều người, những câu chuyện mang theo mong đợi, mẫn cảm, thời niên thiếu không thể quay trở lại, những câu chuyện yêu và được yêu, chịu tổn thương, bị quên lãng... Anh nhìn cuộc đời của những người này, nếm trải đủ chua cay ngọt đắng của đời người. Anh ngồi lì suốt mấy tiếng đồng hồ không buồn ngẩng đầu lên, mới thấy chuyên mục của Lâm Xuân Nhi.

Câu chuyện cuối cùng của chuyên mục, ký tên Lão Yêu.

Lão Yêu là Lâm Xuân Nhi, Lâm Xuân Nhi là Lão Yêu. Tống Thu Hàn uống một ngụm nước, tiếp tục xem. Nhưng anh xem một hồi, lại phát hiện hai hàng lệ nóng chảy dài hai bên má. Đêm nay, Tống Thu Hàn đau khóc thành tiếng vì Lâm Xuân Nhi.

Chương 61

Những thiếu niên đó tan biến trong làn gió - Lão Yêu.

Tôi vẫn nhớ như in ngày hôm đó. Nắng ấm gió nhẹ, cỏ dưới thềm cao tới đầu gối, đám côn trùng cuối hè liều mạng rả rích, còn tôi tựa ở góc tường đọc thơ.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Có người đẩy cửa sổ ra nói: “Bạn gì ơi, phiền quá đấy.”

Tôi quay người lại, thấy được thiếu niên kia.

Khi đó mặt mày thiếu niên được ánh nắng chiếu rọi, vẻ mặt hăng hái dọa chú chim sẻ trên cây bay mất, làm cho tôi thấp thỏm ngấm nhìn.

Tình yêu của thiếu nữ tới bất ngờ không kịp đề phòng, cứ như vậy, tôi đã phải lòng người thiếu niên kia.

Cậu thiếu niên ngồi ngay sau lưng tôi, thường xuyên nắm tóc tôi, gọi tên tôi. Tôi lờm cậu ấy, cậu ấy càng cười to hơn, nhưng cũng chẳng giận tôi.

Tôi thích cậu thiếu niên ấy vô cùng, thích gặp phải cậu ấy trên hành lang tràn đầy ánh nắng ban trưa. Cậu ấy vừa chơi bóng xong, mồ hôi nóng hôi hổi, toàn thân tràn ngập mùi nắng.

Tôi thích cậu thiếu niên ấy vô cùng, thích giờ tan học cậu ấy vừa nghe MP3 vừa đứng lên sửa bài tập của tôi.

Tôi thích thiếu cậu niên ấy vô cùng, thích nghe cậu ấy gọi tên tôi lúc tàu điện lay động qua đường số 54, cậu ấy vừa chê tôi chạy chậm vừa nhường chỗ cho tôi ngồi.

Tôi thích cậu thiếu niên ấy vô cùng, thích nằm úp sấp trên bệ cửa sổ lớp học, lén nhìn theo cậu ấy đeo balo ngang qua.

Ai cũng thích cậu thiếu niên kia.

Lúc cậu ấy xuống sân chơi bóng, rất nhiều bạn nữ đều vây quanh cái sân kia. Tôi nhân lúc phát thanh âm nhạc, ghé vào bệ cửa sổ phòng phát thanh, nhìn cậu ấy dẫn bóng, vượt qua người khác, ném bóng, rồi lại nghe tiếng đám con gái ngoài sân hoan hô. Cậu ấy thường xuyên chạy đến trước mặt cô gái xinh đẹp kia, nhận nước trong tay cô gái ấy, ngửa đầu uống cạn.

Ai cũng thích cậu thiếu niên kia.

Cậu ấy ôm đàn guitar ngồi trên sân khấu, áo sơ mi đồng phục màu trắng vương cánh hoa tháng Năm, cậu ấy cũng không phải đi, mà vừa cười vừa nói: “Tặng bài hát này cho cô gái trong lòng tôi.” Cậu ấy nhắm mắt hát một bài tình ca, tiếng hát tươi sáng rực rỡ bầu trời đầu hạ. lát sau, ánh nắng chiều tản mạn dần lan tràn tới bên đó, mọi ánh mắt đổ dồn vào cậu ấy, vun đắp cậu ấy bằng sự nhiệt tình nhất năm tháng thanh xuân, khiến cậu ấy càng thêm tuyệt vời.

Ai cũng thích cậu thiếu niên kia.

Cậu ấy đứng trên bục giảng, viết lên bảng đen: “Nếu như ngày mai tôi phải đi xa, tôi muốn mang theo cơ thể mình và túi da của em.” Thầy nói cậu ấy viết nhăng viết cuội, phạt cậu ấy đứng hai tiết. Cậu ấy đứng cuối lớp chịu phạt, nhưng vẫn còn cười nói đùa: “Tình yêu của thiếu niên chính là một trận hỏa hoạn, đốt cho người ta thương tích đầy mình.”

Tôi nhìn cậu ấy, nụ cười tỏa nắng của người này chẳng bao giờ bị sàu lo bao phủ.

Tôi yêu cậu thiếu niên ấy, cũng không ghen tị với những cô bạn khác. Tôi thấy rất nhiều bạn nữ đỏ mặt nhét một lá thư tình vào tay cậu ấy, cậu ấy như tập mãi thành quen, nhét thư tình vào cặp. Tôi cũng muốn viết thư tình cho cậu thiếu niên tôi yêu, nhưng cậu ấy ngồi ngay sau lưng tôi, có thể vừa liếc mắt là thấy tôi sau chõng sách bài tập. Chỉ khi đêm khuya, tôi trùm kín chăn, bật đèn pin, trở tay viết thư tình. Tôi viết: “Hi! Trận tuyết đầu đông chí, tớ thấy cậu ở trạm tàu điện, tuyết nhuộm trắng tóc cậu, tớ như thấy được khi cậu già đi, vui vẻ tự tại.” Tôi còn viết: “Tớ muốn du lịch vòng quanh thế giới với cậu.” Tôi viết: “Chờ khi nào cậu đi, tớ muốn đứng ở sân thượng tiễn cậu. Sân thượng rất cao, tớ vừa vươn tay là chạm được tới máy bay chở cậu đi. Tớ sẽ cản máy bay lại, tìm được cậu, nói với cậu rằng: Tạm biệt, cậu thiếu niên!”

Tôi yêu cậu thiếu niên ấy, yêu cậu thiếu niên khác biệt một trời một vực với tôi.

Ngày nào cũng thế, khi tôi đeo cặp đi học sẽ không nhận được mà quay đầu lại, tôi thấp thỏm ra khỏi nhà, chỉ sợ một bước chân này sẽ khiến tôi không còn gặp lại được mẹ nữa; Mà khi tôi ngồi trên tàu điện đường số 54, thấy cậu ấy, tôi lại cảm thấy mình đang đi về phía ánh sáng. Tôi sống lặp đi lặp lại giữa nơm nớp sợ hãi và hi vọng mong ngóng, cứ một ngày lại một ngày.

Tôi thích cậu ấy vô cùng, cực kỳ muốn cho cậu ấy biết tôi thích cậu ấy nhường nào. Tôi muốn mặc một bộ quần áo đẹp nhất, đi tới buổi hẹn bóng rổ. Tôi muốn nhào vào lòng cậu ấy khi cậu ấy thắng, ghé tới bên tai cậu ấy rồi hét: “Tớ yêu cậu!” Nhưng tôi vừa bước một chân ra cửa, mẹ tôi đã ngã xuống đất ngất xỉu. Từ lâu tôi đã học được cách bình tĩnh, tôi cầm điện thoại gọi cấp cứu, sau đó gọi tới công ty của bố tôi. Cuối cùng, tôi ngồi xổm xuống cạnh mẹ, ấn nhân trung của bà, mở tay bà ra. Từ lâu tôi đã kiên cường cứng cỏi. Nhưng sao hôm đó tôi lại khóc chứ? À, vì ngày đó tôi vốn định thổ lộ

với cậu thiếu niên kia.

Tôi thích cậu ấy vô cùng, cực kỳ muốn cho cậu ấy biết tôi thích cậu ấy nhường nào. Tôi muốn nắm tay cậu ấy khi cậu ấy đưa tôi về nhà buổi tối, nói với cậu ấy: “Đêm khuya dài dằng dặc, tớ rất sợ tối, cậu trở thành ngọn đèn chiếu sáng cho tớ được không?” Nhưng mỗi khi tôi duỗi tay về phía trước, lại nhớ đến bố rưng rưng nước mắt nói: “Con phải học cho giỏi nghe chưa, tuyệt đối đừng yêu sớm. Phải học thật giỏi, vậy thì mẹ con mới yên tâm được.” Vậy là tôi thu tay mình về, chôn sâu tình yêu dành cho cậu ấy xuống đáy lòng, từ giờ trở đi không bao giờ dám nói. Tôi muốn làm một học sinh có thành tích tốt, vậy thì mẹ tôi mới vui vẻ. Mẹ của tôi vui vẻ thì có thể sống thêm thật nhiều năm.

Tôi thích cậu ấy vô cùng, tôi kìm nén mọi hy vọng xa vời mà yêu cậu ấy. Tôi thích cậu ấy, tôi biến mình thành bạn thân nhất của cậu ấy. Chúng tôi cùng nhau vượt qua ba năm đẹp nhất cuộc đời, trong ba năm ấy, toàn bộ hoa mùa xuân, cơn trùng mùa hạ, lá mùa thu, tuyết mùa đông, tất cả âm nhạc, phim ảnh, vũ đạo, thơ từ, tất cả ánh trăng, tiếng gió, mặt trời, mây bay đều hóa thành từng thước phim khắc sâu vào giấc mộng vô vọng của tôi, chỉ cần nhớ tới là tôi lại cảm thấy có thể vượt qua bất cứ đêm tối nào.

Tôi thích cậu ấy vô cùng, muốn tặng quà sinh nhật mười tám tuổi cho cậu ấy. Tôi nhốt mình trong phòng phát thanh giữa giờ học, ghi lại một đoạn băng. Tôi đọc cho cậu ấy nghe bài thơ tôi thích nhất, dùng bài hát tôi thích nhất năm ấy làm nhạc nền, nhớ kỹ tỉ mỉ từng nhịp, nhất định phải khớp với nhịp điệu của bài thơ ấy. Tôi ghi âm suốt một tháng. Tôi khi thì khóc, lúc lại cười, tôi ghi trọn buồn vui của mình vào cuộn băng, đó là toàn bộ sự chân thành tha thiết của tôi thời niên thiếu. Tôi nghĩ mình sẽ đưa cuộn băng này cho cậu ấy vào sinh nhật mười tám tuổi của cậu ấy. Nếu cậu ấy nghe, nhất định sẽ nghe ra toàn bộ tình yêu của tôi. Còn nếu cậu ấy không nghe, vậy nó sẽ hóa thành âm phù dài dằng dặc trong đời tôi, chỉ một âm vang lên rồi biến mất. Nhưng tôi chẳng thể dự sinh nhật mười tám tuổi của cậu ấy, mẹ tôi phải vào ICU, khi tôi tuyệt vọng không gì sánh được chờ ở ngoài

ICU, tôi cũng không biết rằng, cậu thiếu niên của tôi từ giờ sẽ không bao giờ để ý tới tôi nữa.

Chúng tôi sắp chia lìa, nhưng cậu ấy không để ý đến tôi nữa.

Tôi đi tới chỗ cậu ấy, cười chào cậu ấy, cậu ấy lại hờ hững nhìn tôi hỏi: “Cậu là ai?”

Tôi xoay người sang chỗ khác, hỏi cậu ấy: “Hôm nay có cần tớ uống sữa hộ cậu không?” Cậu ấy nói: “Không cần.”

Tôi ôm bóng của cậu ấy, xoay người chạy, cậu ấy đuổi theo đoạt lấy bóng rổ, nói với tôi: “Sao cậu nhàm chán thế hả.”

Tôi đặt một đóa hoa nhỏ trên góc bàn cậu ấy, cậu ấy gạt đóa hoa xuống đất.

Tôi không cẩn thận quệt một vết mực trên áo sơ mi của cậu ấy, cậu ấy cởi áo vứt xuống bàn tôi: “Tôi không cần nữa.”

Tôi vẫn còn nhớ như in, trong lớp hôm ấy yên tĩnh vô cùng, cậu ấy cứ thế đi ngang qua tôi, không cho phép tôi làm bạn thân nhất của cậu ấy nữa. Tôi cố nén không khóc, nghĩ thầm: Không sao hết, bọn mình đều là trẻ con.

Tôi muốn giải thích với cậu ấy, nhưng cậu ấy lại vừa cười vừa nói: “Giải thích cái gì? Cậu đừng đặt nặng mình quá như thế. Tôi không để ý tới cậu chẳng qua là vì không thêm để ý tới cậu thôi. Bước chân của tôi nhanh, tôi cần tìm người bạn khác có tác dụng hơn.” Tôi gật đầu, nếu vậy, tôi chỉ có thể thừa nhận. Tôi nói với cậu ấy: “Ừ, thế cậu nhất định phải kết bạn nhiều vào, nếu không ra nước ngoài sẽ rất cô đơn.” Tôi xoay người rời khỏi tầm mắt cậu ấy, không rơi một giọt nước mắt.

Tôi rơi lệ vào một ngày trời mưa, hôm ấy, tôi thấy cậu ấy ở cổng trường cười ôm cô gái kia, chiếc ô của cô gái xoay tròn giữa không

trung, giọt mưa bắn lên mặt tôi, tôi cảm thấy tim mình nứt ra một khe hở. Tôi đi giữa cơn mưa tầm tã, tôi nghĩ, mưa to như thế, tôi sẽ tỉnh táo hơn. Nhưng tôi không hề tỉnh táo, tôi đứng ở ven đường gọi điện thoại đến nhà cậu ấy, nghe được cậu ấy “alo” một tiếng, sau đó cô gái hỏi: Ai vậy? Cậu ấy nói: Không biết, chắc là gọi nhầm số.

Tôi cúp máy, về nhà. Tôi bị ốm, mẹ vừa ra khỏi ICU, tôi lại thêm phiền cho người nhà. Tôi rất hối hận, tôi không được ốm, sao tôi lại ốm cơ chứ? Tôi phải nhanh khỏe lại, tôi ném cậu ấy ra sau đầu.

Lúc tôi đến trường, tôi lại là tôi của trước kia. Tôi cười chào hỏi bạn học, cười đi ngang qua cậu ấy. Mỗi trưa tôi vẫn đến phòng phát thanh như thường lệ, tan học đều làm thêm một đề theo thường lệ. Tôi không nói chuyện với cậu ấy nữa.

Tối cuối cùng trước khi tốt nghiệp, tôi ngẩng đầu khỏi bàn học, quay ra nhìn bên ngoài cửa sổ. Bóng chúng tôi bị ánh đèn hắt lên cửa sổ, tôi thấy bút cậu ấy viết hờ trên lưng tôi cái gì. Tôi vội quay đầu lại nhìn cậu ấy, cậu ấy không kịp thu bút về, tôi hỏi: “Cậu đang viết gì đấy?”

Thật lâu sau cậu ấy mới trả lời: “Chúc cậu thi tốt.”

“Cảm ơn cậu.”

Cuối cùng chúng tôi đã tha thứ cho nhau vào thời điểm sắp rời xa.

Ngày thi xong, mấy người bạn chơi thân chúng tôi tụ tập tổ chức một buổi du lịch tốt nghiệp. Chúng tôi dùng bút lướt đọc bản đồ, cuối cùng chỉ vào Hulunbuir. Đó là lần đầu tiên trong đời chúng tôi độc lập đi xa, nhưng lại không thể hoàn thành. Tại cậu ấy phải rời đi sớm.

Tôi nói với cậu ấy: “Tớ đi tiễn cậu nhé?”

Cậu ấy nói: “Ừ.”

9 giờ sáng ngày mùng 3 tháng 8 năm 2006.

Mẹ tôi trên giường bệnh mở mắt ra, trông bà rất vui vẻ, còn nói với tôi: “Mau ra ngoài đi đâu chơi đi, đừng ở lì trong phòng bệnh mãi. Con đã ở đây mấy hôm rồi.”

“Con đi tiễn cậu ấy được không ạ?”

“Cậu bé con thăm mếu ấy hả?”

“Vâng. Hôm nay cậu ấy đi.”

“Đi mau đi.”

Mẹ tôi mượn một chiếc di động của người chung phòng bệnh lâm sàng cho tôi: “Con chưa tới sân bay bao giờ, khi nào tới thì gọi cho cậu ấy.” Sau đó mẹ lên đưa tôi một trăm tệ.

9 giờ 30 phút ngày mùng 3 tháng 8 năm 2006.

Tôi không nở tiêu tiền, ngồi tàu điện qua đường 54, trên tàu điện, tôi nhớ lại ba năm chúng tôi cùng nhau trải qua, từ nay về sau không còn cậu thiếu niên giúp tôi giành chỗ ngồi nữa.

10 giờ 10 phút ngày mùng 3 tháng 8 năm 2006.

Tôi ngồi đến trạm cuối tàu điện qua đường 54 rồi mới gọi taxi, như thế thì rẻ hơn nhiều. Tôi lên xe taxi, gọi cho cậu ấy: “Alo, tớ xuất phát rồi, tớ đi tiễn cậu!”

Cậu ấy có vẻ rất vui: “Ừ, tớ chờ cậu ở sân bay.”

Tôi ngồi trên taxi nhìn mây bên ngoài, trời xanh mây trắng, lúc tụ lúc tán, vô cùng đẹp đẽ. Trong túi tôi là cuộn băng muốn tặng cậu ấy, tôi nghĩ, ít ra trước khi cậu ấy đi cũng phải nói cho cậu ấy biết tôi thương cậu ấy. Tôi nên nói thế nào bây giờ? Tôi muốn với cậu ấy

rằng: Thời gian ba năm trôi qua nhanh chóng, chúng ta vẫn sẽ sống thêm mười lần ba năm, hai mươi lần ba năm nữa, thậm chí ba mươi lần ba năm. Nhưng tớ sẽ không bao giờ quên được ba năm này, tớ vẫn sẽ khắc ghi rằng mình đã dành thời gian tốt đẹp nhất cuộc đời để yêu cậu.

11 giờ 30 phút ngày mùng 3 tháng 8 năm 2006, mặt trời lên cao.

Sảnh chờ máy bay đang ở ngay trước mắt, tôi muốn tạm biệt cậu thiếu niên của tôi. Nhưng rồi điện thoại di động lại chọt vang lên, bố nói với tôi: “Con về nhanh đi, mẹ con...” Tôi rưng rưng nước mắt nhìn sảnh chờ máy bay cách tôi hơn mười mét. Tôi không đi được. Đúng thế, chỉ kém mười mét cuối cùng thôi, mà tôi lại không thể đi. Tôi gọi cho cậu ấy cuộc gọi cuối cùng, tôi nói: “Xin lỗi, tớ lại thất hẹn rồi.”

Cậu ấy nói: “Không sao, tớ đoán được mà. Chúc cậu tương lai xán lạn.” Xe của tôi không hề dừng lại, nhanh chóng đi về phía bệnh viện. Trong lúc đó, tôi thấy một chiếc máy bay cất cánh, cậu thiếu niên của tôi rời đi rồi.

12 giờ 40 phút ngày mùng 3 tháng 8 năm 2006.

Lần này cậu thiếu niên của tôi rời đi không quay đầu lại nữa.

15 giờ 27 phút ngày mùng 3 tháng 8 năm 2006.

Mẹ tôi đã rời xa tôi mãi mãi.

Từ đó trở đi, tôi không thể vượt qua mùa hè nào nữa, không còn nữa.

Tôi viết chuyên mục này là để kỷ niệm tuổi thiếu niên chết đi những năm tháng đó của tôi. Có lẽ đời này chúng ta sẽ không gặp lại nhau nữa. Vậy thì... chúc cậu sáng sớm vui vẻ, tới trưa an lành, ban đêm say giấc.

...

Lời tác giả:

Bạn nhìn mây trên trời đi, tán rồi lại tụ, tụ rồi lại tán. Cuộc đời xa nhau rồi lại gặp lại, cũng như vậy cả thôi.

Chương 62

Đêm dài đằng đẵng, Tống Thu Hàn ngồi trước màn hình máy tính, nước mắt rơi lã chã.

Anh nhớ ngày hôm đó, một ngày nắng ấm áp của tháng Tư chớm xuân, rèm cửa trong phòng học bị cơn gió thổi bay, lúc đi ngang qua cửa sau của phòng học, anh đã trông thấy Lâm Xuân Nhi đang kẹp một bức thư vào trong quyển sách của mình. Dá i tai của cô thiếu nữ được ánh mặt trời chiếu rọi. Anh nhớ nhịp đập trái tim của mình khi đó, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh mở bức thư ra, nhìn những con chữ vụng về, nói với anh: “Cậu đứng dưới những đóa hoa của ngày xuân, trông giống như một bức tranh bất hủ sau nhiều năm.” Anh đỏ mặt cất bức thư đi, cầm quyển sách của Lâm Xuân Nhi lên so sánh, không phải là nét chữ của cô. Anh từng hỏi cô: “Cậu lại đưa thư giúp ai đấy à?” Cô gật đầu nói: “Đúng vậy.” Sau đó dù cho anh có hỏi thế nào cô cũng không định nói cho anh biết.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Anh cũng nhớ ngày hôm đó, sân trường khi vừa mới vào hạ. Anh ôm cây đàn guitar của mình ngồi trên sân khấu, đưa mắt nhìn cô đeo băng tay đỏ đang chấp hành nhiệm vụ ở tít cuối đám đông, anh nói: “Tặng bài hát này cho cô gái trong lòng tôi.” Cô quay người lại ra hiệu cho mọi người giữ trật tự. Bong bóng trong lòng anh, bụp một tiếng, vỡ tan.

Anh còn nhớ như in mỗi một ngày sau sinh nhật mười tám tuổi của mình, trong những đêm đầu đón không thể chìm vào giấc ngủ. Anh không muốn ra nước ngoài, cô gái anh yêu không yêu anh. Anh chợt

có một suy nghĩ độc ác. Anh muốn cô yêu anh, sau đó anh sẽ vứt bỏ cô. Anh giống như một kẻ vô cùng ấu trĩ đang âm thầm vạch ra một kịch bản tàn nhẫn. Anh học được chiêu vờ tha để bắt thật. Anh không muốn để ý đến cô, cho dù cô làm gì anh cũng không để ý đến cô. Thậm chí anh còn ôm người khác ngay trước mặt cô. Anh nhìn thấy hàng mày của cô nhíu lại, cô nói với Tiêu Mọii đang đứng bên cạnh mình: Không có đạo đức. Sau đó cô quay người rời đi, kể từ đó cô cũng không còn nói chuyện với anh nữa. Anh nhớ mỗi một buổi tự học vào buổi tối những ngày sau đó, anh ngồi sau lưng cô, nhìn bóng lưng nghiêm túc làm bài tập của cô, anh vẫn luôn dõi mắt nhìn cô nhưng cô chưa từng ngoảnh đầu lại. Anh thường xuyên cầm bút, viết vào không trung sau lưng cô. Anh đã viết rất nhiều rất nhiều những lời trong lòng, nhưng anh cũng không dám nói những lời ấy với cô. Buổi tối trước ngày tốt nghiệp, đột nhiên cô nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy bàn tay còn chưa kịp thu về của anh, cô quay người lại rồi hỏi anh: “Cậu đang viết gì vậy?” Anh đã suy nghĩ rất lâu, sau đó mới nói: “Chúc cậu thi tốt.”

Không phải, đây không phải là câu ban đầu anh định nói.

Anh vẫn còn nhớ như in ngày hôm đó. Ngày 3 tháng 8 năm 2006, anh nhận được điện thoại của cô, nghe giọng của cô qua điện thoại thì có vẻ đã phải đi một đoạn đường rất dài, cô nói: “Alo, tớ xuất phát rồi, tớ đi tiễn cậu!” Anh cúp máy, đi tới chỗ bố mình rồi quả quyết nói với ông: “Con không đi nữa, người con đợi đã đến rồi.” Nhưng bố anh vẫn ngồi im ở đó, giống như đang nghe một cuốn thiên thư. Anh dỡ hành lý của mình trên xe chở đồ xuống, kéo hành lý đứng đợi ở cửa nhà ga sân bay. Anh nghĩ, cuối cùng cô cũng không thất hẹn. Khi số điện thoại đó gọi lại lần nữa, anh nghe thấy giọng nói xa vời vợi của cô: “Xin lỗi, tớ lại thất hẹn rồi.” Anh của thời thiếu niên, đứng trong nhà ga của sân bay, nước mắt rơi xuống như mưa, anh quay người đi qua cửa an ninh. Khi chiếc máy bay cất cánh, anh nói: Mọi chuyện đều kết thúc cả rồi, anh sẽ không bao giờ quay về thành phố này nữa.

Thời gian trôi qua giống như ngọn thủy triều đang đánh về phía anh,

những năm tháng anh từng cho rằng Lâm Xuân Nhi chưa từng thích mình, nay đều được buông bỏ. Người con gái đó yêu anh, cố chịu sự xấu hổ, thất vọng, tuyệt vọng, đau khổ, khó xử, vẫn luôn yêu anh. Oán giận và nghi ngờ trong lòng anh ở trong quá khứ đều tan thành mây khói, nhưng lại có cơn đau đang dần âm ỉ trong trái tim anh.

Lâm Xuân Nhi, cô chưa từng mở miệng nói với bất cứ ai về những năm tháng dài đằng đẵng và đau khổ cô đã từng trải qua. Anh nhớ mình bị gãy xương, lúc cô đến phòng bệnh của anh ngoài giờ thăm bệnh. Anh hỏi cô sao lại đến đây? Cô nói người nhà của cô đang nằm ở tầng này của bệnh viện. Anh nhớ thỉnh thoảng cô lại xin nghỉ phép, lúc quay về gương mặt đượm vẻ mệt mỏi, anh hỏi cô đã đi đâu, cô chưa bao giờ trả lời. Sau khi xin nghỉ, cô sẽ càng chăm chỉ học hành hơn, đề thi chất trên bàn càng lúc càng cao. Thỉnh thoảng cô sẽ quay lại nhìn anh, sẽ gác cằm lên chõng sách trên bàn kia của anh rồi hỏi anh: “Tổng Thu Hàn, bao giờ chúng ta mới có thể trưởng thành?”

“Tại sao cậu lại mong ngóng trưởng thành?”

“Trưởng thành rồi, có thể tớ sẽ có được rất nhiều rất nhiều tiền.”

“Cậu cần nhiều tiền thế làm gì?”

“Như thế tớ có thể cứu được rất nhiều rất nhiều người.”

“Không thành vấn đề, tớ có rất nhiều rất nhiều tiền, sau này tớ sẽ cho cậu tiêu tiền của tớ.” Tổng Thu Hàn thường xuyên nói như thế, anh chưa từng hỏi cô tại sao lại muốn cứu rất nhiều rất nhiều người. Khi đó anh chỉ nghĩ cô thích làm người vĩ đại. Anh nghĩ cô quan tâm đến vũ trụ, trái đất, loài người, nhưng lại không hề quan tâm đến anh.

Lâm Xuân Nhi lại cười mỉm: “Ai là bạn thân của cậu là cậu đều cho tiêu tiền của mình à?”

Tống Thu Hàn đỏ mặt: “Tớ không phải là kẻ coi tiền như lá đa. Tớ chỉ cho người bạn thân nhất của mình tiêu tiền của tớ thôi, người bạn thân nhất của tớ cũng chỉ có một người.”

“Tớ là người bạn thân nhất đó của cậu sao?”

“Đúng vậy.”

“Còn thân hơn cả cậu với Trần Khoan Niên sao?”

“Đúng vậy.”

Lâm Xuân Nhi nghe được câu này thì phì cười.

Nước mắt của Tống Thu Hàn cứ chảy xuống không ngừng.

Trái tim của anh đau quá. Khi anh ở Mỹ, anh gọi điện đến nhà cô hết lần này đến khác nhưng lại không có ai bắt máy. Khi mọi hy vọng của anh đều hoá thành cát bụi, cuối cùng cũng quyết định sẽ không yêu cô nữa, muốn hận cô từ ngày này qua tháng nọ. Điều này đã khiến anh đánh mất những năm tháng vốn nên dùng để yêu thương cô. Khoảnh khắc này, anh đã tha thứ cho mọi lần thất hẹn của Lâm Xuân Nhi của năm mười sáu tuổi trong quá khứ, đồng thời quyết định sẽ mang theo mọi yêu thương trong đời này của mình mà bước về phía cô.

...

Tống Thu Hàn đứng ở dưới tầng đợi Lâm Xuân Nhi, thấy cô và Tiêu Muội đang đẩy vali du lịch đi ra, cô không thất hẹn.

Người không bao giờ thực hiện lời hẹn trong thời niên thiếu, sau khi trưởng thành đã không còn thất hẹn nữa.

Trên mặt Lâm Xuân Nhi là nụ cười tươi rói, quyết tâm muốn có được một kỳ nghỉ thật vui vẻ. Tống Thu Hàn cầm lấy vali của hai người rồi

bỏ vào trong cốp xe. Tiêu Muội đẩy Lâm Xuân Nhi ngồi ở ghế lái phụ, còn mình thì ngồi ở ghế sau. Lâm Xuân Nhi đưa tay ra trước mặt, ánh mặt trời chói chang, cô khẽ nói một câu: “Xuất phát thôi!” Hôm trước còn vì sáu mươi triệu mà hùng dũng xông pha, nay lại biến thành một người ngây thơ rồi.

Lâm Xuân Nhi chụp một bức hình thành phố này vào buổi sáng rồi gửi vào trong nhóm, cô nói một câu: “Chuyến du lịch tốt nghiệp muộn màng.”

Tiêu Muội dí mặt lại gần chỗ ngồi của cô: “Năm đó ban đầu chúng ta vốn định đi đến Hulunbuir. Nhưng tiếc là lúc đó không đi được, cũng không biết sau này liệu có cơ hội đi nữa không?”

Lâm Xuân Nhi đã từng đến Hulunbuir, không chỉ một lần. Gió trên thảo nguyên thổi vào mặt cô. Thỉnh thoảng cô lại đứng ở chỗ tầng mây thấp trời cao nhớ về những thiếu niên năm đó túm tụm chơi chung với nhau, ngòi bút của họ khoanh một vòng trên bản đồ, cuối cùng ao ước nói: “Chúng ta đi Hulunbuir đi!” Cô có một sự yêu thích đặc biệt với nơi này. Cô từng sống ở nhà dân, cầm một cuốn sách, một bình nước, buổi sáng cưỡi ngựa lừa đàn dê ra khỏi chuồng, tìm một gốc cổ thụ, hễ đặt mông xuống là ngồi suốt một ngày dài. Thỉnh thoảng cô cũng sẽ ngồi gần người ở nơi đó, nói với những đám mây trải dài trên bầu trời, thảo nguyên rộng mênh mông cùng với những đóa hoa nhỏ không biết tên mọc trên thảo nguyên rằng: Đây là chuyến du lịch tốt nghiệp của chúng ta.

Nhưng tiếc là những người của năm đó đều đã mỗi người một phương trời.

“Còn nhiều cơ hội mà, nhưng chắc Tống Thu Hàn sẽ không có nữa. Nhưng chúng ta cũng có thể chụp ảnh cho cậu ấy xem.” Lâm Xuân Nhi không kìm nổi cảm giác vui vẻ trong lòng. Cô vất vả khổ sở suốt ngàn ấy năm chỉ vì kỳ nghỉ khó mà có được này.

“Tại sao tớ lại không có cơ hội?” Tống Thu Hàn tháo kính râm xuống

nhìn cô, mắt anh hơi đỏ, như thể đã có một đêm mất ngủ.

“Chẳng phải cậu sắp phải về lại Mỹ rồi sao?” Lâm Xuân Nhi nghiêng đầu hỏi anh.

“Tớ không về lại Mỹ nữa, cho dù có về thì cũng chỉ là tạm thời họp thôi.” Tống Thu Hàn lái xe, anh biết Lâm Xuân Nhi đang vô cùng khó hiểu nhìn mình. Lúc dừng đèn đỏ, anh đạp phanh, nhìn cô rồi nói: “Tớ không đi nữa.” Anh nói một cách bình tĩnh, như thể đang nhắc đến một chuyện bình thường vậy.

“Tại sao?” Lâm Xuân Nhi hỏi: “Chẳng phải cậu nói về nước làm việc một thời gian, sau đó vẫn phải quay trở về sao?”

Tống Thu Hàn lại mỉm cười, anh giơ tay vỗ nhẹ vào gáy cô, hết như đang nói chuyện với một đứa trẻ: “Cậu quản nhiều chuyện ghê.”

Lâm Xuân Nhi đỏ mặt.

Tiêu Muội ở đằng sau hứng thú nhìn hai người họ một lúc lâu, sau đó còn len lén nhắn tin cho Trần Khoan Niên: “Tống Thu Hàn nói cậu ấy không về Mỹ nữa kìa.”

“Anh biết rồi.” Trần Khoan Niên trả lời rất nhanh.

“Anh biết rồi ư? Tại sao?” Tiêu Muội hỏi xong lại cảm thấy hình như không nhất thiết cho lắm, dường như đáp án đã rất rõ ràng rồi. Chẳng hiểu tại sao cô ấy lại cảm thấy rất vui mừng.

“Bởi vì Tống Thu Hàn muốn ở lại trong nước, sau khi tan làm có thể đi ăn lẩu cùng với vài ba người bạn thân.” Trần Khoan Niên từng hứa với Tống Thu Hàn sẽ không nói, nhưng anh ta thế này cũng coi như nói rất rõ ràng rồi.

“Vì Xuân Nhi sao?” Tiêu Muội hỏi.

Trần Khoan Niên không trả lời cô ấy. Tiêu Muội thông minh như thế, đã đoán đúng rồi.

Tiêu Muội cắt điện thoại đi, ngồi ở ghế sau, lúc thì nhìn Tống Thu Hàn, lúc lại nhìn Lâm Xuân Nhi. Cô ấy luôn cảm thấy giữa hai người họ có rất nhiều chuyện có thể nói, đột nhiên cô ấy lại thấy rất mong chờ vào chuyến du lịch lần này.

Tống Thu Hàn đỗ xe trong gara của sân bay, anh xuống xe lấy vali của hai người xuống trước. Trần Khoan Niên đã đứng đợi ở đó từ trước, vội vàng mở xe cho hai cô gái, sau đó cất tiếng trêu: “Thưa hai quý cô tôn quý, chuyến du lịch lần này do hai người chúng tớ phụ trách. Nếu trong chuyến du lịch này có bất kỳ vấn đề gì, hoan nghênh mọi người tới tìm tớ bất cứ lúc nào.”

“Cậu không tốn một hào nào, phải làm trâu làm ngựa cho mấy cậu ấy thôi.” Tống Thu Hàn thản nhiên liếc nhìn anh ta. Tất nhiên vẻ mệt mỏi trên gương mặt anh cũng không thể nào thoát khỏi cái nhìn của Trần Khoan Niên, anh ta cố tình kéo anh đi vài bước rồi hỏi: “Làm gì thế, tối qua ấy.”

“Chẳng có gì cả.” Tống Thu Hàn đeo kính, nhằm che đi sự mệt mỏi của mình: “Đi thôi!”

Đi thôi, bắt đầu chuyến du lịch không bao giờ kết thúc này thôi!

Lâm Xuân Nhi ngồi gần cửa sổ, Tống Thu Hàn ngồi ngay bên cạnh cô. Anh nhớ trong chuyên đề kia của cô có nói: Tớ muốn đứng trên sân thượng tiễn cậu. Sân thượng rất cao, tớ vừa vươn tay là chạm được tới máy bay chở cậu đi. Tớ sẽ cản máy bay lại, tìm được cậu, nói với cậu rằng: Tạm biệt, cậu thiếu niên!

Bây giờ không cần nói tạm biệt nữa, tớ đang ngồi ngay bên cạnh cậu rồi.

Tống Thu Hàn nhìn góc nghiêng của Lâm Xuân Nhi, nghĩ đến cô

thiếu nữ chưa từng biết sân bay là gì nay đã đi khắp thế giới rồi, cô thiếu nữ không nỡ bỏ tiền bắt taxi đến sân bay mà muốn đi xe điện đến, nay đã giúp đỡ được rất nhiều người thoát khỏi cái nghèo hướng tới tương lai. Cô thiếu nữ nói từ nay trở về sau sẽ không thể vượt qua được mùa hè nào nữa, nay đã trở thành nữ vương có thể vượt qua được mọi chông gai. Cô thiếu nữ đó thật sự rất giỏi. Cô đã có tiền, cô đã cứu được rất nhiều rất nhiều người, cũng hoàn thành được tâm nguyện thời niên thiếu.

Sau khi máy bay cất cánh, đột nhiên Tống Thu Hàn gọi tên Lâm Xuân Nhi: “Lâm Xuân Nhi.”

“Hà?” Lâm Xuân Nhi ngoảnh đầu lại nhìn anh, giống như năm đó cô quay đầu lại, gác cằm lên trên bàn học của anh. Sạch sẽ, trong trẻo và dịu dàng.

Tống Thu Hàn thật sự rất thích vẻ mặt đó của cô. Anh dịch lại gần Lâm Xuân Nhi, sợ cô không nghe rõ những lời kể tiếp của mình: “Lâm Xuân Nhi, tớ có bí mật này muốn nói với cậu.”

“Gì cơ?”

“Tối trước ngày tốt nghiệp, tớ đã viết chữ sau lưng cậu đấy, tớ đã viết...” Tống Thu Hàn ngừng lại một chút rồi khàn giọng nói: “Tớ yêu cậu.”

Tống Thu Hàn vẫn luôn đợi một thời cơ. Anh của năm mười sáu tuổi, mười bảy tuổi, mười tám tuổi vẫn luôn đợi một thời cơ. Anh muốn sau khi giành được chiến thắng trong trận thi đấu bóng rổ sẽ nói cho cô biết anh thích cô. Anh muốn nói cho cô biết mình yêu cô trong buổi lễ trưởng thành, anh muốn đợi khi nào cô đến sân bay, nói cho cô biết mình sẽ không đi nữa. Anh vẫn luôn đợi một thời cơ, thế nhưng anh đã bỏ lỡ tất cả. Những phần nộ, dũng cảm, ấu trĩ, không chịu nổi cú sốc thời niên thiếu. Những năm tháng dài đằng đẳng anh từng trải qua, cuối cùng anh cũng hiểu điều người trước mặt mình cần là gì. Anh cũng từng hy vọng mình có thể chậm rãi đi cùng cô, từ từ yêu

lấy trái tim chẳng chịt vết thương của cô, nhưng anh không đợi nổi nữa. Chuyên đề của cô đã đánh anh tan tác, anh không muốn đợi thêm một phút giây nào nữa, anh chỉ muốn nói cho cô biết: Tống Thu Hàn yêu Lâm Xuân Nhi, anh muốn được ôm cô vào lòng, không muốn lãng phí thêm một giây một phút nào nữa. Sẽ không bao giờ có được thời cơ tốt nhất. Thời cơ tốt nhất là hiện tại.

Con tim của Lâm Xuân Nhi đập thành thịch thành thịch. Tiếng nhịp đập trái tim khiến cô choáng váng. Cô cũng không nhớ nổi đã bao lâu rồi trái tim của mình chưa từng đập mạnh đến thế. Hình như sau khi Tống Thu Hàn rời đi, thời đại thiếu nữ của cô cũng kết thúc. Những năm qua cô bước từng bước qua đồng bùn lầy, cơ thể chẳng chịt vết thương nhưng lại vô cùng kiên định. Cũng đã lâu rồi cô không còn nhớ dáng vẻ của mình khi mình yêu một người là thế nào. Nhưng Tống Thu Hàn lại giống hệt như năm đó, để mình xuất hiện trước mặt cô một trong một dáng vẻ mới mẻ rồi nói với cô: “Cậu nhìn đi, đó là một người như thế đó, một người cho dù đã bao nhiêu năm trôi qua, cậu cũng không thể nào quên được.”

Tống Thu Hàn nhìn khoé mắt đỏ hoe của Lâm Xuân Nhi trước mặt mình. Dường như cô có rất nhiều ấm ức muốn nói cho anh biết. Anh vươn tay chạm vào gò má cô, đầu ngón tay dịu dàng vuốt ve làn da của cô, cũng không dám mạnh tay, sau cùng anh dịu dàng cất tiếng: “Bé con, đừng khóc.”

Chương 63

Lâm Xuân Nhi như đang nằm mơ vậy, Tống Thu Hàn ngồi trước mặt cô giống như một chiếc bong bóng cực lớn, chạm vào là vỡ.

Cô chọc ngón tay vào bả vai của Tống Thu Hàn, đẩy nhẹ anh rồi nói: “Tống Thu Hàn, tớ không khóc, cậu làm ơn đừng nhìn tớ như thế được không?” Tống Thu Hàn trước mặt cô ngồi ngay ngắn lại, quả nhiên không nhìn cô nữa.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lâm Xuân Nhi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, máy bay đã đạt đến độ cao hành trình, bay qua từng đám mây dày đặc. Tống Thu Hàn đang ngồi bên cạnh cô, vừa mới nói với cô rằng anh của thời niên thiếu yêu cô. Trái tim cô đập liên hồi, lại nhớ tới những cơ hội mình bỏ lỡ hết lần này tới lần khác trong thời niên thiếu. Cô từng cho rằng cả đời này mình sẽ không bao giờ có được tình yêu đáng được khen ngợi, nhưng Tống Thu Hàn đã quay trở về.

Không hề chân thực chút nào.

Nhưng Tống Thu Hàn đang ngồi bên cạnh cô, quần áo của anh cọ vào người cô, anh mỉm cười với cô, nét mặt vẫn y như khi đó.

Lâm Xuân Nhi nhớ đến những lo được lo mất, thân bất do kỷ thời niên thiếu kia, ông trời lại một lần nữa đẩy Tống Thu Hàn đến trước mặt cô, không phải ai cũng có cơ hội như thế. Huống hồ anh còn nói: Thời niên thiếu anh thích cô.

Đột nhiên Lâm Xuân Nhi bừng tỉnh, những năm qua thỉnh thoảng trong đầu cô cũng xuất hiện những nghi ngờ kiểu thế này, tại sao năm đó Tống Thu Hàn vẫn luôn bên cạnh cô, tại sao anh lại muốn cô trở thành người bạn thân nhất của mình. Thì ra anh cũng từng thích cô.

Cô quay người lại nhìn Tống Thu Hàn, hình như tối qua anh ngủ không được ngon giấc, trong mắt còn hằn cả tơ máu.

“Tớ cũng có bí mật muốn nói với cậu.” Lâm Xuân Nhi nhìn anh, cô cũng muốn thẳng thắn một lần.

“Hà...” Tống Thu Hàn ghé sát tai lại gần bên môi Lâm Xuân Nhi: “Cậu nói đi, tớ đang nghe đây.” Lâm Xuân Nhi nhìn thấy đôi tai hơi đỏ của anh, trái tim lại vô thức loạn nhịp: “Bức thư tình có nét chữ xấu ơ là xấu trên bàn học của cậu... là do tớ viết đấy.”

“Còn gì nữa không?”

“Còn nữa...” Lâm Xuân Nhi bật cười: “Tớ thích cậu, chắc là cậu biết rồi nhỉ.”

Tiếng cười này có thể chữa lành mọi đau khổ của Tống Thu Hàn, anh vươn tay ra bẹo má cô. Anh của thời niên thiếu thích bẹo má cô nhất. Lâm Xuân Nhi quay mặt lại: “Cậu bẹo đi, cậu bẹo đi.” Sau đó phồng má, đang trêu anh.

Đáng yêu như thế đấy.

Tiếp viên hàng không đi tới nói chuyện với Tống Thu Hàn: “Anh Tống, chào anh, anh là khách VIP trọn đời của hãng bay chúng tôi, chào mừng anh đã đi chuyến bay lần này. Do hôm nay bận bề nhiều việc nên mới tới chào hỏi chậm trễ, mong anh thứ lỗi.”

Lâm Xuân Nhi lấy tai nghe trong túi áo ra, vừa rời tiếp viên hàng không đã chào hỏi rồi, dĩ nhiên hiện giờ là đang bắt chuyện với Tống

Thu Hàn. Nhưng còn chưa kịp đeo tai nghe lên, cô đã nghe thấy Tống Thu Hàn nói với tiếp viên hàng không: “Có thể mang cho bạn gái của tôi một cốc nước chanh được không?”

Lâm Xuân Nhi nắm chặt tai nghe trong tay, ngoảnh đầu lại nhìn Tống Thu Hàn, anh đang mỉm cười nhìn cô.

“Nhưng em muốn uống coca lạnh cơ.” Lâm Xuân Nhi phối hợp làm nũng với anh, Tống Thu Hàn lại sa sầm mặt mày nói: “Không được, lạnh.”

Sau đó anh quay đầu lại nói với tiếp viên hàng không: “Một cốc nước chanh ấm nhé, cảm ơn.”

Hai chữ bạn gái này khiến Lâm Xuân Nhi rối bời, cô muốn hỏi Tống Thu Hàn một vài chuyện, ví dụ như trước đây anh từng yêu cô, vậy bây giờ thì sao? Nhưng Tống Thu Hàn lại cầm tai nghe của cô rồi đeo lên tai mình: “Nghe nhạc của em.” Sau đó ngả người vào thành ghế, anh đã mất ngủ cả đêm, lúc này lại đang ngồi bên cạnh Lâm Xuân Nhi, có một cảm giác thư thái thoải mái, cơn buồn ngủ cũng bất chợt ập đến.

“Ồ.” Lâm Xuân Nhi bật nhạc, ca từ thật đẹp: Em là đôi găng tay ấm áp, là cốc bia mát lạnh, là chiếc áo sơ mi mang theo mùi nắng, là giấc mộng ngày qua ngày của anh.

Tống Thu Hàn vươn tay qua thành ghế, nhích lại từng chút một, là tay của Lâm Xuân Nhi. Anh không biết mình làm thế này liệu có sẵn sàng quá không, tay anh để ở đó, đang dẫn đo xem liệu có nên tiến thêm không thì chợt có một bàn tay nhỏ nhắn man mát chạm vào ngón tay của anh. Trái tim của Tống Thu Hàn tựa như sét đánh vang trời, cuối cùng cũng giờ tay nắm lấy tay cô. Lâm Xuân Nhi cảm thấy mình không cần phải hỏi nữa, bàn tay của anh đã nói cho cô biết đáp án. Thì ra cô và anh có cùng chung một suy nghĩ, cho dù là trước đây hay là hiện tại.

Bài hát kia vẫn đang phát, em thuần khiết, ngây thơ, hết như thủy tinh, ánh nắng đổi hướng cũng vì chiếu qua người em.

Tống Thu Hàn chưa từng hạnh phúc như thế, anh nghĩ có lẽ hạnh phúc chính là cảm giác này. Còn Lâm Xuân Nhi thì lại rụt tay về, sau đó đan tay vào tay anh, mười ngón tay đan vào nhau, khiến niềm vui sướng trong lòng anh sắp tràn cả ra ngoài.

Người anh yêu.

Đây chính là bài thơ anh dành tặng em.

Tống Thu Hàn nắm tay Lâm Xuân Nhi ngủ bù một giấc ngon lành, thậm chí anh còn mơ thấy một giấc mộng đẹp. Trong giấc mơ anh và Lâm Xuân Nhi, còn có cả Tiêu Muội và Trần Khoan Niên lái chiếc xe việt dã cỡ lớn của anh, rong ruổi trên thảo nguyên Hulunbuir, cơn gió thổi bay mái tóc dài của Lâm Xuân Nhi, thỉnh thoảng cô lại nhìn đàn cừu, đàn ngựa, đàn trâu ở bên ngoài, thỉnh thoảng lại liếc nhìn anh. Tình yêu và tự do đều tồn tại trong giấc mộng ấy.

Khi máy bay hạ cánh, Lâm Xuân Nhi khẽ cử động ngón tay trong lòng bàn tay anh, đang gọi anh nên thức dậy rồi. Tống Thu Hàn mở hé mắt, thấy mặt trời của Giang Nam xuyên qua cửa sổ máy bay chiếu vào gò má của cô. Lâm Xuân Nhi lấy chiếc tai nghe của mình trên tai anh xuống bỏ vào trong hộp, rồi phát hiện Tống Thu Hàn không có ý định buông tay mình ra.

“Lâm Xuân Nhi.” Tống Thu Hàn lại cất tiếng gọi cô, gương mặt dịu dàng của Lâm Xuân Nhi sáp lại gần, cô nghe thấy anh nói: “Bắt đầu từ ngày hôm nay, hãy để chúng ta cùng nhau du lịch vòng quanh thế giới nhé.”

Lâm Xuân Nhi nhìn anh, khước mắt cô đỏ hoe. Hôm nay đã có vài lần cô muốn khóc, lúc anh nói với cô rằng anh không đi nữa, lúc anh nói thờn niên thiếu anh cũng thích cô, lúc anh nắm lấy tay cô, còn cả lúc này, anh nói muốn đi du lịch vòng quanh thế giới với cô. Cô cảm thấy

mình không thể mất kiểm soát, không khóc lóc trước mặt mọi người cũng là một vẻ đẹp của người trưởng thành, thế là cô gật đầu: “Thế giờ chúng ta có thể buông tay ra được chưa?”

“Không được.” Tống Thu Hàn từ chối thẳng thừng.

“Nhưng em còn phải lấy vali nữa.”

Tống Thu Hàn đứng dậy, Lâm Xuân Nhi cũng phải đứng dậy theo anh, anh mở giá để hành lý bằng một tay, lấy vali của cô xuống, rồi lại lấy vali của mình xuống, hai chiếc vali tựa lưng vào nhau.

“Em còn muốn lấy gì nữa không?” Tống Thu Hàn làm xong mọi thứ, nhìn cô.

“Hết rồi.” Lâm Xuân Nhi nhìn sang khoang máy bay phía sau, Tiêu Muội và Trần Khoan Niên đi tới, mặt cô hơi đỏ.

Tống Thu Hàn cảm nhận được sự lúng túng của cô, anh bật cười, buông tay cô ra rồi lại gọi cô một tiếng: “Lâm Xuân Nhi.”

“Hả?”

“Buổi tối có muốn uống chút rượu vang không?”

Anh nói uống rượu, tất nhiên cô sẽ gật đầu: “Có có, rượu vang nóng nóng, thêm vài quả mơ nữa...”

“Uống rượu xong, em có muốn đi dạo với anh không?” Tống Thu Hàn lại hỏi cô.

“Muốn...”

“Vậy có muốn xem kịch hát với anh không?”

...

Lâm Xuân Nhi ngược cầm lên nhìn anh, thấy được sự xảo quyết trên gương mặt anh, bấy giờ cô mới nhận ra anh đang trêu mình, cô đỏ mặt lan đến tận cổ, cuối cùng Tống Thu Hàn cũng phải phì cười.

Họ đi ra khỏi sân bay, thuê một chiếc xe rồi lái thẳng đến Ô Trấn. Non sông ở Giang Nam nhanh chóng lướt qua trước mặt, Trần Khoan Niên nhìn Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi qua kính chiếu hậu, sau đó ho khan: “Đêm nay ngủ thế nào đây nhỉ? Bấy giờ trả lại một phòng còn kịp không?” Anh ta trêu Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi, trông hai người rất lúng túng, không biết trên máy bay đã xảy ra chuyện gì rồi.

“Trả đi, cậu ngủ trên cầu.” Lâm Xuân Nhi nghiêng người về phía trước sáp lại gần ghế lái phụ: “Dù sao thì Tiêu Muội nhà tớ cũng sẽ ngủ với tớ, phải không?”

“Đúng vậy!” Tiêu Muội quả quyết gật đầu, cô ấy sẽ luôn đứng về phía Lâm Xuân Nhi.

“Ồ kìa, đã bàn bạc xong xuôi rồi cơ mà...” Trần Khoan Niên thấy Tiêu Muội muốn đổi ý thì cuống cuồng, Tiêu Muội nhanh chóng tiến lên bịt miệng anh ta lại: “Anh không được ăn nói linh tinh, ai bàn bạc xong xuôi với anh chứ?”

Lâm Xuân Nhi kéo tay Tiêu Muội lại: “Tha mạng cho cậu ấy đi, để cậu ấy lái xe đàng hoàng.”

Tống Thu Hàn mỉm cười nhìn họ ầm ĩ một trận, sau đó nghiêng đầu nhìn cảnh tượng bên ngoài cửa sổ. Anh đang lên kế hoạch trong đầu, xem nên đàm phán với công ty thế nào. Quyết định ban đầu của công ty là muốn sau khi anh làm việc ở trong nước xong sẽ đến Singapore làm tổng giám đốc khu vực châu Á. Bấy giờ anh quyết định ở lại nước lâu dài, việc này trái với kế hoạch của công ty. Tống Thu Hàn đang nghĩ, nếu như đàm phán với công ty thất bại, có lẽ anh sẽ phải bắt đầu lại từ đầu.

Lúc đến Ô Trấn, trời cũng đã gần tối, quả nhiên giống như những gì Lâm Xuân Nhi nói, mùa đông ở Ô Trấn không được tươi tốt như mùa hạ nhưng lại có một vẻ đẹp hoang tàn khác. Dải nắng đỏ thẫm phủ trên mặt nước, lặn dần theo từng gợn sóng, thuyền ô bông đưa họ đi đến nhà trọ, Tống Thu Hàn và Trần Khoan Niên cao đến nỗi đung đầu vào cạnh cửa, họ bắt lực thờ dài.

“Là vì nhà trọ này nằm trên mặt nước, sáng sớm mở cửa sổ ra là có thể thấy được Ô Trấn bao quanh bởi sương mù, vì vậy tớ mới không chọn khách sạn ở bên kia!” Lâm Xuân Nhi giải thích, sau đó cười nói: “Ai bảo các cậu cao như thế chứ!”

“Nói có lý lắm.” Tống Thu Hàn vỗ nhẹ lên đầu cô rồi hỏi: “Đói chưa?”

Lâm Xuân Nhi gật đầu: “Đói lắm rồi.”

“Đi ăn thôi.” Anh nắm tay Lâm Xuân Nhi trước cái nhìn của Trần Khoan Niên và Tiêu Muội, sau đó nghe thấy hai người kia ngạc nhiên nói: “Hai người?”

Tống Thu Hàn bật cười, cũng không để ý đến họ mà nắm tay Lâm Xuân Nhi đi ra khỏi nhà trọ.

Trần Khoan Niên đuổi đến trước mặt họ, chỉ vào đôi tay đang nắm chặt lấy nhau của họ rồi hỏi: “Hai người nắm ngăm ngăm với nhau à? Chuyện từ khi nào vậy? Sao tôi lại không biết gì?”

“Sao thế? Chỉ cậu mới yêu được chắc?” Tống Thu Hàn nhìn bàn tay đang khua khua của anh ta rồi nói: “Tránh ra, bạn gái tôi đói rồi.” Tiêu Muội đứng bên cạnh bật cười.

Ô Trấn vào đông lạnh ẩm, Lâm Xuân Nhi rất biết cách chăm sóc bản thân, quần áo cô mặc rất dày. Còn Tống Thu Hàn mặc một chiếc áo da đắt tiền phối cùng chiếc quần jean thụng, quàng một chiếc khăn lông dê, không phù hợp với hình tượng thường ngày của anh lắm,

trông quá ngông, khiến Lâm Xuân Nhi phải nhìn đi nhìn lại rất nhiều lần.

Đột nhiên cô nhớ lại giấc mộng thời niên thiếu, khi về già họ sẽ từ chậm rãi làm cuộc hoa n á i trong một chiều nắng ấm, sau đó nắm tay cùng nhau tới chợ mua đồ. Suy nghĩ đẹp đẽ này khiến gò má cô ửng hồng, đưa mắt nhìn sang chỗ khác.

Trần Khoan Niên vẫn luôn đau đầu tới việc phóng thích sức mạnh hồng hoang trong cơ thể, thế là ăn cơm xong bèn kéo Tiêu Muội rời đi. Tống Thu Hàn nắm tay Lâm Xuân Nhi, tản bộ với cô trên con đường lát đầy đá xanh. Cảm giác vừa yên bình lại vừa tươi đẹp này khiến một ngày vất vả đường xa cuối cùng cũng có dáng vẻ nên có của nó.

Ở trong con đường nhỏ tối tăm, họ là đôi nam nữ bình thường trên thế gian này, do đang đứng bên cạnh người mình yêu nên trái tim cứ đập liên hồi, làn gió lạnh lướt qua gò má Lâm Xuân Nhi, cô ngẩng đầu lên nhìn ngọn đèn trong lồng đèn đỏ, có vài bông tuyết rơi xuống.

“Tuyết rơi rồi.” Cô lẩm bẩm.

Tống Thu Hàn ngẩng đầu lên nhìn, đúng vậy, đêm nay Giang Nam có tuyết rơi, mọi thứ đều rất vừa vặn.

Tống Thu Hàn dừng bước, đứng trước mặt Lâm Xuân Nhi, nhìn thấy làn khói phả ra giữa đôi môi cô, bay lên trên lông mày, anh đưa hai tay lên ôm mặt cô, nhìn vào đôi mắt của cô. Từ trước đến nay, anh không muốn trở thành người bạn thân nhất của cô, lúc nào anh cũng muốn được như bây giờ, có tình cảm nam nữ với cô. Anh chậm rãi cúi đầu hôn lên chóp mũi cô, nhẹ nhàng, sau đó lại hôn lên gò má cô, cũng cực kỳ dịu nhẹ. Lâm Xuân Nhi vô thức ngoảnh mặt đi, cô muốn lùi bước. Đúng vậy, cô muốn lùi bước, cô không muốn bước vào bất cứ mối quan hệ yêu đương nào, những người thân thiết nhất của cô đều sẽ rời xa cô, chỉ có tình bạn mới tồn tại mãi mãi.

Cuối cùng cô bật khóc, giọt nước mắt rơi xuống lòng bàn tay của Tống Thu Hàn. Anh lau nước mắt cho cô, ôm cô vào trong lòng rồi dịu dàng nói: “Lâm Xuân Nhi, không sao đâu mà.”

Nhưng những chuyện năm xưa đã biến thành nỗi đau âm ỉ trong lòng cô từ lâu. Cô nhớ tiếng trái tim cô vụn vỡ khi rời khỏi nhà ga sân bay, nhớ tới giọt nước mắt cuối cùng trên khoé mắt lúc mẹ cô rời khỏi thế gian, nhớ tới cảnh tượng khi lính cứu hoả và cảnh sát phá cửa xông vào, bố cô đang mở to mắt nằm trên vũng máu, nhớ khi cô rải tro cốt của bố trong ngày mùa đông tuyết rơi. Tro cốt khi đó bay đi, giống như cuộc đời nhẹ trôi, nhớ tới bà ngoại ngồi trên chiếc ghế, cơn gió thổi bay mái tóc bạc phơ của bà, mà bà cũng không còn hơi thở nữa. Cô không biết mình đã phải dành bao nhiêu thời gian mới có thể chữa lành bản thân. Cô cứ ngỡ những chuyện ấy đều đã trôi qua từ lâu, nhưng đêm nay, cô lại bật khóc đau đớn trong lòng Tống Thu Hàn.

Tống Thu Hàn ôm cô thật chặt, nói xin lỗi cô, xin lỗi, năm đó anh không nên rời đi.

Có những nỗi đau phải dùng cả đời mới có thể chữa lành, Tống Thu Hàn không sợ, anh ôm chặt Lâm Xuân Nhi rồi nói với cô: “Còn có anh ở đây mà, có anh ở đây...”

Vòng tay của Tống Thu Hàn quá đỗi ấm áp, lồng ngực của anh ôm trọn lấy sự suy sụp của Lâm Xuân Nhi. Thịnh thoảng có người đi ngang qua, nhìn đôi nam nữ đang ôm chặt lấy nhau, họ lại cảm thán: “Tình yêu thật đẹp.”

Đúng vậy, tình yêu thật đẹp.

Tiếng nước chảy róc rách ở Ô Trấn văng vẳng bên tai, trên sân khấu có người đang hát Hoa Cổ Đồng Hương. Chúng ta chỉ có một trăm năm cuộc đời, vào một đêm nọ trong một trăm năm cuộc đời ấy, chúng ta đã có được tình yêu.

Đêm nay, cuối cùng chúng ta cũng có được tình yêu.

Tống Thu Hàn mở điện thoại, tìm bức ảnh Trần Khoan Niên chụp, anh và cô ngồi đối diện nhau trong quán lẩu tồi tàn, hơi nóng từ nồi lẩu cay bốc lên, bên ngoài là cơn mưa rơi rả rích cả đêm, trước mặt đang chiếu bộ phim điện ảnh đen trắng. Anh đăng bức hình đó lên vòng bạn bè kèm dòng chú thích: Sau nhiều năm, cuối cùng anh cũng hiểu được, cuộc đời mà anh muốn chính là được cùng em sống một cuộc đời tràn đầy sức sống, ngày này qua ngày khác, không bao giờ dừng lại.

...

Lời tác giả.

Giải thích thêm: Chương này mượn ca từ trong bài nhạc dạo của kịch nói “Tê giác tình yêu”, cũng để kỷ niệm rất nhiều đêm trôi qua trong nhà hát.

Tất cả những thứ màu trắng em bắt gặp,

Đều sẽ trở nên đen như mực, không còn ánh sáng.

Tất cả muông thú đều thấy vô cùng tuyệt vọng vì không thể gọi tên em.

Tất cả đèn xanh ở ngã ba đều cho phép em đi qua tùy ý.

Tất cả la bàn đều sẽ chỉ hướng của em cho anh.

Em là ngọn gió không lộ dấu vết,

Em là ngọn gió mát lạnh thoảng qua,

Em là ngọn gió không để lộ tung tích,

Em là ngọn gió luôn tồn tại ở khắp mọi nơi.

Người yêu của anh, người yêu của anh, người yêu của anh, người yêu của anh, người yêu của anh, người yêu của anh, người yêu của anh.

Em là đôi găng tay ấm áp,

Là cốc bia mát lạnh,

Là chiếc áo sơ mi mang theo mùi nắng,

Là giấc mộng ngày qua ngày của anh.

Em thuần khiết, ngây thơ, hết như thủy tinh,

Em thuần khiết, ngây thơ, hết như dòng nước,

Em thuần khiết, ngây thơ, không gì có thể thay đổi được.

Ánh nắng vì chiếu qua người em,

Mà đổi hướng của nó.

Chương 64

“Mẹ kiếp.” Trần Khoan Niên chửi một tiếng, Tiêu Muội đang ngồi ngay ngắn ở đầu giường bên kia quay đầu lại nhìn anh: “Sao vậy?”

Trần Khoan Niên để điện thoại trước mặt cô: “Cậu chủ Tống làm việc nghĩa không chùn bước.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tiêu Muội cầm điện thoại nhìn kỹ, những lời yêu đương mãnh liệt của Tống Thu Hàn đâm thẳng vào mắt cô qua màn hình điện thoại khiến cô vô cùng sửng sốt. “Tống Thu Hàn... cái này...”

Trần Khoan Niên nhận lại điện thoại: “Em xem đi, Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi cũng yêu nhau rồi, chúng ta không thể bị lép vế được.”

“Hà?”

Anh ta tắt đèn, trong bóng tối Tiêu Muội khẽ gọi: “Này!”

Trần Khoan Niên im lặng không nói gì, hai tay ôm mặt cô, một lúc lâu sau mới nói: “Lúc trước anh là một kẻ ngốc, em cũng biết đúng chứ. Nhưng bây giờ anh nghiêm túc, anh muốn ngủ với em bởi vì anh yêu em.”

Tay Tiêu Muội nắm lấy cổ áo anh, mặt cô nóng như lửa đốt. Từ lúc biết nhận thức đến giờ, cô chỉ biết mỗi học. Sau khi học hành gần ba mươi năm, ngay cả chuyện tình yêu cũng giống như viết luận án. Trần Khoan Niên giống như một chảo dầu nóng, khiến cô nóng lòng

muốn nhấn chìm mình vào đó và được chiên nóng lên, cô muốn thử một tình yêu thật nóng bỏng. Cô ngẩng đầu lên cọ vào môi anh rồi nói: “Còn em thì lúc trước không muốn nhúng chàm. Nhưng hôm nay em muốn nhúng chàm.”

Trần Khoan Niên nghe cô nói vậy liền nổi giận: “Tình cảm của em với anh là nảy sinh dụ/c vọng với anh thôi sao?”

Tiêu Muội bật cười thành tiếng: “Đúng vậy, em nông cạn vậy đấy. Em nảy sinh dụ/c vọng vì anh...”

“Vậy cũng được, từ giờ trở đi anh sẽ để em muốn lấy gì thì lấy, muốn làm gì thì làm.”

Trần Khoan Niên không phải là người đứng đắn gì, anh từng có vô số phụ nữ, anh thờ phụng chủ nghĩa tự do, chưa bao giờ khiến bản thân phải chịu đựng. Muốn kiếm tiền thì kiếm, muốn tiêu tiền thì tiêu, có hứng thú với người phụ nữ nào thì nhất định phải có được người phụ nữ đó. Anh chưa từng muốn bị trói buộc vào bất cứ điều gì. Nhưng bây giờ lần đầu tiên trong đời anh nghiêm túc đến vậy.

Anh cẩn thận từng li từng tí, dịu dàng hết mực, nhưng cô thì sao, những năm qua luôn thiếu kinh nghiệm nên dù nói lời táo bạo thì giờ lại đang do dự và có ý muốn từ chối. Trần Khoan Niên cũng không nghĩ đến những kinh nghiệm trong quá khứ, anh kinh ngạc phát hiện, khi thật sự yêu một người phụ nữ, tới lúc thân mật với cô ấy chỉ cần hành động theo cảm xúc của mình là đã đủ hạnh phúc rồi. Tiếng rên khẽ khàng của cô khiến anh mê mẩn, hoàn toàn mất đi dáng vẻ nhã nhặn lịch sự giả tạo thường ngày mà biến thành một dã thú.

Hóa ra là vậy.

Tiêu Muội nhớ lại khi học cao học có một đàn chị đã nói với cô: “Không phải đàn ông nào cũng giống nhau đâu.” Khi đó cô không hiểu ý nghĩa trong đó, chỉ cho là mình không có nhiều kinh nghiệm và cũng chưa từng đi kiểm chứng. Thậm chí khi nói chuyện cùng người

khác về niềm vui sướng trong chuyện đó, kiến thức của cô cũng chỉ là nửa vời. Sau đó vì tò mò nên cô đã âm thầm đọc rất nhiều sách, hiểu rõ cấu tạo cơ thể phụ nữ, hiểu rõ rốt cuộc làm chuyện đó là như thế nào, tốt xấu khác nhau như thế nào. Cô cũng muốn trải nghiệm, nhưng chưa từng có cơ hội.

Cho nên, đúng là không phải đàn ông nào cũng giống nhau thật. Tiêu Muội nhắm mắt lại nghĩ, đàn chị còn bảo cô nhân lúc còn trẻ thì trải nghiệm nhiều hơn đi, lúc ấy cô không đồng tình với quan điểm này, nhưng hôm nay mới phát hiện chị ấy không gạt mình. Trong cuộc hành trình của đời người, những ai lướt qua đời mình, những người mình sẽ gặp gỡ đều đã được định sẵn, không thể trốn thoát.

Trần Khoan Niên cảm thấy mình giống như một tờ giấy trắng mới được tái tạo lại, tất cả những chuyện trong quá khứ đều chỉ là hư không, hôm nay mới là bắt đầu của một trải nghiệm mới. Anh muốn làm thật nhẹ nhàng với Tiêu Muội, nhưng cô lại khiến anh không tự chủ được. Lần này quả thực là một cuộc phiêu lưu, cho nên... lúc đó Loan Niệm đã nói nhất định phải có tình yêu, hóa ra là thế này!

Khách sạn cách âm không tốt, Lâm Xuân Nhi nghe thấy động tĩnh của bên đó thì cười khổ cắn tai nghe mở điện thoại lên. Nhìn thấy Triệu Vũ gửi một bức ảnh chụp màn hình vào nhóm “thiếu niên cùng lớp”, theo sau là một dấu chấm hỏi. Trong nhóm lập tức sôi trào, Lâm Xuân Nhi mở ảnh chụp màn hình để xem, hóa ra lời tỏ tình của Tống Thu Hàn. Một lời tỏ tình rất chi tiết, rất dài, khiến cô choáng váng vô cùng.

“Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi? Trời má, một đôi bạn thân lại thành người yêu sao?” Có người hỏi.

Lâm Xuân Nhi không biết nên trả lời như thế nào, cô không biết Tống Thu Hàn khi yêu sẽ cuồng nhiệt như vậy, muốn cho cả thế giới đều biết. Đang lúc ngây người thì thấy Tống Thu Hàn trả lời: “Đúng, cảm ơn mọi người.” Sau đó lần đầu tiên gửi bao lì xì trong nhóm.

Lâm Xuân Nhi bấm vào trang của anh thì thấy hôm trước anh cũng phát lì xì một lần, đó là khi cô đấu thầu. Cô lại không tìm được nước mắt, trong vòng bạn bè ít ỏi của Tống Thu Hàn chỉ có vài đường link, trong hai bức ảnh của anh có cô, một là hình chụp cô, một là hình chụp họ. Hôm nay cô đã khóc rất nhiều, Lâm Xuân Nhi lau nước mắt ngòai dậy hít một hơi thật sâu. Cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Một lúc sau cô mới gọi điện thoại cho Tống Thu Hàn, nghe thấy anh thở hổn hển: “Ơi?”

Tay còn lại của Tống Thu Hàn bỏ ra khỏi thắt lưng thể dục, sau đó nói: “Anh đang tập thể dục, đang đeo đai thể dục, có phải em đang có suy nghĩ xấu gì không thế?”

Lâm Xuân Nhi cười phá lên, sau đó nói: “Hai người Trần Khoan Niên còn chưa kết thúc hiệp một kia kìa.”

... “Nghe vui lắm hả?”

“Nghe xong thấy hơi mất kiểm chế.”

Hai người đồng thời phá lên cười. Sau khi ngừng cười cả hai đều yên lặng trở lại.

“Lâm Xuân Nhi.”

“Hửm?”

“Có phải em lại vừa khóc không?”

“Làm gì có.”

“Nhưng giọng em khàn lắm kìa.” Tống Thu Hàn dừng lại: “Anh không muốn em khóc.”

Lâm Xuân Nhi hắng giọng: “Em không khóc nữa, chỉ muốn gọi điện

thoại chúc anh ngủ ngon thôi.”

Đây là cô gái lúc trước anh luôn mong chờ mỗi tối trước khi đi ngủ có thể gọi điện cho mình chúc ngủ ngon, hoặc anh có thể gọi cho cô. Có lần đêm khuya anh tìm cách gọi điện thoại cho cô, nghe cô nhỏ giọng cẩn thận trả lời câu hỏi của anh, sau đó còn dặn dò: “Tổng Thu Hàn, người nhà tớ ngủ dễ tỉnh, sau này buổi tối cậu đừng gọi điện nhé, cảm ơn cậu.” Tổng Thu Hàn có hơi thất vọng, cũng hứa với cô sẽ không làm thế nữa.

Tổng Thu Hàn cầm điện thoại một lúc, nghe tiếng thở của Lâm Xuân Nhi, anh dụi dằm cười khế: “VẬY thì chúc em ngủ ngon.”

“Chúc anh ngủ ngon.”

Sau khi cúp điện thoại, Phương Gia Ly lại gọi đến, Tổng Thu Hàn ấn từ chối. Nhưng cô ta không nản lòng, vẫn gọi điện liên tục, Tổng Thu Hàn dứt khoát chặn số của cô ta luôn. Anh không có nghĩa vụ phải giải thích với Phương Gia Ly.

“Anh thật sự quen cô ấy rồi sao? Bây giờ anh đang ở đâu? Em đi tìm anh.” Phương Gia Ly gửi tin nhắn, cô ta không kiềm chế được cảm xúc nữa rồi. Trước giờ cô ta luôn cho rằng Tổng Thu Hàn chỉ nói cho có, từ đầu đến cuối luôn cho rằng Tổng Thu Hàn bất mãn với cuộc hôn nhân do gia đình sắp đặt nên mới không đồng ý kết hôn. Cho dù ngày hôm đó anh rời đi cùng Lâm Xuân Nhi và nói như vậy, nhưng cô ta chỉ cho rằng anh đang giận cô ta thôi.

Tổng Thu Hàn vẫn không trả lời lại, cài đặt cho tin nhắn của cô ta sang trạng thái không làm phiền, sau đó dậy tập thể dục. Anh phải tập thể dục, trong không khí mập mờ thế này, trong lòng anh chỉ nghĩ đến Lâm Xuân Nhi thôi, không thể nào ngủ yên được.

Đêm nay nhiều người đã xác định là không thể ngủ.

Sau khi Viên Như kết thúc buổi quay đêm nhìn thấy tin tức trong

nhóm thì sừng sốt hồi lâu, lúng túng nói: “Chuyện gì nên đến nhất định rồi sẽ đến, dù muộn thế nào nó cũng sẽ đến thôi.” Giấc mộng thời thiếu nữ của cô ta đã tan vỡ.

Điện thoại của Kiều Hận Văn đã dừng lại ở trang của Tống Thu Hàn lâu lắm rồi. Vương Cảnh thấy thế bèn nói: “Có người nhanh chân đến trước rồi.”

Anh ta nhún vai: “Nhanh chân đến trước chưa hẳn có thể cười đến cuối cùng.”

Ở nước Mỹ xa xôi, ông Tống nhìn thấy tin tức này cũng cau mày.

Cả Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi đều đang rung động không thôi vì tình yêu vừa mới bắt đầu, nhưng họ không biết rằng lúc này nguy cơ đang bủa vây tứ phía. Tình yêu của họ vừa mới bắt đầu đã phải chuẩn bị đón nhận mọi gian khổ trên thế gian.

...

Lâm Xuân Nhi đẩy cửa sổ ra, nhìn thấy sương mù Ô Trấn buổi sáng như mong muốn. Lớp sương mù mờ mịt bao phủ trên mặt sông, dòng sông lững thững chảy về phương xa. Cầu Phùng Nguyên lờ mờ trong sương sớm, mấy cụ già dậy sớm ngồi bên đầu cầu lật xem một bản sách cũ khi xưa.

Cô nhìn thấy trong làn sương mù có một người từ xa tiến lại gần, đứng trên bờ kè cũ bên sông nhìn cô. Cái nhìn kia như mang theo sương gió của cổ trấn ngàn năm.

Tống Thu Hàn dậy sớm thật đấy.

Lâm Xuân Nhi mặc áo khoác, ra, bước ra ngoài chạy đến chỗ anh. Tống Thu Hàn thấy mặt cô càng ngày càng rõ, cô chạy nhanh như vậy, cứ như sợ người khác phải đợi lâu lắm vậy.

“Sao anh dậy sớm thế?” Lâm Xuân Nhi rút tay trong túi áo ra, nhét vào lòng bàn tay đang thực trong túi áo của Tống Thu Hàn, Tống Thu Hàn nắm lại, cảm thấy hơi lạnh. Anh mở lòng bàn tay mình ôm chặt lấy tay cô, sau đó mới trả lời: “Đêm qua mấy lần anh buồn ngủ, nhưng Trần Khoan Niên cứ như lắp động cơ điện ấy... Tới khách sạn sau chúng ta chọn khách sạn nào có cách âm được không? Không được thì không ở gần họ nữa nhé?”

Lâm Xuân Nhi giơ cánh tay còn lại lên chỉa ra ba ngón tay thon dài: “Em đếm rồi, ba lần, hy vọng về già Trần Khoan Niên vẫn có được sức khỏe như vậy, nếu có thể lên núi xuống biển không gì không thể thì càng tốt. Khi về già chúng ta sẽ thuê cậu ấy làm lao công chăm sóc trang viên của chúng ta.”

Tống Thu Hàn bị cô chọc cười: “Sao em biết là ba lần? Em chắc chắn không bỏ sót chứ?”

“Không đâu, em nghe rõ ràng lắm luôn...” Lâm Xuân Nhi thờ dãi: “Chỉ mong đêm qua cậu ấy hết sức rồi, đêm nay yên tâm đọc sách thánh hiền đi...”

“Khả năng không cao đâu.” Tống Thu Hàn liếc cô: “Rốt cuộc khách sạn sau cách âm có tốt không?” Liên tiếp hai ngày Tống Thu Hàn đều ngủ không ngon, hiện giờ dưới mắt cũng đã có quầng thâm.

“Ngoại trừ chỗ này thì ở đâu cũng tốt cả.”

“Vậy thì được rồi, anh lo anh sắp đột tử mất.” Tống Thu Hàn cười khổ nói.

Hai người nắm tay nhau đi dạo cho đến khi sương mù tan đi, trời đã sáng hẳn.

“Hay là chúng ta đi ăn mì thịt cừu đi?” Lâm Xuân Nhi hơi đói bụng.

“Lần sạc pin đầu tiên của ngày hôm nay hả?” Tống Thu Hàn véo má

cô: “Đi thôi.”

Hai người tìm một quán nhỏ, mỗi người gọi một bát mì thịt cừu và một món ăn kèm. Lâm Xuân Nhi nghĩ đến món bánh Định Thắng dẻo mềm liền bảo Tống Thu Hàn chờ mình, cô chạy ra ngoài mua hai cái, khi trở lại trên trán đã lấm tẩm mồ hôi. Tống Thu Hàn lau mồ hôi cho cô rồi nói: “Không chạy có được không? Anh đâu có vợ, hay là lần sau nói với anh, để anh đi mua cho.”

Lâm Xuân Nhi đặt vào lòng bàn tay anh một miếng bánh nếp trắng Định Thắng mềm dẻo: “Em sợ nguội mất.” Năm đó để tiết kiệm một ít tiền mà cô đã ngồi xe điện, chỉ mười mấy phút nhưng đã lỡ mất cơ hội từ biệt anh. Từ đó về sau Lâm Xuân Nhi không bao giờ để người khác phải chờ đợi mình nữa. Nếu cô có hẹn thì sẽ ra ngoài từ sớm, sẽ không bao giờ chọn phương thức vận chuyển tương đối mất thời gian để tiết kiệm tiền nữa.

Tống Thu Hàn hiểu suy nghĩ của cô, anh cắn một miếng bánh Định Thắng rồi gật đầu: “Ngon, cũng thơm nữa.”

Mì thịt cừu được bung lên, trong bát có một miếng thịt cừu rất to đã hầm nhừ, Lâm Xuân Nhi cắn một miếng: “Mùi vị vẫn như cũ.”

“Em từng đến Ô Trấn nhiều lần rồi sao?” Tống Thu Hàn thấy hình như cô rất quen thuộc với nơi này, bèn hỏi.

“Lúc trước có hai ba ngày nghỉ phép mà lại không thể đi quá xa, thế là em đã xách túi đến Chiết Giang, tìm một khách sạn ở lại. Ban ngày thì đọc sách phơi nắng, ban đêm ra ngoài đi dạo.” Lâm Xuân Nhi kể cho Tống Thu Hàn những chuyện khi mình ở một mình: “Có một lần ở Ô Trấn em uống hai bát rượu gạo mận xong thấy chóng mặt, đầu óc lơ mơ đi vòng một vòng.”

“Người khác có cười em không?”

“Đương nhiên là không. Dù sao có rất nhiều người phương Bắc đều

không biết uống rượu gạo, em cũng không phải người duy nhất xoay vòng vòng như vậy, đi đường đụng vào vai người ta cũng là chuyện bình thường thôi.” Lâm Xuân Nhi cười khúc khích, Tống Thu Hàn tưởng tượng đến cảnh say xỉn của cô lúc đó, không khỏi bật cười thành tiếng: “Tối hôm qua Trần Khoan Niên ti nh trừ ng lên não nên mọi người chưa được tận hưởng, tối nay phải ăn cơm cho ngon, tìm một quán bar nghe nhạc uống rượu được không?”

Lâm Xuân Nhi húp một ngụm canh thịt dê nóng hổi, để bát xuống rồi suy nghĩ: “Vậy nếu hôm nay não cậu ấy vẫn còn đầy ti nh trừ ng thì sao...”

“Vậy chỉ anh với em đi thôi. Không dẫn theo bóng đèn nữa.” Tống Thu Hàn đứng dậy tính tiền, phát hiện Lâm Xuân Nhi đã thanh toán rồi, nhưng anh cũng không nói gì, chỉ dắt tay cô ra khỏi quán ăn nhỏ.

Thấy anh không nói gì, Lâm Xuân Nhi đoán anh có chuyện không vui, cô cẩn thận suy nghĩ lại, hình như bắt đầu từ lúc đứng dậy thanh toán. Thế là cô nói: “Lúc em ra ngoài mua bánh Định Thắng thấy quầy lễ tân không có người xếp hàng nên mới tiện tay trả tiền luôn.”

“Ừ.”

“Sau này em nhất định sẽ không thanh toán, tất cả đều để anh trả hết.”

“Đừng, em cứ trả đi.” Tống Thu Hàn lấy di động ra chuyển tiền cho cô: “Nhận đi.”

“Cái gì?” Lâm Xuân Nhi cầm di động hỏi anh: “Anh thích chia đôi tiền với em sao?” Nhưng sau khi mở máy ra xem, cô liền sững sốt, Tống Thu Hàn không hề chia tiền, anh gửi cả một khoản tiền cực lớn cho cô: “Không phải người Mỹ yêu đương đều chia đôi tiền à?”

“Anh không phải người Mỹ.” Tống Thu Hàn cầm lấy điện thoại di động của cô bấm nhận tiền: “Em thích thanh toán thì sau này để em

trả hết.”

Anh không muốn để Lâm Xuân Nhi tự dùng tiền của mình. Cũng không phải anh theo chủ nghĩa đàn ông, mà vì từ thời niên thiếu anh và Lâm Xuân Nhi đã không thể phân rõ, sau khi gặp lại anh càng không muốn cô tiêu một xu nào. Lúc đầu là anh tưởng cô thiếu thốn, lo cô vì tiền mà gặp khó khăn. Còn về sau là do trong lòng anh luôn coi Lâm Xuân Nhi là người đặc biệt.

Đặc biệt là, anh còn muốn trao cho cô tất cả những gì anh có.

Chương 65

Lần đầu tiên trong đời Tống Thu Hàn nghiêm túc nhìn ngắm Giang Nam. Anh từng đến đây với bố mẹ khi còn nhỏ nhưng không có ấn tượng sâu sắc với nơi này.

Lần này trở lại, anh đã thực sự yêu Giang Nam sâu sắc rồi.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Trong mắt Lâm Xuân Nhi, Giang Nam đượm hương vị văn nhân. Cô vừa đi vừa giải thích cho anh những điển cố và lịch sử của nơi này, cách giải thích khác với những lời của hướng dẫn viên, mang theo hơi thở cuộc sống. Ví dụ như khi cô nói đến Tam Bạch Tửu, từng hàng thùng rượu khổng lồ đứng đó, chờ đợi nhiều năm để được người ta đánh thức. Ông già râu bạc ngồi bên vò rượu đổi “tam bạch” thành “tứ bạch”. Cô nói đến chuyện xường nhuộm: “Mộc Tâm tiên sinh nói những thứ tự mình biết không hề giống với của những người khác, đời người chỉ như gió thổi. Anh nhìn miếng bạt in hoa xanh treo trên kia đi, trông như tạo hình cho ngọn gió không có hình dạng ấy. Ngày xưa con gái trong trấn đi đâu xa bao giờ cũng quấn một mảnh vải hoa như vậy, cắt thành khăn đội đầu, váy hoa, dây buộc tóc, đi đến đâu người cùng quê cũng nhận ra, họ sẽ nói đây là cô gái của Ô Trấn.” Nói xong, cô chạy vào một quán ven đường mua hai chiếc khăn hoa màu lam, cô và Tiêu Muội mỗi người cột một cái đội lên đầu, lập tức biến thành hai cô gái phương Nam.

Cô và Tiêu Muội cùng soi gương trong cửa hàng, Trần Khoan Niên nói với Tống Thu Hàn: “Cô ấy vẫn như xưa, lúc vui vẻ trở lại là líu lo không ngừng.”

“Nhu vậy tốt biết bao.” Tống Thu Hàn khen. Ánh mắt anh chưa từng rời khỏi Lâm Xuân Nhi, anh thích nghe cô nói chuyện, trước giờ vẫn luôn thích, vạn vật tưởng như vô hồn, nhưng trong miệng cô đều trở nên có linh hồn. Cô gái yêu dấu của anh có một sức mạnh kỳ diệu.

“Còn nữa, cậu biết đêm qua Phương Gia Ly nổi điên không?” Trần Khoan Niên hỏi anh.

“Cậu không cần để ý tới cô ta.”

“Đương nhiên là tôi mặc kệ cô ta rồi. Tối hôm qua bận rộn, sáng nay mới nhìn thấy. Loan Niệm cũng nói với tôi đêm qua Phương Gia Ly tìm cậu ấy, mắng cậu ấy một trận, nói bọn tôi tiếp tay cho phờng bất lương.” Trần Khoan Niên bĩu môi: “Cô ta đề cao mình quá đấy. Tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu một câu thôi, Phương Gia Ly có phát điên cũng không sao, nhưng cậu đã bao giờ nghĩ đến hậu quả khi đăng tin trên trang của cậu chưa?”

“Ví dụ?”

“Ví dụ như chú Tống.” Trần Khoan Niên nhắc nhở Tống Thu Hàn rằng anh vẫn còn có một người bố không dễ chọc vào.

Tống Thu Hàn nhìn Lâm Xuân Nhi đang ngắm quần áo trong cửa hàng, nói: “Tôi đã đăng lên tức là đã suy nghĩ thấu đáo, không phải nhất thời xúc động.”

“Vậy thì anh đây cũng chỉ có thể chúc cậu thành công thôi.”

Tống Thu Hàn nhún vai đi vào cửa hàng. Anh chỉ vào một bộ quần áo nói với Lâm Xuân Nhi: “Có dám mặc không?”

Lâm Xuân Nhi nhìn sang, thấy một chiếc áo hoa dài liền dựng cổ đáp lại: “Sao không dám mặc?” Nói rồi, cô cầm một chiếc vào phòng thử đồ, lúc trở ra thì tóc đã rẽ làm hai, tết thành hai bím tóc dày, giống

như cô gái thời Dân Quốc. Tống Thu Hàn không thể rời mắt, rốt cuộc Lâm Xuân Nhi luyện thế nào ra được nhiều bản lĩnh vậy? Mặc cái gì cũng xinh muốn chết, trông cực kỳ ra dáng.

“Ôi, cô em này xinh quá nhỉ!” Tiêu Muội trêu ghẹo.

Lâm Xuân Nhi đành mặt, cầm lấy cuốn sách gáy dọc bên cạnh để trên tay: “Thiếu niên hùng mạnh thì đất nước sẽ hùng cường; đọc sách để quật khởi nước nhà; Trước cửa nhà tôi có hai cái cây, một cây là cây táo, cây kia cũng là cây táo.” Trông cô giống nữ học sinh thời Dân Quốc y như đúc, khiến ngay cả những người khách khác bước vào cửa hàng nhìn cô cũng không nhịn được cười.

Tống Thu Hàn bước tới xoa đầu cô, cười nói: “Nghịch ngợm quá đấy, lại còn xinh nữa.”

“Vậy anh có dám mặc không? Em thấy cái áo này đẹp đấy.” Lâm Xuân Nhi chỉ vào chiếc áo dài màu xanh đậm bằng vải bông.

“Tất nhiên anh sẽ không thua em.” Tống Thu Hàn cầm quần áo bước vào phòng thử đồ. Những du khách vừa rời đi vào cửa hàng cũng chưa rời đi, họ đứng đó chờ anh đi ra. Tống Thu Hàn thay một chiếc áo choàng dài đi ra, dáng anh cao lớn đẹp trai như công tử thời xưa khiến mọi người phải xuýt xoa. Anh đứng bên cạnh Lâm Xuân Nhi cười hỏi chủ cửa hàng: “Xứng đôi không ạ?”

Một du khách không nhịn được trả lời thay: “Quá xứng đôi, một cặp trời sinh!”

Lâm Xuân Nhi nhìn Tống Thu Hàn, mặt mày cong cong hiện lên vẻ gian xảo, cô nghiêng đầu hỏi: “Hôm nay mặc thế này nhé?”

Tống Thu Hàn lùi lại một bước bắt chước dáng vẻ người ngày xưa, hơi khom người về phía Lâm Xuân Nhi rồi nói: “Cô nương, mời.”

“Chúng tôi cũng muốn!” Trần Khoan Niên chọn một bộ cho Tiêu Muội,

một bộ cho mình, bốn người đẹp đẽ như ngọc, cùng bước ra ngoài. Nhiều du khách tưởng có đoàn làm phim đến đây nên tự động đứng sang một bên nhường đường cho họ. Tống Thu Hàn quay đầu nhìn Lâm Xuân Nhi, anh lo cô lạnh nên rẽ vào một cửa hàng khác mua khăn quàng cổ cho cô và Tiêu Muội, ném một chiếc cho Trần Khoan Niên, chiếc còn lại thì cầm trên tay, kéo Lâm Xuân Nhi đeo khăn cho cô, thắt nút theo kiểu cũ. Lâm Xuân Nhi ngoan ngoãn nhìn anh khiến lòng anh nhộn nhạo, anh cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô. Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại nhịp tim đập của cô và Tống Thu Hàn.

Trần Khoan Niên chụp ngay một tấm ảnh, gửi vào trong nhóm chat của bốn người bạn thân: “Tôi nghĩ chắc hẳn các cậu phải ghen tị với tôi lắm, dù sao thì tôi cũng thấy được cảnh cả đời này các cậu cũng không thấy được, cậu chủ Tống đang hôn một cô gái cực kỳ thắm thiết nhé, chặc chặc.”

Tất nhiên Tống Thu Hàn không biết họ đang trêu chọc mình, trước khi đi anh đã bàn giao xong công việc và nói trước với mọi người về thời gian tập trung xử lý công việc mỗi ngày, cho nên hiện giờ khi anh đang ở cùng Lâm Xuân Nhi, điện thoại hoàn toàn trở nên dư thừa.

“Còn lạnh không?” Anh chăm sóc cô như thể cô không biết chăm sóc bản thân vậy. Anh quên mất trong mười năm không có anh, cô cũng đã chăm sóc bản thân rất tốt.

Lâm Xuân Nhi lắc đầu: “Không lạnh nữa.”

“Vậy chúng ta đi thuyền Ô Bồng nhé?”

“Được.”

Anh dịu dàng vô cùng, hoàn toàn không còn dáng vẻ sắc bén như khi ở nơi làm việc, còn cô thì ngoan ngoãn dịu hiền, cũng quên đi mình là nữ vương vượt qua mọi chông gai. Cô để mặc anh nắm tay dắt lên thuyền Ô Bồng ngồi, tựa vào vai anh, lắng nghe tiếng mái chèo khua trên mặt nước. Tiêu Muội ngồi đối diện nháy mắt với cô. Hai ngày

nay hai người không có nhiều thời gian ở riêng, nhưng Lâm Xuân Nhi lập tức hiểu ra ngay, trong lòng mừng thay cô ấy. Lâm Xuân Nhi cũng giơ ba ngón tay nháy mắt với Tiêu Muội. Đương nhiên Tiêu Muội hiểu ý cô, một đêm ba lần, mặt cô ấy lập tức đỏ bừng.

Lâm Xuân Nhi cười cô ấy, lấy di động ra gửi cho cô ấy một tin nhắn: “Tối qua làm chuyện đó có thỏa mãn không?” Sau đó nhướn mày nhìn Tiêu Muội.

Tiêu Muội lấy điện thoại di động ra xem, đỏ mặt đáp lại cô: “Tuyệt không thể tả.”

Lâm Xuân Nhi cất điện thoại đi, quay người nhìn những ngôi nhà cổ kính bên bờ sông. Cô nhớ lần đầu tiên mình đến Ô Trấn là vào mùa hè, những ngôi nhà được bao phủ bởi dây leo xanh tươi tốt và những bông hoa không tên nở rộ bên dòng sông, cô vừa uống một bát Tam Bạch Tửu xong, tay cầm mấy quả mơ xanh bước lên thuyền Ô Bồng.

“Em đang nghĩ gì vậy?”

Tống Thu Hàn chống khuỷu tay lên trên cạnh thuyền, nhẹ giọng hỏi cô.

“Nghĩ tới lần đầu tiên em đến đây, lúc đó em nhớ đến anh.” Lâm Xuân Nhi nhìn Tống Thu Hàn, cô nói thật. Cô cầm mấy quả mơ xanh bước lên thuyền Ô Bồng, nhét một quả vào miệng nhưng chua quá, làm cô nhe răng trợn mắt, người lái đò cười hỏi cô bạn trai đâu? Cô nói bạn trai đang ở Mỹ. Ban đầu chỉ là một câu nói đùa, nhưng cô lại chợt nhận ra vì sao mình không nói bạn trai ở Phần Lan, Thụy Điển hay đâu đó ở trong nước mà lại nói anh ấy đang ở Mỹ.

Tống Thu Hàn nhìn cô, trong lòng thầm nghĩ, thật sự chưa từng thấy người phụ nữ nào dịu dàng như cô. Sự dịu dàng của cô ẩn trong nét mặt, ẩn trong cả trái tim. Sự dịu dàng trên mặt cô chỉ cần để ý là có thể nhận ra, nhưng phải chịu khó để tâm thì mới nhìn thấu sự dịu

dàng trong trái tim cô.

Người lái đò như bị họ lây nhiễm, cũng bắt đầu hát một bài ca về thuyền. Không phải tất cả du khách đến Ô Trấn đều có thể được nghe hát trên thuyền thế này. Người trên bờ dừng lại nhìn thử, thấy một chiếc thuyền nhỏ trôi trên mặt nước trong xanh, người chèo thuyền đội mũ đang hát, có hai cặp nam nữ theo phong cách cổ đang ngồi trên thuyền ngắm phong cảnh. Khung cảnh như quay ngược thời gian nghìn năm trước, con người như trở thành những truyền thuyết bất hủ kia.

Tống Thu Hàn nhìn Lâm Xuân Nhi, nhìn đến mức cô không còn chỗ trốn, cô nhẹ giọng nói với anh: “Tống Thu Hàn, đừng nhìn em nữa.”

Tống Thu Hàn cũng không thu hồi ánh mắt, nhưng trong mắt lại hiện lên ý cười: “Vì sao?”

“Anh nhìn em như thế làm em muốn hôn anh.”

Lâm Xuân Nhi quay mặt đi, tối hôm qua khi Tống Thu Hàn định hôn cô, cảm xúc của cô đang không ổn định. Cô không biết Tống Thu Hàn thấy cảnh tinh thần cô sụp đổ thì sẽ nghĩ thế nào, nhưng cô cũng không thể khống chế được bản thân. Cô đã tháo bỏ mọi nguy trang trước mặt Tống Thu Hàn, vì cô chắc chắn anh sẽ không vì chuyện đó mà rời xa cô. Đêm qua nằm trên giường cô nghĩ đến cái ôm ấm áp của Tống Thu Hàn mà cảm động vô số lần.

Ngón tay Tống Thu Hàn miết nhẹ vành tai đỏ ửng của cô, sau đó ghé sát vào tai cô: “Nếu đêm nay tuyết còn rơi thì anh sẽ hôn em trong tuyết.”

Tống Thu Hàn vẫn nhớ bức thư đó. Lâm Xuân Nhi nói là đưa giúp người khác, nhưng những bức thư mà cô đưa cho anh, anh không hề vứt bỏ một lá nào. Thậm chí anh còn đọc rất cẩn thận. Đêm qua anh trần trọc không ngủ, nhớ tới một bức thư trong đó, có một câu rất táo bạo, cô nói: Tớ nằm mơ, mơ thấy cậu hôn tớ trong trời tuyết rơi.

Lời thì thầm chỉ hai người nghe được nhưng biểu cảm của họ đã cho cả thế giới biết họ vừa nói những lời tâm tình cực kỳ bù tai. Những lời tâm tình vừa bù tai vừa đầy tình ái.

Người lái đò quay đầu nhìn họ rồi lại tiếp tục hát cho bài hát càng dài hơn. Tiếng hát vang xa trong Ô Trấn đang chìm trong mùa đông uể oải.

Lâm Xuân Nhi quay đầu nhìn Tống Thu Hàn, anh đang nhìn dãy nhà bên bờ, trên khuôn mặt sắc nét của anh có thêm vài phần kiên nghị. Tống Thu Hàn đẹp trai thật, cô thầm nghĩ, nếu không phải cậu thiếu niên mở cửa sổ ra lúc ấy có vẻ ngoài đẹp tới mức này thì liệu cô có yêu anh từ cái nhìn đầu tiên không? Câu hỏi này giờ không có cách nào kiểm chứng nữa.

Đến tối bốn người họ đi uống một ít rượu trong quán bar sau đó tách thành hai đôi đi riêng.

Trước khi đi, Tống Thu Hàn nói với Trần Khoan Niên: “Tối nay tôi chỉ mong nhỏ giọng lại xíu, hoặc là... bớt số lần lại đi.”

Tiêu Muội đỏ mặt nhảy tới bên cạnh Lâm Xuân Nhi: “Em muốn ngủ cùng Xuân Nhi.”

Trần Khoan Niên bước tới bế ngang lấy cô ấy khiến cô ấy khẽ kêu lên, sau đó nghe thấy lời nói ngông cuồng dâm tà của đối phương: “Mau về trại với bốn đại vương!”

Tiêu Muội đáng thương đưa tay ra: “Xuân Nhi cứu tớ.”

Trông như đang diễn một vở kịch vậy, khiến mấy người đều không nhận được cười. Kết thúc vở kịch, hai người kia rời đi, còn hai người Tống, Lâm thì nhìn nhau cười.

Lúc này Ô Trấn đã chìm trong tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng nước chảy

róc rách, trên con đường lát đá không có một bóng người. Tiên sinh mặc áo dài dắt tay nữ sinh váy hoa, cùng nhau đi dạo. Hai người nhìn quần áo của nhau, hai người đều đang mặc đồ thời xưa, Tống Thu Hàn buộc khăn quàng cổ cho Lâm Xuân Nhi thật chặt, anh chợt cảm thấy mu bàn tay mình mát lạnh, ngẩng đầu lên liền thấy bông tuyết rơi xuống từ trên trời.

Liên tiếp hai ngày Ô Trấn có tuyết rơi, không biết cả đời này có thể gặp được mấy lần.

“Tuyết rơi rồi.” Anh thì thầm.

Lâm Xuân Nhi nghe vậy cũng ngẩng đầu lên, nhìn thấy một bông tuyết rơi xuống đầu Tống Thu Hàn, cô giơ tay muốn lau đi giúp anh, lại bị anh giữ tay lại.

“Anh muốn hôn em dưới trời tuyết rơi.” Nói xong, Tống Thu Hàn chậm rãi cúi đầu xuống. Nhưng nghĩ đến tiếng khóc sụt sùi đêm qua của Lâm Xuân Nhi, anh không dám mạo hiểm nữa, chỉ dừng lại trước môi cô, chờ cô hối hận.

Nhưng Lâm Xuân Nhi chỉ hối hận tối qua không hôn anh thôi, thế là bèn kiễng mũi chân hôn nhẹ lên môi anh, sau đó thấp giọng nói: “Tống Thu Hàn, hôn em đi.”

Chỉ một câu nói này thôi mà Tống Thu Hàn đã đợi mười sáu năm rồi, anh đã không thể kiềm chế bản thân được nữa, trong đêm trại hè anh cống cô say khướt về lều, trong lúc bối rối môi anh đã chạm vào môi cô. Đó là cơ hội duy nhất trong suốt những năm đó. Hai tay anh ôm mặt Lâm Xuân Nhi, cúi đầu hôn cô.

Mới đầu chỉ nhẹ lướt qua, luống cuống như người chưa có kinh nghiệm. Đôi môi Lâm Xuân Nhi cũng mềm mại y như trái tim cô, đem lại cho Tống Thu Hàn sự an ủi. Anh hôn cô thật từ tốn, tới cuối cùng môi anh đã không còn rời khỏi môi cô nữa. Tống Thu Hàn nghe được nhịp tim của chính mình. Anh không nhớ rõ lần trước mình hôn một

người phụ nữ có cảm giác thế nào, hai mối tình mỏng như giấy dó của anh đều không được anh chú tâm, khi đó anh chính là một tên cặn bã trong miệng người khác.

Chóp mũi họ vô tình chạm vào nhau, môi Lâm Xuân Nhi dán với môi anh, bật cười thành tiếng. Cô bật cười như thế, cuối cùng Tống Thu Hàn cũng có cơ hội, đầu lưỡi anh kéo lấy lưỡi cô, anh đưa tay ra sau đầu cô, không cho cô chạy thoát.

Trong con hẻm yên tĩnh thỉnh thoảng có tiếng bước chân, Tống Thu Hàn ôm lấy Lâm Xuân Nhi, đưa cô vào trong bóng tối. Anh dựng thẳng người bao phủ cô bên trong, đôi môi anh không hề rời khỏi cô. Tiếng hít thở đã dần trở nên nặng nề, đúng lúc này di động của Tống Thu Hàn vang lên, Lâm Xuân Nhi khế đẩy anh, cuối cùng anh cũng buông cô ra. Anh ôm đầu cô vùi trong ngực mình, lấy di động ra xem, là dì Thượng, anh nhận máy: “Dì thượng ạ.”

“Thu Hàn, hôm qua muộn quá dì Thượng không gọi cho con. Con... yêu rồi à?”

Lâm Xuân Nhi nghe dì Thượng nói liền vùi đầu vào sâu hơn, sợ mình phát ra tiếng. Tống Thu Hàn hơi lùi người ra mỉm cười nhìn cô, chạm nhẹ vào má cô rồi nói: “Vâng, dì Thượng, con đang yêu.”

“Là Lâm Xuân Nhi hả?”

“Vâng ạ.”

Dì Thượng đã hiểu ra, không giấu được niềm vui trong lòng: “Dì Thượng đã bảo mà! Lần đầu tiên Xuân Nhi tới nhà mình dì đã cảm thấy hai người các con có gì đó không được bình thường rồi, quả nhiên là như vậy... Tốt quá rồi... Mà nếu thấy có gì không ổn thì còn phải hành động mau hơn chút, trước tiên cứ giữ được con gái nhà người ta trong lòng đã, tránh đê mê dài lắm mòng...” Dì Thượng cũng chỉ nói đùa thế thôi, bà lo Tống Thu Hàn không biết cách yêu.

Tống Thu Hàn đỏ mặt, nhẹ giọng nói: “Dì Thượng... Lâm Xuân Nhi đang ở trong lòng con đấy...”

“Ôi trời ơi thanh niên bây giờ, dì Thượng lo lắng vô ích rồi. Vậy hai đứa ôm nhau tiếp đi nhé! Tạm biệt!” Dì Thượng cúp máy luôn. Tống Thu Hàn cất điện thoại nhìn Lâm Xuân Nhi, cô đang cắn môi ngăn cho mình cười ra tiếng. Thấy anh nhìn, cô liền nói: “Tống Thu Hàn! Anh đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn để dì Thượng lo cho anh! Anh...”

Tống Thu Hàn không cho cô nói nữa, lại hôn cô tiếp.

Muốn được hôn người yêu dưới trời tuyết rơi!

Chương 66

Chuyến hành trình đã đến Thiệu Hưng.

Lâm Xuân Nhi nhận được tin nhắn của Kiều Hận Văn: “Cô đã có kế hoạch công việc sang năm chưa?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Kiều Hận Văn đang nói đến kế hoạch quảng cáo cho kênh truyền thông mới trong năm tới, Lâm Xuân Nhi suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Sau khi hết thời hạn hợp đồng, công ty chúng tôi vẫn tiếp tục làm truyền thông cho bên anh à?”

“Nếu không thì sao?” Kiều Hận Văn trả lời cô. Anh ta cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của Lâm Xuân Nhi lúc này, chắc hẳn cô đang cầm điện thoại cau mày. Khi suy nghĩ cô hay nhíu mày.

“Anh không gọi thầu ư?” Lâm Xuân Nhi hỏi anh ta.

“Cô muốn tôi gọi thầu à?”

“...” Lâm Xuân Nhi trả lời anh ta bằng dấu chấm lửng, sau đó tiếp tục nói một câu: “Đi theo lối chính quy cũng tốt mà, ít ra có thể phòng ngừa các loại phiền phức.”

Kiều Hận Văn bị cô chọc giận phát cười, đáp lại: “Cô có bị gì không thế?” Sau đó hỏi cô: “Cô đang ở đâu? Sao bảo muốn mời tôi ăn?”

“Tôi đang đi du lịch. Cơm thì nhất định phải mời rồi, chờ tôi trở về

nhé?”

“Được. Yêu đương vui chứ?” Kiều Hạng Văn hỏi cô.

“?” Lâm Xuân Nhi gửi qua một dấu hỏi chấm.

“Tôi chơi bóng với bạn trai cô, đã kết bạn WeChat nên thấy bài đăng của anh ta.”

Lâm Xuân Nhi nghiêng đầu nhìn qua Tống Thu Hàn, mạng lưới bạn bè của anh cũng lớn nhỉ, đến bây giờ vẫn còn “dư chấn”. Đầu tiên là Khương Phương Lộ kêu ca thăm thiết với Lâm Xuân Nhi: “Hồi đó tôi tỏ tình với cô, cô không nói không rằng đã thẳng thừng kéo tôi vào danh sách đen. Cô nói thế nào? Cô nói đã chuẩn bị tinh thần sống quăng đời còn lại cô độc một mình cơ mà?” Sau đó là đến Lương Ngộ: “Ngày đó trước khi đi còn mong cô tìm được người ở bên cạnh, không ngờ lại đến sớm vậy”. Thêm cả người trong công ty nữa, Tiểu Hỷ đăng ảnh chụp màn hình bài đăng Tống Thu Hàn gửi vào trong nhóm đồng nghiệp: “Nhiệt liệt chúc mừng sếp thoát kiếp FA!” Lâm Xuân Nhi gửi qua một phong bao lì xì ba nghìn.

Giờ là đến Kiều Hạng Văn. Kiều Hạng Văn không giống người khác, không thể đối xử tùy tiện được. Lâm Xuân Nhi còn nhớ khi đó Kiều Hạng Văn đã chặn đường cô trên lối đi vào nhà anh ta.

Ngẫm nghĩ một lát, cô đáp lại Kiều Hạng Văn: “Tốt đến không thể tả, cảm ơn anh đã quan tâm.”

Tốt đến không thể tả. Kiều Hạng Văn cẩn thận suy nghĩ lại những lời này, hai người yêu nhau chẳng qua là hàng ngày ở bên và sinh hoạt tình dục, không thể tả của cô là đang chỉ cái gì? Nghĩ đến bản lĩnh của Tống Thu Hàn khi chơi bóng thì có lẽ là cả hai. Nhưng ngày đó khi ăn canh chua cá Lâm Xuân Nhi uống rượu cùng anh ta với thái độ rất chân thành, khiến anh ta rất hưởng thụ, cũng mong chờ đến lần sau.

Kiều Hạng Văn hiếm khi nghiêm túc ở chung với phụ nữ, nhưng anh ta biết Lâm Xuân Nhi là một người đặc biệt trong lòng mình. Anh ta hơi động lòng với Lâm Xuân Nhi, cảm giác động lòng này là vì muốn lột sạch đồ của cô rồi ngủ với cô, hay là muốn được yên bình ở bên cô mãi mãi thì anh ta cũng không hiểu rõ. Dường như anh ta muốn cả hai.

Khi Vương Cảnh bước vào thì nhìn thấy vẻ mặt trầm ngâm của Kiều Hạng Văn.

“Đang suy nghĩ gì vậy?”

Kiều Hạng Văn hoàn hồn lại, chỉ ra bên ngoài: “Phóng viên quay lén vẫn còn ở bên ngoài à?”

“Đúng vậy. Vừa rồi xuống xe nhìn thấy bãi cỏ khô đối diện hơi động đây.”

“Ừ.” Kiều Hạng Văn đứng dậy đi ra ngoài, đi tới phía đường đối diện, khi sắp tới nơi thì thấy có một người cong lưng định bỏ chạy, anh ta đi tới mấy bước túm lấy cổ áo người đó: “Chạy cái gì?”

Người phóng viên kia đứng thẳng người dậy bảo vệ máy ảnh của mình: “Không chụp được gì hết.”

Kiều Hạng Văn cười: “Vậy cậu đi theo tôi có tác dụng gì? Đưa cho tôi xem. Tôi sẽ không đập máy ảnh của cậu, cũng không xóa ảnh của cậu đâu. Yên tâm đi.”

“Thật sao?”

“Thật.”

Phóng viên bán tin bán nghi đưa máy ảnh cho Kiều Hạng Văn, anh ta cầm lấy nhìn một lượt, đúng là không có ý gì. Vài tấm ảnh hôm ăn canh cá chua với Lâm Xuân Nhi trông cũng được, nhìn hết sức rõ

ràng. Anh ta trả lại máy ảnh cho đối phương: “Chụp tiếp đi.”

? Người phóng viên sững sốt mất một lúc.

Kiều Hạng Văn cười với cậu ta: “Cậu sắp chụp được tin tức cực lớn đủ cho cậu ăn một năm luôn đấy.” Sau đó vỗ vai cậu ta: “Cố lên nhé chàng trai trẻ.”

Vương Cảnh đi theo phía sau không nhận được hỏi anh ta: “Cậu muốn làm gì?”

Kiều Hạng Văn nhún vai: “Không làm gì hết.”

“Cậu lạ lắm.”

“Không phải tôi luôn có vấn đề sao?” Anh ta quay đầu nhìn cô ấy: “Bác sĩ tâm lý bảo tôi phải làm những việc khiến tôi vui vẻ, giờ tôi đã tìm được một chuyện khiến tôi vui vẻ rồi.”

“?”

Kiều Hạng Văn hiếm khi vỗ đầu Vương Cảnh: “Mọi chuyện đều gió yên sóng lặng hết. Không cần phải lo đâu.”

Vương Cảnh không lo thế nào được. Lần cuối cùng cô ấy nhìn thấy Kiều Hạng Văn trong trạng thái hưng phấn như vậy đã xảy ra một chuyện lớn.

Cô ấy xoay người đi ra ngoài, lại tìm được phóng viên kia: “Cho tôi xem lại máy ảnh của cậu đi.”

Người phóng viên lại sững sốt, sau đó đưa máy ảnh cho cô ấy.

“Vừa rồi Joe dừng ở bức ảnh nào?”

Phóng viên kéo ảnh tìm lại, tìm đến chỗ Kiều Hạng Văn mới dừng lại.

Đó là ảnh bên ngoài quán canh chua cá, Kiều Hạng Văn và Lâm Xuân Nhi đang đứng nói chuyện. Ánh mắt của Lâm Xuân Nhi rất chân thành, còn trong mắt Kiều Hạng Văn lại là vẻ yêu thương chiều chuộng. Trong lòng Vương Cảnh giật thót lên, giả vờ lật thêm vài tấm nữa rồi trả máy ảnh cho phóng viên.

Chuyện khiến anh ta vui vẻ mà Kiều Hạng Văn nói chính là Lâm Xuân Nhi.

Lâm Xuân Nhi vừa mới bắt đầu quan hệ yêu đương.

Cô ấy đứng bên ngoài suy nghĩ hồi lâu rồi lấy điện thoại gọi cho Viên Như. Viên Như vừa quay xong, nhìn thấy Vương Cảnh gọi tới, cô ta vội nhận máy: “Chị Cảnh.”

“Em đang ở đâu thế?”

“Em đang quay phim ở ngoại ô thành phố.”

“Gần đây Joe có liên lạc với em không?” Vương Cảnh hỏi khéo, nhưng thực chất là muốn hỏi gần đây hai người họ có làm gì không?

“Gần một tháng rồi bọn em không gặp, thỉnh thoảng em có nói chuyện vài câu với anh ấy. Có chuyện gì vậy chị Cảnh?”

“Không có việc gì, hai ngày tới cùng đi ăn tối nhé?” Vương Cảnh hẹn cô ta.

“Được ạ.”

Wương Cảnh cúp điện thoại, vào nhà thì thấy Kiều Hạng Văn đang ở trong phòng thể dục. Anh ta đang nâng tạ, đeo tai nghe, các múi cơ trên cơ thể phồng lên xẹp xuống theo từng chuyển động. Cơ thể Kiều Hạng Văn rất đẹp, khi cơ bắp căng lên khiến người ta nổi dục/vọng.

Vương Cẩn không biết rốt cuộc Lâm Xuân Nhi có bị Kiều Hận Văn mê hoặc hay không, nhưng Kiều Hận Văn đã động lòng trước, cho nên anh ta đã thua.

Cô ấy ngồi đó quan sát một lúc, thấy Kiều Hận Văn không có ý định dừng lại liền bước lên trước, một tay để trên tạ đòn của anh ta, tay còn lại tháo tai nghe của anh ta ra: “Đã một tiếng rồi.”

Kiều Hận Văn im lặng, lấy lại cái tai nghe đeo lại vào tay, gạt tay Vương Cẩn ra. Vương Cẩn lại tháo tai nghe ra: “Dừng lại.” Cô ấy rất ít khi hung dữ với Kiều Hận Văn, nhưng hôm nay Kiều Hận Văn quá bất thường nên cô ấy lo sẽ xảy ra chuyện: “Đã lâu rồi cậu không như vậy.”

“Đã lâu rồi không vui về vậy sao? Máy người mới của chị thế nào rồi? Ngày nào chị cũng ở chỗ tôi thì làm sao bồi dưỡng người mới được?”

“Đều rất tốt.” Vương Cẩn ngồi vào chỗ dụng cụ đối diện anh ta: “Cậu đừng luyện nữa, chúng ta nói chuyện một lát nhé?”

“Được. Nói cái gì?”

“Nói về Lâm Xuân Nhi.”

“Lâm Xuân Nhi thì có gì để nói?”

“Lâm Xuân Nhi có bạn trai rồi, người bạn trai đó cũng là người rất xuất sắc, trông hai người họ rất xứng đôi vừa lứa, hình như cũng thực lòng yêu nhau, tôi không muốn cậu xen vào giữa họ. Theo quan sát của tôi thì Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi đều không phải người dễ chọc đâu.” Vương Cẩn tận tình khuyên bảo.

Kiều Hận Văn yên lặng nhìn Vương Cẩn một lúc lâu, nhìn đến mức khiến Vương Cẩn bối rối, rồi anh ta mới mở miệng đáp lại: “Chị có nhớ lần trước thảo luận về phụ nữ với tôi đã xảy ra chuyện gì

không?”

Vương Cẩn gật đầu.

“Cho nên đừng quản tôi.” Kiều Hận Văn vươn tay ra kéo cổ tay Vương Cẩn: “Việc riêng của tôi không cần chị quan tâm.” Anh ta đẩy Vương Cẩn ra ngoài. Vương Cẩn đứng ở cửa gửi tin nhắn cho anh ta: “Cậu vẫn hận tôi vì chuyện đó sao? Dù cậu có tin hay không lúc đó tôi làm vậy là vì tốt cho cậu, nếu tôi không làm vậy thì cậu cũng không có ngày hôm nay đâu.”

“Vậy thì phải cảm ơn chị rồi, cần gì thì gọi cho tôi.” Kiều Hận Văn đáp lại rồi kéo cô ấy vào danh sách đen.

Kiều Hận Văn lấy ra một hộp thuốc nhỏ từ dưới gối, nhìn một hồi rồi lấy ra một viên uống, một lúc sau lại nuốt thêm một viên nữa. Anh ta nằm đó chờ đến lúc đi ngủ, nhưng rồi bài đăng kia của Tống Thu Hàn lại hiện lên trong đầu, anh ta thăm đọc một câu thoại trong phim: “Tình yêu chân thành như vậy cả đời chỉ có một lần.” Cơn buồn ngủ cuối cùng cũng ập đến, anh ta chìm vào giấc ngủ. Tối đó trong cơn mơ là cảnh Lâm Xuân Nhi lấy trong túi ra một cây bút, viết vào sổ tay: “Ngày 1 tháng 1, with Joe.” Họ chưa từng gặp nhau vào ngày 1 tháng 1, ngày 1 tháng 1 cũng chưa đến.

Kiều Hận Văn ngủ thiếp đi.

...

Bên ngoài khách sạn là những bức tường trắng gạch xám của phố Thương Kiều Chi, nhưng Lâm Xuân Nhi lại không có thời gian để ngắm nhìn chúng.

Cô còn tài liệu chất đống cần xem, đang là ngày nghỉ của công ty nhưng đối tác vẫn còn rất nhiều việc phải làm. Mọi người thống nhất tổ chức họp trực tuyến vào chín giờ tối mỗi ngày để xử lý công việc trong ngày.

Hôm nay Kiều Hạng Văn hỏi Lâm Xuân Nhi về kế hoạch chiến lược truyền thông mới cho phòng làm việc của anh ta trong năm tới. Lâm Xuân Nhi cảm thấy anh ta đang nghiêm túc nên hiện tại vấn đề này đã được đề cập trong cuộc họp: “Kiều Hạng Văn đã nói như vậy nên về quan điểm chủ quan thì cá nhân tôi tin tưởng anh ta. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì năm nay chính là năm bản lề của năm sau. Cho nên trong mấy ngày tới có lẽ chúng ta cần phải viết kế hoạch cho một năm. Nhị Thiến vẫn luôn bám sát dự án này, em lên kế hoạch được không?”

“Được ạ.” Nhị Thiến đáp: “Có phải dự toán cho kế hoạch cần tăng lên so với mức năm nay không chị?”

“Mọi số liệu tạm thời cứ giữ ở mức 15% để tính ra, còn ngân sách thì tăng thêm 10%.”

“Vâng ạ.”

“Chủ đề thảo luận thứ hai, cuộc họp đặc biệt của tập đoàn Thành Phẩm dự kiến vào ngày 14 tháng 1. Tôi mới xem qua tài liệu, còn một số nội dung cần điều chỉnh. Tiểu Hỷ có thể sắp xếp người bám sát không?” Lâm Xuân Nhi nói ra vài ý kiến, Tiểu Hỷ ở đầu dây bên kia nghiêm túc tiếp thu và ghi chú lại cẩn thận, rồi trình bày cặn kẽ ý kiến của mình, mọi người cùng thảo luận rồi chuyển sang chủ đề tiếp theo.

“Chủ đề thứ ba là dự án viện trợ nông nghiệp ở Tân Cương. Năm mới sắp đến, chúng ta có thể hợp tác với chính quyền địa phương để thực hiện đợt tuyên truyền đầu tiên.”

“Ok ạ.” Cáp Ngộ Lạc trả lời bằng tiếng Urumqi xa xôi: “Nhưng có một chuyện cần nói với chị Xuân Nhi, bà La San đang nằm viện rồi chị ạ.”

“Bà La San bị làm sao?”

“Bà già rồi, hôm kia tuyết rơi dày đặc, lúc đi ra ngoài thì bị ngã gãy chân.”

Lâm Xuân Nhi trầm mặc một lát, người già bị gãy chân rất khó hồi phục. Cô cảm thấy hơi buồn.

Cáp Ngô Lặc nghe ra sự buồn bã của cô, vội nói tiếp: “Ngày mai chúng em sẽ đi thăm bà. Hay là chị quay video gửi cho em được không? Bà La San rất thích chị, nói muốn mời chị đến quán trà sữa của bà lần nữa.”

“Được.”

Cuộc họp có tổng cộng sáu chủ đề, mọi người nhanh chóng suy nghĩ, cùng nhau đi tới kết luận, lập danh sách việc cần làm rồi chào tạm biệt.

Lâm Xuân Nhi nhìn thời gian, tuy làm việc hiệu suất cao như vậy nhưng cũng đã mười giờ rưỡi rồi. Cô mở cửa sổ nhìn phong cảnh bên ngoài, sau đó lấy điện thoại di động quay video, nói: “Bà La San ơi, cháu đang ở Thiệu Hưng, nếu có cơ hội cháu muốn dẫn bà đến đây chơi một lần. Hoặc là cháu muốn đưa bà đến Tây An. Tóm lại bà nhớ dưỡng bệnh cho thật tốt, sớm ngày bình phục nhé ạ!” Cô giơ điện thoại ra bên ngoài chụp một bức ảnh cảnh đêm trên phố Thương Kiều Chi. Sau đó gửi cho Cáp Ngô Lặc.

Tống Thu Hàn đang lúc lịch trình bận rộn nên gửi cho cô một tin nhắn: “Anh đang làm việc.”

“Em cũng vậy.”

Lâm Xuân Nhi trả lời tin nhắn, sau đó quay lại máy tính soạn văn bản, chuông cửa chợt vang lên, cô chạy ra xem. Tống Thu Hàn đang đứng ngoài cửa nói với cô: “Anh muốn gặp mặt chúc em ngủ ngon.” Sau đó kéo Lâm Xuân Nhi vào lòng, ôm cô một lúc: “Ngủ ngon nhé.”

“Ngủ ngon.”

Chương 67

Tống Thu Hàn đặt di động xuống bên cạnh, trên di động là tin nhắn của bố Tống, ông nói: “Bố không thích cô người yêu kia của con, trông chợ búa lắm.” Bố anh chỉ nhìn hai tấm hình đã quy chụp Lâm Xuân Nhi chợ búa, thật quá hẹp hòi và lệch lạc. Tống Thu Hàn không biết nên đáp lại thế nào, một khi bố anh nhận định một người thì rất khó thay đổi suy nghĩ. Anh nghĩ ngợi hồi lâu rồi hỏi ông: “Chợ búa chỗ nào?”

“Toàn bộ, nhìn chỗ nào cũng chợ búa dung tục.” Bố Tống trả lời.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Bố nói người yêu của con như thế thì không hay đâu.” Tống Thu Hàn chỉ cảm thấy trong lồng ngực như có một cây đuốc đang cháy. Bố mình đay nghiến Lâm Xuân Nhi khiến anh phần nộ.

“Từ trước đến giờ con chẳng có mắt nhìn người gì cả.”

“Từ trước đến giờ là ý gì?”

Bố Tống gửi một emoji mỉm cười, không định dây dưa việc này với Tống Thu Hàn nữa mà hỏi: “Có về Mỹ đón Tết Âm lịch không?”

“Con không về.”

“Ừ. Tháng ba năm sau bố phải về nước một chuyến. Sắp xếp cho bố gặp bạn gái kia của con được chứ?”

“Thôi đừng.” Tống Thu Hàn còn đang tức giận: “Bố có thành kiến với cô ấy, trước khi bố thay đổi thái độ phiến diện của mình thì đừng gặp cô ấy vội.”

“Cũng được.”

Tống Thu Hàn cảm thấy thái độ của bố mình hôm nay rất lạ, thậm chí còn không hỏi xem Lâm Xuân Nhi là người ở đâu, làm cái gì, trong nhà có những ai. Ông không hỏi gì đã nói thẳng cô vừa chợ búa lại dung tục, thật sự không giống ông tẹo nào. Tuy bình thường ông ngang ngược nhưng sẽ không bao giờ ôm ác ý với người mà mình không hiểu rõ. Anh muốn nói chuyện kỹ càng với bố, nhưng lại cảm thấy hiện tại không phải thời cơ tốt. Vậy là anh hỏi: “Dạo này bố khỏe chứ ạ?”

“Nhờ phúc của con, khỏe lắm.”

“Bố nhớ đi kiểm tra định kỳ, uống thuốc đúng giờ.”

“Đương nhiên rồi. Bố còn có việc, con làm việc đi.” Bố Tống kết thúc trò chuyện, Tống Thu Hàn nhìn điện thoại di động hồi lâu mới đứng dậy.

Anh cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Bố anh khiến anh cảm thấy hít thở không thông.

Anh vẫn còn nhớ như in, năm ấy anh cũng không muốn ra nước ngoài. Khi anh nói với bố mình, ông chỉ hờ hững nói: “Không đi thì không đi.” Trông thì có vẻ không định ép anh, nhưng sau đấy lại tạo áp lực cho mẹ anh. Lúc ấy mẹ anh không được khỏe, hai mắt đẫm lệ lưng tròng, kéo tay Tống Thu Hàn nói: “Bố con liều mạng như vậy ở nước ngoài còn không phải vì con ư? Con nói không ra nước ngoài nhẹ bằng như thế, không công bằng chút nào với bố con cả.”

“Nhưng con yêu một cô gái, con không muốn rời xa cô ấy.” Khi đó

Tống Thu Hàn và mẹ không giấu giếm nhau chuyện gì, lúc anh mười tám tuổi hoàn toàn không cảm thấy thích một cô gái là chuyện gì đáng hổ thẹn, huống chi cô gái kia chính là Lâm Xuân Nhi.

“Thế à...” Mẹ anh gật đầu: “Nhưng con còn nhỏ, cuộc đời lại dài lâu. Con yêu cô bé kia, vậy cô bé có yêu con không?”

Tống Thu Hàn lắc đầu, anh cũng không biết Lâm Xuân Nhi có thích mình hay không.

“Cô bé kia tên gì? Nói cho mẹ đi, khi nào dì Thượng đi đưa cơm thì mẹ đi theo, nhìn trộm một cái. Mẹ muốn biết ánh mắt của con trai mẹ thế nào.”

“Lâm Xuân Nhi. Cô ấy tên là Lâm Xuân Nhi.” Tống Thu Hàn nói ra cái tên này còn hơi đỏ mặt.

“Tên rất êm tai.”

Lúc ấy mẹ anh không nhắc lại chuyện muốn anh ra nước ngoài nữa. Nhưng chợt có một ngày, bà và bố anh cãi nhau kịch liệt. Tống Thu Hàn đứng ở cửa nghe thấy bố nói với mẹ: “Đây là thằng con không học vấn, không nghề nghiệp mà bà dạy ra đấy!”

Anh vẫn còn nhớ dáng vẻ mẹ khóc khi đó, tiếng khóc òn òn khiến anh thất lòng. Mẹ nín nhịn bố cả đời, luôn luôn nghe lời của bố. Tống Thu Hàn không muốn mẹ mình chịu khổ như thế, bèn đẩy cửa đi vào: “Không phải bố muốn con ra nước ngoài à? Con biết bố muốn tốt cho con, nhưng chẳng lẽ con không thể tự làm chủ cuộc đời mình sao?”

“Con có năng lực làm chủ cuộc đời con chắc?” Bố anh cười khẩy một tiếng: “Nếu con làm chủ được thì sẽ không làm ra chuyện gì ảnh hưởng đến tương lai của mình hết.”

Ông chèn ép Tống Thu Hàn, khiến Tống Thu Hàn cảm thấy nếu mình

không ra nước ngoài thì sẽ không có một xu dính túi. Ông nói, nếu anh nghèo mạt rệp, con gái nhà người ta sẽ chẳng buồn nhìn anh lấy một cái.

Tống Thu Hàn châm một liều thuốc, lúc này đường Thương Kiều đã bớt ồn ào hơn một nửa, chỉ loáng thoáng thấy du khách chậm rãi tản bộ. Những người đó cũng có phiền muộn như anh chứ? Phiền muộn của thế nhân nhiều vô kể, đã vậy còn không hề giống nhau, nhưng mức độ đau khổ có thể chia ra làm ba bảy loại được hay sao? Thuốc vẫn cháy, lòng anh trống vắng, nhớ tới cô gái mình thương đang ngủ ở phòng bên là anh lại cảm thấy tim mình đầy ắp. Nhưng bố không thích cô ấy, bố nói cô ấy dung tục, chợ búa.

Liều thuốc của Tống Thu Hàn cháy hết, anh lại châm thêm một liều.

Bố anh luôn hiếu thắng như vậy, ông muốn thắng mẹ, cũng muốn thắng cả anh. Ông luôn muốn tất cả những ai bên cạnh đều sống theo ý mình. Ông cho rằng mọi sắp đặt của ông đều đúng hết. Lần đầu Tống Thu Hàn trốn đi, ông vào ICU, dùng hành vi kịch liệt của mình nói cho anh, anh nhất định phải cúi đầu, nếu không anh chính là một đứa con bất hiếu.

“Thu Hàn, cháu ngủ chưa?” Dì Thượng hỏi.

“Cháu chưa ạ.” Tống Thu Hàn trả lời, thấy khung thoại của bà hiện lên trạng thái đang nhập thật lâu, mãi mới gửi một chữ “ừ”.

“Dì Thượng có việc gì ạ?”

“Ông Tống hỏi dì chuyện của Lâm Xuân Nhi, dì chỉ nói là dì không rõ lắm, cũng chưa gặp con bé. Không phải dì Thượng sợ phiền phức đâu, dì chỉ cảm thấy chuyện này nên do hai đứa tự giải quyết thì hơn. Dì Thượng sợ mình làm thêm phiền.”

“Cảm ơn dì.” Tống Thu Hàn trả lời.

“Ông ấy tìm cháu à?”

“Vâng. Bảo Lâm Xuân Nhi vừa chợ búa lại vừa dung tục.”

“Dì Thượng không đồng ý, Lâm Xuân Nhi là một cô bé tốt. Chờ khi nào bố cháu gặp con bé thì cũng sẽ thích thôi.” Dì Thượng an ủi.

“Cảm ơn dì ạ.”

Tống Thu Hàn cất di động, chẳng biết nên làm gì cho phải. Anh nằm xuống giường, thờ người nhìn bóng đèn trên đỉnh đầu.

“Anh ngủ chưa?” Anh cầm di động lên, thấy Lâm Xuân Nhi nói chuyện với mình.

“Chưa.”

“Vậy mở cửa cho em được không?”

“?”

Tống Thu Hàn đứng dậy đi mở cửa, thấy Lâm Xuân Nhi khoác áo lông ngoài bộ đồ ngủ mềm mại, trong tay ôm rất nhiều thứ gì đó: “Anh ăn khuya không?”

Tống Thu Hàn bước tới nhận mấy thứ kia, nghiêng đầu về phía phòng: “Vào đi.”

Lâm Xuân Nhi đi sau lưng anh, đây là lần đầu tiên trong mấy ngày đi du lịch, cô đến phòng khách sạn của anh. Lúc này mới nhận ra Tống Thu Hàn thật sự rất sạch sẽ, quần áo đặt trong tủ, dây kháng lực tập thể hình gấp gọn đặt trên kệ để hành lý, phòng trong không một hạt bụi nhỏ, ngoại trừ có mùi thuốc lá.

Mùi thuốc lá... Lâm Xuân Nhi ngửi ngửi, ngẩng đầu nhìn về mặt Tống Thu Hàn. Anh đang không vui.

Tống Thu Hàn bỏ đồ cô mang tới lên bàn, cô ôm vài chai bia rồi lại thấy cô huơ huơ điện thoại: “Đồ ăn sẽ tới mau thôi.”

“Em gan quá nhỉ? Có biết hơn nửa đêm đến phòng bạn trai uống bia sẽ xảy ra chuyện gì không hả?” Tống Thu Hàn trêu cô.

Lâm Xuân Nhi cời áo lông: “Cô nam quả nữ, không làm gì thì tiếc lắm.” Cô nhón chân hôn lên cằm Tống Thu Hàn. Anh bật cười ra tiếng, vòng cánh tay giữ lấy cô, giọng nói khàn khàn: “Vậy làm gì nhé?” Cánh tay anh dùng sức, cơ thể dán sát lấy cô.

“Oa.” Lâm Xuân Nhi “oa” lên một tiếng, không tự chủ được mà nuốt nước bọt: “Vậy vượt đèn đỏ hả?” Cô nói đùa không kiêng dè chút nào.

Tống Thu Hàn không hiểu.

Lâm Xuân Nhi buông anh ra, chỉ vào bụng mình: “Em tới tháng rồi.”

“Thế mà em còn định uống bia?” Tống Thu Hàn đứng dậy tịch thu bia nhưng lại bị Lâm Xuân Nhi ngăn lại. Cô tội nghiệp dựng một ngón tay: “Một lon thôi được không?”

“Không được.”

“Xin mà.”

“Một cốc nhỏ.”

“Ok.”

Chờ đồ ăn khác được đưa tới, Tống Thu Hàn xuống dưới lấy đồ, vừa bước vào đã thấy Lâm Xuân Nhi ngồi khoanh chân trên ghế, đang thưởng thức phong cảnh bên ngoài. Anh bỏ đồ xuống, ngồi xuống cạnh cô, rót cho cô nửa cốc bia rồi dặn: “Chỉ được từng này,

em uống chậm thôi.”

“Được.” Lâm Xuân Nhi cụng ly với anh, nếm một ngụm nhỏ, sau đó bỏ viên đậu hà lan vào miệng: “Có phải anh đang bức bối chuyện gì không?”

“Hả?”

“Em ngửi thấy mùi thuốc lá. Chỉ khi nào anh bức bối trong lòng mới hút thuốc.”

Tống Thu Hàn nhìn cốc bia trong tay, hơi gật đầu: “Chuyện làm ăn. Sao muộn thế này rồi mà em còn chưa ngủ?”

“Em cũng buồn ngủ rồi, nhưng buổi tối làm việc lâu quá nên tiêu hóa sạch cơm tối.” Lâm Xuân Nhi than thở: “Chắc em là quỷ chết đói chuyển thế.”

“Em không phải quỷ chết đói chuyển thế, em là con mèo tham ăn chuyển thế.” Tống Thu Hàn vươn tay đặt lên bụng cô: “Có đau không?”

Lâm Xuân Nhi ưỡn mồm: “Đau.”

“Uống thuốc chưa?”

“Uống rồi.”

Tống Thu Hàn gật đầu, nhẹ nhàng xoa bụng giúp cô. Lâm Xuân Nhi nắm lấy tay anh, nhẹ giọng nói: “Đừng.”

“Sao?”

“Chắc anh không biết, rất nhiều cô gái cũng có dự/c vọng trong kỳ kinh nguyệt đấy.” Tay của Tống Thu Hàn vừa ấm áp lại mềm nhẹ, tuy rằng cách áo ngủ nhưng vẫn khiến Lâm Xuân Nhi kích động. Cô cười

ngượng ngùng, đặt tay Tống Thu Hàn lên tay vịn ghế: “Đừng có lòng tốt lại thành làm chuyện xấu.”

Tống Thu Hàn bị cô chọc cười, sau đó hơi nghiêm mặt nhìn cô: “Lâm Xuân Nhi, em toàn nói mấy câu th ô tục như vậy sẽ cho người ta hiểu lầm rằng em phóng khoáng trong chuyện đó đấy.”

“À.” Lâm Xuân Nhi xúc một thìa cơm rang Dương Châu: “Có phải ai em cũng đùa như thế đâu.” Cô nghiêm túc giải thích, lại nghe được tiếng Tống Thu Hàn cười. Cô ngược mắt nhìn anh, nghe anh nói: “Em ngốc đấy à? Anh trêu em thôi.”

“Em chỉ đùa như thế với anh thôi.” Lâm Xuân Nhi không để ý tới tiếng cười của Tống Thu Hàn, vẫn nói tiếp.

Tống Thu Hàn khoát cánh tay lên ghế dựa của cô, xoay ghế dựa khiến cô quay người về phía mình: “Thật tốt.”

“Cái gì?”

“Em như thế này thật tốt. Nếu em đoan trang quá thì anh lại thấy sợ đấy.” Tống Thu Hàn hất cằm về phía cái bàn: “Có thể làm phiền bạn gái của anh đút anh ăn đậu hà lan không?”

“Đương nhiên.” Lâm Xuân Nhi gật gù đắc ý, nhón một viên đậu đưa vào miệng anh, lại bị Tống Thu Hàn cắn ngón tay. Họ đều khựng người lại. Tống Thu Hàn nhìn cô, ánh mắt dịu dàng quyến luyến. Đầu lưỡi của anh chạm tới ngón tay cô, mập mờ cực kỳ. Đáy lòng Lâm Xuân Nhi bắt đầu gào thét, cô ngửa đầu uống nửa cốc bia, cõn tăng lòng dũng cảm cho kẻ nhát gan, cô rút ngón tay mình ra, hai tay ôm lấy mặt Tống Thu Hàn rồi đứng lên hôn anh. Nụ hôn của cô rất kịch liệt, Tống Thu Hàn ngửa đầu để mặc cho cô hôn, hơi hé mắt nhìn gò má ửng đỏ của cô, cuối cùng ôm cô vào lòng.

Là nụ hôn của người trưởng thành.

Tống Thu Hàn siết chặt cánh tay, cơ thể bông bột của cô như lúa mạch đầu xuân, chỉ một trận mưa là có thể tưới đẫm, mọc lên thật cao. Anh đứng dậy, môi lưỡi tìm tới mảnh da thịt mềm mại sau tai cô, đặt lên đó từng nụ hôn nóng hổi. Lâm Xuân Nhi ngoan ngoãn hiểu ý ôm vòng lấy cổ Tống Thu Hàn, không hề lùi bước mà há miệng cắn nhẹ vào cổ anh, đầu lưỡi vô ý quét qua da thịt trên cổ khiến hơi thở của anh trở nên dồn dập.

Lúc này cô mới nhớ ra là mình không nên châm lửa.

Cô đặt tay lên ngực anh đẩy nhẹ, khẽ gọi: “Tống Thu Hàn.”

Tống Thu Hàn nuốt nước miếng, hơi đẩy cô ra, ngón tay dùng sức lau qua khóe môi, sau đó hít sâu một hơi. Anh nhìn Lâm Xuân Nhi rồi bật cười thành tiếng. Cô gái này ngoan ngoãn hiểu chuyện, thật tốt.

Nhưng Tống Thu Hàn cũng không dám đứng thẳng người dậy, chỉ đẩy Lâm Xuân Nhi ra bên ngoài: “Về ngủ đi.”

“Nhưng mà anh...”

“Anh cái gì mà anh?”

Lâm Xuân Nhi bị Tống Thu Hàn đẩy ra khỏi phòng, nhớ tới tư thế của anh thì hơi đỏ mặt. Cô về phòng mình, một lúc lâu sau mới nhắn tin hỏi: “Tống Thu Hàn, có phải anh đang hẹn hò với cô em năm ngón của anh không?”

“Im ngay.”

Chương 68

“Nếu như anh yêu em, anh sẽ nuốt em vào trong bụng, nhai nát xương cốt của em. Không, cái này không phải, nếu như anh yêu em, anh sẽ tưới nước cho em bằng ánh mắt của mình, nhìn em sinh trưởng trở thành cái cây cao chót vót, từ đó khiến anh không thể nào trèo lên nổi. Anh sẽ không đổ ky, anh sẽ tận mắt nhìn em bay cao bay xa.” Từng chùm sáng trơ trọi chiếu lên trên người Kiều Hận Văn, anh ta cúi đầu, lẩm bẩm giống như đang nói mớ: “Anh muốn giống như một bức tượng nhìn em, sẽ không chớp mắt, anh sẽ cời chiếc mũ của mình xuống, vẫy tay với em đang ở phương xa, mong em đừng bao giờ ngoảnh đầu lại!” Ngừng lại một chút, sau đó anh ta lớn tiếng nói: “Đừng bao giờ ngoảnh đầu lại!” Khoé mắt anh ta đỏ hoe, nhìn về phương xa, ánh sáng vụt tắt. Sân khấu tối đen như mực. Dưới khán đài, tiếng vỗ tay của mọi người vang lên như sấm, có người còn đang lớn tiếng khóc nức lên.

Cái này không đúng. Kiều Hận Văn nghĩ bụng, nếu như anh yêu em, nhất định anh sẽ có được em, anh sẽ không nhìn em bước đến bên bất cứ ai.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Khán giả đều đang hô encore*, muốn Kiều Hận Văn diễn lại câu thoại cuối cùng kia, nhưng anh ta lại lắc đầu nói: “Xin lỗi mọi người, vừa rồi tôi đã dùng hết năng lượng của ngày hôm nay rồi. Hoan nghênh mọi người lần sau lại đến nhà hát.” Anh ta ném chiếc mũ phớt về phía khán đài, sau đó là lời chào hỏi cuối cùng.

(*: Phần biểu diễn thêm sau khi tiết mục đã kết thúc vì khán giả cổ vũ

nhật liệt, muốn yêu cầu nghệ sĩ biểu diễn thêm)

Biểu diễn xong một tuyệt ca tình cảm, Kiều Hạng Văn giống như bị rút sạch sức sống trong cơ thể, lúc tẩy trang, anh ta cũng không hề động đậy.

Lương Vũ đi từ phòng trang điểm bên cạnh tới, đứng bên cạnh Kiều Hạng Văn, đặt một bó hoa lên trên bàn trang điểm của anh ta rồi nói: “Cảm ơn anh đã giới thiệu nhân vật này cho em.” Tuy chỉ là nữ phụ nhưng đối với Lương Vũ, nó đã quan trọng lắm rồi. Lần đầu tiên cô ta được biểu diễn trên sân khấu kịch nói, cảm nhận được sức hấp dẫn của kịch nói. Trước đó trong nhiều lần khớp thoại với Kiều Hạng Văn, cô ta vẫn luôn không dám nhìn vào đôi mắt của anh ta. Trên sân khấu, trên người Kiều Hạng Văn toát ra một sự hấp dẫn khiến không ai có thể thoát được.

Kiều Hạng Văn mở mắt ra nhìn cô ta, Lương Vũ đang tuổi đôi mươi vô cùng xinh đẹp, không gì sánh bằng. Anh ta thấy được sự rung động trong ánh mắt của cô ta, là rung động với mình.

“Không cần khách sáo.” Anh ta thản nhiên nói.

“Em mời anh ăn cơm tối được không?” Lương Vũ hỏi anh ta.

“Được.”

“Thế lát nữa em gửi vị trí cho anh nhé.” Lương Vũ nói.

“Ok.”

Kiều Hạng Văn thay trang phục biểu diễn xong mới cầm điện thoại lên xem, chỗ Lương Vũ gửi là một khu dân cư, ngẫm nghĩ một lúc, anh ta hỏi cô ta: “Hôm nay tôi vẫn còn một cuộc hẹn nữa, nếu như cô không ngại, chúng ta có thể đi chung.”

“Được.”

“Tôi bảo Vương Cẩn đến đón cô.”

“Được ạ.”

Kiều Hạng Văn nhắn tin cho Vương Cẩn: “Đến chỗ này đón Lương Vũ, mọi chuyện còn lại chị tự mình giải quyết đi.”

“Cậu có chắc không bỏ tôi khỏi danh sách đen không?” Vương Cẩn hỏi anh ta.

“Chắc.”

Trước đó Kiều Hạng Văn cũng từng giận dữ cô ấy nhưng cũng không giận dai như lần này. Cô ấy cũng không muốn ương với anh ta, chỉ đành trả lời: “Được, cậu cứ yên tâm.”

Kiều Hạng Văn bảo Vương Cẩn đưa Lương Vũ đến một nơi rất riêng tư, cũng lâu lắm rồi anh ta không tới nơi đó. Ban đầu anh ta và Viên Như cũng ở nơi này.

Đèn trong căn phòng rất mờ, kéo rèm cửa dày cộp ra. Lương Vũ đã đến đây từ lâu, cô ta đang ngồi trên sofa đợi anh ta. Dường như cô ta biết sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì nên cũng không quá căng thẳng. Thấy Kiều Hạng Văn đi vào, cô ta đứng dậy, mỉm cười dịu dàng nói với anh ta: “Dạ anh...”

“Đừng gọi kính ngữ.” Kiều Hạng Văn chỉ vào chiếc sofa rồi nói: “Ngồi đi, chúng ta nói chuyện một lúc.” Sau đó anh ta ngồi bên cạnh Lương Vũ, gác tay lên thành ghế ở phía sau, lặng lẽ nhìn cô ta.

Cuối cùng Lương Vũ cũng căng thẳng, gò má cô ta bắt giác ửng hồng dưới cái nhìn chăm chú của Kiều Hạng Văn.

Kiều Hạng Văn chạm nhẹ ngón tay của mình lên trên gò má vô cùng trẻ trung của cô ta, sau đó là đến đường cong cơ thể. Cơ thể của gái

mới lớn thật sự rất tuyệt, anh ta nói: “Đi tắm đi.”

Lương Vũ rất nghe lời, cô ta không cảm thấy đây là một cuộc giao dịch, lúc cô ta khớp thoại với Kiều Hạo Văn đã phải lòng anh ta rồi, phải lòng anh ta trong dáng vẻ một người si tình quyến luyến. Dù vở kịch kết thúc rồi nhưng Lương Vũ lại không hy vọng sẽ kết thúc như thế. Cô ta đứng dậy đi vào phòng tắm, từng bước từng bước, giống như đang bước trên sân khấu.

Kiều Hạo Văn nhìn theo bóng lưng của cô ta, đột nhiên anh ta nhớ tới cái ngày đầu tiên mình và Lâm Xuân Nhi hợp với nhau. Cô mặc chiếc áo khoác chạy tới từ đằng xa, gương mặt ửng hồng, sau khi lên tầng thì lại nhanh chóng thay sang bộ vest dáng rộng. Cô không hề đắn đo, thậm chí còn không hề cảm thấy mình hèn mọn vì thân phận của anh ta. Cô tự tin, quả quyết.

Tự dưng Kiều Hạo Văn lại không muốn nữa.

Anh ta đứng dậy đi ra ngoài, nhắn tin cho Vương Cảnh: “Đưa cô ấy về đi, chú ý phóng viên đấy.”

“Xong việc rồi á?” Vương Cảnh giơ tay lên nhìn đồng hồ, mới mười lăm phút trôi qua thôi mà, chắc còn chưa tắm xong nữa.

“Không còn hứng nữa.”

Đúng ra là không còn một chút hứng nào cả. Kiều Hạo Văn nghĩ bụng. Thế giới này thật sự rất nhàm chán, ngọn đèn sân khấu không còn hứng, gái cũng không còn hứng, ống kính cũng không còn hứng, chẳng còn hứng thú gì nữa cả. Anh ta lại bắt đầu rồi. Anh ta nổ máy nhanh chóng lái xe về nhà, thuốc để dưới gối, anh ta uống liền một lúc ba viên, sau đó nằm ở trên giường. Những thứ ở ngoài kia đều không liên quan gì đến anh ta nữa.

Sáng hôm sau Vương Cảnh gọi điện thoại cho anh ta, mười mấy cuộc điện thoại nhưng không có ai bắt máy. Cô ấy hoảng hốt, đứng bên

ngoài gõ cửa nhà anh ta nhưng từ đầu đến cuối cũng không có ai mở cửa.

“Cmn, đã bảo thuê một người giúp việc rồi mà.” Vương Cẩn vừa chửi vừa quay lại xe tìm chìa khoá dự phòng. Kiều Hận Văn không thích người khác bước chân vào địa bàn riêng của anh ta. Vương Cẩn đã lén đánh một chiếc chìa khoá. Cô ấy đi vào trong nhà, trong căn phòng yên lặng không có lấy một tiếng động. Kiều Hận Văn đang nằm trên chiếc giường trong phòng ngủ, giống như một bức tượng.

Vương Cẩn chạy tới, để ngón tay dưới mũi anh ta, cũng may, anh ta vẫn còn thở. Cô ấy mở lọ thuốc để dưới gối ra xem, anh ta lại bắt đầu uống thuốc rồi.

Nước mắt của cô ấy ừng ực trong hốc mắt, sau đó vừa khóc nức nở vừa mắng anh ta: “Đồ gốc này nữa!” Cô ấy khóc một lúc lâu mới bình tĩnh lại được, lau khô nước mắt rồi gọi điện cho người nào đó: “Alo, tạm thời Joe bị cảm nặng, phải đổi lại thời gian tuyên bố rồi, để qua ngày mai đi, nếu không trạng thái thật sự rất tệ, xin lỗi nha.” Cô ấy gọi liên tục rất nhiều cuộc điện thoại, dòi lại tuyên bố theo thứ tự, sau đó mới kéo ghế ngồi trước mặt anh ta.

Thuốc an thần trong lọ thuốc vẫn còn rất nhiều, anh ta sẽ không chết.

Vương Cẩn ngồi ở đó, cô ấy nhớ lại, những năm qua mình đã trải qua không ít khó khăn thử thách, ban đầu cô ấy vẫn là tấm chiếu chưa trải sự đời, vừa gặp chuyện đã sợ mất hồn mất vía, nhưng sau khi run sợ xong, cô ấy vẫn ứng phó được. Thậm chí khi cô ấy mở cánh cửa của khách sạn đó ra, nhìn thấy Kiều Hận Văn đang nằm trên vũng máu, cô ấy cũng không hoảng sợ tay chân run rẩy. Cô ấy gọi cấp cứu, gọi cho công ty quan hệ công chúng nhằm giấu nhẹm chuyện này không để lại bất cứ manh mối nào, nhưng những chuyện đó đều là trước đây. Cô ấy cho rằng sau khi trải qua sự việc đó, Kiều Hận Văn sẽ không tái phạm nữa. Anh ta đã chấp nhận điều trị tâm lý, chăm chỉ đi tập gym, dốc lòng dốc sức diễn xuất, anh ta có bạn giường cố định để xoa dịu áp lực, nhưng tình hình bây giờ là sao

đây?

Phải rồi, Lâm Xuân Nhi. Kể từ khi Lâm Xuân Nhi xuất hiện, anh ta không còn bình thường nữa.

Đến tận chiều Kiều Hạng Văn mới tỉnh lại. Thấy Vương Cẩn đang ngồi bên cạnh giường thì chau mày: “Ai cho chị vào đây?”

“Tôi không đến thì làm sao biết được cậu chưa chết.” Đột nhiên Vương Cẩn đứng dậy cầm gối đập vào người anh ta: “Mẹ kiếp, tôi không vào đây thì sao tôi biết được cậu đã chết hay chưa?” Cô ấy tiện tay cầm cái đèn ngủ đập vào người anh ta: “Bà mẹ nó, cậu có thể có tý trách nhiệm được không! Cậu có bao nhiêu tuyên bố cần phải làm hả! Vậy mà cậu lại ở đây ngủ như chết cmn!” Vương Cẩn há miệng ngậm miệng đều là tuyên bố, nhưng chỉ có trong lòng cô ấy hiểu rõ, thứ cô ấy quan tâm không phải là những buổi tuyên bố đó. Cô ấy sợ mất đi, cuối cùng cô ấy cũng bật khóc thành tiếng. Kiều Hạng Văn nắm lấy tay cô ấy rồi nói: “Chị bình tĩnh trước đã.”

“Sao tôi có thể bình tĩnh được!” Vương Cẩn ra sức thoát khỏi anh ta, nhưng cô ấy không thoát ra được, cô ấy có cảm giác mình sắp sụp đổ rồi, sụp đổ vì Kiều Hạng Văn. Kiều Hạng Văn kéo cô ấy đến bên người mình, hai tay đè bên người cô ấy: “Chị nổi điên gì vậy?”

“Tôi cứ muốn nổi điên đấy! Chẳng phải cậu hận tôi sao? Vậy thì cậu cứ hận tôi đi, tôi không làm nữa! Kiều Hạng Văn, tôi không làm nữa!” Cô ấy ngẩng đầu lên, cắn vào bả vai anh ta, dùng hết sức bình sinh để cắn, cho đến khi vai anh ta rỉ máu. Kiều Hạng Văn vẫn không hề nhúc nhích mà để mặc cho cô ấy cắn. Một lúc lâu sau anh ta mới nói: “Tôi chỉ không ngủ được thôi.” Anh ta buông tay cô ấy ra, ngồi sang bên cạnh: “Chỉ là không ngủ được nên mới uống vài viên thôi mà.”

“Kiều Hạng Văn, chính là bắt đầu từ một vài viên đấy. Cậu còn nhớ lần trước tinh thần cậu sụp đổ không? Cũng là bắt đầu từ một vài viên thuốc an thần đấy!” Vương Cẩn lau nước mắt, xuống giường rồi nói: “Cậu đừng như thế nữa, cậu có được như ngày hôm nay cũng

chẳng dễ dàng gì, sao phải khổ sở thế chứ? Đã qua lâu như thế rồi mà.”

“Không phải vì cô ấy.” Kiều Hạng Văn nói: “Không phải vì cô ấy, nửa cuộc đời này của tôi đều là yêu nhưng lại không có được.”

“Cậu muốn phụ nữ thế nào mà không được? Lương Vũ tuổi đôi mươi, đang trong độ tuổi tươi đẹp nhất, Viên Như hơn ba mươi tuổi, phụ nữ trưởng thành chín chắn, không ai có thể sánh nổi. Còn có rất nhiều rất nhiều cô gái khác nữa, chỉ cần cậu bằng lòng, có kiểu phụ nữ nào mà cậu không có được? Cớ sao phải thế?”

Kiều Hạng Văn lắc đầu: “Đừng nói nữa, có phải chị đã xử lý xong chuyện tuyên bố rồi không? Xử lý xong rồi thì ra ngoài đi, đừng sắp xếp việc gì cho tôi trong dịp Tết, tôi muốn ra ngoài cho khuây khoả.”

Vương Cẩm chán nản gật đầu, sau khi quay người đi đến cửa, cô ấy lại vòng trở về: “Kiều Hạng Văn, trên đời này không chỉ có một mình cậu yêu nhưng lại không có được. Tôi sẽ cầm thuốc đi, nếu như cậu không ngủ được thì đứng dậy. Không được nữa thì tập gym, chạy bộ, đi tìm phụ nữ. Đừng có làm mấy việc cực đoan nữa, thật đấy. Hôm qua lúc diễn kịch nói, lời thoại của cậu nói thế nào? Nếu như anh yêu em, anh sẽ tận mắt nhìn em bay cao bay xa, hướng hồ cậu và cô ấy không thể thành đôi, chỉ là dụ/c vọng chiếm hữu và không cam lòng thôi.”

Vương Cẩm nhìn chăm chăm Kiều Hạng Văn, sau đó rời khỏi nhà anh ta. Cô ấy gọi điện thoại cho bác sĩ, kể rõ lại tình trạng của anh ta với bác sĩ: “Tôi lo lắng sắp tới cậu ấy sẽ ngày càng nặng hơn, cuối cùng biến thành như lần trước, làm chuyện gì cực đoan với bản thân.”

“Nhưng từ mấy lần thăm khám gần đây cho thấy, cậu ấy đã không có vấn đề tâm lý nghiêm trọng nữa.” Bác sĩ ngừng lại một chút rồi nói: “Chắc do cô đa nghi thôi.”

“Có cách nào có thể làm giảm bớt đi không?”

“Có thể cổ vũ cậu ấy làm những việc mình thích nhiều hơn, sau đó...”
Bác sĩ ngừng lại: “Tôi khuyên cô nên tới chỗ tôi một chuyến. Thông qua miêu tả vừa rồi của cô, tôi cho rằng cô cần được khám tâm lý.”

“Tôi không có bệnh.” Vương Cận cúp máy.

Sau khi Vương Cận rời đi, Kiều Hận Văn lại ngồi một mình ở đó rất lâu. Sau đó anh ta lấy điện thoại ra, thấy có rất nhiều người nhắn tin cho mình. Anh ta không trả lời mà đọc từng tin một. Hiếm thấy lại có một tin nhắn từ Lâm Xuân Nhi, cô nói: “Joe, chúng tôi đã lên kế hoạch cho kỳ tiếp theo rồi, có thể hẹn buổi nào đó họp trực tuyến được không?”

“Gặp mặt đi, bao giờ cô về?”

“Phải đợi sau Tết Dương lịch tôi mới về được. Nếu muốn gặp mặt, anh xem ngày đầu tiên sau kỳ nghỉ Tết được không?”

“Không được.” Kiều Hận Văn từ chối: “Tôi đã nghĩ rồi, tôi không định tiếp tục hợp tác với cô nữa. Bây giờ tôi sẽ bảo Vương Cận tìm người.” Sau khi Kiều Hận Văn trả lời Lâm Xuân Nhi xong thì thấy cô gửi một dấu hỏi chấm đến, sau đấy cô lại nói: “Lần này hợp tác cũng coi như vui vẻ, hẹn gặp lại.”

Lúc này Lâm Xuân Nhi đang ngồi uống trà sữa trong cửa hàng sách bên đường Bình Giang, đọc được mấy câu của Kiều Hận Văn, ít nhiều cũng thấy hơi tức giận, thế là cô gửi một dấu hỏi chấm qua cho anh ta.

“Ngoài dấu hỏi chấm ra cô còn biết gửi cái khác không?” Kiều Hận Văn hỏi cô.

“Có.”

“Cái gì.”

“Chúc anh năm mới vui vẻ.”

...

Lời tác giả:

Khi sợi dây số phận gắn kết mọi người lại với nhau, rồi mọi người sẽ thức tỉnh, sẽ thức tỉnh cả thôi.

Chương 69

Chúc anh năm mới vui vẻ. Kiều Hạng Văn cười phá lên, Lâm Xuân Nhi đang mắng xéo đấy à. Thấy cô đang cúi kính, tâm trạng anh ta chợt tốt lên, quyết định không chọc cô nữa: “VẬY NGÀY ĐẦU TIÊN SAU TẾT ĐI. Ở CÔNG TY CỦA CÔ NHÉ?”

“ĐƯỢC.” Lâm Xuân Nhi đã quen với cái tính thất thường của Kiều Hạng Văn rồi. Tuy anh ta buồn vui thất thường, nhưng chưa bao giờ làm chuyện lật lọng. Tổng kết lại thì Kiều Hạng Văn không phải người xấu, mà chỉ có tính cách giống như lưỡi dao thoi.

Cô cất di động, đi chọn bưu thiếp với Tiêu Muội, bưu thiếp gửi cho bản thân trong tương lai. Trước kia Lâm Xuân Nhi chưa từng viết, cô cảm thấy đời người vô thường, tương lai không đoán trước được. Nhưng Tiêu Muội muốn viết, cũng muốn cô tham gia.

Lâm Xuân Nhi chọn tấm bưu thiếp trên đỉnh núi có một ngôi chùa cổ, chỉ có vài nét bút ít ỏi, cô đọc mà yên tĩnh. Cô cầm bút lên không biết nên viết gì, thế là bèn đi đến chỗ Tiêu Muội hỏi: “CẬU VIẾT GỬI CHO BẢN THÂN BAO LÂU SAU?”

“Ba năm sau.”

“VẬY CẬU VIẾT GÌ THẾ? CÓ THỂ CHO TỚ THAM KHẢO KHÔNG?”

“ĐƯỢC CHỨ.” Tiêu Muội đẩy bưu thiếp đến trước mặt cô, Lâm Xuân Nhi nhìn thấy cô ấy viết: “Đây là năm thứ hai cậu kết hôn, năm đầu tiên làm mẹ, cậu thật sự rất giỏi, tớ tự hào vì cậu.” Trong đầu Tiêu Muội đã tưởng tượng ra một bức tranh trong tương lai, cô ấy và Trần

Khoan Niên kết hôn, còn có con. Lâm Xuân Nhi gật đầu: “Cậu của ba năm sau chắc chắn rất xinh đẹp.”

Sau đó ngậy người nhìn bưu thiếp của mình, cô quyết định viết cho Tống Thu Hàn của nửa năm sau. Đúng vậy, cô không nhìn được quá xa, nửa năm rất vừa vặn. Cô chấp bút viết hai hàng chữ, sau đó nhanh chóng nhét bưu thiếp vào phong bì thư. Cô không muốn ai nhìn thấy mình viết cái gì, một mình dán tem. Cảm giác trò chuyện với tương lai của mình thật kỳ diệu.

Tiêu Muội thấy vậy không nhin được mà cười cô: “Để trong phong bì thư thì không phải bưu thiếp nữa đâu.”

“Không phải thì không phải thôi.”

“Tớ còn muốn viết cho tớ và anh ấy của bảy năm sau.” Tiêu Muội lại nói với Lâm Xuân Nhi, tớ muốn viết: “Rất vui vì chúng ta vẫn chưa ly hôn.”

Lâm Xuân Nhi gật đầu: “Được đấy.”

Lúc phụ nữ hy vọng về tương lai sẽ toát lên sức hút riêng. Giống như cô ấy có thể nhìn xuyên qua tháng năm, gặp được một bản thân hoàn toàn khác, tựa như con đường Bình Giang trước mặt.

“Tớ còn định viết cho cậu của tám năm sau nữa đấy.” Tiêu Muội nằm dài ra bàn nhìn Lâm Xuân Nhi, tớ muốn nói với cậu: “Rất vui vì vết thương của cậu đã khỏi hẳn. Cậu năm bốn mươi tuổi thật sự rất xinh đẹp.”

Bốn mươi tuổi.

Năm mười sáu tuổi ấy, cô chẳng bao giờ dám nghĩ đến cái tuổi bốn mươi này. Vậy mà cái tuổi mà năm mười sáu không dám nghĩ đến ấy, nay đã ở ngay trước mặt rồi. Lâm Xuân Nhi dang tay về phía Tiêu Muội: “Tớ muốn ôm cậu quá bạn hiền.” Tiêu Muội cũng ôm lại.

Dường như bạn thân chính là như vậy, không cần phải nhiều lời, nhưng lúc nghĩ về tương lai lại luôn có cậu.

“Sao lại ôm nhau thế hả? Anh còn sống đấy nhé?” Trần Khoan Niên đi tới, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Tiêu Muội: “Viết xong chưa?”

“Vẫn chưa.” Tiêu Muội đỏ mặt che bưu thiếp lại: “Anh đừng đọc.”

“Rồi rồi rồi, anh không đọc.” Miệng thì nói như vậy nhưng tay thì lại giật lấy, Lâm Xuân Nhi nhanh tay lẹ mắt bắt lấy cổ tay anh ta: “Cậu chơi bần vừa thôi!”

Trần Khoan Niên mỉm cười rút tay lại, sau đó di động bỗng đổ chuông. Thấy dãy số nước ngoài thì không nhận mà thuận tay từ chối luôn.

“Sao cậu không nghe?” Lâm Xuân Nhi hỏi.

Anh ta nhún vai: “Cuộc gọi rác thôi, không quan trọng.”

“À, à, à!”

Lâm Xuân Nhi bỏ bưu thiếp vào hộp thư tương lai rồi trở về tìm Tống Thu Hàn. Anh đang ngồi trước bàn viết mail bằng tiếng Anh, thấy Lâm Xuân Nhi đến thì khép máy tính lại.

“Anh viết đi, em không quấy rầy anh.” Lâm Xuân Nhi đứng dậy lấy một quyển sách ra nghiêm túc đọc, là quyển “Phù Sinh Lục Ký”.

Chuyến đi không nhanh không chậm này rất hài hòa. Chiều chiều còn có thể ngồi trong một tiệm sách, mỗi người làm chuyện của mình.

Tống Thu Hàn xoay lưng máy tính về phía Lâm Xuân Nhi, tiếp tục viết thư. Anh chính thức nộp đơn xin thường trú trong nước lên công ty, nhưng cũng không dễ dàng gì. Trong kế hoạch bổ nhiệm người

của công ty, mỗi năm năm sẽ bồi dưỡng một đến hai người vào nhóm quản lý cấp cao, anh là một người nằm trong kế hoạch năm năm này. Xin thường trú trong nước thì chẳng khác nào từ bỏ vị trí giám đốc điều hành khu vực Châu Á - Thái Bình Dương. Nhưng anh không cho rằng đó là kết thúc tốt đẹp.

Anh đã cân nhắc về bức thư này rất lâu, cuối cùng quyết định sẽ gửi trước ngày đầu tháng Giêng.

Trong thư anh trình bày tỉ mỉ những điều quan sát được và dự đoán về thị trường trong nước, theo sự phát triển của internet, nơi này đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, đây là cơ hội để dựng lên kỳ tích. Đồng thời trình bày thay đổi của thị trường tài chính khu vực Châu Á - Thái Bình Dương trong năm năm qua, cùng với dự đoán nền kinh tế các quốc gia trong mười lăm năm tới, cuối thư anh đưa ra một kiến nghị mạo hiểm: Dời trụ sở của khu vực Châu Á - Thái Bình Dương từ Kuala Lumpur đến Bắc Kinh.

Tổng Thu Hàn đã soạn thư này rất lâu, cực kỳ lâu. Lâm Xuân Nhi ngồi bên cạnh đọc sách, không nói với anh câu nào. Dòng suy nghĩ của Tổng Thu Hàn vẫn chưa dừng lại, anh tổng kết tình trạng tất cả thành viên hội đồng quản trị trong đầu một lượt, suy nghĩ sau khi gửi thư này có thể được ai ủng hộ, nếu bị phản đối, sẽ lại là vì nguyên nhân gì.

Lâm Xuân Nhi đã đọc đến quyển thứ ba của “Phù Sinh Lục Ký” - Thăng trầm và đau thương. Cũng không biết qua bao lâu thì giật mình tỉnh lại. Cô quay đầu sang nhìn Tổng Thu Hàn, anh đang nhíu mày, không biết đang ưu sầu vì chuyện gì. Cô không muốn làm phiền anh, chỉ đặt tay lên chân người kia rồi cúi đầu đọc sách tiếp. Tổng Thu Hàn đang vô cùng tập trung, nhận ra cái tay trên chân thì nắm lấy. Rồi tiếp tục chìm trong dòng suy nghĩ của mình.

Hiếm khi trộm được nửa ngày nhàn rỗi trong kiếp phù du, có đánh chết Lâm Xuân Nhi cũng không muốn làm việc. Quãng thời gian buông thả này có thể kéo dài đến chín giờ tối. Nhưng rồi công việc sẽ

không buông tha cho cô.

“Có người liên lạc với chúng ta rồi, nói là có quen một ông cụ, cảm thấy khá giống ông cụ La San.” Cáp Ngô Lặc gửi WeChat: “Chúng ta có tới xem không chị?”

“Đi chứ, đúng lúc làm việc thiện, chuyện nhỏ không tốn sức.” Lâm Xuân Nhi trả lời: “Tình hình cụ thể thế nào?”

Cáp Ngô Lặc kể lại tỉ mỉ, sau khi video của họ được đăng lên thì bỗng nhiên nổi tiếng, số liệu của mấy ngày liền vẫn luôn thay đổi ở mức kỷ lục. Mà trong một loạt video, đáng chú ý nhất là video của bà La San. Những người từng xem video ai cũng hỏi: Tìm được ông cụ La San chưa nhỉ?

Thế là cuối cùng dự án chỉ hỗ trợ nông nghiệp thôi lại bất ngờ biến thành bản tin tìm người. Có một người Thiểm Tây nhắn tin riêng, nói rằng vào khoảng thập niên 90 ở quê mình có một người đàn ông dọn đến, người đàn ông kia nói tiếng phổ thông sứt sẹo, hốc mắt sâu. Là người kiệm lời nhưng rất có tài, chưa tới mấy năm đã mua nhà ở huyện thành, tới khoảng năm 2000 mấy thì cưới vợ.

Lâm Xuân Nhi nghe tới cưới vợ thì lòng hơi thất lại. Cô biết trên đời không phải cuộc chờ đợi nào cũng được viên mãn, đa phần là chờ suốt cuộc đời chỉ đổi lại một giấc mộng hư vô. Quán trọ trần gian, trăm ngàn lữ khách.

“Hay là phái người đi một chuyến? Đến tìm ông cụ kia. Nếu là thật thì có lẽ bây giờ đã gần tám mươi rồi.” Sau đấy cô lại nói tiếp: “Trước tiên phải phán đoán xem có đúng là ông ấy không đã, rồi sau đó hẵng nghĩ đối sách.” Nếu là ông ấy thì thật đáng tiếc. Bà La San đã chờ đợi bốn mươi ba năm, tựa như chiếc ghế đá dưới hiên nhà xập xệ, quá cũ rồi, sắp bị mòn thủng. Cô nằm ra bàn, nửa khuôn mặt phơi dưới hoàng hôn đường Bình Giang.

Cô híp mắt nhìn Tiêu Muội và Trần Khoan Niên không biết đang nói

gì với nhau mà mặt mày Tiêu Muội bí xị. Một lúc lâu sau Tiêu Muội đứng lên, đi đến ngồi xuống cạnh Lâm Xuân Nhi, trong tay cầm mấy tấm bưu thiếp, không nói không rằng.

“Đi nghe bình đàm không? Quán trà đối diện có hát đấy.” Lâm Xuân Nhi hỏi.

(*: Bình đàm một hình thức văn nghệ dân gian, vừa kể chuyện, vừa hát, vừa đàn, lưu hành ở vùng Giang Tô, Chiết Giang, Trung Quốc)

“Được.”

“Vậy chúng ta đi thôi.” Lâm Xuân Nhi gọi Tống Thu Hàn, Tống Thu Hàn ngẩng đầu khỏi máy tính: “Được, lát nữa anh tới tìm các em.”

Hai người ra khỏi hiệu sách thì Lâm Xuân Nhi mới hỏi: “Sao không mang bưu thiếp ra thùng gửi?”

“Không còn ý nghĩa gì nữa.” Tiêu Muội đứng trước thùng rác, ném bưu thiếp còn chưa dán tem vào.

“Tiếc thật đấy. Nó là ba năm sau và bảy năm sau của hai cậu cơ mà.”

“Bọn tớ sẽ không có ba năm sau, cũng sẽ không có bảy năm sau. Cùng lắm tớ chỉ là một trong rất nhiều trò tiêu khiển trong lúc nhàm chán của anh ta thôi, anh ta cũng chỉ là chìa khóa mở ra cuộc sống giường chiếu của tớ. Chỉ thế thôi.”

... Lâm Xuân Nhi nhìn sắc mặt cô ấy, là tức giận thật. Hai người vào quán trà ở đối diện tìm chỗ ngồi xuống, gọi một ấm trà, sau đó cô hỏi: “Do cuộc gọi vừa nãy à?”

“Bắt đầu từ hôm trước rồi, có mấy số khác nhau gọi cho anh ta. Chặn số này thì lại có số khác.” Tiêu Muội cau mày.

“Bạn gái cũ à?”

“Nếu là bạn gái cũ cũng đành. Tớ hỏi anh ta thì anh ta chỉ nói là chuyện hoang đường lúc trước.”

“À, à, à.” Lâm Xuân Nhi uống một ngụm trà, chuyện hoang đường lúc trước ư, trông Trần Khoan Niên không thiếu chuyện hoang đường cho nên cũng không cần che giấu. Có lẽ trong này có ẩn tình: “Cậu có để ý quá khứ của cậu ấy không?” Lâm Xuân Nhi hỏi: “Có vẻ quá khứ của cậu ấy khá dày đấy.”

“Tớ không ngại quá khứ của anh ấy, nhưng tớ để ý thái độ của anh ấy về nó.” Tiêu Muội tủi thân, mắt đỏ lên: “Thật ra là tớ không tốt, thái độ của tớ như vậy là không ổn. Tớ đã thích anh ấy từ trước rồi, gặp lại vẫn rung động, vì thế dễ dàng bị vẻ bề ngoài của anh ấy hấp dẫn. Tớ cũng tự dặn lòng tuyệt đối đừng nghiêm túc với mối tình này, nhưng cuối chuyện vẫn vậy.”

“Nghiêm túc là tội lỗi ư?” Lâm Xuân Nhi kéo tay cô ấy: “Nghe tớ nói này, nghiêm túc trong chuyện tình cảm không hề sai, mà là phẩm chất rất đáng quý. Cậu nghiêm túc thì chứng minh cậu vẫn còn có thể yêu. Đáng quý biết bao!”

“Nhưng người nghiêm túc sẽ bị tổn thương, đây là khuyết điểm của cuộc sống.”

“Hầy!” Lâm Xuân Nhi véo má Tiêu Muội: “Bây giờ vẫn chưa tới lúc đó đâu! Hai người vừa mới bắt đầu yêu đương, vẫn chưa hình thành niềm tin, rất nhiều cảm xúc và nhận thức đều hoàn toàn mới mẻ, cho nên cậu phải ngồi xuống nói chuyện rõ ràng với cậu ấy. Xác định xem thái độ của cậu ấy thế nào, là muốn yêu đương nghiêm túc hay chỉ vui chơi qua đường. Nếu muốn nghiêm túc thì cần phải triệt để cắt đứt với quá khứ. Còn nếu chỉ vui chơi qua đường thì cứ hưởng thụ cạn kiệt thân thể cậu ta đi, chán rồi thì bye bye.”

Tiêu Muội đỏ mặt: “Người đáng đẹp ở đâu chẳng có.”

Lâm Xuân Nhi bị dáng vẻ của cô ấy chọc cười, ngoắc ngoắc ngón tay. Tiêu Muội rướn người về phía trước, nghe Lâm Xuân Nhi hỏi nhỏ: “So với anh bạn trai Mr. Điền Đạm kia của cậu... thì sao?”

Tiêu Muội ho nhẹ: “Hình dạng, tốc độ, kỹ năng đều cách một trời một vực.”

“Há.” Lâm Xuân Nhi thốt lên.

“Tổng Thu Hàn thì sao? Hai cậu có từng thân mật chưa?” Tiêu Muội hỏi.

“Tổng Thu Hàn ấy à...” Lâm Xuân Nhi chỉ vào bụng mình: “E là phải lãng phí view đẹp ở Amanfayun rồi. Ban đầu tớ còn định tới Hàng Châu lén mua đồ ngủ gợi cảm, sau đó đến phòng anh ấy, cời nhẹ xiêm y.” Lâm Xuân Nhi kéo cổ áo xuống bả vai, hơi ngửa đầu: “Giống như thế này nè. Tớ muốn xem xem lúc Tổng Thu Hàn mất kiểm soát sẽ trông thế nào.”

“Xời. Đừng nói Tổng Thu Hàn, cậu mà như vậy, đến cả một đứa con gái như tớ cũng không chịu nổi.”

Hai người không hẹn mà cùng cười phá lên. Lâm Xuân Nhi thấy Tiêu Muội bị “dạy hư” xong rồi, bèn chọn một bài bình đàm, hai người vừa uống trà vừa nghe hát, tính ra cũng rất thích ý. Chỉ là tới buổi tối, Tiêu Muội dọn qua phòng Lâm Xuân Nhi, không ngủ cùng Trần Khoan Niên nữa. Hai người rúc trên giường thủ thỉ tâm sự rất nhiều, cho đến hừng đông mới mạnh ai nấy ngủ.

...

Đến khuya Tổng Thu Hàn mới gửi thư. Sau khi đi bước đầu tiên khó khăn nhất này, chắc chắn về sau sẽ có liên tiếp những thách thức ập tới. Anh nghĩ: Có lẽ đây là khởi đầu cho cuộc đời điên cuồng này của anh. Khác với vận động cực hạn chỉ khiêu chiến cơ thể, giờ phút này, anh đang khiêu chiến cả cuộc đời mình. Nhưng anh lại thấy rất hưng

phấn.

Tống Thu Hàn đột nhiên nhận ra, bản chất của mình là một kẻ liều mạng.

Lúc này anh hoàn toàn không buồn ngủ, cũng không đành lòng quấy rầy Lâm Xuân Nhi đang bị kỳ sinh lý tra tấn, thế là thay đồ thể dục ra ngoài chạy bộ đêm. Đêm tháng Mười Hai ở Tô Châu không có cơn giá rét thấu xương, trên đường thênh thang có thể bắt gặp mấy tiểu thương bày sạp, tràn ngập hương vị cuộc sống. Tống Thu Hàn nghĩ đến chuyện mình sẽ sống ở nơi này mãi mãi, hạnh phúc đọng đầy trong tim.

Kế hoạch của anh là chạy 10 km, xuất phát từ khách sạn, vòng qua ba ngã tư, quẹo phải, rồi chạy về. Hai lần như thế.

Lúc đang chạy vòng thứ hai thì di động báo có tin nhắn. Anh không thể không dừng lại, là một tấm hình, Phương Gia Ly gửi tới ảnh của cô ta. Người trong ảnh mặc áo khoác siêu ngắn, lộ ra vòng eo mảnh khảnh, ở trên bụng thoáng thấy có một hàng chữ. Nhưng Tống Thu Hàn không cảm thấy hứng thú nên tắt ảnh đi, sau đó thấy Phương Gia Ly gửi tới một câu: “Em muốn xăm tên anh ở nơi gần tử cung nhất, em biết sớm muộn gì cũng có một ngày, bộ phận sinh dục của anh và nó sẽ gặp nhau bằng da bằng thịt.”

Tống Thu Hàn không biết nên trả lời gì, anh cảm thấy Phương Gia Ly điên mất rồi. Nếu anh trả lời, rất có thể cô ta sẽ hiểu lầm cách này có hiệu quả. Còn nếu anh không trả lời, có lẽ cô ta sẽ dùng cách cực đoan hơn để thu hút sự chú ý của anh. Anh không biết vì sao Phương Gia Ly luôn tự cho mình là thanh cao lại biến thành như bây giờ, anh từng nhìn thấy cô ta được mọi người vây quanh. Vậy mà một người như vậy lại phải dùng cách và lời nói rẻ mạt thế này để thu hút một người đàn ông.

Phương Gia Ly lại gửi tin nhắn tới, cô ta nói: “Có phải anh cảm thấy em điên rồi không? Em không hề điên.”

“Tổng Thu Hàn, sớm muộn gì anh cũng sẽ hiểu, trên đời này chỉ có em yêu anh thật lòng, bạn gái của anh cùng lắm cũng chỉ là một con ả tục tằng thôi.”

“Cơ thể của em mãi mãi nở rộ vì anh.”

“Em muốn làm tình với anh.”

“Muốn sinh con cho anh.”

“Tổng Thu Hàn, anh cư.ơ.ng rồi đúng không?”

Cô ta lại gửi tới một tấm ảnh, Tổng Thu Hàn không mở lên xem mà trả lời thẳng: “Có lòng tự trọng mới xứng làm người yêu. Tôi hy vọng cô hiểu đạo lý này.” Sau đó chặn số WeChat của cô ta.

Có thể Phương Gia Ly mãi mãi không hiểu được, trên đời có rất nhiều đàn ông, quá trình họ yêu một người phụ nữ là yêu tâm hồn trước rồi mới yêu cơ thể của người đó. Không có sức hút từ tâm hồn thì tình yêu thể xác sẽ chỉ như đóa hoa quỳnh, sớm nở tối tàn.

Cô ta đã sai ngay từ bước đầu rồi.

Không, cũng không phải sai từ bước đầu. Mà là cô ta vốn dĩ không nên yêu Tổng Thu Hàn.

Trên đời có nhiều chuyện trái ngang vậy đấy, vĩnh viễn không thể so sánh.

Chương 70

Lúc Phương Gia Ly mở mắt, đầu đau như muốn nứt ra, cô ta đang nằm trên chiếc giường xa lạ, tối hôm qua kết bạn với mấy người nước ngoài nên uống rất nhiều rượu. Cô ta cố gắng nhớ lại đêm qua đã xảy ra chuyện gì, cô ta say rượu, một người bạn trong đó đề nghị đưa về, sau đó là những đoạn ngắn lộn xộn. Người bạn kia ở trên người cô ta, hình như họ đã nói rất nhiều dirty talk, cô ta khá điên cuồng.

Phương Gia Ly giật mình một lúc lâu mới xác định tối hôm qua mình đã thật sự mất khống chế. Cô ta tìm được di động, nhìn thấy tin nhắn người bạn kia gửi tới: “Em điên quá, nhưng anh thích.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Có đeo bao không?” Phương Gia Ly không nhớ rõ chi tiết, sau khi bình tĩnh lại mới nhớ tới vấn đề an toàn.

“Đương nhiên rồi.”

“Ném ở đâu rồi?”

“Trong thùng rác.”

Phương Gia Ly nhảy xuống giường, lục thùng rác nhìn thấy áo mưa bên trong thì hơi thả lỏng. Nhớ lại hình như tối hôm qua có gửi tin nhắn cho Tống Thu Hàn, lại cầm di động lên thấy được những lời mình đã nói.

“Có lòng tự trọng mới xứng làm người yêu.” Lần đầu tiên trong đời Phương Gia Ly cảm thấy nhục như thế, nằm trên giường khóc không thành tiếng.

Cô ta chưa từng làm chuyện thế này, Tống Thu Hàn đã ép cô ta điên rồi. Sự thờ ơ của anh ép cô ta phát điên. Còn cô ta, từ đây về sau sẽ không thể ngẩng cao đầu trước mặt anh được rồi.

Qua một lúc lâu, Phương Gia Ly mới lau khô nước mắt rồi bước xuống giường, hôm nay còn phải bay sang nhà máy. Nhà máy kia là sản nghiệp ở Chiết Giang, sau cuộc họp báo, nhờ hiệu ứng ngôi sao của Kiều Hạo Văn mà đơn đặt hàng nhả hiệu nội địa tăng vọt. Cô ta nhanh chóng lái xe về nhà, thay quần áo trang điểm, thấy vẫn còn dư thời gian nên mượn di động của dì giúp việc gọi cho Tống Thu Hàn.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lúc Phương Gia Ly nghe câu “xin chào” của Tống Thu Hàn, không ngờ cô ta lại hoảng hốt mất một lúc, giống như đã lâu lắm rồi không nghe được giọng anh.

“Là em, Phương Gia Ly đây.” Trong điện thoại vang lên tiếng thờ dài của Tống Thu Hàn, cô ta vội nói: “Tống Thu Hàn anh đừng dập máy, nghe em giải thích đã.”

“Tuy rằng nguyên nhân không quan trọng, nhưng cô nói đi.” Tống Thu Hàn không cảm thấy mình là người dịu dàng, nhưng Lâm Xuân Nhi khiến anh học được cách đồng cảm. Vì thế, căn cứ vào thái độ phải có “trách nhiệm với muôn dân”, anh vẫn không cúp máy.

“Tối hôm qua em say quá, xin lỗi. Em cũng không nhớ mình đã nói gì nữa, sáng nay tỉnh lại mới nhìn thấy.”

“Say rượu làm loạn cũng không tốt.” Tống Thu Hàn ngừng một lúc: “Tôi muốn nói với cô, cô cũng là người trưởng thành rồi, cô nên hiểu trong thế giới của người trưởng thành, tình cảm là điều không thể

khống chế nhất. Giữa chúng ta vốn không có gì, tôi cũng không cho rằng trước kia mình đã làm chuyện gì khiến cô hiểu lầm, cho nên tôi khuyên cô đừng cố chấp nữa, sau này còn tiện gặp mặt.”

“Rốt cuộc em kém cô ta ở chỗ nào? Em không hiểu, vì sao cả anh lẫn Kiều Hạng Văn đều chỉ nhìn cô ta? Các anh bị cô ta bỏ bùa đúng không?”

Tống Thu Hàn nhíu mày, qua một lúc lâu sau mới nói: “Tôi vừa khuyên cô đừng cố chấp xong, bây giờ khuyên cô thêm một câu nữa, chuyện tôi yêu cô ấy, không liên quan gì đến cô cả. Vì yêu nên với tôi, cô ấy là người tỏa sáng nhất trên đời, không ai có thể so sánh. Cả tôi và cô đều biết sau này chúng ta khó tránh gặp nhau trên thương trường, đừng làm quá mức xấu hổ.” Rồi bình tĩnh dập máy.

Phương Gia Ly nhìn điện thoại trong tay, cảm xúc trăm mối ngổn ngang. Trước nay cô ta không phải người đa sầu đa cảm, một đường thuận buồm xuôi gió khiến cô ta cho rằng bản thân rất rộng rãi, bao dung, thậm chí từng tự xưng là cầm lên được thì buông xuống được, không có gì vướng bận. Nhưng bây giờ lại cảm thấy thất bại. Rốt cuộc cô ta thật lòng thật dạ yêu Tống Thu Hàn, hay là chấp niệm, si niệm, tham niệm, oán niệm, cô ta không phân biệt được. Hoặc là đều có hết.

Quả thật Tống Thu Hàn chưa từng làm bất cứ chuyện gì khiến cô ta hiểu lầm. Ngay từ lần đầu tiên cô ta gặp anh, người kia đã ít nói ít cười. Cô ta đứng gần anh một chút là anh sẽ lùi về sau một bước. Muốn nói với anh thêm vài câu, nhưng anh vẫn luôn luôn kiệm lời như vậy. Anh không chia sẻ lý tưởng và khát vọng cuộc đời với ai, sở thích thì lại càng không. Thậm chí lúc người hai nhà ngồi cùng nhau, anh luôn ngồi ở nơi xa nhất, lộ vẻ xa cách. Là cô ta cho rằng Tống Thu Hàn đang lạt mềm buộc chặt, cũng là vì cô ta từng thấy quá nhiều cặp môn đăng hộ đối, cho nên dần dần cho rằng đây là nhân duyên trời ban cho họ.

Nhưng mà, ông trời nào dễ dàng ban nhân duyên như vậy?

Dựa vào đâu mà ông trời lại ban nhân duyên?

Chỉ là tự luyện vậy thôi.

Phương Gia Ly lau nước mắt, lần đầu tiên trong đời cảm thấy bản thân không tốt như những gì mình nghĩ. Tống Thu Hàn làm cô ta nghi ngờ bản thân, Lâm Xuân Nhi cũng làm cô ta nghi ngờ bản thân. Cuối cùng cô ta không nhịn được hỏi Kiều Hạng Văn: “Rốt cuộc công ty của Lâm Xuân Nhi làm gì? Cô ta giữ chức vụ gì trong đó? Anh biết gì về cô ta?”

Kiều Hạng Văn gửi lại một dấu chấm hỏi.

“Có lẽ nói chuyện này với anh không thỏa đáng lắm, nhưng tôi và Tống Thu Hàn là được cha mẹ hai bên hứa hôn, không ngờ anh ấy về nước trong thời gian ngắn như vậy đã bị Lâm Xuân Nhi nhanh tay chiếm trước. Tôi chỉ muốn biết tôi thua ở đâu.” Phương Gia Ly trả lời.

“Tra về Lão Yêu đi.” Kiều Hạng Văn chỉ trả lời lại mấy chữ đơn giản. Lúc nghe Phương Gia Ly hỏi vấn đề này, chênh lệch lập tức xuất hiện. Thái độ sống của Lâm Xuân Nhi giàu thanh thản và ý thơ, chỉ với điểm này thôi, Phương Gia Ly còn đang rối rắm Lâm Xuân Nhi tốt ở điểm nào đã không bì kịp rồi.

“Cảm ơn.”

Phương Gia Ly đi tra thật. Trước đây cô ta chẳng thèm tìm hiểu về Lâm Xuân Nhi. Lần đầu tiên hai người gặp nhau là khi Lâm Xuân Nhi ngồi trong xe bảo mẫu của Kiều Hạng Văn, không trang điểm, không lộ tài năng, chỉ là một cô gái bình thường. Sau đó mỗi lần gặp lại, người kia vẫn bình thường như vậy. Thậm chí Phương Gia Ly chưa bao giờ nghiêm túc đánh giá cô.

Phương Gia Ly xem sơ yếu lý lịch của Lâm Xuân Nhi, tổng biên tập báo chí truyền thông, có nhiều chuyên đề nổi tiếng, người tiên phong

trong ngành truyền thông. Nhưng trên mạng hiếm có ảnh chụp của cô, cô không thuyết trình công khai, không tham gia các hoạt động công khai, ở trên mạng, cô chỉ là một đồng chữ. Phương Gia Ly tìm hiểu sâu hơn, thậm chí thấy được chuyên đề về thiếu niên, cùng với câu chuyện cuối cùng của Lão Yêu kia. Cuối cùng cô ta cũng biết mình thua ở đâu rồi, cô ta thua ở trình tự.

Thì ra là tình yêu say đắm thời niên thiếu.

Thì ra, từ nhiều năm trước Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Cuối cùng Phương Gia Ly không chán chường nữa, thậm chí còn tiếp tục hùng hực ý chí chiến đấu.

...

Đêm ở thị trấn tư tắm trọng điểm Nam Tầm, Trần Khoan Niên đề cử một trò chơi, một trò chơi rất đơn giản. Mỗi người viết mười câu hỏi rồi trộn chung lại với nhau, sau đó mỗi người rút bài, điểm thấp là thua, thua thì phải trả lời một câu hỏi.

Bốn người mỗi người chiếm một góc trong khách sạn suy nghĩ câu hỏi. Rõ ràng chỉ là một trò chơi nhưng ai cũng nghiêm túc, căng như lúc đi học sắp phải thi vậy.

Người trưởng thành luôn thích đùa cợt trong những lúc nói thật, còn trong lúc đùa giỡn thì lại thể hiện sự chân thành. Hiếm khi có cơ hội tìm hiểu nhau, đương nhiên sẽ không dễ bỏ qua cơ hội này.

Bốn người bỏ câu hỏi vào trong hộp giấy, đồng loạt mỉm cười.

Lâm Xuân Nhi ngồi khoanh chân dưới đất: “Nào, nào nào, mau tới chơi thôi.”

“Có phải em viết câu hỏi quá đáng gì không?” Tống Thu Hàn thấy cô

hưng phấn như vậy, rất khó để không nghi ngờ cô muốn giờ chiều trò khi phỏng vấn sâu vào trò chơi này. Anh cũng ngồi khoanh chân xuống bên cạnh, nghiêng đầu hỏi cô: “Em hỏi gì thế?”

Lâm Xuân Nhi lắc đầu: “Vì để giữ tính công bằng của trò chơi, thứ lỗi cho em không thể tiết lộ cho anh biết.” Cô vô cùng nghiêm túc, con ngươi lóe sáng, khiến anh ghen hòng

Tống Thu Hàn ho nhẹ: “Được thôi. Anh chỉ lo em thua thôi, dù sao trên giang hồ anh cũng có danh hiệu.”

“Danh hiệu gì?”

“Thánh bài New York.” Trần Khoan Niên ở bên cạnh nói chêm vào: “Tống Thu Hàn rút bài thì gần như không bao giờ thua.”

“Vậy còn cậu?” Lâm Xuân Nhi hỏi.

“Ngại quá, thần bài New York.” Trần Khoan Niên nhướn mày, còn chưa bắt đầu chơi đã đặc ý dào dạt rồi. Lâm Xuân Nhi và Tiêu Muội nhìn nhau, cuối cùng cũng biết vì sao anh ta đề nghị chơi trò này rồi, rõ ràng đang muốn tra hỏi hai người các cô.

“Chúng ta thăm rồi.” Tiêu Muội thờ dài: “Bắt đầu đi.”

Ván thứ nhất, Lâm Xuân Nhi thua. Cô rút được một câu khá đơn giản: “Sang năm có kế hoạch đi du lịch gì?”

Lâm Xuân Nhi đếm trên đầu ngón tay, nghiêm túc tính, sau đó trả lời: “Tháng Tư năm sau muốn đến Huy Châu lần nữa, có thể tháng Mười sẽ đến Hy Lạp với mọi người trong công ty. Chỉ có hai kế hoạch này là chắc chắn thôi.”

“Em muốn đến trấn cổ Huy Châu lần nữa à?” Tống Thu Hàn ở bên cạnh hỏi cô: “Hôm nay mới nghe em nhắc đến đấy.”

“Đúng vậy. Mấy hôm trước đột nhiên có ý tưởng, nhưng vẫn chưa quyết định.”

“Em có kế hoạch đi du lịch mà lại không định dẫn bạn trai đi cùng à?” Tống Thu Hàn giả vờ sầm mặt, anh cũng không phải người có dục vọng khống chế mạnh, cũng biết Lâm Xuân Nhi hướng tới cuộc sống tự do và độc lập, anh chỉ giả vờ nghiêm túc trên cô thôi.

“Đúng vậy, em muốn ngắm trai đẹp một mình.” Lâm Xuân Nhi cũng cười trên anh, sau đó lấy di động ra gửi cho Tống Thu Hàn một tấm hình. Tống Thu Hàn mở lên xem, nhìn thấy Huy Châu mưa bụi, sương mù mênh mông, vườn hoa cải dầu vàng ươm thắm đẫm ý thơ đầu xuân, tường trắng ngói xám loang lổ dấu vết thời gian, dưới mái hiên én non đang đập bùn xuân, một con chó già nằm dưới chân tường, người chăn trâu đội mũ đan tre đi qua đường làng, thêm cả hàng chữ phỏng theo thể chữ Tống màu trắng xám trên ảnh: Chân thành mời anh Tống, tháng Tư đồng hành. Tống Thu Hàn đã từng ôm chờ mong, chờ mong lúc Lâm Xuân Nhi suy nghĩ đến tương lai cũng có thể nhớ tới anh, nhưng anh cũng không ép buộc cô. Bây giờ nhìn thấy thứ này, anh chợt cảm thấy như dầu trộn với mật ong*, nếu giờ phút này chỉ có hai người họ, anh rất muốn ôm chầm lấy cô.

(*: Bắt nguồn từ Hồng Lô Mộng, chỉ sự thân mật vui sướng)

Anh nhìn thêm một lúc lâu, sau đó dùng đầu ngón tay nâng cằm Lâm Xuân Nhi: “Em gửi thiệp mời cho anh đấy à?” Thiệp mời đặc biệt như vậy, là thắm mỹ và thái độ của Lâm Xuân Nhi, làm Tống Thu Hàn cảm thấy mới lạ. Có nhiều lúc anh rất muốn chui vào đầu cô xem thử rốt cuộc bên trong chứa bao nhiêu ý tưởng kỳ diệu xuyên thời đại, lại giấu bao nhiêu chủ nghĩa lãng mạn chết người.

Lâm Xuân Nhi cười giòn tan: “Đang rảnh không có việc gì làm mà.”

Trần Khoan Niên lấy di động của Tống Thu Hàn qua xem, không nhịn được tấm tắc: “Rõ ràng chỉ là một trò chơi nhưng lại bị hai người làm thành thế này, tớ đã làm sai gì hả?”

“Chẳng phải bọn tớ đeo tai nghe còn có thể nghe được tiếng hai người vào buổi tối sao?” Lâm Xuân Nhi bẽ nghề liếc anh ta, sau đó nắm tay Tiêu Muội: “Ngoan, không phải nói cậu đâu, tớ biết cậu chỉ là bất đắc dĩ.”

Tiêu Muội gật đầu: “Đúng vậy, tớ chỉ cùng quá hóa liều thôi.” Dáng vẻ rất muốn vạch ranh giới với Trần Khoan Niên.

Lúc này Trần Khoan Niên không muốn tham chiến, bèn la ó đòi chơi tiếp ván tiếp theo.

Ván tiếp theo, Tiêu Muội thua. Cô ấy rút được câu hỏi cũng không quá khó: “Đã yêu đương bao nhiêu lần?”

“Một lần.” Tiêu Muội nhanh chóng đáp.

“Trước anh?” Trần Khoan Niên hỏi.

“Đúng vậy.” Tiêu Muội đẩy mắt kính: “Bo thêm một câu trả lời đấy.”

Trần Khoan Niên còn muốn hỏi lại nhưng đã bị Lâm Xuân Nhi ngăn cản: “Chơi ăn gian à, trên giấy có hỏi mấy câu khác đâu. Ván tiếp theo.”

Vẫn là Tiêu Muội thua, cô ấy rút câu hỏi, thấy trên giấy viết: “Bạn có để ý bạn trai từng là người đào hoa không?” Câu này rõ ràng là do Trần Khoan Niên viết. Lâm Xuân Nhi ôm đầu gối nhìn Trần Khoan Niên. Mấy ngày nay anh ta và Tiêu Muội không vui vẻ gì, giờ thì cô đã hiểu đại khái ý đồ của Trần Khoan Niên rồi, anh ta muốn mượn cách này xem thái độ của Tiêu Muội, đồng thời cho bản thân cơ hội được thẳng thắn. Anh ta rất nghiêm túc với mối tình này. Sau đấy cô lại quay sang nhìn Tiêu Muội, cô ấy nghiêm túc nhìn Trần Khoan Niên, không giấu được vẻ phong độ trí thức: “Để ý.”

“Nếu quá khứ của bạn trai có thể viết thành một quyển sách dày, cậu

có chia tay với anh ta không?” Lâm Xuân Nhi ho nhẹ hỏi Tiêu Muội.

Tiêu Muội nghiêm túc gật đầu: “Có.”

Chương 71

Hiếm khi Trần Khoan Niên đứng đắn. Nghe Tiêu Muội nói chữ “có”, anh ta bỏ bài trên tay xuống, nhẹ giọng nói một câu “không chơi nữa” rất nghiêm túc. Rõ ràng là anh ta đề nghị mọi người cùng chơi, bây giờ bắt đầu lại không chơi nữa.

Tiêu Muội khẽ ho một tiếng, chủ động gom bài của mọi người lại: “Nào nào, chơi tiếp đi.” Lúc cô ấy đi học thì chỉ học thôi, học rất nghiêm túc, trước kia rất ít khi chơi những trò thế này. Bây giờ chơi một lát cô ấy chợt cảm thấy rất thú vị. Mà một khi đã có hứng thú là chơi không ngừng được.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Không chơi.” Trần Khoan Niên không hài lòng với chữ “có” đó. Mặc dù anh ta là người đàn độn, nhưng cái đàn độn đó cũng chỉ là vẻ bề ngoài thôi, có rất nhiều chuyện trong lòng anh ta vô cùng rõ ràng. Tiêu Muội nói “có”, rõ ràng cô ấy để ý quá khứ của anh ta, nhưng có ai mà không có quá khứ chứ? Lúc em hẹn hò với anh chẳng lẽ không biết trước kia anh là người thế nào sao? Nếu anh rắp tâm lừa em rồi giả vờ ngây thơ như thư sinh thì là anh sai. Nhưng anh không hề làm vậy! Em cũng đã chấp nhận rồi, đã thế em còn sống bất chấp, suồng sã hơn cả anh nữa. Bây giờ em lại nói em để ý tới chuyện đó, chẳng phải nực cười lắm à? Sao dân tri thức các em lại cư xử thế chứ?

Tiêu Muội ngồi thẳng người dậy, nói từng câu từng chữ: “Câu hỏi vừa rồi tớ nói dối đấy, giờ tớ trả lời lại, tớ không để ý đâu.”

...

“Thế chơi tiếp đi.” Trần Khoan Niên lật mặt còn nhanh hơn lật sách, hiếm khi mới thấy một người đàn ông hơn ba mươi tuổi còn không che giấu tâm trạng tới vậy.

Ván này Lâm Xuân Nhi thua.

Lần này cô rút được một câu hỏi riêng tư: “Đêm đầu tiên của bạn là vào năm bao nhiêu tuổi?”. Trần Khoan Niên đọc câu hỏi này bằng vẻ mặt gian xảo. Câu này do anh ta viết, cái thú chơi khăm của anh ta nổi lên, mà anh ta lại chắc chắn mình sẽ không thua nên đã viết câu hỏi này: “Nào Lâm Xuân Nhi không kiêng nể gì, mic đây, mau đáp đi.”

Tống Thu Hàn cầm lấy tờ giấy: “Cũng chỉ có cậu mới có thể viết những câu hỏi thấp kém thế thôi. Phải phạt cậu vì kéo level trò chơi xuống, Lâm Xuân Nhi không cần trả lời.”

“Tại sao chứ?” Lâm Xuân Nhi cầm lấy tờ giấy: “Tại sao lại không cần trả lời.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tống Thu Hàn bị cô hỏi vậy thì hơi sửng sốt.

“Chuyện này có gì đâu mà không thể trả lời? Năm hai mươi lăm tuổi.” Lâm Xuân Nhi vút tờ giấy qua một bên, lại nghe tiếng than nhẹ của Trần Khoan Niên: “Trề vậy á?”

“Trề ấy hả? Tớ có một người bạn, ba mươi tuổi rồi mà vẫn chưa từng làm chuyện đó. Cậu cảm thấy thế nào về một người phụ nữ trưởng thành chưa từng làm chuyện đó?” Lâm Xuân Nhi hỏi Trần Khoan Niên.

“Ừm... 80% là có vấn đề nhỉ? Tâm lý hoặc sinh lý.” Trần Khoan Niên nhún vai.

“Còn anh thì sao?” Lâm Xuân Nhi hỏi Tống Thu Hàn.

“Em sắp viết bản thảo đúng không?” Tống Thu Hàn hỏi cô.

“Em không viết, chỉ là bệnh nghề nghiệp thôi, vừa khéo đụng phải câu hỏi luân lý nên hỏi vậy. Anh nghĩ thế nào?” Lâm Xuân Nhi hỏi anh.

“Anh á? Anh chấp nhận sự đa dạng của con người.” Tống Thu Hàn nói.

“Hết rồi hả? Không thảo luận mở rộng được sao?” Lâm Xuân Nhi nghiêm túc hỏi anh.

Lúc này mọi người chột thông suốt một điều, trò chơi này, bất kể là thánh bài New York hay thần bạc New York thì người thắng thật sự vẫn sẽ là Lâm Xuân Nhi. Đối với cô, thắng thua không thành vấn đề, cô sẽ lợi dụng bất kì cơ hội nào để hỏi câu hỏi mình muốn hỏi, hơn nữa còn khiến người được hỏi không thể không trả lời. Tống Thu Hàn trợn mắt nhìn Trần Khoan Niên như đang u oán: “Tôi đã nói gì hả? Đừng cho Lâm Xuân Nhi trả lời câu hỏi này, cậu lại cứ không tin.”

Trần Khoan Niên bị Lâm Xuân Nhi khơi gợi hứng thú, cảm thấy trò chơi này cứ chơi thế đi, nào còn nghe lời khuyên của Tống Thu Hàn nữa, thậm chí anh ta còn giúp cô: “Mau mau, thảo luận mở rộng đi.”

Tống Thu Hàn bị ép buộc không còn cách nào khác, đành lắc đầu. Anh cẩn thận suy nghĩ một hồi rồi nói: “Thứ nhất, anh không cho rằng một người phụ nữ vẫn chưa từng làm chuyện đó là chưa trưởng thành. Thứ hai, có lúc quan hệ tình d/ục cũng cần thời cơ. Trong đó có rất nhiều tình huống phức tạp, anh từng xem một tài liệu có phân tích chuyện này. Ví dụ, một người phụ nữ rất yêu một người đàn ông, nhưng chức năng tính d/ục của người đàn ông lại không hoàn thiện, hoặc có người bị lừa dối về giới tính, hoặc có người không gặp hai trường hợp trên nhưng lại thiếu nhân duyên... Thế giới rất lớn, luôn có người có cảnh ngộ khác với chúng ta, sống bằng

cách chúng ta không thể nào tưởng tượng được, nhưng cũng không phải là khác người.”

Mắt Lâm Xuân Nhi híp lại như sợi chỉ, ngón tay cô khẽ ấn chóp mũi: “Xin lỗi, tài liệu đó do em viết đấy. Cũng may lúc anh kể còn lấy thêm dẫn chứng, nếu không em sẽ tố anh đạo văn.” Cô nói xong thì cười phá lên.

“ .. ”

Tống Thu Hàn bó tay bất lực, gõ đầu cô: “Anh bị ‘tài liệu’ của em làm bối rối luôn rồi. Em cảm thấy thế nào về vấn đề vừa rồi?”

Lâm Xuân Nhi có qua có lại, đáp rất nghiêm túc: “Em cũng không cảm thấy có thể lấy tình dục ra để phán đoán một người phụ nữ có vấn đề về tâm lý hoặc sinh lý hay không, vì mục tiêu của mỗi người khác nhau mà. Em thường xuyên nghe hoặc thấy mọi người dùng những từ ngữ xấu nghĩa hoặc mang tính làm nhục để hình dung một người phụ nữ, ví dụ như ‘gái trinh’. Từ này khiến em cảm thấy giá trị quan của con người đã lệch lạc rồi. Thôi tới đây thôi, chúng ta chơi tiếp được chứ?” Lâm Xuân Nhi kết thúc đề tài này, cô cũng không thấy ánh mắt Tống Thu Hàn nhìn mình mang chút tìm tòi nghiên cứu.

Ván tiếp theo, người thua vẫn là Trần Khoan Niên.

Anh ta rút được một câu hỏi, viết là: “Nếu bạn có một cơ hội sống lại, bạn muốn quay về ngày nào?”

“Câu hỏi kiểu gì thế?” Trần Khoan Niên nhìn Lâm Xuân Nhi: “Cậu viết à?”

Lâm Xuân Nhi chớp mắt mấy cái: “Câu hỏi này hay mà? Dừng chân nhìn lại quá khứ, cho mình một cơ hội làm lại.”

Đối với Trần Khoan Niên, câu hỏi này rất khó trả lời. Anh ta chưa bao giờ nghĩ đến câu hỏi triết học này, anh ta là một người theo chủ

nghe hưởng thụ, bèn dùng chính lời của mình để nói: “Trong quá khứ, tớ chưa từng có khoảnh khắc nào để mình chịu thiệt thòi, mặc sức mà sống, bất kể lúc nào, bất kể nơi đâu.”

“Tớ có thể không sống lại không? Tớ cảm thấy bây giờ đã rất tốt rồi.”

“Có thể chứ, đây cũng là câu trả lời mà. Nhưng mà, chuyện gì bây giờ khiến anh cảm thấy tốt nhất?” Cuối cùng Tiêu Muội cũng mở miệng nói chuyện: “Đừng có giả ngu, trả lời đi.”

“Người anh thích đang ở bên cạnh anh, không phải tốt lắm à? Anh còn có chút tiền, đủ để làm chuyện mình muốn làm, cái này cũng không tốt sao? Cơ thể anh cũng rất khỏe, cái này cũng rất hiếm có. Nếu có chỗ nào anh không hài lòng thì chính là anh thường xuyên cảm thấy mình sắp già rồi.” Trần Khoan Niên đỏ cả mắt: “Sáng nay anh cạo râu phát hiện có một sợi đã bạc. Chuyện này quá bất công, anh cũng sống kỷ luật bản thân như Tống Thu Hàn mà, tại sao anh có râu bạc rồi mà cậu ấy không có?”

“Cậu chắc đó là râu bạc chứ?” Lâm Xuân Nhi không thể tin được.

“Tớ chắc mà.”

“Ôi trời. Người có râu bạc sớm nhất mà tớ biết là một ông anh ba mươi sáu tuổi.” Lâm Xuân Nhi không nhịn được mà trêu anh ta. Trần Khoan Niên nghe vậy thì càng đau lòng, u oán nói: “Tớ hận cậu.”

“Không sao đâu, ai cũng già cả mà.” Lâm Xuân Nhi vỗ vai Trần Khoan Niên: “Tớ nói cho cậu một bí mật này. Hồi hai mươi lăm tuổi, tớ chạy bán marathon mất 2 giờ, còn năm nay là 224 phút. Mỗi một phút chậm lại đều là quà tặng của thời gian. Nhưng tớ rất vui vì tớ vẫn còn có thể chạy, hơn nữa tớ cũng nhìn nhận lại rồi, đúng là hai năm nay tớ đã lơ là rèn luyện vì công việc, dù tớ cho rằng tớ đã rất cố gắng, nhưng thực sự đã kém xa trước kia.”

“Cậu yêu cầu cao ở bản thân quá đấy.” Tiêu Muội vỗ ngực mình:

“Xem tờ này, chuyện tờ thích nhất chính là nằm bất động trên giường.”

Mấy người cùng cười ra tiếng, thật ra tất cả đều đang an ủi Trần Khoan Niên. Lâm Xuân Nhi cũng không quan tâm tới cuộc mình chạy bán marathon hết bao nhiêu thời gian.

Cười xong, Tiêu Muội hỏi Tống Thu Hàn: “Tống Thu Hàn, nếu cậu có thể sống lại, cậu muốn sống lại vào ngày nào nhất?” Tống Thu Hàn không biết nên trả lời câu hỏi này thế nào. Cả đời này của anh sống đến ngày hôm nay đã có vô số tiếc nuối. Anh muốn quay lại ngày huấn luyện quân sự, nghe một cô gái đọc thơ, đáng lẽ anh nên nói thêm với cô mấy câu. Anh cũng muốn trở lại ngày chụp ảnh tốt nghiệp, lúc anh nhìn đồng hồ trên cổ tay. Mười bốn giờ năm phút chiều, Lâm Xuân Nhi cười vẫy tay tạm biệt anh. Anh muốn quay lại ngày mình ra nước ngoài, anh nên làm theo lòng mình, cùng mẹ chống lại bố. Anh muốn quay lại ngày mẹ mình qua đời, New York tắc đường, đường tàu điện ngầm gặp trục trặc, anh không thể nào chạy về bên bà. Anh cũng muốn quay lại ngày tốt nghiệp, một công ty đầu tư chiến lược đứng đầu trong nước đã thuê anh, nhưng anh đã từ chối công việc đó. Vốn dĩ anh đã có cơ hội trở thành đồng nghiệp của Lâm Xuân Nhi, nhưng anh đã không làm vậy.

Có lúc anh cảm thấy số mệnh đối xử với con người quá mức khắc nghiệt.

Số mệnh chưa bao giờ rõ ràng, nó sẽ không nói cho con người biết người đó sắp đón chào điều gì, sắp làm sai cái gì.

“Tờ không biết nữa.” Tống Thu Hàn nghiêm túc trả lời: “Em thì sao?” Anh đặt tay lên tay Lâm Xuân Nhi: “Em muốn quay về ngày nào?”

“Em muốn quay về... hôm sinh nhật hai mươi tuổi. Hôm đó đáng lẽ em phải về quê, nhưng em đã không về.” Cô vẫn luôn nghĩ, nếu cô về, có lẽ bố mình sẽ không tự sát ít lâu sau đó. Đáng lẽ cô nên quay về.

Tống Thu Hàn siết chặt tay Lâm Xuân Nhi: “Chúng ta đổi câu hỏi nhé?”

“Được.”

Thật ra trò chơi này rất hay, câu hỏi mà mọi người viết đều rất đặc biệt. Chơi đến cùng, rốt cuộc Trần Khoan Niên cũng bộc lộ tấm lòng. Anh ta nắm tay Tiêu Muội, nói: “Dù em có tin không thì tình cảm của anh với em là nghiêm túc.”

Lâm Xuân Nhi đứng dậy đẩy họ: “Thôi mau mau, về phòng của hai người đi. Tớ không muốn nghe bí mật của hai người đâu.” Cô đẩy họ ra ngoài, mỉm cười đóng cửa lại. Tống Thu Hàn nhướn mày, chọc cô: “Em không đi à?”

“Hả? Chẳng lẽ chúng ta không nói chuyện riêng sao?” Lâm Xuân Nhi ngồi ở mép giường, vỗ xuống giường: “Anh Tống mau ngồi đi.” Cô ra vẻ lưu manh.

Tống Thu Hàn bị cô chọc cười, ngồi bên cạnh cô, ho khẽ một tiếng: “Ban nãy Tiêu Tình nói với anh phòng ở Amanfayun không đủ chỗ, họ chỉ đặt hai phòng giường lớn.” Tâm tư của Tống Thu Hàn đều lộ hết ra qua gò má, dái tai và phần cổ đỏ ửng. Anh chưa từng nói dối nên không quen.

Đây là điều anh muốn nói riêng sao?

Lâm Xuân Nhi nghe anh nói như vậy thì cũng đỏ mặt. Thế nhưng cô lại nghĩ đến một chuyện khác, cô nghĩ: Chết quá, mình còn chưa đi mua đồ ngủ nữa! Bà di khiến người ta khổ sở cũng chưa qua! Nghĩ vậy, cô nhìn đồng hồ, đã không kịp rồi, chỉ có thể đợi ngày mai thôi.

Cô vỗ vai Tống Thu Hàn, thờ dài rời khỏi phòng anh, đứng ở hành lang khách sạn suy nghĩ rất lâu. Đồ ngủ thì vẫn phải có.

Ngày hôm sau tới Hàng Châu, Lâm Xuân Nhi bảo Tống Thu Hàn cho cô và Tiêu Muội xuống ở nội thành, lấy cớ là muốn dự ngày quốc tế trẻ em gái, bảo bọn họ tới khách sạn check-in trước. Sau đó cô kéo Tiêu Muội lao thẳng tới trung tâm thương mại.

Lâm Xuân Nhi chưa bao giờ có tâm trạng thế này, vì một người đàn ông mình yêu mà đi mua một bộ đồ ngủ xinh đẹp. Tình yêu vốn nên ướm át, dù cô biết mình còn trong kỳ kinh nguyệt, hai người không làm được gì, nhưng vẫn muốn mặc một bộ đồ ngủ đẹp mắt xuất hiện trước mặt Tống Thu Hàn. Trước khi lên đường, cô không biết hành trình này sẽ mang tới cho cô một tình yêu tốt đẹp nên đã không chuẩn bị, cô chỉ cho rằng đây là một chuyến du lịch thôi.

Cô vừa chọn đồ ngủ vừa nghĩ tới ánh mắt Tống Thu Hàn.

Lúc Tống Thu Hàn nhìn người khác, ánh mắt anh rất sáng, có thể thấy rõ lòng người. Anh ấy sẽ dùng ánh mắt gì nhìn mình đây? Lâm Xuân Nhi suy nghĩ xa xôi, nhưng rồi suy nghĩ đó lại khiến cô khó thở.

Cô đã quá thích Tống Thu Hàn.

Bất kể là quá khứ hay hiện tại, cô cũng rất thích Tống Thu Hàn.

Chương 72

Lâm Xuân Nhi nhớ tới mùi hương Aman.

Đó là mùi thơm của gỗ ngày xưa.

Những ngôi nhà nằm trong ngôi làng cổ, chạy ngang qua những vườn chè, thỉnh thoảng có tiếng chuông chùa Linh Ẩn truyền tới, nhân viên phục vụ mặc đồng phục kaki, ánh đèn mờ mờ, như trở lại thế kỉ mười tám. Đây một chỗ, kia một chỗ, người với người không thể nhanh chóng gặp nhau, nhưng cũng vì khoảng cách này mà người ta nảy ra ý muốn gặp nhau lập tức.

Tống Thu Hàn ngồi trước cửa sổ chờ cô. Bên tay anh đặt một chén trà ngon mới pha, hơi nóng bay ra ngoài cửa sổ, tiêu tán, trông anh như một người tu thiền vậy. Thấy Lâm Xuân Nhi theo nhân viên phục vụ đi vào, anh đứng dậy đón cô.

“Ngày quốc tế trẻ em gái kết thúc rồi hả?”

Lâm Xuân Nhi giấu túi gói hàng ra sau lưng, gật đầu: “Kết thúc rồi.”

Hoàng hôn sắp tắt, bốn bề yên tĩnh, Lâm Xuân Nhi nghe được cả tiếng tim đập của mình.

“Em ăn gì chưa?” Tống Thu Hàn hỏi cô.

“Ăn pizza rồi, anh thì sao?”

“Ăn mì Ý.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tống Thu Hàn thấy Lâm Xuân Nhi cố ý tránh mình thì lui ra ngoài phòng: “Muốn đi ra ngoài không?” Anh cho cô thời gian xử lý bí mật nhỏ của mình, mặc dù anh không hề biết bí mật đó là gì, nhưng cũng đủ để khiến anh mong đợi. Anh luôn cảm thấy món đồ cô giấu phía sau có liên quan đến mình, anh cũng không biết đó là tâm ý mà người phụ nữ kia đã chuẩn bị cho đêm đầu tiên của hai người.

Lâm Xuân Nhi giấu túi chứa đồ trong tủ quần áo rồi chạy ra: “Đi thôi.”

Một khách sạn thế này thì cứ hưởng thụ thôi, dù sao cũng đang đi du lịch. Lâm Xuân Nhi cảm thấy khách sạn này rất tốt, nhưng cũng tiếc tiền. Chiều nay cô đã lên xem qua giá phòng ngày đó, lúc ấy cô loáng thoáng hy vọng Tống Thu Hàn đừng quá rộng lượng, đặt một phòng phổ thông thôi là đủ rồi, nhưng anh lại không làm vậy. Anh tiêu tiền vì cô, tiêu đến mức lòng cô run sợ.

Lâm Xuân Nhi chưa bao giờ tiêu tiền của người khác phái, nợ cái này thì trả bằng cái khác, nhưng tiền của Tống Thu Hàn thì cô không trả hết được.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Tống Thu Hàn nhận ra Lâm Xuân Nhi đang yên lặng, nhẹ giọng hỏi cô. Hai người đi trong hành lang khách sạn giống như đang đi trong một ngôi làng cổ, thỉnh thoảng còn có tiếng chó sủa hoặc tiếng côn trùng kêu vang.

Lâm Xuân Nhi dừng lại, nương theo bóng tối, nhìn Tống Thu Hàn. Vào buổi tối, gương mặt anh mang theo vẻ đẹp tình yêu vô biên, đủ khiến người ta cảm thấy rung động.

“Em đang nghĩ, với tốc độ tiêu tiền này, có khi nào chỉ nhoáng cái là chúng ta sẽ thành những con đĩ nghèo khi không.” Lâm Xuân Nhi nói một câu mất hứng, rồi lại bật cười: “Em sợ anh thật đấy, anh bỏ cả đồng tiền ra chỉ để ngủ với em một đêm thôi sao?”

“Đi qua hơn nửa thế giới để ngủ với em sao?” Tống Thu Hàn ghẹo cô. Thấy Lâm Xuân Nhi ngạc nhiên, anh véo mặt cô: “Anh cũng biết thơ ca đấy nhé?”

“Rồi rồi rồi.” Lâm Xuân Nhi lại nắm lấy tay anh: “Em cảm thấy đắt quá. Dù lúc em đi du lịch cũng ở khách sạn tốt, nhưng lại không đến mức độ này. Em xót lòng lắm.”

“Vậy sau này đi du lịch ở lều vải được rồi, không thì thuê nhà di động.” Tống Thu Hàn nói rất nghiêm túc: “Có thể tiết kiệm được rất nhiều, chỉ là phải chịu khổ thôi.”

“Em có thể ở lều vải!” Mặt mày Lâm Xuân Nhi đầy hờn hờ: “Hai chúng ta lăn lộn trong lều.”

“Lăn lộn trong lều... Biết nhiều thật đấy.” Tống Thu Hàn nhảy lên một bậc thang, nắm lấy tay kia của Lâm Xuân Nhi, dùng sức kéo cô lên rồi nói: “Trước kia anh cũng không xa xỉ thế đâu, không phải Trần Khoan Niên đã nói rồi sao? Không ngờ lúc sinh thời cũng đợi được đến ngày Tống Thu Hàn bao cậu ấy đi du lịch.”

“Thế mục đích của anh khi đó là gì?” Lâm Xuân Nhi không hiểu.

Tống Thu Hàn dừng lại trước mặt cô, mỉm cười nhìn cô: “Mục đích hả... Lúc đó là muốn hoàn thành tâm nguyện thiếu niên, hoàn thành chuyến du lịch tốt nghiệp vốn nên hoàn thành, nhưng lại cảm thấy chắc em không có tiền, sợ em sẽ từ chối vì tiền nên chỉ có đề nghị thế thôi. Là anh quá ngây thơ, lúc đó không hề biết cô Lâm Xuân Nhi đây đã là một quản lý chuyên nghiệp của một công ty khởi nghiệp mấy chục triệu.” Tống Thu Hàn làm bộ thờ dài, kéo cô vào lòng: “Nhưng anh cảm thấy lần này tiêu tiền rất đáng giá. Đây là lần đầu tiên trong đời anh đi du lịch cùng bạn gái. Cảm giác thật tuyệt.”

“Thảm thế à...” Lâm Xuân Nhi vùi đầu vào áo khoác của anh, tìm một góc ấm áp: “Hai lần trước anh yêu đương đúng là... không tính là

gì....”

“Vậy sau này chỉ có thể nhờ em chỉ giáo nhiều hơn.”

Em cũng không thể nào chỉ giáo cho anh, Lâm Xuân Nhi thầm nghĩ, lần đó em yêu đương còn chẳng bằng anh nữa!

Hai người đi trong thôn nhỏ rất lâu, cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, núi rừng rất lạnh, còn không về thì sẽ chết rét mất.

Lâm Xuân Nhi chỉ về phía phòng, nói với Tống Thu Hàn: “Không được chơi xấu nha! Em đếm đến ba thì bắt đầu chạy, người thua giúp người thắng làm ba việc!”

“Được.” Tống Thu Hàn thân cao chân dài, đương nhiên không sợ cô, giật mình đứng tại chỗ. Đồ anh mặc hôm nay không thích hợp để thi chạy, nhưng để thắng Lâm Xuân Nhi thì khá dễ dàng.

Lâm Xuân Nhi vừa đếm tới hai đã chạy ra ngoài, vì thắng mà bất chấp mọi thứ.

Tống Thu Hàn đã nghĩ đến việc cô sẽ chơi xấu rồi, đứng tại chỗ không biết phải làm sao, cười ra tiếng, qua mấy giây mới đuổi theo. Anh đi theo bên cạnh Lâm Xuân Nhi, thấy cô chạy đến vui vẻ, không thở hổn hển thì thầm khen cô bất kể làm gì cũng rất ra dáng, công việc cũng vậy, đạp xe cũng vậy, chạy bộ cũng vậy, tán đá cũng vậy luôn.

Đích đã ở ngay trước mắt rồi, Tống Thu Hàn bước nhanh hơn, nhưng lúc sắp bước vào sân thì chậm lại, cố ý để Lâm Xuân Nhi thắng.

Quả nhiên, Lâm Xuân Nhi chạy tới cửa, vừa cười vừa nhảy vào lòng anh, thì thầm với anh: “Anh nhường em hả?”

“Anh chạy mệt rồi.”

“Anh lừa em.” Lâm Xuân Nhi nhảy xuống khỏi người anh: “Bất kể có phải nhường hay không, tóm lại em cũng thắng rồi, anh phải làm cho em ba việc.”

“Được.” Tống Thu Hàn đi theo cô vào trong, thấy cô cởi áo khoác, đổi dép, rồi đứng ở giữa phòng nhìn anh: “Chúng ta... có cần... tập thể dục không?” Lâm Xuân Nhi hỏi: “Có phải anh mang theo đồ tập thể dục không?”

Tống Thu Hàn cố nén cười ném đồ tập thể dục cho cô rồi ngồi trên salon nhìn cô.

Cô nghiêm túc tập luyện cánh tay nhưng mặt lại đỏ bừng. Tống Thu Hàn cũng im lặng, cứ nhìn cô như thế, nhìn gần bốn mươi phút mới mở miệng nói: “Lâm Xuân Nhi, em định tập cả đêm hả? Nếu anh nhớ không nhầm, em còn chưa qua kỳ kinh nguyệt, em có chắc em tập được một lúc nữa với cường độ này không?”

Lâm Xuân Nhi lau mồ hôi trên trán, nói với Tống Thu Hàn: “Anh đi tắm trước đi!”

“Được rồi!” Tống Thu Hàn nhìn cô chằm chằm rồi xoay người đi cởi áo. Cuối cùng Lâm Xuân Nhi cũng nhìn kĩ sống lưng Tống Thu Hàn, lúc anh nâng cánh tay lên, cơ và xương bả vai cũng hoạt động, theo động tác nâng lên hạ xuống của anh, thậm chí có góc cạnh rõ ràng. Lâm Xuân Nhi nhanh chóng xoay người đi. Nhưng mà trong phòng rất yên tĩnh, tiếng nuốt nước miếng của cô rơi vào tai Tống Thu Hàn rất rõ ràng, khiến anh đánh mất tinh táo, vội sai bước đi vào phòng tắm.

Tống Thu Hàn mở nước lạnh, muốn để nước lạnh dập tắt lửa tình của mình. Anh không muốn luống cuống như trai mới lớn, ít nhất cũng không nên ở trong kỳ kinh nguyệt của Lâm Xuân Nhi, gây chuyện thì không thu dọn được. Nhưng khi anh tắm mới nhớ ra mình đã quên cầm quần áo ngủ vào, thế là anh trùm khăn tắm đi ra ngoài,

cổ giả bộ bình tĩnh mở tủ quần áo ra. Khi thấy cái túi nhỏ trong góc tủ, trái tim anh bay vút lên, không thể rơi xuống được nữa. Giống như lần đầu anh tới nhà Lâm Xuân Nhi, thấy cô nhét chiếc quần lót ren sau máy chiếu, tâm trạng anh mấy ngày không bình tĩnh được, mỗi lần nhớ tới trong lòng đều nhộn nhạo.

Khăn tắm bao bọc nửa người dưới của anh, chỉ lộ ra bắp chân thon dài khỏe đẹp cùng nửa người trên đang nhỏ nước. Lâm Xuân Nhi thấy cảnh này thì không bình tĩnh được nữa. Nhìn thấy Tống Thu Hàn mặc áo choàng tắm đi qua người mình, cô lui ra xa, chỉ vào cái giường lớn: “Anh lên giường chờ em.”

Cuối cùng Tống Thu Hàn cũng bị vẻ cố tỏ ra bình tĩnh của cô chọc cười, anh gật đầu nói: “Được, anh lên giường chờ em.” Cuối cùng anh còn nói thêm một câu: “Em đừng để anh chờ lâu quá đây.”

Anh đi lên giường, thấy Lâm Xuân Nhi cũng chạy đến chỗ tủ quần áo như chạy trốn, cầm lấy cái túi kia rồi chạy vào phòng tắm. Tiếng nước chảy tí tách khiến đầu óc anh nổi lên vô số hình ảnh sắc tình, trong lòng có ngàn vạn ý nghĩ muốn xử lý Lâm Xuân Nhi ngay lập tức. Anh tựa đầu vào giường, không đọc nổi sách, cũng không cầm nổi điện thoại, thính giác, thị giác, khứu giác của anh đều tập trung vào cửa phòng tắm, vô cùng mong đợi Lâm Xuân Nhi đi ra ngoài.

Tiếng nước chảy dừng lại, phòng tắm bỗng yên tĩnh, sau đó là tiếng máy sấy tóc vang lên. Điều này thật hành hạ người ta.

Cuối cùng cánh cửa kia cũng mở ra.

Tống Thu Hàn nín thở.

Bộ áo ngủ mỏng như cánh ve của Lâm Xuân Nhi bị ánh đèn lờ mờ chiếu qua, cô đi tới từ phía ngược sáng, mỗi lần cô bước thêm một bước, cơ thể cô càng thêm rõ ràng. Xương quai xanh xinh đẹp hợp với bờ vai tuyệt đẹp, sau đó là ngực và hông. Tống Thu Hàn chưa bao giờ biết một người phụ nữ lại có thể hấp dẫn đến vậy, mỗi một

nơi đều khiến anh nghệt thờ.

Anh nhìn Lâm Xuân Nhi đi tới mép giường mà không nói một lời, nghiêng người lên phía trước, sau đó ngồi lên người anh.

Nếu như ánh mắt Tống Thu Hàn có thể ăn thịt người thì anh ấy sẽ ăn mình mất, Lâm Xuân Nhi nghĩ vậy. Cô nâng mặt Tống Thu Hàn lên, đầu ngón tay vuốt ve mặt anh. Mái tóc dài buông xõa, lướt qua má Tống Thu Hàn, yết hầu anh trượt lên trượt xuống theo động tác nuốt nước miếng.

Lâm Xuân Nhi nổi lên sắc tâm, cúi đầu xuống hôn anh, đầu lưỡi thăm dò vào miệng anh, ôm anh, buông môi anh ra rồi lại ngậm vào miệng mình. Hương vị vừa ngọt ngào vừa l ỗ mãng của cô chui vào miệng anh, khiến anh thờ hốt hển. Tối nay không nằm trong dự liệu của anh, anh còn tưởng Lâm Xuân Nhi sẽ qua bên kia giường, cảnh cáo anh không được đến gần mình. Anh đã nghĩ ra rất nhiều cái cớ, chỉ muốn ôm cô ngủ một đêm.

Nhưng cô lại không làm thế.

Lâm Xuân Nhi không chịu làm như anh nghĩ. Cô đi mua một bộ đồ ngủ xinh đẹp, đẩy cửa phòng tắm ra, leo lên giường, ngồi lên chân anh, chủ động hôn anh, nụ hôn còn mang theo chút quyến rũ.

Tống Thu Hàn tắm nước lạnh hoàn toàn uống công. Lúc Lâm Xuân Nhi đi ra từ phòng tắm, anh đã biết mình đã tròng xe cát rồi. Đây cũng là lần đầu tiên trong đời anh biết, khi một người đàn ông thật lòng muốn một người phụ nữ, dù cô ấy không làm gì cả, chỉ cần nhìn anh ta như thế thôi thì anh ta cũng vô cùng kích động.

Lâm Xuân Nhi là người bối rối trước. Cô chỉ hôn anh như thế đã cảm thấy không chịu nổi rồi, cô muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi cho cơ thể mình, nhưng cô vừa tụt xuống đã nhanh chóng bị ép phải ngồi lên trở lại. Cô nhìn Tống Thu Hàn, như đang tìm một câu trả lời.

Tống Thu Hàn dán chặt lên môi cô, cánh tay anh kéo ấy cô, hơi dùng sức, áp cô lại gần mình, nghe được tiếng thở gấp của cô bên tai anh. Tống Thu Hàn dùng ánh mắt khóa chặt cô, dùng tiếng nói khàn khàn hỏi cô: “Em muốn hả?” Sau đó, anh bỗng xoay người ấn Lâm Xuân Nhi xuống giường.

Anh cứ bất động ở đó, Lâm Xuân Nhi cũng thế, hai người biết rõ không thể cử động thêm nữa, nếu không sẽ không thể dọn dẹp hậu quả.

Nhưng cơ thể Lâm Xuân Nhi phập phồng, dán vào người anh, lòng bàn tay chạm vào da thịt nóng bỏng của anh anh, nhìn thấy ánh mắt của anh sáng lên. Cuối cùng Tống Thu Hàn cũng quyết tâm lật qua một bên, vẫn còn đang thở hổn hển.

Lâm Xuân Nhi bụm mặt cười ra tiếng.

“Không được cười.” Tống Thu Hàn khế quát cô, nhưng làm gì có tác dụng, Lâm Xuân Nhi vẫn cười khế. Tống Thu Hàn cầm chăn che lên người cô, uy hiếp cô: “Em còn cười nữa là anh sẽ không tha cho em đâu.”

Rốt cuộc Lâm Xuân Nhi cũng ngừng cười, vểnh môi, nghiêng người qua nhìn anh: “Vậy anh chuẩn bị xử lý em thế nào?”

“Ăn tươi nuốt sống em.” Tống Thu Hàn không nhìn Lâm Xuân Nhi, anh vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại được, không thể tiếp tục dây dưa nữa. Anh nhắm mắt cố gắng tỉnh táo lại, nhưng hơi thở của Lâm Xuân Nhi lại đuổi tới. Cô ghé sát ên tai anh, khế hỏi: “Tống Thu Hàn, anh có muốn em giúp anh một tay không?”

Tống Thu Hàn còn chưa đáp lời đã nhận ra một cánh tay hơi lạnh đặt lên cơ thể mình. Anh nhíu mày, Lâm Xuân Nhi còn tưởng anh không thích, định rút tay về nhưng lại bị anh đè lại. Tống Thu Hàn không nói gì, nhưng hơi thở của anh đã nói rõ với Lâm Xuân Nhi.

Cô nhớ tới ngày đó, Tiêu Muội nói với cô ngày xưa cô ấy đã vô tình thấy cái đó của Tống Thu Hàn. Lâm Xuân Nhi hỏi cô ấy “kích thước” của Tống Thu Hàn thế nào, cô ấy kéo tay ra so sánh, là thế này này, nhưng khác với của Trần Khoan Niên. Bây giờ cô sờ lên mới phát hiện Tiêu Muội so sánh không đúng chút nào, thậm chí bàn tay co duỗi có ý thức của cô còn cảm nhận được một bàn tay của mình không ôm trọn được cái của anh.

Cô chưa từng thấy một Tống Thu Hàn như vậy, nhưng cô lại cực kì thích.

Cô nhẹ giọng hỏi Tống Thu Hàn: “Là thế này phải không?” Cô cũng không có kinh nghiệm giúp đàn ông, sợ mình làm không tốt, nên cứ lặp đi lặp lại như lúc làm bài tập vậy, cực kỳ hiểu học.

Yết hầu của Tống Thu Hàn lại cử động, mũi anh phát ra một tiếng “ừm”. Anh không nói nên lời, chỉ thấy Lâm Xuân Nhi rất nghiêm túc.

“Vậy thế này thì sao?” Lâm Xuân Nhi cắn vùng da sau tai anh, nghe tiếng nuốt nước miếng của anh thì hỏi nhỏ: “Như vậy thì thế nào?” Cô lại chậm rãi hướng xuống, đến chỗ cơ bắp cô thích nhất, giọng cô trở nên trầm vô cùng: “Đối xử với nó thế này sao?”

Tống Thu Hàn sắp điên rồi.

Thật sự không khác gì cực hình, anh kéo Lâm Xuân Nhi qua, ngẩng đầu lên hôn cô.

Lâm Xuân Nhi đang trong kỳ kinh nguyệt, nhưng dụ/c vọng kích động trong cơ thể cô lại không thể tự kiềm chế được, thậm chí cô còn cảm thấy nhiệt độ cơ thể mình tản ra. Tống Thu Hàn không cần làm gì cả, chỉ cần anh đứng trước mặt cô là đã như một bộ phim đen, một quyển sách cấm, một viên thuốc kích tình rồi.

Nếu như không yêu một người sâu đậm, e rằng cả cuộc đời cũng không có nổi rung động mãnh liệt như vậy.

Lâm Xuân Nhi cảm thấy mọi chuyện đều tốt đẹp vô cùng.

Khi Tống Thu Hàn nâng cổ lên rồi hạ lại xuống gối, tất cả đều kết thúc.

Lâm Xuân Nhi thì cầm trên người Tống Thu Hàn, mỉm cười nhìn anh.

Tống Thu Hàn vươn tay bịt mắt cô lại: “Ánh mắt của em quá càn rỡ.”

Lâm Xuân Nhi lấy tay anh ra: “Nhưng em cảm thấy còn chưa đủ càn rỡ đâu.”

“Đã càn rỡ lắm rồi.”

Tống Thu Hàn lại che mắt cô: “Em đừng nhìn anh nữa Lâm Xuân Nhi, ít nhất bây giờ đừng nhìn anh.”

“Tại sao chứ?”

“Bởi vì anh không chịu nổi.” Tống Thu Hàn ôm cô trong khuỷu tay: “Anh không dám nhìn em lâu, vì anh sợ anh không thể khống chế được mà ăn tươi nuốt sống em. Tất nhiên ăn tươi nuốt sống em thì cũng tốt, nhưng anh không muốn làm tổn thương cơ thể em. Dù chỉ một lần cũng không muốn.”

Ánh mắt Lâm Xuân Nhi đỏ lên, cô vùi đầu vào lòng Tống Thu Hàn, nhẹ giọng nói: “Tống Thu Hàn, em mệt rồi.” Anh đan tay vào tóc cô, ấn môi trên trán cô, khiến cô cảm thấy vô cùng an toàn. Vậy là cô nhắm mắt lại, bình yên thiếp đi trong lòng anh giữa mùi thơm của trầm hương.

...

Lời tác giả:

Tiêu đề của chương này là một câu trích trong bài thơ “Xao Xuyến Nhân Gian” của Từ Tú Hoa.

“Băng qua nửa đất nước để ngủ với em” - Từ Tú Hoa

Thật ra, ngủ với em hay để em ngủ cũng chẳng khác gì nhau, đều vậy cả thôi.

Lực va chạm của hai cơ thể chẳng qua là giục bông hoa nở.

Chỉ là bông hoa này tạo nên mùa xuân hư ảo, khiến ta lầm tưởng rằng được sinh ra lần nữa.

Quá nửa đất nước, mọi thứ đang diễn ra: núi lửa đang phun trào, dòng sông đang cạn kiệt.

Có những người tị nạn không được quan tâm.

Nai sừng tằm và sếu đầu đứng trước họng súng suốt chặng đường.

Anh đã đi qua mưa bom bão đạn để ngủ với em

Anh đã nén vô số đêm đen thành một buổi bình minh để ngủ với em.

Vô vàn anh của trước kia, chạy mãi thành anh của bây giờ đến ngủ với em.

Tất nhiên, anh cũng sẽ bị đôi ba cánh bướm dẫn đi lạc lối.

Cứ ngỡ đôi ba lời khen ngợi là mùa xuân.

Coi một ngôi làng tựa Hoàn Đế m làm là quê cũ.

Và chúng...

Là lý do tất yếu tại sao anh đến ngủ với em.

Chương 73

Tiếng chuông của ngôi chùa gần đó thoang thoảng truyền tới, sương mù sáng sớm bên ngoài nổi lên bốn phía, lại là một ngày tươi sáng xinh đẹp.

Lâm Xuân Nhi mở mắt ra, nhìn thấy dung nhan khi ngủ của Tống Thu Hàn. Anh ngủ rất bình yên, tựa cằm vào trán cô, cánh tay ôm cô. Lâm Xuân Nhi khó mà tập trung tinh thần được. Thức dậy trong vòng tay một người đàn ông là một cảm giác rất kỳ diệu. Trên cằm anh lún phún râu mới mọc ra đêm qua, quệt qua má cô, xù xì sắc nhọn. Cô cảm thấy thú vị, khẽ dùng đưa mãi, sau khi quệt được một hồi thì thấy Tống Thu Hàn mở mắt ra nhìn cô đầy ẩn ý.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Anh nhớ tới chuyện tối qua, cô to gan, còn anh thì lại mất khống chế. Tất cả như một vở kịch đã viết xong.

“Chào buổi sáng.” Gương mặt Lâm Xuân Nhi làm nóng cánh tay anh.

“Vui không?” Tống Thu Hàn vén mái tóc rối tung của cô ra sau tai, lộ ra bờ vai xinh xắn. Anh khẽ ngẩng đầu in đôi môi lên vai cô.

“Vui gì cơ?” Môi của anh rất ấm áp, Lâm Xuân Nhi giật vai lại.

“Râu của anh, vui không?”

“Hơi rấp.” Lâm Xuân Nhi không nhịn được mà bật cười.

Tống Thu Hàn nhớ tới giấc mộng thuở thiếu niên, khi đó anh muốn dùng cái cằm mới mọc râu của mình cọ vào đôi má chúm chím của cô, anh muốn cô đỏ mặt lên vì mình. Bây giờ cô thiếu nữ đó đang đỏ mặt trong lòng anh, nhưng anh vẫn không muốn từ bỏ ý đồ. Cằm anh cọ trên mặt Lâm Xuân Nhi, khiến mặt cô đỏ bừng rồi hỏi: “Là thế này hả?” Anh bắt chước cô tối qua.

Lúc anh ngủ, râu chỉ là râu thôi; còn khi anh tỉnh, cái cằm đó lại như dẫn ra tình d/ục. Cô bị anh ôm chặt, hai má dán sát, anh dùng giọng quyến rũ đầu độc cô: “Là thế này hả?” Trời vừa sáng đã có điềm báo vạn vật khôi phục, nhìn thì như đang chơi đùa, nhưng hơi thở đã hỗn hển.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Cánh tay Lâm Xuân Nhi ôm cổ anh, cô khẽ gật đầu: “Là vậy đấy.” Sau đó cô cười ra tiếng.

Tống Thu Hàn bị cô ôm chặt, anh cũng ôm chặt cô. Cánh tay bị cô đè cả đêm qua bây giờ đã tê dại, thế là anh ôm cô trở mình, thả cô qua bên kia, gối lên cánh tay khác.

“Tê tay rồi hả?” Lâm Xuân Nhi hỏi anh ta.

“Ừ.” Tống Thu Hàn ừ một tiếng, nhưng vẫn không chịu cử động. Buổi sáng như thế này khiến người ta lưu luyến, nếu như có thể, anh muốn nằm trên giường cùng cô cả ngày, không làm gì cả, chỉ ôm nhau như thế này thôi cũng tốt lắm rồi. Đương nhiên Lâm Xuân Nhi sẽ thỏa mãn anh, cô rất lười, có thể không cử động thì sẽ không cử động. Cô lại vùi đầu vào lòng anh: “Tống Thu Hàn, em muốn ngủ bù, em muốn ngủ tới khi mặt trời lặn, dậy cùng nhau ăn tối rồi đi ngủ tiếp.”

“Được.”

Lâm Xuân Nhi lật người, dán sát vào anh, tiếp tục nhắm mắt ngủ.

Trước kia hai người có rất ít thời gian nhàn nhã như vậy, ngày thường đều phải mặc áo giáp lên đi chiến đấu, nhưng hôm nay lại ngủ nướng như trẻ con. Họ ngủ mãi đến khi mặt trời lên cao, bên ngoài đã nắng to mới chịu mở mắt.

Lâm Xuân Nhi khoác cái áo tắm tối qua Tống Thu Hàn khoác rồi nhảy xuống giường, chạy thẳng vào phòng vệ sinh tắm. Nước nóng đổ xuống, cô nhớ tới tối qua Tống Thu Hàn đã cắn vào vai mình, nhưng anh không chịu đi xuống nữa. Thế là cô cúi đầu nhìn mình, vóc dáng cũng rất được, có nghĩa là khả năng kiềm chế của Tống Thu Hàn rất tốt.

Cô đứng trước gương đánh răng. Lúc này Tống Thu Hàn mới đi vào, đứng cạnh cô, cùng nhau đánh răng. Trước ngực anh có một vết bầm nhỏ, tối qua bị Lâm Xuân Nhi cắn, cô cắn là để chọc cười anh, nhưng anh lại không cười, cô cắn anh một cái, tay anh đã ôm siết cô như muốn bẻ gãy cô luôn.

Cô nghĩ, nguyên nhân trai gái mãi mê yêu đương cũng vì tình yêu thật khiến người ta phát nghiện.

Cô đỏ mặt, ngơ ngác hỏi anh: “Anh không lạnh sao?”

Tống Thu Hàn tắt bàn chải điện, quay đầu sang: “Gì cơ?”

Lâm Xuân Nhi cũng tắt bàn chải điện, chỉ vào cơ thể cường tráng trần truồng của anh: “Không lạnh sao?” Ngón tay cô lại không nghe lời, chạm vào cơ bụng của anh, miêu tả đường nét cơ bắp.

“Đàn ông thể nhiệt.” Tống Thu Hàn đáp lại cô một câu, kéo tay cô để về bên người cô rồi đánh răng tiếp. Sau đó lại khó mà tránh được không nhìn nhau qua gương, chuyện thân mật nhất có lẽ chính là như vậy, sáng sớm đứng trước gương cùng nhau đánh răng.

Đánh răng xong, Tống Thu Hàn muốn cạo râu. Anh không dùng dao

cạo râu điện, bôi kem cạo râu lên, khiến cằm trắng xóa, sau đó lấy dao cạo, chấm nước, mím môi lại, cạo từng chút một. Tiếng cạo râu xẹt xẹt truyền vào tai cũng có chút hấp dẫn. Lâm Xuân Nhi ngồi trên bồn rửa tay lớn, nhìn anh cạo râu không chớp mắt, nhìn mãi khiến Tống Thu Hàn không cạo nổi nữa, chống tay trên bồn rửa nhìn cô: “Cạo râu thôi, có gì mà nhìn?”

“Anh không hiểu được đâu.” Lâm Xuân Nhi thò tay qua, đầu ngón tay chạm vào một nửa bên cằm anh đã cạo xong, lẩm bẩm: “Đàn ông cạo râu trông rất hấp dẫn.”

“Em đã nhìn nhiều đàn ông cạo râu lắm rồi à?” Tống Thu Hàn rửa sạch râu trên dao cạo rồi cạo tiếp, ánh mắt liếc qua nhìn Lâm Xuân Nhi. Anh không khỏi tò mò, rốt cuộc người đàn ông trước kia yêu đương với Lâm Xuân Nhi là người thế nào. Lâm Xuân Nhi sẽ tuyệt đối không tùy ý chọn một người để yêu. Nhưng cô chỉ mím cười nhìn anh mà không đáp, biến câu hỏi đó thành bí mật không có lời giải. Cho đến khi Tống Thu Hàn cạo râu xong, hết vẻ ngang ngược, lại trở lại làm người tao nhã lịch sự. Lúc đó Lâm Xuân Nhi mới kéo anh qua đứng trước mặt mình, ôm mặt anh rồi hôn lên cằm anh, còn cả yết hầu khiến cô luôn nhớ mong nữa. Cô rất thích yết hầu của anh, khi anh nuốt xuống, nó sẽ lăn lộn ở cổ họng, mang theo tình dục/c của thế gian.

Cô vừa hôn anh vừa nói: “Chỉ nhìn anh thôi, còn lại đều là xem phim.”

“Chưa nhìn bạn trai luôn hả?”

Lâm Xuân Nhi lắc đầu: “Chưa.” Lâm Xuân Nhi nói chưa, Tống Thu Hàn tin cô. Nhưng nếu không thân mật thế này thì chắc chắn mối tình kia của cô rất hời hợt.

Tống Thu Hàn ôm chặt Lâm Xuân Nhi ở trước mặt, cúi đầu tìm kiếm môi cô. Anh rất thích hôn cô, môi của cô mang mùi thơm bạc hà, khiến anh yêu thích. Ban đầu rõ ràng chỉ là hôn thôi, nhưng mới một

chốc đã không giống hôn nữa, mà như một trận đấu võ, xem ai ăn đối phương trước. Tay của Tống Thu Hàn vẫn rất quy tắc, không đi loạn đến chỗ khác, chỉ để ngang bên người cô, che chở cho cơ thể hơi ngửa về phía sau của cô.

Lâm Xuân Nhi thấy tình thế sắp không xong rồi, vội vàng nói: “Em đói rồi Tống Thu Hàn.”

Tống Thu Hàn cười khổ, bế cô xuống khỏi bồn rửa tay: “Đi thôi, đi ăn cơm.”

“Hôm nay ở trong khách sạn được không? Em muốn ăn chay niệm Phật.” Lâm Xuân Nhi treo trên người anh không chịu xuống, nũng nịu nói ra suy nghĩ của mình.

Tống Thu Hàn nhắc cô lên, muốn cô ôm chặt cổ mình rồi ôm cô ra phòng khách mới đáp lại: “Được chứ, nhưng mà em muốn ôm anh thế này để ăn chay niệm Phật sao?”

“Thế thôi không cần nữa.” Rốt cuộc Lâm Xuân Nhi cũng không chơi xấu nữa, cô nhảy xuống, mặc áo khoác vào, theo Tống Thu Hàn đi ra ngoài. Cô nắm chặt chìa khóa bằng thẻ trúc nho nhỏ trong tay, như nắm chặt một câu chuyện cổ tích.

Tống Thu Hàn thấy cô thích cái chìa khóa đó thì nói: “Nếu em thích, khi về chúng ta đánh một cái chìa khóa giống như vậy.”

“Dùng để khóa cái gì?”

“Có thể khóa một hộp thư cũ.”

“Nhưng em không có thư.”

“Anh có.”

“Anh cất tất cả thư tình mấy cô gái gửi cho anh những năm qua sao?”

Rảnh rồi lấy ra xem? Anh lại có sở thích như vậy ư!”

Tống Thu Hàn véo mạnh mặt cô, không giải thích mà chỉ nói với cô: “Đã đói rồi mà nói lảm thế.”

Lâm Xuân Nhi ăn cơm chay ở chùa Linh Ẩn, rồi kéo Tống Thu Hàn đi bái Phật.

Bên trong chùa Linh Ẩn có một pho tượng Phật lớn, khi còn nhỏ cô từng bái. Nghĩ đến những chuyện ngày xưa, hôm nay cô đột nhiên nhớ ra, đến lúc lễ tạ rồi.

Nhưng lễ tạ điều gì đây?

Năm đó cô bị bệnh, nghỉ việc, bước lên con đường tự chữa lành bản thân. Khi cô cưỡi ngựa bên Tây Hồ đã đi tới chùa Linh Ẩn, ngày thường cô không thích khóc, nhưng khi quỳ trước Phật lại đột nhiên khóc như mưa, dù thế nào cũng không ngừng được. Cô nói với Phật tổ: “Nếu sau này con còn sống bình an, con sẽ tới đây thắp cho người một nén nhang.”

“Sau này” rất xa, giao thông đã phát triển, cuối cùng cô vẫn chưa tới.

Nhưng hôm nay cô đã tới rồi.

Tống Thu Hàn thấy cô đứng trước Phật, giơ tay bái cao, chắp tay lại, rồi uốn gối quỳ xuống đất, trông vô cùng thành kính. Khó mà tưởng tượng được Lâm Xuân Nhi sẽ bái Phật, nhìn kĩ sẽ thấy khóe mắt cô hơi ướt. Tống Thu Hàn hơi đau lòng.

Thế là anh cũng quỳ xuống bên cạnh cô, trong lòng thầm nói với Phật tổ: “Con ước cô gái bên cạnh cả đời không phải chịu khổ lưu lạc, bình an thuận lợi vui vẻ.” Anh thắp nén hương đầu tiên trong đời vì Lâm Xuân Nhi. Anh không thờ cúng bao giờ, nhưng lúc này lại cảm thấy có lẽ có tín ngưỡng thì cuộc sống cũng sẽ có triển vọng, cuộc đời có thể dịu dàng hơn chút.

Dù lúc này họ quỳ ở đây giống như cuộc đời không có gì khổ sở, nhưng trong lòng họ đều biết, quá khứ mình đã bao lần tội lỗi, không biết đi bao lâu mới tới được hôm nay.

Lâm Xuân Nhi đứng dậy, nhìn chim bay qua trên đỉnh đầu, có lẽ đã mang ước nguyện của cô bay lên tây thiên.

Tống Thu Hàn cũng thấy con chim kia bay về phía xa. Phật tổ đã nghe tâm nguyện của con rồi, anh thầm nghĩ.

“Em cảm thấy lúc bái Phật em rất khiêm tốn.” Đột nhiên Lâm Xuân Nhi nói: “Lúc bái Phật, em chỉ là chúng sinh bình thường, em không biết Phật tổ có nghe được tâm nguyện của em hay không, nhưng em hy vọng ngài có thể nghe được. Khi con người tuyệt vọng sẽ gửi hy vọng vào vũ trụ và thần linh.”

“Hồng trần vạn trượng.” Tống Thu Hàn cầm tay cô: “Anh cũng không ngờ chuyến này tới còn có thể bái Phật. Anh đã tới Sri Lanka, Thái Lan, Ấn Độ, Nepal. Lúc anh tới những quốc gia này, anh chưa bao giờ bái Phật. Khi đi qua miếu, anh sẽ dừng lại, đứng bên ngoài nhìn, hoặc đi vào trong xem, nhưng anh chưa bao giờ bái Phật.”

“Năm anh ở Nepal gặp bạo loạn, Trần Khoan Niên đã nói anh suýt nữa bỏ mạng.” Lâm Xuân Nhi đứng đối mặt với anh: “Khi đó em cũng ở Nepal.”

Tống Thu Hàn nín thở, nghe cô nói tới lần họ ở rất gần nhau.

“Em cũng đến Nepal, làm một chuyên đề liên quan tới tín ngưỡng. Cao tăng muốn đi tìm cái cây thuở nhỏ của mình, bọn em đã đi tới biên giới Nepal - Ấn Độ. Sau đó ông ấy tìm được cái cây kia, ông ấy đã chỉ vào một cái cây trong rừng rậm bao la và nói chính là nó. Bọn em đã tế bái cái cây đó. Bạo loạn xảy ra quá đột ngột, lúc bọn em rời khỏi đó, trên quốc lộ biên giới đậu rất nhiều xe.”

“Xe của anh là một trong số đó.” Tống Thu Hàn nói.

“Nhưng chúng ta không gặp nhau.”

Lâm Xuân Nhi muốn nói rất nhiều.

Cô từng bối rối về tình yêu bất ngờ này. Trong những đêm không thể nào ngủ được, cô suy nghĩ về nhân quả trước đây của họ, nhưng vẫn không dám tin đó là thật. Cô chưa từng cảm thấy số mệnh sẽ thiên vị cho mình, thậm chí cảm thấy số mệnh thường xuyên đùa bỡn mình, chỉ thỉnh thoảng cho mình một chút ngon ngọt, để mình không chết trong vui sướng. Khi ở trên máy bay, khi cô đứng cảm đón nhận Tống Thu Hàn, trong lòng cô đã nghĩ: Dù có là một kiếp nạn cũng hãy xem nó là quà tặng đi.

“Tống Thu Hàn, em cảm thấy rất tiếc vì năm đó không gặp được nhau. Ngày đó ở trên bàn rượu, em nghe Trần Khoan Niên nhắc tới, lại thấy anh ung dung tới vậy, em cũng biết có vẻ anh không quan tâm tới sống chết cho lắm. Nhưng mà em xin anh, từ nay trở đi, khi đeo balo lên, lúc khiêu chiến với sinh mệnh, thỉnh thoảng anh hãy nghĩ tới em. Em là một kẻ hèn nhất, đời này chuyện em sợ nhất chính là sinh ly tử biệt, em không chịu được cảnh chia lìa thêm lần nữa.”

“Tình yêu của chúng ta có thể kết thúc, đúng vậy, anh đừng nghi ngờ, điều em nói là thật. Tình yêu sẽ biến mất, khi tình yêu của chúng ta biến mất, chúng ta sẽ ở mỗi chân trời khác nhau, đời này rất khó gặp lại nhau nữa. Nhưng chúng ta vĩnh viễn đừng căm ghét nhau, mà anh cũng phải sống khỏe mạnh. Em không muốn anh chết.”

“Em muốn đến khi anh già chống gậy, anh vẫn còn tai thính mắt sáng, từ phương xa gọi về từ biệt em. Nếu anh bằng lòng, anh có thể nói kiếp sau chúng ta lại gặp nhau. Còn nếu anh không muốn, anh có thể nói kiếp này đã mãn nguyện, đến lúc từ biệt rồi.”

Mắt Lâm Xuân Nhi đỏ hoe. Cô theo chủ nghĩa không kết hôn. Nếu có

thể, thậm chí cả đời cô không muốn yêu ai. Nhưng người trước mắt là Tống Thu Hàn, là người cô đã không thoát khỏi từ năm mười sáu tuổi.

Tống Thu Hàn chưa bao giờ cam kết.

Cho dù Lâm Xuân Nhi đỏ mắt, nói tới tương lai không lạc quan liên quan tới họ, anh cũng không có bất kỳ cam kết gì. Anh chỉ ôm cô vào lòng, nói với cô: “Tương lai còn dài.”

Tương lai còn dài.

Chính là đạo lý này.

Họ vừa mới bắt đầu, anh sẽ không nghĩ tới kết thúc ở lúc bắt đầu. Dù ngày đó có tới thì đó cũng là một buổi sáng khi anh đã ở tuổi xế chiều, mở mắt ra sẽ thấy Lâm Xuân Nhi vẫn còn trong lòng mình. Nhưng anh không thể nói ra câu đó, họ đã không còn là thiếu niên nữa, những lời đó chỉ nói khi yêu lúc thiếu niên thôi. Người trưởng thành không nói những lời này, nhưng người trưởng thành sẽ cố gắng thực hiện.

“Nhưng mà Lâm Xuân Nhi, tại sao không yêu nữa thì phải mỗi người một chân trời?”

Thì anh phải đi mà! Cuối cùng anh cũng phải đi thôi! Lâm Xuân Nhi nhủ thầm trong lòng.

Chương 74

“Anh sẽ không đi đâu, Lâm Xuân Nhi.” Tống Thu Hàn nâng mặt Lâm Xuân Nhi lên, nhìn vào mắt cô thật sâu: “Hôm chuẩn bị đi du lịch anh đã nói với em là anh sẽ không đi, anh nói nghiêm túc đấy.”

“Nhưng công việc với người nhà của anh... đều ở nước ngoài.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Kế hoạch công việc có thể thay đổi, anh đang bàn lại với công ty. Còn người nhà, ở nước ngoài có bố anh và những người thân nhất. Nhưng bố anh cũng không thích anh.” Tống Thu Hàn không nói cho Lâm Xuân Nhi biết chuyến đi này vất vả cỡ nào, cũng không muốn trái tim Lâm Xuân Nhi bị gông xiềng trói buộc: “Anh muốn về nước không hoàn toàn là vì em, mà vì ở trong nước anh càng dễ dàng phát huy hơn. Cho nên dù sau này tình yêu của hai ta kết thúc, chúng ta cũng sẽ không mỗi người một chân trời đâu. Chúng ta vẫn sẽ ở trong một thành phố, còn có thể uống rượu với nhau.” Tống Thu Hàn dừng lại một chút: “Nhưng anh không hy vọng tình yêu của chúng ta chấm dứt. Tình yêu của chúng ta mới bắt đầu, cả đời này vẫn còn rất nhiều chuyện đáng để khám phá cùng nhau, những lúc rảnh rỗi anh sẽ liệt kê danh sách những điều tốt đẹp sẽ cùng em khám phá trong cuộc đời này, sắp xếp đến tám mươi tuổi. Cho nên trừ khi em bỏ cuộc, không thì không ai có thể ngăn cản tình yêu của chúng ta cả.”

Trừ khi em bỏ cuộc, không thì không ai có thể ngăn cản tình yêu của chúng ta cả. Tống Thu Hàn mang theo toàn bộ quyết tâm, anh biết anh sẽ phải đối mặt với rất nhiều mưa rền gió dữ, nhưng anh đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Thế... ba điều gần nhất trong danh sách của anh là gì?”

“Cùng em xem một buổi bắn pháo hoa giao thừa, sang năm cùng em lên đường đến Huy Châu, với cả... làm chiếc đuôi nhỏ của em, tham gia chuyến du lịch hằng năm của công ty em, cùng em phơi nắng ở Hy Lạp.”

“Wow.” Lâm Xuân Nhi thốt lên: “Giống y hệt danh sách của em.”

...

Đây là đêm cuối cùng trong chuyến du lịch, cũng là đêm cuối cùng trong năm nay.

Đây là một năm rất tốt.

Lâm Xuân Nhi nhớ lại năm này, kể từ cuối hè đầu thu, khoảnh khắc cô bước vào nhà hàng kia, thấy Tống Thu Hàn ngồi ở chỗ đó, tất cả đều trở nên khác hẳn. Cô hiếm khi dựa dẫm vào một người, nhưng từ khoảnh khắc đó, cô đã càng lúc càng ý lại Tống Thu Hàn. Cô tưởng rằng chỉ mỗi mình như thế, nhưng không hề biết để được gặp cô, Tống Thu Hàn từng phí tâm tư thế nào, băng qua chặng đường xa bao nhiêu.

Cô tựa đầu vào vai Tống Thu Hàn, nói: “Chuyến đi này sắp kết thúc rồi, một năm mới sắp bắt đầu.”

“Trở về sẽ phải đối mặt với vô số thử thách, mấy ngày nay cứ như thiên đường nơi nhân gian vậy.” Lá thư điện tử của Tống Thu Hàn vừa được gửi đi, một hòn đá gợn lên ngàn tầng sóng. Đương nhiên tin tức cũng được lọt vào tai bố anh, ông từng gửi tin nhắn hỏi anh, Tống Thu Hàn chỉ nói phát triển ở trong nước sẽ tốt hơn, đồng thời gửi nội dung trong thư cho ông xem, coi như giải thích. Bố anh không nói gì nữa, điều này rất kỳ lạ.

“Sau khi quay về em phải đến Thượng Hải một chuyến, chính thức ký hợp đồng với Thành Phẩm, sau đó ở lại đó xem phương án một lần.” Lâm Xuân Nhi bấm ngón tay tính toán: “Rồi sau đó đến Thâm Quyển một chuyến, dự án của Lương Ngộ sắp bắt đầu rồi, nhưng còn một vài chi tiết cần sửa lại, bọn em phải đến tận nơi tìm linh cảm. Có lẽ còn sẽ đến Tây An một chuyến...”

Tống Thu Hàn nắm tay cô: “Ý em là anh sẽ không được gặp bạn gái của anh trong thời gian dài à?”

Lâm Xuân Nhi gật đầu: “Rất có khả năng suốt mười ngày nửa tháng.”

“Nhưng Thành Phẩm với Lương Ngộ đều là dự án của anh, anh có thể kiếm cớ đi gặp em.”

“Nhưng anh không phải là người lấy việc công làm việc tư, em cũng không.”

“Em làm vậy trông như anh không quan trọng chút nào vậy. Anh không hài lòng về chuyện này đâu nhé. Chúng ta mới yêu nhau mà em đã bỏ rơi anh rồi đi.” Tống Thu Hàn trêu cô. Anh biết rõ mấy ngày nay rất khó có được, hai người đều có công việc của riêng mình, nếu một năm có được một hai lần như thế này thì e rằng đều là do ông trời thiên vị.

“Vậy thì giữa đường em có thể bay về thăm anh.” Lâm Xuân Nhi nghiêm túc trả lời.

“Thôi vậy, cứ để anh bay sang đó thăm em đi.”

Hai người cứ thế nghiêm túc thảo luận về việc ai đi thăm ai, thảo luận đến cuối cùng mới phát hiện vấn đề này hoàn toàn không đáng để thảo luận. Cách đó không xa, Trần Khoan Niên và Tiêu Muội đang chụp ảnh với nhau, anh ta cũng Tiêu Muội trên lưng, nhờ người qua đường chụp ảnh hộ.

Điện thoại của Lâm Xuân Nhi vang lên, là Kiều Hạng Văn. Cô thờ dãi: “Giao tiếp công việc.”

“Nghe đi, anh biết mà.”

Lâm Xuân Nhi bắt máy, nghe thấy bên phía Kiều Hạng Văn rất huyên náo. Có vẻ như anh ta dùng tay che di động nói chuyện với cô: “Chúc mừng năm mới.”

Lâm Xuân Nhi sửng sốt mất một thoáng, cô không ngờ Kiều Hạng Văn sẽ gọi điện cho cô chỉ để nói với cô câu này, thế nên cô cũng trả lời: “Cũng chúc anh năm mới vui vẻ.”

“Rất vui vì được làm quen với cô.” Kiều Hạng Văn còn nói.

“À... Rất vui vì được làm quen với anh.” Lâm Xuân Nhi trả lời anh ta.

Tống Thu Hàn đứng bên cạnh nghe cuộc trò chuyện hơi kỳ lạ của họ. Anh hiểu Lâm Xuân Nhi, nhưng anh không biết về Kiều Hạng Văn. Tuy nhiên trong buổi họp báo ngày hôm ấy, Kiều Hạng Văn tặng một bó hoa trước mặt Lâm Xuân Nhi, cũng đưa mắt nhìn về phía anh một cách đầy ẩn ý, điều này khiến trong lòng anh nảy sinh nghi ngờ.

Kiều Hạng Văn đang chờ lên sân khấu trong tiệc tối cuối giao thừa, anh ta là người cuối cùng. Nhìn sân khấu hào quang lộng lẫy, anh ta bỗng nảy sinh ý nghĩ gọi điện thoại cho Lâm Xuân Nhi. Nghe thấy Lâm Xuân Nhi kinh ngạc, cuối cùng anh ta bật cười thành tiếng, bước ra bên ngoài mấy bước, cuối cùng cũng được im lặng một chút: “Lâm Xuân Nhi, thân là người mở công ty riêng, cô chưa bao giờ gửi tin nhắn chúc mừng cho người khác à? Thậm chí chưa bao giờ ân cần thăm hỏi khách hàng quan trọng?”

“Tôi khiêm tốn tiếp nhận lời phê bình này.” Lâm Xuân Nhi đưa mắt nhìn Tống Thu Hàn. Anh đứng ở đó nhìn về nơi khác, nhưng Lâm Xuân Nhi vẫn nhận ra sự bất mãn của anh, rõ ràng Tống Thu Hàn rất để bụng tới Kiều Hạng Văn. Thế nên cô nói: “Xin lỗi, tôi đang đón giao

thừa với bạn trai nên quên mất chuyện làm ăn.”

Kiều Hạo Văn “ừ” một tiếng: “Tôi sắp lên sân khấu rồi. Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Lâm Xuân Nhi cất điện thoại đi, khẽ ho một tiếng. Tống Thu Hạo quay đầu nhìn cô, vẻ mặt không vui của anh đã tan biến ngay khi nghe thấy Lâm Xuân Nhi nói đang đón năm mới với bạn trai. Lâm Xuân Nhi thông minh như thế, chắc hẳn cô đều đã biết tất cả, cũng không muốn Tống Thu Hạo chịu bất cứ nỗi ảm ức nào. Cô tựa vào vai Tống Thu Hạo, giơ cao di động, sau lưng là pháo hoa nở rộ. Một cơn gió ập đến, cô dùng khăn quàng cổ che miệng rồi nói với Tống Thu Hạo: “Em sắp chụp nè! Bật filter lên nhé!” Tống Thu Hạo bị cô chọc cười. Lâm Xuân Nhi chụp lại khoảnh khắc này, sau đó tựa vào lòng Tống Thu Hạo ngắm pháo hoa càng thêm rục rĩ.

Khi pháo hoa lộng lẫy sáng ngời nở rộ trên bầu trời, Lâm Xuân Nhi nhón chân lên hôn Tống Thu Hạo: “Chúc mừng năm mới nhé Tống Thu Hạo.”

“Chúc mừng năm mới, Lâm Xuân Nhi.”

Đám đông náo nhiệt, mọi người đều muốn hôn môi người yêu vào khoảnh khắc đặc biệt này, thời khắc này hiếm hoi cỡ nào. Rất nhiều người rơi những giọt nước mắt hạnh phúc vào thời điểm này, đôi mắt của họ trong veo lấp lánh, cùng với cảnh tượng pháo hoa sau lưng chiếu sáng cả bầu trời một vùng. Đây là năm đầu tiên họ yêu nhau, là điều đầu tiên họ làm cùng nhau. Như lời Tống Thu Hạo, cuộc đời dài lâu, đáng để khám phá, nếu muốn, chúng ta có thể giữ nguyên lòng hiếu kỳ, mãi cho đến tám mươi tuổi, mãi tới khi nằm vào quan tài.

Trong vòng bạn bè gần như không có bất cứ bài đăng nào của Lâm Xuân Nhi cuối cùng cũng có một bài đăng, là bức ảnh chụp chung của hai người. Trong ảnh, ánh mắt của họ lấp lánh ánh sao và nụ

cười, mái tóc dài của cô tung bay, sau lưng là pháo hoa vô tận. Cô nói: “Cậu thiếu niên của tôi đã trở về đúng hẹn.”

Cô muốn cho Tống Thu Hàn cảm giác an toàn, cùng với tình yêu tràn trề của cô.

Vòng bạn bè của cô bùng nổ.

Chú Trương lập tức gọi điện thoại cho cô: “Cháu đang hẹn hò hả?”

“Vâng ạ.”

“Cháu hẹn hò mà không báo với chú một tiếng? Bây giờ nói cho chú nghe tình hình của bạn trai cháu đi, chú sợ gương mặt đào hoa của cậu ta lừa gạt đối tác của chú.”

Nghe vậy, Tống Thu Hàn đang xem văn kiện thì nhếch môi cười.

Lâm Xuân Nhi sợ chú Trương sẽ nói nhiều câu quá quắt hơn nên vội ngắt lời: “Là người tài trợ mà lần trước kéo vào nhóm ‘Niềm vui giản đơn’, Tống Thu Hàn.”

“Ờ?” Lần này đến lượt chú Trương sừng sốt: “Chẳng lẽ vì làm công ích nên cháu dùng sắc đẹp quyến rũ con nhà giàu?”

Cuối cùng Tống Thu Hàn không nhịn được mà bật cười.

“Không phải!” Lâm Xuân Nhi giải thích: “Là cậu thiếu niên của cháu, cậu thiếu niên mà cháu từng kể với chú ấy.”

Chú Trương sừng sốt thật lâu. Ông nhớ cảnh tượng lúc Lâm Xuân Nhi kể về cậu thiếu niên ấy, họ tặng ca quá đêm khuya, ông dẫn theo mấy thanh niên đi ăn ở quán xiên nướng, họ đều uống rất nhiều rượu, có người hỏi rốt cuộc tại sao cô lại muốn làm về chuyên đề kia? Cô bảo cô từng yêu một cậu thiếu niên, nhưng cậu thiếu niên ấy đã biến mất trong biển người. Hôm đó họ ca hát rất nhiều, cũng rơi

nước mắt rất nhiều.

Chú Trương là văn nhân, ít khi nói thô tục, nhưng lúc này ông sừng sốt một lát, lau mắt rồi nói: “Vãi thật, tự nhiên chú lại muốn khóc là sao? Chúc phúc cho hai đứa vậy! Bảo bạn trai cháu đồng ý lời mời kết bạn của chú, sau Tết chú sẽ về uống rượu với cậu ấy!” Ông có sự thanh cao của văn nhân, nhận định giao tình của người quân tử nhạt như nước lã, ít khi chủ động gửi lời mời kết bạn cho người khác.

Thấy cô cúp máy, Tống Thu Hàn hỏi: “Sao chú Trương biết em đang hẹn hò?”

Lâm Xuân Nhi chỉ vào di động, Tống Thu Hàn mở lên xem thì thấy bài đăng ấy.

Một cơn gió nhẹ nhàng mềm mại lướt qua trái tim anh, khiến mảnh đất cằn cỗi quanh năm của anh nhú lên một mầm cây. Anh sẵn sàng đặt tên cho mầm non ấy là “mầm xuân”.

Tin nhắn đầu tiên mà chú Trương gửi cho Tống Thu Hàn là: “Tôi giao con gái tôi cho cậu, cậu phải đối xử thật tốt với con bé đấy.” Chú Trương và vợ là DINK* chân chính, lại nhận nuôi hai đứa trẻ mồ côi. Sau khi quen biết với Lâm Xuân Nhi cũng coi Lâm Xuân Nhi như con gái của mình. Ông từng nói nếu ông có con gái thì sẽ giống hệt như Lâm Xuân Nhi.

(*: Viết tắt của Double Income, No Kids, là thuật ngữ chỉ cặp vợ chồng mà cả hai đều có công ăn việc làm, có hai nguồn thu nhập và không sinh con.)

“Chắc chắn rồi ạ.” Tống Thu Hàn trả lời.

Lâm Xuân Nhi gối đầu lên đùi anh trả lời tin nhắn của mọi người. Tin nhắn quá nhiều, cô trả lời không xuể, thế là dứt khoát ném điện thoại sang một bên, không trả lời nữa.

Tống Thu Hàn cất máy tính, hai người khoanh chân ngồi trên giường, bỗng nhiên không biết nên làm gì. Mặc dù Tống Thu Hàn rất muốn bảo Lâm Xuân Nhi giúp mình thêm lần nữa, nhưng anh không thể mở lời, bèn hỏi cô: “Có muốn tâm sự đêm khuya trong đêm du lịch cuối cùng không?”

“Được thôi.” Lâm Xuân Nhi gật đầu: “Tiêu Muội mới nói với em cậu ấy sắp dọn ra khỏi chỗ em rồi, dọn đến nhà Trần Khoan Niên sống chung với cậu ấy.”

“Hả?” Tống Thu Hàn hơi kinh ngạc, chuyện này không giống với tác phong của Trần Khoan Niên. Anh ta chưa bao giờ dẫn phụ nữ về nhà, huống chi là sống chung.

“Đúng thế, Tiêu Muội nói sáng nay thức dậy Trần Khoan Niên bỗng hỏi cậu ấy có muốn sống thử trước không.” Lâm Xuân Nhi thờ dãi: “Cuối cùng tên háo sắc Trần Khoan Niên này vẫn lừa gạt được nữ tiến sĩ ngây thơ đáng yêu của em.”

“Cũng không hẳn là lừa.” Tống Thu Hàn kéo Lâm Xuân Nhi cùng nhau tựa vào đầu giường: “Theo những gì anh hiểu về cậu ấy thì lần này cậu ấy thật lòng. Trước kia cậu ấy sẽ không dẫn phụ nữ về nhà đâu.”

“Vậy còn anh? Trước kia anh có dẫn phụ nữ về nhà không? Hai cô bạn gái cũ của anh...” Tống Thu Hàn đề nghị trò chuyện đêm khuya nên đương nhiên anh sẽ không nuốt lời: “Hai bạn gái cũ của anh... em có hứng thú lắm hả? Muốn làm quen không?” Tống Thu Hàn trêu cô.

“Sau đó bọn em cùng nhau tâm sự đời sống tình dục với anh của mỗi người hả? Thế thì em sẽ chịu thiệt.” Lâm Xuân Nhi bĩu môi: “Kỳ rùng dàu không biết cố gắng của em, vừa lúc kéo dài suốt cả kỳ nghỉ, khiến trái tim háo sắc rục rịch của em không có chỗ triển khai, phá hoại của trời...” Ánh mắt của cô liếc về phía bụng Tống Thu Hàn, khế

ho một tiếng.

Mấy năm nay Tống Thu Hàn sống rất cấm dục, bỗng nhiên gặp phải một nữ tội phạm như vậy làm anh bỗng hoang hốt. Sau một lúc lâu anh mới nhìn về phía Lâm Xuân Nhi nói chuyện không ngưng mồm: “Cho nên em cảm thấy tiếc nuối về chuyện này hả?”

“Không thì sao!” Lâm Xuân Nhi thò tay từ dưới chăn, nhưng lại bị Tống Thu Hàn nắm chặt: “Lâm Xuân Nhi.” Anh nghiêm mặt nói: “Em không cần tiếc nuối, Tiêu Muội dọn ra khỏi nhà em, vừa lúc cho anh vào ở. Đến lúc đó chúng ta sẽ có rất nhiều thời gian để nhăm nháp của trời của nhau.” Ánh mắt của anh lướt qua bộ ngực Lâm Xuân Nhi, thứ che giấu bên trong là thứ mà anh mơ ước từ rất lâu rồi, nhưng vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ sợ mình nhất thời không kìm nén được sẽ máu nhuộm ga giường. Thấy Lâm Xuân Nhi sững sờ ở đó, anh nhéo má cô: “Cho nên em chỉ muốn nhăm nháp thân xác của anh, chứ không muốn anh sống chung với em phải không? Đồ gái hư.”

Lâm Xuân Nhi đang rất nghiêm túc.

Cô thật sự suy nghĩ Tống Thu Hàn có thể dọn vào nhà cô hay không, vẻ mặt nghiêm lại. Thấy cô như thế, Tống Thu Hàn không nhịn được thở dài trong lòng, lại không muốn khó xử cô, bèn nói: “Trêu em đấy, anh không sống chung với em đâu. Hai ta đều là người thích tự do, sống chung trong nhà em thì tương đương với đánh mất hơn một nửa tự do.”

“Ừm, nhưng vừa rồi em còn định mời anh sống chung với em.” Lâm Xuân Nhi nhìn anh: “Em đang tìm từ để nói, nhưng anh nói vậy...”

“Được rồi.” Tống Thu Hàn ngắt lời cô: “Em không cần tìm từ, anh đồng ý. Anh nghĩ chắc tự do cũng không quan trọng như trước đâu.” Trước mặt Lâm Xuân Nhi, Tống Thu Hàn không có nguyên tắc gì hết, thậm chí còn hơi vô sỉ, bất kể Lâm Xuân Nhi nói thật hay nói đùa thì anh đều chặn toàn bộ lý do từ chối của Lâm Xuân Nhi.

Hơi hèn hạ, Tống Thu Hàn cảm thấy mình hơi hèn hạ.

Lâm Xuân Nhi liếc nhìn anh: “Người nói tự do cao hơn tất cả là anh, người nói tự do không quan trọng như trước cũng là anh... Thế thì chờ Tiêu Muội dọn ra ngoài, chiếc chìa khóa đó sẽ cho anh.” Cô hơi đỏ mặt, cô còn tưởng mình sẽ mâu thuẫn, nhưng không hề. Toàn bộ nguyên tắc, điểm mấu chốt của cô đều thất thủ trước mặt Tống Thu Hàn. Thậm chí không những cô không cảm thấy mâu thuẫn mà còn hơi mong chờ.

“Em còn nhớ mật khẩu mở khóa nhà anh không?” Tống Thu Hàn hỏi cô.

Lâm Xuân Nhi ngẫm nghĩ: “061425.”

“Chính là con số này. Chỉ có ba người chúng ta và dì Thượng biết, sau này em cũng có thể sống ở chỗ anh. Em nói em thích xem phim trong rạp chiếu phim cá nhân vào ngày tuyết rơi, chỗ anh vừa hay làm được.”

Tống Thu Hàn vẫn còn nhớ lời nói của Lâm Xuân Nhi trong rạp chiếu phim cá nhân vào lần đầu tiên đến nhà anh. Sợ Lâm Xuân Nhi không muốn, anh lại dụ dỗ cô: “Anh cất giữ rất nhiều đĩa gốc của điện ảnh trắng đen, có thể bật cho em xem. Gần đây anh còn học làm cà phê, tìm được món kem sữa ngon nhất, bữa sau chúng ta mỗi người bung một ly dirty mà em thích nhất xem điện ảnh trắng đen, cũng sung sướng đấy.”

Người kiêu lời như Tống Thu Hàn, trước mặt Lâm Xuân Nhi lại biến thành một kẻ hay nói rõ đầu rõ đuôi. Lâm Xuân Nhi đắm chìm trong cảnh tượng sống chung mà Tống Thu Hàn miêu tả cho cô, không ngờ cô còn cảm thấy rất tuyệt.

“Thế thì lúc đi làm chúng ta có thể ở chỗ em, bởi vì đều gần cả công ty anh với công ty em. Còn cuối tuần thì đến nhà anh.” Lâm Xuân Nhi

đề nghị thêm.

“Anh đồng ý.” Tống Thu Hàn gật đầu, khóe miệng cong lên, không thể giấu được ý cười. Anh cảm thấy mình như hồ ly ngàn năm vậy, tổn hết tâm tư trêu chọc cô gái Lâm Xuân Nhi còn chưa hiểu sự đời này, cho đến khi cô rơi vào lưới tình mà anh đan, không thể chạy thoát.

“Trò chuyện đêm khuya tuyệt lắm, anh rất thích.” Tống Thu Hàn còn nói thêm.

Ban ngày còn không muốn chuyển đi này kết thúc quá nhanh, sợ trở về thành phố kia, mỗi người bận rộn công việc của mình, muốn gặp mặt một lần cũng khó. Giờ đây lại mong chờ chuyển đi này kết thúc, cuộc sống mới kéo đến.

Lâm Xuân Nhi đi ngủ, Tống Thu Hàn cầm di động gửi tin nhắn cho Trần Khoan Niên: “Tốt với Tiêu Muội chút đi, đừng làm hỏng kế hoạch sống chung của hai cậu. Hơn nữa tốt nhất ngày mai vừa về là dọn đi luôn.”

Trần Khoan Niên gửi cho anh một dấu chấm hỏi.

“Tiêu Muội dọn đi thì đưa chìa khóa cho tôi. Chuyện này nhất định không thể kéo dài, tránh cho đêm dài lắm mộng.”

“Ha ha ha ha, cậu muốn sống chung với Lâm Xuân Nhi à?” Trần Khoan Niên không nhịn được cười ồm ồm lên, lần đầu tiên trong đời thấy Tống Thu Hàn lo lắng không yên như vậy, sợ một cô gái chạy trốn, quả thực quá kinh ngạc.

“Đúng.”

“Lâm Xuân Nhi đồng ý rồi á? Lâm Xuân Nhi chán ghét mối quan hệ không có giới hạn.”

“Đúng, cô ấy đồng ý rồi. Cho nên cậu bảo Tiêu Muội ngày mai lập tức dọn dẹp đồ đạc ra khỏi nhà, tôi có thể giúp một tay.”

“... Thế thì Tiêu Muội phải đồng ý đã.”

“Nếu cậu không làm được thì tôi có thể nói thay cậu.”

“... Vãi lúa, cuối cùng tôi cũng được thấy vẻ mặt lo lắng không yên của cậu chủ Tống mặt lạnh. Kỳ rưng dâu của Lâm Xuân Nhi hết chưa? Con thú lớn bị nhốt mấy năm của cậu đã tìm thấy sào huyết bí ẩn chưa? Cảm giác thế nào?”

“...”

Ngày mai là ngày lạnh, Tống Thu Hàn trầm nghĩ. Nhà Lâm Xuân Nhi ấp áp dễ chịu, đồ dùng trên giường của cô tất nhiên còn có mùi thơm trên người cô, ngày mai đến mau đi! Tống Thu Hàn trở mình kéo Lâm Xuân Nhi ngủ say vào lòng, trầm nghĩ em cứ ngủ bù cho đã đi, đêm mai anh sẽ không cho em ngủ đâu.

Chương 75

Tống Thu Hàn không được toại nguyện.

Sau khi xuống máy bay, Tiêu Muội và Trần Khoan Niên cãi nhau một trận, lý do là một bạn tình cũ của Trần Khoan Niên lại liên lạc được với Tiêu Muội trên mạng, gửi ảnh chụp cũ của họ cho cô ấy, đồng thời hỏi: “Anh ấy vẫn nhiệt tình như xưa chứ? Còn thích chơi lắm trò như xưa không?” Trần đầy khiêu khích.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Điều này nằm ngoài dự đoán của Tiêu Muội.

Kinh nghiệm ít ỏi trong mối tình chóng vánh kia của cô ấy không đủ để chống đỡ cốt truyện máu cún cỡ này. Cô ấy nắm chặt di động không biết nên làm thế nào cho phải, đành phải đưa điện thoại cho Lâm Xuân Nhi xem. Bức ảnh đó rất rõ nét, rõ ràng là cô gái kia chụp ảnh sau khi ân ái. Lâm Xuân Nhi muốn khuyên cô ấy, cô ấy lại gửi bức ảnh cho Trần Khoan Niên, hỏi anh ta: “Anh còn bao nhiêu chuyện xấu xa chưa nói với em?”

Trần Khoan Niên nhìn bức ảnh, bỗng chốc khó có thể biện bạch ngay được, chỉ trả lời: “Đã bảo không nhắc đến chuyện quá khứ cơ mà?” Nghe cứ như Tiêu Muội đang cố tình gây sự vậy.

Tiêu Muội không trả lời anh ta. Trong lòng cô ấy ngọt ngào không thể miêu tả, trong mắt cô ấy, đây là do Trần Khoan Niên không xử lý sạch sẽ. Sau khi về nhà, cô ấy chặn Trần Khoan Niên ngoài cửa nhà Lâm Xuân Nhi, nói với anh ta: “Chúng ta đều bình tĩnh lại đi, rất nhiều

chuyện phải suy nghĩ rõ ràng, hôm nay em không dọn nữa, nếu cứ thế sống chung thì sẽ không có trách nhiệm với cả hai ta.”

Trần Khoan Niên hơi tức giận: “Cô ta có cam lòng hay không thì liên quan gì tới anh? Chẳng lẽ anh có thể ngăn cản cô ta không liên lạc với em chắc? Sau này ngày còn dài lắm, cách xử lý của em kiểu này quá ấu trĩ.”

“Nếu anh có một quá khứ không phóng túng như thế, quá khứ của anh sạch sẽ một chút thì sẽ không có phiền phức như hôm nay. Anh nói đúng không?”

“Anh đã nói với em rồi, quá khứ không thể quay lại! Nếu em cứ vin vào quá khứ không buông ra thì cứ chia tay cho rồi!”

“Được, chia tay đi.”

Tiêu Muội đóng cửa, sau đó lại mở cửa: “Anh thích chơi chiêu trò gì? Mỗi lần anh làm tình với người khác đều chụp ảnh với người ta sao? Anh còn có đam mê nào nữa? À phải rồi, những chuyện này đều không liên quan tới tôi. Chúng ta chia tay rồi.” Cô ấy lạnh lùng liếc Trần Khoan Niên rồi đóng sầm cửa.

... Trần Khoan Niên rất ít khi tức giận, tức giận sẽ rất khó đỡ. Anh ta đứng ngoài cửa lạnh lùng nói: “Em nói đúng, chúng ta đều nên bình tĩnh lại đã.” Sau đó xoay người rời đi.

Tống Thu Hàn đứng bên cạnh xem cảnh tượng mang tính hí kịch này, mãi tới khi Trần Khoan Niên xoay người rời đi, anh mới biết giấc mơ đẹp đêm nay được ác chiến với Lâm Xuân Nhi đã tan tành mây khói rồi. Đồng thời anh cũng cảm thấy dở khóc dở cười, rất muốn đánh cho Trần Khoan Niên ngất xỉu. Thậm chí anh còn lén mua bao cao su ở sân bay, lòng tràn đầy hân hoan cho rằng hôm nay sẽ dùng đến. Anh nháy mắt với Lâm Xuân Nhi, muốn cô khuyên Tiêu Muội nguôi giận.

Đương nhiên cô sẽ không khuyên Tiêu Muội tạm nhân nhượng vào thời điểm này. Cô đi tới trước mặt Tống Thu Hàn ôm eo anh, ngẩng đầu lên nhẹ giọng dỗ dành anh: “Đây là chuyện nằm ngoài dự đoán... Chúng ta... để hôm khác tính vậy... Hôm nay tâm trạng của Tiêu Muội không vui, em cũng không có tâm trạng.”

“Ừ.”

“Chẳng phải anh cũng phải ở bên an ủi Trần Khoan Niên sao?”

“Ừ.” Tống Thu Hàn đáp một tiếng, sau đó lẩm bẩm với Lâm Xuân Nhi: “Anh không muốn đi. Hôm nay anh đi thì ngày mai lại phải đi làm việc sớm, không biết đến hôm nào mới được gặp em.” Nguyện vọng tan biến rồi, giờ đây anh lại biến về mười sáu tuổi biết làm nũng.

Câu nói này khiến cảm xúc trong lòng Lâm Xuân Nhi rất phức tạp, chỉ ước gì có thể tìm cái góc để cầu thả với anh một trận. Nhưng cái mà Tống Thu Hàn muốn không phải chỉ là cầu thả với cô, anh còn muốn ôm cô ngủ ngon giấc một đêm. Cô hôn lên cằm Tống Thu Hàn: “Chờ anh quay về được không?”

“Đành vậy.” Tống Thu Hàn không nhịn được thở dài, đều là chuyện gì vậy trời!

Anh ôm Lâm Xuân Nhi thật lâu mới buông cô ra: “Đi thôi, đi dỗ cô bạn thân của em đi. Chắc giờ phút này bạn trai có cũng được mà không có cũng không sao.”

Lâm Xuân Nhi cười khúc khích: “Tạm biệt Tống Thu Hàn.”

Tống Thu Hàn xuống lầu tìm Trần Khoan Niên, anh ta đang tựa vào thân xe hút thuốc. Tống Thu Hàn bước tới đứng bên cạnh anh ta: “Đêm qua vừa dỗ vừa lừa để Lâm Xuân Nhi đồng ý cho tôi vào nhà cô ấy, vui sướng cả đêm không ngủ được, còn tưởng ngày lành của tôi đã đến rồi. Ai ngờ lại thua trong tay bạn gái cũ của cậu.” Anh cười khổ một tiếng.

“Chậm trễ tiến độ giải phóng tình d/ục của cậu chứ gì?” Trần Khoan Niên dụi thuốc lá: “Thế thì cũng không thể trách tôi được, cậu phải trách ngày đèn đỏ của Lâm Xuân Nhi đến không đúng lúc.” Trần Khoan Niên phủi sạch chính mình, sau đó hỏi anh: “Rủ Loan Niệm đi uống rượu không? Chúc mừng anh em khôi phục độc thân.”

“Được.”

Họ lái xe lên núi, nhưng lại thấy rất nhiều siêu xe đỗ trước quán bar tư nhân của Loan Niệm. Đẩy cửa bước vào thì thấy trong phòng bày bàn dài, các cô gái ngồi trước bàn dài, cả phòng vô cùng xa hoa. Họ dừng bút trong tay ngẩng đầu nhìn hai vị khách đẹp trai không mời mà đến này.

Phương Gia Ly đứng ở đầu bên kia bàn dài, thấy Tống Thu Hàn, cảm giác xấu hổ cùng cực kia lại ùa lên. Cô ta cúi đầu nói với mọi người: “Mọi người về trước đi.” Sau đó đi về phía họ, hỏi: “Đã về rồi à? Em không biết hôm nay các anh sẽ đến nên hẹn các phu nhân trong giới đến đây tổ chức hoạt động.” Cô ta giải thích với Tống Thu Hàn, sợ anh hiểu nhầm đây lại là một mưu kế của cô ta.

“Tốt lắm, bọn họ đều đang chờ cô kia.” Trần Khoan Niên chỉ vào các phu nhân nhà giàu ngồi trên bàn dài: “Mau đi đi.” Sau đó kéo Tống Thu Hàn đi tìm Loan Niệm. Nếu Phương Gia Ly có mặt ở đây thì chắc chắn Tống Thu Hàn sẽ không muốn ở đây uống rượu. Cho dù Trần Khoan Niên tức giận cỡ nào thì vẫn còn lý trí, không muốn rước phiền toái cho Tống Thu Hàn, thế là kéo Loan Niệm cùng nhau ra ngoài.

Phương Gia Ly bước tới chặn trước mặt Tống Thu Hàn, hỏi anh: “Có thể ra chỗ khác nói chuyện được không?”

“Được.” Tống Thu Hàn cùng cô ta đứng ở chỗ xa hơn một chút.

“Hôm đó em quá chén thôi, Tống Thu Hàn, anh cũng biết con người

em chưa bao giờ làm chuyện như vậy mà. Em cũng không biết hôm đó em bị sao nữa, chắc là thấy anh công khai yêu đương nên khiến em nổi điên.” Cô ta cúi đầu, như một đứa trẻ phạm lỗi: “Anh có thể tha thứ cho em không?”

Tống Thu Hàn chột cau mày: “Cô không cần phải nghiêm túc đến mức này. Những lời mà tôi nói với cô ngày hôm ấy, cô không cần để bụng lắm đâu. Giữa cô và tôi vốn trong sạch, quá mức để bụng lại thành ra cứ như có chuyện gì mờ ám.”

“Em sắp đi rồi, trước Tết sẽ đi, sau này có lẽ sẽ quay về mỗi quý một lần.”

“Vậy chúc cô công việc thuận lợi.” Tống Thu Hàn xoay người rời đi.

Phương Gia Ly xuyên qua cửa sổ quán bar nhìn họ rời đi, trong lòng không thể yên ổn. Chú Tống nói với bố cô ta là bảo cô ta đừng sốt ruột, cứ kiên nhẫn chờ, bây giờ Tống Thu Hàn chỉ bị ma xui quỷ khiến thôi, trai hư sớm muộn gì cũng sẽ quay đầu. Nhưng cô ta thấy vẻ mặt và lời nói của Tống Thu Hàn rõ ràng là không có khả năng đến với cô ta, cô ta không biết chú Tống bảo mình chờ một chút là muốn chờ cái gì. Trong lòng cô ta đau khổ, lại không muốn biểu lộ trước mặt người bên cạnh, bèn nở nụ cười với mọi người: “Vừa rồi chỉ là người bạn không thân thôi, chúng ta tiếp tục nào.”

Bên kia Lâm Xuân Nhi và Tiêu Muội ngồi đối diện với nhau trong nhà. Tiêu Muội đói bụng, Lâm Xuân Nhi nấu hai tô mì trứng cà chua, nhưng cô ấy cầm đũa thật lâu vẫn không nhúc nhích, đáng vẻ thật sự rất đáng thương.

Lâm Xuân Nhi nắm tay cô ấy: “Cậu sao vậy?”

“Cứ nhớ tới mấy tấm ảnh kia là lại thấy chướng mắt.” Cô ấy lau nước mắt.

“Là ai bảo cứ thỏa mãn cơ thể của mình trước, không vui thì đá cậu

ta đi?” Lâm Xuân Nhi lấy một tờ khăn giấy lau nước mắt cho cô ấy: “Những lời nói hùng hồn ấy giờ đều biến thành nước mắt chảy hết ra rồi.”

“Tớ cũng không biết tớ bị sao nữa. Tớ cứ thấy mấy bức ảnh đó là lại nghĩ mục đích của anh ta là gì? Cô gái kia có gương mặt và vóc dáng như báu vật trần gian, còn trẻ tuổi như thế, hoàn toàn khác biệt với tớ.”

“Cho nên không phải cậu đang trách cậu ta, cậu chỉ không tự tin thôi.” Lâm Xuân Nhi chỉ ra trọng điểm: “Đúng không?”

Tiêu Muội gật đầu rồi lại lắc đầu.

“Tớ cảm thấy tớ với anh ta không phải cùng một kiểu người.”

“Cậu là kiểu người nào?” Lâm Xuân Nhi đưa tô mì cho cô ấy: “Không ăn thì lát nữa sẽ không còn ngon đâu, chúng ta ăn một miếng trước đã, cho dù giờ đã chia tay, nhưng muốn tán được người kế tiếp thì cũng cần có sức khỏe, cậu nói xem có đúng không?”

“Cậu nói đúng.” Tiêu Muội cúi đầu nghiêm túc ăn mì, nhưng vừa ăn một miếng mì, nước mắt lại tuôn rơi, mì bị nghẹn trong cổ họng, làm cô ấy phải cố gắng nuốt xuống. Cuối cùng cô ấy dứt khoát đặt đũa xuống luôn. Đau đớn quá rồi, lần trước cô ấy chia tay mối tình kia không hề đau đớn như vậy, thế mà mới ở bên Trần Khoan Niên vài ngày mà đã đau đớn đến mức này rồi. Cô ấy khóc nức nở, Lâm Xuân Nhi ở bên cạnh im lặng bầu bạn với cô ấy.

Trước kia cô ấy từng nói rất nhiều lời nói hùng hồn, cũng vì biết Trần Khoan Niên là một tay chơi nên vẫn rất cẩn thận, sợ mình có đi mà không có về. Giờ thì hay rồi, thật sự có đi mà không có về, mới mấy bức ảnh đã khiến cô ấy sụp đổ, mà căn nguyên ở chỗ cô ấy thật sự yêu anh ta.

Cô ấy yêu anh ta, nhưng lại cảm thấy không cùng một kiểu người với

anh ta. Tình yêu vừa chớm nở đã tự hạ thấp bản thân mình.

Trong lòng cô ấy không biết có bao nhiêu mâu thuẫn, giờ đây đều đã tuôn trào hết ra ngoài.

Vừa nghĩ tới đây, cô ấy liền cảm thấy vô vọng. Nói lời chia tay, chiếc giày còn lại rơi xuống, trong lòng cũng được thanh tịnh.

Thấy lúc này trong lòng cô ấy muôn vàn cảm xúc, Lâm Xuân Nhi chỉ ngồi bên cạnh im lặng không lên tiếng. Bây giờ cô không thể nói gì, nói gì cũng không ổn, đành phải lén lút hỏi Tống Thu Hàn: “Các anh đang ở đâu?”

“Đang uống rượu với Trần Khoan Niên. Tâm trạng cậu ấy không vui.”

“Cậu ta có thời gian uống rượu thì thà gọi điện thoại nói lời xin lỗi với bạn gái cũ, sau này bớt mấy cái sóng gió như thế này đi.” Lâm Xuân Nhi đưa ra phương án giải quyết. Phương án giải quyết này phải xem thành ý của Trần Khoan Niên, trước kia anh ta hoang đường, có khi anh ta còn chẳng nhớ mình từng có bao nhiêu người phụ nữ, nhưng những người có thể gọi là bạn gái thì tất nhiên vẫn có một ít. Nếu lúc chia tay không thoải mái thì mấy cô bạn gái kia khó tránh khỏi sẽ không cam lòng.

“Ha ha.”

“Ha cái gì mà ha. Tiêu Muội khóc mãi không dứt đây này. Lúc sắp đi Trần Khoan Niên còn nói cái gì mà, ‘chẳng lẽ anh có thể ngăn cản cô ta không liên lạc với em chắc?’ May mà Tiêu Muội dễ tính đấy...”

“Nếu là em thì sao?”

“Nếu là em thì chẳng những chia tay mà còn chặn hết toàn bộ phương thức liên lạc, không bao giờ gặp lại nữa!”

“... Gặp phải một chuyện nhỏ đã đòi chia tay, không đủ lý trí đâu

nhì?” Lời nói của Lâm Xuân Nhi khiến trái tim Tống Thu Hàn run sợ.

“Hừ!”

“Em hừ gì mà hừ, chuyện hôm nay là chuyện của hai người bọn họ, không liên quan tới hai chúng ta. Em không được suy nghĩ miên man đâu đấy.”

“Em không có...”

“Em có. Tóm lại em chỉ cần lo cho Tiêu Muội thôi, đừng đặt vào tình cảm của chúng ta. Anh không có quá khứ lộn xộn như thế, bây giờ cũng trong sạch, tâm tư xấu xa duy nhất của anh chính là muốn ngủ cùng em thôi.”

Tống Thu Hàn cất di động đi, hỏi Trần Khoan Niên: “Cậu có còn muốn yêu đương với Tiêu Muội không?”

“Muốn. Không chỉ muốn yêu đương mà còn muốn kết hôn với cô ấy.”
Trần Khoan Niên uống cạn ly rượu: “Nhưng muốn thì sao? Tôi nghiêm túc, còn cô ấy? Cô ấy chỉ muốn trải nghiệm cuộc sống với tôi thôi. Nói chia tay cứ như nói xin chào, trông thoải mái thế cơ mà!”

“Nếu là trải nghiệm cuộc sống thì không ai làm thế đâu.” Suốt cả buổi tối im lặng, cuối cùng Loan Niệm cũng lên tiếng: “Để tôi nói cho cậu nghe trải nghiệm cuộc sống là thế nào. Chẳng phải các cậu vẫn tò mò số điện thoại không tồn tại mà tôi gọi hỏi xem cực quang năm ấy là gì sao? Là một cô gái. Cô ấy là nhân viên công ty tôi, ngày thứ ba sau khi vào làm, nhờ sự trùng hợp nhân duyên mà cô ấy yêu đương với tôi. Tôi rất thích mối quan hệ tình d/ục đơn thuần ấy, mà có vẻ cô ấy cũng không ngại. Sau khi ở bên nhau sáu năm, cô ấy đột nhiên rời đi, để lại một tin nhắn cho tôi, nói cảm ơn sự bầu bạn của tôi sáu năm qua, chúc tôi vui vẻ. Thế còn chưa phải là tàn nhẫn nhất, tàn nhẫn nhất là cô ấy bán hết toàn bộ quà cáp mà trước kia tôi tặng cho cô ấy với mức giá giảm một nửa trong chợ đồ cũ của công ty. Đây mới là trải nghiệm cuộc sống, hiểu chưa?”

“...” Chuyện gì vậy trời? Tống Thu Hàn nhìn Loan Niệm: “Cậu không tìm cô ấy à?”

“Tìm kiểu gì? Phương thức liên lạc thanh lý sạch sẽ, người cùng nhóm với cô ấy trong công ty đều không biết cô ấy đi đâu. Huống chi có gì hay mà tìm? Phụ nữ trên đời này nhiều như thế, chẳng lẽ còn thiếu cô ấy hay sao?”

“Phụ nữ trên đời này nhiều như thế, nhưng mấy năm qua không thấy cậu cặp với ai.” Cuối cùng Trần Khoan Niệm tỉnh táo lại: “Vậy thì xem ra tiến sĩ của tôi thật sự không phải trải nghiệm cuộc sống với tôi. Vậy thì sao trông cô ấy còn khổ nạn hơn tôi vậy? Tôi cảm thấy cô ấy có xu hướng kéo quần lên không nhận người.” Trần Khoan Niệm không hiểu, anh ta cho rằng anh ta đã tìm được một cô gái có khí chất thư hương, cô gái này dịu dàng mềm mại không rời khỏi anh ta. Kết quả thì sao? Cô gái này có chính kiến hơn bất cứ ai, hành động cũng quyết đoán tàn nhẫn.

“Có lẽ vì cô ấy không cho rằng cậu sẽ nghiêm túc?” Cuối cùng Tống Thu Hàn cũng nhìn thấy tia sáng, ngẫm nghĩ rồi khuyên anh ta: “Đừng để giống cô nàng của Loan Niệm, bỗng nhiên biến mất, cậu không tìm được.”

“Thế thì không được. Ngủ xong đòi chạy á? Tôi không phải là Loan Niệm.” Trần Khoan Niệm đặt ly rượu xuống: “Đi, cậu cùng tôi đến nhà Lâm Xuân Nhi, tôi phải nói rõ ràng với cô ấy.”

“Ok.” Tống Thu Hàn đứng dậy: “Hai cậu nói chuyện riêng với nhau đi, nói cho rõ ràng vào.” Sau đó lấy di động ra gửi tin nhắn cho Lâm Xuân Nhi: “Trần Khoan Niệm muốn quay về xin lỗi.”

“?” Lâm Xuân Nhi gửi lại một dấu chấm hỏi.

“Dưới câu chuyện về chính trải nghiệm của Loan Niệm, Trần Khoan Niệm đã suy nghĩ thấu đáo.”

“Ờ.”

Không biết tại sao, Lâm Xuân Nhi lại cảm thấy hơi hồi hộp. Cô cho rằng buổi chiều từ biệt, muốn gặp lại Tống Thu Hàn cũng phải nửa tháng sau, nhưng bây giờ anh lại quay về. Chưa đầy nửa tiếng sau, tiếng chuông cửa đã reo lên, cô chạy ra mở cửa đón hai người vào nhà.

Cảm xúc của Tiêu Muội đã sớm ổn định lại, đang ngồi trên sofa ăn táo. Thấy họ vào nhà, cô ấy lạnh lùng trừng Trần Khoan Niên một cái rồi đứng dậy đi về phía phòng ngủ. Trần Khoan Niên đi theo, đóng cửa lại.

Lâm Xuân Nhi đứng trước sofa, bỗng nhiên không biết nên nói gì, đành phải ngốc nghếch hỏi anh: “Anh muốn ăn táo không?”

Tống Thu Hàn lắc đầu.

“Thế ăn sầu riêng không?”

Tống Thu Hàn vẫn lắc đầu.

“Anh uống nước không?”

“Anh...”

Tống Thu Hàn tiến lên một bước hôn cô. Mới tách ra mấy tiếng mà anh đã rất nhớ cô. Trong miệng anh có vị cocktail Gin Tonic trái cây, khiến Lâm Xuân Nhi chệnh choáng say. Vất vả lắm cô mới thoát khỏi được môi anh, ú ớ nói: “Đừng...” Cô sợ Tiêu Muội và Trần Khoan Niên bất thành linh mở cửa đi ra sẽ thấy dáng vẻ cấp bách này của họ. Tống Thu Hàn khom lưng bế cô lên, đưa cô vào căn phòng ngủ ấm áp có mùi hương của cô, lại đặt cô trên ván cửa, trán tựa lên trán cô: “Lâm Xuân Nhi, đêm nay cùng anh được không? Anh không thể chờ được nữa, trong đầu anh toàn là em.”

“Nhưng Tiêu Muội...”

“Tiêu Muội có Trần Khoan Niên rồi.”

“Họ...”

“Họ không sao đâu, tin anh đi.” Tống Thu Hàn đặt từng nụ hôn liên tiếp lên môi Lâm Xuân Nhi, sau đó van nài bên tai cô: “Cùng anh có được không?”

“Vâng.”

Sao Lâm Xuân Nhi có thể từ chối? Cuộc đời ngắn ngủi biết bao, cô muốn đêm nay ở bên Tống Thu Hàn, bất kể là ở đâu.

Nhưng cửa phòng Tiêu Muội lại mở ra, giọng nói của cô ấy truyền vào phòng: “Anh đi đi, nếu đã nói rõ ràng thì coi như chia tay chính thức.”

Thấy Tống Thu Hàn chán nản tựa vào vai mình, Lâm Xuân Nhi không kìm lòng được mà run rẩy bật cười trong lòng anh.

Chương 76

Đối với nam nữ trưởng thành, chuyện chia tay quả thực quá mức bình thường.

Sáng hôm sau Tiêu Muội dậy rất sớm, nấu bữa sáng cho Lâm Xuân Nhi rồi lại về phòng đọc tư liệu nghiên cứu. Nghe thấy tiếng cửa phòng của Lâm Xuân Nhi mở ra, sau đó lại nghe tiếng thốt lên đầy kinh ngạc của cô: “Lại có bữa sáng cơ á?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lúc này cô ấy mới đi đến bên bàn ăn: “Mau ăn đi, vẫn còn nóng đấy!”

Vẻ mặt của cô ấy bình tĩnh không gợn sóng, không giống như người mới chia tay, lúc ăn cơm trông còn ăn ngon ăn nhiều hơn Lâm Xuân Nhi mấy phần.

Lâm Xuân Nhi nhìn lên cô ấy mấy lần, bị Tiêu Muội bắt quả tang, hỏi cô: “Sao vậy?”

“Ngày đầu tiên chia tay cậu định làm gì? Đúng lúc hôm nay với ngày mai tớ đều được nghỉ, hay là ban ngày chúng ta dạo phố ăn cơm, buổi tối đi bar? Combo chia tay.” Lâm Xuân Nhi cười vui.

“Tuyệt rồi, chúng ta ở nhà ngắm tuyết nhé? Ra chợ mua thịt, lục ra cái nồi đồng mà hồi trước chúng ta lục được, đốt ít than rồi vừa ngắm tuyết vừa uống rượu, sung sướng biết nhường nào.”

“Tuyệt đấy.”

Nồi đồng được dựng lên, nhiệt khí dâng lên hôi hổi, lượn lờ trước cửa sổ, bên ngoài tuyết rơi vô cùng đẹp mắt. Hai người ngồi trên sofa ngắm thật lâu, đều không nở làm hỏng phong cảnh ấy, cuối cùng Lâm Xuân Nhi không chịu nổi cái bụng đói nên chạy đến ngồi vào bàn: “Mau đến đi, còn không ăn nữa là sẽ chết đói đấy.” Cô rót rượu cho hai người, hôm nay họ uống “Chỉ như ban đầu gặp mặt”, là tên do Tiêu Muội đặt, nói là rượu này hợp với tâm cảnh của cô ấy.

Thế thì cứ uống thôi, hai người quảng điện thoại sang một bên, cứ như trở lại lúc trước, khi Tống Thu Hàn và Trần Khoan Niên vẫn chưa trở về.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Giờ cậu chia tay với cậu ấy rồi, có còn hoài niệm điều gì về cậu ấy không?” Lâm Xuân Nhi ăn một miếng thịt, hỏi cô ấy.

“Chắc là thân thể.” Tiêu Muội nhún vai: “Kỹ thuật rất tốt.” Trong lòng cô ấy hạ thấp Trần Khoan Niên không đáng một đồng, chỉ toàn nói những lời nhẩn tằm. Chỉ có chính cô ấy mới biết cô ấy nhớ nhưng rất nhiều, cô ấy nhớ sự lạc quan, nhiệt tình của Trần Khoan Niên, khi hai người ở bên nhau có rất nhiều đề tài trò chuyện mãi không hết.

Lâm Xuân Nhi gật đầu: “Đàn ông thân thể khỏe mạnh đúng là hiếm thấy.” Nói xong câu này, cô lại nhớ tới thân thể Tống Thu Hàn mà đêm đó chạm vào. Thân hình anh quá đẹp, tay cô vừa đặt lên đã thấy giật thót rồi. Nhất là khi anh kích động bụng sẽ hóp xuống, gợi cảm trí mạng.

“Tớ với Tống Thu Hàn... vốn định làm chuyện kinh thiên động địa vào tối hôm qua, ai ngờ các cậu lại cãi nhau đến mức chia tay. Tớ phải khiển trách bạn gái cũ của Trần Khoan Niên đấy nhé, biết chọn thời điểm ghê. Ngọn lửa hưng hực trong lòng tớ thiêu đốt tớ đến mức thương tích đầy mình mà lại không có cách nào ăn tươi nuốt sống Tống Thu Hàn.” Lâm Xuân Nhi kể khổ với Tiêu Muội.

Nghe vậy, Tiêu Muội bật, mắt tròn xoe hỏi cô: “Đêm đó cậu với cậu ấy thế nào?” Mắt kính của cô ấy bị che một lớp sương mù, thế là dứt khoát tháo xuống luôn rồi ném sang một bên: “Mấy đêm các cậu ở với nhau rốt cuộc làm những gì?”

Lâm Xuân Nhi khẽ ho một tiếng, vươn tay ra: “Bàn tay thần tiên của tớ đã giúp Tống Thu Hàn giải quyết khó khăn nhất thời. Ha ha ha ha, nhưng Tống Thu Hàn lại là công tử khiêm tốn, miệng với tay anh ấy chỉ đến đây thôi.” Lâm Xuân Nhi chỉ vào xương quai xanh của mình: “Rồi không chịu xuống dưới nữa.”

“Vì sao?”

“Chắc là sợ thân hình bốc lửa của tớ sẽ khiến anh ấy không thể kiềm chế chẳng?”

“Thế thì... cái của cậu ấy như nào?”

Lâm Xuân Nhi đỏ mặt: “Thì... vô cùng hùng vĩ luôn.”

“Vậy là sai lầm của tớ, đáng lẽ tớ nên kìm nén lại, để tới hôm nay mới chia tay với Trần Khoan Niên. Tốt xấu gì cũng nên cho cậu tự trải nghiệm một chút chứ...” Cô ấy thở dài: “Tiền ăn tháng này tớ bao hết.”

Hai người vừa nói vừa cười, bốn bình rượu “Lại nghe gió hát” đã vào bụng. Lâm Xuân Nhi thì không sao, nhưng Tiêu Muội đã hơi chóng mặt. Cô ấy che mặt nhìn Lâm Xuân Nhi: “Tớ nói với cậu nha, tớ hối hận rồi.”

“Hối hận cái gì?”

“Hối hận vì chia tay. Tớ muốn gọi điện cho anh ấy.” Tiêu Muội loạng choạng đứng dậy đi tìm di động, Lâm Xuân Nhi vội giấu di động của cô ấy đi: “Chừng nào cậu tỉnh táo rồi hãy gọi, không thì cậu sẽ hối

hận đấy.”

“Tớ hối hận cái gì? Tớ chỉ muốn ngủ với anh ấy thêm mấy lần. Mà thôi thôi, không gọi nữa.” Tiêu Muội thay đổi ý kiến, lại ngồi xuống ghế, đứng dậy đi lấy một bình rượu: “Nào nào nào, bạn hiền, hôm nay không say không về.”

Lâm Xuân Nhi biết trong lòng cô ấy mâu thuẫn nên không nói nhiều, chỉ uống rượu cùng cô ấy. Cô thầm nghĩ, Trần Khoan Niên cũng lợi hại thật, chia tay là chia tay luôn, không có lấy một tin nhắn. Dù sao cũng là đàn ông từng chơi từng trải đời, đối với anh ta, chia tay chỉ dễ như ăn kẹo. Tiêu Muội đã say, trở về phòng của mình để ngủ, còn Lâm Xuân Nhi ngồi ngẩn người trước cửa sổ.

Di động vang lên, là tin nhắn của Tống Thu Hàn.

“Anh hạ cánh rồi.”

“Cáp Nhĩ Tân lạnh không?” Lâm Xuân Nhi hỏi anh.

“Cực kỳ lạnh.”

“Vậy anh có mang áo bông quần bông găng tay không?”

“... Em lại bắt đầu lo xa đi.” Tống Thu Hàn dừng một chút: “Hơi giống mùa đông ở Xuân Thành.”

“Có muốn quay về ngắm không?”

“Không được, anh xử lý công việc xong sẽ trở về. Hội nghị xúc tiến đầu tư của công ty Loan Niệm sẽ có rất nhiều ông lớn trong ngành, anh dẫn theo mấy người đến.” Hôm qua Tống Thu Hàn không có thời gian nói rõ cho Lâm Xuân Nhi biết về chuyến công tác lần này, bây giờ đã xuống máy bay, cuối cùng cũng có thể nói với cô: “Thuận đường xem giúp em có khách hàng nào hợp tác được không.” Tự động biến thành thương vụ của công ty Lâm Xuân Nhi, muốn sự

nghiệp của cô phát triển.

“Ha ha ha ha ha, anh sợ công ty em đóng cửa à?”

“Không phải. Nếu nghiệp vụ của chúng ta trùng hợp nhiều thì anh sẽ có nhiều thời gian gặp em hơn.” Tống Thu Hàn gửi một icon mặt cười cho cô.

Lâm Xuân Nhi nhớ tới sự bất đắc dĩ đêm qua của anh. Tống Thu Hàn vẫn luôn rất cố gắng, cố gắng tìm cơ hội gặp cô, bầu bạn bên cô, dường như ngoại trừ thời gian làm việc, những lúc còn lại anh đều dùng để gặp cô.

“Được thôi. Vậy chúng ta tổ chức cuộc họp trao đổi ngành nghề rồi mời các bạn của mình đến đi, cùng nhau nghiên cứu thảo luận xem làm thế nào để hợp tác nhiều mặt. Vậy thì không chừng sau này chúng ta có thể gặp nhau trong mấy dịp làm ăn...” Lâm Xuân Nhi chỉ tiện đà bịa chuyện thôi, nào ngờ Tống Thu Hàn lại trả lời cô: “Được, đề nghị này rất tốt, buổi tối chúng ta gọi điện thoại trò chuyện thêm nhé?”

“? Em chỉ nói lung tung thôi mà.”

“Anh cho là thật.”

Tống Thu Hàn cho là thật. Nếu anh muốn ở lại trong nước thì nhất định phải cắm rễ ở thị trường trong nước. Công ty sẽ không dễ dàng cho anh ở trong nước, anh từng thử thăm dò ý của một cổ đông lớn rồi, rất có khả năng công ty sẽ tiến hành đánh cược với anh, hơn nữa mức tiền rất lớn. Sau khi biết tin tức này, Tống Thu Hàn từng nghĩ tới chuyện từ chức, nhưng cảm thấy nếu bây giờ đổi sang công ty khác thì vẫn chưa phải thời điểm chín muồi, cho nên trận đánh cược này cũng là đáng giá.

“Vậy thì... đến lúc đó em dẫn chú Trương đi cùng nhé? Bọn em sẽ đi cùng nhau, mạng lưới quan hệ của chú Trương rộng lắm.” Lâm Xuân

Nhi cũng nhanh chóng suy nghĩ về tính khả thi, nếu muốn mở rộng công ty thì nội dung phải sâu sắc, phải nắm giữ nhiều quyền phát ngôn trong nghề hơn, cũng đúng là cần môi trường tốt hơn.

“Lâm Xuân Nhi.”

“Hà?”

“Em có ăn cơm đảng hoàng không đấy?”

“Em mới ăn thịt xiên nướng nồi đồng, còn uống rượu nữa, bây giờ đang ngấm tuyết.”

“Thế thì tốt. Về sau đi em đừng ăn mì ăn liền nữa, dù bận rộn cỡ nào cũng phải nhớ ăn cơm đảng hoàng.”

Dặn dò Lâm Xuân Nhi xong, Tống Thu Hàn lập tức đi làm việc. Buổi tối mấy đồng nghiệp trong công ty Loan Niệm liên hoan, nói là đến một quán ăn nổi tiếng ở địa phương, điều kiện đơn sơ nhưng đồ ăn ngon, mời Tống Thu Hàn đi cùng. Anh đồng ý. Sau khi thu dọn xong thì ra ngoài cùng Loan Niệm. Người ở phía công ty của Loan Niệm ngoại trừ Loan Niệm thì còn có hai người nữa, một người là Đờ Minh - người phụ trách của phòng thị trường, người còn lại là Lư Mễ - nhân viên bình thường làm việc trong phòng thị trường. Quán ăn do nhân viên bình thường tìm, nói là đồng nghiệp cũ nghiệp dư mở, muốn ủng hộ đồng nghiệp cũ một chút. Năm người tìm một chiếc bàn dài rồi ngồi xuống, Lư Mễ gọi đồ ăn, mấy người bắt đầu uống rượu. Quán ăn này vẫn có hương vị cũ, không có quá nhiều màu mè, nhưng mỗi món ăn đều rất ngon. Tống Thu Hàn cầm di động gửi định vị cho Lâm Xuân Nhi, nói với cô: “Sau này anh dẫn em đến đây ăn. Anh cũng có quán ăn bí mật.”

Lâm Xuân Nhi trả lời anh: “Vâng.”

Cửa quán ăn chậm chậm vang lên tiếng mở cửa, có người bước vào, sau khi gõ tuyết dưới giày ở ngoài cửa, một giọng nói mang

theo ý cười vang lên: “Lư Mễ!”

Lư Mễ nhảy ra đón cô ấy, Loan Niệm quay đầu nhìn sang.

Tống Thu Hàn nhận thấy vẻ mặt Loan Niệm thay đổi, người vừa rồi còn cười giờ đây lại thu hồi toàn bộ ý cười trên mặt.

Cô gái kia mặc áo len cao cổ ôm sát người, quần bò vừa người, đeo giày da màu đen cao đến đầu gối, khí chất rất tốt. Thấy Loan Niệm, cô ấy cũng sững sốt trong chớp mắt, sau đó ngồi vào ghế trống, nói: “Không ngờ sếp Loan cũng đến đây. Có lẽ anh sẽ không nhớ tôi đâu, tôi từng làm việc ở công ty của anh.”

“Đúng là không có ấn tượng gì cả.” Loan Niệm lạnh mặt, không nhìn cô ấy.

“Chi Đào vốn là nhân viên của phòng kế hoạch, có quan hệ rất thân thiết với Lư Mễ của chúng ta. Sau khi nghỉ việc cô ấy mở một công ty tổ chức sự kiện ở Cáp Nhĩ Tân, công ty mà ban đầu chúng ta đấu thầu quá vớ vẩn, sau này Lư Mễ tìm được cô ấy nên mới giúp chúng ta giải quyết khó khăn.” Đờ Minh giới thiệu, sau đó nói với Hường Chi Đào: “Tại công ty đông nhân viên quá.” Ý là người nhiều nên Loan Niệm không nhớ là chuyện bình thường.

Hường Chi Đào cười gật đầu, sau đó bưng một ly rượu lên: “Cảm ơn sếp Loan, sếp Đờ và Lư Mễ đã cho chúng tôi cơ hội này, tôi cạn ly trước để thể hiện lòng kính trọng, mọi người cứ thoải mái.” Một ly rượu để mà cô ấy ngửa đầu uống cạn luôn, sắc mặt không thay đổi.

Một ngày trước Tống Thu Hàn mới nghe Loan Niệm kể câu chuyện về cô gái trải nghiệm cuộc sống kia, bây giờ lại thấy Loan Niệm nghiêm mặt, anh lập tức biết Hường Chi Đào chính là cô gái mà Loan Niệm đã nói. Thú vị thật đấy. Cuối cùng cũng đến lượt anh ta rồi. Anh cầm di động, gửi tin nhắn vào nhóm chat bốn người: “Loan Niệm vô tình gặp được ‘số điện thoại không tồn tại’ kia rồi.”

Nhóm chat bùng nổ, Đàm Miễn yêu cầu Tống Thu Hàn chụp ảnh, Tống Thu Hàn đành phải cầm di động giả vờ như chụp đồ ăn, sau đó chụp một bức ảnh Hướng Chi Đào gửi vào nhóm chat.

“Chà, hóa ra Loan Niệm thích tuýp này. Trông quyến rũ thật.” Đàm Miễn trả lời.

Loan Niệm từ đầu tới cuối không cầm di động lên, cũng không động đũa lấy một lần. Hướng Chi Đào đang kể cho Lư Mễ nghe về chuyện thú vị năm xưa, hai người nói cười vui vẻ. Loan Niệm đứng dậy: “Tôi và Thu Hàn đi tặng hai đây, các cậu tiếp tục.”

“Còn có tặng hai à?” Tống Thu Hàn giả vờ không hiểu dụng ý của Loan Niệm, vạch trần anh ta.

Loan Niệm liếc anh một cái: “Múa thoát y, xem không?”

“Xem chứ.” Tống Thu Hàn đứng dậy, cùng Loan Niệm ra ngoài.

“Là cô gái số điện thoại không tồn tại của cậu hả?” Tống Thu Hàn cười hỏi anh ta: “Mắt nhìn khá đấy.”

“Không tốt bằng Lâm Xuân Nhi của cậu.” Loan Niệm bỗng nói một câu như vậy: “Đi thôi, về khách sạn. Đau đầu quá.”

Anh ta không nói thêm câu nào, Tống Thu Hàn cũng không tiện hỏi tiếp, cùng anh ta trở về khách sạn.

Hôm nay Trần Khoan Niên không nói một câu, tính ra cũng kinh ngạc thật. Tống Thu Hàn gọi điện thoại cho anh ta, nghe thấy bên phía anh ta rất âm ỉ, bèn hỏi: “Cậu đang làm gì?”

“Tôi đang tham dự party!” Trần Khoan Niên hô lên: “Nhiều mỹ nữ quá! Không nói nữa nha!”

Tống Thu Hàn cau mày, gửi tin nhắn cho anh ta: “Cậu đừng làm

chuyện khiến mình hối hận.”

“Hối hận gì? Chia tay hả? Yên tâm, tôi sẽ không bao giờ quay đầu đâu.” Trần Khoan Niên tắt điện thoại rồi uống cạn một ly rượu, nhớ lại lời nói của Tiêu Muội trong phòng cô ấy đêm qua, mỗi một câu đều làm tổn thương người khác.

“Trước kia anh là loại người gì trong lòng anh tự biết rõ, yêu đương với tôi cũng chỉ là ham sự mới mẻ thôi. Tôi khác mấy người phụ nữ kia, trong mắt anh tôi chính là một ly nước lọc.”

“Trước kia anh tệ bạc, sau này chắc chắn cũng sẽ không thay đổi. Mấy ngày quá khứ của tôi với anh mặc dù hơi hoang đường, nhưng cũng tốt, hai bên đều tăng thêm kinh nghiệm. Anh ngủ với nữ tiến sĩ nhạt nhẽo, còn tôi nếm thử trai hư tung hoành tình trường, đều không lỗi.”

“Cứ thế đi, đau dài không bằng đau ngắn. Tranh thủ lúc tình cảm còn chưa sâu đậm thì chia tay đi.”

Anh ta chưa từng đau khổ vì chia tay. Nói đúng hơn là anh ta chưa bao giờ nghiêm túc yêu đương, mối quan hệ hai ba tháng anh ta nói kết thúc là kết thúc được ngay. Lần đầu tiên trong đời nghiêm túc yêu đương, lại không ngờ bị cô ấy hiểu nhầm đến thế. Anh ta ngủ dậy một giấc chợt cảm thấy, đã là người trưởng thành rồi, chia tay thì đã sao? Không phải chỉ là chơi đùa thôi sao?

Tống Thu Hàn lại gọi điện thoại tới, anh ta bắt máy: “Lại sao nữa?”

“Cậu về nhà ngay đi.”

“Tôi không về.”

Dừng một chút, Tống Thu Hàn nói: “Chỉ cần cậu còn một chút lưu luyến thì bây giờ đừng làm những chuyện lung tung đó nữa. Các cậu mới yêu nhau bao lâu? Lòng tin còn chưa xây dựng, mới gặp chút

chuyện còn con đó đã chia tay, sau này thì sao? Nếu đêm nay cậu say rượu thất đức, xảy ra quan hệ với người phụ nữ khác, sau này cậu còn muốn đối mặt với cô ấy nữa không? Nếu xảy ra chuyện đó thật thì các cậu sẽ không bao giờ quay lại được nữa. Tôi chỉ khuyên cậu đến đây thôi, còn lại cậu tự suy nghĩ đi, đừng chỉ lo tùy hứng.” Nói xong, anh lập tức cúp máy.

Sau một lúc lâu, anh nhận được tin nhắn của Trần Khoan Niên: “Tôi về nhà rồi.”

Tống Thu Hàn mỉm cười, trả lời anh ta: “Tắm rửa đi, ngày mai sạch sẽ thoải mái đi tìm Tiêu Muội. Lâm Xuân Nhi nói hôm qua cô ấy khóc nhiều lắm, hôm nay lại say rượu, nếu không có tình cảm với cậu thì cần gì phải thế?”

“Không.”

Trần Khoan Niên không muốn tìm Tiêu Muội, anh ta không muốn tìm Tiêu Muội, cũng không muốn nói chuyện. Về nhà tắm rửa một trận rồi nằm trên giường mở mắt thao láo, qua một lúc lâu sau mới phát hiện mình thật sự không ngủ được, thế là anh ta gửi tin nhắn cho Lâm Xuân Nhi: “Cậu đang làm gì?”

“Đang hầu hạ con ma men đây.”

“Cho tớ xem cô ấy say đến mức nào đi?”

Lâm Xuân Nhi chụp một bức ảnh: “Say mèm, bất tỉnh nhân sự.”

“Rất tốt.”

Trần Khoan Niên xuống giường, mặc quần áo, gọi tài xế đưa anh ta đến nhà Lâm Xuân Nhi. Anh ta vào nhà, tới phòng Tiêu Muội, thấy cô ấy ngủ say sưa, anh ta đứng đó một lát rồi lại rời đi.

Lâm Xuân Nhi không hiểu chuyện gì, lúc xuống lầu tiễn anh ta bèn

hỏi: “Sao cậu lại đến đây?”

“Liên quan gì tới cậu?”

“Có phải cậu muốn làm hòa với cậu ấy không?”

“Không muốn.”

“Không muốn thì nửa đêm cậu đứng trước giường nhìn cậu ấy làm gì? Làm ma hả?” Lâm Xuân Nhi chọc cánh tay anh ta: “Có phải cậu bị ngu không thế? Cậu sống đến hơn ba mươi tuổi rồi, trong lòng một người phụ nữ có cậu hay không mà cậu không nhận thấy được à? Không có cậu thì sẽ cáu giận vì mấy bức ảnh kia chắc? Cậu giải thích cho rõ ràng, xử lý toàn bộ quan hệ trong quá khứ một lần đi, được không?”

“Bình thường tờ kết thúc quan hệ xong sẽ xóa phương thức liên lạc của họ. Nếu không phải cô ta tìm tới nơi thì tờ còn không nhớ có một người như vậy. Xử lý kiểu gì?” Trần Khoan Niên nhíu mày nói: “Nguyên nhân căn bản ở chỗ bọn tờ không tin tưởng lẫn nhau.”

“Vậy thì cậu nói rõ với cậu ấy đi chứ. Cậu có thể ngồi xuống trò chuyện đàng hoàng về quá khứ của cậu với cậu ấy, rồi cả kế hoạch tương lai của cậu và cậu ấy nữa, được không?”

“Tạm thời không được đâu. Nói thật, tờ biết trong lòng cô ấy, tờ rất tệ, mà tờ cũng thật sự không tốt. Loại quan hệ này sẽ không lâu dài được đâu.” Trần Khoan Niên mở cửa xe: “Cậu đừng nói với cô ấy tờ đã đến đây, chia tay thì chia tay, cô ấy tốt như thế, xứng đáng với người tốt hơn.”

Lâm Xuân Nhi bị Trần Khoan Niên chọc giận. Cô kéo mở cửa xe, kéo Trần Khoan Niên sang một bên: “Cậu ấy quá chén, nói hối hận vì đã chia tay với cậu, là tờ giấu điện thoại của cậu ấy đi. Trong hiệu sách Tô Châu, cậu ấy viết bưu thiếp gửi cho tương lai, gửi cho các cậu của ba năm sau và bảy năm sau! Cậu ấy đã khao khát có được một

tương lai tươi đẹp kết hôn sinh con với cậu! Bây giờ cậu lại nói như thế, vậy thì lúc trước cậu trêu chọc cậu ấy làm gì?”

Trần Khoan Niên sững sờ ở đó.

Anh ta vẫn luôn cho rằng quá khứ của mình không đủ sạch sẽ, không phải là người tốt đúng nghĩa, cho nên anh ta chưa hoàn toàn thẳng thắn về quá khứ của mình với Tiêu Muội, chỉ nói đôi câu vài lời. Anh ta chưa bao giờ nghĩ tới Tiêu Muội cũng như mình, từng khát khao tương lai của họ.

Trần Khoan Niên cảm thấy mình thật sự là một tên khốn.

“Cậu còn không lên lầu với tớ nữa à?” Lâm Xuân Nhi đi vài bước, sau đó dậm chân một cái: “Sắp chết cóng rồi, cậu mau lên đi!” Sau đó bước tới kéo ống tay áo của anh ta: “Cậu đi nhanh lên, mau nói rõ ràng mọi chuyện, sau này yên ổn. Tớ lớn tuổi rồi, các cậu già yò như thế tớ không chịu nổi đâu. Nếu hai người đều yêu đối phương thì còn chuyện gì mà không thể vượt qua chứ?”

“Cảm ơn cậu Lâm Xuân Nhi, bình thường tớ cứ hay trêu cậu, đó là do tớ thật sự coi cậu là bạn. Từ hồi còn đi học tớ đã thích làm bạn với cậu rồi.”

“Tớ biết, cảm ơn tất cả những gì cậu từng làm vì tớ.” Lâm Xuân Nhi cười với anh ta.

Chương 77

Lâm Xuân Nhi nói cảm ơn tất cả những gì Trần Khoan Niên từng làm vì cô.

Trần Khoan Niên cười nói: “Có gì to tát đâu.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Con người Trần Khoan Niên chính là như thế, anh ta không phải kẻ xấu. Hồi ấy mẹ của Lâm Xuân Nhi nằm viện trong bệnh viện tỉnh, cuối tuần Lâm Xuân Nhi đi chăm sóc mẹ thì chợt gặp Trần Khoan Niên trong hành lang bệnh viện. Anh ta túm cổ áo Lâm Xuân Nhi hỏi cô: “Cậu đến bệnh viện làm gì?”

“Người thân của tớ bị bệnh.”

“À à à.”

Anh ta “à” mấy tiếng rồi đi theo sau lưng Lâm Xuân Nhi, theo cô đến tận cửa phòng bệnh. Hồi ấy bệnh nhân trong khu nội trú của bệnh viện tỉnh thường xuyên phải nằm trong phòng bệnh mười người, chỉ có rất ít phòng bệnh bốn người, phòng hai người và phòng đơn. Lâm Xuân Nhi vào phòng bệnh, ngồi bên giường mẹ hỏi bà ấy: “Đêm qua mẹ vẫn không ngủ yên giấc à?”

Mẹ gật đầu, nhỏ giọng nói: “Có một người ra viện, người mới vào kêu khóc cả đêm. Không sao đâu, nằm viện mà.”

Trần Khoan Niên cũng không rời đi mà đứng ngoài cửa nghe một lát,

sau đó xoay người lên lầu. Khi đó mẹ của anh ta là phó giám đốc bệnh viện tỉnh. Anh ta lên lầu van xin mẹ thật lâu, thuyết phục bằng lý lẽ xúc động bằng tình cảm, vậy mà mẹ anh ta vẫn không đồng ý. Bà ấy luôn luôn công bằng, không muốn mở tiền lệ.

Trần Khoan Niên kéo ống tay áo mẹ: “Mẹ còn nhớ Lâm Xuân Nhi không? Chính là lớp trưởng lớp bọn con ấy, mẹ còn từng nói cô bé ấy có tương lai xán lạn. Đó là người thân của cậu ấy mà!”

“Năm phòng bốn người hoặc phòng hai người sẽ đắt hơn phòng mười người.”

“Đắt thì đắt!” Trần Khoan Niên không có khái niệm tiền bạc: “Đắt hơn bao nhiêu?”

“Phòng bốn người mỗi ngày đắt hơn sáu mươi tệ, phòng hai người mỗi ngày đắt hơn tám mươi tệ. Con không rõ đâu, rất nhiều người chỉ nằm viện thôi đã tốn nhiều tiền lắm rồi. Đối với họ, sáu mươi hay tám mươi tệ là một con số cực lớn.”

“Mẹ đừng nói chuyện tiền nong với họ, con có.”

“... Mẹ phục con rồi.”

Ngay hôm ấy, mẹ của Lâm Xuân Nhi được chuyển vào phòng bốn người. Cô ngơ ngác đi theo bên giường đẩy, hỏi y tá: “Không phải phòng bốn người cần xếp hàng chờ ạ?”

“Ừ, đến lượt nhà em rồi.” Y tá đáp.

“Nhưng bọn em có xếp hàng đâu ạ.”

“Cái này thì chị không biết.”

Đó là lần đầu tiên Lâm Xuân Nhi nhận được thiện ý của Trần Khoan Niên. Cũng mãi lâu về sau, cô nghe y tá trò chuyện mới biết mẹ anh

ta là phó giám đốc bệnh viện tỉnh, mà ngày đó cô gặp mặt Trần Khoan Niên trong bệnh viện, mẹ cô lập tức được đổi phòng bệnh.

Sau khi tan học, cô gọi Trần Khoan Niên lại, đưa anh ta đến một góc vắng người rồi mới hỏi anh ta: “Trần Khoan Niên, có phải cậu đã giúp người thân của tớ đổi phòng bệnh không?”

Trần Khoan Niên gãi đầu: “Lôi Phong làm chuyện tốt không để lại tên, ai nói với cậu thế?”

“Cậu đừng quan tâm, tớ hỏi cậu, có phải là cậu không?”

“Đúng. Tớ đã hỏi mẹ tớ rồi, không trái với quy tắc, làm việc theo quy định thôi.”

“Thế sao lúc đổi phòng bệnh bố tớ đi nộp tiền mà họ lại không đòi thêm?”

Trần Khoan Niên nhún vai: “Người tốt làm việc thiện đến cùng.”

Hai mắt Lâm Xuân Nhi đỏ hoe, khi đó cô không biết tình bạn là như vậy, rất nhiều lời nói cảm ơn đều nghẹn trong miệng, trong lúc nhất thời không nói được gì. Thấy mắt cô đỏ hoe, Trần Khoan Niên vội xoa tay: “Cậu đừng khóc! Nếu Tổng Thu Hàn biết tớ chọc bạn thân thất của cậu ấy khóc thì nhất định sẽ liều mạng với tớ đấy. Cậu đừng làm hại tớ.”

“Khóc con khi! Tớ hỏi cậu, cậu đã ứng bao nhiêu tiền rồi?”

“Không nhiều đâu.”

“Cậu cho tớ một con số đi, sau này tớ kiếm được tiền sẽ trả cho cậu.”

“Tớ không cần. Sau này cậu tốt với tớ nhiều lên, đừng có cả ngày mách lẻo tớ với giáo viên là được.”

Lâm Xuân Nhi gật đầu đồng ý: “Ừ, tớ sẽ không mách lẻo cậu nữa. Cảm ơn cậu, Trần Khoan Niên.” Lâm Xuân Nhi không muốn xác nhận số tiền với Trần Khoan Niên, cô sẽ lén lút hỏi thăm, sớm muộn gì cô cũng sẽ trả lại tiền nợ.

“Đừng khách sáo, bạn bè với nhau mà. Mặc dù cậu rất đáng ghét, nhưng tớ thật sự coi cậu là bạn. Lớp chúng ta có nhiều đứa con gái khác người lắm, tớ không thích chơi với họ, chỉ thích chơi với cậu.” Trần Khoan Niên vỗ lên đầu cô.

“Vậy cậu có thể giữ bí mật giúp tớ không? Đừng kể cho người khác biết chuyện gia đình tớ.” Lâm Xuân Nhi cũng không muốn người khác biết chuyện mẹ cô đổ bệnh quanh năm. Cô cứ cảm thấy chuyện này không liên quan tới trường học, chỉ có cô Khúc giáo viên chủ nhiệm biết chuyện này.

“Không được nói cho Tống Thu Hàn luôn à?”

“Không được.”

“Được rồi, thế thì phí bảo mật cao lắm đấy. Cứ thế đi, bây giờ cậu bao tớ ăn một que kem nhé!”

“Hai que.”

“Hào phóng thế.”

Tớ tận bây giờ Lâm Xuân Nhi nhớ lại chuyện đó vẫn cảm thấy rất ấm áp.

Trước khi vào nhà, cô nói với Trần Khoan Niên: “Tối nay cậu ngủ lại đây đi, nửa đêm cậu ấy sẽ dậy tìm nước uống, tớ không đi qua đâu.”

“Không ổn đâu.”

“Có gì mà không ổn. Lúc ở Ô Trấn có phải tớ chưa từng nghe các

cậu đại chiến ba trăm hiệp đầu.” Lâm Xuân Nhi cười ra tiếng, mặt Trần Khoan Niên càng đỏ hơn: “Con người cậu sao bao nhiêu năm rồi vẫn còn nói chuyện không giữ mồm giữ miệng vậy?”

Lâm Xuân Nhi nhún vai: “Hãy gọi tớ là Lôi Phong.”

Sau khi cô vào nhà thì lập tức về phòng mình, khóa cửa lại.

Trong một gian phòng khác là nam nữ si tình, không biết đêm nay sẽ nghênh đón mưa rền gió dữ cỡ nào. Cô nhét tai nghe, nhớ lại dáng vẻ của Tống Thu Hàn lúc muốn cô qua đêm cùng anh, tay che miệng cười ra tiếng. Một lát sau, cô cầm di động lên đặt hàng, cô chưa từng sống chung với đàn ông, vắt hết óc suy nghĩ rất cuộc đàn ông cần những gì, sau đó mua từng món từng món một: bàn chải điện, đồ ngủ, giày thay, tất, quần l/ót. Nhưng khi chọn size quần l/ót, cô không chắc chắn lắm nên mua đại size lớn luôn. Còn có dao cạo râu, kem cạo râu, sữa rửa mặt của đàn ông, thêm cả bao cao su.

Khi Tống Thu Hàn gọi điện thoại tới, cô vừa thanh toán xong, khi bắt máy không biết sao lại hơi bối rối.

“Em đang làm gì thế?”

“Đang nhớ anh.” Lâm Xuân Nhi cười nói.

Tống Thu Hàn khẽ cười ra tiếng: “Ngày kia anh sẽ bay về, có phải ngày kia em sẽ đi công tác không? Chuyển bay mấy giờ?”

“Chuyển bay hơn mười hai giờ, đến Thượng Hải.”

“Vậy thì anh đi chuyển sớm hơn trở về, đổi hành lý ở khách sạn rồi đón em cùng ra sân bay.”

“Không cần đâu, làm vậy thì anh vất vả lắm.”

“Anh không vất vả, có thể ngủ bù trên máy bay. Chúng ta có thể cùng

nhau ăn một bữa cơm giản dị trên sân bay, sau đó tạm biệt.”

“Cảm giác này sẽ trở thành cảm giác hằng ngày trong tình yêu của chúng ta.” Lâm Xuân Nhi nói: “Trải nghiệm yêu đương mới mẻ.”

Tống Thu Hàn dừng lại một chút, hỏi cô: “Em có muốn nghe chuyện của Loan Niệm không?” Anh muốn giới thiệu toàn bộ bạn bè của mình cho Lâm Xuân Nhi làm quen.

“Muốn.”

Tống Thu Hàn bèn kể lại câu chuyện của Loan Niệm, Lâm Xuân Nhi không khỏi kinh ngạc thốt lên.

“Em wow cái gì?”

“Thì cảm thấy cô gái kia thật ngẫu.”

“... Em không cảm thấy Loan Niệm rất khổ hả?”

“Không hề, Loan Niệm đáng đời thôi.” Nói xong, Lâm Xuân Nhi lại cười nhạo.

Hai người lại tiếp tục trò chuyện thật lâu, Tống Thu Hàn mới nói: “Vụ hội nghị ngành nghề trao đổi mà em nói, buổi chiều anh đã suy nghĩ kỹ, đúng là rất tốt. Chúng ta có thể tổ chức phạm vi nhỏ trước được không? Tìm một địa điểm tư nhân, ví dụ như quán bar trên núi của Loan Niệm.”

“Ok. Chúng ta có thể hợp tác xuyên biên giới các ngành nghề.”

“Anh cũng nghĩ vậy. Tiến hành tổng hợp tài nguyên đã, sau đó mới xem nên hợp tác như thế nào.”

“Thế để lát nữa em tạo nhóm chat rồi chúng ta nói ý tưởng này cho chú Trương nghe thử nhé? Hai đối tác khác của công ty em chỉ tới

góp mặt trong chuyến du lịch hằng năm của công ty thôi, còn những chuyện khác đều không quan tâm, chuyện này chú Trương có thể làm chủ.”

“Được. Chi phí công ty bọn anh sẽ bỏ ra, hằng năm công ty bọn anh đều sẽ có diễn đàn loại nhỏ, chi phí cứ làm theo phí tổ chức diễn đàn. Nhưng mà phải bảo đảm hiệu quả của hội nghị trao đổi này, cho nên anh phải kéo một nhân viên tổ chức sự kiện để trao đổi với Tiểu Hỷ của các em.”

“Oke.”

Tống Thu Hàn xem đồng hồ, đã một giờ đêm, bèn nói với Lâm Xuân Nhi: “Em mau ngủ đi.”

“Chúc ngủ ngon.”

“Chúc ngủ ngon.”

Lại qua một lát, cô thấy Tống Thu Hàn gửi một tin nhắn cho mình: “Anh không muốn theo lối cũ của Trần Khoan Niên, cũng không muốn theo lối cũ của Loan Niệm. Anh muốn đi theo con đường hoàn toàn mới giữa anh và em, anh muốn đầu tiên là làm người yêu của em, sau đó mới làm đối tác, chiến hữu của em, anh muốn cùng em làm hết việc thiện trên thế gian, cùng em lật đổ thế giới khốn nạn này. Ngủ ngon nhé, nữ vương của anh.”

...

Ngày đầu tiên đi làm, Lâm Xuân Nhi đến công ty trước, trò chuyện với Tiểu Hỷ và Nhị Thiến một lát rồi đến chỗ Kiều Hạo Văn bàn chuyện gia hạn hợp đồng. Nhưng khi đẩy cửa văn phòng của cô ra thì thấy trên bàn làm việc của cô được đặt rất nhiều đồ ăn vặt, có lương khô bánh mì, các loại hạt, còn có trái cây tươi ngon, bên cạnh có một tờ giấy note viết: “Ăn cơm đảng hoàng.”

Khóe môi Lâm Xuân Nhi cong lên, gọi điện thoại cho Tống Thu Hàn: “Anh định cho em ăn mạp lên à?”

“Đều là thực phẩm lành mạnh cả. Sau này không được ăn mì ăn liền nữa, nếu muốn ăn thì để anh nấu cho em.”

Tiểu Hỷ và Nhị Thiến đứng ở cửa cười ngây ngô nhìn đồ ăn vặt của Lâm Xuân Nhi, thấy Lâm Xuân Nhi đỏ mặt thì lập tức bịt miệng.

“Em phải làm việc đây, nói chuyện sau nhé.”

“Ái chà chà, sao mà ngọt thế nhỉ.” Tiểu Hỷ đi đến trước cửa sổ lục tới lục lui đồng đồ ăn vặt: “Sếp Tống đúng là chu đáo thật, yêu đương tốt thế này, dám độc thân như bọn em hâm mộ không nổi.”

Lâm Xuân Nhi giơ chân lên đá anh ta một phát: “Cút đi.”

Cô chưa bao giờ yếu ớt đến thế, được Tống Thu Hàn cưng chiều như vậy, bỗng cảm thấy làm một người phụ nữ nhỏ cũng rất tuyệt. Thế là cô lấy di động ra làm nũng với Tống Thu Hàn: “Chỉ có đồ ăn vặt, không có bữa chính hả?”

“Bữa ăn chính không cần em lo.”

“... Anh đang bao nuôi em à?”

“Báo đáp ân tình cô em nắm ngón của em.”

Mặt Lâm Xuân Nhi lại đỏ bừng: “Lưu manh!”

Tống Thu Hàn gửi một chuỗi ha ha ha, Lâm Xuân Nhi đỏ mặt đặt di động xuống, thấy Tiểu Hỷ và Nhị Thiến nhìn cô với vẻ mặt hóng hớt, bèn nói: “Còn không mau làm việc đi?”

“Không phải chị bảo bọn em vào văn phòng à?”

Chương 78

“À phải.” Lâm Xuân Nhi tỉnh táo lại, cẩn thận nói với họ về chuyện gia hạn hợp đồng với Kiều Hận Văn, sau đó bảo bọn họ ra ngoài.

...

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Khi nhóm Lâm Xuân Nhi vào nhà thì Kiều Hận Văn đang nấu cơm. Anh ta rất ít khi xuống bếp, nhưng sáng sớm thức dậy bỗng nhiên muốn ăn một bữa món cay Tứ Xuyên, thế là kêu dì giúp việc đi mua nguyên liệu nấu ăn về nấu.

Anh ta mặc một chiếc áo thun ôm sát người màu đen, một chiếc quần ở nhà màu gạo, đang bận rộn trong nhà bếp mở.

“Chị Cẩn chiêu đãi mọi người giúp tôi.” Anh ta nói với Vương Cẩn, sau đó hỏi Lâm Xuân Nhi: “Bữa trưa ăn ở đây nhé?”

“Được.” Lâm Xuân Nhi cũng không từ chối. Cô quen biết Kiều Hận Văn cũng đã nhiều ngày, ít nhiều gì cũng biết tính cách của anh ta. Anh ta chán ghét người khác giả vờ khách sáo với mình, thế là cô lập tức xắn ống tay áo lên: “Nếu đã ăn chực ở đây thì tôi cũng không nhàn rồi được, giúp anh một tay nhé?”

Kiều Hận Văn ngược mắt nhìn cô: “Cô biết nấu cơm à?”

“Chỉ no được cái bụng thôi.” Lâm Xuân Nhi đứng bên cạnh xem anh ta, thấy anh ta chuẩn bị các loại nguyên liệu nấu ăn, bèn xung phong

nhận việc rửa đồ ăn. Thấy các loại hoa tiêu, tiêu xanh, ớt khô, ớt chỉ thiên bày trên thớt, cô bèn hỏi anh ta: “Anh định làm món cay Tứ Xuyên à?”

“Ừ. Buổi sáng ngủ dậy tự nhiên thấy thèm.”

“Thế thì tốt quá. Kỳ nghỉ ở phía Nam ăn món Hàng Châu mấy ngày liền, vừa lúc có thể đỡ thèm.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Yêu đương sao rồi?”

“Tốt nhất thế gian.”

“Tình yêu tốt nhất thế gian là thế nào?” Kiều Hạng Văn lại hỏi.

“Thì là... rất tốt.”

Kiều Hạng Văn nhướn mày: “Thân thể bạn trai cô rất khỏe mạnh, tôi từng chơi bóng rổ với anh ta, còn từng uống rượu với nhau nữa, Nhắc đến uống rượu, hôm đó Viên Như cũng có mặt, cô ta nói là bạn thời cấp ba với Tống Thu Hàn. Tống Thu Hàn có nói với cô không?”

“Bọn tôi là bạn học cùng lớp.”

“Lớp cô nhiều chuyện thật.” Kiều Hạng Văn xoay người đi đến chỗ Lâm Xuân Nhi, bật bếp lên rồi nhìn cô: “Cô còn nhớ Phương Gia Ly không? Hôm đó cô ta hỏi tôi về cô.”

“Hỏi tôi làm gì?”

“Chắc là muốn biết loại hồ ly tinh nào đã cướp mất người trong lòng của cô ta. Sau đó nghe nói là cô nên chắc không tin nổi.”

“Dầu sôi rồi kia.” Lâm Xuân Nhi nhắc nhở anh ta, sau đó nói: “Mà

cũng đúng thật, cô chủ Phương hào quang lộng lẫy thế mà.”

Kiều Hạo Văn bị chọc cười vì giọng điệu của cô: “Cô cũng nghĩ thoáng thật.”

Lâm Xuân Nhi nhún vai, rửa đồ ăn xong rồi đứng bên cạnh trợ giúp Kiều Hạo Văn, cũng chỉ đơn giản là đưa mấy món đồ lặt vặt. Hôm nay Kiều Hạo Văn không hề khắt khe, nếu bỏ qua tính cách lập dị của anh ta thì thật ra anh ta cũng khá tốt. Có nguyên tắc, có góc cạnh, cũng có chút chính trực. Chắc đây cũng là nguyên nhân mà suốt bao năm qua địa vị của anh ta vẫn vững chắc. Hướng chi khi anh ta thân thiện được một lần, hôm nay không biết có ý đồ gì mà lại đích thân vào bếp. Trong lòng Lâm Xuân Nhi vang lên hồi chuông cảnh báo, thấp thoáng nhận thấy hôm nay chắc là tiệc Hồng Môn.

Vương Cẩm vào bếp lấy đồ uống, thấy hai người trò chuyện vui vẻ với nhau thì nhìn bóng lưng Lâm Xuân Nhi bằng ánh mắt đầy ẩn ý. Lâm Xuân Nhi sống cực kỳ có kỷ luật, cô đứng ở đó, thẳng tắp khỏe mạnh, tự có khí độ. Kiều Hạo Văn nhớ thương cô cũng coi như mắt nhìn tốt. Cô ấy hiểu Kiều Hạo Văn, Kiều Hạo Văn là một con sói có kiên nhẫn, anh ta không quan tâm Lâm Xuân Nhi có đang yêu đương hay không, yêu đương với ai, anh ta có thể che giấu toàn bộ cảm xúc, bình tĩnh giao tiếp với cô. Nhưng anh ta sẽ dần dần thể hiện sự tốt đẹp của mình, dần dần cuốn cô vào địa bàn của anh ta, cuối cùng khiến cô thần phục. Ví dụ như món cay Tứ Xuyên hôm nay, anh ta đích thân xuống bếp nấu món cay Tứ Xuyên cho Lâm Xuân Nhi ăn đỡ thèm.

Kiều Hạo Văn làm tám món ăn bốn món thịt bốn món rau, món thịt có canh cá chua, thịt bò hầm, chân giò hầm và gà cay Trùng Khánh, mỗi món đều trông cực kỳ ngon miệng. Năm người ngồi vào bàn ăn, Nhị Thiển cầm di động hỏi: “Tôi có thể chụp ảnh không? Cô ấy rất muốn khoe với các bạn cùng nhóm fan rằng mình được ăn đồ ăn do Joe tự tay nấu.

“Dĩ nhiên rồi, có cần tôi vào ống kính không?”

Nhị Thiến vội gật đầu: “Cần chứ ạ!”

“Cần chụp ảnh chung với tôi không?”

“Cần ạ!”

Nhị Thiến rất thích Kiều Hận Văn, nhưng cô ấy đã kiềm chế rất tốt, chưa bao giờ quấy rầy anh ta quá nhiều. Chẳng qua hôm nay cô ấy thật sự kích động. Tiểu Hỷ chụp ảnh giúp cô ấy rồi gửi cho cô ấy, cô ấy tức tốc gửi vào nhóm fan. Trông đúng kiểu một cô gái đu idol, không sai vào đâu được.

“Muốn uống rượu không?” Kiều Hận Văn đề nghị: “Uống chút rượu vang đi.”

“Được thôi. Không ảnh hưởng tới chuyện thảo luận gia hạn hợp đồng chứ?” Lâm Xuân Nhi hỏi một câu: “Hay là để thảo luận xong rồi hẵng uống?”

Cô sẽ không quên việc chính.

“Chuyện gia hạn hợp đồng không cần vội, cơm nước xong rồi hẵng bàn, tôi đói bụng rồi.” Buổi sáng Kiều Hận Văn không ăn cơm, lại bận rộn mất một lúc lâu nên thật sự đói bụng. Dì giúp việc cầm một chai rượu vang đến đây, Vương Cẩn đứng dậy rót rượu, mọi người động đũa ném thừ tay nghề của Kiều Hận Văn trước. Lâm Xuân Nhi cắn một miếng chân giò, sau đó gơ ngón cái với anh ta: “Tay nghề này, tuyệt lắm.”

“Ngon thì ăn nhiều vào đi.” Kiều Hận Văn cũng ăn mấy miếng, quá cay, không tốt cho cổ họng của anh ta, bèn đứng dậy rót một ly nước lọc cho mình.

Thấy thế, Vương Cẩn lấy di động hỏi phóng viên ngoài cổng khu chung cư: “Hôm nay đã đến chưa?”

“...” Rõ ràng phóng viên hơi căng thẳng, không biết nên trả lời cô ấy như thế nào.

“Tôi cho cậu một tin tức, nhưng đừng vội đăng, khi nào đăng thì phải nghe lời tôi.”

Vương Cần biết tâm tư của Kiều Hạng Văn, không cần anh ta nói, cô ấy sẽ thu xếp ổn thỏa cho anh ta.

Buổi nhiều nhóm Lâm Xuân Nhi còn có kế hoạch khác, tất nhiên sẽ không uống nhiều, mỗi người chỉ uống một ly rượu vang nhỏ rồi đổi thành nước lọc. Nhưng lượng cơm ăn thì không nhỏ chút nào, Nhị Thiển và chị Cần đã sớm đặt đĩa xuống, còn cô vẫn cùng Kiều Hạng Văn và Tiểu Hỷ ăn đến cùng. Kiều Hạng Văn hiếm khi thấy phụ nữ ăn khỏe cỡ này, giữa chừng hỏi cô hai lần: “Buổi sáng không ăn cơm à?”

Tiểu Hỷ vội giải thích giúp cô: “Lượng cơm ăn của chị Xuân Nhi lớn hơn bình thường, vì mỗi ngày chị ấy phải hoạt động rất nhiều, ăn ít sẽ không đủ để chống đỡ.”

Kiều Hạng Văn nhìn lướt qua dáng người của Lâm Xuân Nhi, đúng là cần một lượng cơm thật lớn để chống đỡ, không thì sẽ không đầy đặn khỏe mạnh được như bây giờ.

Ăn cơm xong, mọi người cũng như lần trước, ngồi trên sofa thảo luận về việc gia hạn hợp đồng.

Sofa cách bàn một khoảng cách, Lâm Xuân Nhi dứt khoát ngồi xuống đất luôn, lấy sổ tay và bút của mình ra. Mỗi khi thấy tư thái nghiêm túc của cô, Kiều Hạng Văn đều rất tán thưởng, thế là cũng đối xử với cô hiền hòa hơn trước kia một chút.

“Nội dung hợp đồng cứ theo như kỳ trước thôi, chỉ cần đổi thời gian là xong.” Kiều Hạng Văn nói một câu đơn giản.

Lâm Xuân Nhi mở nắp bút, dừng lại một chút rồi lại đóng nắp. Cô đã quen Kiều Hạng Văn tính toán chi ly với mình rồi, giờ đột nhiên không có yêu cầu gì lại khiến cô không quen. Cô đưa mắt nhìn Kiều Hạng Văn, xác định anh ta nói thật hay giả.

Kiều Hạng Văn nhún vai: “Đặt KPI với cô không có gì thú vị cả, dù sao cô cũng sẽ luôn tận tâm tận lực để hoàn thành. Trải qua khoảng thời gian này hợp tác với nhau, tôi tin tưởng cô.”

“?”

“Sao? Không tin hả?” Kiều Hạng Văn hiếm khi cười ra tiếng.

“Ý tôi là số tiền trong hợp đồng còn cần thảo luận thêm, không thể dựa theo bản cũ được.” Lâm Xuân Nhi được đà lấn tới, Kiều Hạng Văn lùi một bước thì cô tiến một bước. Cô là người quản lý chuyên nghiệp, có hơn một trăm người cần nuôi, tất nhiên sẽ so đo tiền nong.

Cuối cùng Vương Cẩm cũng lên tiếng: “Tăng giá thì không hợp lý đâu nhỉ?”

“Tôi tin hai người cũng đã thấy được chất lượng công việc mà công ty tôi hoàn thành cực kỳ tốt, đây là thành quả cần rất nhiều nhân viên vận hành kinh doanh, không thì sẽ không đạt được thành tích tốt như thế trong thời gian ngắn.” Lâm Xuân Nhi khoanh chân ngồi tại chỗ, cò kè mặc cả với Vương Cẩm và Kiều Hạng Văn, nhưng tư thế lại rất thanh thản, khiến người ta không phát hiện sự căng thẳng.

“Thêm bao nhiêu?” Kiều Hạng Văn gác tay lên lưng ghế sofa, ánh mắt sáng quắc nhìn Lâm Xuân Nhi.

“Thêm bốn triệu tệ.”

Kiều Hạng Văn nhướn mày, nhìn Vương Cẩm: “Chị Cẩm thấy thế

nào?”

“Tôi cảm thấy chúng ta có thể trò chuyện với công ty khác.” Lần đầu tiên Vương Cảnh vung dao về phía Lâm Xuân Nhi.

“Được, thế thì chúng tôi chờ tin tức.” Lâm Xuân Nhi dọn dẹp bút và sổ tay, đứng dậy: “Cảm ơn Joe đích thân xuống bếp chiêu đãi chúng tôi, hôm khác tôi lại mời anh một bữa, có qua có lại, coi như kết bạn.”

Phô trương thanh thế, Kiều Hạng Văn thầm nghĩ. Nhưng anh ta thích. Rất hiếm người có thể cường thế đàm phán với anh ta như thế này, Lâm Xuân Nhi đáng được trân trọng.

“Lâm Xuân Nhi, cô đi theo tôi.” Kiều Hạng Văn đứng dậy, ngoắc tay gọi Lâm Xuân Nhi.

Lâm Xuân Nhi đi theo anh ta đến phòng tập thể thao cuối hành lang. Trong phòng tập, Kiều Hạng Văn xoay người đóng cửa lại.

“Không ổn đâu nhỉ?” Lâm Xuân Nhi cười nói: “Trai đơn gái chiếc, truyền ra ngoài thì không tốt đâu.”

Kiều Hạng Văn đi đến trước mặt cô, thò tay vào túi áo của cô lấy máy ghi âm ra, vẫn trong trạng thái hoạt động, cuối cùng anh ta cười lớn một tiếng, nhét máy ghi âm vào túi áo của cô rồi tựa lưng vào tường khoanh tay nhìn cô. Cô tựa như một con sói tinh táo, nhạy bén mà thông minh, bình tĩnh tự nhiên.

Lâm Xuân Nhi cũng không sợ hãi, lùi đến bên cạnh cửa, cũng nhìn Kiều Hạng Văn.

Hai người giằng co gần năm phút đồng hồ, Lâm Xuân Nhi không có dấu hiệu lùi bước, cuối cùng Kiều Hạng Văn gật đầu: “Thêm bốn triệu đúng không?”

“Đúng.”

“Được. Chốt.”

Thấy Lâm Xuân Nhi nhíu mày, Kiều Hạng Văn nói: “Như lời cô nói, coi như kết bạn. Tôi tán thưởng sự dũng cảm không sợ hãi của cô.”

Lâm Xuân Nhi lắc đầu: “Hợp đồng này tôi còn phải suy xét thêm, anh không phù hợp.”

“Thế nào mới được cho là phù hợp? Trong căn phòng này c.ởi sạch quần áo của cô, mây mưa với cô một trận mới là phù hợp à?” Kiều Hạng Văn cười khẩy nói: “Đừng tưởng mình quan trọng quá, tôi bảo kết bạn thì chỉ là kết bạn thôi. Nếu để tìm bạn tình thì cô không đạt tiêu chuẩn, bởi vì cô không đủ nghe lời. Làm bạn gái thì được, nhưng chẳng phải cô đã có Tống Thu Hàn tốt nhất thế gian rồi sao?”

Lâm Xuân Nhi không định dây dưa với anh ta, mặc cho anh ta nói gì, cô chỉ cười lạnh nhạt, vươn tay về phía Kiều Hạng Văn: “Cảm ơn anh đích thân xuống bếp.” Kiều Hạng Văn bắt tay, bàn tay của Lâm Xuân Nhi thon dài mềm mại, nhưng phần trong ngón giữa lại có vết chai do cầm bút quanh năm, thứ này rất ít thấy trên người trưởng thành. Ánh mắt của anh ta dừng lại trên ngón giữa của cô, trong lòng bỗng thấy thương tiếc.

Không phải thương tiếc lúc diễn kịch đóng phim, mà là thật sự thương tiếc. Anh ta từng xem toàn bộ nội dung mà Lâm Xuân Nhi đã làm, cũng phần nào hiểu được người phụ nữ này. Sau khi thấu hiểu cô rồi thì sẽ cảm nhận được sự đáng quý của cô, cho nên không muốn tiếp tục làm khó cô. Xã hội này, người lương thiện trong sáng như cô không còn nhiều nữa.

“Lâm Xuân Nhi.” Anh ta gọi cô: “Tôi còn có mấy người bạn có hứng thú với nghiệp vụ này, tôi giới thiệu họ cho cô làm quen vậy.”

“Tạm thời không được đâu, gần đây công ty của tôi có rất nhiều dự án, sợ không lo liệu được sẽ xảy ra vấn đề.”

“Cô không biết tuyển dụng à?”

“Tuyển dụng cũng tốn chi phí chứ.”

Kiều Hạng Văn trừng cô: “Có phải cô bị ngốc không hả? Bánh dưng lên tận miệng mà cô không cần. Người mà tôi muốn giới thiệu cho cô tất nhiên là diễn viên danh tiếng tốt, biết sống kỷ luật, ít nguy hiểm, cô sợ cái gì?”

“Ồ, thế thì có thể bàn được.” Lâm Xuân Nhi mỉm cười: “Nhưng vì sao anh muốn giúp tôi?”

“Chẳng phải cô nói muốn kết bạn sao?”

“He he, ok. Cảm ơn anh.”

“Hợp đồng cô cứ ký với chị Cẩm đi. Không phải nói buổi chiều cô còn có việc à? Tôi đưa cô ra ngoài.”

“Tôi chưa ký hợp đồng đâu.” Lâm Xuân Nhi lại cười khế: “Có được dễ quá làm tôi thấy sợ.”

“Tùy cô. Cô muốn mấy ngày? Tuần sau tôi bảo chị Cẩm liên lạc với cô.”

Kiều Hạng Văn đưa Lâm Xuân Nhi ra ngoài, gió lớn thổi bay tóc cô, Kiều Hạng Văn vươn tay muốn đẩy tóc rối trên má cô, Lâm Xuân Nhi nhanh chóng lùi sang một bên, nhìn anh ta. Kiều Hạng Văn khẽ nhướn mày: “Không tiến nữa nhé.” Sau đó xoay người vào nhà.

Chương 79

Lâm Xuân Nhi kéo vali hành lý ra cửa, thấy Tống Thu Hàn tựa vào thân xe chờ cô.

“Hành lý để chỗ nào?”

“Cốp xe đi.”

Tống Thu Hàn kéo hành lý của Lâm Xuân Nhi đặt một bên, sau đó ôm cô vào lòng. Hai người họ dùng cùng một loại nước hoa, nhưng Lâm Xuân Nhi lại có thêm mùi hương của phụ nữ. Tống Thu Hàn vùi mặt vào hõm vai cô, qua một lúc lâu cũng không chịu ngẩng đầu.

Lâm Xuân Nhi ôm chặt eo anh, vùi người trong lòng anh hồi lâu, sau đó dụi mũi vào vạt áo của anh, cười nói: “Tống Thu Hàn, anh định siết chết em à?”

Tống Thu Hàn cũng chẳng biết mình bị làm sao nữa, mấy ngày nay anh cứ thấy hoảng hốt. Khoảng khắc thấy Lâm Xuân Nhi, anh mới yên lòng hơn đôi chút. Anh vươn tay xoa rối mái tóc của Lâm Xuân Nhi, chóp mũi kề lên mũi cô, khẽ chạm vào môi cô: “Đi thôi nào, bạn gái.”

Tống Thu Hàn lái xe, Lâm Xuân Nhi tựa vào ghế nhìn ánh nắng chói đùa trên mặt Tống Thu Hàn. Anh đeo kính râm, đôi môi mỏng thật khiến người ta mê muội. Cô nhớ tới Viên Như và Phương Gia Ly, trên đời này không biết bao nhiêu người phụ nữ đang nhớ thương anh.

“Nhìn anh làm gì?” Cuối cùng Tống Thu Hàn cũng lên tiếng.

Lâm Xuân Nhi cười khi khi, không trả lời anh. Đến chỗ đèn giao thông, Tống Thu Hàn dừng xe, quay sang nhéo má cô: “Khuôn mặt này của anh khiến em thèm nhỏ dãi phải không?” Tống Thu Hàn đang trêu cô, cũng chỉ trêu cô như vậy thôi.

“Đúng.” Lâm Xuân Nhi không hề che giấu, rướn người sang nâng mặt anh lên hôn một cái: “Bạn trai của em đúng là mỹ nam tuyệt thế.” Tống Thu Hàn bị cô chọc cười, giả vờ quát cô: “Ngồi yên đi, sắp đèn xanh rồi.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Hai người cười nói vui vẻ suốt quãng đường tới sân bay. May mà đều mua vé máy bay của cùng một công ty hàng không, lại đều là hội viên VIP, thế là hai người vào phòng nghỉ của khoang hạng nhất, tìm một vị trí yên tĩnh rồi ngồi xuống ăn uống. Bên ngoài vang lên tiếng huyên náo, Lâm Xuân Nhi quay sang nhìn: “Có lẽ lại đụng phải ngôi sao nào rồi.”

“Chắc thế.” Tống Thu Hàn đặt cốc nước ấm trước mặt Lâm Xuân Nhi, thay cốc coca đá của cô, không nhìn được mà cắn nhần cô: “Em thèm đồ lạnh cỡ này nên đến ngày đèn đỏ mới phải chịu khổ. Sau này phải từ bỏ thói quen này đi.”

“Không có căn cứ khoa học.”

“Ngụy biện.” Tống Thu Hàn liếc xéo cô.

Khi hai người đang trò chuyện với nhau thì nghe thấy một giọng nói dịu dàng gọi Lâm Xuân Nhi: “Lâm Xuân Nhi?”

Hai người ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Viên Như. Mọi người đều có một thoáng kinh ngạc, nhưng Lâm Xuân Nhi phản ứng nhanh, đứng dậy đẩy ghế ra: “Vừa rồi nghe thấy bên ngoài huyên náo, còn đoán là

có nghệ sĩ đến, không ngờ lại là cậu.”

Viên Như tháo kính râm xuống, mỉm cười với họ: “Trùng hợp quá.” Cô ta ngồi trên ghế, trợ lý Tiêu Khả đi đằng sau cô ta. Lâm Xuân Nhi lại đứng dậy tìm ghế dựa: “Ngồi cùng luôn đi.”

Tiêu Khả nói cảm ơn, mấy người ngồi gần nhau.

Người đi ngang qua biết Viên Như, không khỏi đưa mắt nhìn mấy lần.

“Ăn chút trái cây với rau không ạ?” Tiêu Khả hỏi Viên Như. Gần đây Viên Như đang khống chế cân nặng, vai diễn mới mà cô ta sắp diễn là một người phụ nữ trải qua phong sương gầy trơ xương.

“Không ăn đâu, ngày mai sẽ phải gặp đạo diễn.”

“Vâng.”

Viên Như nói không ăn, lại nhìn chằm chằm tô mì thịt bò trước mặt Lâm Xuân Nhi, cùng với trứng kho và miếng gà trên bát mì, bỗng nhiên thấy hâm mộ Lâm Xuân Nhi. Từ nhỏ cô đã tự tại như vậy, tới lúc trưởng thành vẫn tùy hứng như trước. Lâm Xuân Nhi nhìn bát mì rồi lại nhìn Viên Như, sau đó nói: “Thực ra ăn một ít thức ăn chứa carbohydrate sẽ giúp tâm trạng vui vẻ hơn đấy. Cùng lắm thì buổi tối ăn xong lại chạy mấy cây số, làm vài bài huấn luyện cơ bắp.”

Viên Như nhìn Tiêu Khả, Tiêu Khả ngẫm nghĩ rồi đứng dậy: “Để em đi lấy một cái bát, chia mấy miếng cho chị.”

“Hâm mộ cậu ghê.” Viên Như nhìn Tống Thu Hàn từ đầu tới cuối không nói một lời, sau đó nói với Lâm Xuân Nhi: “Hâm mộ cậu ăn khỏe.”

Lâm Xuân Nhi vừa nuốt một ngụm mì, đang định trả lời cô ta thì suýt nữa bị sặc. Tống Thu Hàn vội đưa khăn giấy cho cô: “Nuốt rồi hăng

nói, em sốt ruột làm gì?”

“Trạng thái yêu đương của hai người tốt ghê.” Không chờ Lâm Xuân Nhi nói gì, Viên Như lại nói một câu, sau đó hỏi Lâm Xuân Nhi: “Cậu định ra ngoài chơi hả?”

“Không phải, tôi định đi công tác, đến Thượng Hải.”

“Trùng hợp ghê, tôi cũng thế. Chúng ta cùng một chuyến bay à?” Viên Như lấy vé máy bay cho Lâm Xuân Nhi xem.

“Đúng vậy, một chuyến bay.”

“Thế thì đến Thượng Hải chúng ta cùng ăn bữa khuya không? Lần trước hẹn cậu mà bị lỡ hẹn.” Viên Như lại cười nhẹ nhàng.

Lâm Xuân Nhi cảm thấy nụ cười của Viên Như hơi kỳ lạ, có lẽ cô ta đang thích nghi với nhân vật nào đó, nụ cười ấy nhẹ bẫng, lại có vẻ trống rỗng, cộng thêm bản thân cô ta sụt cân rất nhiều nên trông như một cái xác biết đi.

“Ừ, nhưng hôm nay không được. Hôm nay chúng tôi có bữa tiệc tối với bên A, tối mai được không?” Lâm Xuân Nhi nghiêm túc hỏi cô ta. Tống Thu Hàn đánh mắt nhìn Lâm Xuân Nhi, cô đúng là thích kết giao bạn bè thật.

Tiêu Khả cầm một tô mì, gấp mấy cọng cho Viên Như, rồi lại gấp thịt bò cho cô ta, còn cầm một phần măng giòn. Viên Như cười với cô ấy: “Đã lâu không ăn thịt, đột nhiên cảm thấy thật hạnh phúc.” Cô ta dùng đũa gấp một sợi mì, đặt bên môi mình, ngón tay kéo ống tay áo của mình cứ như sợ lạnh.

Cô ta ăn rất chậm, chỉ có mấy cọng mì mà ăn gần mười phút. Suốt cả quá trình mọi người đều không nói một lời, Lâm Xuân Nhi được Tống Thu Hàn cho uống nước ấm nên hơi mắc tiểu, bèn đứng dậy hỏi Viên Như: “Có muốn đi vệ sinh không?”

“Ừ.”

Viên Như đi theo sau lưng cô. Một người gầy gò như thế này, cứ như thể chớp mắt một cái sẽ biến mất. Lâm Xuân Nhi quay lại chờ cô ta, nhíu mày. Trong nhà vệ sinh, Viên Như đang rửa tay, cuối cùng cũng chịu vén ống tay áo lên một chút. Thấy vết bầm trên cổ tay cô ta, trong lòng Lâm Xuân Nhi ghen lại, có lòng muốn hỏi cổ tay cô ta bị sao, nhưng cuối cùng lại không lên tiếng. Có một số người không muốn bị hỏi chuyện tới mức khó xử, những vết thương ấy đều che giấu ở nơi nào đó, không thể chạm vào.

“Tối mai chúng ta hẹn nhau bảy giờ được không? Tìm một nhà hàng Tây yên tĩnh nào đó, tôi muốn ăn cơm Tây.” Lâm Xuân Nhi cười với cô ta, không nhắc tới chuyện vì vết thương trên cổ tay cô ta rất dễ bị người khác nhìn thấy nên cô muốn tìm một nơi yên tĩnh để an tâm ăn một bữa cơm với cô ta.

Viên Như gật đầu: “Ừ.” Sau đó hỏi cô: “Yêu đương với Tống Thu Hàn có vui không?”

Nên trả lời như thế nào đây? Nói vui thì như đang khoe khoang, còn nói không vui lại không chân thật. Lâm Xuân Nhi ngẫm nghĩ rồi nói: “Bọn tôi vẫn đang học cách yêu nhau.”

“Cũng tốt.”

Hai người rời khỏi nhà vệ sinh, Tiêu Khả đã ngồi vào một cái bàn khác, đang gọi Viên Như. Lâm Xuân Nhi nhẹ giọng nói: “Cậu đi đi, ngày mai chúng ta gặp lại.”

“Ngày mai gặp lại.”

Một tay Tống Thu Hàn nâng hai chiếc cặp, tay còn lại dắt Lâm Xuân Nhi rời khỏi phòng nghỉ, tiêu thực cùng cô. Thấy Lâm Xuân Nhi cau mày, anh bèn hỏi cô: “Sao vậy?”

“Hình như Viên Như đang bị bệnh.”

“?”

“Trạng thái của cô ấy không tốt.”

Trước khi tự sát, bố của Lâm Xuân Nhi cũng có trạng thái tương tự, cả người nhẹ như bông, nở nụ cười như có như không. Cô lắc đầu, chắc tại cô suy nghĩ nhiều thôi. Sau đó nói: “Trên cổ tay cô ấy có vết bầm.”

“Chắc lúc đóng phim bị bóp mạnh chẳng?”

Lâm Xuân Nhi lắc đầu: “Cô ấy cứ cố tình kéo ống tay áo, nếu là vết thương lúc đóng phim thì không đến mức phải che giấu như thế.”

“Cho nên em mới đồng ý ăn cơm với cô ấy à?”

“Không phải... Tại là bạn học cũ với nhau mà.”

“Được rồi.”

Tống Thu Hàn đưa Lâm Xuân Nhi đi đăng ký, thấy Tiểu Hỷ và Nhị Thiến đứng ở cổng lên máy bay mỉm cười nhìn họ. Tiểu Hỷ húc khuỷu tay vào người Nhị Thiến, biểu cảm của hai người đều hơi hưng phấn. Lâm Xuân Nhi trềng họ một cái, muốn buông tay Tống Thu Hàn nhưng lại bị Tống Thu Hàn nắm chặt: “Làm gì thế? Bạn trai của em không đáng được công khai chắc?”

“...”

Lâm Xuân Nhi đành phải kéo anh đi đến chỗ hai người họ, hơi đỏ mặt giới thiệu: “Giới thiệu chính thức chút nha, Tiểu Hỷ và Nhị Thiến anh từng gặp rồi, đây là Tống Thu Hàn.”

Tống Thu Hàn hơi bất mãn, cô không hề nói “đây là bạn trai của chị, Tống Thu Hàn”. Anh liếc nhìn cô bằng ánh mắt thật sâu, thầm nghĩ sau này xử lý em sau, rồi nghiêng người về phía trước bắt tay với họ, tươi cười ấm áp như gió xuân: “Chào hai người.”

Lâm Xuân Nhi lấy vali hành lý của mình, vội vàng chào tạm biệt Tống Thu Hàn, sau đó chạy vào lối an toàn cứ như chạy trốn. Cuối cùng Tiểu Hỷ không nhịn được mà bật cười ra tiếng, nói với Tống Thu Hàn: “Anh yên tâm, chuyện anh dặn dò tôi vẫn ghi nhớ. Yêu cầu chị Xuân Nhi ăn cơm hàng hoàng, bảo đảm sẽ không phụ sứ mệnh.” Thì ra Tống Thu Hàn đã sớm có tai mắt, anh muốn Lâm Xuân Nhi ăn cơm đầy đủ mỗi ngày. Tình yêu cũng chỉ là một ngày ba bữa thôi, hưởng chi hai người còn gặp nhau thì ít mà xa cách thì nhiều.

Nhìn Lâm Xuân Nhi biến mất ở cuối lối đăng ký, cảm giác hoảng hốt lại ùa vào lòng Tống Thu Hàn, chẳng có nguyên do.

Điện thoại vang lên, là dì Thượng.

“A lô, dì Thượng ạ.”

“Thu Hàn, ngày mai dì sẽ về.” Dì Thượng thở dài một hơi rất nhẹ, nhưng Tống Thu Hàn vẫn nghe thấy.

“Dạ? Sao sớm vậy? Chẳng phải dì nói sẽ ăn Tết ở quê ư? Vất vả lắm mới về một chuyến mà.”

“Tối mai ông Tống sẽ hạ cánh xuống đây, ông ấy không nói với con à? Đêm hôm qua ông ấy gọi điện cho dì.”

“Bố của con sắp quay về ư?”

“Ừ.”

Tống Thu Hàn cúp điện thoại, cuối cùng cũng đã hiểu tại sao mình lại hoảng hốt. Bố anh thay đổi ý kiến về nước trước thời hạn, suy cho

cùng chỉ vì một lý do chính: hôn sự của anh. Anh không yêu đương dựa theo kịch bản mà bố sắp sẵn cho anh, anh quyết định đi theo con tim. Bố cảm thấy sự việc bị lệch khỏi quỹ đạo nên bèn về nước một mình.

Sẽ là một trận ác chiến, nhưng Tống Thu Hàn không hề sợ hãi.

...

Lâm Xuân Nhi vào phòng họp, nhưng lại chỉ thấy mỗi mình Hướng Chinh. Cô nghiêng đầu: “Chào sếp Hướng, tôi còn tưởng hôm nay là cuộc họp lớn chứ?”

“Đột xuất đổi sang sáng ngày mai.” Hướng Chinh mời họ ngồi xuống, sau đó nói: “Tôi muốn nghe các cô trình bày kỹ hơn về án lệ trước kia của các cô.”

“Vâng.” Lâm Xuân Nhi nói với Tiểu Hỷ: “Mở kho án lệ đối ngoại của chúng ta cho sếp Hướng xem, kể cả tài liệu nhạy cảm.”

Hướng Chinh quan sát Lâm Xuân Nhi tỉ mỉ. Trên người cô có khí chất văn nhân không thể xóa bỏ, nhưng cũng có góc cạnh sắc bén, cùng với sự tự tin đã suy đoán kỹ càng, tính ra rất xứng đôi với Tống Thu Hàn lạnh lùng. Anh ta không khỏi tò mò, hai người như vậy đụng vào nhau không biết sẽ làm ra chuyện lớn nào. Phát hiện ánh mắt đánh giá của anh ta, Lâm Xuân Nhi thoải mái nhìn về phía anh ta, nhoẻn miệng cười, hoàn toàn không giả vờ giả vịt.

Tiểu Hỷ trình bày cẩn thận về án lệ trước kia, Hướng Chinh nghiêm túc lắng nghe, khi cần thiết sẽ bảo anh ta dừng lại: “Cho nên đây là án lệ cùng ngành nghề với công ty tôi, chẳng qua quy mô không lớn bằng công ty tôi?”

“Đúng vậy.”

“Nói cho tôi nghe lúc đó mọi người làm thế nào đi?”

“Vâng, cho tới bây giờ, đối với toàn bộ các mối hợp tác, hầu như chúng tôi đều dựa theo phương thức: điều tra nghiên cứu, sau đó sẽ lập phương án, giao nộp nội dung, biến thành lợi nhuận, thu hồi dữ liệu và sửa chữa tuần hoàn. Điều tra nghiên cứu ban đầu của chúng tôi về dự án này tốn một triệu tệ.” Tiểu Hỷ trả lời, cẩn thận nói rõ về quy trình làm việc, cùng với một số thu hoạch. Dưới tay tướng mạnh sẽ không có binh yếu, Tiểu Hỷ cũng đủ sức gánh vác một phía.

Hương Chinh vẫy tay: “Được rồi, tôi đã hiểu. Cảm ơn.”

Chương 80

Lâm Xuân Nhi không rõ tại sao hôm nay cuộc họp lớn lại biến thành cuộc họp nhỏ, cho nên sau cuộc họp, cô rời khỏi phòng cùng Hường Chinh, Hường Chinh quay đầu nhìn cô: “Hỏi đi!” Thái độ của anh ta không hề giống như đối xử với người mới gặp mặt hai lần. Thực ra trong mắt Hường Chinh, Lâm Xuân Nhi là người thông minh, nói chuyện với người thông minh thì không cần quanh co lòng vòng.

“Vì sao cuộc họp lớn lại biến thành cuộc họp nhỏ?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Hường Chinh hơi vểnh môi: “Tôi muốn thật sự tìm được vấn đề trong phương hướng tuyên truyền của tập đoàn Thành Phẩm. Cô cũng biết rồi đấy, hiện nay tình hình kinh tế không lạc quan, rất khó kiếm tiền, mỗi một khoản tiền chi ra ngoài đều nên có tiếng vang.”

Lâm Xuân Nhi lắc đầu: “Cho phép tôi cả gan đoán một chút được không?”

“Đoán đi.”

“Trong quá trình chúng tôi đấu thầu, rõ ràng người phụ trách bộ phận marketing đồng ý với quan điểm của chúng tôi hơn, nhưng căn cơ của anh ta ở Thành Phẩm không sâu, không đứng vững chân, anh cần xác nhận quyền uy của anh ta trong cuộc họp ngày mai.”

Hường Chinh cười phá lên, chỉ tay vào Lâm Xuân Nhi: “Cô biết tôi đang nghĩ gì không?”

Lâm Xuân Nhi lắc đầu.

“Tôi đang nghĩ không ngờ Tống Thu Hàn lại yêu một người lợi hại cỡ này. Mấy năm nay không ai có thể bắt được mạch của cậu ta, giờ thì tôi biết rồi, mạch của cậu ta rất đơn giản, chính là ba chữ Lâm Xuân Nhi. Lát nữa cùng nhau ăn một bữa cơm nhé?”

“Được.”

Hương Chinh chọn một nhà hàng tư nhân bên bến, lái xe chở nhóm Lâm Xuân Nhi đến đó. Đây là món ăn Thượng Hải chính cống, mỗi phần nhỏ rất tinh xảo. Cá chình kho nồi đất, cua lông rưới nước tương, lươn xào dầu, tôm sông rán giòn, còn có rất nhiều món ăn khác. Thấy lươn xào dầu, Lâm Xuân Nhi lập tức giơ tay lên: “Cho tôi xin hai suất cơm.”

“Sợ ăn không đủ no à?” Hương Chinh trêu cô.

“Không phải.” Cô vội xua tay: “Lươn xào dầu là đồ ăn với cơm, còn cả cá nóc kho tàu ăn với cơm nữa, đều là món khoái khẩu của tôi.” Đã là bữa ăn riêng tư nên Lâm Xuân Nhi không có sự sắc bén như lúc ở trong phòng họp, lại biến thành một cô gái đơn thuần thích ăn. Cô múc một thìa lươn xào dầu rưới lên cơm, đảo nhẹ một lượt rồi đưa một miếng lớn vào miệng, mặt mày lập tức rạng rỡ hẳn lên. Hương Chinh không nhin được mà chụp một bức ảnh cho Tống Thu Hàn: “Nhiệm vụ cậu giao cho anh đã hoàn thành, bạn gái của cậu ăn rất ngon miệng.”

Tống Thu Hàn trả lời anh ta: “Ha ha! Em thích khẩu vị của cô ấy, cùng ăn cơm với cô ấy, cho dù chỉ đơn giản là bánh bao rán cũng biến thành món ngon trên thế gian.”

“Cậu thiên vị tất cả mọi thứ của cô ấy.” Hương Chinh nói một lời nói trúng trọng tâm, sau đó đặt di động xuống, cũng ăn như Lâm Xuân Nhi. Hương Chinh là người Thượng Hải chính tông, lúc người

Thượng Hải ăn chú trọng sự tinh tế. Hồi bé anh ta ăn cơm, phụ huynh không cho anh ta tưới nước sốt lên cơm, nói là bất lịch sự. Hôm nay lần đầu làm theo phong tục của Lâm Xuân Nhi, sau khi đưa một miếng vào miệng, đầu lưỡi lập tức nổ tung, sau đó chợt thấy hồi vị vô cùng. Họ ăn cơm tới lúc này mới khai rượu, bắt đầu nhấm nháp.

Ngày đông ngoài bến, nhìn từ cửa sổ chỉ thấy sương mù, vừa nhấm nháp vừa ngắm cảnh đêm ngoài bến tính ra cũng sung sướng mãn nguyện. Nhưng Lâm Xuân Nhi lại thấy mắc tiểu, hơn nữa cũng muốn đứng dậy hoạt động nên không vào nhà vệ sinh trong phòng mà đi đến cuối hành lang.

Lâm Xuân Nhi đi đến nhà vệ sinh thì chợt thấy Viên Như rẽ vào một phòng riêng. Cô không suy nghĩ nhiều mà lập tức vào nhà vệ sinh. Lúc đi ngang qua nơi đó thấy Tiêu Khả ra ngoài, cửa vẫn chưa khép lại, Viên Như và một người đàn ông ngồi trong phòng, nét mặt của cô ta vô cùng đau đớn.

Tiêu Khả mỉm cười với Lâm Xuân Nhi: “Trùng hợp quá.” Nụ cười ấy cũng là cười khổ, mang theo sự đau lòng. Lâm Xuân Nhi gật đầu với cô ấy rồi đi mấy bước, thò tay vào túi áo bật máy ghi âm, sau đó đột nhiên xoay người lại, nhanh chóng đẩy cánh cửa kia ra. Tiêu Khả ngăn cản không kịp, nghe thấy Lâm Xuân Nhi cười nói: “Quả nhiên là cậu! Viên Như! Thật trùng hợp quá!”

Viên Như kinh ngạc ngược mắt nhìn cô, cô vô cùng tự nhiên, rồi lại nhìn về phía người đàn ông trung niên kia: “Xin hỏi vị này là ai?”

“Tổng giám đốc của tập đoàn bất động sản Thanh Lam, ông Triệu Đống.” Viên Như nhẹ giọng giới thiệu.

“Chào ông Triệu.” Lâm Xuân Nhi không chìa tay ra mà hỏi Viên Như: “Lúc nãy tôi thấy cậu có vẻ không khỏe, cậu không sao chứ?”

“Tôi không sao.” Viên Như nói không sao, nhưng ánh mắt lại đỏ hoe. Lâm Xuân Nhi liếc thấy một xấp giấy trên bàn, chắc là hợp đồng đại

sứ gì đó. Chuyện này cô không nên nhúng tay vào, ai cũng có mục tiêu của riêng mình, nhưng ánh mắt của Viên Như như đang cầu cứu cô. Vệ sĩ của Triệu Đống đã đứng sau lưng Lâm Xuân Nhi.

Cô vẫn cười nói: “Tôi cũng đang ăn cơm với khách hàng, là Hường Chinh của tập đoàn Thành Phẩm. Tôi nghĩ cơ hội hôm nay đúng là hiếm thấy, hay là chúng ta cùng nhau ăn cơm nhé? Dù sao cũng không đông người, phòng riêng cũng đủ rộng, kết bạn một phen được không?”

Triệu Đống là nhân vật tầm cỡ thế nào, sao lại chịu kết bạn với một nhân vật nhỏ bé như Lâm Xuân Nhi, nhưng vẫn phải nể mặt Hường Chinh, thế là ông ta gật đầu: “Làm phiền cô Lâm thu xếp.”

“Vâng.”

Lâm Xuân Nhi xoay người đi ra ngoài, lập tức tìm Hường Chinh. Cô chỉ gặp Hường Chinh hai lần, nhưng Hường Chinh là bạn của Tổng Thu Hàn nên rất đáng tin cậy. Thế là cô nói tóm tắt mấy câu về chuyện này.

“Viên Như muốn hợp tác với Thanh Lam?” Hường Chinh cau mày, thấp giọng nói: “Triệu Đống là kẻ bạo dân nổi danh đấy. Mạnh bạo lắm.”

“Tôi chỉ muốn giúp Viên Như kết thúc bữa ăn này, đồng thời khuyên nhủ cô ấy từ bỏ hợp đồng đó.”

“Ừ.”

Hường Chinh bảo thư ký ở đây cùng Tiểu Hỷ và Nhị Thiển, sau đó đi theo Lâm Xuân Nhi đến phòng riêng của Viên Như. Tiệc tùng linh đình, Hường Chinh cũng đủ sức đe dọa, bản hợp đồng mang tính si nhục kia không biết đã bị ai cất đi. Viên Như liên tục nhìn Lâm Xuân Nhi bằng ánh mắt cảm kích.

Thời niên thiếu Viên Như từng muốn làm bạn với Lâm Xuân Nhi. Trong lòng cô ta vừa thích cô lại vừa ghen tỵ với cô. Hồi ấy Viên Như là công chúa nhỏ được các bạn học nam cưng chiều tận trời, còn Lâm Xuân Nhi là bảo bối trong tay các bạn học. Cô ta thường xuyên kiếm cớ cãi nhau với cô, thấy cô vừa giận lên là mắt đã đỏ hoe thì sẽ cảm thấy mình tốt hơn.

Viên Như một lòng muốn trèo lên cao, muốn trèo lên chỗ cao nhất, làm người đứng trên mọi người. Cô ta phải chịu vô vàn nỗi khổ, muốn nổi tiếng thì phải không kén chọn công việc trong giới. Dù là sạch sẽ hay dơ bẩn, trong sạch hay tàn khốc. Nhưng hôm nay cô ta vô cùng sợ hãi. Mấy ngày trước cô ta vừa bò ra từ địa ngục, vết bầm trên người vẫn chưa tan hết, hôm nay lại nhảy vào một cái hố khác, một cái hố bị thay đổi đột ngột. Cô ta từng nghe danh Triệu Đống, ông ta thích mấy trò nghệt thờ, làm Viên Như lo sợ e ngại.

Cô ta không thể ngờ được rằng Lâm Xuân Nhi năm ấy vừa cãi nhau với cô ta sẽ đỏ mặt giờ đây lại dùng thủ đoạn khéo léo đưa đẩy để cứu cô ta. Cô ta vô cùng biết ơn.

Lâm Xuân Nhi mỉm cười với cô ta. Hường Chinh uống rất nhiều, cô cũng nên nghênh đón, thế là nâng ly mời Triệu Đống: “Uống một ly rượu trắng, kết bạn với nhau. Tình nghĩa đều trong ly rượu này hết rồi, tôi cạn ly, sắp Triệu cứ thoải mái nhé.”

Thấy cô dừng cảm như vậy, Hường Chinh thầm nghĩ người phụ nữ mà đàn em Tống Thu Hàn thích đúng là một con sư tử đực. Những lúc như vậy, tất nhiên anh ta phải che chở cô, thế là lại uống vài ly rượu rồi tìm cớ giải tán. Lúc đứng dậy, anh ta hỏi Viên Như: “Cô Viên nghỉ ở đâu? Đi cùng xe với chúng tôi được không?”

Viên Như chầm chậm đứng dậy, nắm tay Lâm Xuân Nhi: “Đến chỗ tôi ngồi một lát không?”

“Được.”

Bữa tiệc giải tán.

Nhưng Lâm Xuân Nhi vẫn kéo Viên Như ngồi lên chiếc xe mà mình gọi. Hướng Chinh đã có gia đình, tất nhiên sẽ không tiện, không thể thêm phiền phức cho anh ta. Sau khi ngồi vào xe, hai người đều không nói lời nào. Viên Như là diễn viên, nói chuyện vào thời điểm này sẽ gây phiền phức cho cô ta, Lâm Xuân Nhi biết rất rõ.

Tới khi cô đưa cô ta đến tận phòng khách sạn rồi mới hỏi cô ta: “Cậu vẫn ổn chứ?”

“Vẫn ổn. Bỗng dưng bị thay đổi người nên tôi không biết nên thoát thân như thế nào.”

“Cậu muốn ký hợp đồng đó hả? Tôi thấy bản hợp đồng trên bàn.”
Lâm Xuân Nhi nói thẳng.

Viên Như lắc đầu: “Không muốn, tôi sợ mình sẽ phải bán mạng.”

“Vậy thì tốt. Tôi đã ghi âm lại toàn bộ quá trình hôm nay rồi, nếu ông ta gây khó dễ cho cậu thì cậu cứ lấy ra. Mấy lời mà ông ta nói trong bữa tiệc cũng đủ để ông ta ăn cho hết. Về đến nơi tôi sẽ xuất ra rồi gửi cho cậu. Không còn sớm nữa, mau nghỉ ngơi đi.” Lâm Xuân Nhi xoay người muốn rời đi, nhưng lại bị Viên Như kéo cổ tay: “Vì sao cậu muốn giúp tôi?”

Viên Như không rõ tại sao Lâm Xuân Nhi giúp mình. Cô ta vẫn cho rằng Lâm Xuân Nhi không thích mình, thậm chí căm hận mình. Nhưng cô ta không hiểu Lâm Xuân Nhi rồi. Cô chưa bao giờ thật sự hận một ai, đời người không ai đoán trước được điều gì, vũ trụ bao la, tất cả mọi người cũng chỉ là một hạt bụi giữa vũ trụ này. Trong vũ trụ mệnh mông ấy, yêu và hận đều không quan trọng. Người quen cũ gặp nạn, cô ra tay giúp đỡ cũng không phải chuyện khó khăn gì, chỉ là chuyện nhỏ thôi.

“Viên Như, tôi nói lời này có lẽ cậu sẽ không tin. Mặc dù hồi còn là

học sinh trông hai chúng ta có vẻ không ưa gì nhau, nhưng thực ra tôi không hề ghét cậu. Hôm nay gặp phải tình huống đó, nếu hai chúng ta trao đổi thân phận với nhau thì tôi tin rằng cậu cũng sẽ giúp tôi thôi.” Cô vỗ mu bàn tay Viên Như: “Chỉ là chuyện nhỏ thôi, đừng để trong lòng. Nếu muốn thật sự ôn chuyện thì đến tối mai rồi nói sau được không? Hai chúng ta coi như đêm trò chuyện của phụ nữ.”

“Dù sao đi nữa cũng cảm ơn cậu.”

“Không có gì.” Lâm Xuân Nhi kéo tay áo của Viên Như xuống. Vết bầm trên cổ tay sẽ không tan biến chỉ trong mấy ngày, cô không biết Viên Như đã chịu khổ cực cỡ nào mới đi đến hôm nay, nhưng cô có thể tưởng tượng được chặng đường cô ta đi tới đây không dễ dàng gì: “Chăm sóc bản thân chu đáo một chút, tắm nước ấm rồi ngủ sớm đi, gặp đạo diễn trong trạng thái tốt nhất.”

Lâm Xuân Nhi không nói thêm câu nào nữa, rời khỏi khách sạn của Viên Như.

Ban đêm Thượng Hải se lạnh, cô muốn tan hết mùi rượu, bèn bật hướng dẫn chỉ đường đi đến khách sạn. Quãng đường không xa, chỉ có năm cây số thôi. Cô đi qua đường Hoài Hải, thấy trên đường còn có quán trà đêm, bèn gọi một bình trà, khoác áo ngồi ở chiếc bàn ngoài trời, ngắm nhìn đường phố vẫn phồn hoa như trước. Khi điện thoại của Cáp Ngô Lạc gọi tới, bình trà của cô đã cạn hơn một nửa.

“Chị Xuân Nhi, đồng nghiệp mà chúng ta thu xếp đến Tây An đã xác nhận rồi, ông cụ đó chính là ông La San.”

Tim Lâm Xuân Nhi hẫng lại. Cô nhớ tới cảnh tượng bà La San ngồi trong quán trà sữa, ánh nắng chiếu lên gương mặt bà cụ, nhẹ giọng hỏi cô: “Cháu nói xem ông ấy còn sống không?”

“Rồi sao nữa? Ông La San có đồng ý về Tân Cương thăm bà La San không?”

“Bọn em đang thuyết phục ông ấy. Nhưng có một chuyện...” Cáp Ngô Lặc dừng lại trong chốc lát mới nói tiếp: “Em nói xong, chỉ sợ chị sẽ buồn.”

“Chuyện gì?”

“Bà La San đột ngột xuất huyết não, đã được đưa vào ICU rồi.”

Lâm Xuân Nhi ngừng thở. Cô vẫn luôn vướng bận bà La San, cũng không thể nói rõ rốt cuộc là vì duyên phận nào: “Bác sĩ nói thế nào?”

“Bác sĩ nói phải xem cục máu đông có được hút hết ra ngoài không.”

“Ừ, có tin tức gì thì báo cho chị ngay, được không?”

“Vâng. Chị Xuân Nhi, chị từng nói với em, đời người chẳng qua chỉ là từng cuộc gặp gỡ rồi lại đến từng cuộc chia ly, cuộc này tan rồi sẽ còn có cuộc khác.” Cáp Ngô Lặc thấu hiểu Lâm Xuân Nhi, cho dù cô nói vậy nhưng cô vẫn không thể buông bỏ. Cô có tình cảm đặc biệt với bà La San, cứ như sự chờ đợi của bà La San cũng là sự chờ đợi của cô vậy.

“Chị biết rồi, nhóc ạ. Em mau nghỉ ngơi đi!”

“Ờ Ô Lỗ Mộc Tề vừa mới chập tối thôi, bọn em vẫn đang làm việc.” Cáp Ngô Lặc cười nói: “Chờ làm xong đợt hỗ trợ nghề nông này rồi chị hãy đến. Bọn em lại kết nối được với rất nhiều mối quan hệ chính phủ, theo lời của chị thì là làm chuyện tốt, vẫn đang trên đường.”

“Tốt lắm. Chi nhánh ở Tân Cương có em, chị rất yên tâm.”

Lâm Xuân Nhi cúp điện thoại, trong lòng dâng lên cảm giác đau thương. Cô gửi tin nhắn cho Cáp Ngô Lặc: “Nhất định phải thuyết phục ông La San đi thăm bà La San, dù cho ông La San có nỗi niềm khó nói thì cũng nhất định phải thuyết phục được.”

Đời người nói dài cũng chỉ tới trăm năm, yêu cũng thế mà hận cũng vậy, thoáng chốc đều sẽ biến thành mây khói thoảng qua. Chỉ là, sẽ để lại tiếc nuối. Bà La San ở nơi ấy đau khổ chờ đợi một người, nhưng ý cười vẫn còn hiện trong mắt. Đến sau này, thậm chí bà ấy đã không còn nói ra hy vọng của mình nữa, bà ấy chỉ mong ông ấy có thể trở về, cho dù chỉ là nhìn bà ấy một cái. Dưới nơi chín suối, bà ấy không còn tiếc nuối.

Chương 81

Hướng Chinh chỉ nói với Lâm Xuân Nhi rằng anh ta muốn chinh đốn bầu không khí trong công ty, Lâm Xuân Nhi làm dự án đến nửa chừng mới phát hiện mình vừa vấp phải một trận tranh đấu kịch liệt.

Các ông lớn của phòng marketing, phòng xúc tiến thương mại và phòng kiểm toán nội bộ đều có mặt. Họ chĩa mũi dùi về phía nhau, Lâm Xuân Nhi dứt khoát ra hiệu cho Tiểu Hỷ dừng lại, chỉ im lặng ngồi ở đó. Cô quan sát khoảng chừng hai mươi phút, lúc này mới phát hiện chỉ có người quản lý phòng marketing Tiết Lâm đứng chung một chiến tuyến với Hướng Chinh, hai người bị tất cả bao vây vùi dập.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Thật thú vị.

Lâm Xuân Nhi từng gặp trận thế lớn rồi, xưa nay chưa từng luống cuống. Cô trao đổi ánh mắt với Hướng Chinh, sau đó khẽ hắng giọng: “Xin lỗi, mọi người thảo luận kịch liệt quá, xin thứ lỗi cho sự ngu dốt của tôi vì không nghe rõ quan điểm của mỗi người. Để công ty chúng tôi có thể thực hiện phương án tốt hơn, có thể mời các sếp trần thuật lại từng lời được không?” Chuyện kể ra cũng đơn giản thôi, công ty Lâm Xuân Nhi trúng thầu đã xâm phạm tới lợi ích của đại đa số người. Toàn bộ cuộc cãi cọ đều đến từ chính họ. Nhưng cao thủ tỷ thí chưa bao giờ nhắc đến bản chất, những đề tài sáo rỗng cứ lơ đãng phiêu qua khiến người ta không hiểu gì cả. Tất nhiên Lâm Xuân Nhi có thể thăm dò, chẳng qua cô đang giả ngu thôi.

Hương Chinh nhìn cô bằng ánh mắt khen ngợi. Cô là người đề xuất phương án hôm nay, toàn bộ cuộc thảo luận vốn nên xoay quanh đề án của cô, cô nói vậy cũng không thể bắt bẻ được gì. Lâm Xuân Nhi muốn giúp Hương Chinh cùng khống chế tình hình.

Lâm Xuân Nhi đứng dậy, lật trang đầu tiên của phương án, bắt đầu chọn lọc trọng điểm, mỗi trang một câu, nhanh chóng tóm tắt toàn bộ trọng điểm của phương án dài hai mươi lăm trang. Trong quá trình này không ai đặt câu hỏi, chờ cô nói xong mới hỏi: “Xin hỏi quý vị có ý kiến và đề nghị nào về phương án này không?”

Tiết Lâm lên tiếng: “Cực kỳ tốt, mỗi một trang đều đánh trúng điểm trọng yếu. Nhưng dự toán chấp hành cuối cùng thì phải đánh giá lại lần nữa. Tôi đề nghị đưa ra kỳ hạn ba tháng, nếu cuối cùng số liệu vượt qua mong muốn thì dự toán của công ty chúng tôi cũng sẽ tăng lên tương ứng.”

“Tiền từ đâu ra? Báo cáo dự toán cả năm đều cố định cả rồi.” Người quản lý của phòng xúc tiến thương mại lên tiếng nghi ngờ.

“Hội đồng quản trị vẫn chưa duyệt quyết toán.” Tiết Lâm lại nói thêm, anh ta cũng là một người quyết đoán cứng rắn, đã nói đến nước này rồi thì nói thẳng luôn: “Nguồn phân phối dự toán của Thành Phẩm vẫn luôn có vấn đề, dự toán đã được xác định vào đầu năm, nhưng rất nhiều phòng ban không dùng hết tiền, đến cuối năm lại muốn viện đủ cớ để vội vàng xài hết, điều này không có lợi cho việc gia tăng lợi nhuận của chúng ta. Nếu đã nói đến đây thì tôi đơn giản đề nghị phân phối dự toán theo nguyên tắc từng quý, ngoại trừ các phòng ban trụ cột, những phòng ban còn lại phải tổng hợp tình hình dự toán và tình trạng lợi nhuận, sau đó xác định dự toán của quý tiếp theo.”

Nghe đến đây, Lâm Xuân Nhi cảm thấy nhiệm vụ hôm nay của mình đã hoàn thành rồi, mọi người không có thắc mắc gì về phương án đồng nghĩa với việc đã được thông qua. Còn vấn đề dự toán nội bộ của Thành Phẩm mà họ đang thảo luận không liên quan gì tới cô hết, thế là cô nói với Hương Chinh: “Sếp Hương, vấn đề phân phối dự

toán thật sự không phải vấn đề mà công ty chúng tôi nên tham dự. Hay là thế này đi, chúng tôi ra ngoài phòng họp chờ, khi nào có kết luận thì thông báo với chúng tôi nhé?”

“Ừ.”

Hương Chinh đứng dậy đưa Lâm Xuân Nhi ra ngoài, tới khi ra ngoài cửa thì trêu ghẹo: “Bản lĩnh khuyên nhủ mạnh nhỉ.”

“Tôi thấy anh muốn tiếp tục xem họ cãi nhau thì có...”

“Cãi nhau mới tốt, cãi nhau càng hăng thì sẽ bại lộ càng nhiều mục đích. Cô vào phòng họp kia chờ tôi nhé.”

“Vâng.”

Lâm Xuân Nhi ngồi trong phòng họp lấy di động ra, lúc này mới phát hiện Tống Thu Hàn gửi tin nhắn cho mình: “Hương Chinh có gây khó dễ cho em không?”

“Không có, sếp Hương rất chăm sóc em, nhờ phúc của anh cả đấy.”

“Vậy em định báo đáp anh như thế nào đây?”

“Lấy thân báo đáp được không? Ngài xem tôi còn có thể vào mắt ngài không?” Lâm Xuân Nhi trêu anh. Tối qua anh đi xã giao đến đêm khuya, hai người không có thời gian trò chuyện cẩn thận, lại thấy hơi nhớ anh rồi. Xưa nay Lâm Xuân Nhi sẽ không dựa dẫm vào ai, nhưng trước mặt Tống Thu Hàn cô lại muốn cả thể xác lẫn tinh thần đều dựa dẫm vào anh, lúc ở bên cạnh anh cô cũng hoàn toàn yên tâm, sẵn sàng giao mọi thứ của mình cho anh xử lý. Cô cũng không biết đây có phải suy nghĩ bình thường trong lúc yêu đương của phụ nữ hay không, trạng thái này có đáng để duy trì không. Nhưng cô cũng không muốn tiếp tục giữ nguyên trạng thái thế này mà không thay đổi, trong lòng cô vẫn chừa một chỗ cho chính mình, nơi ấy được cô gọi là độc lập. Bất cứ lúc nào cũng nên giữ được sự độc lập

của mình.

“Nhớ thương hồi lâu, không biết ngày nào mới được thỏa mãn ước nguyện đây?”

“Tính tới tính lui đều cảm thấy gần đây đều không hợp thời gì cả. Chắc tội mình cũng mệnh khổ.”

“Ha ha ha, không sao, anh chờ được.” Điện thoại của Tống Thu Hàn có cuộc gọi tới, anh bắt máy, nghe thấy giọng nói của bố mình: “Bố đến rồi.”

“Con nghe dì Thượng kể rồi. Lần này bố về nước có chuyện quan trọng gì à?”

“Không có chuyện quan trọng, gặp hai ba người bạn cũ, ở lại mấy ngày rồi quay về thôi. Khi nào con về?”

“Ngày mai.”

“Vậy thì về nhà ăn cơm đi. Nghe nói bây giờ con ở khách sạn, mình có nhà mà không ở, cứ phải chạy đến ở khách sạn làm gì.”

“Vâng, con sẽ về ăn cơm.”

Tống Thu Hàn cúp điện thoại rồi nói với Lâm Xuân Nhi: “Hương Chinh nói với anh là anh ấy muốn thông qua quyết nghị của hội đồng quản trị để điều chỉnh quy tắc dự toán của Thành Phẩm từ kiểm toán hằng năm sang xét duyệt hằng quý, điều này sẽ là chuyện tốt đối với các em. Nếu các em làm tốt thì có lẽ năm nay sẽ được nhập quỹ nhiều hơn sáu mươi triệu tệ đấy.”

“Vừa rồi em nghe Tiết Lâm đề nghị trong phòng họp rồi. Bọn em sẽ cố gắng.”

“Em sẽ làm được thôi.” Tống Thu Hàn vỗ vai cho cô.

Nỗi phiền muộn lại tràn ngập trong lòng Tống Thu Hàn, mãi không tiêu tan. Anh đứng dậy ngẩn người nhìn hồ nước xanh biếc ngoài phòng trà. Mùa đông thế này, cho dù dưới chân núi Tử Kim ở Nam Kinh cũng sẽ trông điêu tàn, nhưng vẻ đẹp điêu tàn này lại giống Kim Lăng ngày xưa. Hồi Tống Thu Hàn mới về nước từng đi đến đâu thì ở lại đó, làm việc xong sẽ đi ngay, chưa có tâm trạng ngắm bất cứ phong cảnh nào. Mà nay anh lại sẵn lòng ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, trái tim vốn lạnh lùng của anh đã được liên kết với cuộc sống huyền ảo này, dần dần trở nên ấm áp hơn.

Anh nhìn tới ngẩn người, Tiêu Tình gọi anh mấy tiếng mà anh đều không nghe thấy. Tiêu Tình đành phải đi tới trước, lắc lư bàn tay trước mặt anh: “Sếp, hết giờ nghỉ rồi, đã đến lúc họp.”

“Ừ.” Tống Thu Hàn hoàn hồn lại, đi theo Tiêu Tình sang một căn phòng khác.

...

Khi Tống Thu Hàn hạ cánh xuống Bắc Kinh thì đã gần giữa trưa. Anh về khách sạn thay quần áo hằng ngày rồi lái xe về nhà, vào nhà nhìn thấy dì Thượng, anh lập tức tiến lên ôm bà ấy: “Con nhớ dì quá, dì Thượng.”

Dì Thượng vỗ lưng anh, nhẹ giọng dặn dò anh: “Nói chuyện cho đàng hoàng nhé, đừng để vừa gặp mặt lại cãi nhau ầm ĩ. Lát nữa Gia Ly cũng sẽ đến.”

“Chẳng phải Phương Gia Ly đã về nước Mỹ rồi à?”

“Nói là trở về cùng ngày với bố của con.”

“Vâng.”

Tống Thu Hàn cúi đầu thay giày, khi vào nhà thì thấy bố mình cũng

ngồi trên sofa, trước mặt là ly trà tỏa hơi nóng nghi ngút. Anh quan sát vẻ mặt của bố, cũng không nhận thấy sự khác thường. Bố anh bảo dưỡng rất tốt, nhìn trông chỉ hơn năm mươi tuổi. Trước kia khi bố anh ở nước ngoài, mẹ anh cứ nhìn Tống Thu Hàn là lại nói anh là một Tống Lương Ngọc khác.

“Bố về nước thì nên báo trước với con một tiếng chứ, vậy thì ít nhất con có thể chuẩn bị ít đồ đạc, ví dụ như đồ dùng hằng ngày của bố.”

“Gia Ly đã chuẩn bị cho bố rồi.” Tống Lương Ngọc chỉ vào một vali nhỏ bên cạnh, cái gì cần có đều đã có đủ.

“Thế thì làm phiền cô ấy rồi.”

“Đã làm phiền người ta thì lát nữa lúc ăn cơm con ăn cho đàng hoàng vào, đừng nói mấy lời làm hỏng bầu không khí.”

“Vâng.” Tống Thu Hàn đáp: “Lần này bố trở về muốn gặp người bạn cũ nào?”

“Bạn cũ năm xưa, con không biết đâu.” Rõ ràng Tống Lương Ngọc không muốn nói, Tống Thu Hàn cũng không hỏi nữa. Chuông cửa vang lên, Tống Thu Hàn đứng dậy đi mở cửa, thấy Phương Gia Ly đã mấy ngày không gặp. Hôm nay cô ta thay đổi phong cách, áo khoác dạ dáng dài đơn giản, trang điểm nhẹ nhàng thanh lịch. Tống Thu Hàn không quan tâm tới sự thay đổi của cô ta. Có người lớn ở đây là cô ta trở mặt còn nhanh hơn lật sách được ngay.

“Vào đi.”

Phương Gia Ly thay giày vào nhà, quan sát nhà Tống Thu Hàn. Lạnh lùng tối giản, là phong cách của Tống Thu Hàn. Sau đó cô ta đi về phía của Tống Lương Ngọc: “Chú Tống, chuyến bay lần này có thuận lợi không?”

“Thuận lợi lắm.” Tống Lương Ngọc hiếm khi nở nụ cười: “Bố cháu

nhờ chú chuyển lời, nói nếu cháu còn không quay về thì ông ấy sẽ nhận nuôi thêm một đứa con gái.”

Phương Gia Ly bĩu môi: “Hừ, ông ấy dám chắc!”

“Ha ha.” Tống Lương Ngọc cười ra tiếng: “Dĩ nhiên ông ấy không dám, từ nhỏ đã nâng niu cháu trong lòng bàn tay thì sao nữa? Nói chứ con gái vẫn nên lớn lên trong vại mật, trưởng thành mới có thể tự tin tiêu sái sáng sủa.”

Những lời này khiến Tống Thu Hàn cảm thấy bức bối. Anh ngẩng đầu nhìn Tống Lương Ngọc, nhưng vẻ mặt ông lại nhẹ nhàng băng quơ, cứ như thể anh nghe nhầm. Tống Thu Hàn ngồi một bên không lên tiếng, nghe Tống Lương Ngọc và Phương Gia Ly trò chuyện mấy câu vô nghĩa. Phương Gia Ly ngồi khẹp đầu gối trước mặt Tống Lương Ngọc, gật đầu cười khẽ thỉnh thoảng lại phối hợp, hoàn toàn không thấy vẻ mặt chanh chua trước kia. Tống Thu Hàn chán ghét sự thân thuộc giữa họ, bèn đứng dậy đi vào phòng bếp, giúp dì Thượng nấu cơm.

Dì Thượng đưa một củ tỏi cho Tống Thu Hàn, đến gần bên anh nhỏ giọng hỏi anh: “Yêu đương có vui không?”

Tống Thu Hàn đỏ mặt xuống tận cổ, gật đầu.

“Vui chỗ nào?”

“Cháu cũng không rõ là vui chỗ nào, chỉ cảm thấy trái tim tràn đầy, chỉ ước gì có thể ở bên cô ấy mọi lúc. Tiếc là con với cô ấy đều rất bận, hầu như chỉ có thể gọi điện thoại hoặc video thôi.”

Bàn tay dì Thượng vỗ lên gáy Tống Thu Hàn, ánh mắt hơi đỏ hoe: “Thu Hàn nhà mình cũng nghiêm túc yêu đương rồi, hơn nữa còn yêu đương rất vui. Dì Thượng vui thay cho con.”

“Sao bố con lại về ạ?” Tống Thu Hàn hỏi dì Thượng.

Dì Thượng lắc đầu: “Không biết nữa, dì cứ cảm thấy có gì đấy bất thường. Con ấy à, cứ dỗ dành ông ấy đi, đừng để ông ấy gây thêm phiền phức cho con với Xuân Nhi, dì Thượng cũng sẽ trò chuyện với ông ấy lúc rảnh rỗi.”

“Cảm ơn dì Thượng.”

“Thằng bé này, cảm ơn cái gì chứ hả?”

Mấy người ngồi vào bàn ăn cơm. Tống Lương Ngọc đề nghị uống rượu, Tống Thu Hàn lắc đầu: “Hôm qua con xã giao đến rạng sáng, bây giờ dạ dày vẫn không khỏe, con lấy trà thay rượu vậy.” Anh đang nói thật, vẻ mặt cũng mệt mỏi, Tống Lương Ngọc biết anh không nói dối, bèn gật đầu: “Vậy thì con uống trà, bố với Gia Ly uống rượu.”

Sau đó ông nâng ly: “Đầu tiên cảm ơn Gia Ly, thứ hai là hy vọng có thể có nhiều dịp thế này. Dù sao bố cũng già rồi, mong rằng những ngày còn lại có thể hài lòng một chút.” Câu này là nói cho Tống Thu Hàn nghe.

Tống Thu Hàn không tiếp lời, anh nghe dì Thượng, không cãi nhau với ông, chỉ cụng ly với họ rồi coi như bắt đầu ăn cơm.

Phương Gia Ly lại bày ra phong thái cao quý, dáng ngồi thẳng lưng, ăn từng miếng nhỏ, nhai chậm nuốt kỹ, thức ăn không dính môi, có sự tao nhã của riêng mình. Mà Tống Lương Ngọc cũng tán thưởng sự tao nhã của cô ta, còn cố ý khen cô ta: “Gia Ly đúng là có gia giáo, lời nói cử chỉ lễ phép nhã nhặn.”

Phương Gia Ly cười khế: “Chú cũng biết rồi mà, từ nhỏ mẹ cháu đã quản nghiêm lắm, nếu chỗ nào không hợp quy củ là sẽ bị phạt ngay.”

Từ đầu tới cuối Phương Gia Ly không giúp dì Thượng một chút nào, sau khi ngồi vào bàn cũng không cảm ơn sự vất vả của dì Thượng. Chỉ riêng điểm này là Tống Thu Hàn đã thấy không ưa cô ta rồi. Tất

cả sự tao nhã chỉ là vỏ bọc của cô ta, còn tu dưỡng chân chính cơ bản thì hoàn toàn không có. Nhưng điều này không liên quan tới anh, anh chỉ lo ăn cơm của mình, thỉnh thoảng trò chuyện với dì Thượng mấy câu, cuối cùng nhẫn nại đến khi bữa cơm nhàm chán này kết thúc, sau đó lấy cớ mắc tiểu nên bỏ trốn.

Anh lên lầu, vào nhà vệ sinh trong phòng mình, gọi điện cho Lâm Xuân Nhi: “Đến Thâm Quyển chưa?”

“Em mới xuống máy bay, Lương Ngộ đến đón máy bay. Còn anh? Về đến nhà chưa?”

“Đến rồi, mới ăn cơm với bố anh với cả Phương Gia Ly xong.”

“Thế thì anh nhanh lên, hiếm khi chú về nhà một lần, anh bầu bạn với chú ấy nhiều chút đi.” Lâm Xuân Nhi nói lời thật lòng, cô hâm mộ người khác vẫn còn người thân bên cạnh, lúc đau buồn còn có thể làm nũng.

Tống Thu Hàn im lặng thật lâu mới nói: “Lâm Xuân Nhi, về nhà sớm một chút được không? Anh thật sự rất nhớ em.”

“Vâng, ngày kia em sẽ về gấp được không? Sẽ ở bên anh ngày cuối tuần. Anh có thể đến nhà em, em nấu đồ ăn ngon cho anh.”

“Rồi sao nữa? Anh có thể ngủ ở chỗ em không?”

“Có thể chứ!” Lâm Xuân Nhi cười khanh khách: “Cho dù anh muốn đi thì em cũng sẽ không cho anh đi.” Giọng cô nhỏ hơn một chút: “Phải dập tắt lửa cho bà đây rồi mới được đi.”

Tống Thu Hàn đã sớm quen với cách nói chuyện vạ mồm vạ miệng của cô rồi, nhưng vẫn đỏ mặt khi nghe thấy câu này. Tống Thu Hàn là hiệp khách thanh cao độc lai độc vãng trên giang hồ, lại cố tình gặp gỡ tội phạm không giữ quy tắc là Lâm Xuân Nhi, cô dùng từng chiêu từng thức gỡ áo giáp của anh ra, muốn anh thần phục dưới chân cô.

...

Vương Cẩn ngồi trong phòng khách của Kiều Hận Văn xem hợp đồng với công ty Lâm Xuân Nhi. Cô ấy biết tại sao Kiều Hận Văn lại đồng ý thêm bốn triệu tệ này, chỉ đơn giản là muốn ngủ với Lâm Xuân Nhi. Hứng thú của Kiều Hận Văn đối với Lâm Xuân Nhi lớn đến nỗi khiến Vương Cẩn sợ hãi.

Cô ấy đang suy tư thì nhận được một tin nhắn: “Vụ lần trước cô nói, khi nào thì thu xếp được?”

“Bất cứ lúc nào.”

“Thế thì tốt, trưa mai đăng bài luôn nhé. Lan truyền nhanh chút, cảm ơn.”

“Không có gì, nên làm thôi.”

Vương Cẩn cắt điện thoại, ngẫm nghĩ xem mình có nên thảo luận chuyện này với Kiều Hận Văn hay không. Lúc này Kiều Hận Văn đang xem kịch bản, anh ta ngồi dưới ánh nắng, vẻ mặt nghiêm túc, đôi lông mày rậm nhú chặt, sống mũi cao vút, bờ môi mỏng mím chặt, khiến Vương Cẩn nhìn mà ngây ngời. Cô ấy ngắm Kiều Hận Văn bao nhiêu năm mà vẫn không ngắm đủ. Suốt bao nhiêu năm trôi qua, trên giường cô ấy có rất nhiều người qua lại, nhưng mỗi lần nhắm mắt chỉ toàn là Kiều Hận Văn. Nhưng cô ấy mãi mãi không thể cùng Kiều Hận Văn đi đến bước đó, trong lòng Kiều Hận Văn không có cô ấy, cho dù cô ấy sẵn sàng dồn hết tinh lực cả đời cho Kiều Hận Văn thì cũng chỉ đổi được một câu của anh ta: “Cảm ơn chị Cẩn.”

Cảm ơn cái gì? Có gì đáng để cảm ơn? Vương Cẩn cảm thấy thật xót vẫn. Cô ấy quyết định không nói với Kiều Hận Văn, nếu anh ta đã có ác ma trong lòng thì lần này cô ấy vẫn sẽ như mọi khi, làm một đóa hoa giải ngữ giúp anh ta, nâng những thứ anh ta muốn đến trước mặt anh ta.

Chương 82

Bạn gái bí ẩn của Kiều Hạng Văn bị phơi bày.

Đề tài này đủ gây sốc, thoáng chốc đã nổ ầm trên mạng, server của nhiều công ty bị tê liệt. Nội dung cũng đủ chân thật, paparazzi canh chừng ba tháng, cuối cùng cũng bắt quả tang người trong lòng Kiều Hạng Văn. Có mấy tấm ảnh chụp, một tấm là trong buổi họp báo, Kiều Hạng Văn cầm một bó hoa bước về phía một cô gái; một tấm là trên phố đêm khuya, cô gái ấy đứng đối diện Kiều Hạng Văn, nhìn anh ta bằng ánh mắt thâm tình, Kiều Hạng Văn có vẻ cúi đầu hôn môi cô ấy; tấm cuối cùng là bên ngoài nhà Kiều Hạng Văn, anh ta vươn tay vén mái tóc bị gió thổi rối bù của cô gái.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lâm Xuân Nhi đang trò chuyện công việc với Lương Ngộ, cúi đầu thấy di động đề xuất bèn thuận tay mở lên xem, sau đó thấy được ảnh của mình. Tất cả ảnh chụp đều là canh góc chụp ảnh, nhét chữ vào miệng. Cô nói một tiếng xin lỗi với Lương Ngộ rồi đứng dậy đi ra ngoài, gọi điện cho Kiều Hạng Văn. Bên kia bắt máy, cô lập tức hỏi anh ta: “Thế này là thế nào?”

“Cái gì?” Kiều Hạng Văn vừa kết thúc một cảnh quay, không hiểu cô đang nói gì.

“Tôi hỏi anh, tin đồn của tôi và anh trên mạng rốt cuộc là sao?”

“Tin đồn gì?”

“Bây giờ anh lên mạng đi, sau đó nói cho tôi anh có biết chuyện này không?” Lâm Xuân Nhi rất ít khi nghiêm túc như vậy, khi cô nghiêm túc đa phần là tức giận.

Kiều Hạng Văn mở di động thì thấy tin tức về mình và Lâm Xuân Nhi tràn lan khắp nơi. Anh ta cau mày, ngược mắt nhìn Vương Cảnh đang chờ bên ngoài, sau đó nói với Lâm Xuân Nhi: “Bất kể cô tin hay không, tôi không biết.”

“Ok. Vậy tôi yêu cầu anh bác bỏ tin đồn.”

“Được.”

“Khi nào?”

“Hôm nay phòng làm việc sẽ chuẩn bị bài đăng, ngày mai bác bỏ tin đồn.”

Kiều Hạng Văn cúp điện thoại, đi đến trước mặt Vương Cảnh: “Chị làm à?”

“Gì cơ?”

“Tin đồn của tôi và Lâm Xuân Nhi, chị hướng dẫn cho phóng viên kia đăng báo à?”

“Tôi tưởng cậu muốn thế.”

Kiều Hạng Văn cười mỉa: “Vương Cảnh.” Đây là lần thứ hai anh ta gọi thẳng tên cô ấy, lần đầu tiên là rất nhiều năm về trước, khi anh ta từng đánh mất cô gái mà anh ta yêu: “Vương Cảnh, chị có biết điều ghê tởm nhất của chị là gì không? Đó là chị vẫn luôn cho rằng chị hiểu tôi, thường xuyên tự ý quyết định thay tôi. Chị thì biết cái đích gì? Chị là cái thá gì?” Kiều Hạng Văn đá văng ghế đẩu bên cạnh: “Đi chuẩn bị bài thanh minh bác bỏ tin đồn ngay.”

“Cậu bình tĩnh lại chút đi.” Vương Cẩn nói: “Chỉ là tin đồn tình cảm thôi.”

“Là tin đồn tình cảm của tôi và Lâm Xuân Nhi. Chị khiến tôi cảm thấy ghê tởm.” Ánh mắt Kiều Hận Văn lạnh băng: “Chị còn muốn quyết định thay tôi đến khi nào nữa? Chị có thể kiểm soát thủ đoạn và cả cái tâm tư dơ bẩn của chị lại không!”

“Đây là nơi công cộng, Kiều Hận Văn, nếu cậu muốn cãi nhau với tôi thì chúng ta lên xe cãi nhau.”

“Cmn, chị đi theo tôi!” Giờ phút này Kiều Hận Văn thật sự chán ghét Vương Cẩn, anh ta từng có ý định hủy hoại mối quan hệ của Lâm Xuân Nhi và Tống Thu Hàn, nhưng khi anh ta thấy vết chai trên ngón giữa của Lâm Xuân Nhi, đó là bằng chứng cho quá trình phấn đấu vất vả của cô từ trước đến nay, khi đó anh ta nổi lòng trắc ẩn, lần đầu tiên trong đời không muốn vì dụ/c vọng ích kỷ của bản thân mà hủy hoại một Lâm Xuân Nhi tốt đẹp như thế. Nhưng Vương Cẩn lại làm chuyện này sau lưng anh ta!

Kiều Hận Văn đóng sầm cửa xe bảo mẫu, nhấn Vương Cẩn lên ghế ngồi: “Chị nói đi! Chị đang muốn làm cái chó gì!”

“Cậu muốn ngủ với cô ấy! Tôi giúp cậu một tay thôi!”

“Tôi không cần chị giúp! Chị là cái thá gì?”

“Kiều Hận Văn!” Mặt Vương Cẩn đỏ lên: “Cậu đừng nói chuyện không suy nghĩ buông lời tổn thương người khác.”

“Tôi làm tổn thương chị hả? Khi chị bảo tên phóng viên kia đăng báo có nghĩ tới khả năng sẽ làm tổn thương Lâm Xuân Nhi không? Chị có nghĩ tới không?”

“Lâm Xuân Nhi! Lâm Xuân Nhi! Lâm Xuân Nhi! Cậu há miệng ngậm miệng chỉ toàn là Lâm Xuân Nhi! Tôi đi theo cậu mười mấy năm mà

vẫn không bằng Lâm Xuân Nhi mới quen biết mấy tháng sao?” Cuối cùng Vương Cẩn bật khóc.

“Chị muốn nghe lời thật chứ gì? Hừm?” Kiều Hận Văn bóp má Vương Cẩn, đến gần môi cô ấy: “Lời thật là chị không bằng! Lâm Xuân Nhi chưa bao giờ như chị, chị hao hết tâm tư chẳng phải là muốn lên giường với tôi sao? Được, hôm nay tôi sẽ thỏa mãn chị.” Kiều Hận Văn vươn tay kéo áo Vương Cẩn, khiến cô ấy chống cự dữ dội: “Kiều Hận Văn cậu đừng như vậy!” Cô ấy vừa đá vừa cắn Kiều Hận Văn, cuối cùng cũng thoát khỏi dưới thân anh ta: “Cậu muốn bác bỏ tin đồn chứ gì? Được, tôi sẽ đi thu xếp, ngày mai sẽ đăng bài viết.”

Wương Cẩn chỉnh lại quần áo, lau khô nước mắt trên mặt: “Chúc cậu được thỏa lòng ước nguyện.”

Cô ấy xuống xe bảo mẫu, ngồi vào xe của mình, khởi động xe.

Đây là một cuộc giao dịch.

Một cuộc giao dịch giữa cô ấy và người khác, để Kiều Hận Văn có thể nâng cao một bước. Cô ấy không ngờ Kiều Hận Văn sẽ có phản ứng như vậy, còn nói nhiều câu làm tổn thương người khác đến thế. Vương Cẩn lại nhớ tới mấy năm quá khứ, cô ấy và Kiều Hận Văn lợi mưa lợi gió, giúp anh ta kiếm tài nguyên, thảo luận đại sứ, giúp anh ta sớm được tự do tài chính. Nhưng Kiều Hận Văn không nhớ tới cái tốt của cô ấy, anh ta mà nổi điên lên là sẽ giống hệt chó điên, không nể nang bất cứ ai.

Wương Cẩn nhanh chóng lái xe rời khỏi phim trường.

Kiều Hận Văn bình tĩnh thật lâu rồi mới gọi điện cho Lâm Xuân Nhi: “Ngày mai sẽ đăng bài thông báo.”

“Được.” Giọng Lâm Xuân Nhi rất lạnh, vừa rồi cô còn suy nghĩ đối sách. Cô nhớ tới lúc ở trong nhà Kiều Hận Văn, anh ta chặn đường cô trên hành lang, cùng với ở trong phòng tập thể thao, anh ta nhìn

cô chăm chăm, rõ ràng muốn cởi hết quần áo của cô. Cô không tin Kiều Hạng Văn, bèn cầm di động gọi cho Tiểu Hỷ: “Thấy tin tức trên mạng chưa?”

“Thấy rồi ạ, rõ ràng là có kẻ muốn hại chúng ta. Lúc chụp mấy bức ảnh đó bọn em đều có mặt cơ mà.”

“Đúng vậy. Tìm hai chiếc máy ảnh tốt rồi bảo Vương Tầm chụp ảnh so sánh, đến cùng một địa điểm tìm góc độ chụp ảnh. Chờ chị trở về, chúng ta sẽ dùng phương pháp của mình để bác bỏ tin đồn.” Lâm Xuân Nhi nói.

“Vâng. Chị Xuân Nhi, chị không sao chứ?”

“Chị không sao. Tiểu Hỷ, cậu đừng quên, chị xuất thân là dân làm truyền thông, chút chuyện còn con con ấy có đáng là gì.” Cô cúp điện thoại, nhớ tới Tống Thu Hàn. Tống Thu Hàn để ý Kiều Hạng Văn, lỡ anh thấy được mấy bài báo kia thì không biết có buồn hay không, thế nên cô gọi điện cho anh: “Tống Thu Hàn.”

“Sao vậy?” Tống Thu Hàn đang ăn cơm trưa trong văn phòng, nghe thấy tâm trạng Lâm Xuân Nhi không vui, bèn buông đũa: “Ai bắt nạt em?”

“Chuyện này em muốn đích thân nói với anh, em sợ anh thấy sẽ hiểu nhầm.”

“Hừm?”

“Trên mạng đang tràn ngập tin đồn tình cảm của em và Kiều Hạng Văn, mấy bức ảnh đó đều là canh góc chụp ảnh chứ không phải là thật. Mấy lần bọn em gặp nhau đều có mặt Tiểu Hỷ và Nhị Thiến, người đại diện Vương Cảnh của Kiều Hạng Văn cũng có mặt. Em không muốn anh nghĩ nhiều nên muốn đích thân báo với anh, bất kể Kiều Hạng Văn dùng cách nào để bác bỏ tin đồn thì em cũng sẽ dùng cách của mình để bác bỏ tin đồn. Em muốn anh tin tưởng em.” Lâm

Xuân Nhi bỗng nhiên thấy tủi thân, họ mới yêu nhau được bao lâu mà đã bị cuốn vào vũng lầy này. Nếu là trước kia thì cô hoàn toàn không sợ, nhưng giờ đây cô đã có Tống Thu Hàn, có Tống Thu Hàn thì sẽ có nhược điểm.

Tống Thu Hàn im lặng không lên tiếng. Tất nhiên anh tin tưởng Lâm Xuân Nhi, người phụ nữ mà anh nâng niu trong lòng bàn tay rất cuộc có nhân phẩm thế nào anh rõ hết, nhưng anh thương cho cô. Một mình cô lang bạt trong xã hội này, phải đối mặt với vô số chuyện khó khăn mà người thường không phải gặp.

“Tống Thu Hàn, anh...”

“Lâm Xuân Nhi, em đã quên lời anh từng nói với em rồi à? Bất cứ lúc nào, em đều có anh. Anh chỉ đang nghĩ em sẽ dùng cách nào để bác bỏ tin đồn. Có phải cuối tuần của chúng ta lại bị hựt không?”

Lâm Xuân Nhi thở dài một hơi, sau đó cười ra tiếng: “Tống Thu Hàn, anh không đứng đắn nhé. Em đang nói chuyện chính với anh đấy.”

“Đây không phải chuyện chính, chuyện chính là đến ban đêm, em nằm bên cạnh anh.”

Nước mắt làm nhòe đôi mắt của Lâm Xuân Nhi, giọng cô khàn khàn: “Tống Thu Hàn, em rất yêu anh, anh biết không?”

“Anh biết.” Tống Thu Hàn dừng một chút: “Cho dù cuối tuần không thể ở bên nhau thì ngày mai có thể cho anh đi đón em được không? Để anh ôm em một lát ngắn ngủi?”

“Vâng.” Lâm Xuân Nhi cúp máy, gửi mã chuyển bay cho anh. Tống Thu Hàn trả lời cô: “Chuyện gì cũng đừng để trong lòng, em biết tình yêu chân chính là không thể che giấu mà. Anh đã xem mấy bức ảnh đó rồi, nếu đó cũng được coi là tin đồn tình cảm thì cả thế giới này toàn là tin đồn tình cảm.”

Điều mà Tống Thu Hàn suy nghĩ không chỉ là bác bỏ tin đồn, anh còn muốn kiện cánh truyền thông bất lương kia bằng mọi giá, khiến chúng phải trả giá đắt. Anh gọi điện cho Khương Phương Lộ: “Thấy tin đồn của Lâm Xuân Nhi với Kiều Hạng Văn chưa?”

“Thấy rồi, toàn nói hươu nói vượn.” Khương Phương Lộ đứng trên lập trường của Lâm Xuân Nhi: “Đám người kia thật thiếu đạo đức, có kiện không?” Anh ta lập tức hỏi Tống Thu Hàn.

“Kiện. Phí luật sư tôi trả.”

“Không cần anh trả, Lâm Xuân Nhi là bạn tôi, cho dù không cần tiền tôi cũng phải kiện chết mấy thằng ranh con đó.”

...

Kết thúc công việc, Lâm Xuân Nhi đi gặp Viên Như. Cô vô tư nên không để bụng tới tin đồn với Kiều Hạng Văn, mấy bức ảnh độ phân giải thấp đó cũng chẳng thấy được gì nên cô không sợ bị người khác nhận ra. Viên Như gửi định vị nhà hàng, nhà hàng Ngọc Trai Đen, bình quân mỗi người bốn nghìn tệ. Thấy thế, Lâm Xuân Nhi gào thét phản đối.

“Chúng ta cứ tìm một quán ăn nhỏ yên tĩnh thôi, cậu đã gặp đạo diễn rồi thì hôm nay cho mình nghỉ một ngày, ăn ít thịt thà cho vui sướng một chút được không? Chúng ta đi ăn mì gạch cua nhé? Tôi đã gặm cỏ lâu lắm rồi, đang thèm lắm đây. Cậu ngẫm lại mà xem, gạch cua của mười mấy con cua chế biến thành đồ ăn, lại bỏ thêm mấy giọt giấm chua cho đỡ ngấy, chẳng lẽ không ngon hơn gan ngỗng với sushi sao? Ăn xong cậu bọc kín người, chúng ta đi dạo một trận trong khu phố nước ngoài Thập Lý để tiêu cơm luôn, thế nào?” Lâm Xuân Nhi nói rất nhiều. Cứ như thể cô nhìn thấy Viên Như đã biến thành một miếng bọt biển, chỉ cần chọc nhẹ sẽ rách vậy. Không có nguyên do, cô chỉ đơn thuần cảm thấy cô ta sẽ làm chuyện điên rồ.

“Ừ. Bốn mươi phút sau chúng ta gặp lại nhé.”

Lâm Xuân Nhi tìm một vị trí yên tĩnh nhất trong quán ăn chờ cô ta. Cô ta mặc rất nhiều, mang theo khí lạnh ẩm ướt ngồi xuống đối diện cô, lấy một món quà đẩy đến chỗ cô: “Cảm ơn ngày đó cậu đã giải cứu giúp tôi, xin hãy nhận lấy.”

Lâm Xuân Nhi lắc đầu, đẩy lại cho cô ta: “Không cần đâu.” Vô cùng kiên quyết.

Lâm Xuân Nhi đã gọi mì và đồ ăn kèm trước, rồi lại lấy nước suối rót cho hai người rồi đặt cốc nước ở đó chắn, giúp Viên Như đỡ bị phát hiện.

Viên Như gấp một sợi mì bỏ vào miệng: “Ngon quá. Đã lâu rồi tôi không được ăn thịt đã đời như thế này.”

“Hôm nay người đại diện của cậu vắng mặt, cậu cứ ăn thoải mái, ăn xong tôi dẫn cậu đi tiêu cơm.”

Lâm Xuân Nhi bỏ một ít giấm chua vào mì của mình, sau đó gấp một đũa bỏ vào miệng cắn, hút hết sợi mì thừa bên ngoài vào miệng, vừa lau miệng vừa gật đầu: “Món này thật sự quá ngon!”

Viên Như cười khế: “Từ nhỏ cậu đã thích ăn, hồi ấy tôi rất hâm mộ cậu, cái gì ăn vào miệng cậu cũng biến thành món ngon tuyệt vời.”

“Thế sao cậu không ăn xả láng?” Lâm Xuân Nhi nhướn mày, giám sát Viên Như ăn một miếng lớn, thấy cổ tay cô ta gầy trơ xương, cô không khỏi thờ dài.

“Hiện giờ con đường diễn xuất và xây dựng hình tượng của diễn viên đều theo hướng đa tài đa nghệ. Cậu có suy xét tới việc thay đổi phương hướng không? Tôi thấy cậu như ăn không đủ no, có vẻ cũng không ngủ đủ giấc, vậy thì không thể lâu dài được đâu.”

“Khó lắm.”

“Cậu đã thử chưa?”

Viên Như lắc đầu.

Chương 83

Lâm Xuân Nhi chưa bao giờ cảm thấy chuyện chưa thử là khó khăn. Cô phải thử mới biết có khó hay không. Khó thì có cách chơi của khó, dễ có chiêu số của dễ, tóm lại đều sẽ phá giải được, không có mớ nào mà không thể vượt qua.

“Cậu thấy thế này có được không. Công ty chúng tôi cũng có tìm hiểu đôi chút về khía cạnh này, để hôm nào tôi sẽ tìm mấy người tiến hành nghiên cứu đặc điểm của cậu.” Thấy Viên Như ngược mắt nhìn mình, cô bèn giải thích: “Không cần tiền đâu.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Viên Như gật đầu, sau đó cười khế: “Tôi đã xem tin tức rồi, cậu và Kiều Hận Văn.”

“Đều là tin vô căn cứ cả thôi.”

“Tổng Thu Hàn không ngại à?”

“Tổng Thu Hàn tin tôi.”

Lâm Xuân Nhi cười, chỉ vào Viên Như: “Suất ăn không nhiều đâu, hôm nay cậu phải ăn hết đấy nhé.”

“Ừ.” Viên Như cũng bắt chước Lâm Xuân Nhi ăn từng miếng từng miếng hết bát mì, sau đó hai người ra ngoài, đi dạo trong khu phố nước ngoài Thập Lý.

Viên Như che kín mít, Tiêu Khả đi theo sau lưng họ từ xa.

Thời thiếu nữ họ chưa bao giờ đi dạo cùng nhau như thế này, giờ lại hòa giải vào lứa tuổi ba mươi hai. Viên Như bỗng nói với Lâm Xuân Nhi: “Thực ra nó đau lắm.”

“Gì cơ?”

Cô ta chỉ vào cơ thể mình: “Đôi khi đau lắm, nhưng uống thuốc giảm đau là sẽ hết. Chắc cậu rất tò mò tôi trèo lên bằng cách nào phải không? Thì trèo lên bằng cách này đây, khi một người đã vứt bỏ tôn nghiêm thì có thể không từ thủ đoạn.” Cô ta đứng yên nhìn Lâm Xuân Nhi: “Mấy ngày nay tôi vẫn luôn suy nghĩ một điều, tôi đi đến hôm nay, bên cạnh lại không có lấy một người bạn. Người duy nhất thật lòng giúp tôi lại là người mà tôi luôn bắt nạt thời niên thiếu, tôi không biết rốt cuộc mình đúng hay sai nữa, nhưng Lâm Xuân Nhi, tôi biết ơn cậu. Cho dù từ đầu đến cuối Tống Thu Hàn chỉ yêu cậu, cho dù... Kiều Hạng Văn nhìn cậu bằng ánh mắt khác, tôi đều không ghen tỵ với cậu, bởi vì cậu xứng đáng.”

Cô ta bỗng bật khóc, nước mắt làm ướt khẩu trang, cô ta cố gắng quýt che miệng: “Không được không được, tôi không thể khóc. Ngày mai sẽ lên báo mất, Viên Như đau khổ khóc lóc trên đường phố giữa đêm khuya.” Cô ta nói cô ta không thể khóc, nhưng lại nghẹn ngào thành tiếng, cơ thể gầy gò run rẩy, không thể tự khống chế bản thân, cứ như có dấu hiệu sắp sụp đổ tinh thần.

Lâm Xuân Nhi tiến lên ôm cô ta, che mặt cô ta trước người mình, né tránh tầm mắt của mọi người, sau đó nhẹ nhàng vỗ lên đầu cô ta: “Viên Như, suyt... bình tĩnh lại nào...”

Tiêu Khả đứng ở nơi xa nhìn họ, một lát sau Viên Như mới tỉnh táo lại. Lâm Xuân Nhi đưa cô ta đến bên cạnh Tiêu Khả, kéo Tiêu Khả ra xa mấy bước rồi nhỏ giọng hỏi cô ấy: “Viên Như đã được can thiệp tâm lý chưa?”

Tiêu Khả lắc đầu: “Chị ấy không chịu đi.”

“Cô ấy nhất định phải đi. Hứa với tôi, ngày mai sau khi cô ấy về Bắc Kinh thì thu xếp cho cô ấy đi khám bác sĩ tâm lý, được không?”

“Vâng.”

Lâm Xuân Nhi lấy di động ra: “Tôi gửi số điện thoại của tôi cho cô, có chuyện gì thì gọi điện cho tôi.”

...

Vương Cảnh vẫn chưa liên lạc để bác bỏ tin đồn.

Cô ấy tìm được một người đàn ông trong danh bạ, nói là đàn ông nhưng cũng chỉ là một chàng trai hai mươi mốt tuổi thôi. Chàng trai kia một lòng nghĩ về con đường làm ngôi sao của mình, mong rằng mạng lưới quan hệ của Vương Cảnh có thể dẫn cậu ta lên trời. Cậu ta không chỉ một lần ngậm vành tai Vương Cảnh, van xin cô ấy: “Chị Cảnh, em muốn đóng phim.”

Vương Cảnh tìm chàng trai này, đến khách sạn chờ cậu ta. Chàng trai vừa vào Vương Cảnh đã lập tức bước tới cởi cúc áo của cậu ta, đôi môi đỏ in lên cằm cậu ta: “Có đạo diễn của một bộ phim liên lạc với tôi, tôi đề cử cậu.”

Nghe vậy, chàng trai hừng thụ vô cùng, khom lưng bế Vương Cảnh lên, ném cô ấy lên giường rồi tức tốc cởi cúc áo. Thân thể trẻ trung, bông bột khỏe mạnh, tràn trề sức sống. Vương Cảnh cũng bảo dưỡng rất tốt, sau lớp quần áo chính là một cơ thể phong thái yếu điệu, chàng trai muốn độ ng tình cũng không khó, đôi môi lên xuống từ môi cô ấy. Cậu ta sẵn sàng phục vụ cho Vương Cảnh, Vương Cảnh nói được làm được, cho dù vai diễn nhỏ bé cỡ nào thì cũng sẽ có ngày chờ đến lúc nổi tiếng thôi.

Vương Cảnh cong người, tay túm mái tóc chàng trai, nhắm mắt lại, lại

là Kiều Hạng Văn. Một giọt lệ từ từ chảy ra từ khóe mắt cô ấy, cô ấy nói với chàng trai kia: “Cậu thật tốt.”

Chàng trai còn tưởng Vương Cảnh khen mình nên càng ra sức, sau một lúc lâu mới đứng dậy, ôm Vương Cảnh vào lòng.

Trong lúc ma sát, ngọn lửa lập tức bùng cháy. Dù sao cũng trẻ tuổi, mỗi một động tác đều tràn ngập sức lực, Vương Cảnh hưởng thụ nhưng không hề thỏa mãn, khẽ đẩy vai cậu ta, ngược lại ngồi đè lên người cậu ta.

Ánh đèn trong phòng leo lét, cô ấy nhét ngón tay vào miệng, vòng eo lắc lư, dùng phương thức của bản thân để tự làm mình thỏa mãn. Thấy Vương Cảnh phóng khoáng như thế, chàng trai cũng cảm thấy sung sướng.

Chàng trai trẻ dẻo dai, hai người làm mãi đến đêm khuya mới hoàn toàn kết thúc. Vương Cảnh đứng dậy mặc quần áo, để lại số điện thoại của đạo diễn cho chàng trai: “Cứ nói là tôi giới thiệu.” Rồi sau đó ra ngoài, lấy một viên thuốc từ trong túi xách nhét vào miệng, sau đó lái xe men theo đường vòng chạy ra thành phố. Trong đầu óc của cô ấy tràn ngập một thế giới rực rỡ kỳ lạ, trong thế giới ấy, loài báo có cánh, còn có thiên thần vẫy cánh gọi cô ấy: mau nhảy xuống đi. Sau đó cô ấy bật cười thành tiếng, tốc độ xe càng ngày càng nhanh, cuối cùng đâm vào vòng bảo hộ trong quầng sáng kia. Chỉ thoáng chốc, đất trời tối mịt, nhưng cô ấy vẫn không sợ hãi, tới khi nhắm mắt còn lầm bầm: “Kết thúc rồi, kết thúc cả rồi.”

Khi Kiều Hạng Văn nhận được điện thoại thì đã gần rạng sáng. Anh ta nhanh chóng rời giường, trong lòng thầm mắng Vương Cảnh vô số lần, bảo tài xế lái xe đến bệnh viện cấp cứu. Vương Cảnh đang nằm trong phòng ICU, sắp được tiến hành phẫu thuật, bác sĩ nói lực phủ ngũ tạng của cô ấy bị chấn động và ngoại lực đè bẹp, còn sống đã là may mắn lắm rồi. Kiều Hạng Văn nhìn Vương Cảnh, bỗng nhớ lại mười mấy năm trước cô ấy đến công ty phỏng vấn làm người đại diện của mình, khi ấy công ty nói sẽ tìm một người xinh đẹp để ra ngoài cùng

anh ta, thế nên quyết định nội bộ là Vương Cẩn. Vương Cẩn nhiệt tình, vừa thấy Kiều Hận Văn đã lập tức ngồi bên cạnh anh ta, cùng anh ta trò chuyện việc nhà, không hề giống lần đầu gặp nhau chút nào. Nhưng khi cô ấy vươn tay lấy ly nước, Kiều Hận Văn thấy mồ hôi trong lòng bàn tay cô ấy.

Cũng là nhất thời thương hại.

Gây ra sai lầm hôm nay.

Anh ta lẳng lẳng nhìn Vương Cẩn, sau đó nói với em gái cô ấy: “Lát nữa tôi còn phải đến trường quay, phẫu thuật xong thì gọi điện cho tôi, buổi tối tôi lại đến thăm chị ấy.”

“Cảm ơn anh.”

“Đây là điều tôi nên làm thôi.”

Kiều Hận Văn rời khỏi bệnh viện, đứng bên đường lúc rạng sáng, bỗng sinh lòng bi thương. Ban ngày anh ta nặng lời, xưa nay anh ta vốn không hề kìm nén cảm xúc, nhất là trước mặt Vương Cẩn. Anh ta nói nặng lời như thế mà Vương Cẩn vẫn xuống xe một cách giữ thể diện trước mặt anh ta, không tranh cãi với anh ta dù chỉ một câu, điều này khiến Kiều Hận Văn đau khổ. Đáng lẽ cô ấy nên phản kích, cô ấy nên làm một nữ vương như Lâm Xuân Nhi, nếu gặp phải chuyện bất bình thì cứ dũng cảm đối mặt, cho dù đối phương là thú vật hay yêu quái hay ma quỷ, cô chưa bao giờ sợ hãi.

Kiều Hận Văn lấy di động gửi tin nhắn cho Lâm Xuân Nhi: “Xin lỗi, chị Cẩn gặp tai nạn giao thông, có lẽ phải chờ một thời gian mới có thể đính chính tin đồn.”

Ba tiếng sau, Lâm Xuân Nhi trả lời anh ta: “Không sao, tôi sẽ tự bác bỏ tin đồn.”

“Ừ.”

Kiều Hạng Văn cất di động, suy nghĩ nếu Vương Cận cứ thế rời đi thì mình cũng nên tạm biệt cô ấy, thế là lại xoay người vào bệnh viện, vừa lúc thấy cô ấy được đẩy vào phòng phẫu thuật. Cần phải làm bảy cuộc phẫu thuật để cứu dạ dày, thận, gan, lá lách của cô ấy. Con người cô ấy xưa nay yếu ớt, lần này e rằng sẽ phải chịu hết khổ cực mà trước kia chưa bao giờ chịu đựng. Nếu vẫn còn sống tức là được ông trời khai ân.

...

Lương Ngộ đưa Lâm Xuân Nhi đến phòng chờ máy bay, sau đó nói với cô: “Tôi đã xem tin tức rồi, cần gì thì cô cứ nói. Cô biết đấy, kỹ thuật của hacker có thể lộ/t sạch lũ kia chỉ trong chớp mắt.”

Lâm Xuân Nhi lại lắc đầu: “Xã hội pháp trị, ai cũng phải chịu trách nhiệm cho ngôn luận của mình. Vẫn chưa đến nước đó đâu.”

“Tôi chỉ thấy chướng mắt kẻ khác bịa đặt tin đồn về cô thôi.”

Lâm Xuân Nhi biết ơn nhìn anh ta: “Được các anh cưng chiều thật tốt.” Cô vỗ vai Lương Ngộ: “Năm mới sắp đến rồi, những lời phát ngôn hùng hồn hồi trước của chúng ta cũng nên thực hiện thôi.”

Lương Ngộ cười ra tiếng: “Biết rồi, cô giáo chính trị ạ.”

Cô đến sân bay, thông qua cửa kiểm tra an ninh, mở di động xử lý công việc, sau đó bỗng thấy một bài viết bóc trần hết chuyện của cô, không còn sót lại chút gì: “Thảo luận chi tiết về bạn gái tin đồn của Kiều Hạng Văn.” Lâm Xuân Nhi nghĩ vắt óc mà không biết mình đã trêu chọc ai, nhưng khí thế kẻ này cực kỳ hùng hổ, dường như mang theo một tấm lưới khổng lồ, bao phủ cô kín không kẽ hở.

Tống Thu Hàn đang chờ trước lối ra, thấy Lâm Xuân Nhi cau mày, bèn trêu ghẹo cô: “Cảm giác làm ngôi sao có sướng không?”

Lâm Xuân Nhi kê đầu lên ngực anh, làm nũng: “Anh không hiểu được phiền não của một đêm thành danh đâu.”

Lâm Xuân Nhi cực nóng lòng muốn ở bên Tống Thu Hàn, đủ mọi sự việc xảy ra suốt mấy ngày nay khiến cô sinh lòng bất an. Cô tức tốc chào tạm biệt với Tiểu Hỷ và Nhị Thiển rồi lên xe của Tống Thu Hàn. Ánh mắt cô quán quýt lấy Tống Thu Hàn, ngón tay kéo góc áo anh như một đứa trẻ đòi kẹo. Tống Thu Hàn biết rõ sự ấm ức của cô, vươn tay vỗ đầu cô rồi nghiêng người hôn lên trán cô: “Vất vả rồi.”

“Đến nhà em được không? Em muốn ở bên cạnh anh một lát.”

“Ừ.”

Vẫn là phòng ngủ ấm áp của Lâm Xuân Nhi. Cô gối đầu lên cánh tay Tống Thu Hàn, cô đã mệt gần chết rồi, tối qua đầu óc của cô sinh động một cách khác thường, suy xét toàn bộ đối sách và giả thiết, giờ đây nằm trong lòng Tống Thu Hàn, cô vốn định thủ thủ với anh đôi lời, nhưng đôi mắt lại không thể mở ra, cứ thế thiếp đi mà không hề đề phòng. Tống Thu Hàn cầm di động đặt giờ báo thức cho cô, lát nữa cô còn phải đến công ty, dặn Tống Thu Hàn nhất định phải gọi cô dậy. Tống Thu Hàn nhẹ nhàng vén tóc Lâm Xuân Nhi qua tai, gương mặt đầy đặn sinh động xuất hiện trước mặt anh, môi anh dán lên, nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi, môi, cằm của cô, sau đó ôm cô, cùng cô chìm vào giấc ngủ.

Khi đồng hồ báo thức vang lên, hai người đều trông hơi nhếch nhác, ngồi dậy đưa mắt nhìn nhau rồi đồng thanh cười phá lên. Tống Thu Hàn xoa rối mái tóc của cô, cô lại cười khanh khách thành tiếng. Cô nhanh nhẹn nhảy xuống giường đi rửa mặt. Tống Thu Hàn đi theo cô, cùng nhau vào phòng tắm. Lâm Xuân Nhi thuận tay lấy một chiếc bàn chải điện nhét vào tay anh: “Dùng cái này đi.”

“Em cố ý mua à?”

“Ừ.” Lâm Xuân Nhi đỏ mặt: “Sợ sau này anh sống ở đây sẽ không có

mà dùng.”

“Còn mua gì nữa?”

Lâm Xuân Nhi đứng thẳng lưng bấm ngón tay: “Bàn chải đánh răng này, kem dưỡng da với đồ ngủ nam, nhiều thứ lắm, có cả... bao cao su nữa.”

Tống Thu Hàn cũng mua rất nhiều thứ, ngay trong đêm Lâm Xuân Nhi đồng ý sống chung với anh. Anh đặt mua rất nhiều thứ mà Lâm Xuân Nhi có khả năng dùng đến, nhưng anh không nói chuyện này mà đi đến trước mặt Lâm Xuân Nhi, ánh mắt chan chứa ý cười: “Em yêu anh đến thế sao?”

“Đúng. Em yêu anh như thế đấy! Yêu anh vô cùng!”

Chương 84

Tống Thu Hàn về nhà, thấy Tống Lương Ngọc đang tưới hoa, bèn đứng bên cạnh nhìn ông một lúc lâu. Hoa của dì Thượng đã chết một đám, sau khi trở về bà ấy lại ra chợ mua ít hoa, căn nhà sáng sủa tràn đầy mùi thơm của hoa, nhìn từ bên ngoài là cảnh tượng tốt đẹp ấm áp mà bông bột. Tống Thu Hàn kéo ghế ngồi xuống, khẽ hỏi Tống Lương Ngọc: “Người bạn cũ mà bố muốn gặp là ai thế? Mấy ngày nay không thấy bố ra ngoài.”

“Tối nay sẽ gặp.” Tống Lương Ngọc đặt bình tưới cây sang một bên, cầm khăn lau tay, nói: “Sao vậy?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Không có gì.” Tống Thu Hàn nhìn ông, vẻ mặt Tống Lương Ngọc rất bình thản, ông càng như vậy thì Tống Thu Hàn lại càng cảm thấy ông kỳ lạ. Anh xoay người lên lầu, gọi điện cho Khương Phương Lộ: “Anh điều tra giúp tôi xem bài bóc phốt Lâm Xuân Nhi là do bên truyền thông nào nhận bài, do ai đăng tải.”

“Tôi đang thu thập bằng chứng rồi, có vẻ đám ranh con này đều ủa đến có tổ chức, muốn làm hại Lâm Xuân Nhi.”

“Tôi còn muốn biết người đăng bài đầu tiên từng liên lạc với ai, mà người lên kế hoạch gửi bản thảo đã từng liên lạc với ai.”

“Sao vậy? Anh có đối tượng nghi ngờ à?”

“Tạm thời không tiện tiết lộ.”

Tống Thu Hàn ngồi trên giường, xem bài viết bóc phốt tràn đầy ác ý, viết Lâm Xuân Nhi thành một người phụ nữ thực dụng trước kia nghèo khó một lòng muốn gả cho người giàu. Trái tim của Tống Thu Hàn siết chặt, anh không muốn Lâm Xuân Nhi bị nói xấu đến nỗi này. Thế là lần đầu tiên anh chủ động cầm điện thoại gọi cho Kiều Hạng Văn, đầu dây bên kia bắt máy, giọng Kiều Hạng Văn hơi mồm mệ: “Có chuyện gì vậy?”

“Anh đã xem bài viết kia chưa? Bài viết thảo luận chi tiết về Lâm Xuân Nhi.”

“Xem rồi.”

“Sao đến bây giờ anh vẫn chưa bác bỏ tin đồn?”

“Vương Cần gặp tai nạn giao thông rồi.”

“Để tôi đánh tiếng với phía nội bộ giúp anh, bây giờ anh ra mặt đính chính tin đồn đi. Công ty của Lâm Xuân Nhi đã phục vụ cho anh một đoạn thời gian, có lẽ anh cũng hiểu cô ấy. Tôi cũng tin rằng anh không muốn cô ấy chịu tổn thương như thế này, tôi muốn cùng anh giải quyết chuyện này.” Tống Thu Hàn ít nhiều gì cũng hiểu về Kiều Hạng Văn, nếu cứ cứng chọi cứng với anh ta thì anh ta sẽ không bao giờ chịu thua.

“Được, tôi nên nói thế nào đây?”

“Nói những gì mà anh nên nói. Nói những gì anh thấy, anh hiểu Lâm Xuân Nhi là người thế nào mà. Nói sao để giảm bớt sự phức tạp mang lại cho công việc và cuộc sống của cô ấy. Đồng thời, nếu anh đồng ý thì xin hãy làm sáng tỏ tin đồn tình cảm của hai người.” Tống Thu Hàn nói rất chân thành: “Tôi và Lâm Xuân Nhi đến với nhau không dễ dàng gì, nỗi vất vả trong đó chỉ có chính chúng tôi mới biết được. Tôi cũng biết anh có hứng thú với Lâm Xuân Nhi, kể từ hôm đó anh tự dưng đứng trên sân khấu tặng hoa cho cô ấy là tôi đã biết

rồi. Tôi vẫn luôn cho rằng nếu đã thích một ai thì nên bảo vệ cô ấy chu đáo, chứ không phải không ăn được thì đập đổ. Anh có đồng ý giúp tôi không?”

“Trước kia tôi không biết mấy bài viết tin đồn đó, tôi cũng muốn đính chính tin đồn, nhưng Vương Cảnh lại xảy ra tai nạn giao thông trước ngày bác bỏ tin đồn, đến giờ vẫn nằm trong ICU không biết sống chết thế nào. Tôi đã liên lạc với cánh truyền thông một lần nữa rồi, nếu anh có phương pháp nhanh hơn thì cứ dùng cách của anh.” Nghe Kiều Hạng Văn có vẻ rất mệt mỏi: “Nhưng có một điều anh đã nhầm, tôi không chỉ có hứng thú với Lâm Xuân Nhi, tôi bị tình yêu sét đánh với cô ấy, tôi thật lòng thích cô ấy.” Kiều Hạng Văn cúp máy.

Tôi thật lòng thích cô ấy, điều này cũng không kỳ lạ. Tống Thu Hàn thâm nghĩ, một người phụ nữ như Lâm Xuân Nhi, không cần biết người đối diện là ai, cô ấy chỉ cần làm chính cô ấy là đã có vô số đàn ông ái mộ cô ấy. Khương Phương Lộ, Kiều Hạng Văn, có lẽ vẫn còn rất nhiều người khác nữa.

Anh làm việc nhanh nhẹn dứt khoát, không muốn chờ thêm một giây nào nữa, bảo người nhanh chóng liên lạc với bên truyền thông, đồng thời tìm một cao thủ xử lý khủng hoảng truyền thông để viết bài đính chính tin đồn và bài trả lời phỏng vấn của phóng viên giúp Kiều Hạng Văn. Mọi người đều rất nghiêm túc, đưa ra hạn hoàn thành sớm nhất là chiều mai. Tống Thu Hàn trả lời OK, sau đó lại xuống lầu.

Tống Lương Ngọc đã tưới hoa xong, giờ đang ngồi trước cửa sổ ngắm ánh chiều tà ngoài trời, ánh mắt khép hờ, có vẻ rất hưởng thụ cảnh đêm hiu quạnh này. Tống Thu Hàn cầm ly nước ấm ngồi xuống bên cạnh ông: “Dự báo thời tiết nói tối nay sẽ có tuyết rơi.”

“Tuyết rơi thì tốt, tuyết có thể chôn vùi những thứ xấu xí.” Tống Lương Ngọc gõ ngón tay lên bàn, đây là động tác theo thói quen của ông khi suy nghĩ chuyện gì đó.

“Khi tuyết tan cũng có thể chiếu rọi lòng người.” Tống Thu Hàn đáp

lại một câu, sau đó vươn tay gảy bông hoa vừa nảy mầm trong chậu:
“Bố có muốn gặp Lâm Xuân Nhi không?” Anh chợt hỏi như vậy.

“Không cần đâu, lần này qua lại vội vàng, hai đứa yêu nhau cũng không lâu, gặp phụ huynh thì hơi sớm.”

“Khi nào mới phù hợp?”

“Sau một năm nữa chẳng?” Tống Lương Ngọc quay sang nhìn anh. Tống Thu Hàn cực kỳ giống ông hồi còn trẻ, bất kể là nét mặt hay cử chỉ, chẳng qua tính cách không giống. Cả đời Tống Lương Ngọc chưa bao giờ đau khổ vì tình, cầm lên được thì cũng buông được, còn Tống Thu Hàn lại hồ đồ trong chuyện tình cảm. Tống Lương Ngọc nhớ lần trước ông về nước từng cãi cọ một trận với mẹ Tống Thu Hàn. Giọng nói đê nén của Du Thư Nam nói với ông: “Chúng ta có quyền lợi gì mà cứ thế đưa thằng bé ra nước ngoài? Thằng bé không muốn đi thì không đi! Nó có tự do của nó! Nó có quyền tự do yêu người khác!” Giây phút ấy Tống Lương Ngọc vô cùng thất vọng, ông được kế thừa gia nghiệp, hơn nữa cũng không ngừng cố gắng, cho nên chỉ mong Tống Thu Hàn có thể phấn đấu một chút để kế thừa thành tựu của mình. Ông thở dài nói: “Bố già rồi, chuyện của thanh niên các con bố không quản được nhiều. Ngay cả cuộc sống của mình còn tốn công sức thì hơi đâu mà quản nhiều như vậy?”

“Vâng.” Thực ra Tống Thu Hàn nghi ngờ Tống Lương Ngọc. Ông vừa về nước là Lâm Xuân Nhi đã lập tức lâm vào phiền phức, nhưng anh không có bằng chứng.

“Công ty của con yêu cầu con về ngay, con sẵn sàng chưa?” Tống Lương Ngọc hỏi ông ta.

“Sẵn sàng rồi ạ, cũng chỉ là một cuộc đàm phán dài dòng thôi.” Lẽ ra công ty sẽ không cố chấp với một nhân viên đến thế, nhưng Tống Thu Hàn nắm giữ mấy khách hàng lớn nhất của công ty, nếu lúc này anh có động thái khác thì sẽ gây bất lợi cho công ty. Công ty cần nhắc nhở nhiều lần rồi yêu cầu anh trở về chức vị trước thời hạn. Tống

Thu Hàn còn chưa nói với Lâm Xuân Nhi chuyện này, cô đã gặp rất nhiều phiền phức, anh không muốn khiến cô thêm phiền lòng.

“Quyết tâm ở lại trong nước à?”

“Vâng.”

“Trong nước có gì tốt?”

“Mặt trăng nước ngoài chưa chắc đã tròn.” Tống Thu Hàn nhìn Tống Lương Ngọc: “Con vẫn không hiểu tại sao bố lại cố chấp với nước Mỹ. Con đã đi theo bố, cũng từng chứng kiến, từng phấn đấu trên mảnh đất ấy, nhưng sau khi về nước, con vẫn cảm thấy thổ nhượng trong nước phù hợp để con phát triển hơn. Con sống trong nước vô cùng vui sướng.”

“Là vì Lâm Xuân Nhi nên mới vui sướng chứ gì?” Tống Lương Ngọc khẽ khịt mũi.

“Rốt cuộc thành kiến của bố đối với Lâm Xuân Nhi đến từ đâu? Bố đã từng gặp cô ấy chưa? Biết cô ấy là người như thế nào chưa?” Tống Thu Hàn không trả lời câu hỏi của Tống Lương Ngọc mà hỏi ngược lại ông.

“Bố không có thành kiến với cô ta.” Tống Lương Ngọc nhún vai: “Đây là ảo giác của con thôi.”

“Nhưng bố nói cô ấy dung tục.”

“Dung tục là chỉ khí chất của một người phụ nữ. Khí chất của Phương Gia Ly là cao quý, còn khí chất của Lâm Xuân Nhi là dung tục. Bố có thể phân biệt rõ khí chất.”

“Thế thì lạ quá, trong mắt con lại hoàn toàn trái ngược.”

“Chúng ta không thảo luận chuyện này, dù sao con cũng đã yêu

đương rồi, sớm ngày kết hôn sinh một đứa con. Bố ở nước Mỹ không nhúng tay được nhiều như thế, chỉ cần con sống vui vẻ là không còn gì tốt hơn nữa.” Tống Lương Ngọc lại sửa lời, nghe vô cùng kỳ quặc.

...

Buổi trưa sau khi quay video bác bỏ tin đồn xong, Lâm Xuân Nhi nhận được điện thoại của Tiêu Khả. Tiêu Khả rõ ràng đang khóc, nói mời cô đến bệnh viện một chuyến, Lâm Xuân Nhi không hỏi nhiều mà thay quần áo rồi lập tức đến bệnh viện.

Trong phòng bệnh chăm sóc đặc biệt bên khoa quốc tế, Lâm Xuân Nhi thấy Viên Như nằm trên giường bệnh.

“Bác sĩ nói may mà phát hiện sớm.” Đôi mắt Tiêu Khả đỏ hoe: “Lúc em vào nhà, chị ấy đã nằm trên sofa, cổ tay chảy máu.”

Lâm Xuân Nhi bước tới ôm cô ấy an ủi, sau đó hỏi cô ấy: “Tôi có thể vào phòng thăm cô ấy không?”

“Được ạ. Chị ấy muốn gặp chị.”

Trong lúc hôn mê, Viên Như thấy xung quanh mình chỉ toàn bóng tối, sau đó ánh sáng chợt thay đổi, cô ấy nằm trong khu vườn toàn là hoa anh túc, nắng gắt đốt người khiến cô ấy không thể mở mắt. Cô ấy đứng dậy đi về phía trước, không biết đi bao lâu bao xa thì thấy một cô bé ngồi dưới tàng cây, là cô ấy của năm mười sáu tuổi, mặc một bộ váy trắng, vẫn chưa chịu hết đau khổ trên đời. Cô ấy ngồi bên cạnh mình của năm mười sáu tuổi, nhận thấy cô bé ấy xô dịch sang một bên, miệng oán giận: “Trên người chị có mùi là lạ.”

“Mùi gì?”

“Mùi cống thoát nước.”

Viên Như thất thanh òa khóc: “Chị là em trong tương lai đây, vì sao em lại ghét bỏ chị?”

Cô gái ấy khó tin đẩy cô ấy ra: “Tôi sẽ không bao giờ biến thành chị! Không bao giờ!”

Sự thất vọng của con người sẽ được tích lũy dần dần, còn nỗi tuyệt vọng thì chỉ nảy sinh trong chớp mắt.

Viên Như thường xuyên muốn thử cảm giác lưỡi dao mỏng tanh kia cứa lên cổ tay sẽ có cảm giác gì. Nhưng cô ấy yêu cái đẹp nên năm lần bảy lượt quơ lưỡi dao trên cổ tay mà vẫn chưa bao giờ thật sự cứa xuống.

Khi Lâm Xuân Nhi vào phòng, Viên Như mở mắt ra, vẻ mặt mệt mỏi, nụ cười xa xăm, cứ như vừa trải qua một hồi đi bộ dài dòng: “Có phải trông xấu lắm không?”

“Không xấu chút nào, giống người đẹp ốm yếu.”

Lâm Xuân Nhi ngồi trên ghế nhỏ bên giường Viên Như, chống tay lên đầu gối nhìn cô ấy. Thực ra cô hơi tò mò, lẽ ra Viên Như cũng có mấy người bạn, cô ấy có thể thông báo cho bất cứ ai, nhưng lại cứ phải thông báo cho cô. Lâm Xuân Nhi rất đau lòng, nếu chưa bao giờ gặp Viên Như thanh xuân vô địch thì có lẽ trong lòng cô sẽ không đau đớn như lúc này.

Đôi mắt cô đỏ hoe chỉ vào cổ tay của Viên Như, khẽ hỏi cô ấy: “Đau không?”

Viên Như khẽ lắc đầu: “Không đau, không có cảm giác gì cả.”

Lâm Xuân Nhi không biết nên nói gì nữa. Khi cô ngồi trong phòng chờ máy bay gặp Viên Như đã có linh cảm cô ấy bị bệnh, hôm ấy trong khu phố nước ngoài Thập Lý, cô ấy bỗng sụp đổ, càng khiến cô xác nhận điều này. Cô vốn tưởng rằng can thiệp tâm lý vẫn còn kịp,

nhưng không ngờ cô ấy lại ra tay một cách dứt khoát, cứ như thể không còn lưu luyến gì với cơ thể này.

Lúc bố cô rời đi cũng có tâm trạng thế này sao? Cảm giác như trên đời này không còn thứ gì đáng để ông ấy ngắm lâu thêm một chút, chỉ muốn mau chóng chết đi để được giải thoát.

Cô lẳng lặng bầu bạn với Viên Như một lát, y tá gõ cửa ra hiệu cho cô nên rời đi. Cô đứng dậy, lại ngồi xồm bên giường Viên Như, nhẹ giọng nói với cô ấy: “Viên Như, cậu biết trong trí nhớ của tôi cậu trông như thế nào không? Hồi ấy trường học có rất nhiều bạn nữ, nhưng tôi thích ngắm cậu nhất. Cậu có mái tóc rất dày, mặc váy dài đứng trên sân bóng tựa như một bức tranh đẹp đẽ. Hồi ấy tôi soi gương cũng sẽ lén lút bắt chước cậu, bắt chước gương mặt tươi cười của cậu dưới ánh nắng, tôi vẫn còn nhớ cảnh tượng cậu ca hát trên sân khấu, các bạn nam la hét bên dưới. Sau này tôi đã sinh sống ở thành phố này nhiều năm, thấy cậu trên biển quảng cáo khổng lồ trong trung tâm thương mại đều sẽ dừng chân ngắm lâu một chút. Tôi cũng xem tiết mục của cậu, bài phỏng vấn của cậu, tôi nghe cậu kể thời niên thiếu cậu từng yêu một người.” Lâm Xuân Nhi rơi lệ: “Vì tôi đã thấy cậu của hồi ấy nên càng mong chờ tương lai của cậu. Hứa với tôi, sống sót tiếp có được không?”

Khóe miệng Viên Như run rẩy, cuối cùng rơi nước mắt.

Lâm Xuân Nhi lau nước mắt cho cô ấy: “Tôi sẽ còn đến thăm cậu, hứa với tôi, bảo trọng thân thể.”

Những năm gần đây, đề tài sống và chết thường xuyên hiện lên trong đầu Lâm Xuân Nhi. Cô không sợ cái chết, cũng không sợ sống sót. Cô lau nước mắt bước ra bệnh viện, đứng trên đường phố huyên náo, bỗng không biết nên đi về đâu. Trần gian rất khổ, những người trông có vẻ hãnh diện lộng lẫy thật ra cũng có nỗi khổ không thể giải bày. Cứ nhìn những người vẻ mặt tất bật đi trên đường đi, cho dù trên mặt họ mang theo nụ cười thì đa phần trong lòng cũng che giấu nỗi đau. Mỗi ngày đều có không biết bao nhiêu trái tim sụp

đổ, rồi lại có bao nhiêu trái tim được xây đắp lại. Tóm lại cuộc sống sẽ không được mỹ mãn, kiểu gì cũng sẽ thiếu một góc.

Điện thoại đổ chuông, Lâm Xuân Nhi bắt máy.

Một giọng nói ôn hòa vang lên từ điện thoại: “Cô Lâm Xuân Nhi phải không?”

Lâm Xuân Nhi sửng sốt, trả lời: “Tôi đây, xin hỏi ai vậy ạ?”

“Tôi là bố của Tống Thu Hàn. Lát nữa tôi muốn gặp cô một lần.”

Chương 85

Lâm Xuân Nhi sững sờ tại chỗ. Buổi tối cô hẹn gặp Tống Thu Hàn, nhưng Tống Thu Hàn không hề nói với cô rằng bố anh muốn gặp cô, thế nên cô khẽ hỏi: “Chú, có cần gọi Tống Thu Hàn đi cùng không ạ?”

“Không cần, chúng ta gặp mặt ôn chuyện cũ.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Những lời này nghe rất đột ngột, Lâm Xuân Nhi chưa từng gặp Tống Lương Ngọc thì có chuyện cũ nào để ôn? Lâm Xuân Nhi không sợ gặp bố của Tống Thu Hàn, cô thẳng thắn vô tư, không có gì phải sợ, thế nên cô lễ phép trả lời: “Vâng chú Tống, tối nay chúng ta gặp mặt.”

“Tôi mong cô không nói cho Tống Thu Hàn biết chuyện cô gặp tôi. Quan hệ giữa hai bố con tôi không hòa thuận, nếu nó biết tôi lên gặp cô thì sẽ cãi cọ với tôi một trận. Sức khỏe của tôi không tốt, cãi nhau một trận sẽ khiến tôi khó chịu mấy ngày.” Tống Lương Ngọc từ tốn nói: “Mong cô thông cảm.”

“Vâng, cháu đồng ý với chú.”

Lâm Xuân Nhi cúp điện thoại, đi gặp Tống Lương Ngọc.

Mấy ngày nay rối ren, cả người cô đều mệt mỏi. Cô đến quán trà, tìm phòng riêng như đã hẹn, sau đó nhẹ tay gõ cửa ba tiếng.

“Vào đi.” Một giọng nói ôn hòa truyền ra.

Lâm Xuân Nhi đẩy cửa vào phòng, thấy Tống Lương Ngọc ngồi khoanh chân. Ông mặc trang phục Tôn Trung Sơn phục cổ, mái tóc hoa tiêu vừa dày vừa chìn chu, Lâm Xuân Nhi cứ như thấy Tống Thu Hàn lúc tuổi già. Cô đứng ở cửa hơi cúi đầu chào Tống Lương Ngọc: “Cháu chào chú Tống.”

Tống Lương Ngọc ngược mắt nhìn cô, một người phụ nữ vóc dáng khỏe mạnh không son phấn, hoàn toàn khác với cô năm xưa. Ông ta từng gặp cô hồi ấy, béo hơn những cô bé khác một chút, cột tóc đuôi ngựa, có một đôi mắt cười, không khiến người ta chán ghét. Nhưng người với người chú trọng cơ duyên gặp gỡ, mấy lần Tống Lương Ngọc thấy Lâm Xuân Nhi từ xa đều trong tình huống không vui sướng gì nên không có ấn tượng tốt về cô.

“Ngồi đi.” Tống Lương Ngọc chỉ vào bồ đoàn đối diện, sau đó rót một ly trà cho cô. Lâm Xuân Nhi hơi gập ngón tay gõ lên bàn, là đang nói cảm ơn.

“Cô tự giới thiệu chút nhé?” Giọng Tống Lương Ngọc rất ôn hòa, trông như thể không có chút công kích nào.

“Tên của cháu chú Tống cũng biết rồi, tuổi bằng với Tống Thu Hàn, hiện nay là người quản lý chuyên nghiệp của một công ty. Còn lại không biết chú Tống muốn hiểu biết chuyện gì? Cháu nhất định sẽ nói rõ ràng.” Lâm Xuân Nhi rất chân thành, cô không muốn thêm phiền phức cho Tống Thu Hàn.

“Gia đình còn những ai?”

“Người thân lần lượt qua đời, gia đình không còn người thân nữa.”

“Mẹ ruột qua đời vì ung thư, bố ruột qua đời vì tự sát, còn bà nội bị bệnh tim, đúng không?” Cuối cùng Tống Lương Ngọc cũng đặt ly trà xuống bàn, ngược mắt nghiêm túc nhìn Lâm Xuân Nhi. Trái tim Lâm Xuân Nhi như bị thứ gì đó đâm vào, chuyện bố cô qua đời vì tự sát rất ít người biết, ánh mắt của Tống Lương Ngọc cứ như tia X quang

chiếu khắp người cô khiến cô không thể che giấu. Cô gật đầu: “Đúng thế.”

“Mẹ cô bị bệnh từ trong ra ngoài mấy năm, đến sau này thu nhập của gia đình đã sớm không chịu được gánh nặng. Các cô đã giải quyết vấn đề tiền nong như thế nào?”

“Hồi đó cháu còn nhỏ nên không rõ. Chỉ biết gia đình túng quẫn, nhưng dù bố mẹ cháu thắt lưng buộc bụng cỡ nào cũng sẽ chừa lại tiền học phí với tiền ăn cho cháu.”

“Bố cô bị nhiễm trùng đường tiểu, mỗi lần thăm tách đều cần năm trăm tệ, năm đó còn chưa đưa vào bảo hiểm y tế. Sau này ông ta lại bị ung thư tuyến tiền liệt, khoản tiền chữa bệnh này lại đến từ đâu?” Tống Lương Ngọc hỏi cô tiếp.

“Hồi bố cháu bị nhiễm trùng đường tiểu thì cháu đã học đại học, mỗi ngày sau giờ học đều sẽ đi làm thêm, đồng thời viết các loại bản thảo để kiếm tiền, có thể miễn cưỡng chống đỡ được một phần chi phí.”

“Cô biết bố cô khám bệnh rốt cuộc tốn hết bao nhiêu tiền không?”

Lâm Xuân Nhi nhìn ông ta. Có vẻ ông cụ trước mặt cô biết được mọi chuyện, vẻ khinh thường chợt lóe trong mắt ông ta làm mắt Lâm Xuân Nhi bông rớt.

“Xin lỗi chú, cháu không biết.”

Tống Lương Ngọc đã hiểu, tiếp tục ung dung hỏi cô: “Vì sao cô muốn làm công ích?”

“Bởi vì hồi còn đi học sẽ có mạnh thường quân gửi tiền cho cháu mỗi tháng, giúp cháu hoàn thành việc học. Thế nên cháu muốn đền đáp cho xã hội.”

Tống Lương Ngọc gật đầu: “Cô cũng coi như còn lại chút lương tâm

cuối cùng.”

“Cô cũng coi như còn lại chút lương tâm cuối cùng”. Những lời này lưỡi dao đâm sâu vào trái tim Lâm Xuân Nhi, khiến cô nghẹt thở. Ngón tay của cô bấu lên đùi mình, đỏ mặt nhìn Tống Lương Ngọc, đây là thể diện cuối cùng của cô, Tống Lương Ngọc chỉ hỏi mấy câu, nhưng mỗi một câu đều đâm thẳng vào trái tim Lâm Xuân Nhi, đó là năm tháng quá khứ mà cô không muốn quay đầu nhìn lại.

Tống Lương Ngọc lại nhìn cô thật lâu, sau đó cúi đầu châm trà cho mình rồi từ tốn nói: “Mẹ cô bị ung thư, hai năm cuối cùng nhà cô đã không còn lấy ra được một xu nào nữa. Cô lại vô cùng không hiểu chuyện, cả ngày chỉ suy nghĩ tình tình ái ái, muốn kéo Tống Thu Hàn xuống nước. Tôi đã đi tìm bố cô, đưa ra đề nghị sẽ giúp đỡ gia đình cô, sau này mẹ cô qua đời vì bệnh, bố cô cũng bất hạnh đổ bệnh, ông ta lại càng không có sức gánh vác học phí đại học của cô, mùa hè trước khi tôi đón Thu Hàn sang Mỹ, tôi chỉ hơi chần chờ một lát, bố cô đã quỳ trước mặt tôi, sợ tôi không cho ông ta tiền. Bố cô vốn không cần quỳ, dù sao dưới gối nam nhi có hoàng kim, nhưng ông ta vẫn hèn mọn như thế đấy. Gia phong hèn mọn kiểu này có di truyền cho cô không?”

“Tôi chỉ có một yêu cầu, yêu cầu bố cô trông coi cô, đừng ảnh hưởng tới tiền đồ của Tống Thu Hàn. Bố cô đã đồng ý.”

“Hồi cô học đại học, mỗi tháng sẽ nhận được một khoản tiền, từ năm trăm đến tám trăm tệ, người gửi tiền ghi tên là Lương Ngộ, đó là tôi.”

“Tôi rất vui vì thấy cô hồi trước được tôi giúp đỡ nay đã trưởng thành một người có thể diện. Nhưng bây giờ tôi sẽ không cho nhà họ Lâm các cô thêm một xu nào nữa, tôi cũng không cho phép nhà họ Lâm các cô lấy được một xu nào từ trong tay tôi, kể cả Tống Thu Hàn. Tôi đã xem nội dung mà cô viết, cô biết đền ơn đáp nghĩa cũng coi như một loại lương tâm, bây giờ tôi yêu cầu cô báo đáp cho tôi, rời khỏi Tống Thu Hàn, cho thằng bé trở về nước Mỹ tiến tới tiền đồ tươi sáng của nó. Còn cô, sau này tốt hay xấu đều không liên quan tới

tôi.”

Mỗi một câu nói của Tống Lương Ngọc đều băng quơ, nhưng từng câu từng chữ đều mang theo lưỡi dao đâm vào trái tim Lâm Xuân Nhi, khiến trái tim của cô thoáng chốc máu chảy đầm đìa.

“Tôi không làm giao dịch.” Lâm Xuân Nhi nhẹ giọng nói: “Tình cảm của tôi và Tống Thu Hàn không phải là giao dịch.” Cô nhớ lại lời Tống Thu Hàn nói với mình trên máy bay: ‘Năm ấy dòng chữ mà tớ viết trên lưng cậu là tớ yêu cậu.’ Hồi ấy cô tự nhủ với bản thân rằng, bất kể tương lai gặp kiếp nạn hay vất vả thì giờ khắc hiện tại cô đều sẽ xem như một món quà. Nhưng Lâm Xuân Nhi biết, giờ món quà đó đã sắp kết thúc rồi.

“Cô không làm giao dịch, nhưng bố cô đã làm giúp cô. Nếu cô không đồng ý thì tôi cũng không lấy làm lạ, dù sao cô cũng họ Lâm, chắc chắn cũng coi tiền như mạng, không biết liêm sỉ giống hệt bố cô, cho dù sẽ ảnh hưởng tới tiền đồ của người khác.”

“Chú Tống.” Lâm Xuân Nhi ngắt lời ông ta: “Người mất đã qua đời, cho ông ấy được yên nghỉ không được sao? Cho dù năm đó bố tôi từng quỳ dưới chân ông thì tôi cũng không thấy mất mặt.” Cô cố kìm nén nước mắt, đôi mắt đỏ bừng: “Trong lòng tôi, lấy cớ làm việc thiện để sỉ nhục người khác mới là vô liêm sỉ nhất.” Lâm Xuân Nhi đang nghĩ, bố mẹ cô đã qua đời lâu như thế mà hôm nay lại bị kẻ khác đào mồ lên, treo trước cửa thành thị chúng. Sự sỉ nhục trần trụi ấy đủ để đánh tan tinh thần của người khác.

Cô đứng dậy: “Ông sẽ được như ước nguyện, người nhà họ Lâm chúng tôi tự có khí khái, cho dù sự bần cùng từng khiến chúng tôi đau khổ, nhưng sống lưng của chúng tôi chưa từng cong xuống. Tôi không ham một xu một đồng của Tống Thu Hàn, tôi trả anh ấy cho ông, cảm ơn ông năm đó đã khẳng khái mở hầu bao.” Khi tay cô đặt lên tay nắm cửa thì nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Tống Lương Ngọc: “Cô yêu đương với Kiều Hạo Văn cũng được đấy.” Giờ lại tìm một cái cớ để Lâm Xuân Nhi rời khỏi Tống Thu Hàn.

Cô xoay người rời đi, chạy băng băng trên đường. Hai bên lề đường đèn đuốc sáng trưng, người đi đường tất tả, cô bước nhanh trên đường, nhớ tới những năm tháng không nhìn thấy hy vọng ấy.

Khi cô cần nộp học phí, bố mẹ chưa bao giờ chậm trễ. Cô từng nghe mẹ nói thầm với bố rằng: “Không thể khiến Xuân Nhi chịu thiệt được, không thể khiến con bé không dám ngẩng đầu trước mặt bạn bè. Đây không phải hư vinh, đây là lòng tự trọng của con bé.”

Sau khi lên đại học, cô vừa tan học sẽ chạy đến phố đi bộ bên ngoài trường học, trên phố đi bộ có một cửa hàng kinh doanh quần jeans, cô bán quần jeans, mỗi chiếc sẽ được nhận hoa hồng bảy đồng tiền. Cô cười nhẹ nhàng đứng trước cửa hàng, chào mời mỗi một sinh viên đi ngang qua: “Quần jeans đẹp lắm nè!” Một khi có người vào cửa hàng, cô sẽ chu đáo đi tìm quần, ngồi xổm trên mặt đất sửa ống quần giúp người ta; đến buổi tối, các bạn cùng phòng đều đã ngủ, cô lại bật đèn pin viết đủ loại văn chương gửi cho các tạp chí và trang web.

Một khi đến kỳ nghỉ dài hạn, dù có thế nào cô cũng sẽ về nhà, ngồi trên xe lửa màu xanh, không ngại vất vả. Khi ấy bố cô đã rất khó xuống giường đi lại, ngày nào cũng phải chịu nỗi tra tấn đau đớn vô tận. Cô đỡ bộ điện thoại cố định trong nhà, dùng khoản tiền làm thêm đầu tiên của mình mua một chiếc di động nhỏ cho bố. Cô ngồi bên giường dạy ông ấy dùng điện thoại, nói với ông ấy: “Bố đặt điện thoại bên tay, khi nào nhớ con thì gọi điện cho con nhé!”

Cô vẫn còn nhớ bữa cơm cuối cùng mà cô ăn cùng bố, cô lặn lội đường xa vào nhà, nấu sườn xào chua ngọt và thịt chiên xù, còn xào hoa tỏi và cà chua chiên trứng mà bố thích. Cô đỡ bố ngồi vào bàn, cùng bố cụng ly nước lọc. Suốt bữa cơm ấy bố vẫn cười, vẫn nói: “Con gái của bố càng ngày càng xinh đẹp, con gái của bố nhất định phải sống vui vẻ nhé.” Một ngày đó bố không ngừng nói với cô: “Con phải sống vui vẻ nhé, con nhìn mà xem, đời người còn dài lắm, thế giới rất rộng lớn, sau này con có tiền thì ra ngoài thăm thú đi, không

uống công đến với thế gian này một lần. Người thân qua đời chỉ là nỗi đau mà con người nhất định phải trải qua, tất cả mọi người đều không thể tránh khỏi.” Cô bịt miệng bố: “Bố, bố không được nói như thế nữa, hôm trước con chơi bút tiên với bạn cùng phòng, bút tiên nói bố còn có thể sống thêm mười năm.”

Cô vẫn còn nhớ như in lúc cô nhận được cuộc gọi của cảnh sát, xác nhận từng mục thông tin, họ và tên, tuổi, nơi sinh, số chứng minh nhân dân, thêm cả họ và tên của người nhà, sau đó nói với cô: “Cô về nhà một chuyến đi.” Cô cũng không biết là chuyện gì, ngồi lên chuyến xe lửa về quê. Khi cô bước chân vào tòa nhà cao tầng tồi tàn ấy, xuyên qua hành lang âm u dài dòng đi đến trước cửa nhà của mình, thấy chữ “Niêm phong” chói mắt dán trên cửa. Cô nghĩ chắc mình nhìn nhầm rồi, dụi mắt một lần, dòng chữ ấy vẫn còn. Cô đến đồn cảnh sát, thấy cô, chú cảnh sát nói với cô: “Sợ cô sốt ruột đi đường sẽ gặp chuyện nên chúng tôi quyết định báo cho cô khi gặp mặt. Bố cô đã tự sát vào ngày 16 tháng 12, khi lính cứu hỏa chạy vào thì thi thể đã lạnh. Xin chia buồn.” Lâm Xuân Nhi cho rằng mình nghe lầm, lắc đầu: “Bố tôi sẽ không tự sát đâu.”

Cảnh sát mở một đoạn ghi hình cho cô xem, cô thấy lính cứu hỏa phá cửa xông vào nhà, trong nhà bừa bộn, bố cô nằm trong vũng máu, đôi mắt vẫn đang trợn to, dường như còn có tâm nguyện chưa hoàn thành.

Ngày 16 tháng 12, một năm cũ sắp kết thúc, năm mới sắp kéo đến. Mà bố cô lại quyết định rời bỏ thế giới này vào ngày hôm ấy. Quãng ngày ấy, chỉ cần Lâm Xuân Nhi nhắm mắt lại là sẽ thấy vũng máu và đôi mắt trợn trừng của bố, trong lòng cô bị nổ một lỗ thủng, chảy máu ồ ạt. Nhưng cô khóc không thành tiếng. Vào một ngày tuyết phủ đầy rìi, cô rải tro cốt của bố, thấy tro cốt bay khắp đất trời, cuối cùng gào khóc.

Cô không biết bố mẹ đã chịu đựng qua những năm vất vả ấy như thế nào, càng không biết bố đã từng vì cô mà quỳ dưới chân người khác. Bố cô là người kiên cường kiên nghị nào, khi làm việc ông ấy

chưa bao giờ sơ sẩy, chưa bao giờ phạm bất cứ sai lầm nào. Ông ấy thân thiện với mọi người, tính cách lương thiện, chưa bao giờ làm tổn thương người vô tội. Người bố như vậy lại vì cô mà cong đầu gối trước mặt kẻ khác. Khi đó tâm trạng của ông ấy thế nào?

Tâm trạng thế nào đây?

Lần quỳ xuống đó có đánh tan toàn bộ tôn nghiêm của bố không? Khi ông ấy nằm trên giường bệnh ngày qua ngày chờ đợi cái chết, có phải ông đang suy nghĩ: mình không thể liên lụy tới Xuân Nhi, chỉ khi mình chết thì Xuân Nhi mới có thể đi càng xa không?

Lâm Xuân Nhi cảm thấy mình không thể đối mặt với Tống Thu Hàn nữa. Tôn nghiêm của cô lẫn tôn nghiêm của người bố đã khuất sẽ trở nên yếu ớt trước mặt Tống Thu Hàn.

Cô cứ đi cứ đi, mãi đến khi điện thoại của Tống Thu Hàn gọi tới, anh hỏi cô: “Anh làm việc xong rồi, giờ anh đến gặp em nhé?” Lúc này cô mới nhớ, họ đã hẹn trước là đêm nay sẽ đến nhà cô. Cô gửi định vị cho Tống Thu Hàn, sau đó đứng bên đường chờ anh.

Tống Thu Hàn xuống xe, mang theo sự ấm áp như mọi khi. Lâm Xuân Nhi thích sự ấm áp trên người anh, thích tựa vào lòng anh, điều đó khiến cô cảm thấy thiên địa yên tĩnh, vạn vật sinh trưởng. Anh chạy đến trước mặt cô, muốn kéo tay cô, nhưng Lâm Xuân Nhi đưa tay ra sau lưng, lùi về sau hai bước.

“Tống Thu Hàn, em có lời nói với anh.”

“Có chuyện gì lên xe hãy nói, đứng ở đây không lạnh à?” Tống Thu Hàn cười bước lên một bước, muốn kéo cổ tay của cô. Lâm Xuân Nhi lại lùi về sau hai bước.

Cuối cùng Tống Thu Hàn cũng nhận thấy sự khác thường. Anh đứng ở đó, hỏi Lâm Xuân Nhi: “Em muốn nói gì?”

“Chúng ta chia tay đi.”

Lâm Xuân Nhi ngược mắt nhìn Tống Thu Hàn, thấy anh cau mày lại. Tống Thu Hàn từng nói với Lâm Xuân Nhi, anh không thích cô nhắc đến hai từ chia tay, cho dù chỉ là nói đùa cũng không được.

“Mấy ngày nay em quay video bác bỏ tin đồn, định đăng tải khắp mạng vào lúc chín giờ tối nay, nhưng chắc là anh cũng chú ý tới rồi, em không đăng lên. Anh biết tại sao không? Em đột xuất hủy bỏ kế hoạch đề xuất, bởi vì em bỗng cảm thấy rất đáng tiếc. Em dao động rồi, em từng rung động với Kiều Hạng Văn, hơn nữa trải qua chuyện lần này, em bỗng ý thức được anh chỉ là nguyện vọng chưa được thỏa mãn thời niên thiếu của em thôi, không thể gọi là tình yêu. Nhưng đối với Kiều Hạng Văn thì khác, đó là sự rung động chân thật.”

Tống Thu Hàn nhìn môi Lâm Xuân Nhi khép mở, nói những lời làm tổn thương người khác, khiến mùa đông trở nên lạnh thấu xương. Qua một lúc lâu sau, anh mới hỏi cô: “Em nghiêm túc sao?”

“Đúng.”

“Cho dù anh sẵn sàng cho em thời gian để sửa sang lại tình cảm của em, cho dù anh không muốn chia tay với em?”

“Đúng vậy, nhưng em muốn chia tay. Anh cũng biết ít nhiều về con người em rồi đấy, làm việc trước giờ không dây dưa lằng nhằng, yêu chính là yêu, không yêu là không yêu, lúc yêu thì như thiêu thân lao đầu vào lửa, còn nếu đã không yêu sẽ chẳng muốn sống chung dù chỉ một giây. Em hy vọng chúng ta có thể kết thúc trong hòa bình.”

Đôi mắt Tống Thu Hàn hơi đỏ: “Lâm Xuân Nhi, hôm nay em đã gặp những ai?”

“Sau khi đi công tác về em đi gặp Viên Như, Viên Như tự sát, nằm trong phòng bệnh chăm sóc đặc biệt. Sau đó là anh.”

“Chúng ta về nhà nói chuyện được không?” Tống Thu Hàn bước tới muốn ôm vai Lâm Xuân Nhi. Anh muốn ôm cô, ôm cô rồi thì cảm giác đau lòng này sẽ vơi bớt, nhưng Lâm Xuân Nhi lại đẩy anh ra, cô bình tĩnh nói từng câu từng từ: “Sao anh không hiểu vậy hả? Em muốn chia tay, không muốn có bất cứ tiếp xúc cơ thể với anh! Anh đừng dây dưa với em! Đừng làm em ghét anh!”

Tay của Tống Thu Hàn lơ lửng ở đó, không lâu trước đó họ mới ôm nhau, Lâm Xuân Nhi nói với anh: “Em yêu anh đến chết.”

“Lâm Xuân Nhi, anh đã nói với em rồi, trên đời này không có bất cứ ai có thể ngăn cản anh yêu em, cho dù chính anh cũng không được, chỉ có em mới làm được. Cho nên bây giờ em nói thật với anh đi, em thật sự đã yêu Kiều Hạng Văn rồi ư?”

Hàm răng của Lâm Xuân Nhi run lên, cổ phun ra một chữ: “Đúng.”

“Em có chắc là muốn chia tay với anh không?”

“Có.”

Tống Thu Hàn gật đầu: “Được, Lâm Xuân Nhi, anh cảm ơn em, cảm ơn em đã cho anh chứng kiến được sự xấu xí của thế giới người trưởng thành.” Tống Thu Hàn xoay người rời đi, anh không muốn nói bất cứ câu nào làm tổn thương Lâm Xuân Nhi, cho dù bây giờ Lâm Xuân Nhi nói với anh rằng cô đã yêu người khác, anh cũng không nở nói một câu nặng lời. Nhưng trong mắt anh lại ầng ậng nước mắt, cảm giác quá khó chịu.

Lâm Xuân Nhi tận mắt thấy Tống Thu Hàn càng chạy càng xa, cô suy sụp đuối theo mấy bước, bên tai vang lên lời nói của Tống Lương Ngọc: ‘Chắc chắn cô cũng sẽ coi tiền như mạng, không biết liêm sỉ như bố cô, cho dù làm vậy sẽ hủy hoại tiền đồ của người khác’. Mấy năm nay Lâm Xuân Nhi nghênh đón bạn bè rồi lại tiễn bạn bè đi, lúc nào cũng sẽ nói: “Chúc cậu có tiền đồ tươi sáng.” Cô cắn chặt hàm răng kìm nén xúc động tiến lên ôm anh, tận mắt chứng kiến Tống

Thu Hàn một thân ấm áp bọc đầy sương giá.

Tống Thu Hàn rời đi, còn cô tựa vào thân cây, cảm thấy không thể đứng dậy đi được nữa. Điện thoại vang lên, cô thở hắt ra một hơi rồi nghe thấy Cáp Ngô Lặc nói: “Ông La San đã ngồi trên máy bay đến Tân Cương rồi, nhưng bà La San... vừa qua đời.” Tâm nguyện cả đời, chưa được toại nguyện, từ nay âm dương cách đôi bờ.

Lâm Xuân Nhi bỗng không kìm được run rẩy, cuối cùng im lặng khóc nấc lên trong đêm dài vắng tanh.

Chương 86

Xe của Tống Thu Hàn chạy băng băng trên đường cái, giã phanh thắng gấp trước đèn đỏ ở ngã tư đường, nhớ tới ngày hôm ấy Lâm Xuân Nhi giận lẹ nói với anh: “Em biết anh không bận tâm tới sống chết, nhưng khi anh khiêu chiến với sinh mệnh, xin anh thỉnh thoảng hãy nhớ đến em, em là một kẻ hèn nhát, không thể chịu được cảnh chia lìa thêm lần nữa.”

Anh lau mặt, đỗ xe ở ven đường, bắt buộc mình hít sâu một hơi, cố kìm nén không quay lại tìm cô, lấy di động trả lời bức thư điện tử kia: “Tôi đã bàn giao xong công việc ở khu vực Trung Quốc rồi, trong tuần này có thể trở về trụ sở phục chức.”

...

Lâm Xuân Nhi hoảng hốt đứng bên đường. Cô đã ngừng khóc từ lâu, nhưng trong lòng lại quặn thắt không chịu nổi, ngón tay mấy lần đặt lên số điện thoại của Tống Thu Hàn, nhưng cuối cùng vẫn không gọi đi.

Cuộc gọi của Tiêu Muội bất ngờ gọi tới, cô run tay bắt máy, khàn giọng hỏi cô ấy: “Có chuyện gì vậy?”

“Vừa rồi Trần Khoan Niên nói với tớ, Tống Thu Hàn quyết định về Mỹ.”

Trong lòng Lâm Xuân Nhi lại dâng lên bão tố, cô cảm thấy trái tim của mình sắp hoang toàn rồi: “Khi nào?”

“Anh ấy sắp về nước Mỹ mà cậu không biết à? Ngày kia sẽ về.”

Nước mắt của Lâm Xuân Nhi rơi xuống mà không hề báo trước. Cô nức nở nói với Tiêu Muội: “Cậu có thể đến đón tớ được không? Tớ không tìm thấy đường về nhà nữa rồi.”

Khi Tiêu Muội chạy đến nơi thì thấy Lâm Xuân Nhi ngồi ven đường, như vừa trải qua một hồi sương giá. Lần trước cô ấy thấy Lâm Xuân Nhi như vậy là năm bố cô qua đời, cô ấy tìm được cô trong căn nhà cũ của cô, không ra hình người. Cô ấy đưa Lâm Xuân Nhi về nhà mình, đưa quần áo mới, đồ ăn vặt của mình hết cho cô, cùng cô vượt qua quãng thời gian vất vả ấy.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lần này Tiêu Muội vẫn không hỏi nhiều, chỉ bước tới ôm cô: “Đi thôi, chúng ta về nhà nào.”

Suốt đường Lâm Xuân Nhi không nói gì, vừa vào nhà đã lập tức nằm lên giường.

Tiêu Muội ngồi bên giường cô, hỏi cô: “Có cần gọi Tống Thu Hàn đến không?”

“Đừng.” Lâm Xuân Nhi giữ chặt cô ấy: “Bọn tớ đã chia tay rồi, đừng gọi Tống Thu Hàn, cũng đừng nói với Trần Khoan Niên, được không? Xin cậu đấy.”

“Được.”

Bàn tay Tiêu Muội đặt lên gò má Lâm Xuân Nhi, gò má của cô nóng bỏng, hình như cô ốm rồi. Cô ấy bèn đứng dậy nấu mì cho cô. Khi bị ốm Lâm Xuân Nhi thích ăn mì cà chua nhất, mì phải nấu thật mềm, nước lèo phải đậm vị, Tiêu Muội đã sớm quen tay hay việc, sau đó bưng tô mì đến bên giường Lâm Xuân Nhi, dỗ cô: “Ngoan nào, cậu ngồi dậy đi, chúng ta ăn chút mì rồi lại uống thuốc.”

“Nhưng tớ không muốn ăn.”

“Là ai bảo kệ mẹ bọn đàn ông? Chia tay thì chia tay thôi.” Tiêu Muội cười khế: “Cậu dậy ăn cơm đi, không thì tớ sẽ gọi điện cho bí thư để bí thư mắng cậu.” Bí thư là biệt hiệu của mẹ Tiêu Muội, hồi Tiêu Muội học cấp ba chơi thân với Lâm Xuân Nhi, thường xuyên dẫn Lâm Xuân Nhi về nhà. Bí thư thích Lâm Xuân Nhi, sau khi cô mất bố, bà ấy lại càng coi cô như con gái của mình.

Lâm Xuân Nhi ngồi dậy, lắc đầu: “Đừng, tớ ăn.” Nhưng cô nâng tay lên rồi lại buông xuống, lại bắt đầu đùa giỡn Tiêu Muội: “Đút cho tớ đi.” Tiêu Muội nhận lấy đôi đũa, gắp một miếng mì sợi rồi nói với cô: “A...” Bảo cô há miệng.

Lâm Xuân Nhi ăn từng miếng mì, Tiêu Muội lại lấy thuốc hạ sốt cho cô uống, sau đó thay đồ ngủ nằm bên cạnh cô.

“Có thể kể cho tớ nghe được không?” Tiêu Muội hỏi cô.

“Không được.” Những chuyện ấy Lâm Xuân Nhi không muốn nhớ lại lần nữa. Cô đỏ mắt quay sang nhìn Tiêu Muội: “Sang năm Trần Khoan Niên sẽ về nước Mỹ hả?”

“Ừ, nói là định đặt vé ngày kia sẽ đi cùng Tống Thu Hàn luôn.”

Tảng đá trong lòng Lâm Xuân Nhi buông xuống. Trần Khoan Niên cũng đi cùng thì có thể chăm sóc cho Tống Thu Hàn. Người kiên cường như Tống Thu Hàn, trở về một khoảng thời gian sẽ hoàn toàn khỏi hẳn, sau đó bước tới tiền đồ của anh, rồi lại tìm một cô gái mà anh thích để kết hôn, gia đình hòa thuận, vạn sự như ý. Sẽ không khó đâu.

Di động của Tiêu Muội đổ chuông, cô ấy lấy di động ra: “Í, bí thư vẫn chưa ngủ cơ à?” Cô ấy đang diễn kịch cho Lâm Xuân Nhi xem, lúc nấu mì cô ấy đã lén lút nhắn tin cho mẹ mình: “Xuân Nhi gặp phải

khúc mắc không thể vượt qua, mẹ giúp cậu ấy đi.”

Tiêu Muội bắt máy, làm nũng với mẹ: “Đã khuya thế này rồi, không cho người ta ngủ à?”

Bí thư cười sang sảng: “Đấu địa chủ thua mấy ván, con cho mẹ xem con gái Xuân Nhi của mẹ nào.”

“Con gái Xuân Nhi của mẹ đang bị ốm đây này.”

“Thế thì mẹ lại càng phải xem.”

Tiêu Muội quay sang hỏi Lâm Xuân Nhi: “Có nói chuyện với bí thư không?”

“Có.”

Tiêu Muội đưa điện thoại sang, đầu của hai người kề sát bên nhau, trong điện thoại là một bà cụ rõ ràng trông rất hiền lành, đang cười nhìn họ. Thấy đôi mắt sưng tấy của Lâm Xuân Nhi, bà hỏi: “Xuân Nhi của dì không sao chứ?”

Lâm Xuân Nhi lắc đầu rồi lại gật đầu, nước mắt lập tức rơi xuống. Hôm nay cô bị rút gân lột xương, nỗi đau này khiến cô sắp không chịu nổi nữa.

“Có muốn ăn sườn xào chua ngọt với thịt thăn xào măng của dì không?” Bí thư hỏi cô.

“Muốn ạ.”

“Thế để bây giờ dì đi mua vé, hai đứa ngủ trước đi.” Đến khi cúp điện thoại, Tiêu Muội cười nói: “Bí thư nhà ta lại nổi tính làm gì cũng muốn làm ngay rồi.”

Lâm Xuân Nhi hơi buồn ngủ, nắm chặt tay Tiêu Muội nói: “Cảm ơn

cậu.”

Hai tay Tiêu Muội cầm tay cô, nói: “Lúc nào cũng là cậu chăm sóc tớ, dẫn đường cho tớ. Tớ trả lại những lời mà trước kia cậu từng nói với tớ cho cậu, chưa bao giờ có ai thật sự vững như thành đồng, nếu gặp phải chuyện không thể vượt qua thì cứ khóc một lần càn quấy một lần, hôm sau mặt trời vẫn mọc như thường, cuộc sống vẫn phải tiếp tục bươn chải. Đêm nay tớ đồng ý cho cậu đau khổ, nhưng ngày mai ai ức hiếp cậu, chúng ta sẽ ức hiếp lại kẻ đó.”

Không ức hiếp lại được, Lâm Xuân Nhi thầm nói, đó là bố của Tống Thu Hàn. Dù ông ta nói gì, từng làm việc gì thì ông ta cũng từng có ơn với tớ. Sức khỏe ông ta không được tốt, tớ cứ phải đưa ông ta vào ICU rồi đưa vào quan tài mới buông tha sao? Nhưng cô vẫn gật đầu: “Ngày mai thức dậy, tớ vẫn sẽ là một trang hảo hán.”

Khi cô tỉnh dậy đã là chiều hôm sau, trong phòng bếp vô cùng náo nhiệt. Cô đứng dậy ra ngoài xem, thấy bí thư đang bận rộn trong bếp, thấy cô đứng dậy thì đẩy cô nằm về trên giường: “Cứ nằm đi.”

Lâm Xuân Nhi làm nũng với bà ấy: “Không đâu ạ.” Cô tựa đầu vào vai bà ấy: “Con còn tưởng dì nói đùa chứ.”

“Dì nói đùa với mấy đứa vịt giời tụi bay bao giờ? Đúng lúc gần đây dì đang ngứa mắt ông già kia, ra ngoài giải sầu một chuyến cũng tốt.” Bí thư lưu loát chặt xương sườn bỏ vào nồi rán lên, sau đó quay sang nhéo má Xuân Nhi: “Chuyện lớn cỡ nào thế hả? Bé con?”

“Là con không có tiền đồ.”

“Xí! Xuân Nhi nhà mình có tiền đồ nhất!” Rõ ràng Bí thư không ủng hộ: “Con nhìn Xuân Nhi nhà mình đi, xuất thân từ thành phố hạng ba của chúng ta đến thành phố lớn, quản lý một công ty lớn cỡ này, còn làm nhiều việc tốt như thế, sao lại bảo là không có tiền đồ? Những kẻ nói con không có tiền đồ đều là lũ xàm ngôn! Nếu dám đứng trước mặt dì, dì sẽ dùng thìa xào đồ ăn này đánh chết nó luôn.”

“Đúng, hất cả dầu sôi lên mặt kẻ đó nữa!” Tiêu Muội đứng ở cửa phòng bếp, mấy người cười ra tiếng.

Thực ra Lâm Xuân Nhi biết mình có thể vượt qua được. Mới đó Tống Thu Hàn đã quay về luôn, hai người cũng chỉ yêu nhau trong thời gian ngắn ngủi, nếu đặt trong cuộc đời dài đằng đẵng của con người thì thậm chí còn không đáng nhắc đến. Cô chỉ không chấp nhận được việc bố của Tống Thu Hàn lại sỉ nhục bố mình, sỉ nhục mình như thế. Mà cô lại không muốn vạch trần vết thương năm xưa cho Tống Thu Hàn thấy, đây là lần đầu tiên trong đời cô làm kẻ trốn chạy. Huống chi, Tống Thu Hàn ở nước Mỹ thật sự có tiền đồ rộng mở, đã sớm trải đường sẵn sàng cho anh rồi, chỉ cần anh đi từng bước là được, đời này của anh có thể giảm bớt rất nhiều khó khăn.

Bí thư nấu cơm rất ngon, cực kỳ ngon. Năm ấy Lâm Xuân Nhi cứ như mất hồn, không ăn được một hạt gạo, chỉ thu lu trong phòng Tiêu Muội không chịu đi đâu. Bí thư đổi đủ các món nấu cơm cho cô. Có một ngày cô đi vệ sinh, nghe thấy bí thư nói chuyện với bố của Tiêu Muội trong nhà bếp: “Con bé đáng thương thế này, không ăn một miếng cơm nào cả, ông ra ngoài mua thêm món khác đi, món nào tôi cũng nấu một ít.” Tình thân mà cả đời này Lâm Xuân Nhi cho rằng mình sẽ không còn cơ hội có được bỗng chốc bao phủ cô. Tối hôm đó cô ăn rất nhiều, bí thư rất vui, không nhịn được mà nhéo má Lâm Xuân Nhi: “Khuôn mặt nhỏ nhắn này cứ phải mუმ mუმ lên trông mới xinh.”

Lâm Xuân Nhi cúi đầu, nước mắt rơi xuống bát, bí thư cuống lên: “Ôi chao ơi, có phải dì nhéo đau con không? Tay của dì không biết nặng nhẹ, dì...”

Lâm Xuân Nhi cầm tay bí thư dán lên mặt mình, ngược mắt nhìn bà ấy. Cô gái mới hai mươi tuổi nhưng nỗi đau trong mắt lại như muốn nhấn chìm người ta đến nghẹt thở. Đôi mắt bí thư đỏ hoe, nói với cô: “Không sao đâu Xuân Nhi, về sau nơi này chính là nhà của con.”

Mà nay Lâm Xuân Nhi đã không còn là cô của năm ấy nữa, khi đó cô yếu ớt đến mức không chịu được một kích.

Bí thư nấu cơm rất ngon, Lâm Xuân Nhi chăm mắt ăn cơm cả buổi tối, lúc này mới cảm thấy hòa hoãn lại một chút. Bố cô thích sườn xào chua ngọt, Lâm Xuân Nhi cũng di truyền sở thích của bố. Bí thư biết lượng cơm ăn của cô nên còn cố ý nấu hai đĩa, muốn cho cô ăn hết một đĩa, vừa nhìn cô ăn vừa nói: “Ngày mai là ngày đón ông Táo, hết Tết dì mới về.”

“Mẹ không cần bố con nữa à?” Tiêu Muội hỏi bà ấy.

“Cho lão già đó tự chơi một mình đi. Người ở quê đông như thế, ông ấy còn ước gì mẹ không lái nhái bên tai ông ấy chứ. Năm nay mẹ ở lại đây ăn Tết với hai cô con gái của mẹ, ba người phụ nữ chúng ta chơi lớn một lần đi.” Bí thư nháy mắt với Lâm Xuân Nhi.

“Chơi lớn gì ạ?” Tiêu Muội hỏi bà ấy.

“Chúng ta tới Thái Lan mát xa!” Bí thư nói đùa.

...

Cuối cùng Lâm Xuân Nhi cũng nở nụ cười.

Ăn cơm xong, bí thư lại đẩy Lâm Xuân Nhi lên giường nằm, dặn dò cô: “Không được làm việc đâu đấy, dưỡng bệnh cho cẩn thận.”

“Nhưng con có bị sao đâu.”

“Sao lại không bị sao? Mặt con còn trắng bệch kia kìa! Con dám bật máy tính lên là dì sẽ liều mạng với con đấy.”

Lâm Xuân Nhi hết cách với bà ấy, đành phải gọi điện thoại cho Tiểu Hỷ, nói nếu có việc gấp thì gọi cô, sau đó nằm thừ trên giường chẳng có gì làm. Đảo mắt thấy cửa trượt của tủ đồ bị mở ra, bên trong treo

một bộ đồ ngủ nam màu lam đậm, cô mua cho Tống Thu Hàn mặc. Bộ đồ đó không có một nếp nhăn, cô đã nghiêm túc ủi phẳng; đôi tất mua cho Tống Thu Hàn đặt trong ngăn tủ đầu giường, từng đôi được cuộn ngay ngắn chỉnh tề; không chỉ có thế, trên ngăn kéo đầu giường của cô còn bỏ bao cao su.

Cả đời cô chỉ toàn tâm toàn ý yêu anh như vậy, quyết định muốn đi tiếp với anh, cho dù cô vô cùng e ngại mối quan hệ thân mật. Cô rất nhớ Tống Thu Hàn, cô chưa bao giờ nhớ nhưng một người đàn ông đến thế, không biết khi nào nỗi nhớ sâu sắc ấy sẽ phai nhạt, nhưng cô rất nhớ anh.

Lâm Xuân Nhi mở di động, thấy bức ảnh chụp chung vào ngày giao thừa của họ. Tống Thu Hàn cười rất vui vẻ, ánh sáng êm dịu trong mắt thắm vào người cô. Cô nhìn thật lâu, nghĩ đến chuyện cả đời này cô sẽ không bao giờ được chụp ảnh chung với anh nữa, lại hơi đau buồn.

Khi cô đang trần trọc trên giường thì Tống Thu Hàn đang thu dọn hành lý trong nhà. Anh đã cả ngày không nói năng câu gì rồi.

Thấy hành lý của anh rất đơn giản ít đồ, dì Thượng hỏi: “Về bên kia rồi mua tiếp hả?”

“Vâng.” Tống Thu Hàn đáp một tiếng, chỉ đưng quần áo và đồ dùng cá nhân của mình.

Tống Lương Ngọc đi vào phòng anh, thấy hành lý của anh nhẹ nhàng thì cũng hỏi anh: “Không mang theo mấy món à?”

“Con không.”

“Về bên đó mua cũng được.” Tống Lương Ngọc đi đến trước mặt Tống Thu Hàn, hiếm khi vỗ vai anh, đặt tay lên vai anh rồi nắm mạnh: “Con có thể đưa ra quyết định này, bố rất vui mừng.”

“Tiền đồ quan trọng.” Tống Thu Hàn đáp lại ông ta một câu, sau đó nói với ông ta: “Con hơi mệt rồi, muốn ngủ một lát.”

Chương 87

“Bố và dì Thượng cũng đổi vé máy bay ngày mai, đi cùng con.” Tống Lương Ngọc nói.

“Chẳng phải còn chưa gặp bạn cũ à?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Bạn cũ đi chơi rồi, để lần sau vậy.”

Tống Thu Hàn ngẩng đầu nhìn ông ta, không nói thêm câu nào. Anh đứng dậy rời khỏi phòng ngủ, lấy chiếc bình nước kia, khi cất vào ba lô chợt nhớ tới dáng vẻ của Lâm Xuân Nhi khi trả bình cho anh, cô kéo anh lùi về sau mấy bước, miệng đếm: một hai ba bốn, chiếc cửa sổ thứ năm, cậu ở đây chờ tớ nhé!

Tới khi anh thu dọn xong xuôi thì thấy Kiều Hận Văn bác bỏ tin đồn. Anh ta thản nhiên đứng trước mấy chục công ty truyền thông, không dùng bản thảo của công ty xử lý khủng hoảng truyền thông mà Tống Thu Hàn tìm cho anh ta, chỉ nói: “Không phải sự thật, tôi đang chuẩn bị dựa vào kiện cáo để kiếm lời một trận đây. Truyền thông nhà ai từng chia sẻ thông tin giả ấy có thể chủ động liên lạc với tôi để giải quyết riêng tư, nói không chừng có thể đền bù ít đi một chút.” Mặt anh ta nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao chèn ép bầu không khí hóng hớt chung quanh, sau đó xoay người rời đi.

...

Đa số người trưởng thành chia tay đều rất thể diện, ví dụ như Tống

Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi. Họ tiến hành một cuộc chia tay lý trí, không nói thêm một câu vô nghĩa, ngày đó đi là đi luôn, sau này không nói chuyện nữa.

Lúc máy bay bay lên không trung, Tống Thu Hàn nhìn ra ngoài cửa sổ, cẩn thận phân biệt khu vực sinh sống của Lâm Xuân Nhi. Nhưng thành phố này rộng lớn vô ngần, anh tìm thật lâu, mãi cho tới khi máy bay bay lên tầng mây vẫn không tìm thấy. Không biết giờ Lâm Xuân Nhi đang làm gì? Có lẽ đang tắt bật làm việc, hoặc là cùng bạn thân nào đó chạy đến một bữa tiệc xã giao có giá trị. Khi cô thích một người, bất kể cách bao xa cũng sẽ đi gặp người ấy, sợ người ta chờ mình. Tống Thu Hàn biết, bởi vì cô cũng từng mang theo mồ hôi trên trán chạy về phía anh.

Khóe mắt Tống Thu Hàn hơi ươn ướt, anh không thể nói rõ tâm trạng của mình, trong lòng anh biết Lâm Xuân Nhi không phải là người như vậy, nhưng lại oán trách cô dễ dàng đẩy anh ra. Trần Khoan Niên ngồi bên cạnh anh, khẽ hỏi: “Luyến tiếc à?”

“Không.”

“Vậy sao cậu cứ nhìn ra ngoài trời thế?”

“Ngắm phong cảnh thôi.”

Trần Khoan Niên hơi trầm tư, sau đó nói: “Mẹ của Tiêu Muội đến đây, hồi học cấp ba chắc cậu cũng từng gặp bà ấy, là một vị phụ huynh rất đáng yêu, làm bí thư trong một nhà máy, nói là đến đây nấu cơm cho họ, đến Tết sẽ dẫn họ sang Thái Lan mát xa.”

“Ừ.”

“Cậu không tò mò Lâm Xuân Nhi có buồn hay không hả?”

“Không tò mò.”

“Ơ.”

...

Lâm Xuân Nhi đạp xe đến chợ hoa.

Trước giao thừa, chợ hoa biển người tấp nập, cô chen chúc trong đám đông thật lâu cũng chỉ để mua một chậu hoa thủy tiên. Cô chọn một lúc lâu, thủy tiên xanh lá mạ, trên đỉnh là mấy nụ hoa trắng nõn, đến đêm giao thừa hẳn là sẽ nở rộ. Cô lại chọn một bó hoa hướng dương thật to, bảo chủ quán cột lên lưng giúp cô, trông cứ như một thanh kiếm sắc bén. Cô đạp xe về nhà, nhận thấy một chiếc xe hơi cứ chầm chậm đi theo sau, thế là cô dừng lại nhìn chiếc xe ấy.

Một người bước xuống xe, không ngờ lại là Khương Phương Lộ đã lâu không gặp.

“Sao anh lại ở đây?” Lâm Xuân Nhi hỏi anh ta: “Năm nay không về nhà ăn Tết à?”

“Không về.” Khương Phương Lộ chỉ vào bó hoa sau lưng cô, cười nói: “Cô có chắc sau khi về nhà mấy đóa hoa kia sẽ không chết cồng không?”

“Không đâu.” Lâm Xuân Nhi đưa tay ra sau lưng rút một bông hoa đưa cho anh: “Nè, tặng anh, chúc anh năm mới vui vẻ.”

Khương Phương Lộ nhận lấy bông hoa hướng dương màu cam, đặt trước mũi người mùi: “Thơm đấy. Ngày Tết có muốn uống chút rượu không?”

“Uống chút rượu cũng được, nhưng tôi phải đưa hoa về nhà.”

“Vậy gặp mặt ở khu chung cư của cô đi!” Khương Phương Lộ lên xe, đặt bông hoa lên ghế lái phụ, lại cảm thấy không ổn, bèn kẹp trên gương chiếu hậu. Đến khi anh ta ngẩng đầu lên thì Lâm Xuân Nhi

chỉ còn lại bóng lưng, đạp xe chạy nhanh.

Nhìn một lát, khoe miệng Khương Phương Lộ hiện lên ý cười, sau đó bắt đầu dĩ lắc đầu.

Lâm Xuân Nhi dẫn Khương Phương Lộ đi uống rượu trắng. Hai người tìm một quán rượu rồi ngồi vào trong đó, mỗi người một chai rượu trắng bắt đầu uống cùng nhau. Hôm nay tửu lượng của cô cao, mấy chai rượu trắng vào bụng mà không có phản ứng gì, chỉ vào chai rượu rồi hỏi Khương Phương Lộ: “Anh nói xem có phải đây là rượu giả không?”

“Không có chuyện đó đâu. Có phải cô có tâm sự gì không?”

“Tôi không có. Hôm qua tôi còn tung hoành tám phương lúc làm việc ấy chứ. Tiết Lộ Dao của công ty Trường Dã không biết tìm đâu ra số điện thoại của tôi, tôi còn đang họp thì anh ta gọi điện thoại tới, hỏi tôi có thể giải quyết riêng tư được không. Tôi bảo không được, nếu không bồi thường thì tôi sẽ tăng giá, anh ta cũng có vẻ tốt tính, đồng ý liên hệ, bảo là anh ta sẽ liên lạc với anh để bàn chuyện bồi thường. Thế cuối cùng anh ta có liên lạc với anh không?”

“Liên lạc rồi, đã bắt đầu tiến hành thủ tục theo pháp luật, hôm nay tôi đã nói với Tiểu Hỷ.” Khương Phương Lộ giơ ngón cái với cô: “Cô cũng thật lợi hại, Tiết Lộ Dao nổi tiếng là khó chơi, thế mà cô có thể giải quyết vụ kiện này một cách nhanh chóng.”

“Không phải tôi giải quyết.” Lâm Xuân Nhi chống má nói: “Trong lòng tôi biết rõ mà. Tiết Lộ Dao chỉ nể mặt Tống Thu Hàn thôi.”

“Bạn trai cô à...” Khương Phương Lộ bình tĩnh nói.

Anh ta nói vậy, Lâm Xuân Nhi ngẩn người, lấy di động ra mở vòng bạn bè của Tống Thu Hàn, thấy bài đăng về cô vẫn còn, không ngờ anh vẫn không xóa nó đi. Thế là cô đặt di động lên bàn, cười với Khương Phương Lộ.

“Tổng Thu Hàn được đẩy, đau lòng cho cô lắm. Sau khi xảy ra chuyện của cô với Kiều Hạng Văn, anh ta đã liên lạc với tôi ngay lập tức, yêu cầu tôi phát giấy mời luật sư, còn tìm đội ngũ xử lý khủng hoảng truyền thông đắt đỏ để viết bản thảo đính chính tin đồn cho Kiều Hạng Văn. Nào ngờ thằng ranh Kiều Hạng Văn kia lại không diễn theo kịch bản, nói hai câu bật cánh phóng viên tanh tách. Tôi và Tổng Thu Hàn đã hợp tác với nhau mấy năm, chưa bao giờ thấy anh ta cáu giận như lần này.”

“Ừm.” Lâm Xuân Nhi vẫn giữ nguyên tư thế cũ, “ừ” một tiếng: “Khen tiếp đi.”

“Hồi trước anh ta vừa về nước đã bị tung tin đồn tình cảm với Viên Như, lúc đó xử lý quyết đoán dứt khoát lắm. Những chuyện này anh ta không nói với cô à?”

Lâm Xuân Nhi lắc đầu: “Không.”

“Tóm lại tôi kính trọng Tổng Thu Hàn là đàn ông đích thực.”

“Ừ.”

Lâm Xuân Nhi vẫn giữ nguyên tư thế, nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ điều gì. Ngày Tổng Thu Hàn rời đi, Lâm Xuân Nhi đã trở về làm việc, cô mở mấy cuộc họp trong công ty, rồi lại gặp mặt hai khách hàng từ xa, mỗi khi vô tình giương mắt nhìn lên bầu trời, thấy một chiếc máy bay bay qua sẽ nghĩ có phải đó là chuyến bay của Tổng Thu Hàn không. Cô cho rằng mình sẽ đau khổ rất lâu, cô thấy người khác chia tay thật sự mất nửa cái mạng, nhưng cô không như thế. Cô chỉ đau đớn đúng một ngày, hôm sau lập tức khỏi hẳn, nhẹ bẫng như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tổng Thu Hàn cũng kiên quyết, sau đêm hôm ấy không còn tin tức gì nữa, lúc rời đi cũng không chào hỏi tiếng nào. Anh nói cảm ơn Lâm Xuân Nhi đã giúp anh được chứng kiến sự xấu xí của thế giới người

lớn, một người trong lòng không che giấu sự dơ bẩn như Tống Thu Hàn, nhất định đã hối hận vì yêu cô lắm nhỉ? Lâm Xuân Nhi lại gọi thêm một chai rượu trắng, miệng lẩm bẩm: “Rượu này trăm phần trăm là giả.”

Khương Phương Lộ đề lên chai rượu: “Hôm nay cô hơi là lạ.”

Lâm Xuân Nhi nhún vai: “Mỗi tháng đều có mấy ngày như vậy mà.”

“Không tâm sự với tôi à?”

“Đều nằm trong rượu cả rồi. Chẳng phải tôi đã nói rồi sao? Bạn thân uống rượu, bất kể nguyên do, chỉ cần tận hưởng.”

“Vậy thì cô ăn miếng cơm đã rồi hẵng tận hưởng, cả buổi rồi không thấy cô động đũa lần nào.”

Lâm Xuân Nhi lột vỏ một con tôm sú rồi ăn, sau đó lại bắt đầu uống rượu, cuối cùng khi nhận thấy mình đã choáng váng, cô không chịu uống nữa. Cô không muốn thêm phiền phức cho người khác, bèn lấy di động tự đặt một chiếc xe, sau đó đồng bộ thông tin của taxi cho Khương Phương Lộ: “Xảy ra chuyện gì thì tìm chiếc xe này nhé.” Rồi cô đứng dậy.

Uống rượu gặp gió, men say sẽ ùa lên, nhưng cô vẫn tỉnh táo lên xe và xuống xe, cũng nhớ rõ nhà mình ở đâu, còn có thể tự mở cửa. Cô vẫn nhớ đánh răng rửa mặt, thậm chí vẫn nhớ lời nói của bí thư với mình: “Con nhóc chết tiệt này, lần sau còn uống nhiều như thế thì chịu gia pháp biết chưa!” Sau đó cô không còn nhớ gì nữa.

Lâm Xuân Nhi không nhớ cô ôm bí thư khóc một trận, rồi lại ôm Tiêu Muội khóc một trận, lấy di động ra nói với họ: “Tống Thu Hàn không xóa bài đăng trong vòng bạn bè, ý anh ấy là sao đây? Con phải gọi điện thoại hỏi anh ấy cái đã.” Tiêu Muội lập tức giật điện thoại của cô, lý do giống hệt lúc trước Lâm Xuân Nhi giấu điện thoại của cô ấy: sợ cô tỉnh dậy sẽ hối hận. Cô giày vò cả đêm, nôn mửa tới nửa đêm,

khó chịu hơn nửa đêm, hôm sau ngủ một mạch đến giữa trưa, đến khi mở mắt ra lập tức cảm thấy mình được hồi sinh.

Bí thư đang chuẩn bị bữa cơm đoàn viên lách cách leng keng trong nhà bếp, Lâm Xuân Nhi đứng dậy giúp một tay.

Tiêu Muội chui trong phòng Lâm Xuân Nhi gọi điện thoại video với Trần Khoan Niên, sợ bị bí thư bắt gặp nên còn khóa trái cửa. Thấy bên phía Trần Khoan Niên vô cùng náo nhiệt, cô ấy bèn hỏi: “Anh đang ở đâu thế?”

“Hôm nay khu người Hoa có hoạt động, anh với Tống Thu Hàn đều bị kéo đến ăn mừng giao thừa.” Trần Khoan Niên chuyển camera về phía Tống Thu Hàn, anh đang ngồi một mình, Trần Khoan Niên gọi anh: “Lại đây nào cậu chủ Tống, chào cô bé nhà tôi một câu đi.”

Tống Thu Hàn quay đầu sang, thấy sắc màu ấm sau lưng Tiêu Muội trong màn hình. Anh biết nơi đó, là phòng của Lâm Xuân Nhi, bèn vẫy tay với Tiêu Muội rồi quay đầu đi.

Trần Khoan Niên đá vào chân anh một cái, muốn bảo anh nói chuyện, anh lại dịch ra xa một chút, ngồi xem Gala Đêm Xuân. Nhóm người lớn đang chơi bài bridge, luận bàn nấu nướng, trao đổi hàng xa xỉ, mấy thứ này Tống Thu Hàn đều không có hứng thú. Trần Khoan Niên và Tiêu Muội trò chuyện một lúc lâu, Tống Thu Hàn nghe thấy giọng nói ấm áp của Lâm Xuân Nhi cách ván cửa: “Ăn sủi cảo thôi! Mau lên!”

Tiêu Muội thè lưỡi với Trần Khoan Niên: “Phải cúp máy rồi, bọn em phải đi ăn sủi cảo đây!”

Trần Khoan Niên cúp điện thoại, nói với Tống Thu Hàn: “Chia tay thì cả đời không quay lại với nhau nữa à? Thế lỡ sau này tôi với Tiêu Muội kết hôn còn định mời các cậu làm phù dâu phù rể đây này, gượng gạo thì không xong đâu.”

Tống Thu Hàn liếc anh ta, vẫn không lên tiếng.

“Có phải cậu có chuyện gì giấu tôi không?” Trần Khoan Niên cảm thấy Tống Thu Hàn hơi lạ. Anh thích Lâm Xuân Nhi đến thế, vậy mà đến lúc chia tay lại bình tĩnh thế này, rõ ràng đang chuẩn bị gì đó. Anh ta lại gần bên cạnh Tống Thu Hàn, khẽ hỏi: “Cậu nói với tôi được không?”

Tống Thu Hàn lắc đầu: “Không có chuyện gì. Ông già nhà tôi bảo tôi ngày kia đi xem triển lãm với Phương Gia Ly, tôi đồng ý rồi.”

“?” Trần Khoan Niên khó tin nhìn anh: “Cậu đi xem triển lãm với Phương Gia Ly á?”

“Đúng, đi xem triển lãm thì làm sao? Chẳng phải lúc trước cậu bảo Phương Gia Ly rất xinh đẹp à?” Về mặt Tống Thu Hàn không giống như đang đùa, điều này khiến Trần Khoan Niên càng kinh ngạc hơn: “Cậu có chắc không cần Lâm Xuân Nhi nữa không?”

“Không cần nữa.”

Phương Gia Ly chậm chậm bước đến ngồi xuống bên cạnh anh, khẽ hỏi anh: “Anh thật sự tự nguyện đi xem triển lãm cùng em à?”

“Buổi triển lãm đó rất hay, trước đó tôi đã chú ý tới rồi.”

Phương Gia Ly cứ cảm thấy Tống Thu Hàn như vậy không chân thật. Cô ta nhìn chằm chằm Tống Thu Hàn một lúc lâu, thấy sắc mặt anh không thay đổi, lại nghĩ có lẽ tình cảm của anh với Lâm Xuân Nhi thật sự không sâu đậm như mình nghĩ, chỉ là nguyện vọng thời niên thiếu thôi. Nhưng cô ta không dám liều lĩnh, cô ta sợ không biết khi nào Tống Thu Hàn sẽ lại thốt ra một câu làm tổn thương người khác, thế là chỉ im lặng ngồi bên cạnh anh.

Đêm giao thừa 11 giờ 59 phút theo giờ Bắc Kinh, Tống Thu Hàn đứng dậy bước ra ngoài, gọi điện thoại cho Lâm Xuân Nhi. Lâm

Xuân Nhi nhét một viên cherry từa vào người bí thư, thấy cuộc gọi của Tống Thu Hàn, cô lưỡng lự mấy giây, cuối cùng vẫn bắt máy. TV đã bắt đầu đếm ngược thời gian, Tống Thu Hàn không nói một lời, Lâm Xuân Nhi cũng không lên tiếng. Thời gian đếm ngược đến số một, thế giới tràn ngập vui mừng, pháo hoa nổ vang bên ngoài, Tống Thu Hàn nhẹ nhàng nói: “Chúc mừng năm mới.”

Chương 88

Chúc mừng năm mới.

“Chúc mừng năm mới.” Giọng nói của Lâm Xuân Nhi bị tiếng pháo bên ngoài át đi, lại nghe thấy Tống Thu Hàn đáp nhẹ một tiếng “hửm”? Cô lại nói to hơn: “Chúc mừng năm mới!”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Tớ nghe thấy rồi.”

“Ờ.”

Dường như sau khi nói lời chúc mừng năm mới với nhau thì những chuyện trong quá khứ đều coi như hoàn hảo. Tống Thu Hàn quay đầu nhìn lại, cả căn biệt thự tràn ngập những nỗi hoài niệm quê nhà. Hầu hết mọi người đều tìm một góc gọi một cuộc gọi ra nước ngoài hoặc quay video. Anh cảm thấy có vẻ tâm trạng Lâm Xuân Nhi đã tốt hơn rồi, ít nhất cũng không cự tuyệt anh nữa. Vì vậy anh hỏi cô: “Không phải cậu nói Tết Nguyên đán sẽ đến Thái Lan mát xa sao?”

“Bố Tiểu Muội nói nếu bí thư đưa bọn tớ đi mát xa thì sẽ ly hôn.” Lâm Xuân Nhi đáp.

“Vậy Tết cậu không làm việc gì khác à?” Tống Thu Hàn lại hỏi cô.

“Hẹn hò với Kiều Hạng Văn.”

“Vậy chúc hai người buổi hẹn hò vui vẻ. Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Lâm Xuân Nhi là đồ ngốc, Tống Thu Hàn thâm nghĩ. Người phụ nữ này rõ ràng rất thông minh, nhưng cũng có lúc lại rất ngốc. Khi yêu ai thì yêu bằng cả trái tim, lúc muốn đẩy ra xa thì cũng hết lòng hết sức. Dù cô diễn không đủ tốt nhưng vẫn diễn rất nghiêm túc. Sau khi cúp điện thoại anh gửi cho cô một tin nhắn: “Tớ thấy ‘Niềm vui giản đơn’ sẽ tổ chức một chuyến xe từ thiện cuối tháng Tư, cậu có đăng ký không?”

“Toàn bộ hoạt động sẽ được phát trực tiếp để kêu gọi quyên góp, cho nên tham gia từ xa thì không được chấp nhận.”

“Tớ biết rồi.” Tống Thu Hàn gửi cho cô một cái mặt cười: “Tớ tham gia offline toàn bộ quá trình, vừa rồi xem thảo luận trong nhóm thì người tham gia lần này đều là người lớn tuổi, cần một tổ trưởng có kinh nghiệm, tớ làm được.” Thấy Lâm Xuân Nhi không trả lời, anh lại nói: “Có phải chúng ta chia tay rồi cũng không thể làm từ thiện cùng nhau được không?”

“Không phải.”

“Có phải nếu tớ đi thì cậu sẽ không đi nữa phải không?” Tống Thu Hàn lại hỏi.

“Không phải, tớ là người tổ chức mà, tớ không thể vắng mặt được.”

“Vậy tớ sẽ đăng ký làm đội trưởng. Cậu sắp xếp đội viên và lộ trình đưa cho tớ, tớ sẽ sắp xếp.” Tống Thu Hàn nói thêm: “Yên tâm đi, tớ sẽ không gây ra rắc rối gì cho cậu đâu.”

Lâm Xuân Nhi biết Tống Thu Hàn chưa bao giờ gạt người, chuyện anh đã nói thì trừ khi rất bất đắc dĩ, nếu không sẽ luôn giữ lời. Nhưng những vất vả của hoạt động từ thiện cộng đồng khác với khi đi du lịch, họ sẽ đi từ ga này sang ga khác, từ trường này sang trường

khác, toàn bộ quá trình đều được truyền hình trực tiếp mà không được diễn trò gì hết. Đây cũng là lần đầu tiên họ thử chấp nhận sự giám sát thông qua phát sóng trực tiếp: “Sẽ khổ lắm đấy.”

“Tớ biết.”

“Được, hoan nghênh cậu gia nhập đội ngũ của chúng tớ.”

“Cám ơn bí thư trưởng.”

Tống Thu Hàn muốn tham gia sự kiện này hoàn toàn không phải vì Lâm Xuân Nhi mà thực sự vì chính sự kiện này. Đời này chỉ sống thôi là chưa đủ, còn phải có tính cách độc lập, tầm nhìn xa rộng, trái tim nhân hậu và đôi mắt có thể rơi nước mắt. Có lẽ đây chính là cái gọi là “Sức mạnh hướng thiện”.

...

Kiều Hạo Văn đến gặp Vương Cận vào đêm giao thừa, cô ấy vẫn còn trong phòng chăm sóc đặc biệt, hiếm khi bệnh viện yên tĩnh như lúc này. Anh ta ngồi ở hành lang rất lâu, muốn tìm người nói chuyện. Anh ta mở điện thoại ra, kéo một hồi lâu, thấy Viên Như đã mấy tháng rồi không gặp, bèn hỏi cô ấy: “Đang ở nhà sao?”

“Ừ.” Viên Như trả lời anh ta.

“Cùng đón giao thừa đi, tôi đột nhiên cảm thấy nhàm chán quá.”

“Em sẽ không thể có quan hệ với người khác giới trong một thời gian ngắn.” Viên Như trả lời thẳng thắn: “Kiều Hạo Văn, em bị thương rồi, vừa mới xuất viện, nếu anh bằng lòng ở lại với em mà không làm chuyện đó thì em sẽ hoan nghênh anh.” Suốt một thời gian dài Viên Như rất e ngại Kiều Hạo Văn, nhưng bây giờ tầm mắt của cô ấy đã được rộng mở. Trên thế giới này có quá nhiều yêu ma quỷ quái, tùm lùm đại một kẻ thôi cũng khiến người ta ghê tởm, người như Kiều Hạo Văn đã được coi là người quang minh chính đại hiếm có rồi.

“Không sao, tôi đang cai sắc rồi.” Kiều Hận Văn đáp, đứng dậy đi tới bàn y tá xem hồ sơ bệnh án của Vương Cẩn. Cô ấy còn phải phẫu thuật hai lần nữa, nếu có thể gắng gượng qua được thì sẽ sống tiếp, nếu không thể thì đành quy thiên. Thấy Kiều Hận Văn xem có vẻ nghiêm túc, y tá bèn giải thích với anh ta: “Vết thương quá nghiêm trọng, bác sĩ đã cố gắng hết sức rồi.”

Kiều Hận Văn mỉm cười với cô ấy: “Mọi người đã làm việc chăm chỉ rồi. Giờ phải xem số phận cô ấy thế nào thôi.”

Sau đó nói trợ lý sinh hoạt mang một bó hoa tới gửi cho các y tá: “Sắp đến Tết rồi, tôi chúc mọi người sức khỏe dồi dào, vạn sự như ý.”

Các y tá nhận được hoa của Kiều Hận Văn đều cảm động không thôi. Trong đêm giao thừa, trái tim con người dù cứng rắn đến đâu cũng sẽ trở nên mềm yếu. Ngay cả Kiều Hận Văn trong tim có một vết nứt cũng được chiếu tới một tia sáng yếu ớt. Khi bước vào nhà Viên Như, anh ta đã thay đổi vẻ lạnh lùng của mọi khi, cách nói chuyện trở nên ấm áp hơn.

“Sao vậy?”

Viên Như duỗi cổ tay mảnh khảnh ra trước mặt anh ta: “Tự nhiên thấy vui thôi.”

Kiều Hận Văn nâng cổ tay cô ấy lên nhìn, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của cô ấy. Anh ta ngồi xuống ghế sofa, lấy di động ra gửi số của bác sĩ Vương cho Viên Như: “Đi tìm người này đi, chữa tốt lắm.”

“Sao mọi người đều nghĩ em bị bệnh vậy?” Mấy ngày nay tính tình Viên Như thay đổi thất thường, luôn ở trong trạng thái tâm trạng mơ hồ hỗn loạn: “Em không có bệnh, em chỉ cảm thấy nhàm chán không có ý nghĩa thôi.”

“Vương Căn bị tai nạn xe, em có biết không?” Kiều Hạng Văn hỏi Viên Như, cô ấy còn chưa kịp trả lời anh ta đã nói tiếp: “Chỉ vì chị ấy không kịp thời đi khám bác sĩ tâm lý đó, em đừng nổi gót chị ấy. Cắt cổ tay thôi mà, ai mà không biết, mấy năm trước tôi đã trải qua rồi.”

Tiêu Khả thấy hai người trò chuyện vui vẻ nên nhẹ nhàng đi lên lầu. Trên bàn ăn trong phòng khách của Viên Như bày bữa cơm mừng năm mới đặt về từ bên ngoài, đầy một bàn đồ ăn mà cô ấy chưa động đến miếng nào. Kiều Hạng Văn kéo cổ áo ngủ của cô ấy lên rồi nhìn vào bên trong: “Em xem xem giờ em còn lại cái gì? Sao thế? Bộ phim tiếp theo diễn vai người nghiện thuốc phiện đấy à?” Anh ta ngồi vào bàn rót cho mình một ly rượu: “Ngồi xuống đi, Tết rồi, vứt cái vỏ bọc thần tượng của em đi, chẳng thấy ai ăn một bữa cơm mà không nhận được kịch bản phim đâu.”

Viên Như ngồi bên cạnh anh ta, gắp một miếng đồ ăn bỏ vào miệng, nhưng cảm giác buồn nôn lại trào lên, cô ấy đang bị bệnh chán ăn. Kiều Hạng Văn cau mày uống cạn ly rượu rồi nhìn Viên Như.

“Nói đi, em có vấn đề gì vậy.”

“Em không muốn lại làm chuyện trái lương tâm nữa.”

“Vậy thì đừng làm.”

“Nhưng em không có vốn liếng gì cả.”

“Tôi là vốn liếng của em.” Kiều Hạng Văn đưa tay ra nâng cằm cô ấy lên, ý bảo cô ấy nhìn mình: “Em ở cùng tôi bao nhiêu năm rồi? Rốt cuộc em vẫn không hiểu tính tình tôi thế nào hết, tôi đã nói sẽ để em được đứng thẳng lưng làm người rồi cơ mà. Nhưng em thì sao? Cứ gặp người ta là hạ mình ngay, em thế này mà có thể không trái với lòng mình sao?”

Ánh mắt Viên Như dần mờ đi, hai tay che mặt khóc. Giờ phút này cô ấy cực kỳ giống nhân vật mình đóng, một người nổi tiếng có vấn đề

về thần kinh bị vận mệnh tra tấn thương tích đầy mình, thân thể gầy gò như que củi, đôi mắt đau khổ sầu oán, chưa mở miệng nói mà nước mắt đã chảy dài.

Cô ta thực sự bị bệnh rồi.

Bệnh rất nặng.

Kiều Hạng Văn có thể nhìn ra điều đó, anh ta chợt cảm thấy khổ sở. Những năm qua hầu hết phụ nữ vây quanh anh ta đều không có kết cục tốt đẹp, chỉ có một Lâm Xuân Nhi vẫn kiên cường đứng đó, càng ngày càng sung mãn dồi dào.

Điện thoại của Viên Như vang lên, cô bắt máy, giọng nức nở: “Xuân Nhi.”

“Cậu đang khóc à?” Lâm Xuân Nhi im lặng một lúc mới hỏi cô ấy.

“Tôi chỉ đang học lời thoại thôi, tôi đang nhập vai.” Viên Như chậm rãi đáp lại, nói như đang hát.

Kiều Hạng Văn thấy Viên Như có mối quan hệ tốt với Lâm Xuân Nhi thì rất ngạc nhiên, anh ta luôn nghĩ họ có thù oán từ khi còn thiếu niên. Thế là anh ta nhắn cho Lâm Xuân Nhi: “Viên Như có vấn đề về tâm lý.”

“Tôi muốn nói chúc mừng năm mới với cậu. Nhân tiện muốn hỏi cậu có trở về bình an không. Nếu có thời gian rảnh, tôi muốn mời cậu ra ngoài nói chuyện về một dự án.”

“Dự án gì?” Viên Như hỏi cô.

“Công ty chúng tôi mới lên kế hoạch về một series phim ngắn, muốn tìm diễn viên chính nên tôi nhớ tới cậu, nếu cậu có hứng thú thì chúng ta bàn chuyện được không?” Cũng vì khi nhìn thấy Viên Như nằm trên giường người như không còn hồn phách trong căn phòng

đó, Lâm Xuân Nhi mới đột nhiên nảy ra ý tưởng này, muốn giúp Viên Như.

“Cám ơn cậu Xuân Nhi, chúc mừng năm mới.”

Lâm Xuân Nhi cúp điện thoại mới nhìn thấy tin nhắn của Kiều Hận Văn, cô đáp lại: “Tôi biết, chúng ta cùng giúp cô ấy được chứ?”

“Ừ.” Kiều Hận Văn trả lời: “Chúc mừng năm mới.”

“Chúc mừng năm mới.”

Vào đêm giao thừa này có rất nhiều điều có thể tha thứ. Ngày vụ lùm xùm giữa Lâm Xuân Nhi và Kiều Hận Văn bị truyền ra cô thực sự rất tức giận, sợ vụ lùm xùm không đáng có này sẽ tạo thêm gánh nặng cho mối quan hệ giữa cô và Tống Thu Hàn. Nhưng cuối cùng, thứ khiến cô phải chịu gánh nặng không phải vụ lùm xùm mà lại là thứ càng khiến người ta dễ sụp đổ hơn.

“Chị Cẩm thế nào rồi?” Lâm Xuân Nhi hỏi anh ta.

“Đang chờ chết.” Kiều Hận Văn thực sự đang nói thật, sống chết phải tùy vào số phận của cô ấy. Những ngày này Kiều Hận Văn giống như đã tu thành chính quả, nghĩ thoáng hơn, cũng nhìn thấu mọi điều: “Cô cũng đừng làm những chuyện ngu xuẩn như thế, nhưng chắc là tôi cũng không cần phải nói, ngày nào cô cũng bận ngồi tính toán, nào chỉ dùng để tính toán cái ví tiền của người ta, chắc cũng chẳng có thời gian đi làm những chuyện ngu ngốc thế này.”

“...” Lâm Xuân Nhi trả lời bằng dấu ba chấm, sau đó hỏi anh ta: “Tôi có thể hỏi anh một câu không?”

“Hỏi đi.”

“Anh và Viên Như đang yêu nhau sao?” Lâm Xuân Nhi hỏi xong liền cảm thấy hối hận, Kiều Hận Văn nghiêm khắc như vậy sao có thể trả

lời cô.

Nhưng anh ta đã trả lời: “Bạn trên giường.”

“Ồ.”

“Làm sao?”

“Tôi chỉ cảm thấy cô ấy cần được chăm sóc. Nếu hai người đang yêu nhau thì đừng tạo cho cô ấy cảm giác bị áp bức. Cô ấy rất cần sự tán đồng.”

“Có tôi ở đây với cô ấy rồi, cô không cần lo lắng. Cô cứ tự lo cho mình đi.” Kiều Hạng Văn lấy được điện thoại của Vương Cảnh, thấy có người liên lạc nhờ cô ấy đăng tải vụ lùm xùm của mình và Lâm Xuân Nhi. Sau đó anh ta gọi điện thoại tới mới biết người kia là ai, đương nhiên cũng nhìn ra được ẩn sau mỗi tình bề ngoài trông có vẻ hạnh phúc của Lâm Xuân Nhi và Tống Thu Hàn đang ẩn chứa những vết thương gì.

“Được. Tự lo cho mình đi.”

Kiều Hạng Văn nhìn Viên Như, bên ngoài đang đốt pháo hoa nhưng không liên quan gì đến cô ấy cả. Người phụ nữ đầy tham vọng một lòng muốn leo lên cao kia giờ không còn thấy đâu nữa. Anh ta ngồi bên cạnh Viên Như, nhẹ nhàng hỏi: “Tại sao em không thể quan hệ tình d/ục?”

“Rách rồi.” Viên Như nói như thể không liên quan gì đến mình.

Qua một lúc lâu Kiều Hạng Văn cũng không nói gì, anh ta đã tận mắt chứng kiến thế giới này tàn khốc như thế nào. Anh ta châm một điếu thuốc, kẹp thuốc giữa hai đầu ngón tay, chỉ thỉnh thoảng rít một hơi. Vòng khói phun ra dày đặc rồi nhạt dần, cuối cùng tan đi trong không trung: “Là ai?” Một lúc lâu sau anh ta mới hỏi.

“Trang sức.”

Nhãn hàng mà cô ấy làm đại diện được chuyển từ mỹ phẩm thành đồ trang sức. Trông thì như được thời gian ưu ái, nhưng thực chất là vì cô ấy già rồi, sau thời gian hoàng kim thì đây chính là đường lui của đại đa số mọi người. Nếu không phải cô ấy đã nỗ lực giành lấy thì đến thương hiệu trang sức cũng chẳng có.

Kiều Hạng Văn gật đầu: “Có để lại bằng chứng nào không?”

Viên Như không nói gì.

Kiều Hạng Văn nhìn cô: “Ngủ đi, người em cũng không chống được tuổi tác đâu.” Anh ta đứng dậy bế Viên Như lên giường, còn mình vẫn mặc nguyên quần áo nằm xuống bên cạnh cô ấy. Viên Như sáp vào gần anh ta như một con thiêu thân đang tìm kiếm một ngọn lửa. Kiều Hạng Văn vỗ đầu cô, nhắm mắt lại.

Đã đến lúc mình phải gặp bác sĩ tâm lý một lần nữa rồi, anh ta thăm nghĩ.

...

Còn Lâm Xuân Nhi, sau khi chúc Tết một số người xong, cô mở máy tính lên, cô vẫn còn có việc phải làm. Chương trình đặc biệt đêm giao thừa của họ sẽ được chiếu vào chín giờ sáng ngày đầu tiên của năm mới, lấy nhân vật làm tuyến chính, kết nối văn hóa “năm âm lịch” trên toàn quốc và phát sóng đồng thời trên nhiều nền tảng. Cô bước vào phòng ngủ, bật máy tính lên, kiểm tra nội dung lần cuối cùng với các đối tác. Sau khi hoàn thành công việc thì hừng đông ngày đầu tiên của năm mới cũng đã gõ cửa.

Bí thư lại đang bận rộn nấu sủi cảo trong bếp.

Ở cùng người lớn thì sẽ thực hiện rất nhiều tập tục. Mừng một Tết phải dậy sớm ăn sủi cảo, dù ăn một cái rồi đi ngủ tiếp cũng được, ít

nhất là phải có mặt. Lâm Xuân Nhi và Tiêu Muội nhìn nhau cười, hai người đứng dậy rửa mặt, ăn sủi cỏ rồi trở về phòng Lâm Xuân Nhi, mỗi người đắp một chiếc mặt nạ rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Khi Lâm Xuân Nhi tỉnh lại chợt thấy có hàng trăm tin nhắn trong nhóm làm việc, mở ra xem thì thấy số liệu ban đầu của số đặc biệt Lễ hội mùa xuân đã vượt quá mong đợi của họ. Chú Trương và mọi người đã bắt đầu ăn mừng từ trước. Lúc này cô mới nhớ ra mình chưa phát bao lì xì. Thế là lập tức có một đồng lì xì màu đỏ được ném vào trong nhóm, những người khác nhanh chóng giật lì xì, nhốn nháo bảo sếp ơi muốn nữa. Lâm Xuân Nhi lại gửi thêm lì xì, gửi tới gửi lui cũng đã phát hơn mười nghìn tệ thì mọi người mới dừng lại. Năm mới bắt đầu bằng sự phấn khích thế này, đây chắc sẽ là một năm rất tốt. Trong đầu Lâm Xuân Nhi nảy ra vô số cảm hứng, sợ động tác của mình quá chậm chạp cảm hứng sẽ biến mất, thế là cô bèn cầm bút và sổ bên cạnh gối lên viết ra từng ý tưởng, sau đó ước tính mức độ khả thi.

Khi chú Trương gọi đến, cô mới ngược mắt khỏi cuốn sổ: “Chúc mừng năm mới nha sếp.”

“Thôi đừng, giờ cháu là sếp của chú, cháu phát tiền cho chú đi.” Chú Trương cười phá lên, sau đó hỏi cô: “Năm nay công ty chúng ta có kế hoạch thu hút đầu tư không?”

“Cháu có thể quyết định được chuyện thế này sao?”

“Chú hỏi những người khác rồi, mọi người được chia tiền nên đều an tâm hết, bọn họ đều nói nghe theo cháu tất.”

“Vậy chú nghĩ thế nào?”

“Chú nghĩ thế nào không quan trọng, chú chỉ muốn kiếm nhiều tiền hơn, năm nay chú còn muốn nhận thêm hai đứa con nuôi nữa. Phải tranh thủ lúc còn có thể đóng góp cho xã hội, còn sức để làm việc thiện.” Chú Trương đã lớn tuổi rồi, tự nhận mình là một phần tử trí

thức thối tha chẳng có lương tâm gì hết, nhưng lại luôn làm những điều ấm áp nhất.

“Cháu biết rồi. Hôm nay là ngày đầu xuân năm mới, cháu sẽ ghi nhớ những gì chú nói. Nhưng mà chúng ta ăn mừng năm mới trước đã được không ạ?”

Chương 89

Phương Gia Ly đi bên cạnh Tống Thu Hàn, trong lòng có ảo giác “giờ phút này thật viên mãn”. Cô ta đã học được cách im lặng, hoàn toàn quên mất rằng thỏa hiệp để cầu toàn là phương pháp bất đắc dĩ của phụ nữ.

“Sau này chúng ta còn có thể cùng đi xem triển lãm chứ?” Con người trước đây luôn ngang ngược, giờ ở trước mặt Tống Thu Hàn lại không còn một chút sắc bén nào. Phương Gia Ly nói với bạn bè là Tống Thu Hàn đã thuần hóa cô ấy. Nhưng Tống Thu Hàn không có ý muốn thuần hóa ai cả, trong quan hệ nam nữ mà có thuần hóa thì không thể gọi là quan hệ bình thường. Tình yêu đích thực phải dựa trên sự bình đẳng.

“Để xem thế nào.” Tống Thu Hàn nói. Thái độ của anh hết sức nhạt nhẽo, thậm chí Phương Gia Ly còn cảm thấy anh như biến thành người khác. Nhưng cô ấy lại mơ hồ cảm thấy ẩn dưới sự bình tĩnh của anh là dòng chảy ngầm. Không biết đến khi nào anh sẽ bùng nổ.

Khi Phương Thuần gọi tới, hai người họ đã xem triển lãm xong. Trong điện thoại, ông bảo Phương Gia Ly mời Tống Thu Hàn đến nhà ăn tối.

Tống Thu Hàn đồng ý.

Trong bữa cơm Phương Thuần trò chuyện với Tống Thu Hàn về những ngày đầu tiên ông và Tống Lương Ngọc đến Mỹ đã làm việc chăm chỉ thế nào, lúc đó họ là những người giao dịch tài khoản chứng khoán và môi giới bất động sản bán thời gian, chỉ mới đó mà

đã qua ba mươi năm.

“Lúc chú làm giao dịch viên có chuyện gì ly kỳ không?” Tống Thu Hàn hứng thú hỏi chuyện. Phương Thuần thấy anh như thế tất nhiên cũng muốn nói nhiều hơn, thế là ông nói về việc tài khoản trong tay bọn họ đã thoát chết ra sao trong cuộc khủng hoảng tài chính toàn cầu năm 2008.

Tống Thu Hàn vừa nghe vừa gật đầu: “Thật sự rất mạo hiểm.”

“Chuyện đã qua hết cả, giờ chú với bố cháu chỉ trồng hoa uống trà là đã sung sướng rồi. May là năm đó làm thực tập sinh đến giờ cũng có chút quyền lực nên chú và bố cháu vẫn còn được nể mặt.” Phương Thuần nói xong lại hỏi: “Khi nào cháu nhận chức tổng giám đốc khu vực Châu Á Thái Bình Dương?”

“Vẫn đang chờ bổ nhiệm ạ, chắc còn khoảng hai tháng nữa mới xong quy trình nhân sự.” Tống Thu Hàn cười đáp.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Người trẻ tuổi rất có triển vọng, Gia Ly phải cố gắng lên, đừng suốt ngày chỉ biết làm cô tiểu thư yếu đuối, phải đi theo Thu Hàn gây dựng sự nghiệp vững vàng.”

Phương Gia Ly ở bên cạnh cười gật đầu: “Vâng, con còn phải cần cố gắng nhiều.”

Tống Thu Hàn không nói gì, lễ phép ăn xong, uống chút trà cùng Phương Xuân rồi đứng dậy rời đi. Khi ra ngoài, anh lấy điện thoại ra tìm kiếm một số tin tức về cuộc khủng hoảng tài chính toàn cầu năm 2008, quả nhiên tìm thấy chuyện Phương Thuần nói: Thương nhân Hoa Kiều nắm vững thắng lợi, thành công thoát khỏi cuộc khủng hoảng tài chính.

Tống Thu Hàn cất điện thoại đi rồi trở về nhà.

Thấy Tống Lương Ngọc đang viết thư pháp, anh tiến lên chào hỏi.

“Triển lãm thế nào?” Tống Lương Ngọc hỏi anh.

“Tốt lắm.” Tống Thu Hàn dứt hai tay vào túi xem Tống Lương Ngọc viết: “Thuận đường ghé qua nhà chú Phương ăn cơm.”

“Chú Phương của con là người rất đáng tin cậy, con qua lại với chú ấy không có gì thiệt đâu.” Mấy ngày nay tâm tình Tống Lương Ngọc rất tốt, nói chuyện với Tống Thu Hàn cũng hòa nhã hơn.

“Chú Phương kể về cuộc khủng hoảng tài chính khi đó, chuyện đó rất đáng học hỏi.”

Tống Lương Ngọc gật đầu: “Chăm chỉ hiếu học là tốt, lát nữa bố sẽ tìm ít tư liệu cho con.” Tống Lương Ngọc đứng thẳng người lên liếc nhìn Tống Thu Hàn: “Khi nào con đi xem nhà ở Singapore?”

“Ba tháng nữa.”

“Tốt lắm. Chú Phương của con nói Gia Ly cũng đang có ý định mở chi nhánh ở Singapore, nếu con muốn thì có thể để ý con bé một chút, chuyện cưới xin sau này bố cũng không ép con nữa. Mấy năm trước bố cứ nghĩ là sẽ không sống được bao lâu nên luôn muốn chuẩn bị sẵn tương lai cho con. Bây giờ con đã trưởng thành, làm mọi chuyện có tính toán, không cần bố phải lo lắng nữa.” Ông vỗ vai Tống Thu Hàn: “Kết hôn hay không, kết hôn với ai là chuyện của con. Nhưng bố không đồng ý cái cô ở trong nước đó, nhìn thế nào cũng không thấy là mối duyên tốt.”

Tống Thu Hàn gật đầu: “Bố nói đúng. Con đi lên xem căn hộ ở Singapore thư ký gửi tới đã.”

Nói xong, Tống Thu Hàn đi lên phòng, mở tài liệu Khương Phương Lộ gửi cho mình. Tống Thu Hàn muốn kiểm tra tài khoản của bố

mình, ông ta làm thương nhân nhiều năm như vậy, chưa chắc mọi giao dịch đều hợp pháp. Anh cũng không muốn ông ta phải vào tù, dù sao ông ta cũng đã lui về sau nhiều năm rồi, cho dù có sai phạm thì cũng đã qua thời kỳ truy tố. Nhưng anh chỉ muốn kiểm tra xem bố mình ngoài mặt ngay thẳng chính trực rốt cuộc sẽ có bao nhiêu bí mật phía sau.

Mà Khương Phương Lộ cũng có mạng lưới của riêng mình, nếu thật sự muốn tra chuyện gì cũng sẽ nhanh chóng có được, cho dù là chuyện từ mười hai mươi năm trước cũng có thể tìm. Tống Thu Hàn lật từng trang ghi chép giao dịch trong tài khoản bố mình thì thấy mười lăm năm trước, hàng tháng Tống Lương Ngọc đều chuyển tiền vào tài khoản tên là Lâm Tính, anh mò lại phần trước thấy phần ghi chú để là quyên tặng, gửi cho Lâm Xuân Nhi.

Đầu óc anh lập tức nổ tung.

Tại sao sau khi bố anh về nước vài ngày Lâm Xuân Nhi lại đột nhiên muốn chia tay với anh. Tất cả nguyên nhân đều nằm trong danh sách chuyển tiền này. Mỗi một lần chuyển tiền đều trả cho tôn nghiêm của Lâm Xuân Nhi.

Ngày đó khi Lâm Xuân Nhi gặp bố anh có lẽ đã bị bố anh dùng lời nói sỉ nhục, dùng đạo đức chèn ép, nếu không cô sẽ không bao giờ khuất phục. Tống Thu Hàn đóng máy tính lại, anh nhớ tới dáng vẻ Lâm Xuân Nhi ngày đó, cô chỉ còn cách lúc tinh thần sụp đổ một bước nữa thôi. Đêm hôm đó đáng lẽ họ sẽ hạnh phúc bên nhau, nhưng bố anh đã phá hỏng một ngày tốt lành.

Anh cầm điện thoại gọi cho Khương Phương Lộ: “Sắp xếp giúp tôi một luật sư người Mỹ có thể tin tưởng được.”

“Anh định làm gì?”

“Làm chuyện nên làm.”

Tống Thu Hàn trầm nghĩ, rất nhiều chuyện đã đến lúc cần chấm dứt rồi.

...

Một năm trôi qua thật vội vã.

Qua năm mới rất nhiều dự án được khởi động, Lâm Xuân Nhi bắt đầu bận rộn suốt ngày đêm. Bí thư đã về quê, Tiêu Muội và tổ công tác đi Ai Cập. Cô ở một mình đi sớm về muộn, chỉ có chiếc xe đạp là luôn ở bên cô.

Đó là vào một buổi chiều thứ sáu, Viên Như và Kiều Hạo Văn được mời đến công ty cô. Trạng thái của Viên Như có vẻ đã tốt hơn, cô ấy ngồi trong phòng làm việc của cô, mặc một bộ váy áo của mùa xuân. Hàng liễu bên ngoài đã đâm chồi non, thảm cỏ xanh mướt, trong công viên nở rộ hai ba đóa hoa nhỏ. Trên bàn làm việc của Lâm Xuân Nhi là một bó lớn hoa Thiên Tinh và Nghênh Xuân sáng sớm nay cô đi qua chợ hoa mua về cắm vào lọ, những cành cây trầu bà bồng bồng sức sống bò đầy cửa sổ.

Lâm Xuân Nhi mời hai người ngồi đợi mình, cô đứng dậy đun nước, lấy ra ba cái chén, pha ba chén trà Minh Tiền Long Tỉnh. Năm nào cô cũng mua một ít trà này, trà xuân thơm ngọt khiến con người nhẹ nhàng khoan khoái. Hôm nay cô không đi xe đạp, lần đầu tiên cô mặc một chiếc váy lụa tằm màu hồng mơ, mái tóc dày được tết thành bím hơi lỏng, trông mềm mại mà ấm áp.

Kiều Hạo Văn chưa từng thấy Lâm Xuân Nhi như vậy nên nhìn cô vài lần. Anh ta nói với Tống Thu Hàn rằng mình thật lòng thích Lâm Xuân Nhi, đó là lời chân thành không hề nói dối.

Ba người uống trà một lúc thì Lâm Xuân Nhi gọi Tiểu Hỷ và Nhị Thiển vào. Mấy người ngồi quây quần với nhau, Tiểu Hỷ bật máy tính lên nói về kế hoạch làm phim ngắn cho họ nghe.

Trước mắt đã xác định được mấy câu chuyện là tư liệu họ đã thu thập được trong quá khứ, ngoài ra còn có những câu chuyện Lâm Xuân Nhi phỏng vấn những phụ nữ bị bạo lực gia đình. Dự định nửa tháng sẽ quay một lần, bên Lâm Xuân Nhi đã thương lượng độc quyền với trang web.

Sau khi Tiểu Hỷ giới thiệu kế hoạch xong, Nhị Thiến in kịch bản của hai câu chuyện cho Viên Như và Kiều Hạng Văn đọc.

Kiều Hạng Văn đọc lướt qua kịch bản, sau đó nói với Lâm Xuân Nhi: “Cho tôi nói chuyện riêng một chút.”

Lâm Xuân Nhi đứng dậy đưa Kiều Hạng Văn đến một phòng đàm phán khác, một chiếc bàn vuông cho bốn người ngồi không biết vì sao lúc này lại có vẻ chật chội. Có lẽ là vì ánh mắt không hề che giấu của Kiều Hạng Văn khiến phòng họp trở nên chật chội hơn.

“Kịch bản rất hay.” Kiều Hạng Văn nói: “Có phải cô đang tặng không cho Viên Như một cơ hội chứng tỏ mình không?”

“Không phải. Tôi muốn đôi bên cùng có lợi.” Lâm Xuân Nhi đáp lại đường đường chính chính, thật ra đúng như Kiều Hạng Văn đã nói, cô hy vọng có thể giúp Viên Như, nhưng không biết mình có thể thành công hay không.

“Tôi có một cách khác giúp hai người cùng có lợi.”

“Cách gì?”

“Tôi sẽ đóng vai nam chính.” Kiều Hạng Văn nói.

“Không có tiền mời anh đâu.”

“Không cần cát-sê.” Kiều Hạng Văn nhún vai: “Vương Cảnh còn đang nằm viện, vừa hay nửa năm tới tôi đang có một số kế hoạch kinh doanh.”

“Sao anh lại làm vậy?” Lâm Xuân Nhi hỏi anh ta.

“Đưa Viên Như đến nơi cô ấy muốn.” Kiều Hận Văn nói.

Lâm Xuân Nhi mím môi không nói lời nào, cô nghiêm quan sát Kiều Hận Văn muốn tìm ra sơ hở trong lời nói của anh ta, nhưng anh ta lại ngồi khệnh khạng trên ghế, dáng vẻ từ đầu đến chân đều như một người xấu.

“Viên Như ở bên tôi gần mười năm rồi.” Kiều Hận Văn đột nhiên nói: “Tôi cho cô ấy có một chỗ dựa.”

“Được.” Lâm Xuân Nhi đồng ý: “Nhưng còn phải xem Viên Như có đồng ý hợp tác với anh không, lỡ đâu cô ấy lo lắng anh che mắt hào quang của cô ấy thì khó bàn lắm.” Lâm Xuân Nhi nháy mắt với Kiều Hận Văn, trao quyền quyết định vào tay Viên Như, sau đấy lại căn dặn Kiều Hận Văn: “Anh không được dùng quyền lực để ép cô ấy.”

Kiều Hận Văn có thể nhìn thấu tâm tư của Lâm Xuân Nhi, cô đang giúp Viên Như lập uy. Đúng là rảnh rồi quản lắm chuyện, sắp quản đến cả chuyện trên giường của anh ta rồi. Anh ta không nhịn được cười, đứng dậy đi ra ngoài, lúc đi ngang qua Lâm Xuân Nhi thì đột nhiên đập vào trán cô một cái: “Xấu bụng kinh khủng.”

Lâm Xuân Nhi không kịp tránh nên bị anh ta đánh cho đau điếng, cú đánh này thật sự mạnh, anh ta không hề khách sáo chút nào.

“Nói chuyện cho tử tế đi, còn động tay động chân nữa là tôi không khách sáo đâu.”

Kiều Hận Văn mặc kệ cô, hai tay dứt túi quần đi về phòng làm việc của Lâm Xuân Nhi.

Viên Như đang đọc câu chuyện thứ hai, thực sự động lòng nên gọi điện thoại cho Tiêu Khả: “Lên đây đi, chị cũng muốn em xem thử.”

Tiêu Khả đi lên lầu, Viên Như nói với cô ấy về dự án này, sau đó hỏi cô ấy: “Chị có thể nhận không?”

Tiêu Khả nhìn Lâm Xuân Nhi, cũng hiểu được lòng tốt của cô: “Chúng ta quay về tính lại đã nhé?” Cô ấy nói với Viên Như. Tiền cát-sê không cao, dự án mới mà lại chiếm nhiều thời gian hơn, cô ấy lo sức khỏe của Viên Như sẽ không chịu nổi, thật sự cần bàn bạc kỹ lại.

“Khi nào thảo luận thì cũng cân nhắc xem để tôi làm nam chính series này được không nhé.” Kiều Hạng Văn đột nhiên nói vậy, nhìn thấy vẻ mặt khó tin của Viên Như và Tiêu Khả, anh ta chỉ nhún vai.

Lâm Xuân Nhi chỉ quan tâm đến thái độ của Viên Như, xem cô ấy có đồng ý nhận kịch bản hay không, có năng lực chấp nhận chuyện này hay không. Khi tiễn khách ra ngoài, cô còn cố ý kéo Viên Như đi chậm lại phía sau nói: “Không cần miễn cưỡng, nếu không muốn nhận thì cứ nói với tôi.”

“Tôi muốn nhận, chỉ là có một số công việc khác cần bàn bạc với Tiêu Khả.” Viên Như nhìn Lâm Xuân Nhi: “Tôi sẽ ghi nhớ tất cả những gì cậu đã làm cho tôi.”

“Đừng nói vậy, chủ yếu là chúng tôi không mời được diễn viên đắt giá hơn, người ngoài ngành nhảy vào khó quá.” Lâm Xuân Nhi lấy cớ biện hộ với vẻ rất thản nhiên, sau đó cười với Viên Như: “Chỉ là bù trừ được cho nhau nên ôm nhau cho ấm áp thôi mà. Cậu là diễn viên còn tôi thì đúng lúc lại có tài nguyên.”

Viên Như bước tới ôm lấy cô: “Hôm nay trông cậu xinh lắm, Tống Thu Hàn nhìn thấy sẽ không rời mắt được đâu.”

“Không cho anh ấy xem.” Lâm Xuân Nhi nói đùa, sau đó mở cửa xe giúp Viên Như: “Hẹn gặp lại nhé, cô Viên Như.”

Kiều Hạng Văn hiếm khi nghe thấy tiếng cười vui vẻ như vậy của Viên

Như, thế là anh ta mở cửa xe ra nhìn họ. Thấy xe Viên Như đã lái đi, anh ta chỉ vào Lâm Xuân Nhi rồi nói: “Cô qua đây.”

“Hả?”

“Tôi sẽ nói cho cô một bí mật.”

“Cái gì?”

“Vụ lùm xùm của tôi với cô, cả vụ bóc phốt cô nữa, cô có biết ai là người đứng sau không?”

“Ai?”

“Bố chồng tương lai của cô đấy.”

Kiều Hạng Văn nói xong liền đóng cửa sổ xe rồi đi.

Lâm Xuân Nhi đứng đó sững sốt hồi lâu. Gió đầu xuân thổi tung vạt áo, cô rùng mình xoay người bước vào cửa. Lúc nửa đêm trên đường về nhà nhìn thấy biển báo rất to chỉ giờ trên quảng trường, cô chợt nhớ lại kế hoạch ban đầu của mình là đến Huy Châu cuối tháng Ba, nhưng cuối cùng lại không thành. Ít nhiều cũng thấy tiếc nuối. Tống Thu Hàn cũng sẽ cảm thấy tiếc nuối chứ?

Lâm Xuân Nhi không biết lúc này Tống Thu Hàn đang làm gì. Hơn một tháng trước Tống Thu Hàn chỉ tham gia thảo luận dự án chuyển đi từ thiện kia, thời gian còn lại thì hoàn toàn biến mất. Có thể do anh quá bận rộn với công việc, hoặc có thể anh đã bắt đầu một cuộc sống mới, không có thời gian để bận tâm những chuyện linh tinh trong nước nữa.

Tống Thu Hàn thật sự không có thời gian để bận tâm. Anh đang trải qua những ngày tháng khó khăn nhất trong sự nghiệp để thực hiện lời hứa ở bên Lâm Xuân Nhi khi về già, đồng thời đây cũng là quãng thời gian cuộc đời anh có nhiều thay đổi nhất. Anh vốn không định

nói với Lâm Xuân Nhi những chuyện này, anh chỉ muốn đợi đến khi mọi chuyện đều kết thúc, anh sẽ ngồi trước cửa sổ cùng cô, nhấp một ngụm rượu và kể hết những câu chuyện của ngày hôm nay cho cô nghe.

Tống Thu Hàn đi ra từ trụ sở công ty, trên tay cầm một văn kiện được niêm phong. Hôm nay anh chính thức kết thúc đàm phán với công ty. Phố Wall, nơi những câu chuyện thần thoại về sự giàu có được nói tới hàng ngày, lúc này người đi lại đông như mắc cửi. Đứng giữa dòng người như nước chảy vô tận, nhìn gió thổi tung vạt áo những người qua đường, lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy mình hoàn toàn tự do, mặc dù sự tự do này còn kèm theo một cái giá vô cùng đắt đỏ ngoài sức tưởng tượng của anh. Anh sẽ không bao giờ hối tiếc về những gì mình đã từ bỏ ngày hôm nay, bởi vì những gì anh có được sẽ càng đáng trân trọng hơn.

Chương 90

Tống Lương Ngọc thích đọc báo giấy kiểu cũ, đã nhiều năm nay thói quen này không hề thay đổi. Ông ta nói mình thích mùi mực in trên báo, vài năm nữa có lẽ ông ta sẽ không còn ngửi được nữa.

Tống Thu Hàn ngồi đối diện ông ta, kiên nhẫn đợi ông ta đọc xong tờ báo.

“Có việc gì sao?” Tống Lương Ngọc lật xong tờ báo cuối cùng, ông ta gấp tờ báo lại, cầm trên tay.

“Hôm nay con kết thúc đàm phán với công ty rồi, sau đó con sẽ về nước.” Tống Thu Hàn hồ hững nói.

“Không phải Singapore sao?”

“Không. Vì liên quan đến bí mật thương mại nên con không thể nói tường tận, nhưng con sẽ về nước vào đầu tháng Tư. Tương lai con cũng sẽ ở lại lâu dài trong nước.”

Để tránh những rắc rối không đáng có, Tống Thu Hàn đã đàm phán bí mật với công ty. Chi tiết cuộc đàm phán và kết luận đều phải được bảo mật. Thế nên khi mọi người cho rằng anh sang Singapore để chuyển chức thì anh chỉ đáp lại bằng một nụ cười, không hề nói một lời nào. Từ ngày quay trở lại, anh đã biết mình muốn gì, dù quá trình có gian nan đến đâu thì cuối cùng anh cũng sẽ đi được đến ngày toàn thắng.

“Vì cô gái đó?”

“Vì chính con thôi.”

“Nếu là vì chính mình thì con nên lựa chọn ở lại nước Mỹ.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Môi trường trong nước ngày càng tốt hơn, không thua gì nước Mỹ cả.”

“Rốt cuộc thì con vẫn là đứa ngu dại.” Tống Lương Ngọc nhấp một ngụm trà rồi thở dài nói: “Con đang đem tương lai của mình ra làm trò đùa, bố quá thất vọng về con. Nhất là lại vì loại người thấp hèn thô tục như vậy.”

“Mong bố đừng dùng lời nói để xúc phạm Lâm Xuân Nhi nữa.” Tống Thu Hàn lắc đầu: “Con không phải bố, có thể vì cái gọi là tương lai mà từ bỏ mọi thứ, thậm chí là cả lương tâm của một con người. Trong thời gian khủng hoảng tài chính toàn cầu, để bảo vệ danh tiếng của mình bố đã làm gì chắc hẳn bố cũng biết rõ, không ai sinh ra đã cao quý hơn người khác, chẳng qua chỉ là sự lựa chọn của mỗi người trong cuộc sống thôi.”

Lừa giận trong mắt Tống Lương Ngọc dần lớn hơn, ông ta không hề nghĩ trong đời mình sẽ nghe thấy Tống Thu Hàn chất vấn về nhân phẩm của mình.

“Chú Phương từng nói về cuộc khủng hoảng tài chính, về câu chuyện hai người cùng hợp tác để đảo ngược tình thế. Con đã kiểm tra tài khoản của bố những năm đó và mỗi lần bố công khai hồ sơ giao dịch, con cũng muốn cảm ơn bố đã tốn nhiều năm bồi dưỡng cho con, mặc dù phải tốn chút công sức nhưng ít nhất con cũng xem hiểu được. Những con tốt thí năm đó bị bố lợi dụng, không biết bao lâu nay sống có tốt không? Bố đã hủy hoại bao nhiêu gia đình bằng mảnh khóc đổi trắng thay đen, rút củi dưới đáy nồi năm đó? Những năm qua nghĩ lại chuyện đó, bố có thể yên tâm ngủ được không?”

“Sở dĩ con nói như vậy bởi vì người với người bình đẳng, con không muốn bố nhìn Lâm Xuân Nhi bằng ánh mắt ác ý, càng không muốn bố xen vào chuyện của con.”

“Bố mà không can thiệp vào chuyện của con thì cuộc sống của con sẽ rối tinh rối mù.” Tống Lương Ngọc lạnh lùng nhìn Tống Thu Hàn: “Con cũng giống mẹ con, mãi mãi không thể phân biệt được chuyện nào lớn chuyện nào nhỏ.”

Tống Thu Hàn nghe Tống Lương Ngọc nhắc đến mẹ mình, chút tình cảm còn lại với bố ở trong lòng anh cũng đã chẳng còn bao nhiêu. Anh nhớ mẹ mình, cũng đồng cảm với bà, bà luôn là người yếu thế trong cuộc hôn nhân này. Bà là phụ nữ của thời đại mới, là thành phần trí thức cao, bà chưa từng to tiếng với bố, bố anh nói gì bà cũng sẽ đồng ý. Bố anh tha hương nơi đất khách quê người quanh năm suốt tháng, chỉ có một mình mẹ nuôi nấng anh bao năm.

Ban đầu Tống Thu Hàn cho rằng đó cũng là một loại tình yêu.

Nhưng vào thời khắc mẹ anh hấp hối, bà đã cầm tay anh rồi nói: “Nếu sau này con muốn kết hôn, nhất định phải cưới vì tình yêu.” Mẹ anh nói bà không muốn anh giống mình, cả đời chưa từng có được một ngày yêu thương với bố anh. Cuộc hôn nhân của họ giống như một cái lồng giam, giam chặt bà trong đó.

Hóa ra không phải vì yêu nên mới có thể nhẫn nhịn như vậy.

“Tối hôm nay con vẫn muốn nói chuyện đảng hoàng với bố.”

“Con chọn về nước là đã không có ý định trò chuyện đảng hoàng với bố rồi. Bố đang ở đây, người thân của con ở đây, mười mấy năm qua bố khổ cực chuẩn bị cho tương lai của con mà giờ con lại nói con đang muốn nói chuyện đảng hoàng với bố? Con là thằng không có lương tâm, giống hệt mẹ con.” Giọng Tống Lương Ngọc càng ngày càng lạnh: “Mẹ con không bao giờ biết thỏa mãn, lúc nào cũng

luôn theo đuổi những thứ viển vông đó, cuối cùng cả đời bị bản thân làm cho mệt mỏi. Bà ấy ngu ngốc, con cũng ngu ngốc, bà ấy không có tầm nhìn xa, con cũng không có tầm nhìn xa. Hai mẹ con con đều cho rằng cái gọi là tình cảm có thể cứu một mạng người sao, có thể cứu ai? Chỉ là mua dây buộc mình thôi. Bà ấy là người vượt quá giới hạn trong hôn nhân! Lâm Xuân Nhi cũng sẽ như vậy thôi! Hai đứa sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.”

“Bố đừng có nhắc đến mẹ nữa được không!” Tống Thu Hàn nghe Tống Lương Ngọc nhắc đến mẹ mình, trong lòng lại bắt đầu đau xót: “Mẹ đã qua đời nhiều năm rồi, để mẹ được yên ổn nhắm mắt đi.”

“Dựa vào đâu mà bà ta được yên nghỉ!” Tống Lương Ngọc đột nhiên đứng bật dậy, ông ta đau đớn vô cùng. Cả đời này ông ta luôn tự nhận mình đã sống rất xuất sắc, bất kể khi còn trẻ hay bây giờ luôn có rất nhiều phụ nữ thích ông ta. Ông ta chưa bao giờ để ý tới người khác, ông ta nói đời này mình chưa bao giờ bị tình yêu vây khổn, nhưng thực ra nỗi đau lớn nhất của ông ta chính là tình yêu. Bên ngoài người ta đàm tiếu nên ông ta đã lặn lội nghìn dặm xa xôi để về nước vì sợ bà hiểu lầm, nhưng bà chỉ cười nói: “Đàn ông ấy mà, nếu anh thích ai thì chúng ta có thể ly hôn.”

Ông ta luôn đối xử với bà cẩn thận từng li từng tí, trong mắt người khác, ở gia đình họ ông ta nói một là một, ai cũng phải nghe. Nhưng chỉ có mình ông ta biết ông ta luôn phải để ý sắc mặt bà, bà vừa cau mày là ông ta đã sợ. Ông ta liều mạng cố gắng làm việc, cuối cùng cũng đưa gia đình đến được nước Mỹ. Ông ta vốn nghĩ đến nước Mỹ là mọi chuyện sẽ tốt hơn, bọn họ ở bên nhau mỗi ngày nhất định sẽ có thể nảy sinh tình cảm. Dù là khi đó họ đã gần năm mươi tuổi, những ngày tươi đẹp nhất của cuộc đời đã trôi qua. Ông ta tưởng bà sẽ không còn nghĩ về người cũ nữa, nhưng bà vẫn cả ngày sầu não uất ức.

Ông ta bắt lực với bà nên muốn kiểm soát Tống Thu Hàn. Dù sao Tống Thu Hàn cũng là con của họ, cực kỳ giống ông ta, cũng giống bà cực kỳ. Ông ta nói với Tống Thu Hàn tình yêu chỉ lừa dối con

người, ông ta hy vọng Tống Thu Hàn sẽ lấy một người phụ nữ môn đăng hộ đối nhưng đừng quá sa đà vào chuyện tình cảm, thực ra là ông ta đang nói đến mình. Ông ta không chịu thừa nhận rằng ông ta yêu bà nên mới cưới, bất cứ lúc nào ông ta cũng đều nói ‘vì bà là sự lựa chọn tốt nhất, phù hợp nhất của ông ta vào thời điểm đó thôi’. Ông ta nói đời này ông ta không yêu bà, cũng chẳng yêu bất cứ ai, ông ta chỉ yêu sự nghiệp của mình. Thực ra cũng chỉ là lừa mình dối người!

Nhưng Tống Thu Hàn lại muốn rời đi, giống như bà ấy. Bọn họ đều không muốn ở bên ông ta.

“Từ đầu tới cuối mẹ con chỉ là một kẻ đạo đức giả, là một kẻ ghê tởm. Bà ta không chung thủy với cuộc hôn nhân của mình, vô trách nhiệm với gia đình. Bà ta mất sớm cũng vì tự mình nghĩ quẩn thôi, không liên quan gì đến bố. Bà ta không xứng đáng được có hạnh phúc.” Tống Lương Ngọc buông lời độc ác: “Điều bố hối hận nhất trong đời là lấy mẹ con. Từ khi cưới mẹ con mỗi ngày đều giống như địa ngục. Bà ta đã kéo người khác vào địa ngục nhưng lại muốn chết sớm cho yên thân sao? Dựa vào cái gì? Bố còn thấy bà ta chết như vậy là quá dễ dàng, phải để bà ta sống thêm vài năm, để bà ta cũng phải chịu khổ nữa kìa.”

“Bố à.” Tống Thu Hàn rất ít khi gọi ông theo cách thân mật, hầu như anh đều gọi bố bằng giọng rất khách sáo: “Đừng nói lời khiến mình phải hối hận.” Những lời nói đó sẽ khắc vào trong tim người ta, khiến người ta không thể thờ nổi.

Tống Lương Ngọc cười: “Mới vậy đã không chịu nổi rồi sao?”

Những lời độc địa của Tống Thu Hàn nghẹn ở cổ họng, cuối cùng anh vẫn không nói ra khỏi miệng. Lời anh muốn nói là khéo quá, mẹ anh cũng ghét bố anh nhiều như cái cách ông ta ghét bà. Bà đã nói với anh rằng bà chưa bao giờ yêu ông ta, ngay cả đến khi chết. Anh không nói ra, vì dù sao Tống Lương Ngọc cũng là bố anh, dù có nói gì thì đó cũng là chuyện giữa ông ta và mẹ anh.

“Bố đã đi gặp Lâm Xuân Nhi phải không? Bố nói gì với cô ấy? Con hy vọng bố có thể nói chuyện thẳng thắn thành thật với con.” Một lúc lâu sau Tống Thu Hàn mới nói tiếp: “Con muốn biết rốt cuộc bố đã nói gì với Lâm Xuân Nhi? Bố có thể nói cho con biết không?”

“Cả nhà Lâm Xuân Nhi đều là đồ vô ơn, năm đó bố quỳên góp tiền cho họ chữa bệnh, cho Lâm Xuân Nhi ăn học, bố đã hết lòng quan tâm giúp đỡ họ, vậy mà Lâm Xuân Nhi vẫn không biết đủ, còn muốn bò lên người con.” Tống Lương Ngọc nhắm mắt lại, hôm nay ông ta hơi mệt.

“Có thể là bố không biết, không phải Lâm Xuân Nhi muốn bò lên người con, từ đầu đến cuối đều là con chủ động, con muốn ở bên Lâm Xuân Nhi. Chứ không có con, cô ấy cũng có thể sống tốt.” Tống Thu Hàn nói.

“Lạt mềm buộc chặt cả thôi. Bố vĩnh viễn khinh thường cô ta, sẽ không có chuyện bố đối xử tử tế hòa nhã với cô ta đâu.”

Nói đến đây Tống Thu Hàn cảm thấy bố mình hoàn toàn không thể cứu được nữa.

“Bố không có cơ hội đó đâu.” Tống Thu Hàn lấy tài liệu ra để lên bàn: “Bố xem cái này đi. Bố làm việc luôn thích ra giá, vậy thì con cũng sẽ ra giá cho công ơn dưỡng dục của bố, nếu như không có vấn đề gì thì mời bố ký tên đi.” Làm thế này anh sẽ mang cái danh đứa con bất hiếu, nhưng anh không muốn cả đời sống dưới gông cùm của bố mình, không có khả năng theo đuổi tự do cho bản thân.

Nếu sau này sẽ có phiên toái thì thà rằng hôm nay Tống Thu Hàn giải quyết dứt điểm một lần cho xong. Anh chưa bao giờ cương quyết với Tống Lương Ngọc đến vậy, anh luôn cảm thấy ông ta là bố mình, dù thế nào bố con cũng không thể đi đến bước tuyệt tình. Nhưng về sau anh đã nghĩ thông suốt. Anh nhất định phải cứng đối cứng một lần, nếu không ông ta sẽ không bao giờ biết thế nào là nhượng bộ đúng

lúc.

“Tuyên bố nằm ở trang cuối cùng của tài liệu, bố xem trước đi.” Tống Thu Hàn vô cùng khổ sở, anh nhớ trước khi mẹ anh qua đời đã nói: “Bố con thù dai vô cùng, nếu không liên quan đến vấn đề nguyên tắc thì con cứ nghe theo ông ấy đi.”

Tống Lương Ngọc mở hồ sơ ra, lật thẳng đến trang cuối cùng, nhìn thấy tài liệu Tống Thu Hàn nhờ luật sư soạn. Anh nói rất biết ơn công sinh thành dưỡng dục của bố mình, anh sẵn sàng chi trả mọi chi phí bố anh đã phải chi ra để nuôi dưỡng anh và cả chi phí dưỡng lão cho ông. Mỗi quan hệ huyết thống của bố con họ vĩnh viễn luôn được pháp luật bảo vệ, nhưng Tống Thu Hàn đã không còn chấp nhận Tống Lương Ngọc điều khiển cuộc đời mình nữa.

“Nếu cần, con có thể đăng tuyên bố này lên báo.”

Tống Lương Ngọc nhìn tài liệu, rồi lại ngẩng đầu nhìn Tống Thu Hàn, hóa anh ông ta đã nuôi một thằng ăn cháo đá bát. Ông ta lạnh lùng nhìn Tống Thu Hàn, để lại một câu: “Đừng hối hận.” Rồi lập tức đứng dậy rời đi. Tống Lương Ngọc từng cho rằng với tính cách lập dị của mình thì có lẽ tới già ông ta sẽ sống khá âm đạm, nhưng không ngờ tuổi già âm đạm ấy lại đến nhanh như vậy. Tống Thu Hàn thật sự là con trai ông ta, tính tình rất giống ông ta.

Tống Thu Hàn cất tài liệu đi, quay đầu lại thấy dì Thượng đứng đó, hốc mắt đỏ hoe. Thật ra trong lòng anh cũng thấy tủ thân, khi còn bé anh đã lén hỏi mẹ mình: “Con có là con ruột của bố không mẹ?”

Anh thường có cảm giác mình không phải con ruột của Tống Lương Ngọc. Nếu không thì từ nhỏ đến lớn mối quan hệ giữa hai người họ đã không cứng nhắc như vậy. Anh không thể cảm nhận được tình thương của Tống Lương Ngọc, chỉ cảm thấy ông ta quá nghiêm khắc. Ông ta luôn bị ám ảnh với việc bắt Tống Thu Hàn sống theo ý của mình, giống như Tống Thu Hàn không nên có cá tính và suy nghĩ độc lập của riêng mình vậy. Sau khi mẹ anh mất, cảm giác ngọt

ngạt đó càng mạnh mẽ hơn.

“Con đã nghĩ kỹ chưa?” Dì Thượng hỏi anh. Bà vốn cho rằng hai bố con họ sẽ cãi nhau rất dữ dội, có lẽ cãi nhau được thì mới có thể giải quyết được nút thắt trong lòng. Nhưng họ không như vậy, họ đều rất cố chấp, lại tự xưng là thanh cao, ngay cả bây giờ đã đến mức cắt đứt quan hệ thì họ cũng không muốn nói chuyện cho rõ ràng. Người này một câu đưa đi, người kia một câu đáp về, nhìn thì có vẻ toàn những lời nói nhẹ nhàng, nhưng câu nào cũng làm tổn thương lòng người.

“Nghĩ kỹ rồi ạ. Không phải vì Lâm Xuân Nhi, mà là vì chính bản thân con.”

“Nhưng theo ông ấy thì con làm vậy là vì Lâm Xuân Nhi, ông ấy không nhìn ra được đâu.”

“Dù là vì nguyên nhân gì thì cũng không liên quan gì đến ông ấy.”
Tống Thu Hàn nắm chặt tập tài liệu kia: “Chỉ khổ cho dì Thượng thôi, bố con tính tình quái đản, thích bắt nạt người khác, dì chăm bố con không biết phải chịu bao nhiêu ấm ức.”

“Ông ấy không dám bắt nạt dì đâu, cùng lắm thì mắng mấy câu. Dám chọc dì giận là dì bỏ về nước tìm con luôn, chẳng ai chăm sóc ông ấy nữa.” Dì Thượng vỗ đầu Tống Thu Hàn: “Thật ra dì Thượng cũng hơi biế n thái, dì thấy hai bố con làm ầm ĩ thành như vậy dì lại thấy vui. Dù sao cũng phải làm ầm ĩ một lần thì ông ấy mới biết sợ.”

Tống Thu Hàn gật đầu.

Anh trở về phòng của mình. Lúc này ở New York trời đã về chiều, Tống Thu Hàn nhớ lại khoảnh khắc mình bị lạc trong chiếc tàu điện ngầm cũ ở New York. Lúc đó anh đã nghĩ rất cuộc điều gì có thể khiến anh từ bỏ tất cả những gì mình đang có để đến nước Mỹ? Tất cả những điều đó có đáng giá không? Anh làm việc chăm chỉ để sống ở thành phố này, cố gắng đến mức gần như vô cảm, nhưng anh luôn

giống như một người ngoài cuộc ngay trong thành phố này. Anh không cảm nhận được hơi ấm của gia đình.

Chỉ sau khi trở về nước, anh mới dần có cảm giác mình đang sống trên đời. Anh của lúc trước mất hết mọi giác quan, thần kinh, vị giác, thị giác. Nhưng sau khi về nước, ngũ giác của anh đều được như được tắm bổ, anh bắt đầu trở lại thành một con người bằng xương bằng thịt, một con người có nhược điểm. Điều này thật sự không dễ dàng gì.

Nhiều ngày trước đó anh đã suy nghĩ liệu mối quan hệ giữa hai bố con họ có nên đi đến mức độ này không, và câu trả lời là có. Chỉ cần Tống Thu Hàn thức tỉnh ý chí của bản thân, còn bố anh vẫn mãi không chịu thay đổi thì ngày này sớm muộn gì cũng sẽ đến.

Chương 91

Trước mắt là một con đường lầy lội dẫn đến phương xa, đưa mắt không thấy điểm cuối.

Viên Như đeo tay nải chạy thục mạng trên đường, nước bùn bắn ướt ống quần của cô, nhưng cô vẫn không dừng bước. Khi cô chạy đến dưới ánh nắng bình minh đầu tiên, cuối cùng dừng lại, ngoảnh đầu nhìn con đường mình vừa chạy qua, đôi môi cô run rẩy, một giọt nước mắt lấp lánh trong đôi mắt. Nhưng cô chỉ dừng lại một khắc rồi tiếp tục xoay người rời đi, bóng lưng tràn ngập kiên quyết, không còn quay đầu lại lần nào nữa.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Đây là bộ phim đầu tiên trong series phim ngắn của công ty Lâm Xuân Nhi, tên là “Chạy trốn”, kể lại câu chuyện có thật về một cô gái chống lại thế tục tàn nhẫn, đem tâm hồn vô tình giết chết chú rể rồi bỏ trốn.

Câu chuyện này rất tàn nhẫn, Lâm Xuân Nhi đứng trước camera quan sát một lát, thấy Viên Như nhập diễn rất sâu, khắc họa cô gái ấy vào trong khung của mình, khiến người ta kính trọng.

“Diễn tốt thật.” Lâm Xuân Nhi quay sang nói với Kiều Hạng Văn: “Lời đề nghị của anh quá tốt.”

“Mỗi người đều có chuyên môn riêng.” Kiều Hạng Văn nói: “Series phim sau này của cô có thể mời tôi làm đạo diễn.”

“Hả?”

Kiều Hạng Văn nhún vai: “Cô sợ tôi không làm được à?”

“Không phải.” Lâm Xuân Nhi giải thích: “Sợ không mời nổi anh.”

“Tôi không cần tiền của cô.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Anh cứ không cần tiền của tôi như thế làm tôi sợ đấy.” Lâm Xuân Nhi nhìn Kiều Hạng Văn.

Kiều Hạng Văn cười với cô: “Cô rất giống bạn gái mối tình đầu của tôi.”

“Motif mối tình đầu à, thật máu cún.” Lâm Xuân Nhi cười nói, vừa xoay người lại thì bị Kiều Hạng Văn kéo cổ tay, nghe Kiều Hạng Văn nói bên tai cô: “Hay là lấy thân ra trả đi?” Hơi thở của anh ta phất qua gò má Lâm Xuân Nhi, sau đó nhanh chóng buông cô ra, cười khẽ ra tiếng: “Tôi chịu thiệt chút cũng được.”

Lâm Xuân Nhi lại cầm di động gửi tin nhắn thoại cho Tiểu Hỷ: “Đi liên lạc với nam diễn viên mới, series phim này không cần Kiều Hạng Văn nữa.”

Kiều Hạng Văn cướp lấy di động của cô, bấm thu hồi tin nhắn: “Trêu một tí cũng không được à?”

Lâm Xuân Nhi bắt chước lại cái điệu nhướng mày của anh ta. Máu không chịu thua kém ai của cô lại nổi lên, Kiều Hạng Văn trả điện thoại di động cho cô: “Người phụ nữ như cô, tôi thật sự không dám bắt cô lấy thân ra trả đâu. Cô chẳng hiểu chút phong tình nào, ở trên giường chắc cũng giống hệt tảng đá thôi.”

Di động vang lên, anh ta tiện tay bắt máy, là Vương Cảnh: “Chị cả đêm

không ngủ hay mới tỉnh dậy đấy?”

“Mới tỉnh dậy.” Giọng Vương Cẩn rất yếu, vừa bò ra từ cửa tử, bây giờ còn sức để nói chuyện đã là may mắn lắm rồi: “Ngày kia sẽ đi gặp đạo diễn đấy, cậu đừng quên.”

“Ừ. Chị tỉnh dưỡng cho khỏe đi.”

“Cậu đang ở bên cạnh Lâm Xuân Nhi hả?”

“Ừ.”

“Tôi muốn nói mấy câu với cô ấy.”

“Không được.” Kiều Hạng Văn quyết đoán từ chối, xoay người rời xa mấy bước, nhỏ giọng nói: “Chị đừng tính kể Lâm Xuân Nhi, chuyện giữa tôi và cô ấy không cần chị lo.”

“Nói lời hay cũng không được ư?”

“Không được. Chị đừng thấy vết sẹo lành mà quên cơn đau.” Kiều Hạng Văn cúp máy.

Khi anh ta xoay người lại, nhóm Lâm Xuân Nhi đã bắt đầu dọn dẹp thiết bị mang lên xe. Đây là bộ phim đầu tiên trong series phim ngắn, Lâm Xuân Nhi đi theo ekip ngay từ những ngày đầu bấm máy, chờ họ lái xe về đến nội thành thì sắc trời đã sáng trưng. Kiều Hạng Văn bảo tài xế đưa Viên Như về nhà trước, sau đó đến lượt Lâm Xuân Nhi.

Mấy ngày gần đây cô đều không ngủ yên giấc, đến cổng khu chung cư thì xua tay với người trong xe, nói qua khe hở cửa kính xe: “Anh đừng xuống xe, không chừng lại gặp phiền phức. Lần sau gặp lại nhé.”

“Chú ý an toàn.” Kiều Hạng Văn kéo cửa kính xe lên, khi ngoảnh đầu

lại thì thấy Tống Thu Hàn đang đứng dưới tàng cây. Khóe môi anh ta cong lên, chẳng buồn chào hỏi tiếng nào mà bảo tài xế lái xe đi luôn.

Rạng sáng hôm nay Tống Thu Hàn mới đến nơi, lo rằng mình gọi điện thoại sẽ quấy rầy giấc ngủ của Lâm Xuân Nhi nên gọi tài xế lái xe đến đây, tìm một chỗ chờ cô, định chờ đến khi trời sáng hẳn rồi mới gọi điện cho cô. Ai ngờ lại thấy cô bước xuống từ một chiếc xe, cửa xe vừa mở ra một chút, anh nhìn thấy Kiều Hận Văn ngồi trong xe. Tống Thu Hàn chưa bao giờ cảm thấy Lâm Xuân Nhi và Kiều Hận Văn sẽ có chuyện gì, anh chỉ thấy hơi buồn bã.

Anh vẫn luôn biết Lâm Xuân Nhi cố gắng làm việc hưởng thụ cuộc sống, bần bề khắp thiên hạ, có anh hay không cũng sẽ sống rất tốt, thậm chí có lẽ đã quên mất anh rồi. Lâm Xuân Nhi rất biết cách làm bản thân thỏa mãn, trong lòng anh cứ nhớ thương cô có lẽ sẽ là gánh nặng đối với cô. Tống Thu Hàn lập tức lái xe về nhà, không hề nghỉ ngơi chút nào, kết nối cuộc họp online.

Ba ngày sau Thịnh Thông sẽ tổ chức hội nghị thượng đỉnh ngành nghề, đến lúc đó sẽ công bố địa điểm di dời của trụ sở chính khu vực châu Á, đồng thời tiến hành chính thức bổ nhiệm chức vụ cho anh. Anh cần làm bài diễn thuyết dài ba mươi phút để giới thiệu chiến lược tương lai của Thịnh Thông khu vực châu Á, đồng thời tuyên bố giá trị quan và sứ mệnh mới.

Bản thảo của buổi diễn thuyết này Tống Thu Hàn đã bảo nhà cung cấp sửa lại hai lượt rồi, nhưng anh vẫn cảm thấy không đủ đặc sắc. Anh nhớ tới Lâm Xuân Nhi, nếu cô ở đây thì có lẽ chỉ cần hai ba lượt sẽ sửa lại một bản hợp ý anh nhất.

Lâm Xuân Nhi ngủ đến buổi chiều, vừa tỉnh dậy đã thấy thư mời điện tử mà chú Trương gửi cho cô: “Ba ngày sau cùng tham gia nhé? Chú xem nội dung chương trình thì thấy sẽ công bố chiến lược trong năm năm tới của Thịnh Thông. Ông lớn ảnh hưởng tới hướng gió của ngành nghề đấy, đáng để đi xem.” Đúng lúc chú Trương về nước tham gia một sự kiện, chờ tới khi chuyển đi từ thiện kết thúc. Sau khi

nhận được thiệp mời, ông ấy cảm thấy nên dẫn Lâm Xuân Nhi ra ngoài làm quen mở rộng mối quan hệ.

“Vâng.” Lâm Xuân Nhi trả lời, nhớ tới ánh mắt của Tống Thu Hàn khiến cô hoảng hốt khi cô và Lương Ngộ cùng nhau đưa ra đề án cho Thịnh Thông khu vực Trung Quốc. Không biết bây giờ anh có khỏe không? Chắc sắp đi nhậm chức ở Singapore rồi nhỉ?

“Không phải bạn trai cháu ở công ty này à?” Chú Trương bỗng hỏi.

Lâm Xuân Nhi không biết nên trả lời ông ấy như thế nào. Chú Trương không biết chuyện cô và Tống Thu Hàn đã chia tay, không chỉ chú Trương không biết mà hội Tiểu Hỷ cũng không biết. Cô nghĩ rằng dù sao Tống Thu Hàn đã đi rồi, sau này sẽ không trở về nữa, dần dần mọi người sẽ quên thôi.

Lâm Xuân Nhi giả vờ không nghe thấy câu hỏi của chú Trương, chỉ hỏi ông ấy: “Mấy giờ gặp ạ?”

“Một giờ rưỡi chiều nhé?”

“Vâng.”

Những lúc chú Trương lộ diện đều cực kỳ hoành tráng. Lâm Xuân Nhi vừa gặp mặt ông ấy thì đã thấy Thịnh Thông phái chuyên gia đến đón họ vào phòng nghỉ của khách VIP sau sân khấu. Lâm Xuân Nhi nháy mắt với chú Trương: “Ông lớn mãi đình.”

Chú Trương nháy mắt với cô, ý là mặc dù không còn vinh quang nữa nhưng vẫn còn dư uy.

Lâm Xuân Nhi đi theo ông ấy vào phòng nghỉ của khách VIP, xem ông ấy hàn huyên với mấy nhân vật nổi tiếng đến đây trước, sau đó chú Trương lần lượt giới thiệu Lâm Xuân Nhi cho những người đó. Lâm Xuân Nhi trao đổi danh thiếp với các tiền bối rồi ngồi xuống một bên nghe họ tán gẫu. Cửa phòng họp mở ra, mấy người tiến vào,

Lâm Xuân Nhi vừa ngẩng đầu lên thì lập tức ngây ngẩn cả người, cô nhìn thấy Tống Thu Hàn tỏa sáng rực rỡ.

Người vốn nên đi Singapore nhậm chức giờ lại xuất hiện trong sự kiện này. Chú Trương tinh mắt, chỉ thoáng chốc đã nhận ra Tống Thu Hàn, quay đầu nhìn về mặt của Lâm Xuân Nhi thì nhận thấy sự khác thường giữa hai người. Tống Thu Hàn vốn tưởng rằng đây chỉ là một buổi xã giao thương nghiệp, không ngờ lại thấy Lâm Xuân Nhi ngồi ở đó. Bộ quần áo công sở mẫu mới mùa xuân màu xanh lơ trên người cô khiến cô trông tươi đẹp như non sông khiến người ta vui mắt, không thể dời mắt khỏi cô.

Thấy Lâm Xuân Nhi, Tiêu Tình cũng có một thoáng sửng sốt. Cô ấy cũng biết tình yêu của sếp mình, mất một giây để bình tĩnh lại rồi bắt đầu giới thiệu từng người một từ vị trí chính giữa. Lâm Xuân Nhi nghe thấy danh hiệu của Tống Thu Hàn: Anh Tống Thu Hàn - tổng giám đốc của Thịnh Thông khu vực châu Á. Anh đã được toại nguyện, thật tốt. Mà cô gái đứng bên cạnh Tống Thu Hàn có vóc dáng nhỏ nhắn, nhưng khí chất nổi bật, ánh mắt vô cùng sáng ngời, Lâm Xuân Nhi nghe thấy Tiêu Tình giới thiệu: “Cô Trần Hiểu Âu, phó tổng giám đốc điều hành khu vực châu Á.” Tuổi còn trẻ, có tương lai.

Tống Thu Hàn đi đến trước mặt chú Trương, vươn tay về phía ông ấy: “Rất vui được gặp mặt.”

“Rất vui được gặp mặt.”

Tiêu Tình đưa mắt nhìn Lâm Xuân Nhi, cô vẫn còn ghi nhớ lễ nghi gặp mặt trong các dịp xã giao thương nghiệp, thế là mặt không đổi sắc tiếp tục giới thiệu. Tống Thu Hàn thấy Lâm Xuân Nhi ra vẻ không quen biết mình, thậm chí còn chủ động chìa tay về phía mình: “Lâm Xuân Nhi.” Bèn bắt tay với cô. Hơi ấm trong lòng bàn tay anh truyền tới đầu ngón tay cô, chỉ hai giây rồi buông ra, phối hợp diễn kịch với cô.

Tống Thu Hàn từng đăng bài trong vòng bạn bè, ảnh của Lâm Xuân

Nhi đến bây giờ vẫn còn treo trong vòng bạn bè của anh, Trần Hiếu Âu nhớ rõ. Cô ấy đưa mắt nhìn Tống Thu Hàn rồi chủ động bắt tay với Lâm Xuân Nhi, giả ngốc cùng mọi người.

Sau đó mọi người bắt đầu hàn huyên.

Lâm Xuân Nhi im lặng ngồi một chỗ nghe họ tán gẫu. Thỉnh thoảng Tống Thu Hàn sẽ trao đổi quan điểm với Trần Hiếu Âu, sự ăn ý giữa họ không phải mới bởi dưỡng một sớm một chiều. Từng giây từng phút Tống Thu Hàn đều tự nhắc nhở mình đừng nhìn Lâm Xuân Nhi, bây giờ là giờ làm việc, nhưng anh không thể quản được ánh mắt của mình, cho dù không nhìn cô thì khóe mắt vẫn sẽ liếc về phía cô. Anh rất nhớ cô, khi anh chấp nhận áp lực cực lớn để tiến hành đàm phán ở nước Mỹ, cả đêm không ngủ được sẽ mở ảnh của cô ra ngắm, hoặc là đọc nội dung mà cô từng viết, xem lịch sử trò chuyện của họ. Anh rất muốn ôm cô.

Mãi đến khi người quản lý sự kiện đến gõ cửa: “Các vị khách quý, nên vào chỗ rồi.” Lúc này mọi người mới đứng dậy bước ra phòng khách VIP. Chú Trương ngồi trên hàng ghế trước, Lâm Xuân Nhi ra đằng sau tìm chỗ ngồi. Hội nghị của Thịnh Thông cực kỳ long trọng, người chủ trì song ngữ đứng đầu ngành nghề, ánh đèn và sân khấu đều thuộc tiêu chuẩn hàng đầu thế giới, đằng sau hội trường còn có tương tác với hình chiếu 3D. Lâm Xuân Nhi gặp CEO toàn cầu của Thịnh Thông vẫn luôn không lộ diện với bên ngoài, ông ấy đứng trên sân khấu tuyên bố trụ sở chính của Thịnh Thông khu vực châu Á sẽ được chuyển từ Singapore sang Trung Quốc.

Từ Singapore dời sang Trung Quốc, điều này chứng tỏ Tống Thu Hàn sẽ ở lại trong nước.

“Anh không đi.”

“Cho dù anh đi thì cũng chỉ báo cáo công việc trong thời gian ngắn thôi, anh sẽ còn trở về.”

Khi Tổng Thu Hàn nói những lời này, Lâm Xuân Nhi không cho là thật. Mà nay chuyện ấy đã thật sự xảy ra, lại khiến cô cảm thấy hoảng hốt. Đến khi ngược mắt lên, cô thấy Tổng Thu Hàn đứng giữa sân khấu, sau lưng anh là bối cảnh khổng lồ, anh nói: “Thịnh Thông khu vực châu Á sẽ chú trọng hơn tới sinh thái người dân, chiến lược đầu tư của chúng tôi cũng sẽ thiên hướng cải thiện chất lượng đời sống, tạo phúc cho nhân dân. Thịnh Thông sẽ tiến bộ cùng xã hội, dùng thành ý lớn hơn để phụng dưỡng xã hội.”

Lâm Xuân Nhi thích quan điểm của anh, suy nghĩ của anh vừa sâu sắc vừa thấu triệt.

Tổng Thu Hàn hào quang lộng lẫy.

“Thế này là thế nào?” Chú Trương gửi tin nhắn cho Lâm Xuân Nhi: “Hai đứa bị sao vậy?”

“Chia tay rồi ạ.”

“... Thế lát nữa đến tiệc tối tư nhân có phải sẽ lúng túng không? Chú đăng ký tên cháu rồi.”

“Cháu không đi đâu, cháu bị nhức đầu, gần đây không ngủ ngon giấc nên phải về ngủ bù.” Lâm Xuân Nhi kiếm cứ chuồn mất. Cho dù Tổng Thu Hàn rục rịch đẹp trai cỡ nào thì cũng không phải bạn trai của cô nữa, Lâm Xuân Nhi cũng có thể kiềm chế bản thân. Cô rời khỏi hội trường, chợt nhớ ra hình như đã lâu mình không đi dạo phố, thế là cô về nhà thay bộ trang phục trang trọng kia đi, xoay người ra cửa dạo phố. Cô đi đến ngõ nhỏ đằng sau trường đại học, ngõ nhỏ náo nhiệt, có rất nhiều thứ thú vị, cũng có nhiều đồ ăn vặt. Cô bưng đồ ăn, vừa ăn vừa đi dạo loanh quanh. Di động đặt trong túi áo đồ chuông thật lâu mà cô không nghe thấy.

Đi dạo mãi tới đêm khuya, người trong ngõ nhỏ không còn mấy mống, cô mới bắt taxi về nhà.

Cả ngày hôm nay của cô rất tốt, theo lời nói của bí thư thì sẽ là: Lâm Xuân Nhi rất biết tự dõ dành chính mình, không cần lo lắng cho cô, một mình cô cũng có thể rất tốt.

Một người cũng tựa như cả một đội nhóm.

Tôi tự chiêu binh mãi mã cho nội tâm của mình.

Lâm Xuân Nhi xách mấy chiếc túi nhỏ xuống xe, que kem trên tay cô vẫn còn thừa nửa cây, cô ngậm vào miệng, tung tăng đi về nhà. Có một người đứng dưới bóng cây, bộ vest đẹp đẽ trên người anh vẫn chưa được thay ra, khi Lâm Xuân Nhi đi ngang qua, anh vươn tay kéo cô vào lòng, nhẹ giọng hỏi cô: “Trốn anh đấy à?”

Chương 92

“Trốn anh đấy à?” Hơi thở Tống Thu Hàn quanh quẩn bên tai Lâm Xuân Nhi. Vừa rồi Lâm Xuân Nhi còn định chiêu binh mã mãi mã cho nội tâm của mình, nhưng giờ trong lòng cô đã có cả thiên quân vạn mã chạy rào rào qua. Cô giờ hai tay ngăn giữa hai người, muốn cách xa Tống Thu Hàn. Anh khiến cô hoảng loạn, công lực mà cô tu luyện mấy ngày nay giờ đây hoàn toàn biến mất.

Đốt một ngọn lửa trong tim em, cho đến khi trái tim bị thiêu rụi không còn một ngọn cỏ. Đợi đến mùa xuân năm sau, chồi non lại tiếp tục nảy mầm. Tựa như họ, đã chia tay rồi mà vẫn không kìm nén được mà đi tìm đối phương, trái tim hoang vu thì cứ mặc cho nó hoang vu, nhưng không thể gặp lại. Bởi vì chỉ cần gặp lại là sẽ có sinh cơ bùng lên một lần nữa.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tống Thu Hàn nhìn Lâm Xuân Nhi, cô giả vờ bình tĩnh, nhưng ánh mắt thì lại trốn tránh anh. Anh buông một bàn tay lấy nửa que kem kia từ trong miệng cô, chỉ vài miếng đã ăn hết, khoang miệng anh tràn đầy hơi lạnh. Tới kỳ kinh nguyệt là cô sẽ bị đau, anh từng nói với cô không được thèm ăn đồ lạnh nữa rồi, vậy mà khi anh không ở bên, cô vẫn ăn kem. Nhưng Tống Thu Hàn lại không thể nói gì cô, bởi nếu nói cô thì chắc chắn cô sẽ đáp lại: “Chúng ta đã chia tay rồi, chuyện này liên quan gì tới anh?”

“Không phải trốn.” Cuối cùng Lâm Xuân Nhi cũng hoàn hồn: “Buông tay ra đi, chúng ta nói chuyện đàng hoàng. Chúng ta đã chia tay rồi, đừng có giờ trò sàm sỡ giữa đường.” Cô sốt ruột chạy trốn khỏi vòng

tay Tống Thu Hàn, nhưng Tống Thu Hàn lại không chịu tha cho cô.

Anh im lặng không nói một lời, chỉ ôm chầm lấy Lâm Xuân Nhi. Những ngày tháng đó, anh nhớ cô, sợ cô đau khổ, lại sợ cô không đau khổ; sợ cô yêu phải người khác, lại sợ từ nay trở đi cô sẽ không chịu yêu ai. Nỗi sợ hãi dao động cả đời này của anh đều là vì cô hết. Anh tựa như một đứa trẻ không có cảm giác an toàn, chỉ muốn nhanh chân chạy về phía cô, không nỡ để cô phải chờ lâu.

Anh muốn làm càn, không chịu để mắt tới ánh mắt của người khác. Bên cạnh người tới người đi, anh lại kiên quyết ôm cô, chỉ có ôm cô vào lòng, anh mới cảm thấy chân thật. Sức mạnh của anh khiến động tác giãy giụa của Lâm Xuân Nhi dần dần biến mất, đành phải tước vũ khí trong lòng anh. Cuối cùng Lâm Xuân Nhi cũng chịu thừa nhận, cô quá nhớ nhưng Tống Thu Hàn. Mỗi một ngày miễn cưỡng cười vui sau khi chia tay đều đi kèm với một đêm không thể đi vào giấc ngủ. Cô từng tự hỏi mình vô số lần, tôn nghiêm quan trọng đến thế sao? Vì tôn nghiêm mà từ bỏ Tống Thu Hàn có đáng không? Hoặc là tiền đồ của Tống Thu Hàn chỉ ở nước Mỹ thôi sao? Chẳng lẽ anh về nước thì sẽ không có tiền đồ nữa ư? Cô tự nhận mình là một người thông minh, nhưng khi đối mặt với Tống Thu Hàn thì lại luống cuống. Những ngày sau khi chia tay, cô vô số lần hối hận vì mình đã bịa một cái cớ xấu xí như vậy để chia tay với anh. Tống Thu Hàn là tuyết trắng rơi trên trái tim cô, cô chưa bao giờ nỡ khiến anh bị làm bẩn.

Cuối cùng Lâm Xuân Nhi bật khóc. Cô rất tủi thân, nhưng sự tủi thân ấy không thể chia sẻ cùng anh, cô không muốn xước vết sẹo kia lên một lần nữa. Cô lau nước mắt lên vạt áo của Tống Thu Hàn, không chịu ngẩng đầu để anh thấy cô khóc.

Cô dán mặt trước ngực Tống Thu Hàn, cánh tay vòng qua eo anh, nhận thấy anh càng ôm cô chặt hơn, cứ như muốn vò nát cô trong lòng anh.

“Chỉ một lát thôi.” Tống Thu Hàn vùi mặt vào hõm vai cô, mùi thơm trên mái tóc cô khiến trái tim anh cuối cùng cũng được yên bình. Sự

bức bối cái giận nảy sinh trong mấy ngày chia tay với cô đều tan biến, giờ đây anh bình thản như một người sắp xuất gia, nhưng lại không thể xuất gia, bởi vì lục căn vẫn chưa được thanh tịnh.

Đôi môi anh lướt qua gò má cô, cuối cùng ngậm lấy môi cô, bất kể cô có bằng lòng hay không, nhưng rồi lại nếm được nước mắt trên môi cô. Anh nâng mặt cô lên, thấy cô gái yêu dấu của anh đang khóc. Anh không muốn cô khóc, bèn bắt chước giọng điệu văn nghệ của cô: “Bảo vệ phụ nữ cần dùng hành động thiết thực.” Lâm Xuân Nhi nín khóc bật cười.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Trần Khoan Niên bảo Tống Thu Hàn cứ làm mạnh lên, cưỡng ép Lâm Xuân Nhi đi, dù sao Lâm Xuân Nhi cũng có tình cảm với anh, qua hai ba lần là cô sẽ đầu hàng thôi. Nhưng Tống Thu Hàn không tin. Nếu anh không tôn trọng cô thì cô sẽ không để ý tới anh nữa. Giờ phút này anh không nảy sinh bất cứ tâm tư xấu xa nào, chỉ thuận theo tính cách của mình, nếu đêm nay không thể ôm cô hôn cô, anh sẽ cảm thấy ngày hôm nay quá tồi tệ.

Thế là anh lại cúi đầu.

Lâm Xuân Nhi hé môi đáp lại anh, đầu lưỡi chạm vào nhau, còn có vị ngọt của kem que. Cô thờ dài một hơi, hô hấp dần trở nên dồn dập, một tay cô nắm chặt cà vạt của Tống Thu Hàn, lại biến thành một nữ tội phạm: “Dám theo em về nhà không? Tống Thu Hàn, anh dám theo em về nhà không?”

Sắc đẹp ở ngay trước mắt, Lâm Xuân Nhi không thềm suy nghĩ nhiều nữa, mặc xác tôn nghiêm tiền đồ gì đó đi, cũng mặc xác ý chỉ của bố mẹ. Cô chỉ muốn cởi bộ vest khiến tinh thần cô không yên trên người Tống Thu Hàn, chỉ muốn ấn môi lên yết hầu anh, muốn làm xong chuyện chưa làm ở Aman. Cho dù hôm nay trời sập, bà đây cũng phải ngủ với Tống Thu Hàn.

Cô nhón chân, kề môi đến gần bên tai Tống Thu Hàn, lại lần nữa khiêu khích anh: “Có dám theo em về nhà không?”

“Em suy nghĩ cho kỹ đi.” Tống Thu Hàn nhẹ giọng nói: “Anh chỉ làm chuyện thân mật với bạn gái anh thôi, anh không muốn tình một đêm, cũng không chấp nhận hôm sau em mặc quần áo vào không chịu thừa nhận.” Anh muốn Lâm Xuân Nhi cho anh một lời giải thích, lúc nói chia tay thái độ của cô kiên quyết đến thế, mà bây giờ thái độ lại bốn cọt, anh chỉ sợ cô nổi hứng nhất thời.

Lâm Xuân Nhi hiểu được nỗi lo âu của anh, anh liều mạng sai bước về phía trước, từ nước Mỹ đến Trung Quốc, trong đó không biết vất vả cỡ nào, Lâm Xuân Nhi đều biết hết.

“Vậy thì trùng hợp quá, em cũng chỉ làm chuyện thân mật với bạn trai em thôi.” Lâm Xuân Nhi dặt tay anh, dẫn anh về nhà. Cô đã nên dẫn anh về nhà từ lâu rồi, hoặc là buổi tối sau khi Tiêu Muội và Trần Khoan Niên chia tay, cô nên đi theo anh. Cũng chỉ có Tống Thu Hàn mới bằng lòng chờ cô trong vô vọng như vậy thôi.

Khi bấm khóa mật khẩu, ngón tay Lâm Xuân Nhi không kiềm được run rẩy. Cô kéo Tống Thu Hàn vào nhà rồi bắt đầu cởi bộ vest của anh. Bộ vest ấy mặc trên người anh làm tôn lên vóc dáng của anh, khi ở dưới sân khấu Lâm Xuân Nhi đã nghe thấy cô gái bên cạnh gửi tin nhắn voice chat cho bạn thân: “Bà đây muốn ngủ với tổng giám đốc Thịnh Thông.” Anh mặc đẹp như thế, phái nữ dưới sân khấu đều dùng ánh mắt cuồng gian anh. Cô cởi bộ vest của anh ra, trong lòng thầm nghĩ: “Anh ấy là của tôi, các cô không ai được động vào.” Cô có tính chiếm hữu đáng sợ đối với Tống Thu Hàn, cho nên cô mới chạy trốn khỏi hội trường, sợ mình sẽ hoàn toàn bị đánh bại trước mặt Tống Thu Hàn.

Chiếc áo sơ mi kia cũng vướng bận, cô sốt ruột kéo mạnh cúc áo sơ mi của anh, chớp mũi chảy mồ hôi. Đôi môi Tống Thu Hàn dừng trên chớp mũi của cô, sau đó bỗng dùng sức, xoay người đè cô lên tường. Lúc này tất cả ngôn ngữ đều trở nên vô dụng, anh biết cô

muốn gì, bèn ôm lấy cô để mình và cô dán sát lấy nhau.

“Em muốn thế này à?” Anh hỏi Lâm Xuân Nhi, cuối cùng thỏa mãn ý nguyện của Lâm Xuân Nhi, cởi chiếc áo sơ mi trên người xuống. Anh cong người, vùi đầu vào bên tai cô. Lâm Xuân Nhi bất mãn, nhưng bàn tay anh lại không chịu để yên, liên tục trêu đùa cô. Lâm Xuân Nhi không thể chịu nổi, chỉ thoáng chốc đã không thể đứng vững, thì thào van xin anh: “Lên giường đi.”

Tống Thu Hàn đã làm hòa thượng bao nhiêu năm, hôm nay khai trai vốn không nằm trong dự kiến của anh. Anh trốn khỏi tiệc chúc mừng, vốn chỉ định ôm cô thôi, nếu may mắn, cô không giẫy giụa thì có lẽ anh còn có thể hôn cô. Nhưng anh không ngờ cô nàng khờ dại kia lại đòi dẫn anh về nhà, kéo quần áo của anh, môi răng dán sát với anh, nhiệt tình mời anh thưởng thức thế giới hoạt sắc sinh hương của cô. Đây quả thực là niềm vui ngoài ý muốn, Tống Thu Hàn sẵn lòng vì thế mà trả giá càng nhiều.

Tống Thu Hàn nhớ tới đêm mưa ấy, họ ngồi trong quán lẩu náo nhiệt, chủ quán bật bộ phim trắng đen. “Trên thế giới có nhiều thành trấn như thế, trong thành trấn lại có nhiều quán rượu như thế, vậy mà cô ấy lại cứ đặt chân vào quán rượu của tôi!” Trên đời này có nhiều người như thế, rất nhiều người đều thoáng qua bên cạnh tôi, nhưng tôi lại không chịu dừng bước.

Lâm Xuân Nhi che mắt mình, cảnh tượng sáng tối trong đầu cô bỗng nhiên trùng hợp với giấc mơ đẹp mà cô từng mơ thấy năm mười bảy tuổi, chỉ có điều lúc này họ đang trong lứa tuổi đẹp nhất của đời người, họ vẫn chưa già đi. Vận mệnh phập phồng thay đổi nhiều lần, cuối cùng ông trời lại đẩy Tống Thu Hàn đến trước mặt cô. Tất cả đều vừa vặn, cảm ơn ông trời thương xót.

Tống Thu Hàn vén những lọn tóc rối bù trên mặt cô ra sau tai, rồi lại nhẹ nhàng hôn cô, hơi trầm người xuống, lại nghe Lâm Xuân Nhi gọi anh: “Tống Thu Hàn.”

Tống Thu Hàn dừng một chút, cũng gọi tên cô: “Lâm Xuân Nhi.”

Họ cảm thấy tên của đối phương là thơ tình, mỗi một lần gọi đều tràn đầy tình ý.

Vành mắt Lâm Xuân Nhi đỏ hoe, cô ôm mặt Tống Thu Hàn, mượn ánh trăng nhìn anh. Cô nhíu mày lại, làm lòng anh quặn thắt. Tống Thu Hàn chột im lặng, cảm giác này tựa như Lâm Xuân Nhi vẫn đứng tại chỗ chờ anh chứ chưa bao giờ đi xa vậy. Mồ hôi rơi xuống trên trán anh, dừng trên mặt Lâm Xuân Nhi, lọt vào môi cô. Thực ra cũng không phân biệt rõ là mồ hôi hay nước mắt, hốc mắt Tống Thu Hàn thấm ướt.

Ngón tay Lâm Xuân Nhi bấu vào da anh, lại không nhịn được mà hôn anh. Mở mắt ra là anh, nhắm mắt lại cũng vẫn là anh, cô không thể trốn thoát, bình mật trong lòng cô đã bị anh hắt đổ, tràn đầy mùi thơm ngọt. Đây là người mà cô đã khao khát từ thời thiếu nữ.

Tống Thu Hàn ôm chặt cô, ấn cô vào trong lòng mình, dù thế nào đi nữa cũng không thấy đủ. Ánh trăng như nước gieo rắc trên vai cô, đầu vai trắng nõn như ngà voi. Đôi môi Tống Thu Hàn đuổi theo ánh trăng, mỗi lần môi anh in xuống, ánh trăng sẽ nhảy lên, giọng Lâm Xuân Nhi lại càng run rẩy. Anh nhớ tới giấc mơ của mình những năm qua, lúc anh ở tuổi mười bảy mười tám, người anh ôm trong mơ là cô như ánh nắng rực rỡ ngày hè. Ở tuổi hai mươi thì là cô đứng trên sân khấu vẻ mặt lạnh lùng. Mãi đến sau này gương mặt cô đã mơ hồ, chỉ còn giọng nói ấm áp của cô, mỗi khi Tống Thu Hàn nhắm mắt lại sẽ biến thành thanh âm vỡ nát. Sau khi gặp lại cô, khuôn mặt ấy lại trở nên rõ ràng. Tống Thu Hàn xấu hổ không dám kể với bất cứ ai, trong những đêm tắt đèn, trong ý thức không thể kiểm soát của anh, anh đã muốn Lâm Xuân Nhi hơn trăm hơn ngàn lần.

Anh không dừng được.

Họ thích nhau không thể kìm hãm, lại tràn ngập sung sướng, thậm chí Lâm Xuân Nhi còn muốn viết thơ cho khoảnh khắc này. Cô muốn

viết: trăm hoa lan tỏa khắp núi đồi, thứ nở rộ trên núi, không chỉ là hoa cỏ, mà còn có trái tim tôi. Cô còn muốn viết: trước mắt là con sông, anh chở em băng qua, lại tự chở mình băng qua, tiếng đập nước của mái chèo trên con thuyền, nhét đầy đêm xuân của em.

Tống Thu Hàn chính là bầu trời thơ của cô.

Cô sẵn sàng vì anh mà đọc thơ suốt đời.

Cô nói từng câu từng từ với anh: “Tống Thu Hàn, em yêu anh.” Sợ anh không nghe rõ, cô lại nỉ non một lần: “Em rất yêu anh.”

“Nhưng anh yêu em nhiều hơn.” Có những năm, Tống Thu Hàn cho rằng mình đã đánh mất khả năng yêu một người, anh cho rằng cả đời này mình sẽ không ôm ai cả. Anh yêu cô, biết ơn cô đã kéo anh ra khỏi đầm lầy để anh có niềm vui nỗi buồn của con người. Anh biết sợ hãi, biết ghen tỵ, biết đau khổ, biết yêu một người.

Trận hoa/n ái đầu tiên trong cuộc đời với Lâm Xuân Nhi là mất khống chế, đáng lẽ anh nên dịu dàng một chút. Nhưng anh không làm được.

Lâm Xuân Nhi mở mắt trong cơn mê lung, những vì sao sáng ngời trong đôi mắt cô khiến Tống Thu Hàn không chỗ ẩn náu. Anh giơ tay che mắt cô lại, thì thầm nói với cô: “Đừng nhìn anh.”

Lâm Xuân Nhi nắm tay anh kéo xuống, nghiêm túc nhìn anh, nhưng miệng lại nói câu không ra thể thống gì: “Thần uy che trời.”

Trong bóng đêm, Tống Thu Hàn đỏ mặt, nhưng vẫn hỏi cô: “Em hài lòng không?”

Lâm Xuân Nhi cười khanh khách nói: “Em van xin anh tha cho em mà anh cứ coi như gió thoảng bên tai.” Sau đó đóng giả làm heo hừ hừ một tiếng, sáp tới gần cắn anh. Cô cắn hơi mạnh, đầu lưỡi dán lên làn da của anh, Tống Thu Hàn hơi kích động, ngón tay bóp cằm

cô để cô nhả ra: “Em đừng làm càn, còn trêu chọc anh nữa thì người chịu thiệt sẽ là em đấy.”

Lâm Xuân Nhi ngoan ngoãn quay lại nằm trong vòng tay anh, ngón tay lướt qua gương mặt anh: “Tổng Thu Hàn, em quá yêu anh, Tổng Thu Hàn em quá thích đêm nay. Em hy vọng chúng ta sẽ có vô số đêm nay.” Vô số đêm nay, nhét đầy cuộc đời chúng ta.

“Tổng Thu Hàn, bây giờ anh hỏi em anh có phải người đàn ông giỏi nhất trong số những người đàn ông em từng trải qua không đi?” Lâm Xuân Nhi bắt đầu không giữ mồm giữ miệng.

Cô vừa dứt lời, Tổng Thu Hàn lập tức cắn vai cô, hung ác nói: “Nói bậy!”

Lâm Xuân Nhi vẫn cười ra tiếng, cuối cùng thấy hơi mệt, bèn cầm cánh tay Tổng Thu Hàn vòng qua người mình, còn cô thì yên tâm nằm ngủ trong lòng anh.

Ngủ đến sắc trời đã sáng, nhận thấy Tổng Thu Hàn muốn rời giường, ngón tay Lâm Xuân Nhi đáng thương kéo lấy anh: “Đừng đi.”

“Anh đi nấu ít đồ ăn, không thì em rời giường sẽ bị đói.”

“À.”

Tổng Thu Hàn mặc quần tây, nhìn chiếc áo sơ mi nhăn nheo trên mặt đất, nhớ tới Lâm Xuân Nhi đêm qua vật lộn với nó, làm anh không nhịn được mà bật cười ra tiếng. Anh lại trở về trên giường hôn lên gò má của cô, nhẹ nhàng mềm mại. Lâm Xuân Nhi ra vẻ rụt rè, nói một câu: “Sến thế!”

Tổng Thu Hàn nhéo má cô, lại hôn lên trán cô.

Sau đấy anh mới để trần nửa người trên vào nhà bếp, nấu một bữa cơm sáng nửa buổi cho Lâm Xuân Nhi. Anh muốn chăm sóc cô thật

tốt, tốt đến mức mỗi bữa cơm cô ở bên anh đều sẽ ăn thoải mái, anh muốn chữa khỏi dạ dày và chứng đau bụng cho cô, chữa khỏi cơn mất ngủ và nỗi lo âu của cô. Anh muốn trở thành thuốc của cô, hành lý của cô, huân hươg bên gối cô.

Lâm Xuân Nhi ngủ thêm một lát, nghe thấy tiếng leng keng trong bếp, bèn mặc đồ ngủ xuống giường. Thấy Tống Thu Hàn để trần nửa người trên, cô cười nói: “Anh ph/óng đ ăng quá đấy!”

“Không phải em c ởi quần áo của anh à?” Tống Thu Hàn giả vờ liếc cô, sau đó tiếp tục cúi đầu nấu mì.

Lâm Xuân Nhi nhớ tới mấy món đồ mình mua sẵn cho Tống Thu Hàn, bèn quay về phòng ngủ, lấy bộ đồ ngủ kia đưa đến trước mặt Tống Thu Hàn: “Nè, cho anh.”

“Cảm ơn.” Anh mặc đồ ngủ, múc hai tô mì có thể nói là thịnh soạn cho hai người: “Mau ăn đi, không thì lát nữa sẽ bị đau dạ dày.”

Lâm Xuân Nhi gạt đầu, đi đến chỗ tủ lạnh tìm nước soda, lại bị Tống Thu Hàn kéo về, đẩy một ly nước ấm đến trước mặt cô: “Uống cái này đi.”

“Ồ, chúng ta đã đến tuổi dưỡng sinh rồi à?” Lâm Xuân Nhi bất mãn.

“Là em. Em cần dưỡng sinh.” Tống Thu Hàn nhìn cô uống nước ấm: “Rất nhiều thói quen xấu cần sửa lại.”

“Anh...” Lâm Xuân Nhi định hỏi sao anh giống bố em thế, nhưng nghĩ lại chắc chắn nói vậy Tống Thu Hàn sẽ bất mãn, bèn tập trung ăn cơm không cãi nhau với anh.

Tống Thu Hàn ăn một miếng mì, ngược mắt nhìn dấu vết trên chiếc cổ thon dài của Lâm Xuân Nhi, trong lòng tự trách mình ra tay không biết nặng nhẹ. Nhận thấy ánh mắt của anh, Lâm Xuân Nhi lập tức ngẩng cổ lên: “Muốn trồng vườn dâu tây luôn không? Hôm sau em lộ

cổ đi làm, mọi người sẽ biết em có đời sống tình d/ục, hơn nữa còn cực kỳ thích ý lắm. Chắc chắn Tiểu Hỷ sẽ lẻo đẻo hỏi em, em sẽ không nói cho cậu ấy, để lại bầu không khí bí ẩn.”

...

Điện thoại của Tống Thu Hàn sáng lên, anh đưa mắt nhìn, là Trần Hiểu Âu, bèn bắt máy: “Có chuyện gì thế?”

“Cuộc họp ngày mai anh có tham gia không?”

“Không đi.” Tống Thu Hàn liếc Lâm Xuân Nhi: “Tôi phải ở bên bạn gái ngày cuối tuần.”

“Người giả vờ không quen anh trong phòng khách VIP hả?” Trần Hiểu Âu trêu ghẹo.

“Giờ thì quen rồi, cực kỳ quen.” Tống Thu Hàn cúp máy.

“Đừng lờ dờ chuyện công việc chứ.” Nghe thấy anh từ chối cuộc họp, Lâm Xuân Nhi nhắc nhở anh. Lâm Xuân Nhi hy vọng họ đều có thể tập trung vào công việc, không bị ràng buộc bởi đối phương. Họ phải làm chiến hữu, chứ không phải là chướng ngại vật trên con đường vươn tới lý tưởng của nhau.

“Cuộc họp này không quan trọng, anh không muốn lãng phí ngày cuối tuần hiếm hoi này.” Anh lấy bát của Lâm Xuân Nhi đi rửa, sau đó rửa tay rồi kéo cô ra ngoài ngồi sofa: “Chúng ta ở trong nhà một ngày được không? Chiều tối ra ngoài liên hoan.”

“Liên hoan gì?”

“Đám Trần Khoan Niên, nói thật đã lâu không gặp mặt rồi, hôm nay muốn gặp nhau một lần.”

“Vậy thì anh đi đi! Đàn ông các anh gặp mặt mà có em thì sẽ khiến

các anh bị gượng...”

“Nhưng anh muốn cho em làm quen với họ.”

“À.”

Nhận thấy Lâm Xuân Nhi do dự, Tống Thu Hàn bóp cằm cô, hung ác nói: “Lâm Xuân Nhi, có phải em định mặc quần áo xong phủi sạch quan hệ với anh không? Em đừng có ủ cái mưu đó.”

“Ồ, hình như lại bị anh phát hiện mất rồi.” Lâm Xuân Nhi tựa đầu vào lòng anh, trong lòng thầm nghĩ: Đời này của cô cũng chỉ làm một lần không giữ lời này thôi, một lần không so đo tôn nghiêm và được mất. Dù sao trên đời này chỉ có một Tống Thu Hàn.

Anh yêu cô.

Cô cũng yêu anh.

Họ yêu nhau không có gì mất mặt.

Nếu lúc này lại rời xa Tống Thu Hàn, e rằng cô sẽ lại bị rút gân lột xương một lần. Lần này cô chưa chắc có thể xử lý tốt như lần trước, Lâm Xuân Nhi hơi sợ hãi, đã lâu rồi cô không có cảm giác sợ hãi như lúc này.

Cô khoanh chân ngồi trên sofa, bàn chân trắng nõn kề sát bên nhau. Thấy cô để chân trần, Tống Thu Hàn vừa trách cứ cô không biết dưỡng sinh, vừa dùng tay ủ ấm chân cho cô. Chân cô lạnh lẽo, còn tay anh thì ấm áp. Lâm Xuân Nhi bỗng nhiên cảm thấy động tác này còn thân thiết hơn lúc bọn họ thân mật, bèn đỏ mặt vui đầu vào đệm tựa lưng của sofa: “Tống Thu Hàn, mong anh chú ý, buông chân em ra rồi rời đi ngay! Lúc này cả thể xác lẫn tinh thần của em đều mệt không thể ứng chiến được đâu.” Cô cứ cười đùa nửa thật nửa giả như vậy, đây là dáng vẻ xưa nay của cô.

Chương 93

Tống Thu Hàn nhét chân Lâm Xuân Nhi vào lòng, lười biếng tựa vào sofa, một tay nắm tay cô, ngón tay khẽ gãi lòng bàn tay cô.

Đã lâu rồi anh không vui vẻ được như bây giờ, ánh nắng tháng Tư chiếu lên nửa bên mặt của anh, tựa như vàng sáng của thần linh. Gan bàn chân Lâm Xuân Nhi dán lên làn da anh, dần dần cảm thấy ấm lên. Cô hơi nhúc nhích, chìa tay về phía Tống Thu Hàn: “Ôm em đi.” Trước mặt người ngoài là nữ vương, tới lúc không còn người ngoài thì lại làm nũng.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tống Thu Hàn đứng dậy ôm cô vào lòng, hai người cứ thế lười biếng trên sofa, tựa như đang chơi đóng vai khúc gỗ, không ai chịu nhúc nhích trước. Cuối cùng vẫn là Tống Thu Hàn phá công, cười lên tiếng, dùng ngón cái với ngón trỏ nhéo má Lâm Xuân Nhi, bóp miệng cô thành miệng thỏ rồi cúi xuống hôn một cái.

“Lâm Xuân Nhi.”

“Hửm?”

“Lâm Xuân Nhi.”

“Hửm?”

Tống Thu Hàn cứ gọi tên cô mãi mà không thấy phiền, nghe thấy cô lười biếng đáp lại mình, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào.

“Sao hôm qua em lại giả vờ không quen anh?” Nhớ tới dáng vẻ xa cách của cô hôm qua, Tống Thu Hàn lại có chút giận dữ.

Bị anh hỏi vậy, Lâm Xuân Nhi nhất thời nghẹn lời, vùi đầu vào lòng anh không nói một lời. Vì sao lại giả vờ như không quen ư? Bởi vì hai người đã chia tay, cô không muốn để người khác nhận thấy sự khác thường giữa họ trong buổi đó. Nhưng thật sự có một số thứ không thể che giấu, dù cho họ giả vờ không quen nhau, không tiếp xúc gì nhiều với nhau thì người khác vẫn có thể nhận thấy sự liên hệ kỳ diệu giữa hai người. Ánh mắt cố ý vô tình lúc Tống Thu Hàn nhìn cô không giấu được, chuyện cô cố tình không nhìn anh cũng không thể che đi. Người khôn khéo cỡ nào cũng sẽ làm chuyện ngu xuẩn khi gặp tình yêu.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Em nói đi.” Tống Thu Hàn nâng mặt cô lên: “Không nói thì phải dùng khổ hình hầu hạ.”

“Sợ ảnh hưởng tới công việc của anh.” Lâm Xuân Nhi đáp.

“Em nhiệt tình với anh một chút thì sẽ ảnh hưởng tới công việc của anh chỗ nào?” Tống Thu Hàn bất mãn: “Toàn lấy cớ cả thôi.”

“Vậy thì tại sao anh lại đến tìm em? Chúng ta đã chia tay rồi mà.” Lâm Xuân Nhi cho rằng Tống Thu Hàn sẽ không đến, người kiêu ngạo như anh sao có thể chủ động tìm cô?

“Chia tay là do em nói, chứ anh đã đồng ý đâu. Lời nói một phía của em không tính. Hơn nữa lý do chia tay của em cũng không đủ thuyết phục.”

“Ờ.”

Mùng hai Tết, Tống Thu Hàn thấy đoạn video bác bỏ tin đồn do công

ty của Lâm Xuân Nhi chế tác. Tiểu Hỷ gửi cho anh, anh ta không biết họ đã chia tay, chỉ là khi báo cáo tình hình của Lâm Xuân Nhi cho Tống Thu Hàn thì bỗng nhiên nhớ tới chuyện này nên thuận tay gửi luôn. Đoạn video bác bỏ tin đồn đó rất thú vị, Lâm Xuân Nhi tái hiện lại khung cảnh lúc ấy, chụp rất nhiều bức ảnh canh góc máy quay, mỗi bức ảnh đều kèm theo giải thích góc độ chụp ảnh và cách thực hiện, tự nhiên bẻ lái thành một đoạn video dạy nhiếp ảnh. Sau khi bác bỏ tin đồn xong, trên màn hình hiện lên mấy chữ to: “Phúc lợi tặng kèm”. Vẫn là những cảnh tượng và góc quay đó, nhưng lại tạo ra những cảnh thân thiết hơn, thậm chí có một bức ảnh trông như đang ân ái. Video này quá hài hước, Tống Thu Hàn buồn cười, sau đó ổng kính lắc lư, cảnh tượng thay đổi, biến thành Lâm Xuân Nhi trong phòng họp. Cô mặc áo hoodie chạy đến trước ổng kính, vẫy tay: “Chào mọi người, tôi là Lâm Xuân Nhi. Đoạn video này không làm mờ, tôi đã có bạn trai rồi, bạn trai của tôi là cậu thiếu niên mối tình đầu của tôi, tôi rất yêu rất yêu anh ấy.” Lâm Xuân Nhi trong màn hình cười rất vui vẻ, cuối cùng là một dòng chữ: “Chúc mọi người đều sẽ có tình yêu.”

Chỉ là một đoạn video bác bỏ tin đồn qua quýt như vậy, nhưng lại khiến đôi mắt Tống Thu Hàn đỏ hoe.

Tống Thu Hàn nhìn cô thật lâu, khẽ nói: “May mà anh đến đây.”

“May vì thấy được thế nào là phụ nữ ba mươi như sói đói chứ gì?” Lâm Xuân Nhi trêu ghẹo anh.

Tống Thu Hàn lắc đầu: “Không phải, may mà anh đến đây, có thể ôm em sớm một chút, thấy em vẫn yêu anh như xưa.”

Lâm Xuân Nhi ngồi dậy, trán kề lên trán anh: “Em không yêu anh thì còn yêu ai đây?”

Tống Thu Hàn muốn nói với Lâm Xuân Nhi về chuyện giữa mình và Tống Lương Ngọc, nhưng lại nghĩ có lẽ Lâm Xuân Nhi sẽ không muốn anh vì cô mà cãi nhau với bố, thế là nuốt lại lời nói vào bụng.

Hôm nay thật sự là một ngày rất đẹp, gió nhẹ ấm áp, ánh nắng không gắt. Hai người không nói thêm lời nào, khoảnh khắc bình yên hiếm hoi.

Lại qua một lát, hai người cuộn tròn trên sofa, ôm nhau ngủ. Nỗi vất vả và áp lực cao suốt mấy ngày qua đều buông xuống hết, Tống Thu Hàn ngủ rất ngon giấc.

Khi mặt trời từ phía Đông chuyển sang phía Tây, ánh sáng trong phòng thông thả di chuyển, phản chiếu ánh sáng lấp lánh trên cốc thủy tinh trên bàn. Lâm Xuân Nhi xoay người, vùi đầu vào lòng Tống Thu Hàn, chân đan vào chân anh, nằm trong lòng anh mơ thấy giấc mơ đẹp.

Khi hai người mở mắt ra đã gần đến chiều tối, dưới lầu truyền tới tiếng ồn ào của bọn con nít, tiếng lộc cộc của ván trượt chạy trên sàn xi măng, tiếng hỏi han ân cần của các cụ già. Trong bầu không khí khói lửa của phố phường, Tống Thu Hàn ôm chặt Lâm Xuân Nhi.

“Em đánh thức anh à?” Lâm Xuân Nhi hỏi anh.

Tống Thu Hàn lắc đầu: “Không phải, cũng đến lúc phải dậy rồi.”

“Có phải anh bị tê người không?”

“Không nhúc nhích được.” Một tay Tống Thu Hàn xoa đầu Lâm Xuân Nhi.

Ngủ trên chiếc sofa nhỏ, rất khó trở mình, cho dù Tống Thu Hàn đã ngủ say cũng vẫn lo mình sẽ bắt cần chen Lâm Xuân Nhi rơi xuống mặt đất, cho nên không dám nhúc nhích chút nào. Lâm Xuân Nhi vội vàng xoay người xuống sofa, khoanh chân ngồi xuống giúp anh xoa bóp cánh tay: “Ngài xem tay nghề của em có được không?”

“Tạm được. Lát nữa cho em thêm chút tiền boa.”

“Dạ vâng.” Lâm Xuân Nhi càng xoa bóp mạnh hơn, ánh mắt Tống Thu Hàn mỉm cười nhìn cô tự chơi một mình, một lát sau hỏi cô: “Em đi dạo phố một mình có vui không?”

“Vui lắm chứ, muốn ăn gì thì ăn, muốn mua gì thì mua, đi dạo phố còn có thể tiêu hao calo, ăn đến đâu tiêu hao đến đấy, có thể nói là hoạt động giải trí rất thân thiện đối với phái nữ. Anh chưa dạo phố một mình bao giờ à?” Lâm Xuân Nhi hỏi anh.

“Anh rất ít khi dạo phố.” Tống Thu Hàn nói: “Hầu như một năm sẽ đi từ một đến hai lần, một lần mua đủ đồ dùng cần thiết.”

“... Chán thế à.” Lâm Xuân Nhi bĩu môi, ngón tay dán lên môi anh rồi nháy tới chớp mũi của anh, cuối cùng khẽ vuốt ve theo lông mày anh: “Người đàn ông đẹp trai cỡ này thì nên ra ngoài nhiều một chút!” Lâm Xuân Nhi lại nhớ tới cô gái gửi tin nhắn thoại ngồi bên cạnh mình hôm qua: “Thôi vậy thôi vậy, thế đạo hiểm ác, anh vẫn nên ít ra ngoài thì hơn.”

Tống Thu Hàn khẽ nhíu mày, không hiểu sao cô lại lúc thì nói thế này lúc thì nói thế khác. Lâm Xuân Nhi cười kể lại chuyện của cô gái kia.

“Ừm.” Tống Thu Hàn đã quen với việc này rồi, chỉ nhéo má Lâm Xuân Nhi: “Thế thì sau này ra ngoài em bảo vệ anh đi. Chẳng phải em biết tán đả sao?”

“Vậy thì chúng ta phải thảo luận về mức thù lao.”

“Em đừng lấy đắt quá.” Tống Thu Hàn đã giao hết tám mươi phần trăm tiền tiết kiệm của mình cho Tống Lương Ngọc rồi, bây giờ so với hội Trần Khoan Niên, anh có thể nói là nghèo rớt mùng tơi. Anh làm việc sạch sẽ lưu loát, không muốn để lại nhược điểm cho bố mình, đó cũng là quyết tâm của anh. Nhưng anh lại không muốn nhắc đến chuyện này với Lâm Xuân Nhi, tiền có thể kiếm lại, nhưng anh không muốn Lâm Xuân Nhi có bất cứ áp lực nào.

Nhìn anh thật lâu, Lâm Xuân Nhi mới nói: “Không cần tiền của anh. Anh ngủ với em cũng không cần tiền, chúng ta có qua có lại.”

Tống Thu Hàn lại bị nữ tội phạm này đùa giỡn, hung ác cốc đầu cô một cái, sau đó đứng dậy tìm nước uống.

Lâm Xuân Nhi đi theo anh, lục rau dưa trái cây trong tủ lạnh. Cô thích ép các loại nước trái cây hỗn hợp, thành thạo cắt dưa hấu, táo, dưa chuột thành miếng nhỏ rồi cho vào máy ép nước.

Sau đó rót một ly cho Tống Thu Hàn.

Đây là đồ lạnh.

Tống Thu Hàn vừa định ngăn không cho cô uống thì cô đã ngửa đầu uống cạn, sau đó nháy mắt với Tống Thu Hàn: “Anh không cho em uống á, không có cửa đâu.”

Sau đó xoay người chạy vào phòng ngủ lục quần áo.

“Em làm gì vậy?” Tống Thu Hàn đút hai tay vào túi quần, lười biếng tựa vào khung cửa hỏi cô.

“Em ăn diện một chút.”

“Hửm?”

“Chẳng phải đi liên hoan à? Em phải ăn mặc đẹp một chút.”

“Bình thường em đã đủ đẹp rồi.”

“Anh đang nhét viên đạn bọc đường cho em, muốn làm tê liệt thần kinh của em chứ gì!” Lâm Xuân Nhi cười đẩy anh ra ngoài, khóa cửa lại.

Tống Thu Hàn bị cô khóa ngoài cửa, bất đắc dĩ nói: “Lâm Xuân Nhi, em thay quần áo mà lại nhốt bạn trai em bên ngoài à?”

“Đúng, bạn trai cũng không được nhìn.”

“Anh có thể cởi/i quần áo của em thì tại sao lại không thể xem em mặc quần áo?” Tống Thu Hàn trêu cô.

“Anh không hiểu đâu.” Quan hệ thân thiết cỡ nào cũng phải chừa lại một khoảng trống, không thì quãng đời còn lại dài như thế, moi hết tim gan ra trước thì sau này còn sống chung với nhau kiểu gì? Không ngờ Lâm Xuân Nhi lại nghĩ tới quãng đời còn lại.

Lâm Xuân Nhi mặc một chiếc quần jeans bó sát, áo ôm body màu đen cổ chữ V khoét sâu lộ rốn, đơn giản thoa kem nền, rồi lại tô son môi Louboutin quyền trượng của nữ hoàng, môi đỏ rực như lửa, sau đó mở cửa phòng ngủ bước ra.

Thấy vòng eo trắng muốt lộ ra bên ngoài cùng với cổ áo khoét sâu của cô, Tống Thu Hàn nhíu mày: “Em không lạnh à?”

“Hai mươi độ thôi, không lạnh đâu.” Lâm Xuân Nhi ngây thơ không biết gì, đi đến tủ giày lấy một đôi giày mùa xuân màu đen, thấy Tống Thu Hàn ngồi yên trên sofa thì giục anh: “Không phải anh định về nhà anh thay quần áo à?”

Thấy anh ngồi yên không nhúc nhích, Lâm Xuân Nhi nghiêng đầu suy nghĩ: “Có lẽ tới tối sẽ lạnh thật đấy.” Sau đấy lại xoay người vào phòng ngủ, lấy ra một chiếc áo hoodie mặc bừa vào, sau đó ra ngoài, hỏi anh: “Thế này thì sẽ không lạnh nhỉ?”

Cuối cùng Tống Thu Hàn cũng chịu đứng dậy, đánh mặt “ừ” một tiếng, trông hơi keo kiệt.

Lâm Xuân Nhi không kìm lòng được mà trêu anh: “Vị huynh đài này, anh mới trở về từ nước Mỹ đấy.”

“Anh là người Trung Quốc.”

“Người Trung Quốc cũng không có chuyện quản bạn gái mặc đồ gì nhé.”

“Anh không quản em, là chính em sợ lạnh mà.” Tống Thu Hàn cãi lại cô, cứ như một đứa con nít. Anh bỗng phát hiện mình hơi keo kiệt thật, bộ đồ của Lâm Xuân Nhi rất xinh đẹp, nhưng anh không muốn cho người khác thấy, nhưng anh lại không nói nên lời. Hóa ra yêu đương cũng có chuyện khiến người ta khó xử đến mức này.

“Đúng đúng đúng, em rất sợ lạnh.” Lâm Xuân Nhi nắm tay anh.

Trong số mấy người bạn của Tống Thu Hàn thì Loan Niệm và Trần Khoan Niệm Lâm Xuân Nhi đã từng gặp, còn hai người chưa gặp, Tống Thu Hàn giới thiệu cho cô: “Đàm Miển, Tiết Lộ Dao.”

“Lâm Xuân Nhi.”

Tiết Lộ Dao hận Lâm Xuân Nhi đến mức nghiêng răng nghiêng lợi. Anh ta vốn định kéo dài thời gian tố tụng lâu một chút, nhưng Lâm Xuân Nhi kiên quyết không nhượng bộ, gửi thư điện tử cho công ty anh ta: “Phí luật sư tăng giá, nếu còn không đền thì tiền bồi thường sẽ cao hơn nhé.” Anh ta gọi điện thoại kể khổ với chú Trương, chú Trương lại thờ dài: “Tôi không quản nổi, cậu biết rồi đấy, tôi chỉ chia tiền thôi. Hơn nữa, nội dung công ty cậu tự làm cũng ổn lắm mà? Cậu đi dây vào Lâm Xuân Nhi làm gì?” Ông ấy giả vờ hồ đồ rất giỏi, thế là cuối cùng Tiết Lộ Dao cũng phải kết thúc vụ tố tụng sau Tết.

“Trăm nghe không bằng một thấy nhỉ.” Tiết Lộ Dao chìa tay về phía Lâm Xuân Nhi, đá xoáy cô một phen.

“Nếu anh trả tiền sớm hơn thì tôi đã tới thăm nhà từ lâu rồi.” Lâm Xuân Nhi chớp mắt nhìn anh ta, còn lâu cô mới chịu thiệt nhé.

Tiết Lộ Dao vội giơ tay lên: “Tôi đầu hàng tôi đầu hàng.” Sau đó phàn nàn với Tống Thu Hàn: “Cậu vốn đã khó trị rồi, giờ lại tìm một cô bạn gái còn khó trị hơn.”

Mấy người không hện mà cùng bật cười.

Hôm nay họ ăn hải sản, tất nhiên phải uống chút rượu trắng. Lâm Xuân Nhi đẩy ly của mình đến chỗ Tống Thu Hàn, nhẹ giọng nói anh: “Uống chút đi.”

Tống Thu Hàn rót ít rượu chỉ vừa đủ phủ đầy đáy ly cho cô: “Chừng này đủ rồi.”

Lâm Xuân Nhi nhéo bàn tay anh dưới gầm bàn, nhưng ngoài mặt thì vẫn mỉm cười: “Thêm một chút nữa đi.”

Tống Thu Hàn liếc cô bằng ánh mắt thật sâu, lại rót thêm một ít cho cô. Lâm Xuân Nhi thích náo nhiệt, sau khi uống mấy ngụm rượu trắng, bầu không khí lập tức sôi nổi hẳn lên. Mọi người nhắc đến chuyện Tống Thu Hàn về nước, Trần Khoan Niên tặc lưỡi: “Chuyến về nước lần này cậu chủ Tống trả giá quá lớn.”

“Hừm? Trả giá gì cơ?” Lâm Xuân Nhi hỏi. Tống Thu Hàn đá chân Trần Khoan Niên dưới gầm bàn, không cho anh ta nói. Trần Khoan Niên phản ứng rất nhanh: “Cái giá chính là từ bỏ thế giới ăn chơi chứ sao!”

Chương 94

“Nhưng Tống Thu Hàn còn lười đi dạo phố, thế giới ăn chơi ở đâu ra?” Về mặt Lâm Xuân Nhi vô cùng nghiêm túc.

Ngón tay Tống Thu Hàn khẽ néo vành tai cô, khiến cô quay mặt về phía anh: “Sao em nhiều thắc mắc vậy? Em quen Trần Khoan Niên bao lâu rồi mà vẫn nghĩ lời nói của cậu ta là thật à. Có gốc không?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Ừm.” Lâm Xuân Nhi nắm tay anh, mười ngón đan vào nhau đặt lên đùi, thân thiết tự nhiên, bằng phẳng vô tư, nhưng người khác thấy lại không chịu được.

“Trước mặt chúng tôi, cậu đừng tiếp xúc thân thể với Lâm Xuân Nhi được không?” Loan Niệm rất ít khi lên tiếng bỗng nói: “Quan tâm tới cảm xúc của người già neo đơn được không hả?”

“Dạo gần đây tuần nào cậu cũng bay đến Cáp Nhĩ Tân cơ mà, neo đơn thế nào được?” Đàm Miển hỏi anh ta.

Loan Niệm nhún vai: “Cậu nghĩ là thật, nhưng người ta lại đang dạo chơi nhân gian, không neo đơn thì làm sao đây?” Nhớ đến Hường Chi Đào, anh lại hơi đau tim, trước kia là một cô gái ngoan ngoãn cỡ nào, nay lại biến thành một con ngựa hoang ngang bướng khó thuần phục: “Không nhắc đến cô ấy nữa, nói chuyện của các cậu đi.” Loan Niệm không muốn nhắc đến Hường Chi Đào. Lần nào anh ta cũng muốn kiếm cớ bay đến Cáp Nhĩ Tân, nhưng rất ít khi gặp được cô ấy. Bây giờ cô ấy rất thích chơi bời, cứ đến cuối tuần là sẽ tắt di động

ra ngoài chơi, Loan Niệm từng cố tình đến đó hai lần trong giờ làm việc, nhưng cô ấy lại bảo mình có xã giao nên không muốn gặp anh ta.

“Xem kìa, quý công tử của chúng ta nay cũng bị phụ nữ ép điên rồi.” Trần Khoan Niệm cười phá lên: “Hòa thượng đừng xuống núi nhé, phụ nữ dưới núi là hổ dữ đấy.”

“Ân Tố Tố đã nói rồi, phụ nữ càng xinh đẹp càng biết nói dối.” Tiết Lộ Dao nhún vai: “Cho nên đừng trêu chọc phụ nữ thì hơn.”

Lâm Xuân Nhi ho lớn tiếng, nhắc nhở mọi người ở đây còn có một phái nữ. Tống Thu Hàn lại cười nhéo má cô: “Không sao, em không xinh đẹp mà.”

“Ồ thế à?” Nghe thấy câu này, Lâm Xuân Nhi đặt tay lên vạt áo, giả vờ như định cởi áo ra. Bên trong cô mặc một cái áo rất đẹp, Lâm Xuân Nhi cực kỳ thích phối đồ bên trong, không khoe ra chút thì quá tiếc. Tống Thu Hàn nhanh tay đè tay cô lại: “Em định làm gì?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Nóng quá.”

“Vậy em cứ nóng đi. Lúc nóng lúc lạnh sẽ dễ bị cảm đấy.”

“Không được, em muốn làm phụ nữ xinh đẹp.”

“... Em xinh đẹp nhất.” Tống Thu Hàn nghiêm túc nói: “Vừa rồi anh nói vậy là trêu em thôi.”

Lâm Xuân Nhi không nhịn được mà mỉm cười. Cô rất thích trêu Tống Thu Hàn, trước kia Tống Thu Hàn là thiếu niên vô cùng sáng sủa hoạt bát, ngày nào cũng náo nhiệt vui sướng, vậy mà bây giờ ngay cả dạo phố cũng không muốn, như một người thanh tâm quả dục: “Thế thì em... cứ chịu nóng như vậy à?”

“VẬY thì đành phải làm em chịu khổ rồi.” Tống Thu Hàn hết cách với Lâm Xuân Nhi, thấy cô nhướn mày, anh vội nói thêm: “Phụ nữ không phải hổ, phụ nữ cũng không nói dối.” Bỏ phe ta theo phe địch.

Thấy Tống Thu Hàn như vậy, Tiết Lộ Dao chặc lưỡi lên tiếng: “Không ngờ lúc còn sống lại được thấy sếp Tống bị chế ngự, cũng không uổng công tôi sống mấy chục năm nay.”

“Làm vậy cũng không mất mặt.” Tống Thu Hàn đáp lại. Hiện tại lập trường của anh cực kỳ rõ ràng, anh rất sợ Lâm Xuân Nhi nổi hứng sẽ thật sự cởi chiếc áo hoodie rộng thùng thình này ra, để lộ chiếc áo cổ chữ V khoét sâu lộ rốn của mình. Da cô trắng tuyết, đường cong rõ ràng, là tuyệt sắc chốn nhân gian. Đẹp thì đẹp thật, nhưng không thể để mấy người này được ngắm.

Bên ngoài nhà hàng đèn đuốc sáng trưng, dưới ánh đèn là các sạp hàng nhỏ len lỏi, xa hơn một chút có một cô gái bán hoa đứng đó. Có lẽ mới bán hoa ngày đầu nên trông cô ấy hơi nhút nhát, đứng ở đó không chịu bước lên phía trước. Tống Thu Hàn liếc nhìn mấy lần rồi đứng dậy ra ngoài, lấy hai đóa hoa thực được nở rộ trong lồng hoa của cô ấy. Thực được trắng thoạt nhìn như cục bông, còn thực được đỏ như ráng mây nơi chân trời, đều rất đẹp. Anh cầm hai đóa thực được bước vào nhà hàng, đặt vào tay Lâm Xuân Nhi, chỉ là động tác vô cùng đơn giản thế này thôi, nhưng anh lại đỏ mặt.

Mấy người còn lại la ó trêu đùa, Lâm Xuân Nhi chống tay lên má, cười khúc khích nhìn Tống Thu Hàn, sau đó cầm đóa thực được đỏ cắm bên cạnh cột tóc đuôi ngựa, cười tủm tỉm nhìn anh. Tâm ý của anh đấy, tặng cô hai đóa hoa trước mặt mọi người, trông rất ngượng nghịu gượng gạo, nhưng cũng rất gợi cảm. Trái tim cô cũng đập thình thịch, thật kỳ lạ, bất kể phụ nữ bao nhiêu tuổi cũng sẽ vẫn tim đập thình thịch vì được người trong lòng tặng hoa.

Lâm Xuân Nhi thích hai đóa hoa này, lắc lư đầu hỏi nhỏ Tống Thu Hàn: “Đẹp không?”

“Đẹp.”

“Kiếp này đeo hoa, kiếp sau xinh đẹp.”

“Kiếp này cũng xinh đẹp.” Tống Thu Hàn khẽ giọng nói với cô, anh không muốn bị người khác nghe thấy những lời này, đây là lời thì thầm chỉ thuộc về hai người. Lâm Xuân Nhi thật sự rất xinh đẹp, cô không phải mẫu phụ nữ sẽ khiến người ta choáng ngợp ngay từ ánh nhìn đầu tiên, vẻ đẹp của cô ẩn giấu trong bản chất con người cô, phải quan sát thật kỹ mới phát hiện được. Mà một khi đã phát hiện vẻ đẹp này rồi thì không thể rời mắt khỏi cô được nữa. Giống như bây giờ, cô ngồi trong nhà hàng này, cài một bông hoa thược dược đỏ bên tóc mai khiến khuôn mặt cô trở nên hồng hào, vậy mà cô không tự biết, chỉ quan tâm đóa hoa ấy có bị rơi không, sau đó quay sang cụng ly với người khác, mang theo vẻ đẹp chân chất mộc mạc.

Ngón tay anh nhẹ nhàng gãi lòng bàn tay cô, lại mỉm cười với cô.

Tống Thu Hàn thích bữa tiệc như thế này, không phải xã giao mà chỉ đơn thuần ba năm người tri kỷ ngồi với nhau tán gẫu, lại thêm cô gái mình yêu ngồi bên cạnh, anh có thể nắm tay cô bất cứ lúc nào. Không phải ai cũng có được niềm hạnh phúc nhỏ bé như anh, cứ nhìn Loan Niệm đi, cô gái hồi trước từng khăng khăng một mực sẽ ở bên anh ta đến sông cạn đá mòn nay lại chẳng buồn nhìn anh ta lấy một lần. Tống Thu Hàn cảm thấy so với Loan Niệm, mình thực sự rất hạnh phúc.

Khi có so sánh thì niềm hạnh phúc ấy trở nên vô cùng đáng quý.

Mọi người trò chuyện trời nam biển bắc, ban đầu Tống Thu Hàn còn thấy hơi lo lắng, sợ Lâm Xuân Nhi sẽ không thích bạn bè mình. Nhưng Lâm Xuân Nhi đã nhanh chóng giúp anh yên lòng, đề tài nào cô cũng có hứng thú, cô sẽ không im lặng ngồi bên cạnh anh mà nghiêm túc tham gia vào đối thoại. Cô nói chuyện rất thú vị, cứ nói được năm bảy câu là lại thả một miếng hài, vô cùng phóng khoáng,

thường xuyên chọc cười mọi người. Ngay cả Tiết Lộ Dao ái ngại cô cũng bị cô thuyết phục, sau ba tuần rượu bắt đầu vỗ vai Tống Thu Hàn nói: “Người anh em, cậu tinh mắt lắm đấy.”

Tất nhiên Tống Thu Hàn biết đây không phải lời khách sáo. Lâm Xuân Nhi được bạn bè của mình chấp nhận, điều này khiến anh vô cùng hãnh diện. Nhưng anh vẫn tập trung chú ý tới tay Lâm Xuân Nhi, vẫn sợ cô uống hăng máu lên sẽ cởi chiếc áo hoodie trên người ra.

Lâm Xuân Nhi vẫn không tháo đóa hoa cài bên tóc mai, cho đến khi họ đã ngà ngà say, cả nhóm giải tán, cô mới cầm hai đóa hoa trên tay, nắm tay Tống Thu Hàn ra ngoài. Lúc này cô ngoan ngoãn như một đứa trẻ.

“Chúng ta đi bộ về được không? Khoảng năm cây số, đi tầm một tiếng.” Lâm Xuân Nhi ăn cơm, còn uống rượu nữa nên muốn vận động một chút, khống chế tốc độ gia tăng hàm lượng đường trong cơ thể.

“Ừ.” Tống Thu Hàn nhìn cô cẩn thận đặt hai đóa hoa trước ngực, sợ bị người đụng hông, bèn cười hỏi cô: “Em thích à?”

“Thích gì cơ?”

“Hoa.”

“Em thích.”

“Thích lắm à?”

“Ừm.” Lâm Xuân Nhi gật đầu, đưa hoa đến bên mũi người.

Tống Thu Hàn nghiêng đầu nhìn Lâm Xuân Nhi, cảm thấy người phụ nữ này thật kỳ lạ. Cô không thích hàng xa xỉ, trong tủ quần áo của cô chỉ có chiếc túi tote để đựng máy tính là có nhãn hiệu. Cô cũng

không ha m m uốn đá quý ngọc ngà, khuyên tai mà cô từng đeo đều không phải đồ của nhãn hàng nổi tiếng, nhưng cô lại có một cây bút máy đắt tiền. Cô sẽ cẩn thận nâng niu hai đóa hoa thực được tầm thường, cũng sẽ khóc vì nghe thấy một câu chuyện cảm động.

“Nếu em thích hoa đến thế thì có thể trồng một ít trong nhà kính của anh. Lúc đi dì Thượng đã tặng mấy chậu hoa ở đó cho người khác rồi, giờ trong nhà kính chẳng có chút xanh lục nào hết.” Tống Thu Hàn đề nghị: “Cũng có thể đặt một chiếc bàn nhỏ trong nhà kính, mùa hè nghe mưa mùa đông ngắm tuyết, chắc sẽ rất tuyệt.”

“Thế ngày mai chúng ta tới đó trồng hoa à?” Nghe thấy sắp trồng hoa, Lâm Xuân Nhi vui sướng phấn chấn.

“Ừ, ngày mai ngủ dậy mình lái xe về nhà, trồng hoa nấu cơm, buổi tối có thể xem phim trắng đen trong rạp chiếu phim tư nhân mà em thích, sáng ngày kia trở về.” Tống Thu Hàn dừng lại một chút: “Hồi trước em bảo những ngày làm việc sẽ ở nhà em là vì cách gần nơi làm việc của anh và em, có thể giảm bớt thời gian đi làm; đến cuối tuần về chỗ anh, sẽ được yên tĩnh. Những lời này còn có hiệu lực không?”

Lâm Xuân Nhi gật đầu: “Vốn dĩ không có hiệu lực đâu, nhưng vì hôm nay anh tặng em hai bông hoa đẹp, mặc dù em xinh đẹp thật, nhưng không thể làm phụ nữ nói dối như lời Ân Tố Tố được.” Cô cứ đau đầu tới chuyện phải đính chính cho sắc đẹp của mình, trông cứ như cô nàng thù dai vậy.

“Em có sợ sống chung với anh không?” Tống Thu Hàn lại hỏi cô.

“Anh là sài lang hổ báo hay gì?”

“Anh sẽ ăn thịt người đấy.” Tống Thu Hàn nghiêm túc nói: “Đêm qua anh đã ăn thịt em rồi.” Tống Thu Hàn ám chỉ.

Cuối cùng Lâm Xuân Nhi cũng đỏ mặt: “Em nghi ngờ anh đang gạ

tình em, nhưng em không tìm được bằng chứng.”

Cuối cùng Tống Thu Hàn cũng hòa được một ván, trong lòng hơi đắc ý, không giấu nổi nét mặt vui mừng.

Thấy thế, Lâm Xuân Nhi nhón chân nhẹ nhàng chạm vào môi anh: “Nhưng may mà hôm nay nghe lời anh, bây giờ đúng là hơi lạnh thật! Chúng ta thì đi bộ đi!” Lâm Xuân Nhi đẩy Tống Thu Hàn ra, một tay cầm hoa đặt trước ngực, tay còn lại vung thật nhanh phối hợp với bước chân. Tư thế đi bộ này của cô quá đáng yêu, Tống Thu Hàn đứng tại chỗ cười một lát mới đuổi theo.

Tống Thu Hàn người cao chân dài, đuổi kịp cô không tốn sức lực, vừa đi bên cạnh cô vừa hỏi: “Cược cái gì?”

“Đêm nay anh thua thì ngủ phòng khách.”

“Anh thắng thì sao?”

“Anh thắng thì ngủ bên cạnh em.”

Tiền đặt cược này rất tốt, tất nhiên Tống Thu Hàn sẽ không nhường cô. Anh cứ đi bên cạnh cô mãi, tới khi sắp đến cửa căn hộ thì bỗng tăng tốc độ, chạm vào cửa nhà trước. Hành vi này quá ấu trĩ, hai người nhìn nhau một lát, đều buồn cười. Vào nhà, Lâm Xuân Nhi đẩy Tống Thu Hàn đi tắm rửa, còn cô vào phòng ngủ gọi điện thoại cho Trần Khoan Niên.

“Cái giá để về nước của Tống Thu Hàn mà lúc nãy cậu nói là gì?” Vừa rồi trên bàn tiệc, rõ ràng Tống Thu Hàn đã đột ngột ngăn cản Trần Khoan Niên.

Trần Khoan Niên không ngờ cô lại hỏi vậy, không khỏi sửng sốt: “Tôi không biết đâu, cậu đừng hỏi tôi.”

“Cậu không nói chút gì? Thế tớ đi tìm Tiêu Muội nhé!” Lâm Xuân Nhi

hù dọa anh ta. Trần Khoan Niệm vội van xin: “Tổng Thu Hàn không cho tớ nói, tớ nói xong, cậu cứ coi như không biết đi, có được không?”

“Được, nói đi.”

“Cậu ấy ký hợp đồng đánh cuộc công trạng với công ty.”

“Không có cá nhân nào ký hợp đồng đánh cuộc với công ty cả, hình thức này không được chấp nhận.”

“Cậu cứ hiểu nôm na thế thôi, đại khái là ý đó đó.”

“Điều kiện là gì?”

“Tớ không rõ. Tớ thật sự không biết, tớ mà biết nhất định sẽ nói với cậu.”

“Ờ.”

Lâm Xuân Nhi cúp điện thoại, nghe thấy tiếng nước ào ào trong nhà vệ sinh. Giờ đây Tổng Thu Hàn chín chắn kín tiếng, ở nơi cô không nhìn thấy, anh chính là một con sói. Anh giấu cô cũng có cái lý của anh, tất nhiên Lâm Xuân Nhi sẽ không gặng hỏi tới cùng, chỉ cảm thấy chắc trong khoảng thời gian ở nước Mỹ, anh đã phải vất vả lắm đúng không?

Khi Tổng Thu Hàn ra ngoài, tóc anh vẫn còn nhỏ nước, anh dùng khăn lông lau lung tung trên đầu rồi đi đến ngồi xuống cạnh Lâm Xuân Nhi. Lâm Xuân Nhi đứng dậy cầm khăn lông lau tóc giúp anh. Tổng Thu Hàn ngửa đầu nhìn cô, góc độ ngửa đầu này của anh rất chuẩn, khiến anh hơi kích động.

“Anh uống rượu.” Anh nói một câu không đầu không đuôi.

“Em cũng uống rượu.” Lâm Xuân Nhi dùng khăn mặt che mắt anh:
“Anh chờ em.”

Chương 95

Cô bảo anh chờ cô, nhưng anh lại không chịu chờ mà đi theo cô vào nhà tắm, chặn kín cánh cửa.

Rượu là thứ tốt.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Se/x khiến người ta nghiện.

Chẳng thể nói rõ là rượu thúc đẩy tình d/ục, hay là tình d/ục khiến men rượu càng say. Nồng đậm đến mức không thể tan chảy.

Chiếc gương trang điểm hình bầu dục phản chiếu đôi trai gái đang nồng nhiệt, Lâm Xuân Nhi không chịu nhìn, nhưng Tống Thu Hàn lại ép cô mở mắt ra. Cô sợ hãi bất an ngẩng đầu lên, sau đó đụng phải ánh mắt sâu thẳm của anh. Ánh mắt quẩn quýt lấy nhau còn có tác dụng hơn bất cứ lời nói nào. Cô vừa mới cau mày đã như một câu âu yếm lập tức khiến anh hiểu được ngay. Hô hấp của anh ngừng lại, tựa như đom đóm bay lượn, cô nghe thấy rõ ràng. Cứ nhìn anh lâu như thế làm cô muốn chạm vào anh, bèn quay đầu tìm đôi môi của anh, anh lập tức nghênh đón. Cuối cùng vạn vật quy nhất.

Sương mù tan đi, hơi nước ngưng tụ trên mặt gương, người cô không cẩn thận đụng vào nó, lạnh lẽo thấu xương. Nhưng tính ra đó lại là chuyện tốt, cô lập tức trốn vào lòng anh, trốn vào sự nóng bỏng, lúc lạnh lúc nóng khơi mào phản ứng kỳ lạ, men say và sự vui vẻ nổ tung trong đầu họ, nổ tung ban đêm dài đằng đẵng thành mảnh vụn.

Suốt một đêm, lời âu yếm và nụ hôn cứ kéo dài không ngắt, tựa như thiếu niên không biết thỏa mãn, đến khi vùng trời phía đông dâng lên màu trắng, hai người mới buông tha cho nhau. Nói là buông tha nhưng vẫn ôm nhau đi ngủ. Họ đều hiếm khi ngủ say như vậy, lúc Lâm Xuân Nhi ngủ đã trúng anh mà anh vẫn không tỉnh dậy, chỉ đề lên chân cô trong cơn mơ màng rồi tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Lâm Xuân Nhi mở mắt trong lòng Tống Thu Hàn, thấy anh chẳng biết đã tỉnh từ lúc nào, đang nhìn cô. Thấy cô mở mắt, anh nói một câu chào buổi sáng, sau đó xoa rối tóc cô, nhảy xuống giường. Đường nét cơ thể đẹp đẽ của anh bỗng dừng thêm phần bí ẩn trong gian phòng tối tăm, anh tức tốc mặc quần áo, cứ như thể không muốn cho Lâm Xuân Nhi nhìn thấy.

Lâm Xuân Nhi bất mãn, than thở một câu: “Ồ hẹp hòi.”

Nghe vậy, Tống Thu Hàn cười phá lên, ngồi ở mép giường: “Em không hẹp hòi thì bây giờ em đứng lên cho anh xem đi.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lâm Xuân Nhi quấn chặt chăn: “Không đấy.”

Tống Thu Hàn ôm cả cô lẫn chăn, hôn lên trán cô: “Mau dậy đi, anh dẫn em đi chợ hoa mua hạt giống với đất trồng hoa.”

Lâm Xuân Nhi thích dạo chợ hoa, nghe anh nói vậy thì giơ một tay che mắt anh lại, dặn dò anh: “Không được nhìn.”

Tay còn lại của cô đi tìm quần áo. Trên giường bừa bộn, nào có bóng dáng của quần áo, cô đành phải quấn chặt nhảy xuống giường, tìm quần áo trong tủ đồ rồi sột soạt mặc vào. Vừa quay đầu lại thì thấy Tống Thu Hàn đang tựa vào đầu giường nhìn cô. Thấy Lâm Xuân Nhi đỏ mặt, anh bèn vươn tay về phía cô: “Lại đây.” Lâm Xuân Nhi nghe lời đi đến bên cạnh anh, gối đầu lên tay anh cùng anh ngủ nướng một lát rồi mới xuống giường rửa mặt.

Lúc đánh răng, cô đứng trước gương soi, nhớ lại trận ác chiến từng xảy ra ở nơi này làm cô không khỏi đỏ mặt.

Tống Thu Hàn khế ho một tiếng, khước môi cong lên, lấy bàn chải điện ra khỏi miệng rồi cười nói: “Trong đầu toàn tư tưởng dâm uế.” Đã ăn cắp còn la làng.

“Anh là đầu sỏ gây tội đấy.” Lâm Xuân Nhi chỉ trích anh.

Tống Thu Hàn nhún vai, nhả bọt kem đánh răng ra rồi súc miệng, sau đó cởi chiếc áo thun trên người, chậm rãi chặn Lâm Xuân Nhi trước tấm gương: “Em bảo ai là đầu sỏ gây tội cơ?”

“Em! Em là đầu sỏ gây tội.” Lâm Xuân Nhi yếu thế, khom lưng chui ra ngoài dưới cánh tay anh rồi trốn khỏi nhà tắm.

Tống Thu Hàn cười vui vẻ, đi theo sau lưng cô, nắm tay cô ra ngoài.

Lâm Xuân Nhi dẫn anh đến một cửa hàng đồ ăn sáng thanh lọc để sạc pin. May mà giờ vẫn chưa muộn, chủ quán vẫn chưa đóng cửa, vẫn có hai ba người đứng trước quầy hàng gọi món. Món canh đậu hũ là tất yếu, đậu hũ do chủ quán tự rán, nấu thành canh rồi bung lên bàn, rưới thêm một muống tương vừng, một muống tỏi nhuyễn ép nước, một ít hoa hẹ, rồi lại rắc chút rau thơm. Bánh rán đường ăn kèm với bánh bao thịt dê là hợp nhất, lại thêm một cái bánh mì kẹp thịt băm. Đêm qua tiêu hao quá nhiều thể lực, lúc này thật sự hơi đói bụng, lại thêm bữa sáng này thật sự ngon miệng, Tống Thu Hàn không kiềm chế được ăn hết hai bát canh đậu hũ. Ở bên cạnh Lâm Xuân Nhi, anh sẽ cảm thấy món ngon trên đời ăn mãi không hết.

Bữa sáng nửa buổi này rất hoàn hảo.

Chợ hoa nằm ngay bên cạnh, họ đi mua hạt giống và đất trồng hoa, Lâm Xuân Nhi ôm thêm hai chậu tràu bà về nhà.

Lâm Xuân Nhi toàn tâm toàn ý trồng hoa, vào nhà rồi lập tức tới nhà kính. Tống Thu Hàn cũng đi theo cô, hai người đeo găng tay, ghim đất trồng hoa vào chậu hoa mà dì Thượng để lại. Lâm Xuân Nhi khoanh chân ngồi trên sàn nhà trồng hoa, Tống Thu Hàn tháo bao tay đi ra ngoài pha tách trà rồi bưng vào phòng, ngồi bên cạnh cô đút cho cô uống từng ngụm.

Hai người đắm mình trong nhà kính, quảng điện thoại sang một bên, im lặng trồng hoa uống trà, chỉ thỉnh thoảng nhúc nhích nói vài ba câu.

Sợi tóc của Lâm Xuân Nhi lướt qua gò má, cô nâng tay lên dụi mắt, Tống Thu Hàn lại gần nhẹ nhàng nhéo má cô. Lâm Xuân Nhi ngẩng mặt cười với anh, sau đó cúi đầu tiếp tục loay hoay đất trồng hoa.

“Kể từ ngày mai anh sẽ rất bận.” Tống Thu Hàn bỗng lên tiếng nói về công việc của mình: “Phải xem lại toàn bộ dự án, tham dự vô số cuộc họp.”

“Anh có phải đi công tác không?”

“Tạm thời không cần. Nếu công việc của anh kết thúc muộn quá thì sẽ về đây luôn, còn nếu kết thúc sớm, anh sẽ tới tìm em.” Tiêu Muội nói mấy năm trước Lâm Xuân Nhi mắc chứng khó ngủ, Tống Thu Hàn không muốn quấy rầy giấc ngủ của cô.

Lâm Xuân Nhi buông xèng nhỏ xuống, ngẩng đầu nhìn anh: “Mới ngủ hai ngày đã chán nhau rồi à? Kéo quần lên không nhận người đẩy hả?”

“... Anh sợ quấy rầy giấc ngủ của em.”

“Cửa dùng khóa mật khẩu, thẻ ra vào cổng em đã nói với bên quản lý chung cư rồi, ngày mai sẽ làm xong. Bao giờ về em đến phòng an ninh lấy thẻ cho anh, anh về nhà lúc mấy giờ cũng không làm ồn tới em, hưởng chi công việc của em cũng sẽ không xong sớm.”

“Vậy lát nữa anh lấy mấy bộ quần áo để ở chỗ em nhé?” Tống Thu Hàn hỏi ý kiến của Lâm Xuân Nhi. Anh không có kinh nghiệm sống chung với phụ nữ, sợ mình quá sốt ruột sẽ dọa Lâm Xuân Nhi bỏ chạy.

“Ok, em dọn một nửa tủ đồ cho anh rồi đấy, anh không thấy à?”

“Anh thấy, nhưng anh không dám cho rằng đó là để lại cho anh.”

“Vậy thì em để lại... cho người khác à?” Lâm Xuân Nhi trêu anh, đứng dậy rồi đi mấy bước đến trước mặt anh: “Sống chung rất vui, anh xem em đi, đã sống đến hơn ba mươi tuổi rồi mà vẫn chưa từng sống chung sớm chiều với đàn ông. Trải nghiệm này hiếm hoi cỡ nào chứ?”

“Em coi việc sống chung với anh là trải nghiệm?” Nghe thấy có gì đó sai sai, Tống Thu Hàn nghiêm túc hẳn lên.

Lâm Xuân Nhi vội lắc đầu: “Không phải.”

“Thế ý em là sao?”

“Ý em là...” Lâm Xuân Nhi không giải thích rõ ràng được, chớp mũi đổ mồ hôi.

Tống Thu Hàn không đành lòng trêu cô tiếp, ngón tay quẹt lên lớp mồ hôi trên chóp mũi cô: “Nói chuyện không giữ mồm giữ miệng, phải phạt đòn.” Bàn tay anh vỗ nhẹ lên trán Lâm Xuân Nhi.

Nhớ đến chuyện Trần Khoan Niên nói Tống Thu Hàn đánh cuộc với công ty, Lâm Xuân Nhi muốn hỏi anh, nhưng lại biết chắc chắn anh sẽ không nói, thế là cô bèn hỏi: “Vậy có phải sau này anh sẽ rất bận không? Dù sao cũng mới nhậm chức.”

“Bất kể bận rộn cỡ nào thì mỗi tuần đều phải có ít nhất một ngày để

sinh hoạt. Không thì sẽ không thể chịu đựng tiếp, đúng không?”

“Cho nên đây là cuối tuần nhàn rỗi cuối cùng của anh hả? Thế nên anh mới từ chối tham gia cuộc họp hôm nay?”

“Ừ.”

“Vậy lỡ em bỗng nhớ anh thì có thể đến dưới lầu công ty anh nhìn anh một cái không?”

“Em sẽ nhớ anh sao?”

“Nhớ chứ.”

Khóe miệng Tống Thu Hàn cong lên.

Di động đổ chuông, là Trần Hiểu Âu gọi đến. Anh bắt máy rồi hỏi:
“Sao vậy?”

“Anh có chắc là không tham gia cuộc họp này không?” Trần Hiểu Âu hỏi anh. Cô đã làm việc với Tống Thu Hàn nhiều năm, đây là lần đầu tiên anh bỏ qua công việc vì chuyện đời tư.

“Tôi chắc chắn.”

“Vậy thì sau khi cuộc họp kết thúc, tôi sẽ bảo thư ký đồng bộ biên bản cuộc họp cho anh.”

“Ừ, cảm ơn.” Tống Thu Hàn nói lời cảm ơn cô ấy.

“Cuối tuần có vui không?” Trần Hiểu Âu bỗng hỏi, câu hỏi này thể hiện hai người rất thân thiết với nhau.

“Vui lắm, cảm ơn.”

Trần Hiểu Âu nhỏ hơn Tống Thu Hàn bốn tuổi, lại học cùng khóa với

Tống Thu Hàn. Hai người cùng nhau gia nhập Thịnh Thông, cô ấy là thiên tài hiếm thấy, trong đầu lắp đặt hệ thống giải toán tinh vi, là bạn đồng hành rất tốt của Tống Thu Hàn. Lần này Tống Thu Hàn đi nhậm chức, cô ấy cũng xin về nước.

“Vậy ngày mai gặp lại ở công ty nhé.”

“Ừ.”

Tống Thu Hàn cúp máy, nói với Lâm Xuân Nhi: “Là Trần Hiểu Âu, người em từng gặp.”

“Cô gái rất ăn ý với anh chứ gì, em có ấn tượng.” Lâm Xuân Nhi vẫn nhớ Trần Hiểu Âu, cô ấy đứng bên cạnh Tống Thu Hàn, mỗi một biểu cảm nhỏ bé của Tống Thu Hàn, cô ấy đều có thể hiểu ngay lập tức.

“Bọn anh đã làm việc cùng nhau rất lâu.”

“Tốt lắm mà, anh xem, em với Tiểu Hỷ Nhị Thiến cũng rất ăn ý với nhau, còn ăn ý với chú Trương nữa. Trong công việc cần có một chiến hữu như vậy, không thì chốn công sở hiểm ác, chiến đấu một mình thì cô đơn lắm.” Lâm Xuân Nhi không ngại có một cô gái giỏi giang xuất hiện bên cạnh Tống Thu Hàn, không thể vì yêu đương với anh mà đòi anh phải chấm dứt liên lạc với tất cả người khác phái. Làm vậy không phải là yêu đương, mà là giam cầm.

“Thôi được rồi, các đồng nghiệp nam bên cạnh em đúng là ai cũng tuấn tú lịch sự.” Cuối cùng Tống Thu Hàn cũng tìm được cơ hội hỏi về vấn đề này: “Cáp Ngô Lặc, Tiểu Hỷ, cả mấy chàng trai trong ảnh chụp em ở Tân Cương hồi trước nữa, ai cũng đẹp trai. Cho nên em tuyển người đều phải xem mặt hả?”

“... Chuyện này... trùng hợp thôi mà nhỉ?” Lâm Xuân Nhi cau mày: “Nhưng mà công nhận mấy chàng trai đó đẹp thật, ngắm một lát sẽ vui vẻ hơn nhiều.”

Tống Thu Hàn nhéo má cô: “Em có chắc là trùng hợp, chứ không phải do thói háo sắc của em trồi lên không?”

Lâm Xuân Nhi cười phá lên: “Trùng hợp, trùng hợp thôi.” Cô đặt tay lên ngực bày tỏ lòng trung thành: “Trái tim háo sắc của em chỉ rung động vì anh thôi. Không phải anh nói cần lấy mấy bộ quần áo để thay à? Em giúp anh.”

Lâm Xuân Nhi đi theo Tống Thu Hàn lên phòng ngủ trên lầu của anh. Cô đứng ở cửa, bỗng cảm thấy không thể nào thoải mái bước vào được. Tống Thu Hàn đi hai bước, thấy cô không theo kịp thì xoay người về kéo cô vào phòng: “Em sợ cái gì? Chẳng lẽ anh sẽ ăn thịt em chắc?”

Lâm Xuân Nhi chỉ cảm thấy bước vào phòng ngủ của anh như bước vào thế giới riêng của anh vậy, cô bỗng thấy hơi tò mò mình sẽ gặp được gì trong thế giới của anh. Phòng ngủ của anh thật sự rất quạnh quẽ, cho dù ánh nắng chiếu vào cũng không ấm áp hơn là mấy. Trên tủ đầu giường của anh đặt một cuốn sách dày cộp, Lâm Xuân Nhi đưa mắt nhìn, đó là cuốn “*Tư Bản*”*, sách đọc trước khi đi ngủ của Tống Thu Hàn thật đặc biệt.

(**Tư Bản*: Cuốn sách nói về chủ nghĩa tư bản của nhà triết học và nhà học thuyết Karl Marx.)

Tống Thu Hàn vào phòng để đồ, cầm đại một món đồ lên. Quần áo của anh đa số đều là trang phục chính thức, từng bộ từng bộ được treo một mặt tường, bên còn lại là quần áo mặc hằng ngày.

Lâm Xuân Nhi đi theo đằng sau, không đưa ra đề nghị cho Tống Thu Hàn. Dù sao Tống Thu Hàn mặc gì cũng đẹp, không mặc lại càng đẹp. Lâm Xuân Nhi bỗng phát hiện mình hơi ghen Tống Thu Hàn, cô nghiêm túc suy nghĩ cái ghen này là tốt hay xấu, nhưng lại không biết rằng Tống Thu Hàn ghen cô còn nặng hơn.

Tống Thu Hàn vừa bỏ quần áo vào vali vừa nhớ lại hồi trước tán gẫu

với bạn bè, Trần Khoan Niên nói: “Đàn ông chân khỏe thì sẽ có tâm tư về chuyện ấy.” Hồi đó anh không đồng ý với những lời này, bây giờ lại cảm thấy cũng có lý. Tống Thu Hàn bắt mình phải kìm nén những ý nghĩ xao động ấy đi, khom lưng xuống lấy một chiếc hộp gỗ bên dưới tủ đồ, đó là một chiếc hộp gỗ cài khóa. Anh đưa hộp gỗ cho Lâm Xuân Nhi rồi mở hộp bàn, lấy một xâu chìa khóa, loại chìa khóa trông rất giống ở khách sạn Aman.

“Cho em đấy. Có thể chờ đến lúc không có anh rồi hẵng xem được không?” Tống Thu Hàn hỏi.

Chương 96

Lâm Xuân Nhi ôm hộp gỗ nhỏ xinh đẹp, trong tay nắm chặt chiếc chìa khóa kia, Tống Thu Hàn muốn cô xem nó lúc không có mặt anh. Nhưng anh lại cứ đi theo cô một tắc cũng không rời.

Lâm Xuân Nhi hết cách, chỉ đành đặt hộp gỗ về chỗ cũ: “VẬY ĐỂ SÁNG MAI EM VỀ RỒI MANG NÓ THEO.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tống Thu Hàn có rất nhiều thứ muốn cho cô xem. Giống như thiếu niên chưa hiểu chuyện đang sốt sắng bày ra món quà của mình. Mà cũng tại lần này anh về gấp quá nên mấy hôm trước dì Thượng mới gửi bưu điện chiếc hộp này về nước cho anh.

Bọn họ nằm trên sofa xem phim, Lâm Xuân Nhi ngồi trên đùi Tống Thu Hàn, gối đầu trên cổ anh.

Rạp chiếu phim tư nhân của Tống Thu Hàn rất xịn, anh đã tiêu rất nhiều tiền vào đây, khoảng cách, hình chiếu, âm thanh đều rất vừa vặn. Cũng trong hôm nay, Lâm Xuân Nhi mới biết Tống Thu Hàn giữ nhiều đĩa phim đến vậy. Thậm chí anh còn tạo cả một danh sách để Lâm Xuân Nhi dễ lựa chọn.

Lâm Xuân Nhi chọn bộ “Les Choristes”, một nhóm người tốt đẹp.

(*Les Choristes, tạm dịch: Dàn đồng ca) đại khái kể về thầy Clément Mathieu, một giáo viên âm nhạc dùng âm nhạc để thay đổi phương pháp học tập khô khan, lỗi thời trong trường nội trú nam sinh “Fond

de L'étang”, nhờ vậy ông được rất nhiều học sinh yêu quý.)

Cô kể với Tống Thu Hàn, mong ước ban đầu của cô khi thành lập “Niềm vui giản đơn” cũng gần giống thầy Mathieu, dùng sức mạnh nhỏ bé giản đơn để thay đổi cuộc đời của một nhóm người trong xã hội.

“Cho nên em rất thích lời phát biểu hôm đó của anh.” Lâm Xuân Nhi ôm mặt Tống Thu Hàn rồi hôn chụt một cái: “Phương hướng chiến lược của các anh rất tuyệt.”

“Cũng nên làm chút gì đó chứ. Chẳng phải chú Trương từng nói năng lực càng lớn thì trách nhiệm càng cao sao? Lấy của xã hội thì phải dùng cho xã hội. Nếu muốn thành công, đầu tiên phải học được cách làm người. Mà điều căn bản nhất của làm người chính là làm người tốt.” Tống Thu Hàn diễn giải văn hoa mấy câu danh ngôn của chú Trương, rồi lại bắt chước giọng của chú Trương mà nói: “Thế giới này thật thối nát, nhưng chúng ta không thể đầu hàng.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lâm Xuân Nhi ngửa đầu cười ngặt nghẽo, Tống Thu Hàn mới gặp chú Trương một lần mà đã cường điệu lại vẻ nghiêm túc của ông giống như vậy: “Buồn cười chết mất, hay là đến buổi tình nguyện anh gặp chú Trương rồi bắt chước cho chú ấy xem đi.”

“Chú Trương tấn anh đấy. Nghe nói tính tình chú Trương không tốt lắm.”

“Ông ấy đánh không lại anh đâu, dù sao cũng lớn tuổi rồi.” Lâm Xuân Nhi lại nhào vào lòng Tống Thu Hàn, sau đó hỏi anh: “Có phải em không đủ nhỏ nhắn không? Em nhỏ người hơn chút nữa thì anh ôm em sẽ nhẹ nhàng hơn.”

“Đừng nhé.” Tống Thu Hàn chặt đứt suy nghĩ hoang đường của cô: “Tuy anh chấp nhận gu thẩm mỹ đa dạng, nhưng chỉ hài lòng đáng

vẻ của em thôi.”

“Ồ. Vậy bạn gái cũ của anh như thế nào?” Lâm Xuân Nhi đột nhiên hỏi như vậy, sau đó ngẩng đầu lên nhìn dáo dác, làm vậy sẽ có thể nhìn được biểu cảm của Tống Thu Hàn.

Tống Thu Hàn suy nghĩ một lúc lâu mới trả lời: “Một người hơi mũm mĩm đáng yêu, còn một người là là nữ thanh niên rock and roll.”

“Ồ. Cũng là đáng vẻ anh hài lòng hả?”

“Anh ước gì hai mối tình kia chưa từng có. Không phải họ không tốt, mà là anh không tốt. Chuyện kể ra thì phức tạp lắm, nếu em muốn nghe, anh có thể từ từ kể cho em nghe. Nhưng anh hy vọng em không nhìn anh bằng bất kỳ ánh mắt phê phán nào.”

Lâm Xuân Nhi nhíu mày: “Phức tạp đến vậy á? Thế thôi, không nghe vẫn hơn.” Cô quay sang xem phim, cho đến khi phụ đề cuối phim xuất hiện mới quay lại Tống Thu Hàn, hỏi nhỏ: “Em cũng từng mũm mĩm, cũng thích rock and roll. Phức tạp mà anh nói là điều này sao?”

Tống Thu Hàn nhìn Lâm Xuân Nhi chăm chú, một cô gái thông minh sáng suốt đứng đầu sẽ như thế nào, chắc sẽ giống Lâm Xuân Nhi.

“Cho phép em tự luyến đoán bừa nhé, bởi vì từng người trong số họ là một giai đoạn cuộc đời của em phải không? Nhưng anh đã từng thấy em lúc em thích rock and roll đâu.”

“Trần Khoan Niên từng cho anh xem một video, cậu ấy vô tình phát hiện trên mạng, em hát trên sân khấu, một cậu trai nhảy lên sân khấu ôm em.” Chắc đó là bạn trai cũ của Lâm Xuân Nhi phải không? Người đó rực rỡ như ánh mặt trời, hoàn toàn đối lập với Tống Thu Hàn năm hai mươi mấy tuổi. Tống Thu Hàn xem lại đoạn video kia hết lần này đến lần khác, cảm thấy Lâm Xuân Nhi cực kỳ xứng đôi với cậu trai kia, cô đáng có được tình yêu đẹp nhất. “Vậy đó là bạn trai cũ của em đúng không?”

Anh ta ấy à. Đã lâu lắm rồi Lâm Xuân Nhi không nhớ tới người này, cô gật đầu, thẳng thắn đáp: “Đúng vậy.”

“Mối tình đó có đẹp không?”

“Ban đầu rất tốt đẹp.” Giống như tất cả tình yêu trên đời. Anh ta đối xử với cô vô cùng tốt, tốt đến mức Lâm Xuân Nhi đang chìm đắm trong đau khổ cũng từng rung động vì người kia. Nhưng anh ta đi cũng rất vội vàng, giống như nôn nóng bắt đầu cuộc tình tiếp theo vậy.

“Từng tốt đẹp đã là may mắn rồi.”

“Nhưng lúc kết thúc thì bết bát lắm.” Lâm Xuân Nhi nghiêm túc nói: “Còn chuyện tình của anh?”

Tống Thu Hàn từng nói chuyện này rất phức tạp: “Cũng không phải anh xem họ là thể thân của em. Chỉ là khi đó anh rất muốn yêu đương, mà trong lòng lại thích cô gái có đặc điểm như vậy. Lúc đó anh thật sự rất nghiêm túc trong chuyện tình cảm.”

“Các cô ấy đã bị tổn thương đúng không?”

“Xem như chia tay trong hoà bình.”

“Ồ. Vì sao? Anh yêu đương nghiêm túc mà lại tan rã trong không vui ư?”

“Anh rất muốn nhập tâm, nhưng lại không thể thật sự nhập tâm được, mấy năm đó anh sống cũng không hạnh phúc gì, cô gái ở bên anh sẽ bị kéo vào vực sâu theo, chính anh là cái vực sâu ấy. Bởi vậy anh không thích bản thân mình khi đó, giống như một thằng khốn từ đầu tới chân vậy. Sau khi kết thúc mối tình thứ hai, anh không còn yêu đương nữa.” Tống Thu Hàn dừng một lúc: “Anh rất hối hận vì đã khiến hai người họ phải trải qua đoạn tình cảm tồi tệ.”

Ai cũng từng trải qua một đoạn thời gian dài đau khổ, không phải ai cũng may mắn có người ở bên. Phần lớn đều phải cắn răng chịu đựng một mình, nhưng cũng may, hầu hết mọi người đều có thể gắng gượng vượt qua, từ đó trở nên tốt hơn. Nghe Tống Thu Hàn kể những năm đó anh sống cũng không hạnh phúc gì, lòng Lâm Xuân Nhi đau xót. Cô hy vọng cậu thiếu niên mà cô yêu vĩnh viễn sống dưới ánh mặt trời chói chang.

Lâm Xuân Nhi ôm anh thật chặt: “Tống Thu Hàn, cảm ơn anh đã yêu em. Sau này anh có em rồi, em sẽ bảo vệ anh. Tiện đây em nói luôn, trải nghiệm yêu đương anh mang đến cho em quá tuyệt vời, tuyệt đến mức em cho rằng trên đời này không có ai yêu em hơn anh nữa.”

“Chỉ cần em đừng tùy tiện nói chia tay là anh đã cảm ơn trời đất rồi.” Tống Thu Hàn bế cô lên, giả vờ muốn văng cô ra, Lâm Xuân Nhi cố gắng quít ôm chặt anh. Tống Thu Hàn cười thành tiếng: “Vẫn ổn, dù tăng ba mươi cân nữa chắc vẫn bế được thôi.”

“Đam mê gì thế không biết!” Lâm Xuân Nhi phì cười.

“Đói bụng chưa?”

“Đói rồi.”

“Muốn ăn gì?”

“Muốn đi dạo siêu thị với anh, mua đồ ăn về cùng nhau nấu cơm.”

“Anh cũng đang có ý này.”

Xế chiều siêu thị rất đông. Dù không chen lấn giống như lần trước, nhưng Lâm Xuân Nhi vẫn quẩn tóc lên, nghiêm túc chọn đồ ăn. Lần này Tống Thu Hàn đã có thể vòng tay qua lưng bảo vệ cô. Lần dạo siêu thị trước của họ cũng gần đây thôi. Lâm Xuân Nhi mua

cua, tôm vàng, hào s ống, s ỏ biển, tôm he Nhật, nghêu s ỏ, một ít rau xanh và một ít trái cây.

Một nồi lẩu hải sản, một chai rượu vang đỏ, hai người ngồi đối diện nhau, vừa ăn vừa thong thả trò chuyện. Hai người có chủ đề nói mãi không hết, nào là cuộc sống của Tống Thu Hàn ở Mỹ, những người mà Lâm Xuân Nhi từng gặp, bạn bè chung của hai người, rồi đến bài hát yêu thích, những bộ phim từng xem, những nơi từng đi qua. Từ chập tối đến đêm khuya vẫn chưa ngừng lại.

Lâm Xuân Nhi che gương mặt đỏ bừng: “Tống Thu Hàn, em không thể uống rượu nữa, phải kiêng rượu thôi. Không biết vì sao mà lúc ăn cơm với anh em luôn muốn uống chút rượu. Không ổn rồi.”

Tống Thu Hàn đưa tay qua sờ gương mặt nóng bừng của cô: “Uống ít cũng vui mà, chỉ cần em chỉ uống với anh là được. Hơn nữa, chúng ta cũng không có nhiều cơ hội được ăn cơm chung thế này đâu.” Anh kéo tay Lâm Xuân Nhi, ý bảo cô sang ngồi cạnh mình, hai người tựa đầu vào nhau, Tống Thu Hàn nghiêng người nắm lấy tay cô: “Anh thích uống rượu với em. Lần đầu tiên đi ăn lẩu, lúc ăn xong, chúng ta ngồi bên ngoài tiệm lẩu đợi mưa tạnh, ánh đèn phả vào làm gương mặt em đỏ bừng. Rượu vào lời ra, em luôn miệng cãi nhau với Trần Khoan Ni ền, không chịu nhận thua.”

“Còn anh ngồi thù lù ở đó ké vui.” Lâm Xuân Nhi chỉ trích anh.

Tống Thu Hàn nhớ tới ngày hôm đó, nhin cười nói: “Dù em có tin hay không, thì trước hôm đó, đã rất lâu anh rồi không vui vẻ như vậy.” Tống Thu Hàn đã có ý đồ với Lâm Xuân Nhi từ lâu, hôm đó sau khi kết thúc bữa lẩu Trần Khoan Ni ền gửi tấm ảnh kia cho anh, anh đã vô thức lưu vào di động. Thậm chí anh còn từng có suy nghĩ phá hỏng quan hệ giữa Lâm Xuân Nhi và bạn trai, nhưng cuối cùng vẫn không làm gì, bởi vì anh không muốn mối quan hệ của họ trở nên khó xử như vậy. Cho nên lúc Lâm Xuân Nhi thản nhiên nói thật ra cô đang trong tình trạng độc thân, Tống Thu Hàn vui không thể tả nổi.

“Tổng Thu Hàn, đóa hoa em trồng sẽ nở chứ?”

“Chắc chắn rồi.”

...

Tổng Thu Hàn mặt mày rạng rỡ đi vào công ty, mấy nữ đồng nghiệp vừa mới nghe Tiêu Tình mời gió tám chuyện liếc mắt nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ mà không nói ra. Sếp đang yêu đương, có lẽ ngày tháng của mọi người có thể tốt hơn. Dù sao tuy trước đây sếp cư xử rất lịch sự, nhưng cũng vô cùng nghiêm khắc. Tiêu Tình nhướn mày với mọi người, ôm tài liệu vào văn phòng Tổng Thu Hàn: “Đây là sắp xếp cuộc họp ngày mai, tôi đã in ra rồi. Còn đây là tài liệu các dự án cần được duyệt, tôi cũng in ra sẵn rồi, trên mạng cũng đã đồng bộ cho anh.”

“Cảm ơn.” Tổng Thu Hàn lấy lịch trình qua nghiêm túc xem, sau đó nói với Tiêu Tình: “Chuyện thứ nhất, giúp tôi tổ chức một bữa tiệc gặp mặt kết nối, bao gồm người phụ trách các phòng ban và nhân viên nòng cốt. Chuyện thứ hai, giúp tôi chọn ít quà thăng chức cho mọi người. Chuyện thứ ba, giúp tôi sắp xếp một buổi trò chuyện trực tiếp với các nhân viên nòng cốt, kể cả nhân viên ở Singapore, Nhật Bản và Malaysia. Xếp bữa tiệc kết nối sau buổi trò chuyện này nhé.”

“Vâng.”

Tổng Thu Hàn nói xong thấy Tiêu Tình vẫn đứng đó thì hỏi: “Sao vậy?”

Tiêu Tình cười: “Chào mừng sếp trở về. Mọi người đều rất vui.”

“Vì sao?”

“Chắc là vì nhìn anh thích mắt.” Tiêu Tình trêu ghẹo.

Hiếm khi Tổng Thu Hàn mỉm cười, sau đó hù dọa cô ấy: “Mọi người

cũng đừng vui vẻ quá sớm. Tương lai sẽ có lớn thử thách hơn nữa đấy.”

“VẬY CŨNG KHÔNG SỢ. Thử thách thì trước sau gì cũng có thôi, nhưng người sếp như anh thì rất khó có được.” Tiêu Tình nổi tiếng thẳng tính, không phải người a dua nịnh hót.

“CẢM ƠN MỌI NGƯỜI.”

“BỮA TRƯA HÔM NAY ĐẶT BÒ BÍT TẾT NHÉ?”

“VÂNG. CẢM ƠN SẾP.”

Tống Thu Hàn buông tài liệu xuống, đứng trước cửa sổ, nhìn phố tài chính dưới lầu. Anh cũng không chắc chắn trăm phần trăm sẽ đánh cược thắng, dù sao thị trường có quá nhiều biến số, nhưng anh vẫn tình nguyện thử một lần. Bắt đầu từ hôm nay cho đến năm năm sau, mỗi một ngày đều sẽ trôi qua trong thách thức cực lớn.

Có người gõ cửa, anh gọi vào, là Trần Hiểu Âu.

Cô ấy đi vào ngòi xuống đối diện Tống Thu Hàn, thấy gió xuân ấm áp hiềm hoi trên gương mặt anh thì bèn dăm chiêu gạt đầu: “Thì ra một mối tình đẹp thật sự sẽ thay đổi một người.”

“HỪM?”

“Anh đấy.” Trần Hiểu Âu chỉ Tống Thu Hàn: “Trên mặt viết rõ dòng chữ ‘tôi đang yêu’ kia kìa.”

Tống Thu Hàn cong môi, đổi đề tài: “Cuộc họp hôm qua thế nào?”

“Khá tốt. Hội đồng quản trị rất bất ngờ vì anh không tham gia.”

“Nghìn bài một điệu thôi mà, không cần thiết.”

Anh lấy ra mấy dự án đưa cho Trần Hiếu Âu: “Tôi đã xem xét rồi chia lại nhóm dự án rồi. Lần luân chuyển công tác trước tôi đã phát hiện vài đồng nghiệp có kinh nghiệm không quá phù hợp với chức vị. Cô và tôi mỗi người dẫn ba người, được chứ?”

“Ok.” Trần Hiếu Âu xem tài liệu Tống Thu Hàn đưa cho mình: “Rất cuộc anh cá cược gì với hội đồng quản trị vậy?”

Tống Thu Hàn nhún vai: “Chẳng phải cái gì quan trọng đâu.”

“Tống Thu Hàn.” Về mặt Trần Hiếu Âu nghiêm túc: “Chúng ta là cộng sự bao nhiêu năm rồi, không đổi được một câu nói thật của anh sao?”

“Có cam kết bảo mật.”

“Tôi không tin.”

Tống Thu Hàn đặt hồ sơ xuống: “Nội dung cá cược của tôi không liên quan đến cô.”

“Chúng ta là chiến hữu.”

“Cô có con đường riêng phải đi, không thể luôn là chiến hữu của tôi được.”

“Tôi sẽ luôn là chiến hữu của anh.”

“Đừng hành động theo cảm tính.”

Trần Hiếu Âu im lặng, sau đấy lại cầm tài liệu lên xem: “Đây là dự án được anh đánh giá tốt đấy à?”

“Đúng vậy.”

“Được, vậy tôi sẽ sắp xếp thêm người. Trở lại chuyện nhóm dự án,

đã báo với bên nhân sự chưa?”

“Vẫn chưa, cô báo giúp tôi đi.”

“Được.”

Trần Hiểu Âu đứng lên đi ra ngoài, ánh mắt nhìn về phía ngón tay
Tống Thu Hàn chợt thoáng hiện vẻ cô đơn.

Chương 97

Lúc Lâm Xuân Nhi về đến nhà thì đã gần khuya, Tống Thu Hàn vẫn chưa về.

Cô thay quần áo đạp xe ra, đi chân trần giã cơ, sau đó vào phòng tắm rửa mặt chải đầu, cuối cùng kéo chậu nước đến bên mép giường, vừa đắp mặt nạ vừa ngâm chân. Cô sẽ không bạc đãi bản thân đâu. Trên tủ đầu giường có đặt một chiếc hộp gỗ, Tống Thu Hàn muốn cô xem một mình.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lâm Xuân Nhi lấy chìa khóa mở ra, “cạch” một tiếng, đi qua đường hầm quá khứ tối tăm, chỉ có ánh sáng leo lắt ở phía cuối.

Lâm Xuân Nhi nhận ra thứ trong cái hộp kia. Là thư tình cô viết cho Tống Thu Hàn vào năm mười bảy, mười tám tuổi. Khi đó đêm khuya không ngủ, cô núp trong chăn viết bằng tay trái, vì sợ bị Tống Thu Hàn nhìn ra manh mối.

Tống Thu Hàn từng hỏi cô gửi giúp ai, cô nói phải giữ bí mật cho người ta.

Từng bức từng bức thư tình đều đủ hết trong hộp gỗ. Lâm Xuân Nhi mở một bức ra, nhăm nháp từng chữ, trong thư cô viết: “Sau cơn mưa tháng Sáu trời thật oi bức, hôm nay tớ sống trong đau khổ, cho rằng năm mười bảy tuổi phải tràn ngập niềm vui, nhưng hôm nay tớ lại rất đau khổ. Cũng may tớ được nhìn thấy cậu qua khung cửa sổ, nhìn thấy cậu rồi, tớ không thấy đau khổ nữa.”

“Tối hôm qua nằm mơ thấy cậu, cuối cùng không ngủ được nữa. Tớ sốt sắng cầm bút lên viết lại cảnh trong mơ gửi cậu. Trong mơ tớ thấy mình ngủ một giấc trong phòng học, đến khi mở mắt đã gần hoàng hôn.”

Lâm Xuân Nhi đọc từng câu từng chữ, khoảng thời gian đó ùa vào đầu cô, cô nhớ rõ như in tâm trạng của mình khi viết mỗi bức thư. Thật là kỳ lạ, đã qua nhiều năm như vậy rồi, mà cô vẫn còn có thể nhớ rõ ràng.

Phía dưới những bức thư kia là mấy bức có nét chữ khác, còn có một đôi găng tay. Lâm Xuân Nhi cũng nhớ rõ nét chữ kia, là của Tống Thu Hàn.

“Lâm Xuân Nhi, đây là sổ thu chi một ngày. Ngày hôm qua trời New York đổ tuyết to, trên đường không một bóng người. Tớ tự làm mì ý, đúng vậy, cậu đừng nghi ngờ, tớ biết nấu cơm đấy, sẽ không đói chết đâu. Nếu kiếp này còn có thể gặp nhau, tớ sẽ cho cậu nếm thử tài nấu nướng của tớ, chắc chắn cậu sẽ khen tớ đấy. Tớ tìm được việc thực tập ở phố Wall rồi, làm phân tích dữ liệu ở ngân hàng đầu tư. Sếp rất thích tớ, nói tớ là người trẻ tuổi thông minh nhất mà ông ấy từng gặp. Thu nhập từ công việc này cũng cao, khoản lương đầu tiên nhận được tớ mua một cái khăn lụa cho mẹ, một cái cà vạt cho bố, mua một đôi giày chơi bóng mới cho bản thân, và một đôi găng tay cho cậu. Tớ nhớ vào mùa đông khi cậu phát sách bài tập, lúc ngón tay cậu chạm vào tay tớ rất lạnh. Tớ lại cao hơn rồi, chiều cao tăng lên không khống chế được cứ như ăn cám tăng trọng của heo vậy, có lẽ bây giờ cậu chỉ cao đến cằm tớ thôi nhì. Tớ có gọi vào máy bàn nhà cậu nhưng không ai nghe máy cả. Trần Khoan Niên liên lạc với rất nhiều bạn học nhưng cũng không tìm thấy cậu đâu. Tớ viết cho cậu một bức thư, nhưng không biết phải gửi đi đâu cả. Nếu bây giờ cậu còn nằm mơ, tớ hy vọng có thể gửi nội dung của bức thư này vào giấc mơ của cậu. Hy vọng cậu có thể mơ thấy tớ. Dù chỉ một lần.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Lâm Xuân Nhi, mẹ tớ qua đời rồi, gọi máy bàn cho cậu nhưng không ai bắt máy.”

“Lâm Xuân Nhi, tớ bị bệnh rồi, gọi máy bàn cho cậu nhưng không ai bắt máy.”

“Lâm Xuân Nhi, chúc mừng cậu đã hẹn hò, gọi máy bàn cho cậu nhưng không ai nghe cả.”

“Lâm Xuân Nhi, tạm biệt.”

Trên giấy loang lổ nước mắt, chữ dính nước nhòe đi, cuối cùng đã dần dần biến mất theo năm tháng, không còn đọc ra nữa. Có lẽ qua thêm vài năm, những chữ còn lại cũng sẽ không còn.

Mặt nạ càng lúc càng ướt, Lâm Xuân Nhi lấy xuống rồi che mắt, nhưng nước mắt vẫn tuôn ra từ khe hở ngón tay. Đầu tiên là mẹ cô mất, bố không muốn về nhà nữa, ông dọn về quê ở. Sau đó cô đi làm kiếm tiền, bỏ chiếc máy bàn trong nhà đi, mua chiếc di động cho bố. Cô không biết từng có một người cố chấp gọi vào máy bàn trong nhà mình như vậy. Vận mệnh như trâu ngựa, làm tổn thương anh sâu sắc.

Cô gái ấy hẹn hò rồi, mối tình kia cách internet đâm vào mắt người đang ở xa vạn dặm. Tớ muốn chính miệng chúc mừng, muốn nói người kia rất xứng đôi với cậu, chắc chắn cậu sẽ được hạnh phúc.

Đầu ngón tay cô run rẩy, cầm lấy đôi găng tay kia đeo vào, Tống Thu Hàn mua cho cô một đôi găng tay rất tốt, mềm mại thoải mái ấm áp, chắc chắn anh đã chọn rất lâu, rất lâu.

“Em chưa từng đeo đôi găng tay nào tốt như vậy.” Cô nức nở nói với Tống Thu Hàn.

Tống Thu Hàn đang họp trực tuyến, cảm di động nhìn thấy tin nhắn Lâm Xuân Nhi gửi tới mà mắt đỏ lên. Anh nhìn ra dòng sông rực sáng ngoài kia, năm dài thánng rộng, sớm chiều đổi thay, anh vẫn còn cơ hội dang những tâm ý kia đến cho cô, chữa lành những thánng năm đáng lẽ phải được yêu thương nhưng lại không ngừng bị tổn thương của cô. Lúc này anh cảm thấy cực kỳ mỹ mẫn.

“May mà em thích.”

“Mấy giờ anh về nhà?”

“Lát nữa là anh về rồi. Đừng chờ anh, cứ đi ngủ sớm đi.”

“Được.”

Tống Thu Hàn kết thúc công việc, lái xe đến nhà Lâm Xuân Nhi. Không, Lâm Xuân Nhi nói đó là nhà của họ. Cô hỏi anh mấy giờ về nhà. Trái tim Tống Thu Hàn tràn ngập ấm áp, cuối cùng anh cũng đã có một mái nhà. Lúc mở cửa ra, anh nhìn thấy trên bàn cơm bày dao nĩa, trong bếp còn sáng đèn, anh thay giày đứng ở cửa phòng bếp thì nhìn thấy Lâm Xuân Nhi đang đổ mỳ ý ra đĩa. Tống Thu Hàn lấy đĩa mỳ đặt trên kệ bếp rồi nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Xuân Nhi.

Lâm Xuân Nhi cao vừa đến cằm anh, Tống Thu Hàn đúng là ăn cảm tăng trọng mà, sao lại cao thế chứ. Cô nhón chân, in môi lên cằm anh, cảm ơn năm thánng đã để Tống Thu Hàn trưởng thành một cách ngang tàng như vậy.

“Anh đói không?”

“Đói.”

“Vậy nếm thử mỳ ý em làm đi? Em chỉ xem như nấu chín thôi, hôm nào anh nghiêm túc bộc lộ tài năng của mình đi.”

“Được.”

Lâm Xuân Nhi không biết làm cơm Tây, cô chỉ làm theo bản năng thôi, thật sự chỉ có thể xem như nấu chín. Tống Thu Hàn ăn một miếng, thấy Lâm Xuân Nhi mở to mắt chờ anh đánh giá, bèn nuốt miếng mì xuống rồi gật đầu khen cô: “Ngon lắm.” Tống Thu Hàn thấy Lâm Xuân Nhi cúi đầu định ăn mì của mình thì kéo qua: “Anh đói meo rồi, em ăn cái khác đi.”

“À.” Lâm Xuân Nhi thuận tay lấy một quả táo lên gặm, thấy Tống Thu Hàn chỉ nhòm nhoàm hai ba miếng đã diệt sạch hai đĩa mì, sau đấy lại tu nước ừng ực: “Ngon thì lần sau em làm cho anh tiếp.”

Tống Thu Hàn khựng lại, sau đó chậm rãi nói: “Em ít xuống bếp thôi, đắp mặt nạ tay không tiện đâu.”

“Em thích mà!” Cô nghiêm túc nói.

“...” Tống Thu Hàn nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa, sau đó xoa đầu cô, đứng dậy cởi áo ngoài, vừa cởi cúc áo vừa nói: “Lần sau đừng chờ anh, nếu em về sớm thì đi ngủ sớm đi. Đừng thức khuya nhiều, thức khuya hại sức khỏe lắm. Biết chưa?”

“Ồ.”

Lâm Xuân Nhi đi theo phía sau, dựa vào cửa phòng tắm. Tống Thu Hàn xoay người nhìn cô, nhướn mày: “Muốn tắm chung à?” Anh giả vờ muốn kéo cô vào thì Lâm Xuân Nhi đã vắt chân chạy mất, chỉ bỏ lại một câu ngủ ngon rồi cắm đầu chạy về phòng ngủ. Tiếng cười của Tống Thu Hàn ở phía sau làm lòng cô ngứa ngáy.

Cô chữa lại một ngọn đèn ngủ cho anh.

Tống Thu Hàn tắm rửa xong, sau đó lên giường men theo ánh đèn ngủ, ôm cô vào lòng, hôn lên trán cô rồi thỏ thẻ nói: “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Tối nay họ không làm gì cả, chỉ ôm nhau như vậy cũng đã cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

Lâm Xuân Nhi cứ chớp mắt liên tục làm cảm Tống Thu Hàn hơi ngứa. Anh che mắt cô lại rồi giục cô: “Mau ngủ đi.”

Cô kéo tay anh xuống, hôn từng cái từng cái lên lòng bàn tay anh.

“Tống Thu Hàn.”

“Ừ?”

“Em xin lỗi, vì đã không nghe điện thoại của anh.”

Tống Thu Hàn không nói gì. Anh trách cô, anh gọi từng cuộc từng cuộc là để tìm cô, nhưng cô lại biến mất khỏi thế giới này. Anh hỏi thăm rốt cuộc cô học ở trường nào, nhưng không ai biết cả. Trường học dán kết quả thi, không có tên Lâm Xuân Nhi. Anh trách cô, lúc nhìn thấy cậu trai kia lên sân khấu ôm cô, anh từng tan nát cõi lòng.

Nhưng bây giờ anh không còn trách nữa.

Mà thay bằng đau lòng.

Tống Thu Hàn ôm chặt Lâm Xuân Nhi, trò chuyện với cô, giọng anh thông thả mà nhẹ nhàng: “Hôm nay anh đến công ty, Trần Hiểu Âu nói trên mặt anh viết rõ mấy chữ ‘tôi đang yêu’. Còn Tiêu Tình thì nói trên người anh tỏa ra gió xuân ấm áp. Họ nói một mối tình đẹp có thể thay đổi một người. Lâm Xuân Nhi, anh cảm thấy yêu em rất hạnh phúc, tình cảm này đã thay đổi anh.”

“Em từng nói, có lẽ tình yêu của chúng ta sẽ phai nhạt. Anh không biết tình yêu có thể phai nhạt hay không, nhưng anh muốn nói với em, anh yêu em nồng cháy. Nếu thật sự có một ngày tình yêu của chúng ta tan biến, chúng ta cũng sẽ không đặt một dấu chấm xấu xí

cho nó.”

“Anh sẽ yêu em đến tận cùng thời gian. Nếu như thời gian có tận cùng.”

“Chúng ta đều từng trải qua khoảng thời gian đau khổ, anh thấy tiếc vì khi đó không thể ở bên cạnh em. Nếu có thêm một cơ hội, anh nhất định sẽ không đi. Nhưng đời người còn rất dài, tình yêu của chúng ta chỉ mới vừa bắt đầu. Anh hy vọng em có thể kiên định như anh, cho dù gặp phải chuyện gì, hãy nhớ rằng em còn có anh. Em có thể hoàn toàn tin tưởng anh, dựa vào anh, chịu tủi thân gì thì phải nói cho anh biết, em có thể làm nũng, tùy hứng với anh, tóm lại, em chỉ cần làm chính mình, còn lại cứ để anh lo.”

Lâm Xuân Nhi xoay người đi, dán lưng vào ngực Tống Thu Hàn, kéo tay anh vòng tay eo mình, tư thế này thật dễ chịu. Trong bóng tối, Lâm Xuân Nhi mở to mắt.

Quả thật như lời Tống Thu Hàn nói, họ vừa mới bắt đầu yêu nhau. Hai người vẫn đang học cách yêu, nếu không đủ kiên định thì rất dễ bị lạc nhau trong biển người.

“Tống Thu Hàn, em xin kiểm điểm.”

“Kiểm điểm cái gì?”

“Kiểm điểm ngày đó đã nói vậy để đuổi anh đi.”

“Em kiểm điểm sai hướng rồi.” Tống Thu Hàn tìm được tay cô rồi nắm lấy: “Em nên kiểm điểm là, em phải chịu nổi ấm ức cực lớn, nhưng lại không nói với anh. Em không tin anh, cũng không dựa vào anh. Như vậy là không đúng.”

Trái tim ấm nóng của Tống Thu Hàn đập thành thạch, tiếng tim đập cách hai lồng ngực truyền vào tim Lâm Xuân Nhi, làm cô run rẩy cùng anh. Lâm Xuân Nhi xoay người lại, đối diện với Tống Thu Hàn,

hai người thờ rất khế khàng, như sợ quấy nhiễu đến đối phương.

“Anh biết rồi à?”

“Phải.”

Lâm Xuân Nhi lại muốn khóc nữa rồi, Tống Thu Hàn quá hư, lúc nào cũng làm cô khóc. Cô khịt khịt mũi: “Tống Thu Hàn, em không trách anh. Cũng không hy vọng anh trách em.”

“Ừ.”

Tống Thu Hàn không kể cho Lâm Xuân Nhi nghe chuyện của anh và Tống Lương Ngọc, sợ Lâm Xuân Nhi tự trách. Anh ôm cô chặt hơn, cười khế rồi nói: “Thật tốt.”

“Cái gì?”

“Anh về đến nhà còn có thể ôm em trò chuyện đôi câu, như vậy thật tốt. Ngủ ngon nhé.”

“Ngủ ngon.”

Lâm Xuân Nhi không hứa hẹn với anh điều gì, nhưng bắt đầu từ hôm đó, suốt mấy ngày liên tiếp cô đều chờ anh về nhà, nói chuyện dăm ba câu với nhau thế này, có khi là về công việc, có khi là những việc vặt. Ngày nào anh cũng vất vả, không biết anh đang cố gắng làm điều gì. Có một đêm, Lâm Xuân Nhi buồn ngủ quá nên thiếp đi mất. Sáng sớm thức dậy đi vệ sinh, thấy Tống Thu Hàn nằm trên sofa, một người cao lớn như vậy nằm co ro trên chiếc sofa trông đáng thương vô cùng. Cô khế gọi: “Tống Thu Hàn.”

Anh hé mắt, thấy Lâm Xuân Nhi đang kéo tay mình: “Lên giường ngủ với em đi.” Anh đứng dậy, nhắm mắt để cô dắt vào phòng ngủ, đưa anh lên tới giường. Sau đó anh tiếp tục ngủ, còn Lâm Xuân Nhi cũng tìm một vị trí thoải mái trong lòng anh rồi ngủ tiếp.

Ngày tháng như vậy thật tốt.

Thật sự rất tốt.

Chương 98

Trước khi bắt đầu chuyển tình nguyện, Lâm Xuân Nhi đã sắp xếp xong hết các cuộc họp truyền thông của các dự án trọng điểm. Cô nói qua điện thoại với Lương Ngộ: “Dù tôi không kiếm được tiền ở dự án này, nhưng dù gì cũng kết thúc đợt một rồi. Tôi đã xem số liệu thu về, cũng khá đẹp đấy. Thế nên làm phiền anh đòi nhà đầu tư của anh cấp thêm nhiều tiền hơn đi, đợt hai đừng để tôi phải trợ giúp anh nữa. Tôi còn phải nuôi hơn một trăm người nữa đó. Anh nói xem có đúng không?”

Lương Ngộ cười thật thà: “Để tôi nhắc cho cô nhớ, nhà đầu tư của tôi là bạn trai của cô đấy.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“... Ờ đúng nhỉ.” Lâm Xuân Nhi cười khanh khách: “Công việc là công việc, cuộc sống là cuộc sống. Tôi có thể ngủ với anh ấy, nhưng còn tiền thì anh phải tự đi đòi anh ấy đi, anh nói đúng không?”

Lương Ngộ hết cách với Lâm Xuân Nhi, chỉ đành nói: “Rồi rồi, tôi biết rồi. Tôi đi đòi tiền anh ấy, còn cô thì ngủ với anh ấy. Nhưng mà số liệu đợt một tốt quá, đợt hai chúng ta mở cửa hàng ở Bắc Kinh, Thượng Hải luôn đi. Vẫn giống như trước đây, giao việc quản lý bộ phận marketing cho cô, sau đó bàn chuyện tiền bạc với Thu Hàn nhé?”

“Được. Anh cứ làm theo sở trường của anh đi, chuyện không giỏi thì giao cho tôi.”

“Được, tôi tin cô.”

“Nếu anh cho được nhiều tiền hơn thì tôi cảm ơn anh nhiều lắm.”

Lâm Xuân Nhi cúp điện thoại, lại xem lại số liệu Lương Ngộ gửi, sau đó nói với Tiểu Hỷ bên cạnh: “Dự án này Lương Ngộ làm quá xuất sắc, trên thị trường đã có các sản phẩm cùng loại chuẩn bị ra mắt. Nguyên tắc của chúng ta là: một, phương án của chúng ta không thể bị sao chép, nếu có thì đi tố cáo. Hai, làm tốt công tác theo dõi dư luận xã hội và phân tích dư luận xã hội, tránh để bị đặt điều nói xấu, nếu có tiêu cực xuất hiện phải ưu tiên xử lý khẩn cấp. Ba, ở trong nhóm nhớ nhắc Lương Ngộ và Tống Thu Hàn, bộ phận quan hệ công chúng nhất định phải theo kịp.”

“Nếu tin tiêu cực là thật thì sao ạ?” Tiểu Hỷ hỏi.

“Chị sẽ trao đổi với Lương Ngộ về vấn đề quy trình dịch vụ, chất lượng dịch vụ và tư chất của nhân viên. Đầu tiên chúng ta phải cố gắng tránh đã. Nếu sau đó xảy ra vấn đề sẽ tính tiếp!”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lâm Xuân Nhi đẩy máy tính qua bên cạnh, gác chân lên bàn. Cô hơi mệt. Tiểu Hỷ thấy cô như vậy thì ôm máy tính, nói: “Em ra ngoài xử lý những việc khác trước, chị nghỉ ngơi trước đi.”

“Nửa tiếng.”

“Vâng.”

Lâm Xuân Nhi tựa đầu vào ghế, nhắm mắt lại. Quả thực cô còn muốn ngủ thêm một lúc nữa, mười mấy ngày liên tiếp không được nghỉ ngơi, Tống Thu Hàn nói một tuần ít nhất phải dành một ngày cho “sinh hoạt”, nhưng cả hai đều không làm được. Ngày nào cũng đi sớm về trễ, chỉ có buổi tối gặp nhau trò chuyện đôi ba câu, miễn cưỡng được coi là nghỉ ngơi. Cả hai một lòng theo đuổi sự nghiệp,

còn bỏ qua luôn cả chuyện tình d/ục.

Chỉ ngủ nửa tiếng nhưng cô cũng đã đỡ mệt hơn rồi. Đồng hồ báo thức vang lên, cô đi rửa mặt, sau đấy lại tiếp tục khỏe như vâm. Lúc Kiều Hạng Văn gọi tới, cô đang xem phương án. Cô thuận tay nhận điện thoại, chào anh ta: “Alo.”

“Tôi đang ở dưới công ty, cho người xuống đón tôi đi.”

“Được, đợi một lát nhé.”

Không biết Kiều Hạng Văn từ đâu chạy tới, đồ trên người có mùi nước khử trùng, rút tay trong túi đi theo Nhị Thiến, trông tâm trạng rất tốt.

“Nghĩ gì mà lại đến chỗ hoang vu hẻo lánh của tôi thế?” Lâm Xuân Nhi rót cho anh ta một ly trà.

“Đi ngang qua thôi.”

“Chị Cẩm xuất viện chưa?”

“Ngày mai.”

Lâm Xuân Nhi mở ngăn kéo, lấy một cái hộp nhỏ ra: “Quà cho chị Cẩm, chúc mừng chị ấy xuất viện, cũng đã đi qua quý môn quan một lần, sau này sẽ có phúc.”

“Nói như cô thì người đi qua quý môn quan đều sống trên trăm tuổi cả rồi.” Kiều Hạng Văn nhận lấy cái hộp, cầm trong tay. Lâm Xuân Nhi lúc thì thông minh lúc thì lại ngớ ngẩn. Nếu cô biết Vương Cẩm hòa với người khác để hại mình, cô sẽ đối xử với Vương Cẩm thế nào đây?

“Lúc trước cô nói cuối tháng Tư sẽ đi đâu ấy nhỉ?”

“Chuyến từ thiện Thiểm Tây - Cam Túc - Liêu Ninh.”

“Bao lâu?”

“Cả đi lẫn về tổng cộng mười bảy ngày. Năm nay còn chuẩn bị quyền góp trực tuyến nữa, anh có quyền góp không?” Đột nhiên Lâm Xuân Nhi hỏi Kiều Hạng Văn.

“Tôi không.” Kiều Hạng Văn cười với cô: “Cô quên là tôi có quỹ à?”

“À, đúng nhỉ.” Lâm Xuân Nhi cười với anh ta: “Thế rốt cuộc anh tới đây làm gì?”

“Đi ngang qua.”

“Không có chuyện gì thì còn lâu anh mới tới. Anh không phải kiểu người ăn nói lấp lửng thế này.”

Kiều Hạng Văn tựa vào sofa, đầu ngón tay vu ốt v e môi, một lát sau mới nói: “Tôi bị bệnh rồi.”

“Gì cơ?”

“Ung thư tuyến giáp, không phải là bệnh nặng, nhưng tuyên truyền ra ngoài lại là bệnh nặng. Cô nghĩ giúp tôi xem nên xử lý thế nào đi.”

“Chẩn đoán lúc nào?”

“Vừa xong.”

Lâm Xuân Nhi nhìn anh ta, bỗng chốc không biết nên an ủi anh ta thế nào. Kiều Hạng Văn thấy cô như thế, cau mày lại: “Tỷ lệ phụ nữ mắc bệnh cao hơn nam giới, chiếm một phần trăm trong tổng số ung thư trên cơ thể người, sau khi phẫu thuật là có thể sống thọ. Sao trông mặt cô như thể sắp lo ma chay cho tôi thế?”

“Tôi biết ung thư tuyến giáp là gì.” Lâm Xuân Nhi nhìn anh ta chăm

chăm: “Nhìn anh thế này cũng không cần an ủi nữa, tự anh cũng nghĩ thông rồi. Tôi phổ cập khoa học cho anh nhé, đầu tiên anh lên mạng tìm hiểu toàn bộ tin tức về ung thư tuyến giáp đi, tốt nhất anh nên liên hệ một tổ chức làm người phát ngôn cho phương diện này, sau khi phẫu thuật thì đẩy dư luận lên cao trào. Tôi hoàn thành KPI trước thời hạn, số vượt chỉ tiêu sẽ tặng cho anh.”

“Cô đúng là máu lạnh.” Kiều Hạng Văn trừng mắt nhìn cô.

Lâm Xuân Nhi giả vờ không thấy Kiều Hạng Văn trừng mình, vẫn hỏi: “Anh có nhớ lời dặn của bác sĩ không?”

“Không nghe.”

“Không được thức đêm, không được tức giận, chú ý ăn uống.”

“Cô biết nhiều về bệnh ung thư đấy nhỉ.”

Lâm Xuân Nhi nhún vai: “Chúng tôi làm truyền thông, mỗi ngày đều tiếp xúc với rất nhiều tin tức, cái gì cũng biết một chút.”

“Chứ không phải vì mẹ cô chết bởi bệnh ung thư sao?” Kiều Hạng Văn lạnh nhạt nói. Lâm Xuân Nhi nhìn anh ta, anh ta cũng không hề né tránh: “Tôi đã xem tài liệu cô viết, có biết một chút về cô. Sinh lão bệnh tử không phải chuyện gì lớn, quá khứ đã qua nhiều năm rồi, hãy nén bi thương. Nếu như tôi chết, cô nhớ đi nhờ cỗ trên mộ tôi.”

“Anh không còn người bạn nào khác à?”

Kiều Hạng Văn cười to: “Tôi đã mắc bệnh ung thư rồi mà cô không thể đối xử tốt với tôi chút sao?”

“Không đến phiên tôi nhờ cỗ cho mộ của anh đâu. Anh có nhiều fan như thế, mỗi người xếp hàng một ngày, có khi đến đời sau mới hết. Anh cứ sống tốt là được, đừng gây phiền toái cho người khác.”

“Ừ.” Kiều Hạng Văn “ừ” một tiếng, tựa vào sofa, nhắm mắt lại.

Lâm Xuân Nhi lại rót cho anh ta một ly nước, đặt trước mặt anh ta. Cô không biết nên an ủi Kiều Hạng Văn thế nào cả, tuy ung thư tuyến giáp không phải u ác tính nhưng cũng là bệnh ung thư. Anh ta luôn làm việc với cường độ cao, thức đêm, tính cách lại nóng nảy, mắc bệnh cũng chẳng phải chuyện lạ gì.

“Anh vẫn còn giận à?” Đột nhiên Lâm Xuân Nhi hỏi anh ta.

“Gì cơ?”

“Anh thường xuyên tức giận.”

“Lúc nào chứ?”

“Anh tự biết mà.” Cô dừng mấy giây rồi nói: “Tôi đã gặp anh nhiều lần rồi, lúc anh tức giận sẽ vô cùng cay nghiệt.”

Kiều Hạng Văn nhìn Lâm Xuân Nhi, ánh mắt thâm sâu, một lúc lâu mới chậm rãi nhếch mép lên, ánh mắt lấp lánh: “Cô quan tâm tôi à.”

“Nói ra có lẽ anh không tin hoặc khinh thường, nhưng tôi xem anh là bạn.”

“Hết rồi hả? Ví dụ như có rất nhiều người âm thầm gọi tôi là chồng.” Không ngoài dự liệu, Kiều Hạng Văn thấy Lâm Xuân Nhi cau mày: “Tôi có bạn trai rồi, nếu gọi chồng thì cũng phải gọi anh ấy.”

“Rất nhiều fan của tôi cũng có gia đình rồi, cũng vẫn gọi tôi là chồng ở trên mạng đấy thôi.”

“Tôi không phải fan của anh.”

Kiều Hạng Văn cúi đầu nhìn tay mình, qua một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Cảm ơn cô, tôi đã ổn hơn rồi. Mới ra khỏi bệnh viện nên tôi

muốn tìm người trò chuyện. Nhưng tôi cảm thấy tìm ai thì người đó cũng có lẽ sẽ khóc suốt suốt, như thể ngày mai sẽ đưa tang tôi vậy. Còn cô thì không, cô đã trải qua sinh tử nhiều rồi.”

“Có lẽ anh không cần nói câu cuối đâu. Ai sống trên đời cũng muốn thấy đất trời, thấy chúng sinh, chứ không muốn thấy sinh tử.” Lâm Xuân Nhi trừng mắt lờm anh ta. Cái nhìn này khiến Kiều Hận Văn thoải mái hơn nhiều.

“Ngày mai Vương Cẩn xuất viện, để chị ấy với cô công bố chuyện tôi mắc bệnh ung thư đi. Tôi lười quan tâm chuyện này, đúng lúc chị ấy cũng xuất viện rồi nên tôi cũng được rảnh tay. Hai người bàn xem nên làm gì đi, tôi phải nghỉ ngơi tìm chỗ trốn đây.”

“Hay anh đi từ thiện với chúng tôi đi? Tiện thể giúp chúng tôi quyên góp luôn...”

“Tôi mắc bệnh ung thư, cô lại bảo tôi đi từ thiện với cô, cô có còn là người không thế?”

Lâm Xuân Nhi cười khanh khách: “Chọc anh thôi! Anh muốn đi đâu thì đi đó, sống khỏe là được, đừng để đến lúc chưa chuẩn bị xong nội dung đã phải đăng cáo phó cho anh. Hay là anh trả khoản tiền cuối cùng trước đi?” Lâm Xuân Nhi nói chuyện không kiêng kị gì cả, nói xong chẳng thèm “phui phui xui xẻo” cho có nữa.

“Trong đầu cô ngoài tiền ra còn gì nữa không?”

“Có chứ.” Lâm Xuân Nhi khẳng định: “Còn bạn trai tôi nữa. Trong đầu tôi toàn là bạn trai tôi.” Lâm Xuân Nhi nháy mắt với anh ta. Cô rất thông minh, đã tiếp xúc với Kiều Hận Văn rất nhiều lần, cũng cảm nhận được anh ta có chút ý muốn chinh phục cô. Cô muốn bóp c hết trái tim rục rịch của anh ta ngay từ khi nó còn đang nảy mầm, sau này còn có thể làm khách hàng, làm bạn.

Kiều Hận Văn hiểu dụng ý của cô, cũng không để bụng: “Cùng nhau

ăn cơm tối nhé?”

“Hôm nay còn có nhiều việc phải làm, hay là ăn ở văn phòng đi?”

“Được.”

“Anh muốn ăn gì?”

“Gì cũng được.”

Lâm Xuân Nhi cầm điện thoại lên, tiện tay đặt món cháo niêu, thêm chút thịt cua và một phần bào ngư.

“Chúng ta ăn cháo nhé?”

“Được, cô làm việc của cô đi, không cần để ý tới tôi.”

Kiều Hạng Văn đứng lên đi tới trước cửa sổ, nhìn vườn hoa nhỏ bên ngoài văn phòng của Lâm Xuân Nhi. Đã sắp sang hè rồi, vườn hoa đã nở đầy hoa, cẩn thận quan sát còn thấy có con mèo hoang nằm ven đường, trông thật lười biếng. Anh ta muốn hút một điếu thuốc nên đã hỏi Lâm Xuân Nhi: “Tôi hút một điếu được không?”

“Không sao.” Lâm Xuân Nhi lăn lộn trên thương trường, thường xuyên thấy nam nữ hút thuốc. Mà cô biết uống rượu nhưng lại không biết hút thuốc. Cô đã thử mấy lần rồi, nhưng khi khói chui vào cổ họng làm cô khó chịu như bay mất nửa cái mạng.

Kiều Hạng Văn châm một điếu thuốc, hai ngón tay kẹp hờ. Lâm Xuân Nhi ngẩng đầu nhìn anh ta, vừa vặn nhìn thấy đường bàn tay anh ta, tuyệt đẹp. Anh ta hơi cúi đầu rít một hơi dài, nhíu mày lại, như thể có chuyện phiền lòng chưa được giải tỏa.

Điện thoại của Kiều Hạng Văn reo lên, anh ta lấy ra xem, chưa trả lời tin nhắn đã nhét điện thoại lại vào túi.

Lâm Xuân Nhi ngẩng đầu nhìn anh ta mấy lần mà anh ta cũng không phát hiện ra. Anh ta sẽ không tự sát đó chứ?

Cháo được đưa tới, có nhân viên mang vào cho Lâm Xuân Nhi, còn lén nhìn Kiều Hạo Văn mấy lần.

“Qua ăn cháo đi này.” Lâm Xuân Nhi còn đặt thêm mấy món điểm tâm. Cô đẩy máy tính qua một bên, bày đồ ăn ra, sau đấy đứng dậy kéo ghế cho Kiều Hạo Văn. Kiều Hạo Văn vẫn đứng ở đó nhìn Lâm Xuân Nhi phục vụ mình, chờ cô chuẩn bị xong hết mới ngồi xuống. Anh ta nhìn chén cháo Lâm Xuân Nhi múc, cô bỏ thêm quá nhiều đồ, cả chén cháo đặc quánh lại.

“Cô hào phóng thật đấy.” Cháo hải sản vừa ấm vừa thơm, anh ta ăn một miếng, tâm trạng xấu cũng tan biến. Lâm Xuân Nhi nói không sai, anh ta thường xuyên tức giận. Anh ta luôn cố gắng khống chế tâm trạng của mình, nhưng anh ta vẫn rất nóng nảy. Anh ta sẽ tức giận vì rất nhiều người và chuyện ngu ngốc, không cứu chữa được trong thế giới của mình. Rõ ràng cái gì nên có thì anh ta cũng có cả rồi, nhưng anh ta vẫn cảm thấy thế giới này hết cứu nổi.

Lâm Xuân Nhi không nói gì, còn ăn hai chén cháo nhỏ. Lúc cô múc chén thứ ba, Kiều Hạo Văn cười nhạo cô: “Cô đúng là lành làm gạo vỡ làm muối. Gần đây không tăng cân sao?” Anh ta nói đùa, vóc dáng của Lâm Xuân Nhi tốt hiếm thấy, cao ráo thanh mảnh, ngực mỏng vừa đủ. Có một đêm anh ta nằm mơ thấy mình đè Lâm Xuân Nhi trên tường ở hành lang dẫn tới phòng vệ sinh nhà mình. Sau khi tỉnh lại, anh ta tự cười nhạo mình. Đời này có kiểu phụ nữ nào mà anh ta chưa từng gặp đâu? Thế mà lại phải lòng cô.

Lâm Xuân Nhi nhìn anh ta, động tác múc cháo không dừng lại. Cô đã đói lắm rồi. Buổi trưa Tống Thu Hàn đã đặt đồ ăn cho cô, nhưng cô không có thời gian ăn nên đã chia cho đồng nghiệp. Đúng lúc này Tống Thu Hàn gọi đến, Lâm Xuân Nhi nhận điện thoại: “Hello.”

“Hôm nay mấy giờ tan làm?”

“Hai tiếng nữa.”

“Bạn trai cô sao?” Đột nhiên Kiều Hận Văn lên tiếng. Ở bên kia đầu dây, Tống Thu Hàn hỏi: “Kiều Hận Văn ở chỗ em hả?”

“Đúng vậy, đến tìm em bàn ‘hậu sự’.” Lâm Xuân Nhi thản nhiên nói, vốn dĩ giữa cô và anh ta chỉ là quan hệ làm ăn, che giấu sẽ khiến Tống Thu Hàn hiểu lầm.

Kiều Hận Văn sầm mặt lại, Lâm Xuân Nhi làm như không thấy, nói với Tống Thu Hàn: “Anh tới đón em được không?”

“Được, khi nào anh tới sẽ gọi cho em. Hôm nay về đâu?”

“Muốn về chỗ anh. Cuối tuần mà, em muốn xem số hoa em trồng.” Nhà kính của Tống Thu Hàn có cài đặt hệ thống tưới nước tự động, Lâm Xuân Nhi điều khiển từ xa là được. Tuy không sợ chúng chết khô nhưng Lâm Xuân Nhi vẫn nhớ chúng, sợ chúng sẽ chết.

“Được.”

Lâm Xuân Nhi cúp điện thoại xong, gửi tin nhắn cho Tống Thu Hàn: “Em còn muốn làm chuyện không muốn cho ai biết với anh.”

...

Lâm Xuân Nhi không thể ngờ mình sẽ gấp gáp như vậy.

Tống Thu Hàn cũng không ngờ Lâm Xuân Nhi sẽ gấp gáp như vậy.

Thậm chí cô còn không đợi được tới khi anh cởi áo xong.

Cô giống như một con sóng lớn cuốn qua người anh, leo lên người anh, rồi lại cảm thấy không đủ, đẩy anh ngồi lên sofa. Tống Thu Hàn ngẩng đầu lên nhìn đường cong của chiếc cằm xinh xắn của cô,

sinh lòng bất mãn với việc cô chủ động. Bàn tay anh choàng qua cổ cô, kéo cô về phía mình. Răng môi kề nhau, lại là một trải nghiệm khác biệt.

Lâm Xuân Nhi điên rồi. Nhưng Tống Thu Hàn lại thích.

Bỗng dưng Tống Thu Hàn muốn trêu cô, giả vờ rời khỏi người cô rồi đi uống nước. Sương mù trong mắt cô nhanh chóng tan đi, cô tỏ vẻ đáng yêu, kéo tay anh, không cho anh đi: “Tống Thu Hàn.” Cô giống một con mèo, khiến lục phủ ngũ tạng của anh run rẩy, cuối cùng anh không kìm lòng được nữa, khóa chặt lấy cô.

Lâm Xuân Nhi khẽ rên một tiếng, rồi lại vội vàng cắn chặt môi. Tư thế quyến rũ của cô khiến Tống Thu Hàn thương tiếc, môi dán sát bên tai cô: “Không sao, không ai nghe được đâu.”

Ở căn biệt thự này, trước sau trái phải đều là sân vườn, họ đã đóng kín cửa sổ rồi, âm thanh không chui ra được, chỉ quanh quẩn trong phòng thôi. Tất cả đều quanh quẩn trong phòng, mờ hôi, hơi nóng, tiếng vang, sóng trào, cứ thế không thẹn thùng, không ngượng ngùng, cuối cùng xuyên qua nóc nhà, xông thẳng lên trời.

Chương 99

“Tổng Thu Hàn, hoa của em nảy mầm rồi này!” Lâm Xuân Nhi khoác vội áo sơ mi của Tổng Thu Hàn lên người, ngồi xổm dưới đất nhìn số hoa mình đã trồng. Tổng Thu Hàn nghe tiếng thì đứng cạnh cô, cùng cô xem một lúc. Một đám mầm nhỏ từ dưới đất chui lên, giống như tóc mới mọc, lộ ra sự quật cường và ương ngạnh. Có dáng dấp của Lâm Xuân Nhi.

“Sau khi đi từ thiện về, chúng sẽ mọc rất cao.” Tổng Thu Hàn dùng đầu ngón tay vuốt ve mầm nhỏ, thấy bên trong có chen mấy cây cỏ dại thì thò tay ra nhổ. Anh quay đầu qua nhìn Lâm Xuân Nhi đang tập trung tinh thần, thấp giọng nói: “Vừa rồi em sốt sáng thế.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Buổi chiều mệt quá nên ngủ trong văn phòng một lát, lúc ngủ lại mơ thấy anh.” Lâm Xuân Nhi vui đầu vào giữa hai đầu gối: “Hơi nhớ anh.”

“Vậ à...” Tổng Thu Hàn xoay Lâm Xuân Nhi về phía mình, nâng mặt cô lên. Ngày nào cô cũng làm việc tới tận khuya, mà lúc anh về tới nhà còn trễ hơn. Anh không nỡ để Lâm Xuân Nhi không được ngủ ngon nên luôn tự kiểm chế, thân trên thì ôm cô, nhưng thân dưới thì lại cách xa ra, sợ cô cảm nhận được sự khác thường của mình, sau đấy lại làm khó bản thân để thỏa mãn anh: “Tối mấy hôm trước cũng có suy nghĩ như vậy hả?”

Lâm Xuân Nhi đưa hai ngón tay ra: “Từng có hai lần.”

“Tại sao em không nói với anh?”

“Sợ anh vất vả.”

Tống Thu Hàn bật cười thành tiếng: “Em lo anh không đủ khỏe à?”

“Ít nhiều gì cũng có đôi chút. Dù sao cũng lớn tuổi rồi, không còn đôi mươi nữa.” Lâm Xuân Nhi cố ý chọc tức anh.

Tống Thu Hàn nhíu mày: “Em xem thường ai đấy?” Anh ôm lấy Lâm Xuân Nhi, cô ở trong lòng anh khẽ thốt lên một tiếng. Tống Thu Hàn lại không để ý tới: “Đi thôi, bù lại mấy ngày trước.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lâm Xuân Nhi ghé sát vào cổ anh, bật cười thành tiếng, cũng không hề sợ hãi: “Em cũng có thể chiến tiếp.”

Tống Thu Hàn thích sự vô tư của cô, khẽ hôn lên mặt cô: “Hôm nay anh đảm bảo sẽ phục vụ tới khi em hài lòng thì thôi.”

“Cũng không cần cố quá đâu.” Lâm Xuân Nhi thổi khí vào tai anh: “Vừa rồi đã hài lòng lắm rồi.”

“Còn có thể hài lòng hơn nữa cơ, em cứ thử xem.” Ở trước mặt Lâm Xuân Nhi, Tống Thu Hàn buông xuống vẻ trưởng thành, lúc này trông anh không khác gì đứa trẻ vội vàng đòi ăn kẹo. Ga giường của anh lạnh lạnh, Lâm Xuân Nhi vùi vào chăn, anh tiến tới, cô nghênh đón, hiểu rõ lòng nhau, không hề tránh né dụ/c vọng của mình đối với Tống Thu Hàn.

Làm chuyện thân mật với Tống Thu Hàn thật sự rất tuyệt vời. Anh khi thì dịu dàng, khi thì điên cuồng, lúc nhanh lúc chậm, muôn hình vạn trạng, đều rất tốt. Cuối cùng Lâm Xuân Nhi cũng hối hận, tranh luận với anh: “Chỉ thiếu hai lần thôi, bổ sung xong rồi.” Nhưng Tống Thu Hàn lắc đầu: “Anh vẫn chưa bổ sung xong.”

Hai người lăn lộn qua nửa đêm mới nghỉ. Lâm Xuân Nhi không nhúc nhích được, mỗi một lỗ chân lông đều thấm đầy vui vẻ. Vất vả lắm cô mới được thở đều lại, cô tì cằm trên ngực Tống Thu Hàn, hiếm khi ngoan ngoãn như vậy. Tống Thu Hàn dùng tay rẽ tóc cô, từ từ vuốt lại mái tóc bị mình làm rối. Tóc của Lâm Xuân Nhi cũng giống con người cô, có sức sống dồi dào, đen nhánh, rất dày, lúc hoa/n á/i tán loạn trên giường, khiến người ta mê hoặc. Tống Thu Hàn rất thích.

“Kiều Hận Văn bị ung thư rồi, là ung thư tuyến giáp.” Bỗng nhiên Lâm Xuân Nhi nói: “Hôm nay anh ta tới nói chuyện đó với em, bảo em xem xét chiến lược truyền thông.”

“Đáng tiếc quá. Đã sắp xếp phẫu thuật chưa?”

“Bọn em còn một bộ phim ngắn chưa quay, còn một bộ thì cũng sắp đóng máy rồi, anh ta lại muốn đi chơi giải sầu, nói đợi làm xong hết sẽ phẫu thuật.” Lâm Xuân Nhi dùng đầu ngón tay vẽ vòng vòng trên người Tống Thu Hàn: “Tống Thu Hàn này.”

“Hả?”

“Chúng ta không thể thức khuya thêm nữa đâu.” Lâm Xuân Nhi nhìn anh, nghiêm túc nói: “Chúng ta không thể tùy tiện phá hoại sức khỏe lúc còn trẻ, em sợ sau này chúng ta sẽ hối hận. Sau này mỗi đêm đều ngủ trước mười hai giờ được không? Chúng ta nghĩ cách, sẽ làm được thôi. Vừa có thể không thức đêm mà vừa có thể vui vẻ.”

“Em lo anh sẽ đột tử sao?”

“Ừ.”

“Công việc sẽ không làm anh đột tử đâu, nhưng là m tình h với em thì có.” Tống Thu Hàn cười nói: “Tim đập nhanh quá, bị em làm tăng lên.”

Lâm Xuân Nhi đỏ mặt: “VẬY chúng ta đừng làm nữa.”

Tống Thu Hàn xoay người qua, đẩy Lâm Xuân Nhi lên gối, chống tay bên tai cô, môi dán vào môi cô: “Em nghe kỹ cho anh, nếu anh phải chết cũng nhất định sẽ chết trên người em.”

Tống Thu Hàn không thường xuyên thế này, nhưng thỉnh thoảng anh sẽ nói ra một câu khiến người ta xấu hổ. Tim Lâm Xuân Nhi đập dồn dập, cô chống tay lên người anh: “Tống Thu Hàn, em mệt rồi.”

Tống Thu Hàn dùng chóp mũi cọ vào mũi cô, rồi lại há miệng cắn khẽ, đầu lưỡi ướt át vô tình quét qua chóp mũi cô, thể hiện sự cưng chiều từ tận đáy lòng. Tay anh che mắt cô lại: “Ngủ đi.”

Lâm Xuân Nhi ngủ rồi, anh ngẫm nghĩ một lát rồi cầm điện thoại lên gửi tin nhắn cho Kiều Hận Văn: “Lâm Xuân Nhi nói với tôi rồi, anh không sao chứ?”

Kiều Hận Văn không ngờ Tống Thu Hàn sẽ chủ động liên hệ với mình, một lúc lâu sau mới trả lời: “Không chết được đâu.”

“Ừ, anh sống cho tốt vào, anh mà chết là Lâm Xuân Nhi sẽ đau lòng đấy.” Tống Thu Hàn rất thông minh, anh cũng cảm nhận được tâm tư của Kiều Hận Văn dành cho Lâm Xuân Nhi, không phải chỉ là dục vọng bình thường giữa nam và nữ. Nhưng anh tin tưởng Lâm Xuân Nhi, dù cô không thích Kiều Hận Văn nhưng vẫn xem anh ta là bạn.

“Mượn lời chúc của anh, tôi đảm bảo sẽ không để bạn gái anh chết vì tình bởi tôi đâu.”

“Anh cứ mơ đi. Đừng thức khuya nữa, ngủ sớm đi.”

“Ngủ đây.” Kiều Hận Văn suy nghĩ rồi gửi thêm một tin: “Hôm khác đi uống rượu.”

“Được.”

...

Đoàn người tập trung ở Lan Châu.

Lâm Xuân Nhi và Tống Thu Hàn xuống máy bay, đứng ở sân bay chờ nhóm người Cáp Ngô Lặc đến đón tới Tân Cương. Xa xa nhìn thấy mấy người đàn ông Tân Cương đi đến, ai nấy đều hùng dũng phần chấn, ăn mặc sang trọng. Cáp Ngô Lặc chạy tới chỗ Lâm Xuân Nhi, dang tay ra muốn ôm cô, nhưng lúc đến gần thấy Tống Thu Hàn đứng bên cạnh thì lập tức khựng lại, gượng gạo buông tay xuống. Lâm Xuân Nhi cười phá lên, nhìn Tống Thu Hàn: “Có thể ôm không?”

“Không quản được.” Hiển nhiên Tống Thu Hàn không ngại, lúc này Cáp Ngô Lặc mới lễ phép ôm Lâm Xuân Nhi: “Chị Xuân Nhi, em nhớ chị muốn chết. Đây là anh rể hả?”

“Anh rể gì....”

“Ừ.” Tống Thu Hàn cắt lời Lâm Xuân Nhi. Thằng nhóc Cáp Ngô Lặc này giỏi lắm, dùng từ khiến người ta ửng cái bụng. Anh rể, Tống Thu Hàn đọc thềm một lần, cảm thấy thích vô cùng: “Tống Thu Hàn.” Sau đó anh ta đưa tay chạm nắm đấm với Cáp Ngô Lặc coi như chào hỏi.

Phía sau còn có hai người đàn ông Tân Cương nữa, mọi người chào hỏi rồi lên xe mà Cáp Ngô Lặc chuẩn bị.

“Có xem lại phương án buổi phát trực tiếp không? Bốn giờ chiều sẽ có một cuộc họp toàn nhân viên, có lẽ phải đồng bộ với tất cả mọi người.” Lâm Xuân Nhi đề nghị, cô cũng không muốn ôn chuyện cũ mãi. Tống Thu Hàn ở bên cạnh kiểm tra lại hành trình, cũng không quấy rầy họ. Trước khi đi, công ty đã phê duyệt cho anh một khoản vốn đặc biệt, nhưng anh vẫn chưa nói với Lâm Xuân Nhi.

Khi đến khách sạn, mọi người đều xem xong phương án, nhóm người ở công ty chi nhánh Lan Châu đã được sắp xếp tiếp đãi ở

khách sạn. Mặc dù số người tham gia hành trình từ thiện hằng năm không nhiều, nhưng đều là những người có mặt mũi trong lĩnh vực của mình, việc tiếp đãi không thể thiếu được. Lâm Xuân Nhi xem qua một lượt chương trình tiếp đãi, rồi lại xem bảng chia phòng, sau khi xác nhận các phòng đều không có vấn đề thì mới về phòng bỏ hành lý ra.

Tống Thu Hàn ở một phòng với chú Trương, Lâm Xuân Nhi ở cùng chị Lâm - CEO một công ty robot thông minh. Để tiết kiệm chi phí, cũng vì xúc tiến trao đổi nên chuyển đi từ thiện không sắp xếp phòng đơn.

“Cất hành lý xong thì gặp ở đại sảnh nhé?” Lâm Xuân Nhi hỏi Tống Thu Hàn.

“Được.”

Tống Thu Hàn tìm một chỗ ngồi ở quầy cà phê rồi bắt đầu vào họp.

Lâm Xuân Nhi ôm máy tính ngồi đối diện anh, cũng bắt đầu làm việc. Tống Thu Hàn họp hai cuộc họp, đọc dự báo ngành của tháng Năm rồi mới cất máy tính. Thấy chú Trương ngồi cách đó không xa nhìn bọn họ, anh nhanh chóng đứng lên chào hỏi: “Chú tới lúc nào vậy?”

“Đến một lúc rồi, không đành lòng quấy rầy thanh niên các cháu làm việc.” Chú Trương ngồi xuống chỗ họ, Tống Thu Hàn gọi cho ông ấy một ly trà: “Cháu nhớ chú thích uống trà.”

Mới gặp một lần đã nhớ sở thích của mình, chú Trương rất thích cậu thanh niên này: “Cảm ơn cháu.”

Cuối cùng Lâm Xuân Nhi cũng ngẩng đầu lên khỏi máy tính, nói với chú Trương: “Cháu đang kiếm tiền cho chú đây, chú tự chăm sóc bản thân đi nhé.”

Chú Trương phá lên cười, nghiêng người về phía trước: “Vất vả cho

cháu rồi.” Ông ấy chọc cô, thấy cô bĩu môi thì quay đầu nói với Tống Thu Hàn: “Thấy không? Không thân thiện gì hết. Khen hay chê gì cũng không được.”

“Phải đấy ạ.” Tống Thu Hàn gật đầu đồng ý, làm như không thấy Lâm Xuân Nhi đang trừng mắt nhìn mình.

“Lần này có rất nhiều người mà bình thường không gặp được tới đây, đều đã nghỉ hưu trong vinh quang, sức khỏe không tốt bằng mấy năm trước, hai cháu dẫn đoàn không dễ đâu.” Chú Trương nói với họ: “Lương Thần cũng có thể trợ giúp, nhưng nửa đêm cậu ấy mới đến, hôm qua cậu ấy mới cho gói ra lò.”

“Cháu thấy tin nhắn trong nhóm rồi, anh ấy sẽ tới kịp.”

“Cháu vừa đảm nhiệm vị trí mới, đi xa lâu ngày như vậy có ổn không?”

“Đã sắp xếp xong công việc rồi ạ. Hơn nữa hoạt động này có liên quan rất lớn tới một chiến lược tương lai của công ty, hội đồng quản trị hết lòng ủng hộ. Cháu đã xin công ty một khoản vốn đặc biệt để ủng hộ cho hoạt động lần này, ngày mai sẽ chia ra rồi đưa vào sổ sách.”

Chương 100

“Chia sao?”

“Cũng nhân tiện tạo đà để phát trực tiếp.” Tống Thu Hàn nhún vai: “Học chỗ Lâm Xuân Nhi đấy ạ.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Rốt cuộc Lâm Xuân Nhi cũng ngẩng đầu lên, nhìn Tống Thu Hàn: “Bao nhiêu tiền?”

“Bí mật.”

“Tống Thu Hàn.” Lâm Xuân Nhi bất mãn.

Tống Thu Hàn nghiêng người qua, đầu ngón tay ấn lên gáy cô: “Làm việc cho tốt đi.”

Hai người tình tứ khiến chú Trương cảm thấy cảnh đẹp ý vui, ông ấy tựa vào ghế sofa, nhìn bọn họ thỉnh thoảng nhìn đối phương, cả hai đều khổng chế tốt, tuy ánh mắt nhạt nhòa nhưng vẫn có gì đó ở đáy mắt, không thể tiêu tán. Lâm Xuân Nhi đã có một tình yêu như ý, tốt hơn trước kia nhiều rồi, chú Trương nghĩ thầm. Lần trước Lâm Xuân Nhi yêu đương cứ như đang báo ơn vậy, không biết gì cả.

Bốn giờ, mọi người tụ tập ở hội trường của khách sạn.

Hơn ba mươi người, cộng thêm nhân viên là tổng cộng năm mươi người. Ngoài Tống Thu Hàn, những người còn lại đều là bạn cũ với

nhau, thế là đều đồng loạt đưa mắt nhìn anh, họ đã thấy anh trên vòng bàn bè của Lâm Xuân Nhi rồi. Đều là những người đã trải qua sóng to gió lớn, nhưng lúc này cũng khó tránh khỏi nhiều chuyện như những người trẻ tuổi, tím tím lại nhỏ giọng hỏi: “Bạn trai của Xuân Nhi đấy à?”

“Nhìn tướng mạo với khí chất thì chắc là thế.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Cũng được đấy, tạm coi như xứng đôi với Xuân Nhi của chúng ta.”

Lâm Xuân Nhi lẫn lộn cùng họ từ lúc hơn hai mươi tuổi, quen biết lâu ngày nên đều cứng chiều cô. Hôm nay các trưởng bối thấy Tổng Thu Hàn ngồi đằng hoàng ở đó, có khí chất của người từng trải chững chạc nên đều yên lòng.

Lâm Xuân Nhi cầm mic lên chào mọi người: “Chào các cô các chú ạ.”

Xùy! Chú Trương đuổi cô xuống khỏi sân khấu, mọi người đều bật cười ra tiếng. Lần đầu tiên Tổng Thu Hàn tham gia hoạt động thế này, nhìn thấy cách họ đối xử với nhau thì cảm thấy thoải mái hơn.

Lâm Xuân Nhi nói tiếp: “Là thế này ạ, chúng ta họp nhanh rồi vào ăn cơm. Chỗ nhậu tối nay đã được đặt rồi ạ, rút kinh nghiệm lần trước, mấy tiếng chưa ăn xong, sợ các cô chú lớn tuổi không nghỉ ngơi đủ nên thời gian xuất phát ngày mai sẽ lùi xuống buổi trưa, sẽ có xe đưa chúng ta tới nơi. Tiếp theo xin mời đội trưởng đội từ thiện lần này, cũng là người bạn mới Tổng Thu Hàn lên giới thiệu hành trình với mọi người.”

Mọi người lại bắt đầu ồn ào, Lâm Xuân Nhi đỏ mặt ngăn lại: “Đang nói chuyện quan trọng đấy ạ.”

Tổng Thu Hàn ở bên cạnh cười cùng mọi người rồi nhún vai với Lâm Xuân Nhi: không liên quan gì đến anh, anh vô tội.

Lâm Xuân Nhi thấy không khống chế được cục diện, vội nháy mắt ra hiệu cho Tống Thu Hàn: “Đội trưởng Tống, mời anh!”

Tống Thu Hàn chậm rãi đứng lên, anh là người đã dự nhiều sự kiện lớn, mặc dù ở bên dưới đã tự trấn an mình, nhưng lúc này hai bên tai anh vẫn ò ò. Anh nhận lấy mic của Lâm Xuân Nhi: “Chào mọi người, tôi là đội trưởng của hoạt động lần này, Tống Thu Hàn.”

Mọi người bên dưới lại cười nắc nẻ, chú Trương cầm đầu gây rối: “Giới thiệu lại đi!”

Tống Thu Hàn nói lại: “Chào mọi người, tôi là bạn trai của Lâm Xuân Nhi.” Anh cam tâm tình nguyện làm một người bên cạnh Lâm Xuân Nhi, giống như con rể gặp cha mẹ vợ, phải được nhà gái chấp nhận mới được. Mọi người làm ồn đủ rồi thì yên tĩnh lại, cẩn thận nghe Tống Thu Hàn giới thiệu.

Tống Thu Hàn lời ít ý nhiều: “Từ ngày mai trở đi, hành trình của chúng ta có tổng cộng mười lăm ngày, mười ba đêm. Trong đó, bảy đêm ở khách sạn, sáu đêm ở lều vải. Trung bình mỗi ngày đi bảy mươi lăm kilomet, cường độ vừa phải, đi qua mười trường tiểu học chúng ta tài trợ xây dựng.” Tống Thu Hàn mở bản trình chiếu lên, giới thiệu hành trình và những điểm cần chú ý: “Trước khi lên đường, tình trạng sức khỏe của từng người đều đã được ghi chú lại. Để đảm bảo an toàn cho mọi người, lần này chọn phương thức hỗ trợ theo nhóm nhỏ, chia làm sáu nhóm, mỗi nhóm năm hoặc sáu người, cũng đã chuẩn bị thuốc thường dùng cho mọi người rồi. Tôi cũng đã nhận được báo cáo về bệnh đặc thù, trước khi đi tôi đã mua đủ thuốc, nếu mọi người dùng hết thuốc mà mình có thì có thể tìm tôi. Mặc dù mọi người đều có nhiều kinh nghiệm, nhưng tôi vẫn phải dặn mọi người: lúc đi ra ngoài, người, tay, chìa khóa, tiền, xin mọi người phải chú ý. Đây là số điện thoại của tôi, mọi người nhất định phải ghi nhớ, có việc gấp thì gọi cho tôi. Tôn chỉ của tôi là đưa mọi người an toàn lên đường, cũng mang mọi người an toàn trở về.” Anh nói rất nghiêm túc, rất giống một đội trưởng tiêu chuẩn.

“Vỗ tay chào đón đội trưởng mới nào.” Chú Trương hô lên, mọi người đều vỗ tay.

Tiếp đó, Lâm Xuân Nhi đồng bộ truyền hình trực tiếp, tạo thế, sắp xếp hoạt động quyên góp.

“Mục tiêu quyên góp là bao nhiêu tiền?” Chị Lâm cùng phòng hỏi cô.

“Hai chục triệu tệ. Trong đó, mười lăm triệu dùng cho dự án giáo dục, năm triệu còn lại dùng cho dự án bảo vệ môi trường và thức tỉnh phụ nữ. Vì mục tiêu quyên góp rất cao, mong rằng mọi người có thể kêu gọi trong ngành của mình.”

“Ồn thôi.” Chú Trương đứng dậy: “Đến màn uống rượu rồi nhỉ?”

“Đúng đấy.”

“Đi thôi!”

Cả nhóm người rờn rẫn ra ngoài.

Họ đặt tầng hai của nhà hàng, ghép ba cái bàn vuông lại, ngồi ở đó cũng không sao cả, dù sao uống rượu rồi thì mọi người sẽ lộn xộn ngay. Một lát thì kéo người này nói chuyện phiếm, lát sau lại kéo người kia nói chuyện phiếm. Tống Thu Hàn được quan tâm đặc biệt, chú Trương kéo anh đi giới thiệu cho mỗi một ông lớn ở đây. Tống Thu Hàn nói rất ít, khiêm tốn đứng bên cạnh chú Trương nghe họ nói chuyện, sau đó mới nhận ra mình đã sa vào một mạng lưới quan hệ cực lớn.

Thậm chí có một vài thân phận còn ở trong danh sách trắng được công ty anh đặc biệt chú ý, nhưng dù công ty có điều ai đi cũng không liên lạc được. Âu cũng là vô tình cảm liễu liễu lại xanh* rồi. Còn mấy đội viên nữ thì ngồi cùng nhau, bàn bạc dự án thức tỉnh phụ nữ.

(*: Nhận được kết quả từ một hành động vô tình)

Lâm Xuân Nhi cũng ít nói, đều là tiền bối cả, cô cứ lẳng lặng tiếp thu là được.

Thình thoảng cô quay đầu nhìn Tống Thu Hàn. Anh đang uống rất nhiều rượu, bị chú Trương kéo đi qua chỗ khác. Sau đó, qua ba tuần rượu, đột nhiên có màn ca hát, khiến nhà hàng này sôi động hẳn lên.

Mãi tới nửa đêm mới tan cuộc.

Buổi đêm cuối tháng Tư ở Lan Châu rất mát mẻ. Một đoàn người uống rượu xong đi trên đường, cũng không chịu bắt xe mà nói muốn đi bộ về khách sạn. Họ tụm năm tụm ba, kéo thành một đoàn dài.

Chú Trương cất giọng hát: “Người lạ ơi, xin cho tôi một cảnh lan châu!” Giọng hát của ông ấy phá vỡ không gian yên tĩnh trên đường, nhưng ông ấy lại không ngại ngừng gì cả. Theo cách nói của ông ấy, người đã gần sáu mươi, đã chôn một chân xuống đất rồi, vui vẻ quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Ông ấy đã từng trải qua nhiều điều, trước kia vô cùng có tiếng nói, đi đâu cũng được BMW xa xỉ tiếp đón, nay lại không quan tâm gì nữa, cùng mọi người ca hát trên đường, có thể vui vẻ hết mấy ngày.

Tống Thu Hàn cũng uống rượu. Ngày thường anh hướng nội, nhưng hôm nay bị chú Trương lây nhiễm, cũng cất tiếng hát. Đã nhiều năm rồi anh không hát trước nhiều người, tiếng hát và tiếng đàn guitar của anh đã ở lại tuổi mười tám.

“Lan Châu, luôn đi xa vào buổi sớm mai. Lan Châu, cơn say ấm áp trong đêm...” Bài hát này quá hợp với tâm ý của mọi người, mọi người dừng bước, vây lại bên anh, nghe anh hát thêm mấy câu rồi lại lắc đầu theo tiết tấu. Đúng là sự quyến rũ chết người của Tống Thu Hàn.

Lan Châu, phía cuối con đường là lối vào cửa biển.

Mọi người ngẩng đầu cất giọng hợp xướng:

Lan Châu ơi Lan Châu!

Lan Châu hỡi Lan Châu!

Phá tan màn đêm Lan Châu. Không để ý đến tuổi tác, đêm nay họ đều mười tám tuổi.

Lâm Xuân Nhi tươi cười nhìn anh, cô không ngờ trong đời vẫn còn cơ hội được nghe Tống Thu Hàn hát thêm lần nữa. Anh thả lỏng bản thân như bị linh hồn mười tám tuổi nhập vào, nở rộ giữa đầu đường Lan Châu buổi đêm khuya. Chú Trương đẩy cô tới trước mặt Tống Thu Hàn, ánh mắt hốt hoảng của cô chạm vào nụ cười chúm chím của anh. Chim trên cây vỗ cánh bay đi, mọi người cười àm lên. Tống Thu Hàn bế cô rồi ném cô lên không trung. Lâm Xuân Nhi cười lạnh, sau đấy rơi xuống vòng tay anh.

“Già cái chó gì! Ông đây trẻ mãi không già nhé!” Chú Trương xỏ một câu chửi thề.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, chú Trương còn nhớ tối qua mình đã chửi câu đó, hỏi Tống Thu Hàn: “Chú chửi mấy lần đấy?”

“Chắc bảy, tám lần ạ.” Tống Thu Hàn thu xếp lại trang bị, thay trang phục đạp xe. Anh mặc trang phục đạp xe khác hoàn toàn với hôm họp báo mặc vest, tôn lên nét hoang dại. Chú Trương vừa mặc đồ bảo hộ vừa hỏi anh ta: “Yêu đương với Lâm Xuân Nhi thế nào?”

“Tuyệt vời không nói nên lời.”

Chú Trương dăm chiêu nhìn anh: “Có đến răng long đầu bạc được không?”

“Được ạ.”

“Cháu còn chẳng buồn nghĩ.”

“Vì trước đó cháu đã nghĩ vô số lần rồi.”

Chú Trương đấm một cú vào vai anh: “Chàng trai, đây là thời đại của các cháu, thời đại hoàng kim thuộc về các cháu.”

...

Lời tác giả:

“Lan Châu, Lan Châu” – Nhóm Low Wormwood

Ngày ra đi, người không mang theo bức vẽ Mỹ Hầu Vương

Nói rằng phải để hắt lại trên Hoa Quả Sơn

Trong hành lý chỉ có ly rượu rỗng và máy chơi game

Nặng như cát vàng trải khắp bậc thềm

Chẳng còn thấy vạt áo của chàng trai tựa gió tung bay

Đêm nay lặng lẽ mưa rơi sau núi Bạch Tháp trơ trọi từ ấy.

Nước sông Hoàng Hà chưa xuôi về đàng đông trong phút chốc lăn tăn gợn sóng

Người trên cao ốc cách xa ngàn dặm thức trắng đêm

Lan Châu, luôn đi xa vào buổi sớm mai

Lan Châu, cơn say ấm áp trong đêm

Lan Châu, dòng sông Hoàng Hà bất tận chảy về đông

Lan Châu, cuối giấc mơ là lối vào của biển

Ơi Lan Châu, hỡi Lan Châu!

Ơi Lan Châu, hỡi Lan Châu!

Ơi Lan Châu, hỡi Lan Châu!

Hồ ơ, đến Lan Châu rồi!

Chương 101

Tống Thu Hàn đi cùng chú Trương đến điểm tập hợp, thấy một người đàn ông đứng cạnh trạm xe buýt, gương mặt ấm áp như gió xuân như thể đã hiểu thấu đáo vạn vật thế gian. Tống Thu Hàn có ấn tượng với người này, lần Lâm Xuân Nhi đến nhà anh ăn cơm có cho anh xem hình người này.

“Lương Thần.” Chú Trương bước tới chào hỏi.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Tống Thu Hàn.” Tống Thu Hàn chìa tay giới thiệu với Lương Thần, Lương Thần bắt tay Tống Thu Hàn, nhìn anh một cái thật sâu.

Trên xe buýt, chú Trương đẩy Lâm Xuân Nhi đến cạnh Tống Thu Hàn, nghĩ gì nói đấy: “Tránh xa chú ra, qua với bạn trai cháu đi kìa.”

Lâm Xuân Nhi ngồi xuống cạnh Tống Thu Hàn, Tống Thu Hàn quay sang cô, nhỏ giọng nói: “Không phải Lương Thần chính là anh bạn trai giả làm trong quỹ viện trợ xây dựng châu Phi của em đấy à? Sao nào? Em thích kiểu này hả?”

Lúc này Lâm Xuân Nhi mới nhớ tới chuyện kia, nhưng cô lại miệng lưỡi bén nhọn không chịu thua: “Anh còn nói Phương Gia Ly là vợ chưa cưới của anh cơ mà. Sao nào? Sắp cưới rồi hả?”

Tống Thu Hàn bóp mặt Lâm Xuân Nhi: “Mạnh miệng!”

Lâm Xuân Nhi cố ý khịt mũi một cái, sau đó nói với anh: “Sao nhìn

anh mặc áo đua xe đạp làm em muốn che toàn thân anh lại thế nhỉ?” Từ lúc Tống Thu Hàn ra khỏi khách sạn đến giờ, dọc đường có không biết bao nhiêu cô gái nhìn anh.

Tống Thu Hàn không giấu được ý cười, hỏi lại cô: “Đẹp vậy cơ à?”

“Đẹp.” Lâm Xuân Nhi dùng ngón tay dí dí ngực anh: “Em phải ngủ một lát đây.”

“Ngủ đi. Phải mấy tiếng nữa mới đến điểm xuất phát chính thức ngày hôm nay.” Tống Thu Hàn ấn đầu Lâm Xuân Nhi lên bả vai của mình, nhét một bên tai nghe vào tai cô. Lúc hai người ở bên nhau, bọn họ thường xuyên chia sẻ playlist của mình. Tống Thu Hàn cũng đeo tai nghe lên, vừa ngược đầu đã thấy Lương Thần đứng lúc rời mắt khỏi bọn họ. Trông ánh mắt Lương Thần có vài phần nghiến ngấm, Tống Thu Hàn không thể nói rõ đó là gì, nhưng cảm giác không đơn giản tẹo nào.

Ngày đầu tiên họ đạp xe một khoảng không xa lắm, sáu mươi cây số, điểm đến là Tĩnh Viễn.

Mọi người xuống xe buýt sau đó đều tự mình tìm một chiếc xe đạp, kiểm tra lại trang bị cần thiết lần cuối, sau đó tiến hành theo kế hoạch. Lương Thần xung phong, Lâm Xuân Nhi đạp đoạn giữa, còn Tống Thu Hàn cuối cùng. Nhóm của Cáp Ngô Lặc thả flycam, sau đó Cáp Ngô Lặc đứng trước máy quay, giới thiệu tình hình chuyển từ thiện lần này, công bố con đường quyên tiền và công khai phương án.

Sau đó là bắt đầu.

Bởi vì giai đoạn trước đã quảng bá rất nhiều nên dân mạng đều muốn xem nhóm người này ở đây đang kiên trì làm điều gì, có thể kiên trì thật không. Thế là mọi người đều tụ tập dưới kênh phát trực tiếp của họ, vừa xem vừa bình luận câu được câu chăng.

Buổi phát sóng trực tiếp hội tụ đủ yếu tố nhân văn và địa lý. Trong đội của họ không thiếu nhất là văn nhân, viết cho đoạn đường này tươi đẹp rực rỡ, cực kỳ ý cảnh, hơi mang phong cách phim phóng sự. Lâm Xuân Nhi đạp xe ở chính giữa, thấy nhóm của Cáp Ngô Lạc thả flycam thì bèn kêu gọi mọi người cùng chào hỏi. Thế là một đội người thật dài đều giơ tay chào hỏi khán giả khắp thế giới.

Ba giờ chiều bắt đầu phát trực tiếp, lục tục có tiền quyên góp vào tài khoản. Đồng nghiệp tại công ty chi nhánh của Cam Túc đồng bộ số liệu thời gian thực, đa số đều quyên mấy tệ, mười mấy tệ, mấy trăm tệ. Chỉ cần có đã là tốt lắm rồi, mọi người đều cảm động vì thiện ý góp ít thành nhiều này.

Tống Thu Hàn theo sau cùng đội ngũ, nhận điện thoại của Trần Hiểu Âu: “Tôi thấy anh rồi.” Trần Hiểu Âu nói: “Anh đi sau cùng.”

“Tôi phụ trách bảo đảm. Sắp xếp xong xuôi rồi chứ?” Tống Thu Hàn hỏi.

“Sắp xếp xong xuôi rồi, mỗi giờ quyên ba mươi nghìn tệ.”

“Được. Vất vả rồi.”

“Anh thuyết phục hội đồng quản trị kiểu gì mà họ đồng ý quyên nhiều tiền thế?”

“Muốn đào sâu cuộc bầm trong lĩnh vực này thì không thể cứ vùi tiền về phía mình được.”

“Anh nói như thế à?”

“Ừ.”

“Tôi phục. Chú ý an toàn đấy.” Trần Hiểu Âu cúp điện thoại.

Tới sáu giờ chiều, đồng nghiệp làm số liệu bỗng phát hiện ba khoản

tiền quyền góp theo quy luật. Khoản đầu tiên đến từ Thịnh Thông, mỗi giờ ba mươi nghìn; khoản thứ hai đến từ cư dân mạng giấu tên, mỗi giờ đồng hồ mười nghìn; khoản thứ ba đến từ cư dân mạng giấu tên, mỗi nửa giờ đồng hồ ba nghìn. Cứ như bố trí sẵn từ trước.

Tống Thu Hàn sợ hành động này sẽ khiến người khác hoài nghi, thế là lại gọi cho Trần Hiếu Âu: “Tạm dừng quyền tiền. Quan sát trước đã.”

“Sao vậy?”

Tống Thu Hàn dừng xe: “Xuất hiện vài khoản quyền tiền theo quy luật, chúng ta quan sát xem thế nào.”

“Được.”

Tống Thu Hàn cúp điện thoại, bỗng thấy bầu trời phía trước tràn đầy mây tía, từng tảng lớn lan tràn đến đường chân trời, cao nguyên đất vàng giữa những khe núi trập trùng dùng biện pháp của mình sinh sôi hiện ra trước mắt thế nhân. Thấy không? Đây chính là Tây Bắc. Mọi người đồng thời dừng xe, nhóm của Cáp Ngô Lặc nhanh chóng cắt góc lớn, miệng còn liến thoắng giới thiệu: “Hôm nay là ngày đầu tiên của cuộc đạp xe, tình cờ gặp cảnh núi non tráng lệ. Chúc những người đang ngồi trước màn hình một ngày tốt lành.” Thời khắc này quá đẹp, ban đầu cư dân mạng đều cho rằng kéo một đám người tới ra vẻ thôi, xem một lúc thì cảm thấy coi như phim phóng sự để xem cũng tốt. Kết quả xem đến cuối, không có bất cứ kịch bản nào, ông trời cũng chẳng phối hợp diễn kịch với ai, cho khán giả chứng kiến cảnh tượng tự nhiên hài hòa tuyệt đẹp.

Tráng lệ đến mức làm người cảm động.

Số liệu đang không ngừng tăng lên.

Lúc này bắt đầu lục tục có vài khoản quyền góp hai trăm nghìn, Lâm Xuân Nhi nhìn người quyền, các sếp lớn bắt đầu góp sức rồi đây.

Hai khoản tiền còn lại vẫn đang kéo dài theo quy luật. Mười giờ tối, đoàn người tới nhà khách ngày đầu tiên, ngồi xuống cùng ăn mỳ. Lâm Xuân Nhi công bố số liệu thời gian thực, tới giờ vẫn có thể nhìn thấy khoản quyền góp đang tăng lên.

“Có muốn liên lạc với bên quyền tiền không?” Lâm Xuân Nhi hỏi mọi người.

“Nặc danh quyền tiền thì liên hệ làm cái gì? Không liên hệ.” Chú Trương lắc đầu: “Người ta làm chuyện tốt không muốn lưu danh, chúng ta cũng không cần đẩy người tới đầu sóng ngọn gió.”

“Vâng.”

Tống Thu Hàn nhắn tin cho Trần Hiểu Âu: “Tạm dừng quyền tiền đi.”

“Tại sao?”

“Hoạt động đang phát triển theo hướng khả quan, tôi cảm thấy mấy ngày tiếp theo sẽ gây bão mạng. Chúng ta khiêm tốn mấy ngày, tới lúc hạ nhiệt rồi thì dứt khoát quyền khoản lớn luôn.”

“Anh chắc chưa?”

“Chắc chắn.”

Trần Hiểu Âu hơi khựng lại: “Anh đúng là hao hết tâm tư vì Lâm Xuân Nhi.”

Tống Thu Hàn không tiếp lời mà cúp điện thoại luôn. Trần Hiểu Âu chỉ nhìn thấy Tống Thu Hàn tốn tâm tư vì Lâm Xuân Nhi, nhưng lại không nhìn ra thế giới tinh thần của Tống Thu Hàn đã thay đổi. Anh đã bắt đầu quan tâm tới loài người và vũ trụ.

Đêm đầu tiên tại nhà khách có hơi đơn sơ. Đêm cuối tháng Tư trời

vẫn hơi se lạnh, mỗi người bọn họ chỉ có một chiếc chăn mỏng giữ ấm, lại không tiện dùng điều hòa. Tống Thu Hàn nằm xuống mới nhớ ra Lâm Xuân Nhi sắp đến kỳ kinh nguyệt. Thế là anh lại bò dậy rồi ra ngoài, đi một quãng rất xa, tìm thấy một tiệm nhỏ, mua túi chườm nóng cho toàn bộ phái nữ trong đoàn.

“Ra ngoài một lát được không?”

“Sao thế?”

“Nhanh lên.”

Lâm Xuân Nhi bọc chăn ra ngoài, Tống Thu Hàn đưa túi cho cô: “Anh mua túi chườm nóng cho mấy cô gái, em chia cho mọi người đi.”

“Chu đáo thế cơ á?” Khen người cũng không khen cho đàng hoàng. Tống Thu Hàn sợ cô cảm lạnh, không muốn nói nhiều lời vô ích với cô: “Nhanh lên, nhớ lấy cái của em đặt ở lòng bàn chân.” Anh xoay người rời đi, trông rất có phong thái xoay người rời đi của Chí Tôn Bảo trong Đại Thoại Tây Du. Chắc không phải người tới Tây Bắc rồi cũng bị nhuộm phong tình nơi đây đấy chứ?

Lâm Xuân Nhi ôm túi chườm nóng chia cho các chị gái. Mấy cô gái nghĩ tới một người ngày thường thân kiều thị quý, giờ lại gian nan ra ngoài giữa đêm lạnh băng để mua túi chườm nóng thì cảm động vô cùng. Chị Lâm ngồi trong bóng đêm, hỏi Lâm Xuân Nhi: “Bạn trai em tốt thật đấy, có định đám cưới chưa?”

Lâm Xuân Nhi nghe chị Lâm hỏi thì sững sốt, cô là người theo chủ nghĩa không kết hôn, nhưng cảm thấy bây giờ mà trả lời như vậy thì phá hoại bầu không khí quá. Thế là cô bèn đáp: “Vẫn chưa tới bước đó đâu ạ, bọn em vừa bắt đầu thôi.”

“Theo kinh nghiệm cưới chồng ba lần của chị, nói cho em nghe, có cảm giác thì cưới luôn đi, đừng chờ.” Chị Lâm nói xong thì cười: “Đàn ông ấy à, không giống phụ nữ mình đâu. Cảm giác tới nhanh

mà đi cũng vội.”

“Thế nếu không cưới thì sao ạ?”

“Không cưới... cũng rất tốt. Đời người là trải nghiệm cả thôi mà, phải xem em muốn trải nghiệm thứ gì.”

Câu hỏi của chị Lâm đánh thức lý trí Lâm Xuân Nhi, cô thì không quá muốn kết hôn với Tống Thu Hàn. Nhưng Tống Thu Hàn thì sao?

Vấn đề này khiến Lâm Xuân Nhi trăn trở rất lâu, hôm sau dậy mà quầng mắt thâm đen. Cô tới nhà ăn của nhà khách để ăn sáng, thấy Tống Thu Hàn đang ngồi ăn cháo với chú Trương và Lương Thần thì ngồi xuống đối diện bọn họ.

“Sao thế này?” Chú Trương hỏi: “Tối qua cháu lại thức đêm đấy à?”

Lâm Xuân Nhi cắn một miếng bánh bao, đánh mắt nhìn Tống Thu Hàn, sau đó mới lắc đầu: “Không ạ, tại cháu hơi lạ giường.” Đâu chỉ là lạ giường, ngày nào cũng vui trong lòng Tống Thu Hàn ngủ quen rồi, giường cứng của nhà khách làm sao mà thoải mái bằng cái ôm của anh được.

“Làm như chưa ra ngoài bao giờ ấy. Càng lớn càng lắm bệnh vặt, lại còn lạ giường cơ.” Chú Trương trêu cô: “Thế lạ giường thật hay là lạ người ngủ chung? Không được thì đổi phòng đi.”

Lâm Xuân Nhi vội vàng lắc đầu: “Cháu đảm bảo hôm nay sẽ ngủ thật ngon, tuyệt đối đừng đổi phòng, không thể cố ý làm trường hợp đặc biệt được.”

“Thấy chưa?” Chú Trương quay sang Tống Thu Hàn: “Ỗ lại cháu kia kia.”

Lâm Xuân Nhi đỏ mặt ăn cháo, vừa buông bát cháo xuống thì lại thấy Lương Thần nhìn cô bằng ánh mắt cô không hiểu rõ. Cô thoải mái

nhìn lại Lương Thần, Lương Thần lại dời mắt ra chỗ khác. Cô lấy di động ra nhắn tin cho anh ta: “Người anh em, sao thế? Sao tự nhiên anh lạ thế?”

“Người kia sắp về rồi, nhờ tôi chuyển lời hỏi thăm cô.” Mản giúp đỡ khi gió gì đây. Lòng Lương Thần rất mâu thuẫn, nhưng lại không thể không giúp.

Lâm Xuân Nhi cau mày, nhanh chóng ăn nốt bữa sáng, sau đó ra ngoài chuẩn bị hành trình ngày hôm nay. Cô chặn đứng Lương Thần tại một nơi yên tĩnh: “Anh bảo người kia tránh xa tôi ra, đừng có chơi mấy trò máu chó. Bao nhiêu năm qua rồi, tôi cũng không hận anh ta nữa, anh ta cũng đừng áy náy làm gì. Mọi người đều nhìn về phía trước đi.” Cô xoay người định rời đi, nhưng lại thấy Tống Thu Hàn đứng sau lưng nhìn mình.

Lâm Xuân Nhi suy nghĩ một lát, bèn đi tới trước mặt Tống Thu Hàn, khảy khảy hòn đá dưới chân: “Có phải anh muốn hỏi gì em không?”

“Em muốn nói thì nói, không muốn nói thì anh cũng không hỏi.”

“Lương Thần là bạn của bạn trai cũ của em.” Lâm Xuân Nhi nói thẳng, cô không có gì cần giấu, đặc biệt là đối với Tống Thu Hàn. Anh từng nói hai người ở bên nhau thì nên tin tưởng, dựa vào nhau: “Ban nãy Lương Thần bảo bạn trai cũ của em sắp quay về rồi, nhờ anh ấy hỏi thăm em.”

“Ừ.” Tống Thu Hàn đáp một tiếng.

Lâm Xuân Nhi ngược mắt nhìn anh: “Anh có bận lòng không?”

Tống Thu Hàn lắc đầu: “Anh không.”

“Vậy sao anh không nói gì?”

“Đang bận nghĩ xem nên khen em thế nào.” Tống Thu Hàn vỗ nhẹ

đầu Lâm Xuân Nhi: “Xuân Nhi của anh học được cách tin tưởng anh rồi.”

Trong lòng Lâm Xuân Nhi ấm nóng, cô lặng lẽ nắm tay Tống Thu Hàn, nhưng rồi lại vội vàng buông ra. Cảm giác thân mật bí ẩn này khiến Tống Thu Hàn cực kỳ hưởng thụ.

Họ không muốn liên hệ với người quyền tiền nặc danh, nhưng lại có người tò mò. Vào ngày đạp xe thứ ba, qua tầng tầng lớp lớp internet, có người mò ra được số tiền quyên góp quy luật thứ hai đến từ Kiều Hạng Văn - đấng thần linh trong giới giải trí của họ. Toàn mạng ò lên, hoạt động này cũng nhoáng cái bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió.

Lâm Xuân Nhi gọi cho Kiều Hạng Văn: “Không phải anh nói không quyền tiền à?”

“Tôi làm chút chuyện tốt, kiếm cho mình vài năm dương thọ.”

“... Anh bệnh đấy à?” Lâm Xuân Nhi tức giận với cách nói chuyện của Kiều Hạng Văn, nghe như đang tự nguyện rửa chính mình vậy.

“Chính xác, tôi mắc bệnh ung thư mà, cô quên à?” Kiều Hạng Văn cười khẩy: “Không phải cô nhờ tôi quảng bá giúp cô à? Giờ tôi giúp cô rồi, khi nào về nhớ mời tôi đi ăn đấy.”

Lâm Xuân Nhi không biết nên nói người này cái gì cho phải, cầm di động lặng đi một hồi, sau đó gọi: “Kiều Hạng Văn.”

“Đừng có lải nhải như mẹ tôi, tôi không chịu nổi đâu.” Kiều Hạng Văn cúp điện thoại.

Lâm Xuân Nhi tính toán sơ qua, nếu Kiều Hạng Văn cứ làm như vậy thì cả hoạt động anh ta sẽ quyên góp gần ba triệu tệ. Dù có là ngôi sao thì cũng là một khoản tiền lớn.

Chương 102

“Đã bắt đầu tán gia tài rộng rãi từ giờ luôn hả?” Vương Cẩn chằm chọc, cô ấy đang ngồi trên sô pha, nói chuyện còn hụt hơi, toàn thân thỉnh thoảng lại đau nhức, tính tình cũng vì thế mà trở nên cay nghiệt.

Kiều Hạng Văn hếch mũi hừ một tiếng.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Có cần kiếm một cơ hội chuốc say cô ta xong để cậu ngủ một đêm không, cho giải tâm ma đi, còn hơn để cậu tiêu tiền bậy bạ.”

Kiều Hạng Văn vẫn không tức giận: “Bác sĩ không cho tôi tức giận, chị cứ chọn mấy lời khó nghe mà nói đi, tôi nghe tai trái ra tai phải thôi. Ừ đấy, tôi tán gia tài đấy. Nhưng tôi không chỉ tán cho mỗi mình cô ấy.”
Kiều Hạng Văn ném một xấp tài liệu cho Vương Cẩn: “Đọc cái này đi.”

Vương Cẩn mở tài liệu ra, nhìn mấy phút rồi ném lại bàn: “Cậu có ý gì?”

“Là ý chị vừa thấy đấy.”

“Tôi lấy mấy cắc tiền vớ vẩn của cậu làm mẹ gì? Tôi không có tiền chắc?”

“Tự chị biết rõ trong lòng mà. Với tình trạng hiện giờ của chị thì phải tĩnh dưỡng hai ba năm. Nói thẳng ra, tới khi chị khỏe lại thì cái giới này đã thay một lớp người. Đến lúc đó chị lui đi. Chẳng phải chị thích

đi Thụy Sĩ sao? Lúc ấy cứ đi thỏa thích.”

“Tôi vô dụng rồi đúng không?”

“Nếu chị cứ phải nói như thế...” Kiều Hận Văn gật đầu: “Thì ừ, chị vô dụng rồi.”

Kiều Hận Văn chính là người như vậy, không hề có trái tim. Vương Cẩn tự dặn bản thân đừng quan tâm, đừng nóng giận. Nhưng nhìn Kiều Hận Văn như vậy, chút ấm áp trong đáy mắt cô ấy rút cạn. Cô ấy hận dáng vẻ này của Kiều Hận Văn.

“Đừng nhìn tôi như thế, cũng đừng muốn báo thù tôi. Chị không phải loại người như vậy. Nếu chị trả thù thì tôi cũng vui lắm, đúng lúc tôi cũng không muốn sống nữa.” Kiều Hận Văn châm một điếu thuốc: “Hay là chị nhận một vai người có bệnh tâm lý cho tôi đi, tôi sẽ diễn cực tốt. Diễn xong thì tôi chết, chị nói với người khác là tôi nhập diễn sâu quá. Như thế ít nhiều gì cũng lưu cho tôi danh tiếng tốt. Thế nào?”

“Cậu mà bận tâm danh tiếng?” Vương Cẩn cầm văn kiện kia ném thẳng vào mặt Kiều Hận Văn: “Rốt cuộc cậu làm sao thế hả!”

Kiều Hận Văn hút thuốc rất ác, hết điếu này đến điếu khác: “Dạo này hôm nào tôi cũng mơ thấy người kia.”

Wương Cẩn sụp đổ không chút dấu hiệu: “Bao nhiêu năm qua rồi, cậu vẫn không chịu tha cho tôi. Tôi làm trâu làm ngựa cho cậu nhiều năm như vậy còn chưa đủ sao? Cậu đừng giày vò tôi nữa. Van cậu đấy.”

“Không liên quan gì đến chị.” Kiều Hận Văn vuốt mặt: “Thật đấy. Tôi không trách chị. Chỉ là tôi cảm thấy sống không có ý nghĩa gì thôi.”

Wương Cẩn khóc mãi khóc mãi, cuối cùng một hơi bị sặc làm cô ấy ho kịch liệt, liên lụy đến lục phủ ngũ tạng, nói là thịt nát xương tan

cũng không quá đáng. Kiều Hạng Văn đi tới cạnh cô ấy, vỗ nhẹ sau lưng cho cô ấy rồi lại ôm cô ấy vào lòng: “Vương Cẩn.” Anh ta lại gọi cô ấy là Vương Cẩn: “Đừng ở lại cạnh tôi. Chị nhìn chị bây giờ đi, người không ra người. Nếu chị không ở cạnh tôi, tùy tay nâng đỡ ai thì người ấy cũng sẽ nổi tiếng. Là tôi hại chị. Hiếm lắm tôi mới có lòng tốt một lần, chị nhân cơ hội này thả cho bản thân một đường sống đi.”

Tim Vương Cẩn quặn thắt. Nói đến mức này rồi, những thứ khác đều là dư thừa.

Cô ấy gật đầu: “Được.”

Kiều Hạng Văn vỗ nhẹ vào gáy Vương Cẩn, lần đầu tiên trong đời hôn lên trán cô ấy: “Chị rất tốt. Sống thêm một lần không dễ dàng gì, không phải ai ông trời cũng tùy tiện cho cơ hội ấy đâu. Chẳng phải chị thích thanh niên hơn hai mươi tuổi sao? Đi tìm đi. Chị không cần bận tâm về tôi, tôi chỉ nói vậy thôi chứ tôi không chết được đâu. Chị biết con người tôi cố chấp thế nào mà, tôi muốn ngủ với Lâm Xuân Nhi, chưa làm gì được cô ấy thì tôi chưa chết đâu.”

“Được.”

Vương Cẩn đứng lên, cầm nạng bên cạnh: “Tôi đi đây.”

“Ừ.”

Vương Cẩn ra ngoài, lên xe, bảo tài xế lái đi. Cô ấy ngả người vào lưng ghế, nhớ tới nhiều năm trong quá khứ. Cô ấy cũng từng hào hoa phong nhã, mấy thanh niên tuấn tú nhìn thấy cô ấy là sẽ đỏ mặt, lên hỏi thăm cô gái xinh đẹp kia là ai. Mà giờ, mọi người đều kính xưng cô ấy một tiếng chị Cẩn, từ hồi đó đến giờ, chỉ có năm tháng là chết đi thôi sao?

Vương Cẩn gọi cho Lâm Xuân Nhi, nghe được tiếng thờ hỏn hỏn từ bên kia vọng lại: “Chị Cẩn, chúng tôi sắp đến trường học đầu tiên rồi,

lát nữa gọi lại cho chị được không?”

“Không cần. Tôi có mấy câu muốn nói với cô.”

Lâm Xuân Nhi dừng lại: “Được, chị nói đi.”

“Kiều Hận Văn mắc bệnh tâm lý vô cùng nghiêm trọng, cậu ấy từng tự sát, sau đấy được tôi cứu về. Cậu ấy không có mấy người bạn, cô được xem như một người. Tôi biết chắc chắn cô đang buồn bực, mới quen nhau mấy ngày đã nói cô là bạn cậu ấy. Nhưng tôi nói phải chính là phải. Nếu cô sẵn lòng, có thể chịu khó nói chuyện với cậu ấy không?”

“Được.”

Lâm Xuân Nhi cúp điện thoại, thấy mình bị tụt lại phía sau thì vội tăng tốc đạp đuổi theo phía trước. Lúc tới cạnh Tống Thu Hàn, cô thấy anh tiến lên đều đặn, hô hấp cũng không thay đổi. Cô quan sát Tống Thu Hàn ba ngày, người này chắc chắn được huấn luyện chuyên nghiệp, trình độ đạp xe cao hơn mọi người nhiều. Đối với anh, ứng phó với chút cường độ này cứ nhẹ như lông hồng vậy.

“Nhìn gì thế?” Tống Thu Hàn quay đầu hỏi cô.

“Nhìn anh không tốn sức chút nào.”

“Ước ao à?” Tống Thu Hàn vươn cánh tay dài, dùng ngón tay khẽ nhẹ mũi bảo hiểm của Lâm Xuân Nhi: “Em cũng làm rất tốt, có thể nói là chuyên nghiệp.”

“Quá khen.” Lâm Xuân Nhi đáp lại, sau đó đạp vượt qua anh.

Họ đến ngôi trường đầu tiên trong danh sách được quỹ họ hỗ trợ. Trường học nằm ở lưng chừng núi, đưa mắt nhìn lại, quanh mình đều được phủ kín ánh hoàng hôn. Đám trẻ đang học tiết cuối cùng, hiệu trưởng là một cô gái vô cùng xinh đẹp, vừa tốt nghiệp đã xin đến

nơi này, ở lại suốt năm năm.

Cô gái này tên là Lý Mộc Tử, người gốc Ninh Hạ.

Cô ấy cười khanh khách tiến tới đón mọi người, tựa như bông hoa nở rộ giữa bụi gai. Lâm Xuân Nhi đi ngang qua Lương Thần, nói với đối phương: “Làm cái lò ở đây cũng tốt lắm mà?”

Lương Thần không đáp.

Lâm Xuân Nhi vừa dừng xe, Lý Mộc Tử đã nhảy đến trước mặt cô như một cô nhóc con: “Chị Xuân Nhi!”

Lâm Xuân Nhi bước tới ôm cô ấy, cảm giác cực thân thiết này không phải có thể giả bộ ra được, người sau màn hình cũng cảm nhận được sự chân thành tha thiết.

“Tiết cuối rồi à?” Chú Trương hỏi.

“Vâng chú Trương.” Mộc Tử học sư phạm ở Bắc Kinh, tiếng phổ thông rất chuẩn: “Sắp tan học rồi ạ.”

“Tan học rồi thì để bọn nhỏ về nhà đi. Có nhiều đứa phải đi đường xa, đừng để về nhà tối muộn.” Chú Trương dặn dò. Đời ông ghét nhất là dạy học ngắn hạn. Đám người đến dạy mấy ngày rồi đi, làm bọn trẻ con buồn khổ mấy ngày. Yêu cầu của ông với việc từ thiện rất đơn giản, cho tiền giải quyết vấn đề, chứ đừng dây dưa tình cảm.

“Cháu nói với học sinh rồi, tan học sẽ về nhà ngay.” Mộc Tử nói xong còn khoác cánh tay Lâm Xuân Nhi: “Mọi người cùng đi xem doanh địa tối nay nhé?”

“Được.”

“Người ở sau cùng... là bạn trai của chị Xuân Nhi à?” Mộc Tử len lén hỏi cô.

Lâm Xuân Nhi quay đầu lại nhìn Tống Thu Hàn: “Bọc kín như thế mà cũng nhìn ra mặt mày à?”

Mộc Tử lắc đầu: “Không phải. Tại anh ấy cứ nhìn chị mãi.”

Lâm Xuân Nhi bật cười, thấy camera lia sang chỗ khác thì tung tăng chạy đến trước mặt Tống Thu Hàn: “Anh đừng cứ nhìn em mãi thế, Mộc Tử cũng nhận ra rồi đấy.” Cô ngênh cằm rời đi, người bên cạnh cười ra tiếng.

Lâm Xuân Nhi chạy về chỗ Mộc Tử, kéo tay cô ấy thì thầm: “Đẹp trai không?”

Mộc Tử gật đầu như già tở: “Đẹp.”

“Xứng đôi không?”

“Xứng đôi!”

Đáy lòng Lâm Xuân Nhi lập tức nở hoa, sau đấy lại quay đầu nhìn thoáng qua Tống Thu Hàn, bị Tống Thu Hàn bắt tại trận. Anh bước vài bước đến bên cạnh cô: “Rốt cuộc là ai nhìn ai đây?”

“Đồ keo kiệt.” Lâm Xuân Nhi làm bằm một câu, sau đó kéo tay Mộc Tử chạy.

Vật tư được dỡ xuống, họ mang rất nhiều cặp sách, sách, bút màu, quần áo, còn có rất nhiều đồ chơi. Những thứ này chỉ là phần quyên tặng vật dụng, chứ thực ra, học sinh của ngôi trường này đi học không phải tốn một cắc nào, toàn bộ tiêu dùng nằm ngoài trợ cấp nghĩa vụ giáo dục của quốc gia đều do tổ chức từ thiện của Lâm Xuân Nhi gánh vác, bao gồm tu sửa trường học, mua thiết bị dạy học, kiểm tra sức khỏe thầy trò mỗi năm, trợ cấp thuốc thang, trợ cấp ốm đau, thậm chí còn có cơ hội học bơi mỗi năm.

Khốn cảnh một giáo viên dạy học cho toàn bộ học sinh mọi khối đã được giải quyết, giờ đã có sáu lớp, bảy giáo viên, tuy khổ một chút, mệt một chút, nhưng tốt xấu gì cũng có hi vọng. Mọi người tới nơi xa hơn ngồi xuống, thiết bị phát sóng trực tiếp và xe phát sóng trực tiếp đều điều chỉnh cự ly màn ảnh ra xa, Lâm Xuân Nhi lại dặn lại Cáp Ngô Lạc: “Đừng quay rõ mặt bất cứ đứa bé nào.”

Cáp Ngô Lạc gật đầu, cậu từng được nhận giúp đỡ rồi, cậu hiểu rõ cảm giác ấy. Dù là trẻ con cũng có tự trọng. Thế là họ lại lái thiết bị ra xa, quay cảnh đàn bò vàng, mặt trời lặn, núi hoang cần cỗi. Chờ tới khi tiếng chuông tan học vang lên, màn ảnh dờn xuống, bọn nhỏ sải chân chạy ra khỏi lớp, đứng nghiêm, tiếng hô giòn tan vang vọng: “Cảm ơn các cô chú ông bà ạ!” Sau đó nhanh chân chạy mất.

Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi ngồi dưới nắng chiều nhìn bọn nhỏ chạy xa, Lâm Xuân Nhi dựa đầu lên vai anh.

“Đáng giá.” Cô thì thầm.

“Ừ.” Tống Thu Hàn vỗ nhẹ đầu của cô: “Em thật sự rất tuyệt.”

Lâm Xuân Nhi dùng hành động của mình miêu tả một thế giới lý tưởng cho Tống Thu Hàn. Ở trên thế giới này, nghèo khổ sẽ không hạn chế tầm mắt mọi người, bởi vì tình thương yêu cuồn cuộn không ngừng sẽ mang lại sức sống. Đây có lẽ chính là cái gọi là “Sức mạnh hướng thiện”.

“Tống Thu Hàn.”

“Hả?”

“Thật ra em rất biết ơn bố anh.” Lâm Xuân Nhi hơi khựng lại một thoáng: “Lúc em thi đại học xong, em từng có ý định bỏ học. Hè năm ấy em làm thêm vài công việc liền. Bán băng đĩa, nhân viên theo giờ của McDonald's. Bà chủ tiệm băng luôn nói em có tài bán băng đĩa, khuyên em bỏ học đến quản lý tiệm băng đĩa cho cô ấy. Cô ấy còn

nói tiền lương bốn trăm một tháng có thể tăng lên năm trăm. Khi ấy ngày nào em cũng mơ có rương tiền mặt rơi từ trên trời xuống. Sau đó bố nói với em, thật ra trong nhà còn có tiền, còn cho em xem sổ tiết kiệm ngân hàng, nhất định muốn em đi học. Em đi học thì mỗi tháng sẽ nhận được tiền quyên góp của bố anh. Khi đó em không biết ông ấy là ai, nhưng thật sự rất muốn gặp ông ấy một lần. Em muốn gặp mặt cảm ơn ông ấy trực tiếp. Chính bố anh là người mang đến khả năng khác cho cuộc đời em. Nếu không có ông ấy, rất có thể sẽ không có em của bây giờ, cũng không có chúng ta hiện tại. Thế nên, nếu anh vì em mà tranh cãi khó chịu với ông ấy thì hãy nghĩ đến đám trẻ vừa rồi. Bởi vì em chính là bọn họ.”

“Ừ.” Sau khi về nước, Tống Thu Hàn chưa từng nói chuyện với bố mình. Anh nghĩ lần này phải kiên quyết một chút. Thịnh thoảng dì Thượng sẽ nói cho anh nghe tình hình của bố, tính cách ngày càng kỳ quái của ông hoặc là sức khỏe của ông. Lời của Lâm Xuân Nhi làm anh chấn động. Anh lấy di động ra, nghĩ ngợi thật lâu mới chia sẻ đường link phát sóng trực tiếp cho dì Thượng. Tống Thu Hàn biết, nhất định dì Thượng sẽ đưa cho bố anh xem.

Lâm Xuân Nhi vẫn đang dựa trên vai Tống Thu Hàn, nhớ tới lời của Vương Cẩn, bèn dứt khoát lấy di động ra gọi cho Kiều Hạng Văn: “Anh vẫn đang xem trực tiếp à?”

“Ừ.”

“Đám trẻ vừa rồi nói cảm ơn anh đấy.”

“Đừng có lừa tôi, không có thêm tiền đâu.”

“Bởi vì anh làm việc thiện nên lượng tìm kiếm hôm nay của anh tăng gấp bội. Ban nãy Tiểu Hỷ nói với tôi, số liệu liên quan đến câu chuyện này trên internet đã nổ tung rồi. Thế nên, anh cũng coi như tự tạo phúc cho mình.”

“... Thế thì tôi đã đạt được mục đích rồi, để tôi dừng quyên góp.” Kiều

Hạ Văn chưa bao giờ là người dễ tính.

Lâm Xuân Nhi thở dài: “Kiều Hạ Văn, tôi cũng biết anh hơn nửa năm rồi đúng không? Tôi cũng hiểu anh đôi phần đấy. Anh là đồ độc miệng, nhưng tôi quen cái mỏ hỗn của anh rồi thì sẽ càng hiểu được trái tim của anh. Thế nên tôi nghĩ, con người anh cũng không tệ lắm.”

“Cô đặc biệt gọi tới để nịnh bợ tôi à?”

“Không phải. Tôi gọi cũng vì muốn cảm ơn anh, anh là người tốt.”

“Rồi, tôi biết rồi. Tối nay có quay sao trời không?”

“Quay.”

“Quay cho đảng hoàng vào, biển sao đáng xem lắm.” Kiều Hạ Văn cúp điện thoại.

Lâm Xuân Nhi thở dài, nói chuyện Vương Cần gọi điện cho mình với Tống Thu Hàn. Tống Thu Hàn gật đầu: “Rất tốt, chúng ta móc sạch ví anh ta luôn.” Anh học theo cách nói của Lâm Xuân Nhi, khiến cô cười khanh khách.

Trong khung phát sóng trực tiếp chợt xuất hiện một bình luận: “Xin chào, Lâm Xuân Nhi.”

Chương 103

Cáp Ngô Lặc đưa màn hình cho Lâm Xuân Nhi xem: “Chị Xuân Nhi, chị được chào hỏi đích danh luôn này.”

“Không cần để ý đến, chắc là người quen thôi.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Hôm nay là lần đầu tiên hạ trại, lại ở lưng chừng núi, mọi người đều khá hưng phấn. Mấy chục túp lều vải được dựng lên, trong mỗi lều thấp một ngọn đèn trại. Sao trên trời lấp lánh, dưới đất cũng có những đốm sáng nhạt.

Các cô chú lớn tuổi nổi hứng thú, mọi người cầm máy ảnh, tìm điểm chụp ảnh trời sao đẹp nhất, đặt tripod, điều chỉnh dụng cụ. Sau đó, người thì ngồi, người thì đứng, người thì nằm, tập trung lại một nơi, lẳng lẳng chụp ảnh cả trời đầy sao. Không ai nói gì, như thể sợ sẽ khiến đám sao chạy mất.

“Không dám nói to, chỉ e khiến người trên trời sợ hãi!” Lâm Xuân Nhi cười nói. Tống Thu Hàn nghe vậy thì kéo tay cô qua nhét vào túi áo mình: “Sao tay lạnh thế? Găng tay của em đâu?”

“Để quên trong lều rồi. Hơn nữa, có cái lò sưởi di động là anh, em còn sợ gì nữa chứ?”

Tống Thu Hàn xoay người về phía Lâm Xuân Nhi, trong mắt cô cũng có sao trời, vô cùng đẹp đẽ. Có lúc Tống Thu Hàn đã nghĩ, thế gian có rất nhiều người, tuổi càng lớn thì ánh sáng trong mắt càng nhạt đi,

thậm chí là biến mất. Thật hiếm có ai như Lâm Xuân Nhi, có một đôi mắt như thế.

Lâm Xuân Nhi bị anh nhìn đến mức mắt tự nhiên, đưa tay bịt mắt anh lại: “Anh đừng nhìn em nữa.”

“Ồ.”

Tống Thu Hàn kéo tay Lâm Xuân Nhi, nắm chặt: “Anh rất vui vì đi cùng em, anh hiểu rõ hơn về em rồi.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Có thấy thất vọng gì không?”

Tống Thu Hàn lắc đầu, ôm cô vào lòng. Ban ngày họ không dám quá thân mật, tối cũng chỉ có chút thời gian như vậy thôi, nhưng Tống Thu Hàn biết đủ. Lâm Xuân Nhi nhớ tới chuyện quyền góp mà anh nói, ngẩng đầu lên từ trong lòng anh: “Rốt cuộc anh xin được bao nhiêu vốn thế?”

“Có quan trọng không?”

“Quan trọng.”

“Quan trọng cũng không nói cho em biết.” Tống Thu Hàn lại không nhin được mà trêu cô.

“Rốt cuộc anh đã kí hợp đồng đặt cược gì?” Điều Lâm Xuân Nhi muốn hỏi thật sự là cái này. Không ngoài dự liệu, Tống Thu Hàn lại nhún vai: “Không quan trọng.”

Anh càng không nói thì Lâm Xuân Nhi lại càng muốn biết. Cô hung hăng trừng anh: “Vậy sau này em có chuyện gì cũng không nói cho anh biết nữa.”

“Anh đang ấp ủ hai dự án rất lớn.” Tống Thu Hàn thờ ơ nói.

“Hết rồi à?”

“Hết rồi. Em biết nghề của anh mà, mỗi một dự án lớn đều rất khó, hai cái này còn khó tận trời. Nhưng anh đã có dự trữ rồi, nên vấn đề cũng không lớn.” Tống Thu Hàn chậm rãi nói.

“Người dự trữ của anh là ai?”

“Lương Ngộ.”

“Ồ.”

Lâm Xuân Nhi không tin Tống Thu Hàn, nhưng cô cũng không hỏi nữa. Hai người tản bộ dưới ánh trăng, đi thêm một đoạn nữa thì nghe thấy một đôi nam nữ đang nói chuyện.

“Em sẽ không rời khỏi đây.” Là tiếng của Mộc Tử. Lâm Xuân Nhi kéo Tống Thu Hàn đi qua một bên khác, đi rất lâu mới cất tiếng nói: “Lương Thần và Mộc Tử đã quen nhau mấy năm rồi. Mộc Tử thích Lương Thần, lúc tốt nghiệp từng cân nhắc đến việc tới chỗ anh ấy dạy, nhưng mà Lương Thần nhận được tin xong thì thu dọn đồ đạc đi luôn. Mộc Tử rất đau lòng, quay về Cam Túc.”

“Lương Thần hối hận rồi à?”

“Chắc là thế rồi. Mấy năm nay anh ấy tu tiên, cả ngày chỉ biết đồ sứ, thư họa, không nghe đến hai chữ Mộc Tử. Cũng không biết rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì nữa.”

Sáng sớm ngày hôm sau phải rời khỏi đây.

Mộc Tử vẫn đứng ở chỗ hôm qua đón họ, Lương Thần đi đầu cả đội, không quay đầu lại.

Lâm Xuân Nhi đi tới chỗ Mộc Tử, âm thầm đưa cho cô ấy một cây son: “Hôm qua quên không đưa cho em. Em ở trên núi bận rộn, thường ngày không có thời gian trang điểm. Phải thoa miếng son mới không lãng phí khuôn mặt xinh đẹp của em.”

Mộc Tử nhét son vào túi: “Cảm ơn chị Xuân Nhi.”

“Đừng khách sáo, cảm ơn em đã kiên trì ở đây.”

Mộc Tử vẫn còn trẻ, từ năm hai mươi ba tuổi đến năm hai mươi tám tuổi, vào cái tuổi đẹp nhất, cô ấy đều túc trực ở nơi này, đã thế vẫn còn muốn tiếp tục nữa, thật đáng trân trọng. Bọn họ rời đi, ống kính vẫn chiếu vào Mộc Tử, bóng dáng cô ấy ngày càng xa, ngày càng mơ hồ, khiến người ta phải xúc động.

Các bạn của Mộc Tử bình luận dưới buổi phát sóng trực tiếp: Làm thầy người khác, hành động gương mẫu.

Cảnh này đã khiến Viên Như rơi lệ. Câu chuyện của bộ phim ngắn tiếp theo trong loạt phim cũng giống thế này, kể về một người phụ nữ thành phố cắm rễ ở nơi hoang vu. Cảnh quay rời xa Mộc Tử này, cuộc sống chân thực còn cảm động hơn cả phim.

Tiêu Khả cầm điện thoại của cô ấy: “Đừng xem nữa, ngủ một lát đi.”

“Chúng ta cũng quyên góp một ít nha?” Viên Như nói với Tiêu Khả.

“Chị quyết định xem quyên bao nhiêu đi, em sẽ đi góp.”

“Năm trăm ngàn được không?”

“Được.”

Chỉ cần có thời gian, Viên Như sẽ xem phát sóng trực tiếp. Ở trong ống kính, Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi chỉ là người tốt bình thường thôi, nhưng lại có chút khác biệt. Trong buổi phát sóng quay

cảnh bọn họ ăn trưa, rõ ràng mọi người ngồi thành vòng tròn, họ cách nhau rất xa, nhưng khi ống kính quay góc rộng, luôn có thể thấy bọn họ vô tình nhìn nhau. Thật sự rất đẹp. Viên Như hâm mộ.

“Kiều Hạo Văn đột nhiên phổ cập kiến thức về bệnh ung thư trên tài khoản truyền thông.” Tiêu Khả cầm điện thoại nói: “Chị xem đi.”

Viên Như nhìn thấy Kiều Hạo Văn mặc áo sơ mi đơn giản ngồi một chỗ, chỉ là ngữ điệu bình thường, nhưng cô ấy lại cảm thấy có chút khác thường.

“Joe, anh đang ở đâu?”

“Ở nhà.”

“Em đến nhà anh nhé?”

“Tới đi.”

Họ luôn nói chuyện như vậy, Kiều Hạo Văn chưa bao giờ nói lời thừa thãi, Viên Như đã quen từ lâu rồi. Cô ấy mặc quần áo vào, che chắn kín đáo đến nhà anh ta, ở cùng một khu nên khá thuận lợi.

Kiều Hạo Văn mở cửa cho cô ấy, nhìn thấy mặt cô ấy rất có sức sống: “Đã khỏe rồi sao?”

Viên Như cởi áo chống nắng ra, gỡ mũ và kính xuống rồi gật đầu: “Gần đây ngủ đủ, ăn cũng nhiều hơn.”

“Vẫn còn gầy lắm.” Kiều Hạo Văn dùng ngón tay bóp da trên cổ tay cô ấy.

“Không ảnh hưởng gì đâu.”

Viên Như thu tay về, hơi mất tự nhiên. Đã rất lâu rồi bọn họ không làm tình, nếu không có quan hệ đó thì cũng chỉ như người đứng:

“Anh phổ cập kiến thức về bệnh ung thư à?”

“Ừ.”

“Sao lại làm thế?”

“Tôi rảnh.”

Kiều Hạng Văn chỉ vào thang máy: “Lên lầu đi.” Nói dứt lời, anh ta đi vào thang máy, Viên Như đi theo phía sau. Lúc ở trong thang máy, cô ấy kéo tay Kiều Hạng Văn. Anh ta xoay người lại nhìn cô ấy, trong mắt có vẻ lạnh lùng.

Viên Như không né tránh, hỏi anh ta: “Anh và Lương Vũ sau đó có...”

“Không ngủ.” Kiều Hạng Văn nói thẳng.

“Vậy anh...”

“Không giải quyết, hôm nay giải quyết đi.”

Đều là nam nữ trưởng thành, lại chung đụng nhiều năm vậy rồi, đã không còn thẹn thùng nữa. Kiều Hạng Văn nắm cổ tay nhỏ nhắn của Viên Như, đặt môi lên cơ thể gầy trơ xương của cô ấy, là sự dịu dàng trước nay chưa từng có, giống như đang chữa lành.

Suýt chút nữa Viên Như đã yêu Kiều Hạng Văn như vậy.

Đột nhiên cô ấy thấy đau lòng.

Nghẹn ngào, thở gấp và rơi lệ.

Cô ấy ôm mặt Kiều Hạng Văn, nhìn thẳng vào mắt anh ta. Ánh mắt anh ta vẫn lạnh lùng như xưa, không hề ấm lên vì ho. an ái.

“Anh đang nghĩ đến ai?” Viên Như hỏi anh ta.

“Một người không thể có được.”

Kiều Hận Văn bế cô ấy lên, sự mãnh liệt đột nhiên tới khiến Viên Như sung sướng.

Làn sóng nhiệt tan đi.

Viên Như nhìn trần nhà mà thất thần, lẩm bẩm: “Một tuần em tới chỗ bác sĩ Vương hai lần, đến nay đã được mười lần. Bác sĩ Vương nói chỉ cần em tới đúng hẹn, chăm chỉ uống thuốc thì sẽ không sao.”

“Ừ.”

“Em cũng ăn ngon hơn rồi.”

“Chúc mừng em.”

“Rảnh rồi sẽ xem buổi phát trực tiếp của Lâm Xuân Nhi, em khá hâm mộ họ.”

“VẬY xem đi.”

“Anh nói thêm mấy câu với em đi.”

Kiều Hận Văn châm một điếu thuốc, há miệng phun một ngụm khói ra. Qua rất lâu anh ta mới mở miệng nói: “Tôi sắp đổi quản lý rồi. Vương Cảnh gặp tai nạn xong không khỏe nữa, trạng thái tinh thần cũng không tốt. Hay là dùng Tiêu Khả đi, tôi thấy cô ấy cũng được.”

Viên Như ngạc nhiên nhìn Kiều Hận Văn. Người kia lại nói tiếp: “Hôm nay là lần cuối cùng, sau này chúng ta cắt đứt quan hệ đi. Năm nay em khá may mắn, đừng để xảy ra sơ xuất gì nữa, tôi sẽ nghĩ cách đưa bộ phim ngắn kia qua cho em chọn. Nhân lúc còn vận may thì bước lên một bậc nữa đi, sau này có lẽ sẽ không làm được như ý mình đâu.”

“Tiêu Khả khá tốt, hai người đã hợp tác nhiều năm rồi. Chỗ tôi không có chuyện gì, cô ấy cũng không cần bận tâm. Chúng ta dùng chung một quản lý cũng có chỗ tốt cho em. Tôi bảo vệ em thêm một thời gian nữa.”

Mắt Viên Như đỏ lên: “Sao anh cứ như đang trăn trối thế?”

“Không phải đâu.” Kiều Hạng Văn dập thuốc, cười lên: “Em ở bên tôi nhiều năm chưa bao giờ gây phiền phức cho tôi, em đáng có được.”

“Tại sao lại là em? Có nhiều người thích anh thế mà?” Rốt cuộc Viên Như cũng hỏi.

“Em rất yên tĩnh, ánh mắt cũng bền bỉ.” Kiều Hạng Văn nói qua loa, đối với anh ta, không cần lí do gì cả, nghe lời và không gây rắc rối là đủ rồi. Dù Viên Như không tin thì cũng không hỏi nữa. Cô ấy vất tay lên eo Kiều Hạng Văn: “Tối nay em ngủ ở đây được không?”

“Được.” Kiều Hạng Văn tắt đèn, nắm tay Viên Như, vỗ nhẹ lên đầu cô ấy. Anh ta rất hiếm khi từ bi với người khác, Viên Như đã qua lại với anh ta nhiều năm, bất kể có thân mật thế nào thì mặc quần áo vào, anh ta sẽ quay lại làm chính mình. Có lúc anh ta cũng trách Viên Như nghĩ không thông, không ra gì. Không phải chỉ là danh lợi thôi sao? Danh lợi thì có nhằm nhò gì? Đáng để cô ấy hèn mọn thế sao? Nhưng có khi anh ta lại cảm thấy cô ấy rất đáng thương.

Họ đều đã ngủ say.

Nếu là mười năm trước, cảnh này cực hiếm thấy, họ thường làm tình xong là sẽ tách ra ngay, đến tận đêm nay nói lời chia tay rồi mới thực sự ngủ cùng nhau. Kiều Hạng Văn không nói gì khác nữa, nhưng Viên Như đã cảm thấy thỏa mãn rồi. Lần cuối cùng này, Kiều Hạng Văn đã cố gắng hết sức để đối xử dịu dàng với cô ấy, khiến cô ấy cảm thấy mình đáng được yêu, giống như Lâm Xuân Nhi, đáng được người ta yêu thật lòng.

...

Tống Lương Ngọc ngồi trước bàn xem video buổi phát trực tiếp.

Chuyến đi từ thiện của họ đi khắp Thiểm Tây - Cam Túc - Liêu Ninh, dù trời đã sắp vào hè, nhưng cũng chỉ có giữa trưa mới có chút ấm áp.

Tống Thu Hàn mặc kín, đi cuối cùng, quan tâm từng người ở phía trước, rất có trách nhiệm.

Đã nhiều năm rồi Tống Lương Ngọc không thấy Tống Thu Hàn chăm chỉ như thế. Ở trong lòng ông ta, Tống Thu Hàn đã dừng lại ở năm hai mươi tuổi, bi thương, nóng nảy, nổi loạn, luôn muốn tìm chết. Khi đó ông ta rất thất vọng về Tống Thu Hàn. Ông ta thường xuyên nghĩ, cả đời này Tống Lương Ngọc mình luôn hơn người, nhưng con trai mình lại không ra gì.

Nhưng ông ta quên mất lúc mình hai mươi tuổi cũng không hơn Tống Thu Hàn bao nhiêu, cũng quên mất con người ta rồi sẽ trưởng thành. Dù dưới dự khống chế, chèn ép và áp lực nặng nề của ông ta, Tống Thu Hàn vẫn lớn lên khỏe mạnh. Ngày anh mới nhậm chức, Tống Lương Ngọc cũng ngồi trước bàn như hôm nay, nghe anh phát biểu cảm nghĩ khi nhậm chức. Anh tự tin, bình tĩnh, quyết định sách lược, chính là hình mẫu đưa con trai trong lòng ông ta.

Tống Lương Ngọc xem họ nghỉ ngơi.

Cả nhóm vây lại dùng bếp ga nấu mì gói, Lâm Xuân Nhi ngồi chéo với Tống Thu Hàn. Cô ngồi khoanh chân trên đất, rất tự tại. Tống Thu Hàn lại ném cho cô một cục đá. Đá đập vào chân Lâm Xuân Nhi, cô nhặt lên ném lại. Mọi người xung quanh đều cười.

Tống Thu Hàn cũng cười.

Đột nhiên Tống Lương Ngọc nghĩ tới, đã lâu rồi mình không thấy Tống Thu Hàn cười như thế. Thậm chí ông ta còn cho rằng con trai mình sẽ mãi ít nói và nghiêm túc.

Dì Thượng gõ cửa đi vào, đặt thuốc viên trước mặt ông ta: “Tới giờ uống thuốc rồi.”

Tống Lương Ngọc gập máy tính lại, uống thuốc.

“Xem con trai thì có gì mắt mặt đâu?” Dì Thượng mở máy tính của ông ta lên: “Cứ xem đi!”

“Tôi chỉ xem lúc rảnh thôi.”

“Rồi, vâng!” Dì Thượng gạt đầu, kéo ghế ngồi cạnh ông ta.

“Có chuyện gì à?”

“Chúng ta về nước nhé?” Dì Thượng nghiêm túc nói.

“Không về.”

Dì Thượng thở dài, trước giờ Tống Lương Ngọc vẫn luôn cố chấp. Ông ta và Tống Thu Hàn đã như vậy rồi, đương nhiên sẽ không cúi đầu nữa. Nhưng bà ấy cũng không màng đến Tống Lương Ngọc, vẫn mở điện thoại lên, còn tăng âm lượng.

Họ đang ăn cơm.

Gần đây dì Thượng xem đến nghiện. Bà ấy chưa từng tới Tây Bắc, thông qua buổi phát trực tiếp về chuyến đi, bà ấy có thể thấy rất nhiều thứ, phong cảnh, đồ ăn ngon, nhân văn, còn có Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi làm cảnh đẹp ý vui. Dì Thượng luôn cố gắng tìm kiếm hai người họ trên video. Hai đứa trẻ này, dù đứng xa nhau nhưng nhìn ngắm họ cũng rất bổ mắt.

Lúc này Tống Thu Hàn ngồi cạnh Lâm Xuân Nhi, mở nắp chai cho cô, đang nhắc cô uống nước. Lâm Xuân Nhi không nhận lấy mà ghé miệng đến, để Tống Thu Hàn dứt cho mình uống. Người nào có mắt nhìn thấy cảnh này đều bình luận: “Tôi đã làm gì sai mà cho tôi xem cái này?”

“Ngọt ngào ghê! Người yêu hả?”

“Tôi cứ tưởng đang xem buổi phát sóng trực tiếp làm từ thiện, sao lại bị cho ăn cơm chó rồi?”

Di Thượng không nhịn được mà bật cười, lại đặt điện thoại xuống bàn xem, sau đó cảm thán: “Tuổi trẻ tốt thật đấy.”

Tống Lương Ngọc liếc mắt qua, thấy Tống Thu Hàn ngồi cạnh Lâm Xuân Nhi, hai người thấp giọng thảo luận. Lâm Xuân Nhi tựa đầu trên đầu gối, thỉnh thoảng gật đầu.

“Ông ghét gì ở Lâm Xuân Nhi?” Đột nhiên Di Thượng hỏi ông ta.

Ông ta không trả lời, đứng dậy bỏ đi.

...

Tống Thu Hàn thấy Lâm Xuân Nhi đột nhiên quay đầu xe đi về, đi qua người anh cũng không dừng lại. Cô ngồi trên xe đạp nhìn xuống, nói chuyện vào điện thoại vô tuyến: “Ngã ba Hương Đạo, có chuyện rồi.”

Tống Thu Hàn lập tức quay đầu đạp xe theo, nhưng đã muộn rồi. Anh nhìn thấy xe của Lâm Xuân Nhi xông lên trước một chiếc xe vừa mới khởi động, cô nháy xuống xe, xe đạp bị ép dừng lại trước chiếc xe van. Mấy người đàn ông trên xe nháy xuống, ngạc nhiên nhìn cô. Sau đó có một người phụ nữ lặn từ trên xe xuống.

Chương 104

Hết như một bộ phim kinh dị.

Tống Thu Hàn nghe được tiếng hét đau xé lòng của người phụ nữ kia: “Cứu tôi với!”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Hai người đàn ông trong số đó đi tới kéo người phụ nữ kia, Lâm Xuân Nhi thét lên: “Dừng tay lại mau!”

“Báo cảnh sát, ngay lập tức.” Tống Thu Hàn nói vào trong bộ đàm.

Anh có cảm giác tim mình như sắp ngừng đập, nhanh chóng lao vụt tới. Hai người trong số đó vung nắm đấm về phía Lâm Xuân Nhi, cô nhanh nhẹn tránh được nhưng lại bị kẻ ở đằng sau đá một phát. Cô lao đảo vài bước, Tống Thu Hàn nhảy xuống xe đỡ cô, sau đó kéo cô ra sau người mình, chỉ vài cú đấm đá đã khiến đám người kia bỏ chạy tán loạn. Tống Thu Hàn nổi giận, mỗi cú đấm cú đá đều dùng hết sức bình sinh.

Những đồng đội khác cũng có mặt trên dốc, đám người kia thấy thế định bỏ trốn nhưng Lâm Xuân Nhi lại liều mạng xông lên túm lấy cổ áo của một tên. Đây là một cuộc chiến, cả đời này Tống Thu Hàn chưa từng có một trận chiến như thế, Lâm Xuân Nhi vừa mới bị đá đã khiến anh nổi điên, anh tóm lấy một tên sau đó đấm vào vai phải của hắn rồi lại quay người đánh một tên khác, Lương Thần cũng xông tới, đánh ngã tên cuối cùng.

Lâm Xuân Nhi đã chạy đến chỗ người phụ nữ kia từ lâu, nhớ ra vẫn còn đang phát sóng trực tiếp, bèn che người cô ấy lại rồi nói: “Tắt phát sóng trực tiếp đi, quay lại làm bằng chứng!”

Mấy người đàn ông ngồi xổm trong góc, một kẻ trong số đó ngẩng đầu lên chỉ tay về phía người phụ nữ, giống như đang uy hiếp cô ấy đừng có ăn nói linh tinh.

Tống Thu Hàn xông tới, vỗ cái đốp vào đầu gã: “Mẹ nó, mày đang uy hiếp ai đấy?” Sau đó lại đạp cho gã thêm vài cái nữa.

Lâm Xuân Nhi chưa từng thấy Tống Thu Hàn đánh nhau đỏ mắt như thế, cô ôm chặt lấy anh từ phía sau rồi nói: “Chúng không thoát được đâu, chúng ta qua đằng kia đợi cảnh sát đi.” Ngược Tống Thu Hàn phập phồng kịch liệt, Lâm Xuân Nhi ôm chặt anh, cô bình tĩnh lại trước, nhưng lại không biết vừa rồi khi thấy cô nhảy ra khỏi xe, Tống Thu Hàn sợ mất hồn mất vía thế nào, cũng không biết cú đá cô phải chịu lại như đá vào tim Tống Thu Hàn vậy.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Anh đứng bên cạnh lờm Lâm Xuân Nhi, cũng lâu lắm rồi, lâu lắm rồi anh không tức giận như thế.

“Em đang làm gì vậy hả? Em có biết mình đang làm gì không!”

“Em đang cứu người mà!” Mặt Lâm Xuân Nhi đỏ lên.

“Em có biết nguy hiểm không! Em ra về anh hùng gì chứ! Đến lượt em hả!”

Chú Trương và chị Lâm chạy tới tách hai người họ ra, Tống Thu Hàn liên tục hít sâu, nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh. Chú Trương kéo tay áo anh, thấy tay anh bị thương trong lúc đánh nhau, nhưng cũng không nghiêm trọng lắm.

Chị Lâm kéo tay áo của Lâm Xuân Nhi, cánh tay của cô sưng lên. Tống Thu Hàn thấy cánh tay sưng tấy của cô thì đau lòng, anh bước tới nói với cô: “Em lại đây!”

Lâm Xuân Nhi chưa từng thấy Tống Thu Hàn tức giận ghê như thế, giấu nhem cánh tay ra sau lưng, không chịu đi theo anh.

Tống Thu Hàn nhỏ giọng nói: “Em lại đây.”

“Mau đi đi.” Chị Lâm giục cô: “Có bọn chị ở đây rồi, mấy chục người trị được mấy tên đó.”

Lâm Xuân Nhi đi theo Tống Thu Hàn lên chiếc xe điều khiển buổi phát sóng trực tiếp, trên xe chỉ có hai người. Tống Thu Hàn đi tìm hòm thuốc rồi lấy cồn ra.

“Giơ tay ra.”

Lâm Xuân Nhi do dự vươn tay ra, Tống Thu Hàn thấy thế hai mắt đỏ bừng, đổ cồn ra lòng bàn tay xoa nóng, sau đó cầm lấy cánh tay sưng tấy của cô xoa nhẹ nhàng. Lâm Xuân Nhi hơi đau, nhỏ giọng rên rỉ, nhưng nhớ ra Tống Thu Hàn còn đang tức giận, cô lại cố nhịn, không kêu đau nữa. Tống Thu Hàn ngược mắt lên thấy cô đang cắn răng, đau lòng nói: “Đau thì kêu đi, đừng có cố chịu nữa.”

Lâm Xuân Nhi gạt đầu, nước mắt rơi xuống như mưa: “Đau.”

“Bây giờ biết đau rồi à? Vừa rồi em nghĩ cái gì vậy? Chúng mạnh tay hơn nữa thì tay của em đã gãy rồi đấy, biết không?” Tống Thu Hàn lại nhẹ tay hơn, thấy cô vẫn đang thút thít thì đưa tay ra, dùng mu bàn tay lau nước mắt cho cô. Lâm Xuân Nhi nắm chặt tay anh, khóc lóc nói: “Anh đừng giận nữa, em biết lỗi rồi mà.” Cô thề đời này cô muốn làm một nữ anh hùng, không dựa vào bất kỳ ai, cánh tay vốn không đau như thế, nhưng Tống Thu Hàn tức giận như vậy cô lại không cầm lòng được mà bật khóc.

“Anh không muốn em tiếp tục làm thế nữa. Lâm Xuân Nhi, em từng nói với anh, bảo anh phải sống thật tốt, nhưng cuối cùng người liều mạng lại là em.” Tống Thu Hàn lại nhớ đến cảnh tượng đáng sợ kia: “Em muốn anh nhớ đến em những lúc anh mạo hiểm, thế còn em thì sao? Một mình em xông đến đó, chỉ cần em nói với anh một tiếng, chờ anh một chút thôi là cũng không đến nỗi bị người ta đá cho như thế. Dù em có giỏi hơn nữa, dù em có từng học tán thủ nhưng chung quy em vẫn là phụ nữ, trời sinh đã yếu hơn đàn ông, lúc này em nên thông minh một chút. Anh mong lần sau dù có gặp phải tình huống thế này, em có thể trốn sau người anh.”

“Em sợ không kịp, chiếc xe đó cũng sắp lái đi rồi. Ban đầu em cũng định bóp phanh, nhưng khi thấy người phụ nữ kia đang vùng vẫy, chiếc xe van trước mặt lại không có biển số, nếu như bị kéo đi, không biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, em từng thấy bị kịch như thế rồi.” Lâm Xuân Nhi giơ tay lau nước mắt, tất nhiên cô cũng biết sợ, cũng biết đau, nhưng có lúc cô không khống chế được bản thân mà đi giúp đỡ người khác.

Tống Thu Hàn nhìn cô chăm chăm, cơn giận lại cuộn cuộn trong đôi mắt: “Lúc này điều em nên nói nhất chính là, em biết rồi, Tống Thu Hàn, sau này em sẽ trốn sau người anh.”

“Em biết rồi, Tống Thu Hàn, sau này em sẽ trốn sau người anh.”

Cuối cùng Tống Thu Hàn cũng không cầm lòng được mà ôm chầm lấy cô: “Được rồi, đừng khóc nữa.”

“Thế anh đừng giận em nhé.”

“Anh không giận nữa.”

“Em xin lỗi.” Lâm Xuân Nhi lại xin lỗi.

“Tay thế này còn đạp xe kiểu gì nữa? Bắt đầu từ ngày mai em ngồi sau xe, nghe rõ chưa?”

“Ừm.”

Cảnh sát đến, bảo họ đến đồn cảnh sát trên huyện để phối hợp điều tra. Giày vò đến tận đêm khuya. Trước khi rời khỏi đồn cảnh sát Lâm Xuân Nhi đã đi tìm cảnh sát để hỏi thăm tình hình. Lúc này cô mới biết người phụ nữ kia do không chịu được cảnh bạo lực gia đình nên đã chủ động đề nghị ly hôn, nhưng bên nam lại tìm một đám côn đồ muốn bắt cóc về nhà. Người phụ nữ đó khóc hết cả hơi, cầu xin cảnh sát đừng để bọn chúng đưa mình đi. Cô ấy vô cùng sợ hãi, ngồi đó mà người cứ run lên bần bật. Nếu như lại bị đưa về, e là lần này chỉ còn lại nửa cái mạng thôi.

“Xin hỏi, mọi người định giải quyết thế nào.”

“Bảo người nhà bên nữ tới đưa người về.” Cảnh sát nói với Lâm Xuân Nhi.

“Nếu người nhà của bên nữ có tác dụng, cô ấy đã không bị bắt đi rồi.” Lâm Xuân Nhi biết cảnh sát chỉ làm việc theo pháp luật, nhưng cô vẫn có chút tức giận. Sau khi điều chỉnh lại cảm xúc của mình, cô nói: “Anh xem tôi có thể nói vài câu với cô ấy được không?”

“Được, cái này không trái với quy định, nhưng cần có sự đồng ý của cô ấy.”

“Vậy thì làm phiền anh rồi.”

Tống Thu Hàn đứng bên cạnh Lâm Xuân Nhi, từ đầu đến cuối anh không hề lên tiếng. Nhìn Lâm Xuân Nhi nghiêm túc mím chặt môi, nhíu chặt mày, sau đó được cảnh sát đưa đến gặp người phụ nữ kia.

“Cảm ơn cô.” Người phụ nữ kia khóc lóc đứng dậy cảm ơn nhưng lại bị Lâm Xuân Nhi ngăn lại: “Cô có chắc mình muốn ly hôn chứ?” Lâm Xuân Nhi hỏi cô ấy.

Người phụ nữ gật đầu.

“Anh ta đánh cô, cô có bằng chứng không?”

Người phụ nữ lắc đầu.

“Lúc bị đánh bị thương nặng cô có đến bệnh viện không?”

Người phụ nữ kia lại gật đầu.

“Bệnh viện nào? Cô còn nhớ chứ?”

“Bệnh viện huyện.”

“Có ai có thể chứng minh cô bị đánh không?”

Người phụ nữ gật đầu.

Lâm Xuân Nhi suy nghĩ một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi lên tiếng: “Tôi sẽ giúp cô xin trợ giúp pháp lý, trợ giúp pháp lý chính là sẽ có một người hiểu về pháp luật giúp cô ly hôn. Cô chỉ cần thành thật nói với người hỗ trợ pháp luật biết những gì cô gặp phải, họ sẽ giúp đỡ cô thu thập bằng chứng và tố tụng. Vừa rồi lúc lấy lời khai tôi cũng đã nói với cảnh sát rồi, rõ ràng mấy kẻ kia có cơ, cảnh sát cũng sẽ nhanh chóng lập án điều tra. Cô không cần phải sợ, an toàn của cô sẽ được đảm bảo. Tôi quen biết rất nhiều người ở trong tòa soạn báo, đài truyền hình, sáng ngày mai tôi sẽ liên lạc với đài truyền hình để càng nhiều người quan tâm đến sự việc này hơn. Hy vọng cô có thể ly hôn được.”

Đột nhiên người phụ nữ bật khóc. Lâm Xuân Nhi lại nói: “Cảnh sát có số điện thoại của tôi, nếu có chuyện gì cô cứ việc gọi điện cho tôi.”

Sau đó cô đứng dậy nắm tay Tống Thu Hàn.

Cô nắm tay anh đi ra khỏi đồn cảnh sát, ngón tay ở trong lòng bàn

tay anh, Tống Thu Hàn nắm thật chặt. Đột nhiên Lâm Xuân Nhi biết dự án tình nguyện thức tỉnh phụ nữ phải làm gì rồi. Cô gọi điện thoại cho chị Lâm, hội chị Lâm vẫn đang đợi tin tức, sau khi nghe máy thì hỏi cô dồn dập: “Em không sao chứ, cánh tay đã đỡ hơn chưa?”

“Không nặng lắm ạ. Tống Thu Hàn đang ở cạnh em. Chị Lâm, chú Trương, dự án tình nguyện thức tỉnh phụ nữ của chúng ta thành lập thêm một văn phòng luật tình nguyện đi? Dùng để giúp đỡ những cô gái trong xã hội gặp khó khăn trong vấn đề ly hôn. Hy vọng mỗi một người con gái khi bước vào hôn nhân đều là tự nguyện, hy vọng phụ nữ cũng có được tự do trong hôn nhân. Chuyện hôm nay đã khiến em thấy rằng có rất nhiều phụ nữ không biết cách dùng pháp luật làm vũ khí để bảo vệ bản thân, thế nên sau khi họ kháng cự sẽ gặp phải khó khăn lớn hơn. Đây chỉ là một điểm đột phá rất nhỏ nhưng thật ra lại có ý nghĩa rất lớn.”

“Được đấy, đợi em quay về chúng ta bàn bạc sau.” Lâm Xuân Nhi nói. Chú Trương đứng bên cạnh hét lớn: “Tốt nhất cháu nên xin lỗi Tống Thu Hàn đi!” Hôm nay Tống Thu Hàn đã bị Lâm Xuân Nhi dọa cho tái mét mặt mũi.

“Vâng.” Lâm Xuân Nhi cúp máy, ngẩng đầu lên nhìn Tống Thu Hàn. Cái người vừa rồi nói không giận nữa thật ra vẫn còn đang giận, mặt đang căng chặt.

Cảnh sát sắp xếp cho họ một chỗ ở trên huyện. Phòng của Lâm Xuân Nhi ở ngay cạnh phòng Tống Thu Hàn. Cô vào trong phòng ngồi một lúc, nhớ đến sắc mặt của Tống Thu Hàn, cô lại đứng dậy gõ cửa phòng anh.

Tống Thu Hàn mở cửa, sau đó quay người đi về phía giường.

Lâm Xuân Nhi ngồi bên cạnh anh, cô cầm thuốc sát trùng: “Nào, để em bôi cho anh.”

“Không cần, không sao, chưa chết được.”

Lâm Xuân Nhi đánh mắt nhìn anh, cuối cùng vẫn cầm tăm bông nhúng vào, sau đó thoa lên chỗ bị trầy trên tay cho anh. Tống Thu Hàn không hề nhúc nhích, sau đó anh lại cảm thấy có một cơn gió man mát trên tay mình. Cúi đầu nhìn thì thấy Lâm Xuân Nhi đang chu miệng thổi vết thương cho mình. Tụ đọng trái tim anh mềm nhũn. Lúc anh yêu cô, anh đã biết cô là một người như thế. Khi thấy cô chạy đi cứu người phụ nữ kia ở quảng trường, anh nên nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay.

Anh chạm nhẹ ngón tay lên môi Lâm Xuân Nhi rồi dịu dàng nói: “Đừng có dối anh, em không làm sai.”

“Em biết lỗi rồi.” Lâm Xuân Nhi nắm tay Tống Thu Hàn bằng hai tay, giống như đứa trẻ làm sai đang cầu xin anh tha thứ: “Em không nên xông đến như thế, nếu như hôm nay gặp phải kẻ mạnh tay hơn, có thể em đã xong đời rồi, nghĩ thôi đã thấy sợ.”

Tống Thu Hàn lặng lẽ cầm lọ còn, kéo tay áo cô, sau đó lại thoa lên cánh tay sưng tấy của cô.

Cuối cùng Lâm Xuân Nhi ngẩng đầu lên trong lòng Tống Thu Hàn: “Vậy em có thể ngủ cùng anh không? Mấy hôm nay em không được ngủ ngon rồi.”

“Được.” Tống Thu Hàn nằm trên giường, vỗ vào chỗ bên cạnh mình rồi nói: “Lại đây.”

Lâm Xuân Nhi gối đầu lên cánh tay Tống Thu Hàn, vùi đầu vào lồng ngực anh: “Tống Thu Hàn, em bị anh chiều hư rồi. Buổi tối phải ở cùng anh em mới ngủ ngon được.”

“Đợi em khoẻ rồi anh sẽ đưa em đi tập tán thủ. Ban nãy anh cũng nghĩ thông suốt rồi, dù em có thoải mái đồng ý với anh thế nào thì em vẫn là em, sẽ không bao giờ thay đổi.”

“Em sẽ sửa mà, nhưng cũng cần phải tập tành thật, anh đúng là rất giỏi đấm đá.”

Lâm Xuân Nhi gối đầu lên cánh tay anh, hôm nay mệt quá rồi, lại mạo hiểm như thế, lúc này cảm thấy yên tâm, chẳng mấy chốc cô đã ngủ thiếp đi.

Vốn chỉ là một sự cố bất ngờ xảy ra nhưng do đoạn quay kia có để lộ ra một chút hình ảnh nên khiến dư luận xôn xao. Ngày hôm sau Kiều Hạo Văn đã xem được đoạn ghi màn hình do cư dân mạng nhanh tay quay lại, Lâm Xuân Nhi bị người ta đá mạnh một cái. Kiều Hạo Văn nhíu mày xem nó một lúc lâu. Sau cùng anh ta ném điện thoại xuống dưới đất rồi lớn tiếng mắng một câu: “Ngu ngốc!”

Chương 105

Gió đêm thổi, mặt trời khuất bóng

Mọi người nhóm một đống lửa trên bãi đất trống.

--ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Bảy giờ tối ngày mười ba của chuyến đi tình nguyện, Lâm Xuân Nhi đứng dậy, cầm loa nói: “Vừa rồi chúng ta đã hoàn thành trước được mục tiêu quyên góp lần này, đã nhận được hai mươi triệu hai trăm nghìn tiền quyên góp!”

Tiếng hoan hô vang khắp đất trời.

“Độ hot hôm nay đang giảm xuống, chúng tôi vừa mới dự tính xong, ước tính sau khi hoạt động kết thúc chắc sẽ thu được hai mươi hai triệu tiền ủng hộ. Khoản tiền này sẽ được công khai, mọi người có thể giám sát.” Tống Thu Hàn đứng cách đống lửa trại cũng cảm nhận được niềm vui từ tận sâu trong đáy lòng cô.

Thế là anh gọi điện cho Trần Hiếu Âu.

“Chín giờ tối ngày kia sẽ tiến hành nghi thức kết thúc cho chuyến tình nguyện lần này, cô thu xếp chốt tiền vào lúc 8:55, tài khoản quyên góp sẽ mở thêm mười ngày nữa, sau đó tổng lại.”

“Được.” Trần Hiếu Âu ngập ngừng: “Anh bị thương hả?”

“Gì cơ?”

“Tôi thấy hai người xả thân làm việc nghĩa trên mạng.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Không sao.”

“Bạn gái của anh dũng cảm thật đấy, chúng tôi đều rất kính phục cô ấy.” Trần Hiểu Âu nghiêm túc nói, cô ấy chưa thấy một cô gái nào có lòng dũng cảm như thế. Trong thực trạng xã hội hiện nay, có rất ít người sẽ lựa chọn xen vào chuyện không liên quan đến mình. Trước đây Trần Hiểu Âu không hiểu, xung quanh Tống Thu Hàn có nhiều người như thế, anh cũng chẳng thèm nhìn họ lấy một cái, tại sao chỉ yêu một mình Lâm Xuân Nhi, bây giờ hình như cô ấy đã biết được đáp án rồi.

“Cảm ơn.”

Tống Thu Hàn cúp máy, quay về đồng lửa.

Chú Trương đề nghị uống chút rượu.

Chặng đường này mọi người đều dốc hết lòng làm việc tốt, sợ uống rượu sẽ hỏng việc, cho nên từ buổi tối hôm đầu tiên đến giờ không hề động vào chút rượu nào. Hôm nay thật sự rất đáng để chúc mừng. Tống Thu Hàn thấy thế bèn lái xe đi mua rượu với Lương Thần. Lái xe chừng mười mấy cây số, trong cửa hàng nhỏ trên thị trấn nhỏ rượu trắng chỉ còn Hà Sáo Vương, bia thì chỉ có bia Tây Hạ. Nhưng nhiều đó cũng đủ rồi. Họ mua rất nhiều rượu, sau đó lái xe về.

Trong khoảng thời gian đó, hai người cũng không nói gì với nhau.

Cuối cùng vẫn là Tống Thu Hàn mở miệng trước: “Thật ra tôi vốn không tò mò cuộc tình trước của Lâm Xuân Nhi như thế nào. Tôi chỉ muốn biết khi đó cô ấy có vui vẻ không.”

Lương Thần đưa bàn tay đang cầm điếu thuốc ra ngoài cửa sổ xe, gió lạnh khiến anh ta rùng mình: “Không vui, cô ấy không vui không phải vì cuộc tình đó không ổn, mà do bà nội của cô ấy qua đời, tôi cũng không rõ lắm sau đó giữa họ đã xảy ra chuyện gì.”

“Cảm ơn.”

“Lâm Xuân Nhi vui vẻ hơn trước nhiều rồi. Năm ngoái chúng tôi cùng nhau đạp xe đi đến Hulunbuir, chuẩn bị đi một vòng tròn trở về, nhưng sau đó cô ấy lại về sớm hơn. Khi đó cô ấy cũng vui vẻ nhưng lại không giống như hiện tại. Chắc có lẽ là vì anh đấy.”

“Tôi hy vọng cô ấy vui vẻ.”

“Anh làm được rồi.”

Lương Thần vỗ vào bả vai anh: “Năm ngoái lúc đi đạp xe mọi người còn đang thảo luận, liệu Lâm Xuân Nhi có cô độc tới già không, cũng từng thảo luận Lâm Xuân Nhi sẽ yêu ai. Sau này thấy cô ấy đăng bài lên vòng bạn bè, chúng tôi cũng không thấy ngạc nhiên, thậm chí còn cảm thấy rất tốt. Ít nhất trông gương mặt của hai người cũng rất xứng đôi. Lần này thấy hai người hẹn hò với nhau, tôi thấy Lâm Xuân Nhi chọn đúng người rồi.”

“Tình yêu không có đúng hay sai.”

“Cũng đúng.” Lương Thần phì cười: “Anh không tò mò bạn trai cũ của cô ấy là người thế nào sao?”

“Không tò mò. Đó đều là chuyện của quá khứ rồi, tôi chỉ chịu trách nhiệm cho hiện tại và tương lai của cô ấy thôi.”

“Thế thì anh cũng độ lượng thật đấy, về tôi mời anh một ly.”

“Được, cảm ơn.”

Chỉ nói với nhau dăm ba câu, nhưng lúc xuống xe anh lại có cảm giác khoảng cách giữa hai người đã không còn nữa. Họ đều là người rạch ròi, cũng không vì chuyện bạn trai cũ của Lâm Xuân Nhi là bạn thân của Lương Thần mà mất đi nguyên tắc. Đợi đến khi hai người bỏ rượu xuống, dân làng gần đó cũng giúp mọi người nướng dê. Ai cũng cầm chén túm tụm bên cạnh dê nướng. Nói đến giấc mơ du lịch vòng quanh thế giới và cuộc sống hạnh phúc.

Một lúc sau, thịt dê cũng chín, mọi người cùng nhau ăn thịt dê, uống rượu, rồi túm tụm tám chuyện với nhau.

Chú Trương kéo Tống Thu Hàn và mấy đồng đội cũ ngồi lại với nhau, không biết là ai mở đầu mà cuối cùng lại nói đến những sở thích thầm kín của cánh đàn ông. Chú Trương nói thẳng khi còn trẻ ông thích những thứ kí ch thích, ví dụ như làm chút chuyện kí ch thích ở một nơi yên tĩnh gần đám đông náo nhiệt. Ông nói xong bèn hỏi Tống Thu Hàn: “Chàng trai trẻ, cháu thấy thế nào?”

Ngụm rượu bị mắc kẹt trong cổ họng, suýt chút nữa làm Tống Thu Hàn bị sặc. Thấy những người khác đều đang chờ câu trả lời của mình, anh đành phải gật đầu nói: “Cũng hay đấy ạ.”

Trần Hiểu Âu đúng lúc gọi điện thoại tới, xác nhận lại tiền quyên góp lần cuối với anh, khiến anh bốt xấu hổ. Anh gật đầu với mọi người rồi đứng dậy, vừa nghe máy vừa đi về phía căn phòng. Anh tìm đèn nhưng lại nghe thấy tiếng mở cửa ở đằng sau, rồi lại “cạch” một tiếng, cửa bị khoá lại, có một bàn tay đặt trên ngực anh, hơi dùng sức đi lên trên, mùi hương thoang thoang xộc thẳng vào khoang mũi Tống Thu Hàn, là Lâm Xuân Nhi. Tống Thu Hàn lùi về phía sau theo lực đẩy của cô, sau đó nhỏ giọng hỏi cô: “Em làm gì vậy?”

Lâm Xuân Nhi không lên tiếng, chỉ lặng lẽ đẩy anh trong bóng tối, cho đến khi anh tựa sát lưng vào tường.

Lâm Xuân Nhi loạng choạng dán mặt vào bên tai của Tống Thu Hàn: “Làm chút việc kí ch thích được không?” Trong lúc vô tình cô đã nghe

thấy cuộc nói chuyện của họ, điều này khiến Lâm Xuân Nhi tò mò, cũng nổi hứng khám phá. Hô hấp nóng hổi khiến tai anh tê dại, anh nhẹ nhàng nắm lấy bả vai của Lâm Xuân Nhi rồi đẩy cô ra: “Sẽ có người tới đấy.”

“Em khoá cửa rồi.”

“Không cách âm.”

“Vậy chúng ta đừng phát ra tiếng.” Cô ôm mặt anh rồi hôn anh, họ đã từng thân mật mấy lần, Lâm Xuân Nhi cũng biết rốt cuộc nơi nào mới có thể khiến anh không thể kiềm chế được, chỉ trong chốc lát đã nghe được tiếng thở hổn hển của anh.

“Suýt! Người khác sẽ nghe thấy đó.” Lâm Xuân Nhi đặt ngón tay lên trên môi Tống Thu Hàn, bên ngoài là tiếng nói cười ầm ĩ. chú Trương đang cầm micro hát “Lưu luyến phong trần”: Hoàng hôn chiều xưa, tuyết trắng bay khắp nơi. Giọng nam điệu bắc nghe cũng hay hay.

Tống Thu Hàn ngừng thở, ôm chặt Lâm Xuân Nhi trong lòng, hôn lên tai cô, nhỏ giọng xin tha: “Lâm Xuân Nhi, đừng thế nữa.”

Lâm Xuân Nhi thích thế này.

Cô phát hiện ra một sở thích kỳ lạ của mình, đó là cô thích trêu chọc anh. Mỗi lần nhìn thấy Tống Thu Hàn không thể kiềm chế được mà mất bình tĩnh vì mình, cô lại thấy vui vẻ không từ nào có thể diễn tả nổi. Mà lúc này Tống Thu Hàn lại hơi bảo thủ, khiến cô càng muốn tấn công. Bàn tay của cô lạnh buốt vì cơn gió đêm trên núi lúc đầu hạ, lạnh và nóng khiến người ta không thể khống chế được: “Vậy em đừng nhé?”

Lâm Xuân Nhi từ từ dừng tay, Tống Thu Hàn lại thấy bất mãn, hôn cô rồi lẩm bẩm: “Đừng.” Hơi thở của anh mang theo mùi rượu thoang thoảng, Lâm Xuân Nhi hơi chệnh choáng say, đầu lưỡi chạm vào khóe môi anh, rồi bị anh ngậm vào trong miệng.

Một người đàn ông và một người phụ nữ khi ở trong trạng thái thân mật nhất rốt cuộc sẽ như thế nào? Có lẽ sẽ là không làm gì cả, xem phim cùng nhau, nghe một bài nhạc. Hoặc là giống như lúc này, đi khám phá niềm yêu thích của đối phương, hơi mạo hiểm và kíc h thích, nhưng cơ thể lại rất thích.

Cuối cùng Tống Thu Hàn cũng thích ứng được với sự mạnh dạn của Lâm Xuân Nhi, cảm kích sự tò mò của cô, cũng ngạc nhiên khi cô lại tích cực khám phá như thế, nụ hôn của anh trở nên mạnh bạo hơn. Ngoài kia người ta đã hát rất nhiều bài, bây giờ đang hát “Khi đó em hùng dũng hệt như ngọn núi, khi đó em có sự hăng hái như thủy triều dâng”. Anh giam cầm Lâm Xuân Nhi giữa anh và bức tường.

Mắt họ đã quen với bóng tối, có thể lờ mờ thấy được biểu cảm của đối phương, trong đôi mắt của Lâm Xuân Nhi toàn là sự tò mò và mời gọi.

Anh muốn đáp lại cô, muốn nhiều hơn những gì cô cho anh. Tống Thu Hàn cao lớn, khi anh quỳ một gối xuống dưới đất, đau đớn làm anh khẽ rên lên một tiếng, cuối cùng âm thanh biến mất, nhưng vẫn không đúng cách, thế là anh dứt khoát nâng Lâm Xuân Nhi lên.

Nhắm mắt lại là muôn vẻ, bóng tối khiến trí tưởng tượng của cô bay xa, Tống Thu Hàn lấy lòng cô, cướp sạch hơi thở của cô rồi lại cho cô một ít, cho cô một lần khó quên. Cô cũng không dám phát ra tiếng, đành phải cố nhịn, nắm chặt Tống Thu Hàn, cuối cùng cũng không biết lúc này là ngày nào năm nào.

Cuối cùng cô kéo Tống Thu Hàn lên rồi thủ thi vào tai anh: “Giống như đang yêu đương vụng trộm vậy.” Đây là tổng kết cho lần trải nghiệm này.

Tống Thu Hàn ôm chặt cô: “Đợi tới khi về đi.”

“Vậy lát nữa chúng ta có cần ra ngoài lần lượt không?” Lâm Xuân Nhi

cười nói.

“Anh cũng không có kinh nghiệm, hay là anh ra ngoài thăm dò trước nhé?” Tống Thu Hàn hơi xấu hổ.

“Ok, anh thăm dò đi rồi báo lại cho em!”

Lâm Xuân Nhi nhìn Tống Thu Hàn đi ra ngoài, hiển nhiên anh hơi căng thẳng, tay cầm tay nắm cửa một lúc, hít một hơi thật sâu rồi mới mở cửa đi ra. Cô muốn cười, nhưng nhớ đến tình cảnh của mình, cô nhanh chóng bịt miệng lại, lấy điện thoại ra đợi báo cáo của Tống Thu Hàn. Lúc đầu cô chỉ muốn trêu anh thôi, nhưng đến cuối cùng cô lại là người không muốn dừng lại.

“An toàn.” Tống Thu Hàn nhắn tin cho cô.

Đêm nay mọi người đều rất vui vẻ, lúc Lâm Xuân Nhi đi ra, ai nấy đều say hết. Ai cũng đỏ mặt, tùm tùm quanh đống lửa ca hát. Chị Lâm gọi Lâm Xuân Nhi: “Mau lại đây, em đi đâu vậy? Tìm em mãi đấy! Nhảy cùng đi!”

Câu nói này khiến Lâm Xuân Nhi nhớ lại chuyện bí mật vừa rồi giữa mình và Tống Thu Hàn. Cách một đống lửa họ lén lút nhìn nhau, rồi lại nhanh chóng rời mắt.

Mọi người chơi đến tận nửa đêm vẫn chưa xong, chuyển mấy cái lều đến bên đống lửa, ai cũng thò đầu ra khỏi lều nói chuyện với nhau.

Nói với nhau về những mục tiêu to lớn và những chuyện thể tục.

Mục tiêu to lớn mênh mông, còn chuyện thể tục thì cũng đủ máu cún. Lâm Xuân Nhi nghiêng đầu nghe những cuộc gặp gỡ của họ với những người kỳ lạ, cũng cảm nhận kết cục của họ, có lúc may mắn, có khi lại nức nở.

Điện thoại của cô reo lên, là tin nhắn được gửi từ một số máy lạ:

“Chào cô, anh ta đồng ý ly hôn rồi, cảnh sát cũng bắt được rất nhiều người.” Không có tên tuổi, còn gõ sai chính tả, nhưng Lâm Xuân Nhi biết cô ấy là ai. Cô rất vui vẻ, duỗi tay đưa điện thoại đến cho chị Lâm xem: “Chị xem này.”

“Tốt quá, như thế là đủ rồi.”

Lâm Xuân Nhi thật sự mừng thay người phụ nữ kia, cô nhắn tin cho cô ấy: “Nếu như cô bằng lòng, cô có thể đi đến thành phố lớn, tham gia một khóa huấn luyện kỹ năng là có thể bắt đầu làm việc rồi. Chỉ cần cô chịu cố gắng thì sẽ không quá tệ đâu. Nếu như cô có ý định đó, đợi cô làm xong thủ tục cô có thể liên lạc với tôi.” Trước đó cô làm những bài phỏng vấn kia, đã từng nghe nhiều câu chuyện như thế, cô cũng hiểu rõ được: Trốn thoát không hề dễ dàng, bắt đầu thì lại càng khó khăn. Họ cần giúp đỡ những người phụ nữ này nhiều hơn nữa.

Ý tưởng trong đầu Lâm Xuân Nhi lại càng hoàn thiện hơn, cô nói với chị Lâm: “Chúng ta không chỉ cung cấp cố vấn pháp luật mà còn có thể cung cấp cả cố vấn tâm lý, kỹ năng huấn luyện và định hướng nghề nghiệp.”

“Gói dịch vụ giúp đỡ người khác lấy lại chỗ đứng trong xã hội, rất tốt.” Chị Lâm cũng nghiêm túc suy nghĩ, sau đó nói: “Chị có thể liên hệ với một số nhà máy, công ty, giải quyết được vấn đề nghề nghiệp, rồi lại liên hệ với một số người khác, sử dụng tài nguyên và các mối quan hệ của mình, làm cho xong chuyện này.”

“Đợi em quay về, em sẽ liên hệ với cơ sở huấn luyện, xem xem họ có đồng ý tham gia vào kế hoạch của chúng ta không.”

Chị Lâm chỉ vào chú Trương: “Em bảo ông ấy gọi mấy cuộc điện thoại, nhiều năm trước ông ấy từng tung tin phốt về vấn đề quản lý trong trường dạy nghề đấy. Đến giờ mấy trường đó vẫn còn sợ ông ấy.”

Lâm Xuân Nhi bật cười: “Nghe cũng ổn đấy ạ.”

Cuối cùng màn đêm cũng im lặng trở lại, xung quanh dần xuất hiện những tiếng ngáy. Lâm Xuân Nhi không ngủ được, cô lại thò đầu ra khỏi lều ngắm bầu trời đầy sao. Đột nhiên cô nghĩ, nếu nửa đời sau cứ sống như thế này, hình như cũng tuyệt đấy chứ!

Chương 106

Ngày cuối cùng của chuyến hành trình từ thiện, họ đạp được bảy mươi sáu km.

Bốn giờ sáng đã lên đường, đi chốc lát đã thấy được ánh ban mai ngày mới, thấp sáng bầu trời đen sẫm, nuốt hết cả trăng sao.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Chuyến này họ gặp được ráng chiều lộng lẫy, cũng gặp được ánh ban mai sáng lạn, cả ngày thấy được núi sông đẹp đẽ.

Qua một lát nữa, đi qua thôn làng, gà trống gáy sáng, khói bếp lượn lờ, một ngày đã thực sự bắt đầu.

Đoàn người ngồi ở ven đường nghỉ ngơi dưỡng sức và ăn sáng. Tối qua Lâm Xuân Nhi ăn bậy nên đau bụng, bây giờ chỉ cầm một chén cháo trắng uống từ từ thôi. Chú Trương bê chén ngồi xuống bên cạnh cô: “Đã đỡ hơn chút nào chưa?”

“Đỡ hơn nhiều rồi ạ.”

“Vậy thì tốt.” Chú Trương bẻ chiếc bánh bao, nhìn thấy Tống Thu Hàn đang nói chuyện với Lương Thần, bèn hỏi Lâm Xuân Nhi: “Cháu có biết chuyện bạn trai cháu đánh cược không?”

“Dạ?”

“Chuyện cậu ấy đánh cược với công ty.”

“Biết một chút ạ, nói là áp ủ hai dự án rất lớn.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Cháu tin à?”

“Không ạ.” Lâm Xuân Nhi lắc đầu: “Nhưng anh ấy không nói cho cháu biết. Cháu hỏi bạn anh ấy nhưng không ai biết cả.”

“Vậy chú nói cho cháu biết nhé. Mục tiêu lợi nhuận trong vòng năm năm của cá nhân là mười tỷ, của nhóm là bốn trăm tỷ, đô la. Bảo là áp ủ hai dự án lớn cũng không sai, hai dự án đó là mục tiêu cá nhân của cậu ấy.”

Mục tiêu lợi nhuận cá nhân bốn mươi tỷ, Lâm Xuân Nhi suy nghĩ cẩn thận, rõ ràng đây không phải mục tiêu nhỏ: “Sao chú biết ạ?”

“Chú là ai chứ hả?” Chú Trương vỗ đầu cô: “Nói cho cùng, đàn ông đều là con bạc, chỉ là hình thức đánh cược không giống nhau thôi. Nghe nói là vì cậu ấy về nước, cũng không muốn từ bỏ mảnh đất sinh trưởng ở công ty đó nên mới đánh cược như vậy.”

“Ồ. Nếu thất bại thì sao ạ?”

“Vậy thì đơn giản thôi, nếu thất bại cậu ấy chỉ nhận lương cơ bản, còn tiền dự án, tiền thưởng, kể cả lợi nhuận năm năm sau đều giao hết cho công ty, cậu ấy cũng rút khỏi nghề đầu tư.” Chú Trương cười ra tiếng: “Không sao, lương cơ bản của cậu ấy cũng không thấp đâu, một năm có ít cũng được một triệu đô.”

Tống Thu Hàn rất giỏi.

Lâm Xuân Nhi nhìn về phía anh qua lớp sương mù sáng sớm. Con người anh nhìn thì chẳng chặc, nhưng cũng là một con sói, tính sói đã tiềm tàng trong máu của anh rồi. Cô định bước tới hỏi anh, nhưng

đi mấy bước lại dừng. Hỏi anh có lợi ích gì chứ? Có cách giải quyết không? Chỉ thương hại anh thôi sao? Thế thì không còn ý nghĩa gì nữa.

Cô quyết định chỉ trong nháy mắt, nhất quán với phong cách của cô, cực kỳ quyết đoán.

Cô xoay người quay lại ngồi cạnh chú Trương, hỏi thẳng: “Trước kia chú nói năm nay sẽ đi đầu tư, kiếm nhiều tiền, nuôi thêm nhiều trẻ em, chú còn ý định đó không?”

Chú Trương cười to: “Có chứ. Cháu cũng khá lắm, cứ im im mãi, giờ nghe nói bạn trai gặp nạn nên liền tranh thủ cơ hội à?”

Mặt Lâm Xuân Nhi đỏ ửng: “Tại các chú luôn nói không muốn bị tư bản thao túng mà.”

“Không bị tư bản thao túng vẫn tốt hơn.”

“Đừng mà, thao túng chút đi, cháu chỉ có một anh bạn trai thôi đấy.” Lâm Xuân Nhi nghĩ thêm rồi nói: “Có thể giả vờ như cháu không biết chuyện điều kiện đánh cược của anh ấy không chút?”

“Có thể chứ.” Trước đây chú Trương không thích tư bản. Ông ấy làm tổng biên tập nội dung của một công ty hàng đầu trong nước, ngày nào cũng ngâm mình trong tư bản. Có nhiều khi, tư bản rót tiền vào, bộ phận nội dung sẽ không có quyền lên tiếng nữa. Ông ấy rất có khí phách, nghỉ hưu sớm cũng vì điều này. Ông ấy kéo Lâm Xuân Nhi đi lập nghiệp, nhưng mấy năm nay luôn giữ vững ước nguyện làm nội dung như ban đầu. Ông ấy thay đổi suy nghĩ từ khi nào chứ? Ông ấy đến viện mồ côi, thấy ở đó có rất nhiều trẻ em, những ánh mắt vô cùng đáng thương, chính những ánh mắt đó đã đánh bại ông ấy. Có lẽ, có nhiều tiền hơn thì có thể làm nhiều chuyện hơn. Trời cao rủ lòng thương xót ông ấy, bạn trai của Lâm Xuân Nhi lại là một nhà đầu tư, ông ấy đã hỏi thăm nhiều mặt về độ chuyên nghiệp và nhân phẩm của anh, nên muốn hợp tác.

“Vậy được ạ.” Lâm Xuân Nhi cười với chú Trương. Lúc đầu chú Trương nói với cô rằng chú ấy muốn đầu tư, cô còn nghiêm túc cân nhắc. Cô muốn nói chuyện với người đứng đầu tổ chức, mà trùng hợp Tống Thu Hàn lại chính là người đứng đầu, nhưng khi đó họ đã chia tay, nên cô không thể đi tìm anh. Thế là cô đi tìm hiểu về những tổ chức khác, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được tổ chức thích hợp. Cuộc đánh cược của Tống Thu Hàn coi như là chất xúc tác.

Lâm Xuân Nhi cố ý đạp xe chậm lại, đi bên cạnh Tống Thu Hàn. Qua năm lần bảy lượt chần chừ, rốt cuộc anh không nhịn được mà hỏi cô: “Em làm gì đấy?”

Lâm Xuân Nhi cười khi khi: “Tống Thu Hàn, em hỏi anh, hôm nay là ngày đạp xe cuối cùng, anh có thích không?”

“Đương nhiên.”

“Lần sau còn tới nữa không?”

“Tới chứ.”

“Anh thích điểm nào nhất?” Lâm Xuân Nhi hỏi anh.

“Độ hot của dự án này.” Tống Thu Hàn trả lời.

Nghi thức kết thúc của họ được tổ chức ở trường tiểu học cuối cùng của chuyến đi, còn là khi học sinh tan học. Trên sân thể dục, dưới bóng hoàng hôn, những người khỏe khoắn bố trí sân khấu, những người còn lại tụm năm tụm ba ngồi một chỗ.

Đột nhiên trong lòng có ngàn vạn lời muốn nói nhưng đều không nói ra được. Bọn họ nhìn nhau, rồi lại dỗi mắt trông về phía ra, không hề có ý khoe khoang chính mình, chỉ cảm thấy dù gì mình cũng đã làm được một việc tốt.

Cơn gió đầu hè thổi lay cỏ xanh khắp sườn núi, nắng chiều dần tắt nơi chân trời, có con chim nhỏ lướt qua ống kính. Không có video tuyên truyền, chỉ có nhạc nền nhẹ nhàng pha loãng sự vắng đực của thế gian. Lúc này, mọi người đều rất gần với sự tinh khiết.

Một cư dân mạng cầu nguyện với ánh nắng chiều. Cô ấy nói: “Cầu mong mẹ ở trên thiên đường tốt đẹp, con cũng sẽ sống tốt.”

Sau đó bắt đầu có vô số lời cầu nguyện, mọi người ngồi trước màn ảnh lớn, yên lặng xem những nguyện vọng đó, những nguyện vọng mộc mạc.

“Tôi hy vọng năm nay có thể tự thuê một căn một phòng ngủ một phòng khách, có nước nóng hai tư giờ, cuối tuần mời bạn bè tới chơi.”

“Tôi hy vọng anh ấy kết hôn hạnh phúc, người thực sự từng được yêu sẽ không ghi hận.”

“Tôi hy vọng người thân sống lâu trăm tuổi.”

“Chúc tôi ngày mai phẫu thuật thuận lợi, nếu không thành công, hy vọng mẹ không đau lòng.”

“Ngày mai tôi sẽ đi đăng ký kết hôn! Chúc chúng tôi răng long đầu bạc!”

Những người làm xong đều ngồi xuống, mọi người nhìn màn ảnh, không nói gì nữa. Sống ở trên đời, sinh lão bệnh tử đều là ý trời vô thường, hợp rồi tan đủ mọi trạng thái, giàu nghèo yêu hận luân phiên thay nhau, cuối cùng, chân tướng đều hiện trên màn ảnh. Mỗi một nguyện vọng nho nhỏ đều xây nên cuộc sống bình thường, dù có bình thường thì cũng là cuộc sống tự mình cảm nhận.

Bọn họ đều rưng rưng nước mắt.

Không nói được lí do.

Mấy mươi nghìn điều cầu nguyện, kéo dài đến khi trăng sao đã lên trời. Sau đó, đột nhiên một khoản tiền khổng lồ, mười triệu, được chuyển vào tài khoản quyên góp, ghi nội dung: Vạn vật trong trời đất, vừa có hồn lại vừa xinh đẹp. Đó là lời tuyên truyền được nhóm Lâm Xuân Nhi ghi lên.

Mọi người nhìn thấy đều vui mừng. Một người Cáp Ngô Lạc xông về phía Tống Thu Hàn, hoan hô tung anh lên trời. Tiếng cười xen lẫn với nước mắt, họ cùng nhau thấp sáng bầu trời đêm.

Lúc này Tống Thu Hàn đã được chữa lành hoàn toàn.

Bỗng chốc, anh được trở về tuổi thiếu niên, độ tuổi mà anh tươi sáng nhất, trong lòng không có sương mù bao phủ, sáng lạn như ánh mặt trời, hạnh phúc, đơn thuần.

Có lẽ đây là một hành trình chữa lành.

Tống Thu Hàn nước mắt lưng tròng, Lâm Xuân Nhi dùng toàn bộ sự chân thành của mình để hoàn toàn chữa lành cho anh, cũng dẫn anh đi đến bến bờ tươi sáng hơn.

Lâm Xuân Nhi mỉm cười đứng bên cạnh, nhìn họ tung bồng. Nghi thức kết thúc không có dấu hiệu dẫn tới một trận chè chén say sưa, tiếng cười đùa huyên náo, tiếng hoan hô của họ vang khắp núi đồi, lời cầu nguyện trên màn ảnh thì vẫn tiếp tục. Thế giới online và offline được kết nối một cách lạ kỳ, trong tối nay, mọi người đều trở về trạng thái lúc mới chào đời, không biết làm chuyện ác, chỉ có lòng lương thiện đơn thuần.

Nói gì đi chứ?

Đột nhiên có người đề nghị, dù gì cũng là một nghi thức, vẫn nên nói gì đó. Mọi người đều nhìn đại ca là chú Trương. Ông ấy lại lắc đầu,

chỉ vào Lâm Xuân Nhi: “Cháu nói đi, cháu là quản lý mà.”

Ông kính cũng quay qua Lâm Xuân Nhi, lần đầu tiên được ánh sáng sân khấu chiếu vào, cô cầm mic, quay đầu nhìn qua những bình luận cầu nguyện vẫn đang không ngừng nhảy lên trên màn hình: “Tài khoản quyên góp vẫn mở thêm bảy ngày, số tiền quyên góp sẽ được công bố liên tục, tính đến nay đã quyên được ba mươi hai triệu hai trăm hai bốn nghìn tệ. Chúng tôi sẽ hợp tác với các tổ chức từ thiện khác, cũng sẽ tiếp tục giúp đỡ nhiều người hơn nữa.” Điều nên nói đã nói xong, cô dừng lại, nước mắt trong mắt lấp lánh như sao trời: “Chúng tôi rất bất ngờ, ở ngày cuối cùng của hoạt động này, thấy được những lời cầu nguyện vừa giản dị vừa ấm áp của thật nhiều người. Có lẽ trong cuộc sống sẽ có lúc đau khổ, thậm chí cảm thấy không sống nổi nữa, nhưng nghĩ đến giây phút này, sao trên trời lấp lánh, cũng xem như một ngày đặc biệt. Cầu mong hôm nay mọi người có thể gặp được người mình muốn gặp, nói những câu bình dị. Chúc cho mọi người đều khỏe mạnh, nếu chẳng may có bệnh, cũng mong mọi người sẽ kiên cường. Cầu chúc những người thân đã khuất của mọi người đều biến thành sao, thành trăng, thành mây trên trời, mãi mãi bảo vệ sự yên lòng bên trong mọi người. Mong rằng những con người bình thường như chúng ta đều mãi mãi hạnh phúc.”

Đời này chỉ sống thôi là không đủ.

Gió đêm che đi tiếng khóc sụi sụi, nước mắt cũng khô rất nhanh.

Đêm nay lại là một đêm đầy sao, mọi người dựa vào nhau, cùng ngắm sao trời. Càng ngày càng nhiều người tham gia vào màn cầu nguyện long trọng này, những nguyện vọng đó quá cảm động. Lâm Xuân Nhi không kìm được nước mắt, khi một ngôi sao băng bay qua, cô thầm cầu nguyện:

Mẹ ơi, con nhớ mẹ.

Ba ơi, con nhớ ba.

Bà nội ơi, cháu nhớ bà.

Mẹ ơi, con đã hẹn hò với cậu thiếu niên đó rồi.

Chúng con đều phải chịu rất nhiều tổn thương, có cái thì chữa được, có cái thì không.

Lâm Xuân Nhi vùi đầu vào lòng Tống Thu Hàn, nước mắt làm ướt vạt áo anh, ấm nóng. Cũng may tối nay có anh ở bên em, trái tim lỗ chỗ của em cũng đã được chữa lành.

“Tống Thu Hàn, cảm ơn anh.”

Lâm Xuân Nhi muốn nói rất nhiều. Sau khi trưởng thành, Tống Thu Hàn không còn lạnh lùng như hồi thiếu niên nữa, anh là một làn gió ấm thổi qua lòng cô. Anh không còn điên cuồng nữa, cũng không còn nhiệt huyết nữa, nhưng anh chính là anh. Lâm Xuân Nhi cảm kích anh như vậy.

Có người chơi đàn ghi ta, hát lên:

Mẹ ơi, con yêu mẹ.

Mẹ ơi, con cũng yêu cô ấy, yêu cô ấy điên cuồng như ca hát.

Mẹ ơi, khi mẹ quay lại, thế giới này sẽ đẹp hơn chứ?

Chúc mẹ ngủ ngon đêm nay.

...

Kiều Hạng Văn đã khóc.

Ngoài đời, anh ta rất ít khóc, nhưng tối nay anh ta đã khóc. Lâm Xuân Nhi nói nếu bạn đang bị bệnh, mong bạn hãy kiên cường, cầu mong

ông trời bảo vệ sự bình yên trong lòng bạn. Anh ta ngồi đó, tất cả mọi thứ như chạy qua trước mắt.

Anh ta đã cô độc rất nhiều năm rồi, giống như một linh hồn cô độc du đãng trên thế gian, ánh mắt không có bóng hình, không có độ ấm. Lạnh như băng, như sắp hấp hối, đã gần đất xa trời.

Khi họ nâng bổng Tống Thu Hàn lên hoan hô, sự hạnh phúc sâu sắc đó đã chui sâu vào tim anh ta, trái tim nặng nề của anh ta như nắng hạn gặp mưa rào. Nhiều người sôi nổi như thế, có lẽ anh ta cũng có thể làm được.

Anh ta cầm điện thoại gọi cho Vương Cảnh: “Giúp tôi làm một chuyện.”

“Cậu nói đi.” Vương Cảnh đang điều trị phục hồi chức năng, thở hồng hộc. Nghe Kiều Hận Văn nói, cô ấy yên lặng một lúc, vứt công cụ qua một bên, đứng tựa vào tường: “Cậu chắc chắn chứ?”

“Tôi chắc chắn.”

“Được.” Mắt Vương Cảnh lập tức ngấn lệ, không nói rõ được là tại sao, dù sao màn kịch nào cũng có hồi kết, cuộc vui nào cũng sẽ tàn thôi. Cô ấy đã nghĩ thông rồi, không sao cả.

“Hy vọng chị giữ bí mật giúp tôi.”

“Tôi biết rồi.” Vương Cảnh cầm khăn lông phủ lên mắt: “Kiều Hận Văn, những lời hôm trước cậu nói với tôi khiến tôi rất hận cậu. Cả đời này tôi cũng không thể nào nói lời độc ác với cậu được, nhưng tôi đã nói dối rất nhiều. Có điều, tôi yêu cậu, câu này là thật.”

“Tôi biết.” Kiều Hận Văn cúp điện thoại.

Wang Jing bật khóc đau đớn.

Có lúc cô ấy cảm thấy mình giống như một nhân vật phụ không quan trọng, bị cuốn vào một vở kịch lớn, nhưng từ đầu đến cuối đều không liên quan đến cô ấy, đã thế còn chẳng được mấy cảnh. Nhưng cô ấy lại tình nguyện. Cô ấy đi theo bên cạnh Kiều Hận Văn, người khác thấy cô ấy là một nữ trung hào kiệt một mình chiếm một mảnh trời, quơ tay một cái là mấy trăm ngàn vạn, đào tạo ra nhiều diễn viên mới, thậm chí có người nói cô ấy là mẹ đỡ đầu. Thế nhưng thân phận mà cô ấy thích nhất chính là quản lý, là bạn tốt của Kiều Hận Văn. Chỉ có mình cô ấy biết, tất cả là vì cô ấy yêu anh ta, yêu một cách hèn mọn.

Cô ấy khóc rất lâu, đến khi nước mắt sắp cạn, mới thở dài mấy hơi, chậm rãi đứng thẳng lên. Cô ấy vẫn phải làm điều trị phục hồi chức năng, vẫn phải sống, nếu không sẽ lại bị Kiều Hận Văn xem thường. Điều Vương Cẩn sợ nhất chính là bị Kiều Hận Văn xem thường. Khi anh ta lạnh lùng nhìn người khác làm chuyện điên rồ, khóe miệng anh ta hơi nhếch lên, rồi lắc đầu nói câu “thật ngu xuẩn”. Vương Cẩn không phải kẻ ngốc, ít nhất những năm qua, cô ấy đã cố gắng duy trì hình tượng một tinh anh, chỉ vì không muốn nghe Kiều Hận Văn nói với mình câu đó:

Thật ngu xuẩn.

...

Lời tác giả:

Lời bài hát trong chương này được trích từ bài “Thế giới này sẽ đẹp hơn chứ” – Lý Chí.

Mẹ ơi, họ bỏ con rồi, họ bỏ con như ca hát.

Mẹ ơi, con yêu mẹ xiết bao, những lúc hát ca con đều yêu mẹ.

Nhưng những cảm xúc mãnh liệt ấy lại tra tấn con trong đêm trường không ngủ.

Người cha đã mất của con dõi nhìn mẹ trong những đêm không trăng.

Mẹ ơi, liệu con có bung nở khi hạ đến, như nhan sắc mẹ ngày xưa?

Mẹ ơi, nỗi mất mát này liệu có dài lâu, thế giới này sẽ đẹp hơn chứ?

Quên đi mấy nỗi tủi hờn thềm kín, khi ngoảnh đầu nhìn lại đã đánh mất chính mình.

Cơ thể đang già đi của con đã bắt đầu chết mòn tự lúc nào.

Mẹ ơi, con yêu mẹ.

Mẹ ơi, ngờ đâu con lại yêu cô ấy, yêu cô ấy như hát ca.

Mẹ ơi, khi mẹ ngoảnh nhìn lại, thế giới này sẽ đẹp hơn chứ?

Chương 107

Chuyến hành trình đã kết thúc.

Đoàn người nhiệt huyết giờ đây lại phải cách xa. Họ ôm nhau ở sân bay, chúc nhau một tiếng bình an rồi chia ly. Ai nấy cũng đều có chút nuối tiếc, một năm mới gặp một lần, rất nhiều người đã lớn tuổi rồi, sau này có khi sẽ không gặp được nữa.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Chú Trương sẽ tới New Zealand nên phải bay tới Bắc Kinh chuyển máy bay, còn có thể đi cùng Lâm Xuân Nhi và Tống Thu Hàn một đoạn. Ba người họ ngồi trong phòng chờ, nhìn vẻ nhếch nhác của đối phương, đều không nhận được mà bật cười. Người nhếch nhác nhất chính là Lâm Xuân Nhi, dù có che chắn tốt hơn cũng vẫn bị gió Tây Bắc làm cho đen da, thật giống mùa hè năm ngoái hai người lần đầu gặp lại.

“Nếu như về mà không trắng lại được thì cháu cứ dùng cái mặt đen này mà sống đi, dù sao cháu cũng có bạn trai rồi.” Chú Trương chọc cô.

Cô lấy gương ra xem trước xem sau, thần thái phấn chấn: “Dù đen hơn thì vẫn là một người đẹp!” Cô khen mình không hề khiêm tốn chút nào. Tống Thu Hàn liếc cô, muốn chọc cô đôi câu, nhưng lại lo cô nóng lòng tự chứng minh bản thân mà làm ra chuyện gì đó thiếu suy nghĩ, chỉ đành phải nhin lại.

Chú Trương lại cười to, cười xong mới nói chuyện đứng đắn. Ông ấy

nói với Tống Thu Hàn: “Công ty chú định đầu tư, công ty cháu có hứng thú không?”

“Không phải chú không thích bị tư bản chi phối à?” Tống Thu Hàn từng hỏi Lâm Xuân Nhi tại sao không xúc tiến đầu tư, cô đã nói lý do này.

“Còn phải xem tư bản là ai nữa chứ. Nếu như là cháu thì chú yên tâm.” Chú Trương lấy một tập tài liệu trong vali ra đưa cho Tống Thu Hàn: “Thời gian trước chú đã đi xử lý chuyện này rồi. Chắc cháu không biết, chú không có con, tất cả con cái đều là nhận nuôi. Chú muốn lấy danh nghĩa người khác thành lập một viện mồ côi kiểu mới, cần một khoản tiền lớn.”

Tống Thu Hàn cầm xấp tài liệu xem xét cẩn thận, chú Trương đã có ý tưởng, mô hình viện mồ côi mới của ông ấy lựa chọn kiểu quản lý tinh vi, tiến hành phân cấp để hướng dẫn về đào tạo trẻ em, cũng áp dụng nhiều quan điểm giáo dục tân tiến. Tống Thu Hàn hơi xúc động. Một lần nữa, anh thấy được tình người tốt đẹp. Chú Trương là văn nhân, hễ mở miệng là chữ tục, nhưng nhắc bút lên lại phong lưu không ai bằng. Người khác nói ông ấy là một người thanh cao th ô t ục, ông ấy lại không muốn, lắc đầu nói: “Thôi, tôi chỉ là kẻ th ô t ục thôi.” Một người như thế, nhưng trong lòng lại chứa chúng sinh vạn vật, không gì có thể đẹp hơn tấm lòng này.

“Nếu như các chú tin tưởng cháu...” Tống Thu Hàn nhìn chú Trương và Lâm Xuân Nhi: “Cháu sẽ cho người liên hệ.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Tốt hơn hết người quản lý dự án nên là cháu.” Chú Trương lấy lại tài liệu: “Cho dù xúc tiến đầu tư, bên chú cũng không hy vọng sẽ bị tư bản chi phối nội dung. Cháu biết lắng nghe, lại tinh táo, không tư lợi, phía chú tin được.”

“Được ạ, bao giờ về cháu sẽ trao đổi lại, nhưng vẫn phải thẩm định

dự án.” Tống Thu Hàn công tư phân minh, dù âm thầm kính phục nhưng vẫn phải đi theo quy trình.

“Chú không quan tâm chuyện thẩm định. Công ty cũng do Lâm Xuân Nhi quản lý, chuyện sau này hai đứa trao đổi đi. Khi nào bàn đến cơ cấu cổ phần thì thông báo cho chú là được.” Chú Trương quyết tâm muốn ngồi chỉ tay năm ngón, lúc này bèn nhún vai xòe tay, tỏ thái độ hết sức rõ ràng. Lâm Xuân Nhi ở bên cạnh bị ông ấy làm cho vừa tức vừa cười, hậm hực bảo: “Lâm Xuân Nhi cũng mặc kệ, Lâm Xuân Nhi muốn từ chức.”

“Từ chức rồi cháu cạp đất mà ăn à?” Chú Trương chọc cô.

“Bạn trai cháu nuôi.” Lâm Xuân Nhi cũng học cái kiểu nhún vai xòe tay như chú Trương: “Dù sao bạn trai cháu cũng nói rồi, sẽ không để cháu chết đói. Đúng không?” Cô nghiêng đầu hỏi Tống Thu Hàn.

“Đúng.” Tống Thu Hàn nghiêm túc gật đầu.

Chú Trương cũng khịt mũi một cái, cả ba người cùng cười phá lên. Chú Trương cũng đã suy nghĩ rất lâu, chuyện này để ông ấy nói là thích hợp nhất, Lâm Xuân Nhi mà nói, Tống Thu Hàn sẽ hỏi rõ ràng, hỏi tới cuối cùng có thể sẽ nghi ngờ Lâm Xuân Nhi muốn giúp cậu ấy thắng cược. Đàn ông mà, dù thế nào cũng cần mặt mũi, sẽ không chấp nhận được chuyện này. Ông ấy nói ra thì sẽ tránh được chuyện đó.

Nhưng Tống Thu Hàn cũng không ngốc. Theo như tình hình công ty của Lâm Xuân Nhi, nếu cô muốn tìm nhà đầu tư, không biết sẽ có bao nhiêu công ty liều mình xông lên. Rõ ràng đây là một miếng thịt béo bở. Họ tới tìm anh thì tám mươi phần trăm là do nể mặt Lâm Xuân Nhi.

Nhưng anh cũng không nói gì cả. Nếu họ muốn xúc tiến đầu tư, Thịnh Thông là lựa chọn thích hợp nhất, hơn nữa lại còn qua tay anh, có thể giúp họ bớt phải đi đường vòng. Theo cách nói của Trần

Hiếu Âu thì mục đích của hợp tác là hai bên cùng có lợi. Tống Thu Hàn rất tự tin, anh tin vào ánh mắt và năng lực đầu tư của mình, cũng tin vào siêu năng lực của Lâm Xuân Nhi, dự án này sẽ thành một dự án siêu lợi nhuận.

“Khi nào sẽ thẩm định?” Đột nhiên Lâm Xuân Nhi hỏi Tống Thu Hàn.

“Em cần bao lâu để chuẩn bị tài liệu?”

“Giờ em đã có sẵn một ít rồi, em cần chỉnh lý lại, sau năm ngày là được.”

“Thế anh sắp xếp vào ngày thứ sáu nhé?”

“Được.”

...

Máy bay hạ cánh.

Chú Trương chuẩn bị đổi chuyến bay. Cả đời này ông ấy phiêu bạt trời Nam đất Bắc giống như một thân lục bình không có gốc, nhưng bây giờ cũng muốn quay về rồi, bị lý tưởng cá nhân mờ mịt kia làm cho dao động.

Trước khi chia tay, chú Trương nói: “Chú xử lý xong chuyện ở New Zealand sẽ quay về chọn địa điểm thành lập viện phúc lợi, đến lúc đó sẽ bàn xem nên lấy danh nghĩa cá nhân chú để làm hay là lấy danh nghĩa tổ chức từ thiện. Tóm lại, bây giờ chỉ có chuyện như thế thôi, chuyện xúc tiến đầu tư sẽ giao cho cháu. Chú biết cháu không thích những chuyện tạm bợ này, nhưng cháu còn trẻ, tạm bợ thêm vài năm đi!”

Lâm Xuân Nhi khá lưu luyến, nhưng vẫn mở lời đuổi ông ấy đi: “Chú đi nhanh lên, sao càng lớn tuổi lại càng nói nhiều thế?”

“Rồi, chê phiền chứ gì.” Chú Trương quay đầu ôm Tống Thu Hàn: “Hẹn gặp lại nhé.”

“Hẹn gặp lại chú ạ.”

Chú Trương đi rồi, bóng lưng giống như một người anh hùng cô đơn, bi hùng giống như mây và trăng cách nhau tám ngàn dặm đường, xa xôi vắng vẻ. Tống Thu Hàn nhìn bóng lưng ông ấy, suy nghĩ hồi lâu. Có những người sinh ra đã mang sắc thái chủ nghĩa anh hùng, ví dụ như chú Trương và Lâm Xuân Nhi. Có những người lại không ngừng nâng cao năng lực bản thân, ví dụ như anh. Bất kể là sớm hay muộn, tóm lại luôn hướng tới điều tốt đẹp.

Chỉ chốc lát, mùi mỷ ngày nào nhiệt đã yên lặng lại.

Lâm Xuân Nhi và Tống Thu Hàn nhìn nhau, bỗng không thể nào thích ứng được. Mùi mỷ ngày đã qua giống như một giấc mơ rực lửa, bây giờ tỉnh lại, giống như rơi xuống phạm trần, phải bận rộn kiếm sống.

Hai người nhìn nhau cười. “Anh định đi đâu?” Lâm Xuân Nhi hỏi.

“Công ty.” Tống Thu Hàn bất đắc dĩ nhún vai. Hôm nay anh đã hẹn Trần Hiểu Âu đi kiểm tra hàng tồn, hàng tồn chính là bộ phận quan trọng để anh thắng cược. Dạo trước anh đã họp với mười mấy công ty đầu tư tốp đầu về chiến lược năm năm, giờ phải tiến hành đánh giá lại lần nữa. Có khoảng bốn mươi phần trăm trong số vốn lớn cần phải nâng cấp và chỉ đạo, cuối cùng mới tới phần hàng tồn, giữ hay bỏ thì cần phải đánh giá đã. Trước khi đặt cược, anh đã tính toán chính xác. Nhưng thị trường luôn thay đổi, không chỉ dựa vào thực lực được, có lúc vẫn phải xem ý trời. Lâm Xuân Nhi chính là ý trời của anh. “Em thì sao? Anh đưa em về nhà nhé?”

“Không, đưa em về công ty đi. Em phải làm đề án xúc tiến đầu tư nữa, dù gì cũng không thể mất mặt với đồng nghiệp của anh, đúng không?” Lâm Xuân Nhi cười nói.

Tống Thu Hàn cốc đầu cô: “Nói bậy bạ gì đó!”

Lâm Xuân Nhi cũng không nói bậy bạ. Trước kia cô làm đề án chỉ đại diện cho bản thân mình thôi, nhưng lần này làm lại có thêm một thân phận nữa, chính là bạn gái của Tống Thu Hàn. Cô không muốn đồng nghiệp của anh cảm thấy mình đi cửa sau, dù gì cũng phải đưa ra nội dung thuyết phục, nếu không cô sẽ không yên lòng.

Đến công ty, Lâm Xuân Nhi kéo Tiểu Hỷ, Nhị Thiến và những nhân viên nòng cốt khác vào phòng họp, tuyên bố công ty sẽ hoạch định đầu tư, và đối tác của công ty họ chính là Thịnh Thông. Thấy mọi người ngạc nhiên, Lâm Xuân Nhi quơ tay: “Sao nào? Chúng ta không thể kiếm nhiều tiền à?”

“Được chứ ạ.” Tiểu Hỷ cười he he: “Tại bỗng chốc em không dám tin chúng ta lại may mắn lấy được cổ phiếu gốc thôi.”

“Mới đó đã đòi cổ phiếu gốc rồi, viết kế hoạch đầu tư trước đi!” Lâm Xuân Nhi ném viên kẹo về phía anh ta: “Mọi người thảo luận kế hoạch cơ bản trước cho tôi xem đã, xác định vị trí của công ty trên thị trường, ưu thế cạnh tranh, đặc điểm sản phẩm, tham khảo nội dung đầu tư ra thành phẩm, số liệu phải chi tiết. Dùng đồ thị thể hiện báo cáo tài chính của công ty từ khi thành lập tới nay, kê khai rõ ràng lai lịch của nhân viên nòng cốt cùng với tài sản ảo của công ty.” Lâm Xuân Nhi nói sơ qua ý tưởng của mình rồi nhìn mọi người: “Tôi biết tin này khá đột ngột, nhưng quả thực rất lâu trước kia, bên phía Liên Sang đã liên hệ với chúng ta về vấn đề này rồi. Có điều, đầu tư và bị đầu tư là hai hướng lựa chọn trái ngược, những ngân hàng và nhà đầu tư bình thường không lọt được vào mắt mấy lão thần tiên công ty chúng ta. Vậy nên mới không báo trước cho mọi người.”

“Thế nhà đầu tư nào đã lọt vào mắt lão thần tiên đấy ạ?” Nhị Thiến cười hì hì hỏi.

Lâm Xuân Nhi khẽ háng giọng: “Tống Thu Hàn của Thịnh Thông.”

“Ồ.” Tiểu Hỷ “ồ” một tiếng, mọi người cùng nhau bật cười. Lâm Xuân Nhi làm bộ trờng mắt: “Còn không đi làm đi à?” Sau đó cô níu Tiểu Hỷ lại: “Gửi phim của Viên Như và Kiều Hạng Văn cho chị xem.”

“Dạ.”

Lúc ở bên ngoài, Lâm Xuân Nhi không nghiêm túc xem phim ngắn của Viên Như, cuối cùng bây giờ mới có thể yên tĩnh để xem. Bộ phim này có phong cách điện ảnh tiên phong, góc quay, ngôn ngữ vô cùng giản dị, cách diễn của diễn viên rất tự nhiên, kịch bản lại sâu sắc. Những yếu tố này hợp lại, hình thành phong cách khác biệt, Viên Như quá thích hợp với cách diễn này. Diễn xuất của cô ấy nhấn nhạ khắc chế, cực kì giống Kiều Hạng Văn thời đỉnh cao. Thế nên kĩ năng diễn tốt có thể kéo kĩ năng diễn của người khác tốt lên, Lâm Xuân Nhi nghĩ.

Cô dùng bút viết ý tưởng ra quyển sổ, các kênh chiếu phim ngắn, kế hoạch thu hồi số liệu, cùng với khả năng đưa đi dự thi. Kiều Hạng Văn gọi điện thoại tới cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

“Về rồi à?” Anh ta hỏi bằng giọng hời hợt.

“Mới tới công ty.”

“Qua chỗ tôi một lát đi.”

“Hả?”

“Tới nhà tôi gặp tôi.” Kiều Hạng Văn nói lấp lửng rồi cúp điện thoại, Lâm Xuân Nhi nghe ra giọng anh ta không tốt. Cô cau mày, do dự không biết có nên đi hay không. Nhớ tới cuộc điện thoại Vương Cẩn gọi cho mình, cuối cùng vẫn quyết định đi một chuyến, dẫn theo Nhị Thiến và Tiểu Hỷ.

Người mở cửa cho họ là Tiêu Khả, trợ lý của Viên Như. Lâm Xuân

Nhi hơi bất ngờ, Nhị Thiên khẽ giọng nói: “Có một hôm em đã nhận tin trong nhóm là Joe đổi người rồi, chị còn trả lời là biết rồi mà.”

Tin nhắn quá nhiều, khó tránh khỏi bỏ lỡ một hai tin. Lâm Xuân Nhi gật đầu: “Không sao, không quan trọng.”

Kiều Hạng Văn đứng trước cửa sổ, bên ngoài rất nóng, anh ta còn mặc áo dài tay, nghe tiếng Lâm Xuân Nhi đi vào thì quay đầu lại. Hôm nay Lâm Xuân Nhi mặc một bộ váy polo, đi đôi giày trắng, cột tóc đuôi ngựa, trông giống như một sinh viên mang đầy hơi thở thanh xuân, chỉ là gương mặt đã đen sạm đi.

“Cô đi theo tôi.” Anh ta chỉ vào Lâm Xuân Nhi rồi xoay người đi tới thư phòng ở tầng một. Lâm Xuân Nhi đi theo anh ta, thuận tay ấn mở bút thu âm trong túi xách.

Vào phòng, cô vẫn đứng ở cửa, Kiều Hạng Văn đứng trước cửa sổ, quay lưng về phía ánh sáng, không nhìn rõ được nét mặt, nhưng lại cho người ta cảm giác lạnh lẽo, tư thế đứng còn lộ ra vẻ tức giận. Lâm Xuân Nhi không biết mình đã chọc giận anh ta lúc nào, giằng co một phút, cuối cùng cô cũng đi lên trước, cất tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng: “Cảm ơn anh đã quyên góp ba triệu tệ. Hành động cao đẹp của anh đã kéo theo rất nhiều người đến với sự nghiệp làm từ thiện. Chúng tôi định tổ chức một bữa tiệc cảm ơn, mời anh tới tham gia.”

Kiều Hạng Văn châm một điếu thuốc, lúc cúi đầu ngậm khói, cảm anh ta hơi nhếch lên, mang theo sự nguy hiểm chí mạng. Anh ta im thin thít, Lâm Xuân Nhi cũng không nói gì nữa, yên lặng đứng ở đó. Mãi đến khi anh ta hút xong điếu thuốc đó thì mới mở miệng nói chuyện, nhưng lại nói chuyện không quan trọng: “Nói về chuyện cô dám làm việc nghĩa đi.” Điều mà Lâm Xuân Nhi cho rằng không quan trọng, nhưng lại khiến Kiều Hạng Văn tức giận rất lâu.

“Ừm... Hôm đó vô tình thấy một cô gái bị bắt, nhóm chúng tôi đi lên cứu.”

“Cả nhóm hay mình cô?” Kiều Hận Văn cắt lời cô.

“... Ban đầu có mình tôi thôi.” Lâm Xuân Nhi giống như học sinh tiểu học làm sai, chờ bị thầy cô dạy dỗ. Cũng không biết tại sao, nghe Kiều Hận Văn hỏi như vậy, cô lại cảm thấy chột dạ.

Kiều Hận Văn gật đầu: “Ừ, cô cũng biết là tự mình cơ đấy.” Giọng anh ta bình tĩnh không chút gợn sóng, nhưng một giây sau anh ta lại buông quyển sách buộc chỉ vừa dày vừa nặng trên tay xuống. “Bộp” một tiếng, âm thanh rất lớn, âm thanh kia cũng đại diện cho cơn giận của anh ta: “Mẹ kiếp, cô không biết là nguy hiểm chết người à?”

Chương 108

Tiểu Hỷ ở bên ngoài nghe tiếng thì nhìn vào trong, nhưng lại bị Tiêu Khả ngăn lại: “Yên tâm đi, không sao đâu.”

“Không được!” Tiểu Hỷ biết Kiều Hận Văn là hạng người nào, anh ta lo chị Xuân Nhi sẽ bị Kiều Hận Văn ăn tươi nuốt sống.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lâm Xuân Nhi nghe tiếng động bên ngoài thì lớn tiếng nói: “Không sao đâu, Tiểu Hỷ.”

Nhưng quả thực, cô đã bị sự kích động của Kiều Hận Văn dọa sợ. Cô không biết rốt cuộc anh ta giận cái gì. Cô giúp người khác không hề sai, còn quan hệ giữa cô và anh ta lại chưa thân tới mức anh ta phải lo lắng cho sự an toàn của cô. Cô nhìn cuốn sách kia rồi lại nhìn anh ta, chỉ cảm thấy lúc này không cần thiết phải nói chuyện với anh ta. Tay cô đặt trên tay nắm cửa, cô muốn đi ra ngoài, nhưng lại nghe Kiều Hận Văn đứng đằng sau nói với cô bằng giọng sâu thẳm: “Lâm Xuân Nhi, có phải cô đang giả ngu với tôi không?”

“Tôi yêu cô.”

Câu “tôi yêu cô” này nhẹ bẫng, như cánh hoa bồ công anh giữa không trung, gió khẽ thổi đã bay đi hết, nhưng người nhìn thấy cánh hoa vẫn nhớ tới. Bầu không khí xung quanh đột nhiên rất yên tĩnh, yên tĩnh tới mức Lâm Xuân Nhi phải nín thở, rất sợ quấy rầy đến người khác. Cô vô thức nhìn Kiều Hận Văn, anh ta vẫn đứng đó, gương mặt bình tĩnh, giống như câu “tôi yêu cô” vừa rồi chỉ là lời nói

gió thổi qua tai của người khác.

“Tôi yêu cô.” Kiều Hận Văn nói lại lần nữa: “Mẹ kiếp! Tôi cũng không biết tại sao lại yêu cô nữa, tôi muốn phụ nữ thế nào mà không có chứ? Vậy mà tôi lại cứ yêu cô.”

Trong đầu Lâm Xuân Nhi nhanh chóng lướt qua vô số khả năng, Kiều Hận Văn muốn quyt phần tiền còn lại, Kiều Hận Văn nổi lên thú tính muốn ngủ với người ngoài giới, Kiều Hận Văn cảm thấy cuộc sống tẻ nhạt nên muốn tìm vui vẻ, Kiều Hận Văn đang tập đọc thoại... Trong đầu cô có vô số ý niệm, vẻ mặt cũng không có gợn sóng gì: “Xin lỗi, tôi có bạn trai rồi. Dù tôi không có bạn trai thì tôi cũng không yêu anh. Nói vậy có tổn thương anh không? Nhưng mà anh biết đấy, tôi không thích quanh co.”

“Tôi biết. Tôi yêu cô, nhưng cũng không có ý định chiếm hữu cô. Tôi hy vọng sau này cô bớt làm những chuyện ngu xuẩn kia đi, thế giới này sẽ không trở nên tốt đẹp vì cô ngu ngốc đâu, tự cô sống khỏe mạnh đi.” Kiều Hận Văn lại châm một điếu thuốc, anh ta vẫn cho rằng cả đời này mình không thể nói những lời ấy với bất kì ai nữa. Tuổi thích hợp nhất để tỏ tình là tuổi hai mươi, nhưng anh ta đã qua cái tuổi mờ mịt ấy rồi. Anh ta mới quen Lâm Xuân Nhi bao lâu chứ? Bảy tám tháng. Mới gặp cô được bao nhiêu lần? Bề đầu ngón tay ra đếm cũng có thể đếm hết. Nhưng không hiểu sao anh ta lại cứ yêu cô. Ở quán canh cá chua đó, cô ngồi đối diện với Tống Thu Hàn, lúc cô cười uống rượu với anh, anh ta chỉ nhìn cô một cái đã không thể quên nữa.

Anh ta hung hăng rít một hơi thuốc, ngược mắt lên nhìn Lâm Xuân Nhi, cô vẫn đứng ở cạnh cửa, trên mặt có rất nhiều nghi ngờ, nhưng cũng chỉ là nghi ngờ thôi, không hề có nhân từ.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Cô không muốn hỏi tôi gì sao?” Kiều Hận Văn nhẹ giọng hỏi cô.

Lâm Xuân Nhi lắc đầu.

“Không có câu hỏi nào thật sao?”

“Có một câu.” Cuối cùng Lâm Xuân Nhi cũng mở miệng nói: “Khi nào anh phẫu thuật?” Câu “tôi yêu cô” vừa rồi cứ như cơn gió thoảng qua.

Kiều Hạng Văn nghe vậy thì nhìn cô: “Cô quan tâm chuyện sống chết của tất cả mọi người sao?”

“Vậy tôi không quan tâm nữa.” Lâm Xuân Nhi kéo ghế ngồi xuống cạnh cửa, nhìn Kiều Hạng Văn. Thật ra trong lòng cô không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài. Cô cho rằng Kiều Hạng Văn chỉ nhất thời nổi hứng muốn chinh phục mình thôi, nhưng nghe câu “tôi yêu cô” kia cứ như là móc tim móc phổi ra vậy. Điều này khiến cô không thể thích ứng được.

“Phẫu thuật vào ngày quốc tế thiếu nhi.” Kiều Hạng Văn hút thêm một hơi nữa, cảm thấy vô vị tẻ nhạt nên dứt khoát dập luôn: “Có phải cô bị tôi dọa rồi không?”

“Không hề.”

“Mạnh miệng.” Đột nhiên tâm trạng Kiều Hạng Văn tốt hơn hẳn, anh ta quay lại bật cười: “Hay cô chia tay với Tống Thu Hàn đi.”

“Không.”

Lâm Xuân Nhi thấy anh ta bình tĩnh rồi mới hỏi: “Chị Cẩm đâu?”

“Chị Cẩm của cô bị sa thải rồi.” Kiều Hạng Văn nói: “Tôi thấy chị ta tuổi cao kém sắc, không muốn dùng nữa nên dứt khoát sa thải rồi. Cô thấy quản lý mới của tôi thế nào?”

“Viên Như bằng lòng cho anh mượn quản lý à? Bây giờ quản lý nghệ

thuật cũng tùy tiện thế sao? Không cần công bố hợp đồng luôn hả?”

“Đây chính là chỗ tốt của việc tôi lớn tuổi. Quản lý như bảo mẫu thôi, muốn đổi sao thì đổi.”

“... Anh thì giỏi rồi.” Lâm Xuân Nhi đứng lên, đẩy cái ghế về chỗ cũ: “Còn có chuyện gì khác không? Không có thì tôi đi kiếm tiền đây.” Cô đặt tay trên chốt cửa, nhưng vừa vặn một cái đã bị tay Kiều Hạng Văn đè lại.

Lòng bàn tay anh ta dán vào tay cô, khô khốc, xù xì, ấm áp. Lâm Xuân Nhi muốn rút tay ra, nhưng lại bị Kiều Hạng Văn nắm chặt.

“Buông ra.”

Kiều Hạng Văn không buông, Lâm Xuân Nhi thúc cùi chỏ về phía sau, dồn sức đánh vào bụng anh ta. Kiều Hạng Văn rên một tiếng rồi buông tay. Anh ta biết tính Lâm Xuân Nhi cương quyết, cũng biết cô có thể cứng rắn đến mức độ nào, chỉ là anh ta muốn thử một lần thôi. Lâm Xuân Nhi thúc cùi chỏ rất mạnh, trước kia Kiều Hạng Văn còn lo cô sẽ phơai thây đầu đường, bây giờ lại cảm thấy nên lo cho chính mình mới phải.

“Cô thật độc ác.”

“Lần sau còn như vậy là tôi bẻ gãy tay anh luôn!” Lâm Xuân Nhi dọa anh ta, trong lòng lại nghĩ vẫn phải đi luyện tập cùng Tống Thu Hàn, nếu không sau này sẽ bị thua thiệt mất.

Kiều Hạng Văn đuối sức lùi về sau ngòai dưới đất, thở hổn hển, trán rịn ra lớp mồ hôi mỏng, nhưng miệng thì vẫn không quên chế nhạo cô: “Bạn trai cô lên giường với cô có cần mua bảo hiểm không?”

“Liên quan gì đến anh?” Lâm Xuân Nhi vẫn còn tức giận, lấy bút thu âm trong túi ra: “Thấy không? Bây giờ tôi đã bắt được thóp của anh rồi.”

“Chuyện tôi yêu cô mà lại coi là điểm yếu ư?” Kiều Hạng Văn xem thường: “Nếu cô thấy như vậy thì cô cứ công bố đi.”

“Sao anh cãi cùn như con nít thế?” Lâm Xuân Nhi bỏ bút thu âm vào túi xách rồi hỏi anh ta: “Hôm nay thật sự không còn chuyện gì khác à?”

“Không còn.”

Anh ta nhớ nhung nhiều ngày, tức giận nhiều ngày cũng chỉ vì gặp mặt một lần để nổi giận, tiện thể nói “tôi yêu cô” thôi. Kiều Hạng Văn không biết lảng mạn, biểu hiện của anh ta trên sân khấu cũng gượng gạo gay gắt, anh ta chỉ dụi dàng nói câu “tôi yêu cô” với một mình Lâm Xuân Nhi, nhớ tới lại khiến người ta chua xót.

Lâm Xuân Nhi xoay người lại nhìn anh ta một lúc lâu, nhớ tới vẻ chọc tức và giễu cợt trên mặt anh ta vào lần đầu tiên họ gặp mặt, đến bây giờ vẫn giữ y nguyên, cả người anh ta lạnh như băng, tất cả nhiệt độ đều dùng vào diễn xuất cả rồi. Nhưng Lâm Xuân Nhi cũng biết, Kiều Hạng Văn không phải người xấu. Trái tim anh ta còn sáng hơn bất kì người nào trên đời này, anh ta chỉ xấu miệng thôi.

“Hôm nay tôi mới xem phim ngắn của anh và Viên Như.” Lâm Xuân Nhi nói: “Viên Như là anh phiên bản nữ của anh.”

“Dù sao cũng ngủ với nhau lâu thế rồi.”

“Anh đang làm nhục cô ấy hay làm nhục mình thế?”

“Tôi chỉ nói sự thật thôi.”

Lâm Xuân Nhi tự nhủ không được giận Kiều Hạng Văn, tính anh ta vốn vậy rồi. Thế là bèn mở cửa đi ra ngoài, thấy ba người ngoài phòng khách hơi bất an, cô mỉm cười với bọn họ: “Đi thôi.”

Tiêu Khả đứng lên đi đến chỗ Lâm Xuân Nhi, nhẹ giọng hỏi cô: “Xin lỗi, vừa rồi tôi nghe tiếng đập đồ.”

“Không sao, không có việc gì đâu.”

Lâm Xuân Nhi xoay người lại nhìn Kiều Hạng Văn. Anh ta đút tay vào túi đứng ở đó, trông xa cách như bậc thánh nhân.

...

Lâm Xuân Nhi ngồi trong văn phòng, cầm bút máy trên tay viết thoăn thoắt. Chuyện cô phải lo lắng quá nhiều, việc sử dụng hơn ba mươi triệu tiền quyên góp, chiến lược phát triển công ty, đều được viết dưới ngòi bút của cô. Cô viết qua loa trên giấy, đều là một số điểm rời rạc.

Cô thử viết một bản kế hoạch, việc sử dụng tiền sau khi thu hút vốn, biểu đồ phát triển kinh doanh và nâng cấp cơ cấu tổ chức của công ty. Cô viết ra một số điểm rải rác, tiếp tục kéo dài dòng suy nghĩ.

Lắng lại sau những ngày huyên náo trước kia cũng không phải chuyện dễ dàng, Lâm Xuân Nhi phải dùng rất nhiều thời gian mới bỏ được, một khi bỏ đi sẽ rất khó quay lại. Tổng Thu Hàn gọi đến lúc gần một giờ sáng: “Đã bảo phải ngủ sớm cơ mà?”

“Bạn bị quên cả thời gian. Bây giờ em sẽ thu dọn đồ đạc rồi đón xe về nhà.”

“Anh đang ở dưới công ty của em.” Tổng Thu Hàn nói. Anh đã nhắc cho Lâm Xuân Nhi mấy tin nhưng không thấy cô trả lời, liền biết cô đang đắm chìm trong công việc, bèn dứt khoát lái xe tới đây đón cô về luôn.

Lâm Xuân Nhi lên xe hỏi anh: “Chuyện hôm nay xong rồi sao?”

“Vẫn chưa xong, ngày mai mới xong.” Trên bàn của Tổng Thu Hàn

chồng chất rất nhiều tài liệu. Trần Hiểu Âu làm việc tỉ mỉ, chỉnh lý hết những tài liệu về khách hàng dự trữ trọng điểm, tất cả mọi người đều vất hết óc làm việc suốt buổi chiều để tìm ra điểm đột phá kinh doanh.

“Tiêu Muội đã về rồi.” Lâm Xuân Nhi nói.

“Vậy anh...” Tống Thu Hàn hỏi đêm nay anh ngủ ở đâu, Lâm Xuân Nhi vội khoát tay: “Không cần đâu, anh không cần dọn ra ngoài đâu, Tiêu Muội đã dọn đến chỗ Trần Khoan Niên rồi.”

“Chính thức ở chung rồi sao?”

“Ừ, nói là sống thử trước khi cưới.”

“Ồ.” Tống Thu Hàn vừa lái xe vừa cười: “Vừa rồi anh còn nghĩ có khi nào tối nay không có ai chứa chấp anh không.”

“Anh có biệt thự mà.”

“Trong biệt thự không có ai.”

Sao lại ngọt thế chứ, Lâm Xuân Nhi nhìn gương mặt Tống Thu Hàn, cười nghĩ. Cô lại nhớ tới câu “tôi yêu cô” đột ngọt của Kiều Hạng Văn, thậm chí cần nhắc có nên nói cho Tống Thu Hàn biết không.

“Em nhìn anh làm gì?” Lúc chờ đèn đỏ, Tống Thu Hàn quay đầu sang: “Sao như làm chuyện trái lương tâm thế?”

Lâm Xuân Nhi cười ha ha: “Anh nói xem, một người đang có người yêu, nếu bị một người khác tỏ tình thì có nên thẳng thắn với đối phương không?”

“Kiều Hạng Văn tỏ tình với em hả?” Tống Thu Hàn không trả lời cô mà hỏi ngược lại.

“...” Lâm Xuân Nhi nghiêm túc nhìn anh, anh cũng không quan tâm, chậm rãi nói: “Đàn ông cũng có giác quan thứ sáu. Em không phát hiện Kiều Hạng Văn có lòng riêng với em, không có nghĩa là anh không biết.”

“... Là do anh cảm thấy bạn gái mình tốt.”

“Không thì sao chứ? Chẳng lẽ anh lại cảm thấy bạn gái người khác tốt?”

“Vậy nếu như Kiều Hạng Văn thật sự tỏ tình với em, anh sẽ xử lý thế nào?” Lâm Xuân Nhi quay đầu nhìn anh, sắc mặt anh không có gì là không vui cả.

“Em có thể nói cho anh là anh đã rất vui rồi. Biết thế là đủ, chuyện còn lại phải xem em xử lý thế nào.”

“Tại sao chứ?”

“Vì em có tính cách độc lập. Anh không nên can thiệp vào việc xử lý cuộc sống cá nhân của em, trừ khi em nhờ anh giúp đỡ. Huống hồ, anh cũng tin em.”

“Ồ ồ ồ.” Lâm Xuân Nhi “ồ” mấy tiếng: “Bạn trai em giỏi ghê. Vậy nên anh sẽ mãi mãi không tranh giành bạn gái với người khác à?”

“Vậy thì không phải. Nếu em nhìn người khác lâu một chút, anh vẫn ghen đấy.” Tống Thu Hàn vỗ đầu Lâm Xuân Nhi, tay bị Lâm Xuân Nhi bắt lại, cắn một ngón, trong miệng còn kêu mấy tiếng như chó con.

Hai người cười đùa đi vào nhà, tắm xong lên giường, chúc nhau ngủ ngon rồi chuẩn bị ngủ.

Trong bóng tối, một bàn tay lạnh lạnh mò tới, dán lên da thịt ấm áp của Lâm Xuân Nhi, sau đó đôi môi ấn lên cổ cô, hơi thở chui qua mái tóc dày phủ lên da thịt của cô.

Lúc này họ không phải đôi trai gái phải tuân thủ giáo điều nghiêm ngặt, qua hơn nửa tháng hành trình, họ chỉ có thể giương mắt nhìn đối phương, chỉ có một đêm qua loa nhưng lại rất sợ bị người khác nghe thấy. Vất vả lắm mới nhìn được đến đêm chỉ có hai người, dù đã kiệt sức, nhưng khi hai người ngủ cạnh nhau thì lại đều có sức lực.

Hơi thở của Tống Thu Hàn vội vàng lướt qua da thịt của Lâm Xuân Nhi, lại ngậm môi lưỡi của cô, luồng lách mở ra, đánh tan tiếng nói của cô. Anh hơi mất kiểm soát, bèn ghé vào tai cô để hỏi. Giọng anh ướm ướm, lại hơi khàn, hấp dẫn chết người: “Thế này thì có được không?”

Anh dùng nhiều sức hơn, Lâm Xuân Nhi không nhìn được mà thờ nhẹ ra. Trong bóng tối, mồ hôi của anh nhỏ xuống mặt cô, cô dứt khoát dùng đầu lưỡi liếm đi. Bất kể ban ngày cô có đứng đắn đến mức nào thì lúc này cũng không còn nữa.

Cuối cùng cũng được thoải mái.

Tống Thu Hàn ôm cô vào lòng, mãi không chịu tách ra, vẫn hôn cô, không muốn buông cô ra tẹo nào.

Hai người trán kề trán, Lâm Xuân Nhi mơ màng cất tiếng: “Thêm một lần nữa không?”

Chương 109

Lần tăng thêm này không còn sốt sắng vồ vập như vừa rồi nữa. Mà kể ra cũng lạ, rõ ràng lúc làm việc đã tiêu hao hết thể lực rồi, còn tưởng rằng chỉ cần ngả đầu xuống là sẽ ngủ được ngay, nhưng khi hai người vừa sát lại gần nhau là lập tức cảm thấy tràn trề sức lực. Hai người không chỉ không mệt mà còn xả stress nữa.

Lâm Xuân Nhi nhắm mắt lại nghĩ, đại khái mình cũng có một cuộc mây mưa nhẹ nhàng. Đôi môi của Tống Thu Hàn lướt qua da thịt của cô, nhẹ hơn một chút sẽ không phát hiện được, nặng hơn một chút thì lại có vẻ găng sức. Anh không vội vàng hay gấp gáp, cứ nhẹ nhàng từ tốn, nhắm nháp khắp cơ thể cô. Anh thăm dò rất chuyên tâm, thỉnh thoảng phát ra tiếng cảm thán. Mỗi nơi nụ hôn của anh lưu luyến hạ xuống, Lâm Xuân Nhi lại nhẹ nhàng kêu một tiếng, âm thanh chảy trong đêm tối, lại chui hết vào tai Tống Thu Hàn, tán loạn trên tứ chi của anh, rồi tụ lại cùng một chỗ.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Ban đầu còn không gấp, nhưng đến cuối cùng lại có chút nóng nảy. Tống Thu Hàn dán ngực vào tấm lưng ấm áp của Lâm Xuân Nhi, chóp mũi cọ vào mái tóc đen của cô, đầu lưỡi thăm dò vào tai cô. Lúc gấp gáp hơn nữa, anh xoay người cô lại, hung hăng hôn cô, nuốt tiếng kêu cuối cùng của cô vào miệng.

Không thẹn không ngại, lại ngọt như đường.

...

Lúc Tiêu Muội gọi tới, Lâm Xuân Nhi vừa hạp xong, cô đeo tai nghe lên nhận điện thoại: “Quý sứ, cậu còn nhớ tớ à?”

“Tớ mang đồ ngon từ Ai Cập về cho cậu, đặt trong tủ lạnh đó, cậu có thấy không?”

“Ăn hết rồi.”

“Cậu có nhớ tớ không? Có muốn cùng tớ qua một đêm của phụ nữ không?”

“Tối nay hả?” Lâm Xuân Nhi lấy lịch trình ngày hôm nay ra xem, xem một hồi thì thấy tối nay có thời gian.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Được, chúng ta gặp nhau ở chỗ cũ.”

Tiêu Muội nói ở chỗ cũ có một tiệm lẩu, hai người hẹn nhau ở đó. Khi Lâm Xuân Nhi đến, Tiêu Muội đã đến rồi. Cô ấy đã gọi đồ ăn xong, đang ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ chờ cô. Nhìn thấy gương mặt chưa khôi phục hoàn toàn của Lâm Xuân Nhi, cô ấy bật cười: “Ma đen.”

Lâm Xuân Nhi lờm cô ấy: “Cậu mới đen ấy.” Sau đó, cô lại cẩn thận quan sát cô ấy một lúc lâu rồi mới hỏi: “Sống thử thế nào?”

“Rất tốt, không những là m t ình vô bờ mà còn nói chuyện vô bổ, giống như có nhiều chuyện không nói hết vậy.” Tiêu Muội đỏ mặt nói với Lâm Xuân Nhi: “Hóa ra đàn ông dính người cũng khiến người ta phát điên.”

Lâm Xuân Nhi bật cười: “Xem lại cậu đi kìa.”

“Các cậu thì sao? Tớ về tới nhà thấy trên đầu giường cậu có một hộp bao cao su quên bỏ vào ngăn kéo.” Tiêu Muội nhỏ giọng hỏi: “Ổn chứ hả?”

“Vô cùng tốt.” Lâm Xuân Nhi nháy mắt với cô ấy.

“Tốt thì tốt yên tâm rồi.” Tiêu Muội cầm tay cô rồi nói: “Tớ sắp kết hôn rồi Xuân Nhi.”

Lâm Xuân Nhi ngẩn ngơ, dĩ nhiên cô biết Tiêu Muội sẽ kết hôn, nhưng không ngờ lại nhanh tới vậy. Lúc còn thiếu nữ, họ tha hồ tưởng tượng tới dáng vẻ đối phương lúc mặc váy cưới trắng tinh, lúc đó nhất định rất đẹp.

“Tốt quá, chúc mừng cậu.”

“Có phải cậu cảm thấy vội quá không?”

“Chất lượng hôn nhân không liên quan tới việc kết hôn vội hay không, mà liên quan tới việc có yêu sâu đậm hay không.” Lâm Xuân Nhi nghiêm túc nói.

“Thật ra tớ chưa từng nghĩ sẽ nhanh thế đâu, nhưng hôm đó tớ về nhà, Trần Khoan Niên gọi video cho bố mẹ lại đột nhiên kéo tớ lại chào. Thế là tớ đã trò chuyện với bố mẹ anh ấy rất lâu. Tớ từng gặp bố mẹ anh ấy lúc học cấp ba rồi, họ cũng rất thân thiện, trò chuyện một lúc đã như biến thành người nhà rồi.”

“Vậy thì tốt.”

Uống xong mấy ly rượu, hai người nhắc về thời niên thiếu.

Lúc đó Tiêu Muội thích Trần Khoan Niên, vừa thích lại vừa mâu thuẫn. Cô ấy thường xuyên dùng ngón tay nhỏ kéo ống tay áo Lâm Xuân Nhi sau buổi trưa, miệng nỉ non than phiền: “Cậu nhìn cậu ấy đi kìa, vô học, lớn lên có thể làm gì chứ?”

“Lớn lên cậu ấy làm gì đến lượt cậu bận tâm à?” Lâm Xuân Nhi cười nhạo cô ấy.

“Tớ cảm thấy cậu ấy còn phải nuôi gia đình nữa mà...”

Không phải hay sao? Lớn lên thì bất kể con trai hay con gái đều phải làm việc nuôi gia đình! Thật ra lúc đó Tiêu Muội lo lắng cũng có tác dụng, không ai ngờ thời gian trôi nhanh qua mười mấy năm, giờ cô ấy lại sắp thành người nhà của Trần Khoan Niên rồi.

Lâm Xuân Nhi chống tay nhìn Tiêu Muội, lúc này cô bạn thân của cô đỏ hết cả mặt, đang cụp mắt, cũng không biết suy nghĩ gì nữa. Qua rất lâu sau, cô ấy hỏi Lâm Xuân Nhi: “Cậu có thể làm phù dâu cho tớ không?”

“Nếu không cậu đi mời ai làm phù dâu?” Lâm Xuân Nhi nhướn mày: “Phù dâu của cậu chỉ có thể là tớ thôi.”

“Thế cậu đi thử áo cưới với tớ được không? Trần Khoan Niên có một người bạn mở cửa hàng váy cưới, anh ấy đã liên lạc rồi.”

“Không thành vấn đề.” Lâm Xuân Nhi đưa tay bóp mặt cô ấy: “Tiêu Muội của tớ mặc váy cưới nhất định rất đẹp. Cậu còn nhớ bức tranh cậu vẽ không?”

“Nhớ chứ.”

Sao có thể không nhớ cho được? Khi đó họ sắp tốt nghiệp, đêm trước khi chụp kỷ yếu, Tiêu Muội đã khóc rất lâu. Cô ấy vẽ một bức tranh, trong tranh có hai người, đứng ở dưới thân cây trong sân trường. Cô gái mặc một bộ váy cưới dài màu trắng, còn chàng trai mặc một bộ vest màu đen, hai người tươi cười rạng rỡ vô cùng trong sáng tự nhiên.

Ngày hôm đó, Tiêu Muội kéo Lâm Xuân Nhi tới bụi cây kia, bảo cô chôn bức tranh ấy với cô ấy.

“Từ nay chỉ có cái cây này và cậu biết bí mật thời niên thiếu của tớ

thôi.” Tiêu Muội nức nở nói.

Lâm Xuân Nhi mỉm cười học theo lời Tiêu Muội, hai người cùng cười, nhưng mắt lại ngập nước.

“Tốt quá.” Lâm Xuân Nhi hít mũi nói: “Cậu có thể lấy người cậu yêu, tốt quá.”

“Bí thư nói tớ cũng coi như gả chồng được rồi. Trần Khoan Niên đã gọi video với bí thư mấy lần, bí thư rất thích anh ấy, còn mời anh ấy ngày tết Đoan Ngọ về gặp nhau. Mà Trần Khoan Niên cũng nghĩ đó là thời cơ tốt nên đã gọi cho bố mẹ, muốn họ nhanh chóng sắp xếp về nước. Hình như hai ông bà còn gấp hơn bọn tớ nữa, chỉ mong bọn tớ đăng ký kết hôn luôn thôi.” Tiêu Muội hơi ngại: “Nhưng cũng có lúc tớ sợ hãi, luôn cảm thấy quá vội vàng. Cậu có lời khuyên nào cho tớ không?”

Lâm Xuân Nhi cũng không biết nên nói thế nào nữa, cô không có cách nào đưa ra lời khuyên cho Tiêu Muội được, vì cô chưa từng kết hôn.

“Cậu có từng do dự không?” Lâm Xuân Nhi cân nhắc câu chữ rồi hỏi.

“Đã từng.”

“Tại sao lại do dự?”

“Tớ lo cưới vội quá.”

“Thế thì... đợi đã?” Lâm Xuân Nhi luôn cảm thấy một khi đã do dự thì còn thiếu một chút cơ duyên nữa, tóm lại nếu có thể thì nên hoãn lại, xem thêm tâm ý của nhau cũng không muộn.

“Được, để tớ nghĩ lại.”

Bên ngoài chợt đổ mưa. Hai người vừa ăn lẩu vừa nhìn màn mưa

roi ngoài cửa sổ, nhớ tới năm ngoái bốn người ở cùng nhau, ban đêm cũng có mưa. Thật ra ngày hôm đó đã chỉ ra rất nhiều đầu mối có thể ngược dòng. Ví dụ như Trần Khoan Niên kéo Tiêu Muội nói “cậu theo đuổi Tống Thu Hàn đi”, ví dụ như Tống Thu Hàn đang nghe điện thoại ở bên ngoài thì lại quay đầu nhìn Lâm Xuân Nhi, ví dụ như họ ở bên ngoài cùng xem múa, Lâm Xuân Nhi kè sát Tống Thu Hàn, còn Trần Khoan Niên kè sát Tiêu Muội. Chỉ là lúc đó bọn họ còn mơ hồ, cũng không muốn đi tìm hiểu nguyên nhân, hôm nay nghĩ lại chợt cảm thấy thật tình cờ.

Mưa vẫn chưa ngừng, hai người đang uống hăng say. Khi hai người đàn ông chạy tới đón thì thấy được hai người đẹp đã say mơ màng. Hai người nhìn nhau cười khổ, thôi được rồi, còn phải uống nữa, hôm khác sẽ tụ tập!

Trần Khoan Niên đỡ Tiêu Muội lên xe, bên ngoài mưa lớn, còn có cả mưa đá, đánh vào cửa sổ xe kêu đùng đùng. Tiêu Muội cho rằng đau đó đang bắn pháo nên định đứng dậy khỏi ghế phó lái: “Giao thừa à?”

Trần Khoan Niên đè cô xuống, muốn cô ngoan ngoãn lại, rồi rót cho cô chút nước suối và lái xe về nhà. Tiêu Muội ngủ một giấc trên xe, vẫn còn say, nhưng đầu óc đã tỉnh táo hơn nhiều. Lúc xuống xe, cô đùa nghịch trên vai Trần Khoan Niên: “Không kết hôn nữa! Em nói với anh này.”

Trần Khoan Niên vỗ cái “bốp” vào má cô, âm thanh này không hề mơ hồ: “Em đang hoang lại đi.” Anh hơi tức giận, sao mới đi ăn một bữa đã đòi không kết hôn nữa rồi. Nghĩ vậy, anh lại càng tức hơn, lại vỗ vào má cô thêm cái nữa: “Nói năng bậy bạ!”

Tiêu Muội bị vỗ hai cái, chợt cảm thấy tủi thân, lặng lẽ khóc trên vai anh, Khi Trần Khoan Niên đặt cô lên giường mới thấy mặt cô đầy nước mắt làm anh bối rối.

“Sao em lại khóc?” Anh luống cuống lau nước mắt cho cô. Tiêu Muội

lại hát ra, càng khóc lớn hơn.

Cô sợ kết hôn rồi.

Trần Khoan Niên đổ một hồi, Tiêu Muội ngủ thiếp đi. Trần Khoan Niên một mình mở mắt trong bóng đêm. Đây cũng là lần đầu tiên anh kết hôn, cũng không biết cô nói câu không kết hôn kia là thật hay giả nữa, quả thực không biết nên xử lý thế nào. Anh chỉ đành vào nhóm anh em nhờ giúp đỡ: “Giúp với: bạn gái sắp kết hôn đột nhiên không muốn nữa, nên làm gì bây giờ?”

Trong nhóm đó có những ai? Loan Niệm vẫn bị lời nguyên Hướng Chi Đào ám, không điên không sống nổi. Tổng Thu Hàn thì có cô bạn gái Lâm Xuân Nhi theo chủ nghĩa không kết hôn, lại còn làm kế hoạch. Chỉ có Đàm Miễn là miễn cưỡng được coi là người bình thường. Vì vậy mọi người nói lung tung mấy câu, đều chờ Đàm Miễn đưa ra chủ ý.

Đàm Miễn suy tính một hồi rồi trả lời: “Chắc đang sợ kết hôn à?”

“Phải làm sao bây giờ?”

“Vẫn phải có nghi thức cầu hôn, cũng phải trò chuyện với nhau để mở lòng nữa. Nếu làm xong cả hai điều này vẫn không được thì cô tiến sĩ của cậu không có tình với cậu rồi, cậu tự cầu phúc đi!”

Trần Khoan Niên sợ hãi toát mồ hôi lạnh. Nhìn Tiêu Muội say rượu ngủ bên cạnh mình, anh thầm nghĩ, không lẽ em ăn ốc không đổ vỏ thật à?

Nghĩ tới điều này, anh lại thấy có lý. Nhất định Tiêu Muội đã hối hận rồi, nếu không cũng sẽ không uống say rồi làm loạn thế đâu. Nghĩ xong, cả đêm anh không ngủ được, mở mắt mãi tới khi trời sáng. Còn Tiêu Muội thì lại ngủ rất ngon, vừa mới mở mắt đã thấy Trần Khoan Niên đang nhìn mình chằm chằm, đôi mắt đẹp đẽ kia như sói đang nhìn môi

“Anh ngủ... hay tỉnh thế?” Tiêu Muội che kín áo lại, cẩn thận nhìn xem rốt cuộc tối qua mình có làm chuyện gì bất thường như bạo lực gì đó không.

Trần Khoan Niên trừng mắt nhìn cô rồi nhảy xuống giường, chỉ tay vào cô: “Em nói rõ cho anh, không kết hôn nữa là sao? Em ăn ốc không đổ vỏ à?”

“Hả?” Tiêu Muội sững sốt: “Em đã nói thế à?”

“Đúng!”

“Ừm... Lời nói lúc say rượu không được tính.”

“Rượu vào lời ra!”

“Ồ.” Tiêu Muội vỗ xuống giường: “Nào, anh yêu, anh ngồi xuống đây, chúng ta nói chuyện.” Cô gọi Trần Khoan Niên là anh yêu khiến anh sờn cả gai ốc, lui về bên cửa: “Anh không đi, tự nhiên em lấy lòng như thế, nhất định có điều mờ ám!”

...

Cùng là phụ nữ say rượu, Tiêu Muội bị vỗ mông, còn Lâm Xuân Nhi thì lại tỉnh dậy lúc nửa đêm, lẩm bẩm trong miệng: “Khát quá.” Sau đó lập tức có ống hút được đưa đến bên miệng cô, cô còn nghe loáng thoáng có người dụi dằng dặt dò: “Uống chậm thôi.”

Cô uống mấy ngụm xong lại xoay người ngủ tiếp. Sáng sớm hôm sau mở mắt, cô thấy Tống Thu Hàn ngủ say bên cạnh mình. Cô chớp mắt mấy cái, chợt nhớ tới chuyện thất đức tối qua mình làm lúc say, cứ nằng nặc đòi Tống Thu Hàn phải nhảy với mình. Tống Thu Hàn bất đắc dĩ phải nhảy theo cô, dỗ cô một lúc lâu mà cô vẫn không chịu dừng, còn la hét điều mình mơ ước chính là được xem một người

đàn ông mặc vest nhảy. Không biết từ khi nào mà mơ ước của cô đã kỳ lạ như vậy.

Chương 110

Tống Thu Hàn không biết phải làm sao, đành bật nhạc lên nhảy mấy bước, nhưng Lâm Xuân Nhi lại không hài lòng, nhảy từ trên giường xuống vỗ mông anh: “Không được, phải vịn người nữa!”

Cô náo loạn một trận trời bời, Tống Thu Hàn lo cô làm ảnh hưởng tới nhà khác, chỉ đành làm theo lời cô nói. Vất vả lắm mới đỡ cô ngủ được, anh đã mệt mỏi kiệt sức rồi.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lúc này Lâm Xuân Nhi mới nhớ lại, Tống Thu Hàn nhảy rất quyến rũ, cô cắn chặt cười run cả người. Sau đấy cô lại nghiêng sang nhìn anh, còn đang ngủ mà vẫn anh tuấn như thế. Cô ngắm anh một hồi, bụng đột nhiên kêu rột rột. Cô nhẹ nhàng nhảy xuống giường đi ăn sáng. Vất vả lắm mới tới cuối tuần, cô không cần tới công ty, nhưng dù ở nhà cũng có đầy rẫy công việc, bữa sáng phải ăn thật ngon.

Cô lục tủ lạnh tìm nguyên liệu nấu ăn, nấu bữa sáng mà như khoa chiêng gõ trống. Lúc chiên trứng gà, cô nghe tiếng dầu sôi xèo xèo, chợt cảm thấy mình giống như một cô vợ nhỏ. Cô chưa từng nghĩ tới việc làm dâu, nhưng lúc này lại cảm thấy rất tốt, cô bật cười khúc khích.

“Cười cái gì thế?” Tống Thu Hàn ôm cô từ phía sau, vùi đầu vào cổ cô, hơi thở ấm áp khiến Lâm Xuân Nhi rụt cổ lại.

“Cười anh tối qua nhảy đẹp.” Lâm Xuân Nhi chọc anh. Nhận ra Tống Thu Hàn sưng lại, cô lại cười phá lên.

“Tổng Thu Hàn, anh mặc vest nhảy quá s/exy, làm em muốn cởi từng cái áo trên người anh xuống.” Lâm Xuân Nhi đẩy anh ra, dùng đưa giống anh tối qua.

“Anh nhảy thế hả?” Tổng Thu Hàn không thể tin được.

“Ừ.”

“Em nhớ hết à?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Tốn sức lắm mới nhớ được đó.”

Tổng Thu Hàn gật đầu: “Sau này đừng xem nữa.” Anh hung hăng trừng mắt nhìn cô: “Sau này em còn say nữa là anh sẽ vút em ra đường cho chó ăn.”

“Ồ.” Lâm Xuân Nhi giả bộ đáng thương: “Cũng đâu phải ngày nào cũng uống đâu...”

“Em thử lần nữa xem?” Tổng Thu Hàn nói lời độc ác, sau đó lại đẩy Lâm Xuân Nhi qua một bên: “Để anh làm cho.”

“Em làm được.”

“Đi nghỉ đi.”

Tổng Thu Hàn nấu xong bữa sáng thay Lâm Xuân Nhi. Hai người ngồi ăn sáng dưới ánh nắng sớm hè, nói một vài chuyện bình thường. Lâm Xuân Nhi nói tới chuyện Tiêu Muội sợ kết hôn, Tổng Thu Hàn nói mình đã biết. Anh đưa điện thoại cho cô, muốn cho cô xem cuộc hội thoại trong nhóm hôm qua.

“Không hay đâu?” Lâm Xuân Nhi không chịu xem, luôn cảm thấy điện

thoại là đồ riêng tư, xem như vậy không tốt.

“Em cũng nhiều quy tắc thật đấy, không có gì không thể xem cả.”
Tống Thu Hàn đọc mật khẩu, thấy Lâm Xuân Nhi sửng sờ, còn hơi đỏ mặt, mật khẩu là ngày đầu tiên họ yêu nhau.

Lâm Xuân Nhi đặt điện thoại trên mặt bàn. Kể ra cũng kỳ, cô không có thói quen xem điện thoại của người khác. Có lúc đồng nghiệp hoặc bạn bè mở điện thoại bên cạnh cô, cô đều nhanh chóng quay mặt đi, không muốn theo dõi đời sống riêng tư của người ta.

Tống Thu Hàn thấy cô dè dặt như vậy thì lắc đầu cười khổ.

Lâm Xuân Nhi mở điện thoại của Tống Thu Hàn ra, thấy trên giao diện vô cùng đơn giản của anh chỉ có mấy thư mục: công việc, giải trí, đi lại. Cô mở thư mục công việc ra, tìm được app tin nhắn, cô lại hỏi Tống Thu Hàn: “Em mở được không?”

“Không được.” Tống Thu Hàn lắc đầu: “Tối qua mới thêm số mấy cô em xinh lắm.”

“Ồ.” Lâm Xuân Nhi đưa điện thoại cho anh thì thấy anh trợn mắt lên: “Em hâm à Lâm Xuân Nhi?” Nói xong anh mở ra: “Xem đi.”

App nhắn tin của Tống Thu Hàn còn đồ sộ hơn của Lâm Xuân Nhi nữa, vừa mở ra đã thấy chữ đỏ bay đầy, đều là nhóm công việc. Có mấy cái được ghim trên đầu, đầu tiên là Lâm Xuân Nhi, sau đó tới nhóm khách hàng, tiếp đến là bạn học thiếu niên, cuối cùng là nhóm tên “Thế Giới Mênh Mông”.

“Cái này hả?”

“Ừ.”

Lâm Xuân Nhi mở ra xem, thấy được một Trần Khoan Niên nơm nớp lo sợ mà cô chưa từng thấy. Bình thường Trần Khoan Niên luôn hi hi

ha ha không đứng đắn, mang dáng vẻ thiếu gia con nhà giàu, nhưng anh ta lại nhăn: liệu cô ấy có ăn ốc không đồ vỏ không?

“Cô ấy muốn trốn kết hôn thật đấy à?”

“Giờ tớ hơi khó chịu.”

“Có phải tớ không xứng với một cô gái tốt như vậy không?”

“Nhưng mà tớ đã nghĩ xong tên con của bọn tớ rồi.”

Lâm Xuân Nhi không nhịn được mà bật cười, má lúm nhật đưng ánh mặt trời, trông vừa hoạt bát lại dịu dàng. Thấy Trần Khoan Niên cẩn thận từng li từng tí, trái tim đang treo cao của cô hơi buông lỏng. Dù sao Tiêu Muội cũng là người quan trọng nhất của cô, cô sợ cô ấy bước vào bể khổ. Nhưng lúc này cô lại cảm thấy có vẻ đó không phải là bể khổ, ít nhất khi kết hôn, hai người vẫn yêu nhau. Còn việc sau khi cưới thế nào thì còn phải xem kinh nghiệm sống của họ.

Cô trả lại điện thoại cho Tống Thu Hàn, nhìn anh yên tĩnh ăn chén mì sông, cuối cùng không nhịn được mà hỏi ra câu hỏi trong lòng: “Anh có hâm mộ Trần Khoan Niên có thể kết hôn không?”

“Cũng không đâu.” Tống Thu Hàn nhấp một ngụm nước trái cây: “Hôn nhân chỉ là một bản hợp đồng hợp pháp thôi, không liên quan gì đến việc có tình yêu hay không.”

“Nhưng rất nhiều người yêu nhau, đến cuối cùng đều tình nguyện gánh cái xiềng xích này, nếu không sẽ cảm thấy không đủ viên mãn.”

Muốn viên mãn sao?

Thế nào là viên mãn chứ?

Tống Thu Hàn ngược mắt lên nhìn cô, ánh mắt cô lấp lánh, đang đợi câu trả lời của anh. Anh chậm rãi đặt đũa xuống, lại uống một ngụm

nữa mới đáp lời: “Trước giờ anh luôn cảm thấy, điều kiện tiên quyết để hai người bước vào hôn nhân chính là tình yêu. Mục đích thật sự của việc hai người yêu nhau tiến vào hôn nhân chính là được sống cùng nhau dưới sự công nhận của pháp luật. Nói theo cách cực đoan thì là khi một người gặp nạn, người còn lại sẽ là người đầu tiên đường đường chính chính được hưởng lợi; khi một người già rồi chết, người còn lại là người đầu tiên ký tên khai tử; khi một người có tài sản, người còn lại sẽ được pháp luật cho phép hưởng một nửa. Nói cách khác, cùng chịu nguy hiểm, cùng hưởng lợi ích. Nhưng nếu không kết hôn, có thể thực hiện những điều này không? Vẫn có thể chứ.” Tống Thu Hàn dừng lại rồi nói tiếp: “Chỉ cần chúng ta suy tính, khi mua bảo hiểm nói với bên bán rằng người thụ hưởng đầu tiên của tôi là người thụ hưởng được chỉ định; anh có thể đưa tiền cho em mỗi tháng; em là người anh liên hệ khẩn cấp. Ngoài việc em không thể quyết định có rút ống thở lúc anh sắp chết anh không, còn lại, em đều giống như những người phụ nữ đã kết hôn.”

“Thế nên, nếu hỏi anh có tiếc nuối khi không kết hôn không, câu trả lời của anh là không tiếc.”

Lâm Xuân Nhi không đáp lại câu gì.

Ít nhiều cô cũng biết, khi hai người yêu nhau cùng nhau thảo luận về tương lai thì tương lai đó luôn có một dáng vẻ, chính là dáng vẻ hai người nương tựa vào nhau.

Sau khi Tiêu Muội nói cô ấy chuẩn bị kết hôn, đêm qua cô nhiều lần nhớ tới bí mật hồi thiếu nữ của hai người, lúc đó hai cô thiếu nữ ở cạnh nhau tha hồ tưởng tượng về việc sau khi trưởng thành mình sẽ kết hôn.

Tống Thu Hàn thấy vẻ mặt của Lâm Xuân Nhi, không hiểu sao lại đau lòng, anh vỗ đầu cô, nhẹ giọng nói: “Không sao đâu, chúng ta không kết hôn, anh cũng sẽ không rời khỏi em. Cả đời phải làm rất nhiều chuyện, không cần chấp nhất mãi một hai chuyện làm gì.”

Nói như vậy, nhưng rốt cuộc vẫn có một vài thứ đã trở thành nút thắt trong lòng, không nhìn thấy được, phải đặt tay lên mới phát hiện.

Hiếm có một ngày cuối tuần không cần đi làm nhưng lại có rất nhiều công việc. Mỗi người chiếm một chỗ, Lâm Xuân Nhi ở phòng ngủ, còn Tống Thu Hàn ở phòng khách, không quấy rầy nhau.

Lúc họp, Tống Thu Hàn tức giận, hiếm khi thấy anh lớn giọng: “Công ty có quy định giai đoạn đầu dự án phải nghiên cứu và khảo sát chi tiết cơ mà? Cậu đáp ứng được những chỉ tiêu đó chưa? Cậu chắc chắn dự án này phù hợp với tiêu chuẩn sao?”

“Cậu nói cậu đưa ra chiến lược dựa trên kinh nghiệm, dự trù của cậu có nhanh hơn sự thay đổi của thị trường không?”

“Bây giờ dự án bị xảy ra tiêu cực như vậy, đội PR có theo nổi không?”

Lâm Xuân Nhi nghe ra anh thật sự tức giận, bèn chạy đến rót một ly nước đá, đặt xuống trước mặt anh, ngón tay gõ lên bàn ý bảo anh uống nước. Tống Thu Hàn không uống nước mà cầm tay Lâm Xuân Nhi, giương mắt nhìn cô, ý nói mình không sao. Giọng anh đã dịu lại: “Làm phiền Grace đưa ra phương án giải quyết, một giờ chiều nay phải đồng bộ.” Grace chính là Trần Hiểu Âu, đầu bên kia đáp: “Được, chúng tôi sẽ thảo luận phương án ngay.”

Tống Thu Hàn rời khỏi cuộc họp, nói với Lâm Xuân Nhi: “Ảnh hưởng đến công việc của em à?”

“Không.”

“Anh làm em sợ hả?”

“Cũng không, tính anh tốt hơn chú Trương nhiều. Lúc trước chú Trương đi họp còn chửi thề nữa cơ.” Lâm Xuân Nhi ôm mặt anh hôn nhẹ một cái: “Đừng giận, tối dẫn anh đi sạc pin.”

“Được.”

Lâm Xuân Nhi lại chạy về phòng ngủ, ngồi trên cửa sổ làm việc, cô cũng đang kiểm tra email kế hoạch dự án. Buổi thẩm định dự án vốn định vào thứ Sáu tuần sau, giờ lại đổi thành thứ Ba, chỉ còn mấy ngày thôi. Cô luôn cảm thấy vẫn còn thiếu chút xuy sét, thế là bèn gửi vào nhóm chat của những người sáng lập công ty, mời ba người khác xem: “Mời các cô chú xem ạ!”

“Được.” Tôn Khả lâu không lộ diện chột ló mặt: “Cái này là sở trường của chú, phòng trọ ít người, để chú làm việc đi.”

“Khách đi lặn hết rồi, cô cũng xem sao.” Vương Dao nói.

Chú Trương trả lời ok. Thế là mọi người tự xem, rồi mở cuộc họp online, mỗi người đưa ra quan điểm của mình. Lâm Xuân Nhi gật đầu ghi nhớ, cũng nói ý kiến của mình, cứ như vậy, kế hoạch dự án đã thay đổi. Chú Trương không nhin được mà khen: “Dựa vào nhóm này của chúng ta, nói có thể bẫy trái đất lên cũng không ngoa.”

“Có bẫy được trái đất hay không thì cháu không biết, nhưng phải bẫy cháu trước đã.” Không biết Tống Thu Hàn đi vào từ bao giờ, anh ôm Lâm Xuân Nhi trong lòng rồi hỏi cô: “Có được không?” Anh muốn tham gia cuộc họp.

“Đương nhiên.” Dù cách màn hình nên mọi người không thấy được, nhưng Lâm Xuân Nhi vẫn hơi đỏ mặt. Cô bình tĩnh lại rồi mới giới thiệu: “Nhà đầu tư Tống Thu Hàn muốn tham gia họp, có được không ạ?”

“Đi cửa sau à? Vậy thì được, hoan nghênh tai mắt của chúng ta.”

Tống Thu Hàn nói ra suy nghĩ của mình về nội dung và phương hướng để hiện thực hóa thương mại, hai bên không hề có mâu thuẫn. Thực tế, nội dung xuất sắc sẽ dẫn tới lợi nhuận xuất sắc, điều

này đã được kiểm nghiệm. Thế nên anh đề nghị, có thể xâm nhập nhiều hơn theo hướng thương mại hóa.

Anh nói xong, người đối diện đều không nói gì. Tống Thu Hàn chờ một lát mới nghe chú Trương nói: “Chỉ một câu đã đúng ngay trọng tâm.”

Anh thở phào nhẹ nhõm, xoay mặt Lâm Xuân Nhi ra hôn nhẹ. Lâm Xuân Nhi đỏ mặt, đưa tay ra đánh anh. Bàn tay vỗ bộp vào lưng anh. Ai nấy đều sửng sốt. Tôn Khả mở nhà trọ, từng nghe nhiều loại âm thanh kỳ quái lắm rồi, nên cũng là phản ứng nhanh nhất: “Ùi chà, hai thanh niên trẻ vừa làm gì thế? Chú lớn tuổi rồi không nghe được đâu. Tạm biệt nhé!” Nói xong, ông ấy rời cuộc họp ngay.

Lâm Xuân Nhi tức giận, còn Tống Thu Hàn thì lại đắc ý cười ra tiếng. Anh ấn tắt mic bên phía Lâm Xuân Nhi, đầu ngón tay cọ chóp mũi cô, dùng giọng cực nhỏ hỏi cô: “Có xấu hổ không?”

Chương 111

Bên ngoài mưa dai dẳng, Lâm Xuân Nhi nép mình trong ngực Tống Thu Hàn, tiếng nhạc bên tai thật êm ái, họ thả lỏng bản thân, lặng lẽ không nói một lời, rũ bỏ hết đủ những chuyện hỗn loạn vừa xảy ra. Trước mặt là một tách trà nóng, anh một ngụm em một ngụm, chậm rãi uống hết rồi mỗi người lại tiếp tục công việc của mình.

Lâm Xuân Nhi thực sự thấy thương Tống Thu Hàn.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tống Thu Hàn không giỏi bày tỏ, cũng thường giấu kín nhiều chuyện trong lòng, anh đã quen một mình gánh vác, dường như không muốn gây thêm phiền não cho cô. Lâm Xuân Nhi cảm thấy anh như vậy không tốt, anh thường xuyên nói cô phải tin tưởng dựa dẫm vào anh, nhưng anh cũng nên học cách tin tưởng dựa dẫm vào cô.

Hai tay Lâm Xuân Nhi ôm mặt anh, đầu ngón tay nhẹ gãi vào chỗ râu lún phún trên mặt anh, nhìn vào mắt anh rồi nói: “Tống Thu Hàn, có lúc nào anh không chịu đựng nổi không?”

“Hừm?”

“Ý em là đã bao giờ anh cảm thấy mệt mỏi đến mức không thể tiếp tục chưa?”

Tống Thu Hàn nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu, sau đó gật đầu: “Từng có.”

“Vậy anh đối mặt thế nào?”

“Thì đi gap year một thời gian.”

“Rồi làm những việc mạo hiểm sao?” Lâm Xuân Nhi bóp mặt anh thật mạnh, trên mặt lộ vẻ hung ác.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tống Thu Hàn cười: “Ừ.”

“Nhưng anh còn có em...” Lâm Xuân Nhi lại bĩu môi, nói với vẻ đáng thương: “Em có thể đối mặt cùng anh mà, em không muốn anh giấu tất cả mọi chuyện trong lòng. Có lẽ anh cho rằng mình là đàn ông nên phải có trách nhiệm gánh vác, nhưng như vậy cũng không tốt cho quan hệ đôi bên.” Cô nâng cánh tay mình lên, gồng cho anh thấy: “Anh xem em khỏe chưa, em cũng có thể gánh vác!”

Tống Thu Hàn nhìn cô tự nói một thôi một hồi, sau đó cười khẽ một tiếng. Người phụ nữ này đúng là chuyện gì cũng muốn quan tâm, rõ ràng cô đã rất mệt mỏi rồi nhưng vẫn muốn giúp anh, thế là anh liền hỏi thẳng: “Có phải em muốn hỏi anh về chuyện đánh cược không?”

“Ừ.” Lâm Xuân Nhi gật đầu không hề có ý che giấu.

“Em cũng biết điều kiện đánh cược rồi phải không? Nếu không chú Trương cũng sẽ không tìm anh. Có thể vốn dĩ phía các em cũng có ý tưởng góp vốn vào nhưng cũng không cần thiết đến vậy. Em và chú Trương làm vậy là vì anh đúng không?” Tống Thu Hàn không phải kẻ ngốc, anh đã gặp nhiều kiểu người rồi, nếu anh không biết cách nhìn nhận người khác thì đã không thể là nhà đầu tư.”

Lâm Xuân Nhi bị anh nhìn thấu nên hơi đỏ mặt phủ nhận: “Không phải.”

“Ừ rồi, không phải. Nhưng anh muốn nói cho em biết lý do tại sao

anh đặt cược như vậy. Cũng không phải anh định làm liều được ăn cả ngã về không, mà anh đã có tính toán thống kê trước rồi. Khu vực châu Á có rất nhiều danh sách chứng khoán, trong số những danh sách chứng khoán này có mười mấy công ty siêu lớn, trong đó bốn công ty có thể sẽ bắt kịp xu hướng của tương lai, chẳng hạn như tập đoàn Thành Phẩm; cũng có những công ty ở mức trung bình, nhưng có bảy đến mười công ty dự kiến sẽ đột phá trong năm năm tới. Nếu may mắn thì có thể đạt được bằng hai ba siêu dự án. Biến số nằm trong các siêu dự án này. Bên em mà vào cuộc thì sẽ làm giảm bớt khó khăn. Anh đã nói chuyện với một số nhân vật lớn trong các hoạt động phúc lợi cộng đồng, họ có thể giúp anh. Anh còn có rất nhiều tài nguyên cá nhân mà công ty không biết rõ.” Tống Thu Hàn thấy mặt mày Lâm Xuân Nhi đã tươi tắn hơn là biết cô đã cởi được nút thắt trong lòng, anh lại nói tiếp: “Cho nên vấn đề bây giờ của anh chỉ là khối lượng công việc quá lớn, lại thêm phải gánh vác áp lực trong thời đại VUCA* thôi, còn những chuyện khác thì anh thực sự rất hài lòng.” Tống Thu Hàn nói thật, những ngày tháng sau khi về nước anh thực sự sống rất thoải mái.

(*: Viết tắt của bốn đặc tính trong thế giới hiện đại: Volatility (Biến động) – Uncertainty (Không chắc chắn) – Complexity (Phức tạp) – Ambiguity (Mơ hồ). Được sử dụng để chỉ một thế giới khó nắm bắt và khó đối phó vì có quá nhiều thay đổi trong khoảng thời gian ngắn.)

“Được. Rồi thời đại VUCA cũng sẽ trở thành trạng thái bình thường. Chúng ta cứ cùng nhau đón nhận những thay đổi đó là được thôi.” Lâm Xuân Nhi tựa đầu vào vai anh: “Ôm nhau thêm một phút nữa đi, sau đấy chúng ta lại bắt đầu chiến đấu!”

“Được.” Tống Thu Hàn ôm chặt lấy cô: “Anh tin tưởng em, cũng dựa dẫm vào em. Lúc tâm trạng anh không tốt mà được gặp em là anh sẽ cảm thấy như trời lại hửng nắng, anh hi vọng em biết điều đó.”

Nói lời yêu đương mà cũng nói nghiêm túc đàng hoàng như vậy.

Nhưng những lời yêu thương này thực sự có thể làm rung động lòng

người.

Những lúc ở bên nhau, cho dù là những ngày cuối tuần đầy ắp công việc cũng trở nên thật thú vị, cho dù chỉ ôm nhau vài phút giữa giờ làm việc và nói vài câu băng quơ cũng cảm thấy vô cùng sống động.

Đến chạng vạng tối, mưa vẫn còn rơi, Lâm Xuân Nhi muốn ăn canh hầm nên kéo Tống Thu Hàn ra ngoài hẹn hò đi ăn với Tiêu Muội và Trần Khoan Niên. Nồi sất nóng hôi hổi bốc hơi nghi ngút, cửa hàng trang hoàng rực rỡ, nhân viên phục vụ mặc áo đỏ in họa tiết hoa bản to và quần xanh, vừa nhìn thấy khách liền vui vẻ chạy tới đưa vào chỗ ngồi.

Lâm Xuân Nhi gọi món ngỗng hầm trong nồi sất mà mình đang nóng lòng được ăn, sau đó lại nâng nặc đòi uống rượu. Tống Thu Hàn để mặc cô, hoàn toàn quên mất “lệnh hạn chế rượu” mới ban hành cho cô sáng sớm nay. Thời gian như quay trở lại năm ngoái, lần đầu tiên bốn người họ cùng ăn lẩu với nhau, khi đó cũng là một ngày mưa như thế này, họ uống rất nhiều rượu và cùng hàn huyên về quá khứ.

Hai chén rượu vào bụng, thêm một miếng thịt ngỗng hầm, dạ dày được xoa dịu khiến người ta sướng rơn.

Trần Khoan Niên gõ đũa lên mép ly rượu, nói nghiêm túc: “Bọn tớ sắp kết hôn rồi.”

Lâm Xuân Nhi mở to mắt nhìn Tiêu Muội, Tiêu Muội gật đầu với cô ý bảo Trần Khoan Niên không nói dối. Lâm Xuân Nhi lại nghiêng đầu, vậy là không còn sợ kết hôn nữa sao? Tiêu Muội dứt khoát cầm điện thoại lên gửi cho cô một tin nhắn: “Sáng sớm mở mắt ra thấy dáng vẻ sợ hãi của anh ấy, đột nhiên lại cảm thấy kết hôn cũng rất tuyệt.”

Một người phụ nữ lo được lo mất.

Một người phụ nữ sắp kết hôn.

“Kết hôn là chuyện tốt, cậu còn không mau tự uống ba chén đi?” Lâm Xuân Nhi la ó đứng dậy rót rượu cho Trần Khoan Niên: “Nào nào, trước tiên uống ba chén chúc mừng trước nhé.”

“Đầu cậu toàn ý nghĩ xấu thôi, rót rượu cho tớ chắc chắn không có ý tốt gì.” Trần Khoan Niên hất cằm với Tống Thu Hàn: “Cậu cũng không chịu quản mụ khùng của cậu đi!”

Tống Thu Hàn nhún vai, tỏ ý sẽ không tham chiến.

Trần Khoan Niên không lay chuyển được Lâm Xuân Nhi nên chỉ đành uống liền ba chén, sau đó hiếm thấy có lúc nghiêm túc ngồi thẳng người dậy: “Ngày thường tớ chẳng ra làm sao, hồi xưa cũng không phải người tốt lành gì. Tống Thu Hàn biết tất cả những chuyện hoang đường của tớ, người anh em, cảm ơn cậu đã không phá bĩnh.” Anh ta cụng chén với Tống Thu Hàn, Tống Thu Hàn mỉm cười: “Ý cậu là tôi tiếp tay cho kẻ bất lương sao?”

“Không phải. Cậu không phá bĩnh tôi nhưng cũng khuyên tôi rất nhiều, những gì cậu nói tôi đều nhớ kỹ. Đặc biệt là đêm đó cậu nói với tôi lúc tình táo lại đừng hối hận, thế là tôi liền về nhà luôn. Cảm ơn cậu.”

Trần Khoan Niên uống cạn chén rượu, liếc nhìn Tiêu Muội rồi nói tiếp: “Tớ vẫn nói tiếp chuyện của tớ nhé. Trước đây tớ hoang đường vô độ, cũng không muốn có quan hệ nghiêm túc, cho nên khi mới bắt đầu với Tiêu Muội tớ cũng từng sợ hãi. Tớ nghĩ mình đã phạm quá nhiều tội lỗi, không đáng để yêu một cô gái tốt như vậy. Nhưng trên đời có nhiều chuyện không thể nói rõ ràng. Bọn tớ yêu được nhau cũng thật sự rất hiếm có, Cho nên tớ cũng rất biết ơn Lâm Xuân Nhi đã không đánh giá tớ bằng thành kiến, không ngăn cản Tiêu Muội ở bên tớ, cậu mà ngăn cản là cô ấy nhất định sẽ nghe theo, tớ biết mà.” Anh ta lại tiếp tục rót rượu cho mình: “Lâm Xuân Nhi, chén này tớ mời cậu.”

Tại sao Lâm Xuân Nhi không ngăn cản Tiêu Muội ư? Cô vẫn luôn

nhớ kỹ thời cấp ba cậu thiếu niên Trần Khoan Niên đã dành cho cô thiện ý lớn nhất trên đời, tuy nhẹ nhàng nhưng lại rất tận tâm, hơn nữa còn muốn giữ tôn nghiêm cho cô, giúp cô giữ bí mật. Một người như thế đâu thể nào là một người xấu được? Huống chi Tiêu Muội thích anh ta như vậy, chỉ nghe thấy tên anh ta thôi là sẽ đỏ mặt. Hiếm khi cô không cãi nhau với Trần Khoan Niên, lúc hai người cụng chén với nhau, cô cười nói: “Cảm ơn cậu vì năm đó.”

Đã nhiều năm trôi qua mà cô vẫn còn nhớ như in. Trần Khoan Niên gật gù đắc ý hát: “Chuyện cũ đừng nhắc lại, đời này nhiều giông bão.” Rồi anh ta cười với Lâm Xuân Nhi, hai người còn lại không biết họ nói chuyện gì, có lòng muốn hỏi nhưng Trần Khoan Niên lại nói: “Đây là bí mật giữa tôi và Lâm Xuân Nhi.”

Nếu là bí mật thì không cần hỏi thêm nữa.

Trần Khoan Niên nói tiếp: “Lời tiếp theo anh muốn nói với Tiêu Muội. Bởi vì hôm nay những người bạn chung, đồng thời cũng là bạn thân nhất của chúng ta đều có mặt ở đây. Anh muốn nói với em là không phải vì muốn ổn định cuộc sống nên anh mới muốn kết hôn, nếu lúc trước anh có nói như thế thì là do cái miệng anh đi nói lung tung. Thực lòng anh vì yêu em nên mới muốn kết hôn với em.” Anh ta hơi dừng lại: “Ôi mẹ kiếp, sến quá.”

“Anh chưa bao giờ nghĩ đến việc kết hôn với bất kỳ người phụ nữ nào khác, nhưng bây giờ thì anh rất quyết tâm. Anh muốn cưới em, sống một cuộc sống bình thường, sinh hai đứa con rồi đi du lịch khắp thế giới cùng em, tất cả chỉ vì anh yêu em.”

“Cho nên chén này anh mời em.” Trần Khoan Niên nâng chén lên, cả đêm qua anh ta không ngủ được, anh ta thực sự rất sợ. Anh ta luôn nghĩ rằng, chẳng có chuyện ai thiếu ai sẽ không thể sống tốt được, nhưng Tiêu Muội vừa mới nói không kết hôn nữa đã lập tức khiến anh ta lo sợ luống cuống.

Hốc mắt Tiêu Muội đỏ lên, cô ấy đè chén rượu của Trần Khoan Niên

xuống rồi nhìn Lâm Xuân Nhi: “Tớ cũng có vài lời muốn nói.”

“Dù kết hôn hay không thì tớ sẽ mãi là người bạn tốt nhất, là người thân của cậu. Tình thân của chúng ta sẽ tồn tại suốt đời này cho đến khi chúng ta đều qua đời mới thôi. Những năm tháng chúng ta đã cùng nhau trải qua, những câu chuyện không thể kể hết là điều khiến tớ tự hào nhất. Tớ yêu cậu.” Tiêu Muội đã từng kéo Lâm Xuân Nhi rời khỏi căn phòng bụi bặm âm u đầy tử khí đó, đưa cô về nhà mình. Cả đời này hiếm có khi nào cô ấy lại làm ra một chuyện động trời như thế, mà đây là một trong số đó. Nhiều năm đã trôi qua Lâm Xuân Nhi luôn ở bên bảo vệ cô ấy. Cô ấy đã quen lờn biếng đứng sau lưng ý lại vào Lâm Xuân Nhi, trong lòng cô ấy, Lâm Xuân Nhi là một người thân quan trọng như bố mẹ mình, là người không thể thiếu trong đời cô ấy.

Cho nên cô ấy muốn nói câu “tớ yêu cậu” với Lâm Xuân Nhi.

Lâm Xuân Nhi vỗ mu bàn tay cô ấy, xoay người sang chỗ khác cọ vào vai Tống Thu Hàn lau nước mắt, sau đó nháy mắt với Tiêu Muội: “Hay là chúng mình cưới nhau luôn đi.”

Nói xong cười khúc khích.

Trần Khoan Niên xoay mặt Tiêu Muội qua: “Lần này là lần cuối cùng nhé! Sau này em chỉ có thể nói yêu anh, không thể nói với người khác, phụ nữ cũng không được.”

“Tôi cũng không biết hai người đang làm gì nữa, ăn một bữa cơm mà còn làm thành sứt sùi súa được vậy.” Tống Thu Hàn thờ dãi uống một hơi cạn chén rượu: “Tổ chức hôn lễ ở đâu? Trong nước hay nước ngoài? Người ta hay tổ chức ở một hòn đảo nhỏ nước ngoài lắm, nhẹ nhàng thoải mái, có vẻ cũng hay.”

Cuối cùng Trần Khoan Niên cũng trở lại dáng vẻ lưu manh thường ngày, hào hứng bưng bưng: “Nói đến nơi tổ chức buổi lễ thì tôi chọn chỗ này là tuyệt nhất này. Về trường học cũ đi! Câu chuyện bắt đầu

từ đó mà!”

“Oa.”

Lâm Xuân Nhi thốt lên một tiếng, từ sau khi tốt nghiệp cô chưa từng trở về trường cũ. Cô nhớ kỹ từng cành cây cọng cỏ trong trường, nhớ lá cờ đỏ phấp phới trong gió, nhớ sân chơi, phòng phát thanh với đồng thiết bị lặc hặc, nhớ cái hành lang dài. Nhớ cậu thiếu niên đẹp trai người toàn mồ hôi, nhớ trong phòng học đầy hương hoa, nhớ trên bảng đen lúc nào cũng ghi đầy công thức và kiến thức, gió thổi tung góc rèm cửa. Đó là câu chuyện tuổi thiếu niên của cô, cũng là của họ.

Chọn địa điểm này rất tốt.

Tống Thu Hàn nhớ tới lúc anh rời khỏi thành phố đó đã hạ quyết tâm cả đời này không bao giờ quay lại. Nhưng xe điện ung dung đi mãi rồi cũng về điểm cuối, cô thiếu nữ đeo tai nghe nhìn ra phía ngoài cửa sổ, gương mặt ửng hồng như bầu trời tháng Tư, những buổi chiều hai người ở bên nhau, sân bóng ba chọi ba, cây mận tròng trước nhà anh.

Cuối cùng đã quay về mà không sợ hãi.

Anh nhẹ giọng hỏi Lâm Xuân Nhi: “Em có muốn về đó không?”

“Muốn chứ. Em còn phải làm phù dâu cho đám cưới của bạn thân nhất mà.”

“Vậy có phải chúng ta nên sắp xếp hai ngày về thăm lại con đường cũ không?” Tống Thu Hàn lại hỏi cô.

“Đi xe điện đi!” Lâm Xuân Nhi bắt đầu hào hứng: “Rồi đi ăn quán Pizza Hut cũ đó! Tiếc là quán thịt hầm không biết đã chuyển đi đâu rồi, tiệm cho thuê băng đĩa ở cổng trường cũng không còn.”

Nghe được câu này, mấy người cùng trầm mặc, đột nhiên hiểu thấu thế nào gọi là “thời gian vụt qua như vó ngựa phi”, mà cũng chỉ như một “chớp nhoáng lướt qua”.

“Nào, chúng ta nâng cốc vì cây liễu lớn ở trường trung học Thập Nhất đi.” Lâm Xuân Nhi đột nhiên đề nghị cụng ly, nháy mắt với Tiêu Muội.

“Cây liễu thì có gì để uống mừng?” Trần Khoan Niên không hiểu.

“Cây liễu có bí mật của tuổi thanh xuân của bọn em, anh không hiểu đâu.”

Tiêu Muội cười đáp lại, uống cạn chén rượu với cô.

Họ đều từng nghĩ rằng bí mật của tuổi thanh xuân sẽ trở thành một tiếng thở dài trôi đi trong gió, nhưng hôm nay, nó đã trở thành câu chuyện được kể lại với một nụ cười. Cũng không biết có bao nhiêu cô gái đã chôn giấu bí mật của họ dưới gốc cây kia?

Một bữa cơm, một bữa rượu vui vẻ mà lâm ly, xoa dịu trái tim của mọi người. Tan cuộc, họ lại vẫy tay chào nhau như trước, lúc này Tiêu Muội rời đi cùng Trần Khoan Niên, Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi cũng cùng nhau rời đi.

Mưa đã nhỏ hơn nhiều, họ cũng không muốn bắt taxi, thế là Tống Thu Hàn cầm cái ô lớn, ôm Lâm Xuân Nhi nép vào người mình, hai người cùng đi trong màn mưa lất phất. Những hạt mưa rơi trên chiếc ô như một bản nhạc dài. Lâm Xuân Nhi lắng nghe hồi lâu rồi chậm rãi nói: “Em rất nhớ thành phố đó, cũng nhớ sân trường đó.” Sau khi rời khỏi nơi đó, cuộc sống luôn thân bất do kỷ.

“Em còn nhớ mật khẩu khóa của biệt thự không?” Tống Thu Hàn đột nhiên hỏi cô.

Lâm Xuân Nhi gật đầu: “Em nhớ, 061425.”

Chiều ngày 14 tháng 6 năm ấy, họ vẫy tay chào tạm biệt nhau trước cổng trường. Tống Thu Hàn vô thức giơ tay lên nhìn đồng hồ, hai giờ năm phút.

Ký ức thanh xuân của anh dừng lại ở con số 061425.

Cho nên, tình yêu là để chữa lành cho nhau phải không?

Mưa rơi xuống nửa bên vai lộ ra của Tống Thu Hàn, hơi man mát, nhưng lại rất vừa phải. Lúc trước Lâm Xuân Nhi đã từng rất sợ mùa hè, cô thường xuyên muốn chạy trốn mùa hè, trong lòng cô không có mùa hè nào có thể vượt qua.

Nhưng vào mùa hè này, Tống Thu Hàn đã tới.

Mùa hè dường như không còn quá khó khăn nữa.

Lâm Xuân Nhi tựa đầu vào vai Tống Thu Hàn, cùng anh đi dạo dưới mưa thật lâu. Tống Thu Hàn nhét tai nghe vào tai cô, anh chàng da đen cất giọng ngâm nga khẽ khàng:

I see trees of green, red roses too

I see them bloom for me and you

And I think to myself what a wonderful world~~

Họ nhìn mãi vào đêm mưa, đèn nê-ông trên đường sáng rực, cây cối hoa lá như rực rỡ hẳn lên, người bên cạnh là người trong lòng, thế giới này thật tuyệt vời làm sao!

Chương 112

Lại một lần nữa đứng dưới lầu của trụ sở chính nằm trên đường Kim Dung của Thịnh Thông ở trong nước, Tiểu Hỷ cảm thấy hơi hoảng hốt.

“Để em phát biểu thật ạ?” Lâm Xuân Nhi không đích thân tham dự sự kiện lớn như vậy mà lại giao cho Tiểu Hỷ, khiến anh ta cảm thấy không chân thật. Thế là anh ta lại xác nhận với Lâm Xuân Nhi một lần nữa.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Chẳng thế thì sao?” Lâm Xuân Nhi liếc anh ta: “Hay là để chị nói cho, cậu đi về nhà ngủ đi?”

“Thôi đừng, đừng ạ.” Tiểu Hỷ vội vàng xin tha.

Nhị Thiến ở một bên đẩy anh ta: “Hai ngày nay để hoàn thành kế hoạch dự án này mà bà đây chỉ được ngủ có mấy tiếng đồng hồ thôi đấy, anh mà không làm tốt thì tôi hỏi tội anh!”

“Thế mấy ngày nay chị Xuân Nhi đã dỗ ngọt anh rồi xong chưa? Tuyệt đối đừng làm khó bọn em đấy nhé...” Tiểu Hỷ nghĩ đến Tổng Thu Hàn thì cũng thấy tự tin hơn, tốt xấu gì cũng là người một nhà. Ai ngờ Lâm Xuân Nhi lại lắc đầu thật mạnh: “Sáng nay lúc ra ngoài còn ầm ĩ một trận nữa kia, cậu tự cầu phúc đi!” Cô chỉ muốn dọa Tiểu Hỷ thôi, quả nhiên người kia nghe vậy mặt đã trắng bệch, thầm nghĩ hôm nay mình rơi vào chốn dầu sôi lửa bỏng rồi.

Tiêu Tình tới đón họ, từ xa đã nhìn thấy ba người đang đứng đó nói cười, ngay cả trên đường Kim Dung toàn trai xinh gái đẹp đi đầy đường thì nhìn vẫn cực kỳ nổi bật. Cô ấy từng gặp Lâm Xuân Nhi nên tiến thẳng đến bắt tay với cô: “Hello cô Lâm, tôi tới đón mọi người.”

“Làm phiền cô rồi.”

Lâm Xuân Nhi đi theo sau Tiêu Tình, giày cao gót giẫm trên mặt đất phát ra tiếng nhịp nhàng, tư thế đi của cô rất tự tin và chắc chắn, không hề gượng gạo chút nào vì gót giày cao. Tiêu Tình không nhịn được lại lên nhìn Lâm Xuân Nhi, đúng lúc bị cô bắt tại trận, Lâm Xuân Nhi cười rạng rỡ, Tiêu Tình đỏ mặt nghĩ thầm: ‘Má ơi, mình lại bị một người phụ nữ hớp hồn sao?’ Cô ấy hăng giọng nói: “Hôm nay có khá nhiều người tham gia thẩm định đấy.” Không biết sắp có báo trước cho cô vợ nhỏ không.

Cô thư ký này của Tống Thu Hàn dễ thương thật đấy.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Đẩy cửa phòng họp ra, Lâm Xuân Nhi chợt nhìn thấy một cảnh tượng ngoạn mục. E là chưa từng có công ty nào tiến hành thẩm định dự án mà gặp phải tình huống như vậy, trong một phòng họp cực lớn có hơn chục người ngồi. Thế này đâu phải có khá nhiều người, là quá nhiều mới đúng.

Hồi sáng Tống Thu Hàn ra ngoài, Lâm Xuân Nhi vẫn còn đang ngủ, cô nói cần bổ sung năng lượng để có sức chiến đấu. Bây giờ trông cô rất phấn chấn, không hề có vẻ uể oải. Mặc dù chẳng phải lần đầu tiên thấy khí thế oai hùng gặp Thần giết Thần của cô ở nơi làm việc, nhưng giây phút cô đẩy cửa bước vào, tim anh vẫn loạn nhịp không thể kiểm soát.

Nữ vương giá lâm.

Anh đứng dậy giới thiệu với mọi người: “Hôm nay công ty chúng ta thẩm định là công ty Tân Nha, lập nghiệp chưa được sáu năm, chưa từng gọi vốn nhưng đã có tiếng tăm khá lớn trong ngành. Khách mời chúng tôi mời đến hôm nay là đối tác liên doanh, Lâm Xuân Nhi, giám đốc điều hành và quản lý kế hoạch. Vì nguyên nhân mọi người đều đã biết, tôi sẽ không tham gia thẩm định để đảm bảo quyền lợi đôi bên, nhưng vẫn có thể dự thính.”

Nguyên nhân mọi người đều biết... Mọi người có mặt cùng nhìn về phía Lâm Xuân Nhi, cuối cùng không nhin được mà bật cười ra tiếng. Lâm Xuân Nhi đỏ mặt, còn chưa kịp bắt đầu đã suýt bị Tống Thu Hàn đánh bại, cô oán trách liếc anh. Người đang yêu cho rằng mình giỏi khống chế, nhưng lại bị mọi người bắt được hết sự ngọt ngào. Ánh mắt đó của cô vô cùng nũng nịu.

Tống Thu Hàn ngồi xuống một chỗ ở hàng ghế sau, mặc dù cảm giác ngọt ngào trong lòng đã che giấu kỹ càng, nhưng vẫn để lộ ra bên khóe miệng.

“Tôi xin giới thiệu những người thẩm định chính của ngày hôm nay.” Người chủ trì cuộc họp giới thiệu: “Cô Trần Hiểu Âu, phó giám đốc điều hành khu vực châu Á, anh Hạng Khôn, quản lý dự án nhà đầu tư cấp cao và anh Từ Phương, quản lý dự án nhà đầu tư cấp cao.”

“Cảm ơn ba nhà thẩm định chính và các vị tham gia đánh giá hôm nay, chúng tôi là một công ty nhỏ vô danh, ở vòng gọi vốn đầu tiên đã gặp được trận chiến lớn như thế này cũng đủ để chúng tôi khoe khoang nửa năm rồi.” Lâm Xuân Nhi cười nói: “Hôm nay tôi rất mong chờ các ý kiến phản biện của mọi người.”

Sau đó ra hiệu cho Tiểu Hỷ bắt đầu, cô lấy bút và sổ ra, ngồi một bên lặng lẽ ghi chép.

Kế hoạch này khác với những gì Tống Thu Hàn nhìn thấy hôm thứ Bảy. Anh nghiêm túc lắng nghe một hồi, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn về phía Lâm Xuân Nhi ở đối diện, cô cũng không hề nhìn anh một lần

nào, toàn tâm toàn ý tập trung tinh thần chiến đấu.

Lâm Xuân Nhi buộc mình phải tập trung, nhưng cứ thỉnh thoảng Tống Thu Hàn lại nhìn cô, cho dù cô có nghiêng người nhìn màn hình điện tử vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt chăm chú của anh bao trùm lấy người mình, đúng là đòi mạng người ta mà. Nhưng cô không dám nhìn lại anh, anh ngồi ở hàng ghế sau, muốn nhìn anh thì phải nhìn qua một hàng người đang nhìn mình chăm chăm, cuối cùng cô không chịu nổi nữa mà gửi cho anh một tin nhắn: “Không cho phép nhìn em nữa!”

Tin nhắn giả vờ hung dữ khiến Tống Thu Hàn nhếch môi cười, vui vẻ vì sự tương tác bí mật nho nhỏ giữa hai người yêu nhau.

Trần Hiểu Âu lắng nghe nghiêm túc nhất. Đôi khi cô ấy lại tự hỏi Lâm Xuân Nhi là người như thế nào, liệu đó là người phụ nữ dịu dàng trí thức sẽ ngồi ngay ngắn trong phòng chờ VIP nào đó, hay là một nữ hiệp sĩ sẵn sàng rút đao tương trợ khi gặp cảnh bất công, hay là một cô gái nhỏ trầm lặng dịu dàng và tỏa nắng như trên trang cá nhân của Tống Thu Hàn. Nhưng hôm nay cô ngồi đó với khí thế của một nữ vương, không kiêu ngạo không tự ti, càng không có sự nhún nhường của những doanh nhân họ thường thấy trong giai đoạn gọi vốn ban đầu. Cô khiêm tốn, nhưng lại không hèn mọn.

Trần Hiểu Âu nghĩ thầm, đúng vậy, chỉ có người phụ nữ như vậy mới xứng với Tống Thu Hàn. Đây là lần đầu tiên trong lúc làm việc cô ấy bị lơ đãng. Cô ấy liếc nhìn Tống Thu Hàn, tình cờ thấy anh đang nhìn Lâm Xuân Nhi bằng ánh mắt thâm tình, tán thưởng và cũng rất nghiêm túc.

Trần Hiểu Âu nhớ lại lần đầu tiên gặp Tống Thu Hàn, ánh mắt anh khi đó rất bình tĩnh, dùng thái độ suy đoán để nhìn mọi sự việc. Vào cuối cuộc phỏng vấn với cô ấy, anh đã nói: “Đầu óc của cô cực kỳ quý giá.” Anh đã dùng từ “quý giá”, khiến cô gái tài năng nhưng không giỏi giao tiếp vào thời điểm đó cảm động vô cùng. Lúc đó cô ấy có nhiều sự lựa chọn phù hợp hơn với mình, nhưng cô ấy vẫn chọn

Thịnh Thông.

Trần Hiếu Âu hoàn hồn lại, tiếp tục nghe kế hoạch dự án của họ và ghi nhớ một số điều cần thảo luận trong đầu. Công ty của Lâm Xuân Nhi đã thu hút sự chú ý của cộng đồng đầu tư, những ngày này giới ngân hàng đầu tư đã biết Tân Nha sẽ gọi vốn nên họ đều đang tích cực hành động, một số bên muốn liên doanh tin vào Tân Nha đều được thông báo ở các mức độ khác nhau, tất cả mọi người đều rất coi trọng miếng thịt béo bở này. Tân Nha tỉnh táo, biết kiềm chế, tôn trọng thị trường, tôn trọng nội dung, hoàn toàn có thể xây dựng lại các quy tắc và trật tự của ngành. Đầu tư vào Tân Nha là một thương vụ chắc ăn không sợ lỗ.

Những nhân viên của Thịnh Thông tham gia cuộc họp hôm nay đều biết họ chỉ muốn thảo luận kế hoạch một cách hợp lý, chứ không muốn dọa Tân Nha chạy mất. Tất nhiên Tân Nha cũng chẳng sợ gì. Trong khi những người khác vẫn đang đau đầu suy nghĩ về cách tiếp xúc được với Tân Nha thì sếp của họ đã “vô tình vớ của hời”, chưa gì anh đã hẹn hò với người quản lý của Tân Nha rồi, vì thế cũng đồng thời giúp kéo gần đôi bên với nhau.

Cho nên, đầu tư cũng cần có thêm chút may mắn.

Lâm Xuân Nhi biết mình có quyền chủ động, nhưng cô không muốn lạm dụng quyền lợi này nên đã chuẩn bị tài liệu rất nghiêm túc, thái độ vô cùng chân thành.

Trần Hiếu Âu đưa ra ý kiến phản biện về cách bố trí nguồn nhân lực, một lượng lớn chi phí nhân sự của Tân Nha đã được chi cho việc giám sát dự luận và các khóa học về đảng và chính phủ.

“Số tiền này cao hơn 30% so với giá thị trường bình thường, tôi có thể hỏi nguyên nhân không?” Trần Hiếu ân hỏi Lâm Xuân Nhi.

Lâm Xuân Nhi đập nắp bút lại, cười nói với Trần Hiếu Âu: “Đúng vậy, cao hơn 30% so với mức chi trung bình trên thị trường, nhưng vẫn

chưa đạt đến đỉnh điểm. Thực ra chúng tôi đã tính toán trước về mức giá trị ước tính này. Đầu tiên tôi muốn được giải thích lý do. Hiện nay thị trường ngành này đang khá hỗn loạn, chủ yếu là do nó vi phạm các giá trị cốt lõi của chủ nghĩa xã hội và tầm nhìn mưu cầu một cuộc sống tốt đẹp hơn của con người, sau một thời gian nữa nhất định chính phủ sẽ tăng cường kiểm soát. Nhẹ thì phạt tiền và giáo dục tư tưởng, nặng thì đánh vào một công ty nào đó làm gương. Cho nên tôi cho rằng chúng tôi nên làm trước vấn đề đó để đảm bảo tam quan nhất quán với chủ trương của nhà nước. Các nhân viên cũng thực sự cần tăng cường giáo dục theo hướng này, phải có trách nhiệm với người sử dụng. Nếu chúng tôi muốn cắm rễ vào mảnh đất này thì phải thích nghi với điều kiện thổ nhưỡng của nó, đôi bên cùng nuôi dưỡng lẫn nhau lâu dài.”

Lâm Xuân Nhi thấy một số nhà đầu tư không đánh giá cao quan điểm này, cô đoán chắc họ đã ở nước ngoài lâu năm, đó là điều bình thường. Nhưng đây là nguyên tắc cơ bản, nếu họ không tuân theo nguyên tắc này thì sớm muộn gì công ty họ đầu tư cũng sẽ xảy ra chuyện.

Sự phản đối của một số người không ảnh hưởng đến tiến độ của cô, cô chỉ cần giành được sự tán thành của số đông là đủ. Cô lại bình tĩnh nói tiếp:

“Căn cứ vào những lý do vừa nêu, chúng tôi dự định tuyển dụng với mức lương cao một hai nhân sự từ các cơ quan công khai của chính phủ. Một là để duy trì quan hệ với chính phủ, hai là để kiểm soát tính đúng đắn của nội dung và lập trường chính trị trong công ty. Đồng thời chúng tôi cũng sẽ thành lập một tổ giám sát dư luận nhỏ mà chất lượng để giám sát dư luận trong ngành và mọi nội dung liên quan đến công ty chúng tôi. Nếu mở rộng kinh doanh nhất định sẽ đi kèm với rủi ro, có một số rủi ro có thể kiểm soát được, nhưng cũng có một số rủi ro sẽ khiến công ty sụp đổ. Nguyên tắc cơ bản của chúng tôi là không chạm vào lằn ranh đỏ của chính sách, tuân thủ pháp luật và yêu nước, sau đó mới bàn đến nội dung.”

Trần Hiểu Âu cúi đầu suy nghĩ cẩn thận lời nói của Lâm Xuân Nhi, thật ra cô ấy rất đồng ý với ý kiến đó. Thịnh Thông đầu tư khắp nơi trên thế giới và cũng hiểu rõ về chính sách của các quốc gia khác nhau, họ cũng đã từng phải chịu tổn thất tương tự.

Cô ấy chậm rãi gật đầu, sau đó nhìn thoáng qua bảng ngân sách dự toán: “Ngoại trừ số tiền này thì những khoản tiền khác đều nằm trong phạm vi hợp lý, vừa rồi đã thảo luận rất nhiều, tôi không có câu hỏi nào khác, xin mời người khác.”

Lâm Xuân Nhi lại cười với mọi người, chiếu một mã QR lên màn hình: “Chúng tôi đều là người mới trong lĩnh vực gọi vốn, thành công hay thất bại đều rất cần sự chỉ dẫn của mọi người. Cho nên chúng tôi lập một nhóm chat nhỏ, hoan nghênh mọi người vào cho chúng tôi lời khuyên.”

Còn có thể hoạt động như vậy sao? Định để một nhóm các nhà đầu tư ưu tú tham gia vào nhóm chat để được hướng dẫn? Người phụ nữ của sếp Tống cũng thú vị đấy.

Mọi người lại không nhin được mà bật cười, lấy điện thoại di động ra quét mã QR. Trần Hiểu Âu cũng quét mã QR tham gia nhóm.

Tống Thu Hàn gửi tin nhắn riêng cho Lâm Xuân Nhi: “Sao vậy? Em muốn kết nối với tinh hoa trong công ty anh à?”

“Kết bạn thôi.” Nếu là bình thường, Lâm Xuân Nhi nhất định sẽ nháy mắt với Tống Thu Hàn.

Tới trưa thì buổi thẩm định đã kết thúc, Tống Thu Hàn lên tiếng: “Báo cáo thẩm định thì làm phiền Grace theo sát nhé. Hôm nay tới đây thôi nha?”

Tống Thu Hàn nói xong, những người khác nhanh chóng rời đi, chỉ nháy mắt trong phòng họp chỉ còn lại Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi.

“Dưới tòa nhà công ty có nhà ăn nấu đồ ăn nhẹ, ăn cũng ngon lắm, nhưng giờ thì còn phải xếp hàng, vậy đến văn phòng anh trước chờ qua giờ cao điểm nhé?”

“Được. Cảm ơn sếp Tống.” Lâm Xuân Nhi gọi anh là sếp Tống khiến Tống Thu Hàn quay sang liếc mắt nhìn cô. Sự ngang bướng của Lâm Xuân Nhi ẩn chứa trong mỗi lời nói và việc làm, có lúc Tống Thu Hàn chỉ ước gì có thể trói cô lại dạy cho cô một bài học.

“Phương án của Nhị Thiến rất ổn, Tiểu Hỷ thì lại càng xuất sắc hơn. Vừa rồi trong nhóm nội bộ công ty anh còn khen các em đó, nói là đội quân quá mạnh, ai cũng xuất sắc chói mắt.”

Chương 113

“Tất nhiên là thế rồi!” Lúc này Lâm Xuân Nhi không hề khiêm tốn, cô thật sự rất tự hào vì Tiểu Hỷ và Nhị Thiến.

“Hay quá nhỉ!” Tống Thu Hàn gõ cô một cái.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Họ đi về phía văn phòng của Tống Thu Hàn, thấy trong khu văn phòng đang rất náo nhiệt. Từ trước đến nay Nhị Thiến luôn thích tham gia những chỗ náo nhiệt nên bèn rướn cổ lên xem.

“Trưa nay công ty mời một giáo viên yoga đến dạy, mọi người có muốn đi qua chung vui không?” Tiêu Tình nói.

“Quá được ấy chứ! Tập yoga trước rồi mới đi ăn cơm, quá hoàn mỹ. Tôi còn muốn đi tham quan một vòng công ty cơ.” Nhị Thiến cao hứng bừng bừng, Tiểu Hỷ cũng vội vàng đuổi theo: “Tôi cũng đi, sắp ở văn phòng đợi bọn em một lát nhé.” Anh ta đẩy luôn Lâm Xuân Nhi cho Tống Thu Hàn chịu trách nhiệm.

Tên nhóc Tiểu Hỷ này cũng khá đấy, có mắt nhìn, EQ cao, Tống Thu Hàn âm thầm khen ngợi trong lòng, sau đó đưa Lâm Xuân Nhi vào phòng làm việc của mình, thuận tay đóng cửa lại.

“Ấy?” Lâm Xuân Nhi khẽ thót lên, sau đó chỉ vào cánh cửa: “Nhu vậy không tốt lắm đâu, rất dễ bị người ta chỉ trích.”

“Sợ cái gì, em nhỏ giọng một xíu là được mà.” Tống Thu Hàn trêu

chọc cô, anh dựa hông vào bàn, đôi chân dài để trên mặt đất, khoanh tay nhìn Lâm Xuân Nhi đỏ mặt trong căn phòng ngập tràn ánh sáng mặt trời.

Dù Lâm Xuân Nhi đỏ mặt nhưng vẫn không chịu nhận thua, quay người khóa trái cửa lại, ngón tay sờ vào cúc áo mình: “Vậy thì đến đi.” Dáng vẻ thấy chết không sờn.

Tống Thu Hàn bị cô chọc cười: “Không làm được chuyện quá lớn, nhưng hôn một chút thì cũng không phải lớn lắm gì.” Nói rồi, anh kéo Lâm Xuân Nhi đến trước mặt mình, cúi đầu xuống hôn cô.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Son môi...” Lâm Xuân Nhi lo son môi của mình sẽ cọ vào mặt anh nên khẽ quay đầu đi.

Môi Tống Thu Hàn chỉ chạm được vào khóe môi cô khiến anh không hài lòng, anh néo cằm cô hung hăng hôn thật mạnh. Tống Thu Hàn không biết có phải tất cả đàn ông sau khi yêu đều trở nên hạ lưu hay không, nhưng anh chính là như vậy, trong đầu anh thường xuyên có suy nghĩ muốn dạy hư Lâm Xuân Nhi.

Đây là phòng làm việc của anh, cửa đã khóa trái, xung quanh không biết có bao nhiêu ánh mắt đang nhìn chằm chằm. Lâm Xuân Nhi lo lắng lùi về phía sau nhưng lại bị anh ôm vào lòng. Nụ hôn của Tống Thu Hàn gấp gáp mạnh mẽ, có trời mới biết vừa rồi trong phòng họp không chỉ một lần anh đã thất thần. Lâm Xuân Nhi không thể từ chối nụ hôn của anh. Chỉ là một nụ hôn nhưng chứa đựng bao nỗi khát khao, cuối cùng tiếng nuốt nước miếng của Tống Thu Hàn cũng khiến Lâm Xuân Nhi tỉnh táo lại, cô giơ ngón trỏ tìm khe hở giữa đôi môi của hai người bọn họ, tách môi ra. Ánh mắt Tống Thu Hàn mờ mịt phủ sương mù, răng cắn đầu ngón tay Lâm Xuân Nhi, vết son môi còn dính trên môi anh là chứng cứ cho nụ hôn kịch liệt của hai người.

“Tĩnh táo lại nào.” Lâm Xuân Nhi khàn giọng, thu tay về giấu sau lưng, lùi về phía sau một bước, mím môi, mắt không biết nên nhìn về nơi nào. Trời xanh mây trắng, khác với cảnh đêm hỗn loạn, trong đêm tối cô có thể tự do phóng khoáng, nhưng ban ngày thì lại đột nhiên trở nên rụt rè hơn nhiều.

Tống Thu Hàn cũng chưa từng làm chuyện thế này bao giờ, lúc này mới bắt đầu biết đỏ mặt. Thấy son môi của Lâm Xuân Nhi đã phai, anh rút một tờ khăn giấy ra nhẹ giọng gọi cô: “Lại đây.” Dáng vẻ rất bá đạo.

Lâm Xuân Nhi ngoan ngoãn bước tới, để anh nhẹ nhàng lau đi vết son lem nhem bị anh ăn mất. Anh cũng lem nhem, Lâm Xuân Nhi cũng rút một tờ khăn giấy ra lau môi giúp anh.

Dù đã lau đi, lớp son môi trên môi cô vẫn có màu hồng phấn, khiến khuôn mặt cô trở nên hồng hào, đầy tính mời gọi dưới ánh nắng mặt trời.

“Lâm Xuân Nhi.”

“Hửm?”

“Đêm nay về nhà sớm được không?”

“Ok.”

Cả buổi chiều Tống Thu Hàn không thể tĩnh tâm được, trong phòng làm việc anh thường xuyên nghĩ đến Lâm Xuân Nhi, chẳng hiểu sao lại thấy buổi chiều hôm nay cứ dài lê thê. Khó khăn lắm mới kết thúc cuộc họp cuối cùng, anh lập tức đứng dậy bước ra ngoài. Trần Hiểu Âu đuổi theo anh: “Tối nay anh có tăng ca kiểm tra dữ liệu không?”

“Hôm nay cứ vậy đã, cô cũng tan làm sớm đi, tìm người đi uống rượu chung cho vui.”

Tống Thu Hàn bước đi rất nhanh, sau khi lên xe thắt dây an toàn, anh đột nhiên cười một tiếng tự giễu mình: Kém cỏi tới mức như vậy sao, bị cô quấy cho tâm thần không yên, cả buổi chiều trong người như lửa đốt, dù thế nào cũng không bình tĩnh nổi.

Đôi mắt cứ thế ngóng trông Lâm Xuân Nhi vào nhà.

Đầu ngón tay Lâm Xuân Nhi chạm vào ổ khóa mã hóa, tiếng mở khóa lọt vào tai Tống Thu Hàn, rơi vào trong lòng anh, khiến tim anh giật thót, đập càng lúc càng nhanh.

Cho dù trong phòng lò mờ tối tắm anh vẫn có thể nhìn thấy trên trán Lâm Xuân Nhi lấm tấm mồ hôi, nhất định cô đã phải đi liền một mạch để đến gặp anh, không chịu chậm lại. Chuyện này khiến Tống Thu Hàn cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

Cô nhìn anh, nhìn tay anh nắm lấy mép dưới của chiếc áo sơ mi polo, không nói một lời.

Tim Lâm Xuân Nhi đập thình thịch, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh hoàng hôn đã bao trùm vạn vật, rèm cửa che trước giường, trong phòng chỉ có ánh sáng lò mờ. Cô muốn trở thành ánh sáng đó, vây chặt Tống Thu Hàn vào trong, suy nghĩ lưu luyến này khiến cô không thở nổi, cô lấy tay che mắt, ép mình phải bình tĩnh lại. Khi buông tay ra lần nữa, ánh mắt cô đã trở nên kiên định và đầy dũng khí tiến tới.

Lâm Xuân Nhi, mày toang đời rồi, cô thầm tự nhủ. Cô đã yêu Tống Thu Hàn đến thảm hại, cả buổi chiều cô mất hồn mất vía, chỉ muốn bỏ dở những công việc đó mà chạy về nhà gặp anh luôn, mà chạy thế này còn khiến cô rất vui.

Tống Thu Hàn, mày toang đời rồi, anh thầm tự nhủ. Đây là lần đầu tiên trong đời anh buông bỏ sự kiềm chế, anh cảm nhận được sự nóng nảy không thể kiểm soát này, anh vội vàng không thể chờ đợi được, cũng không sợ cô sẽ chạy trốn, anh hoàn toàn biết rõ cô sẽ chấp nhận mình thế này, chấp nhận một con người hoàn toàn khác

với anh của thường ngày.

Vàng trắng sáng tỏ trên nền trời nhìn xuống thế gian xem người ta yêu nhau thế nào, nhìn được một lát đến mặt trăng cũng phải thẹn thùng. Nếu trên đời không ai phải khổ vì tình, ai nấy đều thanh thản tự tại thì tốt biết bao?

Nhưng chuyện đó khó tới cỡ nào chứ?

Họ gặp nhau lúc ban ngày, ôm nhau buổi hoàng hôn. Từ đó trở đi họ sẽ là chiến hữu, cùng nhau hướng tới lý tưởng, bên nhau không rời không bỏ.

Không có tình yêu nào có thể tốt hơn thế này nữa.

...

Em không hi vọng anh ở bên em vì em dịu dàng, thấu hiểu, vì em thích hợp để kết hôn!

Em không hi vọng anh ở bên em vì em độc lập tài chính, không phụ thuộc, không bao giờ gây rắc rối cho anh!

Em không hi vọng anh ở bên em vì em chỉ là một lựa chọn tốt hơn trong tất cả những lựa chọn của anh!

Đêm mưa triền miên mãi không dứt, mưa to làm ướt kính, Viên Như đứng trước cửa sổ, gương mặt phản chiếu loáng thoáng trên ô cửa sổ. Đây là một đoạn độc thoại dài trong loạt phim ngắn “Bài thơ gửi người con gái”.

Cô đã xem đi xem lại nhiều lần, nhớ lại sự suy sụp của mình vào ngày quay phim.

Em hy vọng anh yêu em vì em là chính em!

Em hy vọng mình sẽ không bao giờ là người hiểu chuyện, mãi mãi trẻ trung và tùy hứng!

Em hy vọng khi em mười tám, hai mươi, ba mươi, bốn mươi, sáu mươi hay tám mươi tuổi đều có quyền được tự tin làm nũng!

Em hy vọng bằng những nỗ lực của bản thân, em sẽ luôn kiêu ngạo hào phóng, không bao giờ phải quan tâm đến ánh mắt thế gian!

Em hi vọng em được là chính em, trở thành chính em, tự mình yêu bản thân mình!

Đó là tiếng than khóc trong bộ phim, cũng đồng thời là tiếng nói trong lòng Viên Như. Đó là món quà Lâm Xuân Nhi tặng cho cô ấy, cô đã dành ra nhiều ngày để viết đoạn độc thoại cho Viên Như, khiến Viên Như bật khóc nước mắt đầy mặt.

Tiêu Khả đóng máy tính của Viên Như lại, ngồi bên cạnh cô ấy, lặng lẽ ở bên cô ấy.

“Hôm qua em đã liên lạc với bác sĩ Vương, ông ấy đề nghị giảm bớt một nửa số hoạt động và việc xã giao, để chị có nhiều thời gian ở một mình hơn. Cho nên em muốn thảo luận với chị nên từ chối cái nào?”

Viên Như lau nước mắt, suy nghĩ một lát rồi nói: “Từ chối hết đi.”

“Chắc chứ?”

“Chắc chắn. Hình như năm nay cũng không có nhiều lời mời lắm.”

“Sau này chị chỉ làm công việc mình yêu thích thôi. Hình như danh tiếng cũng không quá quan trọng, địa vị không quan trọng, hạnh phúc mới là điều quan trọng nhất. Huống chi chúng ta vẫn còn có tiền để sống mà.” Viên Như nhìn Tiêu Khả, cô ấy như đã được tái sinh, dù sao đến tuổi này, cuối cùng cô ấy cũng học được cách hòa giải với

chính mình.

“Joe muốn em ký hợp đồng với phòng làm việc của anh ấy, điều kiện chia sẻ lợi ích cũng thương lượng xong rồi, anh ấy yêu cầu em chọn hai nghệ sĩ. Em đã sống dựa vào chị nhiều năm rồi, sau này để em nuôi chị.” Tiêu Khả quay người sang nhìn Viên Như thật nghiêm túc.

“Đừng.” Viên Như cười nói: “Em kiếm tiền cũng không dễ dàng gì.” Làm gì đến mức phải để người khác nuôi mình? Số tiền trong tay cô ấy hiện giờ vẫn đủ để sống đàng hoàng có thể diện. Viên Như một lần nữa tự định nghĩa lại hai chữ “thể diện”, yêu bản thân mình chính là có thể diện nhất.

Tiêu Khả muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại nuốt xuống. Cô ấy chỉ nắm tay Viên Như, dường như cánh tay này đã có da có thịt hơn trước.

“Đạo này Joe thế nào?” Viên Như hỏi Tiêu Khả, từ lần làm tình cuối cùng với Kiều Hận Văn, cô ấy rất ít khi gặp lại anh ta.

“Joe đang chuẩn bị cho bộ phim anh ta tự viết kịch bản, đạo diễn và diễn xuất.”

“Nội dung là gì?”

“Nói thật thì em cũng không biết. Anh ấy nhốt mình trong phòng cả ngày để viết kịch bản, đến giờ chưa có ai đọc được. Vương Cẩn đã đến vài lần, đi vào trong phòng ngủ của Joe thảo luận chuyện gì đó, giọng nhỏ lắm.”

Viên Như gật đầu, nghĩ đến Kiều Hận Văn, trong lòng cô ấy lại thấy ấm áp. Trong lần gặp gỡ cuối cùng đó, cô ấy mới hiểu được con người Kiều Hận Văn, anh ta là một người tốt, nhưng cũng là người hung dữ lòng dạ ác độc. Nếu trên đời này có một người có thể vừa xấu vô cùng cũng tốt vô cùng thì chính là Kiều Hận Văn.

Có một lần vào nhiều năm trước Kiều Hạng Văn châm một liều thuốc trầm tư bên cạnh cô ấy, nói nghiêm túc: “Con người tôi tâm địa quá cứng rắn, chắc chắn lúc chết cũng chẳng an nhàn tử tế gì đâu.”

Chương 114

Lúc Lâm Xuân Nhi ra khỏi công ty đã gần nửa đêm.

Đêm muộn ngày hè là thời điểm thích hợp nhất trong ngày để đạp xe, lúc này không có cái nóng như trong ngày, thỉnh thoảng còn có gió mát. Cô đẩy xe xuống tầng, ngẩng đầu nhìn mặt trăng. Không biết thời tiết ở Nhật Bản như thế nào? Tống Thu Hàn có ăn kaiseki không? Tống Thu Hàn đi Nhật Bản công tác đã gần mười ngày, thời gian quá dài. Lúc trước Lâm Xuân Nhi chưa từng trải qua cảm giác nhớ nhung như vậy, bây giờ mỗi lúc rảnh rỗi là cô lại nhớ đến anh.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Nhớ tới mức độ nào ư? Có lẽ là khi trời trở gió sẽ sợ anh không có quần áo dự phòng, trời đổ mưa lại sợ anh không mang theo ô. Cô nói về cảm giác kỳ diệu này với Tiêu Muội, Tiêu Muội chỉ khen cô đã hiểu chuyện, biết thế nào là yêu rồi.

Tống Thu Hàn cũng không khá hơn cô là bao, anh còn nhớ Lâm Xuân Nhi nhiều hơn, làm việc không ngừng nghỉ, chỉ muốn về sớm để được gặp cô gái yêu dấu của anh.

Nghĩ đến đây, Lâm Xuân Nhi khẽ mỉm cười, để chân lên bàn đạp, chuẩn bị bắt đầu buổi tập thể dục dưỡng sinh tối nay.

“Lâm Xuân Nhi.” Có người gọi cô.

Lâm Xuân Nhi quay đầu lại, nhìn thấy dưới tầng công ty có một người đàn ông đang đứng dưới tầng cây. Người ấy mặc một chiếc

áo phong trắng đơn giản, quần đùi rộng màu xám nhạt, đi một đôi giày thể thao màu trắng, trông vẫn trẻ trung như xưa.

Đó là một người bạn cũ đã nhiều năm không gặp. Người bạn cũ từng khơi dậy những gợn sóng trong lòng cô.

Thời Thanh Lâm.

Lâm Xuân Nhi quay đầu xe lại, nhìn anh ta hồi lâu mới hỏi: “Về rồi à?” Cô không chào hỏi, cũng không nói lâu rồi không gặp, bỏ hết những câu hàn huyên kiểu đó. Anh ta nhờ Lương Thần chuyển lời nói sẽ sớm trở lại nên Lâm Xuân Nhi cũng không kinh ngạc.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Ừ. Về được nửa tháng rồi.”

“Hoan nghênh anh về nước.” Lâm Xuân Nhi cười với anh ta: “Đêm hôm khuya khoắt anh không ở nhà ngủ mà đi đâu thế? Mộng du à?” Nhiều năm không gặp nhau, cô chỉ đối xử với anh ta như gặp được một người bạn cũ, biểu cảm không có gì khác thường, không một chút gợn sóng.

Vẻ mặt Thời Thanh Lâm nhẹ tênh, anh ta vẫn nhớ rõ miệng lưỡi sắc bén và sự cuồng loạn của Lâm Xuân Nhi thế nào.

“Ừm, mộng du đi nhằm đến tận đây, uống một chén không?” Anh ta đi tới trước mặt Lâm Xuân Nhi, cúi đầu nhìn cô.

Lâm Xuân Nhi đã thay đổi rồi.

Cô không còn là người phụ nữ có thể nhấn chìm mọi người bằng nỗi buồn như năm đó nữa. Giờ cô hay cười, má lúm đồng tiền từng chứa đầy u sầu giờ chỉ toàn đựng những niềm vui. Anh ta đã dành rất nhiều thời gian để tìm kiếm cô trên màn hình buổi phát sóng trực tiếp chuyển đi từ thiện cộng đồng, cuối cùng cô đã sống được cuộc

sống mà cô luôn mơ ước khi đó. Thời Thanh Lâm rất kính nể sức sống mãnh liệt của Lâm Xuân Nhi, lúc đó anh ta nhìn cô và luôn nghĩ rằng có lẽ một ngày nào đó cô sẽ biến mất trên cõi đời này. Nhưng không ngờ cô có thể trường thành điên cuồng đến vậy ở tuổi đôi mươi, cuối cùng đã không bị bất cứ thứ gì đánh bại, khiến cuộc sống vốn căn cõi của mình trở nên tươi tắn đầy sức sống.

“Uống rượu cũng được, nhưng hôm nay thì không. Bạn trai tôi đi vắng, không thể đi uống rượu khuya với người đàn ông khác được, nhất là bạn trai cũ.” Lâm Xuân Nhi nói đến từ “bạn trai cũ” thì hơi nhấn mạnh hơn một chút, muốn nhắc nhở thân phận của Thời Thanh Lâm. Sau đó cô cười với anh ta, cầm lấy bình nước trên khung xe uống một ngụm nước, chân đang chống dưới đất như thể sẵn sàng rời đi bất cứ lúc nào.

Bạn trai cũ.

Thời Thanh Lâm nghiên ngẫm thật kỹ ba chữ này, đây chính là phong cách của Lâm Xuân Nhi, rất thẳng thắn, không che đậy cũng không giấu giếm. Anh ta khẽ cười, nụ cười vẫn dịu dàng như ngày đó: “Tâm sự đơn thuần cũng không được à?”

“Đương nhiên là không.” Lâm Xuân Nhi cài lại mũ bảo hiểm: “Tổng Thu Hàn hẹp hòi lắm!” Cô nói thẳng tên Tổng Thu Hàn ra, chắc hẳn Thời Thanh Lâm cũng biết. Anh có quan hệ thân thiết với Lương Thần, chắc chắn Lương Thần đã nói cho anh ta biết. Đương nhiên Tổng Thu Hàn không hề hẹp hòi, anh chỉ bị Lâm Xuân Nhi lôi ra làm lá chắn. Nhưng cô cũng thật sự nghĩ như vậy, nếu đang trong mối quan hệ yêu đương với người khác thì không thể một mình đi gặp bạn trai cũ, đây là quy tắc ứng xử, là nguyên tắc và ranh giới cuối cùng, không thể phá vỡ.

“Ừm, tôi biết rồi. Chúc mừng cô đã đạt được điều mình ước muốn.”

Thời Thanh Lâm cũng biết về Tổng Thu Hàn, năm đó người thiếu niên này đã gieo vào lòng Lâm Xuân Nhi một cái gai mà không ai có

thể chạm tới. Chỉ cần chạm vào là Lâm Xuân Nhi sẽ xù lông. Ban đầu khi anh ta chỉ là bạn thân của cô thì không hề bận tâm chuyện trong tim cô luôn ghi nhớ một người thiếu niên. Nhưng khi trở thành bạn trai, anh ta bắt đầu so sánh. Khi họ cãi nhau, Thời Thanh Lâm sẽ nói: “Nếu anh là người em thầm mến thì em có tính toán chi li với anh thế này không?” Anh ta chưa từng thực sự hiểu rõ Lâm Xuân Nhi, cho đến tận bây giờ Lâm Xuân Nhi vẫn luôn là người tính toán chi li. Chỉ là Tống Thu Hàn chưa bao giờ động đến ranh giới cuối cùng của cô, anh biết cô thực sự yêu ghét điều gì, luôn để cô ở nơi an toàn nhất.

Lâm Xuân Nhi nghe ra trong lời anh ta nói có hàm ý, nhưng không muốn nhiều lời cùng anh ta nữa. Khi đó anh ta đổ cho cô những tội danh trên trời, muốn để Tống Thu Hàn phải chịu trách nhiệm vì việc họ không hạnh phúc. Từ đầu đến cuối Thời Thanh Lâm vẫn không chịu tin rằng khi họ đang yêu nhau, Lâm Xuân Nhi đã thực sự yêu anh ta. Năm đó bọn họ chẳng biết gì cả, không biết cách tin tưởng, không biết cách khoan dung, năm đó mối quan hệ của họ quá rối loạn.

“Cám ơn. Hẹn gặp lại!” Lúc trước là người yêu, giờ gặp nhau lại chỉ nói được đôi ba câu, ngoài ra không thể nói gì khác. Lâm Xuân Nhi lên xe, để lại cho anh ta một bóng lưng, cô gơ tay vẫy vào trong không trung chào tạm biệt anh ta. Cô cảm thấy mình không còn chuyện gì để nói với Thời Thanh Lâm cả, lời nên nói cô cũng đã nói hết khi họ chia tay rồi, không luyến tiếc, không hối hận, đó chính là thái độ của cô đối với mối quan hệ đó.

Sau khi về nhà tắm rửa, cô nhận được điện thoại của Tống Thu Hàn, hình như anh đã uống rượu, giọng điệu có vẻ khá vui: “Còn nhớ cái bình nước của anh không?”

“Anh mang nó theo sao?”

“Đúng vậy...”

“Em nhớ, trông rất đẹp, em vẫn thường lén lấy để uống nước.”

Lâm Xuân Nhi thích bình nước của Tống Thu Hàn nên thỉnh thoảng không nhịn được lại lấy ra uống, dấu son môi của cô in dấu ở nơi môi Tống Thu Hàn thường chạm vào. Có cảm giác thân mật bí mật. Đương nhiên Tống Thu Hàn cũng biết, nhưng anh chưa bao giờ vạch trần cô, trừ Lâm Xuân Nhi ra thì chưa từng có ai được dùng bình nước của anh.

“Anh biết.” Tống Thu Hàn cười: “Hôm nay anh đi đặt một cái cho em.”

“Là quà công tác à?”

“Đúng.”

“Sao không phải Hermes? Anh hơi keo kiệt đấy nha.” Lâm Xuân Nhi trêu chọc anh.

“Vậy anh tặng em túi nhé, còn cốc thì tặng người khác thôi.”

“Anh dám!”

Giọng làm nũng của Lâm Xuân Nhi khiến Tống Thu Hàn bật cười thành tiếng. Anh đã hoàn thành chuyến công tác chỉ trong chín ngày, từ Tokyo đến Osaka rồi đến Nagoya, ngựa không dừng vó. Chỉ có thể lặng lẽ nói vài lời với Lâm Xuân Nhi mỗi đêm.

Lâm Xuân Nhi hỏi anh có đi ăn tiệc của nguyên con hay món kaiseki không, có xem phim trả tiền ở khách sạn không. Hai người trò chuyện hồi lâu, Lâm Xuân Nhi đột nhiên nói: “Kể cho anh một chuyện này, hôm nay bạn trai cũ của em đột nhiên xuất hiện muốn mời em đi uống rượu, nhưng em từ chối rồi.”

“Sao em lại từ chối?”

“Bởi vì giờ bạn trai hiện tại của em không có ở đây.”

“Đề nghị em đừng gọi anh là bạn trai hiện tại.” Tống Thu Hàn sửa lại: “Làm anh có cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành bạn trai cũ.”

Lâm Xuân Nhi bật cười khúc khích: “Em kể cho anh nghe chuyện bạn trai cũ xuất hiện mà anh lại đi xoắn xuýt chuyện xưng hô của em với anh.”

Tống Thu Hàn trầm mặc một lúc, Lâm Xuân Nhi nghe tiếng thở đều đều của anh, trong lòng thấy yên tâm vô cùng.

“Có cần anh giúp không?” Tống Thu Hàn hỏi cô.

“Cần.”

“Cần anh làm gì?”

“Cần anh mau về đi, em hơi nhớ anh rồi.”

“Chỉ hơi nhớ thôi à? Còn anh thì nhớ em nhiều lắm rồi.” Tống Thu Hàn cười khế.

Lâm Xuân Nhi thích tán gẫu với Tống Thu Hàn như thế này. Năm cô hai mươi tư hai mươi lăm tuổi, cô cũng không phải người ôn hòa, cô dễ tức giận, dễ bị tổn thương, bị kích thích một chút thôi cũng không chịu được. Lúc đó bà nội vừa mới qua đời, cô tiễn biệt người thân cuối cùng trên đời, chìm vào bóng tối vô tận. Khi đó cô chỉ có Thời Thanh Lâm, là Thời Thanh Lâm cực kỳ yêu cô, là Thời Thanh Lâm lấy tư cách bạn bè ở bên cô ba năm, là Thời Thanh Lâm đã vui sướng khoa tay múa chân ngày họ chính thức yêu nhau. Cô còn tưởng Thời Thanh Lâm sẽ không rời bỏ cô, cô đã phơi bày những điều tồi tệ nhất của mình trước mặt anh ta, nhưng trên đời này không có gì là mãi mãi.

Lâm Xuân Nhi cảm thấy là mình đã dọa anh ta sợ chạy mất. Cô đã từng toàn tâm toàn ý tin tưởng anh ta, cô cho rằng những người yêu

nhau sẽ hàn gắn chữa lành cho nhau. Hoặc nói đúng hơn là, cô đã nghĩ rằng Thời Thanh Lâm sẽ chữa lành vết thương cho cô. Lẽ ra cô không nên làm thế, không nên trông cậy vào người khác chữa lành vết thương cho mình. Cũng không nên trông cậy vào việc một người sẽ chịu đựng tất cả sự xấu xa của mình mà không chạy trốn.

Không ai sinh ra đã biết yêu.

Lâm Xuân Nhi cúp điện thoại thì thấy Thời Thanh Lâm gửi lời mời kết bạn, nhưng cô từ chối. Sau đó cô nhận được một tin nhắn của một số lạ:

Tôi là Thanh Lâm, xin được kết bạn. Nếu có cơ hội thì rủ bạn trai cô cùng đi uống một chén.

Lâm Xuân Nhi cảm thấy Thời Thanh Lâm là người rất kỳ lạ. Anh ta luôn là một kẻ lập dị. Khi đó có rất nhiều cô gái thích anh ta nhưng anh ta lại chỉ tốt với cô. Khi đó cô yêu nhạc rock, xách cái túi vải đi xem đủ các loại lễ hội âm nhạc, đôi khi cô sẽ buộc tóc đuôi ngựa nhẹ nhàng khoan khoái, đôi khi lại trang điểm rất kỳ dị. Thời Thanh Lâm luôn ở bên cạnh cô, rõ ràng anh ta không thích những cô gái như thế, nhưng anh ta vẫn muốn nhắn nhủ vì cô.

Cô được kéo lên sân khấu hát, anh ta tìm một bó hoa tặng cô, ôm lấy cô giữa những tiếng hát.

Cô đi khắp thế giới, anh ta thì ghi lại số chuyến bay của cô, chuyến bay của cô bị hoãn hay hủy anh ta còn biết rõ hơn cô.

Anh ta nhớ rõ cô thích ăn gì, không thích ăn gì nên đã thay đổi khẩu vị của mình, chỉ ăn theo khẩu vị của cô.

Giữa họ có những ký ức tốt đẹp, không phải tất cả đều tốt đẹp. Thời Thanh Lâm thực sự đối xử với cô rất tốt.

Lâm Xuân Nhi cũng từng yêu anh ta. Cô đã yêu Thời Thanh Lâm. Khi

đó cô cảm thấy mình không xứng đáng với bất kỳ mối quan hệ thân mật nào, nhưng Thời Thanh Lâm vẫn ở bên cạnh cô. Anh ta đối xử với cô rất tốt, tốt đến mức cô đã nghĩ rằng bố cô đã tái sinh trong hình dáng của anh ta, tốt đến mức Lâm Xuân Nhi muốn báo đáp anh ta.

Lâm Xuân Nhi nhớ tới đoạn chuyện cũ này cũng cảm thấy thốn thức. Cô đột nhiên nhớ tới khoản đóng góp bí ẩn mà họ không thể kiểm tra ra trong chuyến đi từ thiện, còn cả lời chào bằng tên thật dành cho cô trong phòng phát sóng trực tiếp có vẻ hơi giống cách làm của Thời Thanh Lâm. Nhưng cô không hỏi anh ta điều gì.

“Ngủ ngon.” Là tin nhắn gửi cho Tống Thu Hàn.

Còn Tống Thu Hàn thì sao? Đây là lần đầu tiên anh gửi ảnh cho cô, anh đang ở trong phòng tập thể dục, bộ quần áo ẩm mồ hôi dính vào người lộ rõ đường nét cơ thể. Cũng tại khi đang ăn tối với các đồng nghiệp nam bên Nhật Bản, họ nói về cách giữ cảm giác mới mẻ với vợ sau một thời gian dài chung sống, một trong những đồng nghiệp nam đã kết hôn hơn mười năm đột nhiên nói: “Thử gửi ảnh mập mờ xem.” Họ cũng nói rất nhiều cách khác nữa, Tống Thu Hàn không nói nhiều, nhưng anh nhớ kỹ từng cách một.

Trước khi gửi ảnh anh cũng đã trấn an tinh thần một hồi lâu, anh sợ Lâm Xuân Nhi làm tường tài khoản của mình bị hack sẽ kéo vào danh sách đen nên vội nhắn kèm theo một câu sau khi đăng ảnh: “Em ngủ sớm đi, anh đang tập thể dục.”

Lâm Xuân Nhi cắn đầu ngón tay, đột nhiên cười thành tiếng. Tống Thu Hàn đáng yêu quá, rõ ràng đang dụ dỗ cô nhưng lại không biết nên làm thế nào, cái tay vừa mò ra thăm dò đã thu lại ngay. Thế là cô nháy xuống giường, cởi chiếc áo phông rộng đang mặc, thay một chiếc váy ngủ hai dây mỏng như cánh ve, sợi dây lưng mỏng manh buông thõng xuống tấm lưng mịn màng, phía trước là cảnh đẹp không cần tả thêm, tóm lại là đẹp không nói nên lời. Cô tìm góc nghiêng chụp một tấm gửi cho Tống Thu Hàn. Cũng bắt chước giọng

điều của anh: “Vậy anh tập đi nha, em đi ngủ đây.”

Tống Thu Hàn tưởng Lâm Xuân Nhi đã ngủ rồi, anh đang nâng tạ thì nghe thấy âm báo điện thoại, bỏ tạ xuống cầm lên xem thử. Vừa nhìn thấy, máu lập tức dồn thẳng lên đỉnh đầu, may là lúc này đã muộn, trong phòng tập chỉ có mình anh, nhưng cũng đủ lấy mạng anh rồi. Anh nhấn lại một câu: “Em chờ chút.”

“Hửm?”

“Đừng ngủ vội, chờ anh về phòng đã. Chúng ta nhấn tin đến mức này rồi mà không làm gì thì quá đáng tiếc.” Tống Thu Hàn trêu chọc cô.

“Không đấy! Ngủ ngon nha.” Lâm Xuân Nhi ném điện thoại sang một bên, có qua có lại một hiệp là đủ rồi. Trong bóng đêm, cô từ từ nhắm mắt lại, nghĩ đến chuyện có thể tối nay Tống Thu Hàn sẽ khó mà thư thái nổi, cô lại phì cười thành tiếng.

Chương 115

Tất nhiên Tống Thu Hàn không nhịn được. Anh chạy trên máy chạy bộ hơn nửa tiếng mới làm dịu được sự cồn cào trong cơ thể. Một bên đổ mồ hôi như mưa, còn một bên thì thầm oán: Vẫn là đồng nghiệp nam bên Nhật Bản biết chơi hơn, mới một tấm ảnh thôi mà đã thế này rồi. Anh quay về phòng mở điện thoại di động lên xem, không khỏi nuốt nước bọt. Lâm Xuân Nhi thật sự là một cô nhóc ma mãnh, anh chỉ mới gửi một tấm hình mà cô đã hiểu chuyện ngay, gửi qua một tấm ảnh mặc đồ ngủ.

Tống Thu Hàn phóng to ảnh lên xem, anh chưa từng nhìn thấy bộ đồ ngủ này, tám mươi phần trăm là Lâm Xuân Nhi lén mua. Lâm Xuân Nhi là một người làm chuyện gì cũng vô cùng nghiêm túc, có một hôm cô trốn trong phòng ngủ nói chuyện điện thoại với Tiêu Muội, Tống Thu Hàn ở phòng khách loáng thoáng nghe thấy cô nói: “Làm việc phải thật nghiêm túc, làm tình cũng phải thật nghiêm túc. Không biết thì phải học, tớ còn tìm được quyển ‘Tranh minh họa lịch sử tình d/ục của Trung Quốc’ bản online nữa, có rất nhiều tư thế quái lạ, chỗ nào cũng là chiến trường... Đợi lát nữa tớ gửi cho cậu xem, cậu dựa theo tinh thần nghiên cứu văn vật rồi nghiên cứu mà mò thật kỹ vào...”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lâm Xuân Nhi bô bô cái miệng như tàu lửa chạy*, người nói vô tình, nhưng người nghe như Tống Thu Hàn lại có ý. Thì ra phụ nữ mà tùm lại với nhau thì sẽ nói về chuyện này ư? Còn thoáng hơn cả đàn ông, nhìn mức độ này thì chỉ thiếu điều lòi cậu nhỏ của bạn trai mỗi người ra so sánh nữa thôi.

(*: Ý chỉ một người khéo ăn khéo nói, năng lực phản biện hùng hồn, có thể đổi trắng thay đen, đổi đen thành trắng, chết nói thành sống.)

Nhưng Tống Thu Hàn vẫn xem thường Lâm Xuân Nhi và Tiêu Muội rồi, từ lâu bọn họ đã âm thầm so sánh.

Anh nghe đến đồ cả mặt, nhưng cũng biết bản thân đã có một người bạn gái rất nghiêm túc, tò mò và tích cực tìm hiểu chuyện giường chiếu. Giống như lúc này, anh chỉ gửi cho cô một tấm ảnh tập gym ướt đẫm, cô đã gửi lại một bức ảnh đồ ngủ khiến người ta suy nghĩ vẫn vợ, tuyệt đối không chịu thua kém.

Tống Thu Hàn thực sự yêu thích tấm ảnh này không gì bằng, cứ ngắm đi ngắm lại, trông hết một tên mê gái. Không ngờ anh lại dùng từ “mê gái” để hình dung bản thân, chắc đã được nền văn hóa Nhật Bản hun đúc rồi ư? Anh cười tự giễu.

“Con ngủ chưa?” Dì Thượng đột nhiên hỏi anh.

“Con chưa ạ.”

“Dì Thượng nói cho con biết một chuyện, ông Tống quyết định về nước sống một thời gian.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Vậy con đi công tác về rồi quét dọn nhà một chút. Bao giờ mới về? Con đến sân bay đón hai người.”

Đợi cả buổi mà dì Thượng cũng không trả lời, Tống Thu Hàn bèn gọi cho bà. Dì Thượng bắt máy, nói: “Có phải dì Thượng trả lời chậm không? Dì đang tìm kính lão, mắt nhìn điện thoại thấy không rõ lắm.”

“Gần đây dì có uống thuốc đúng giờ không đấy?”

“Có chứ có chứ, con cũng đừng lo cho dì Thượng nữa. Con nghe dì Thượng nói, con không cần quét dọn kỹ càng làm gì, ông Tống không ở trong biệt thự. Ông ấy nói năm 2000 từng mua hai căn nhà ở bên đó, sau này giao lại hết cho quản lý nhà đất xử lý. Ông ấy đã chọn một căn, nhà ở trong thành phố, rất nhộn nhịp.” Dì Thượng nói một lát thì bật cười: “Khi nào rảnh dì sẽ hỏi lại ông Tống còn có nhà đất ở đâu nữa, đừng giấu giếm, phải nhanh chóng khai ra hết.”

Tống Thu Hàn bị dì Thượng chọc cười: “Gần đây sức khoẻ ông ấy tốt không? Con có gọi điện mấy lần nhưng ông ấy không bắt máy.”

“Tốt lắm. Tính tình cũng tốt hơn rất nhiều.” Dì Thượng suy nghĩ một chút rồi nói: “Con nói với Xuân Nhi một tiếng đi? Đừng để tới lúc đó...?”

“Vâng. Con sẽ nói với cô ấy, sẽ không để bố con gặp riêng cô ấy.”

“Vậy là tốt rồi. Đợi xác định ngày rồi dì Thượng sẽ nói cho con biết.” Dì Thượng ngừng một chút rồi nói: “Sống với Lâm Xuân Nhi có được không? Con bé kia cực kỳ thú vị, dì Thượng cảm thấy con đã sáng sủa hơn lúc trước nhiều rồi.”

“Ồ chung tốt lắm ạ. Đợi dì về rồi con bảo cô ấy mời dì ăn một bữa cơm, cô ấy có tiền.” Tống Thu Hàn nói đùa, anh sẽ không nỡ để Lâm Xuân Nhi tiêu tiền đâu. Anh mong rằng Lâm Xuân Nhi có một kho bạc nhỏ, để cô cất tiền của mình cho đảng hoàng, như vậy thì cho dù tình hình kinh tế có ra sao đi nữa, cô cũng sẽ có đường lui cho mình. Tống Thu Hàn cũng đã mở riêng một tấm thẻ, mỗi tháng để dành một khoản tiền cho cô, thậm chí anh còn mời Khương Phương Lộ giúp anh soạn văn bản pháp luật, nhờ đâu anh xảy ra chuyện không lành, Lâm Xuân Nhi sẽ có được tất cả quyền hạn sử dụng tấm thẻ kia. Anh từng nói nếu như cả đời không kết hôn thì phải sắp xếp mọi chuyện đâu ra đó. Anh suy nghĩ cực kỳ thấu đáo, một người mới hơn ba mươi tuổi mà đã suy nghĩ đến việc lập di chúc rồi. Khương Phương Lộ cười nhạo anh nghĩ nhiều, nhưng lại vô cùng kính nể anh.

“Thôi đừng, dì Thượng không nỡ xài tiền của Xuân Nhi. Con bé kiếm tiền không dễ dàng, lúc mấy đứa đi đạp xe đạp dì Thượng đã nhìn ra hết rồi, trong trong ngoài ngoài đều là con bé hết. Vừa muốn kiếm tiền lại vừa muốn làm việc thiện, thực sự là một cô gái tốt.”

“Cảm ơn dì Thượng đã thích cô ấy.”

“Đâu chỉ mình dì Thượng thích...” Dì Thượng hắng giọng, nhỏ giọng nói: “Cái hôm hai đứa làm nghi thức kết thúc chuyển đi, dì đi đưa trà cho ông Tống, bắt gặp ông ấy đang mỉm cười nhìn màn hình. Trong lòng ông ấy chắc cũng thích. Thôi được rồi, con mau đi ngủ đi.” Dì Thượng cúp điện thoại.

Tống Thu Hàn cũng không trông mong Tống Lương Ngọc sẽ thích Lâm Xuân Nhi, Lâm Xuân Nhi cũng không phải món đồ chơi mà có càng nhiều người thích cô thì càng tốt. Tống Thu Hàn không muốn cô phải cố tình lấy lòng bất cứ người nào.

...

Lúc Lâm Xuân Nhi mở mắt ra đã hơn chín giờ sáng, nhớ hình như ngày mai Kiều Hạo Văn phải phẫu thuật, ngày hôm nay chắc đã nhập viện rồi.

Cô hiếm khi gọi điện thoại cho anh ta, anh ta bắt máy rất nhanh:

“Chuyện gì thế?”

“Có phải ngày mai anh phẫu thuật không?” Lâm Xuân Nhi hỏi anh ta.

“Phải.”

“Nhập viện rồi à?”

“Vừa làm thủ tục xong.”

“Được, tôi đi thăm anh.”

“Không cần đâu.”

Kiều Hạng Văn cúp máy. Lâm Xuân Nhi tặc lưỡi một tiếng rồi gọi điện cho Vương Cảnh, hỏi anh ta nằm viện ở đâu, chỗ đó cách nhà Lâm Xuân Nhi cũng không xa. Thế là cô thức dậy, đánh răng rửa mặt, ăn hết hai quả trứng gà, rồi lại uống một ly sữa tươi, sau đó đạp xe lên đường.

Mặt trời gay gắt, cô mặc đồ chống nắng đầy đủ, không đến mức bị phơi nắng, nhưng lúc đến bệnh viện lại giống như vừa tắm một lượt, tóc và mặt đều ướt nhẹp. Cô tới chỗ y tá làm thủ tục đăng ký thăm bệnh, y tá cứ nhìn cô hết lần này tới lần khác, tò mò về người phụ nữ tới thăm Kiều Hạng Văn.

Lâm Xuân Nhi không thích tới bệnh viện. Mùi trong bệnh viện đã kéo dài xuyên suốt thời niên thiếu của cô, có một khoảng thời gian, thậm chí mỗi khi nhìn thấy hai chữ “bệnh viện”, cơ thể của cô lại xuất hiện phản ứng căng thẳng.

Cô đứng trước cửa phòng bệnh Kiều Hạng Văn thật lâu, cuối cùng mới đi vào.

Kiều Hạng Văn ở phòng bệnh riêng, lúc này đang đứng trước cửa sổ hóng mát, lúc nghe thấy tiếng quay đầu lại thì nhìn thấy một Lâm Xuân Nhi cực kỳ lồi thối. Anh ta nhíu mày tỏ vẻ ghét bỏ: “Đã bảo cô đừng đến cơ mà?”

“Đến thăm anh một chút.” Lâm Xuân Nhi đứng ở chỗ khá xa: “Tôi đạp xe tới, cả người toàn là mồ hôi. Cách xa anh một chút mới tốt.”

Kiều Hạng Văn nhìn gương mặt đỏ ửng của cô, trong lòng mềm nhũn ra, nhưng ngoài miệng vẫn nói lời khó nghe: “Cô ăn nhiều như vậy, phải vận động nhiều vào.”

“Hì hì.” Lâm Xuân Nhi cười hì hì một tiếng, kéo cái ghế nhỏ ở bên cạnh qua ngồi xuống.

“Cô hì hì cái gì?” Kiều Hạng Văn bị cô chọc cho tức cười, dựa vào bệ cửa, xoay người cầm lấy một liều thuốc, Lâm Xuân Nhi bước mấy bước tới trước giường bệnh, đặt tay lên chuông báo: “Anh hút thuốc là tôi tố cáo anh đấy.”

“Cô quản nhiều thật.” Kiều Hạng Văn bỏ thuốc xuống, Lâm Xuân Nhi đi tới phía trước, lấy hộp thuốc với bật lửa của anh ta qua, trong miệng vẫn lải nhải: “Tốt nhất là anh nên tuân thủ quy tắc của bệnh viện, đừng gây thêm phiền phức cho bác sĩ với y tá.”

Hương vị mặt trời tỏa ra trên người cô ùa vào khoang mũi của Kiều Hạng Văn, anh ta nhìn cô với ánh mắt sâu thẳm: “Tránh xa tôi ra, tôi sợ tôi bộc phát thú tính kéo cô tới làm một phát phòng bệnh play bây giờ.”

“Chặc chặc chặc. Có vài người rõ ràng sắp phẫu thuật rồi mà miệng vẫn hỗn.” Cô bỏ thuốc và bật lửa vào túi đeo chéo: “Bao giờ mới làm kiểm tra trước phẫu thuật?”

“Chắc buổi chiều.”

Lâm Xuân Nhi gật đầu: “Bao giờ công bố chuyện anh bị ung thư tuyến giáp?”

“Nhị Thiến đã sắp xếp người giúp tôi quay video rồi. Hôm nay muốn quay lúc nào cũng được.”

“Những cái khác thì sao? Xử lý truyền thông chẳng hạn?”

“Thống nhất hết rồi.”

Lâm Xuân Nhi gật đầu, đột nhiên không biết nên nói gì nữa. Kiều Hạng Văn cứ thế mà nhìn cô, thấy vẻ mặt cô rầu rĩ, đoán rằng có lẽ cô

đang nhớ lại chuyện ngày xưa, thế là mở miệng đuổi cô về: “Nếu cô không chuẩn bị lên giường với tôi thì bây giờ về mau đi.”

“Vậy cáo từ nhé.” Lâm Xuân Nhi đứng dậy đi ra ngoài, đã ra tới cửa rồi thì lại xoay người lại. Kiều Hận Văn vẫn đứng trước cửa sổ, cứ nhìn cô như thế. Vẻ mặt của Lâm Xuân Nhi chẳng hề toát lên sự thương hại, cô kiểm soát rất tốt, nhưng Kiều Hận Văn biết, Lâm Xuân Nhi đau lòng cho anh ta. Không phải đau lòng theo kiểu tình yêu nam nữ, mà là xuất phát từ sự tha thiết của cô dành cho cuộc sống.

Lâm Xuân Nhi cúi đầu nhìn mũi chân của mình, một lát sau mới ngẩng mặt lên: “Tôi cũng không biết phải nói gì để an ủi anh, tôi cũng không muốn an ủi anh. Đều là người trưởng thành cả rồi, chuyện như thế này cũng không tính là chuyện gì lớn, anh đừng thấy áp lực. Ngày mai anh làm phẫu thuật xong tôi vẫn sẽ đến thăm anh.”

Kiều Hận Văn nhìn cô chăm chú, có lẽ cô không biết rằng bất kể cô mạnh mẽ đến cỡ nào, làm việc quyết đoán tới cỡ nào, cố chấp tới cỡ nào, hiểu nhiều biết rộng tới cỡ nào, nhưng trong nét mặt của cô vẫn toát lên một chút ngây thơ. Cô là một người rất phức tạp, nhưng có phức tạp tới cỡ nào đi nữa thì trong lòng vẫn rất sạch sẽ. Anh ta khẽ nhếch môi cười: “Cô sợ tôi chết à?”

“Ừ.”

“Tôi sẽ không chết đâu, chẳng phải người ta nói tai hoạ sẽ để lại ngàn năm hay sao?”

“Vậy ít nhất anh cũng có thể sống đến một ngàn tuổi.”

“Một ngàn tuổi thì lâu quá, tôi sợ mai sau cũng chẳng còn ý nghĩa gì, bảy mươi tuổi được không?”

“Vậy cũng được.”

Kiều Hận Văn hiếm khi lại bật cười nhưng không mang theo ý chế

giểu: “Vậy cô có thể trả thuốc cho tôi chưa?”

“Không được.” Lâm Xuân Nhi lấy tay đè chặt túi lại: “Anh đừng có mơ, tôi sẽ không dung túng cho anh làm trái với quy tắc của bệnh viện đâu. Anh nhịn đi.”

Cô trừng Kiều Hận Văn một cái, sau đó xoay người bỏ đi.

Cô đi rồi, mang theo hương vị mặt trời đi mất, Kiều Hận Văn chợt có chút ngẩn ngơ. Anh ta nhớ lại năm đó mình từng diễn một vai, cưỡi ngựa chạy trên sa mạc ngắm cảnh bình minh và cả hoàng hôn. Bướng bỉnh như vậy, cho rằng mình có thể tỏa sáng như ánh mặt trời. Trên đường gặp rất nhiều rất nhiều người, xảy ra rất nhiều rất nhiều chuyện, nhưng anh ta vẫn không dừng lại. Anh ta chỉ muốn đến gần ánh sáng hơn một chút. Anh ta dùng cả đời để theo đuổi ánh sáng, lúc sắp chết, có một bà lão ngồi bên cạnh anh ta gào khóc: “Cậu dành cả đời để theo đuổi ánh sáng, nhưng lại quên mất bản thân cậu chính là ánh sáng.” Nhân vật đó quá hoang đường.

Nếu như anh ta chỉ có thể sống đến bảy mươi tuổi, vậy anh ta đã đi qua hơn nửa đời người rồi. Nửa cuộc đời này của anh ta gặp được bao nhiêu người, chứng kiến bao nhiêu chuyện, những người xấu xí khó coi, những chuyện khiến người ta không tưởng tượng nổi. Rõ ràng cứ tưởng mình đã nhìn thấu hết rồi, nhưng mấy ngày nay anh ta lại không ngừng suy nghĩ về sống chết nhân quả.

Lan nhân như quả, hiện nghiệp duy tâm*.

(*: Là một câu thành ngữ dựa trên điển tích nói về nhân duyên thuở đầu tốt đẹp nhưng kết cục về sau lại đầy đau thương, hơn nữa còn dây dưa không rõ, vậy rốt cuộc ai mới là người chịu ảnh hưởng nặng nề nhất.)

Anh ta lấy một liều thuốc ra khỏi ngăn kéo, nhớ đến dáng vẻ Lâm Xuân Nhi bước dài tới trước chuông báo, nói muốn tố cáo anh ta, lại bỏ thuốc vào ngăn kéo trở lại. Sao Lâm Xuân Nhi lại hùng hồn ngang

ngược như vậy chứ? Cô dựa vào cái gì mà yêu cầu tất cả mọi người đều phải có được phẩm chất tốt đẹp giống như cô? Cô dựa vào cái gì mà cho rằng cô có thể kiểm soát được tất cả những chuyện xấu đang diễn ra trước mắt mình? Kiều Hạng Văn khịt mũi một tiếng, lại lấy ra, nhưng cuối cùng vẫn bỏ về.

Y tá đến thông báo thời gian làm kiểm tra trước khi phẫu thuật của anh ta, nhìn thấy thuốc lá để cạnh cửa sổ, bèn nói: “Không được hút thuốc!”

Kiều Hạng Văn ném điếu thuốc cho cô ấy: “Lấy đi đi, cảm ơn.”

“Vâng được. Cảm ơn anh đã phối hợp. lát nữa bác sĩ sẽ nói cụ thể hơn về việc kiểm tra trước khi phẫu thuật, còn phải dặn dò anh một số chuyện cần lưu ý, anh có người nhà không?”

Kiều Hạng Văn lắc đầu: “Không có. Tôi chỉ có người đại diện.”

“Vâng...”

“Không sao, tôi đã uỷ thác cho người đại diện rồi. Có văn bản pháp lý.”

“Được. Tôi sẽ nói với bác sĩ về chuyện này.”

“Cảm ơn.”

Cô y tá dễ thương không nhịn được mà nói thêm một câu: “Thực ra cũng không có gì đâu, bệnh viện chúng tôi ngày nào cũng làm mấy cuộc phẫu thuật cắt bỏ ung thư tuyến giáp. Không có gì nguy hiểm cả, anh đừng sợ.”

Kiều Hạng Văn nở nụ cười: “Ừ, tôi không sợ.” Thiện ý đến từ người lạ khiến anh ta thu hồi móng vuốt. Anh ta cầm điện thoại di động lên gọi cho Vương Cảnh: “Đến đây đi, cô Vương. Đến giờ tôi ký giấy chấp nhận làm phẫu thuật rồi. Mang theo văn bản pháp luật đến nữa, nếu

không xem như tôi chưa nói gì.”

“Tôi biết rồi, tôi đang trên đường tới.”

Cô ấy vẫn còn đang làm vật lý trị liệu, trợ lý đẩy cô ấy đến phòng bệnh của Kiều Hạng Văn, hai người nhìn nhau một cái, một người bị ung thư tuyến giáp, một người thì tìm được đường sống sau tai nạn xe cộ, cuối cùng lại cảm thấy có chút buồn cười.

“Đỡ hơn chưa?” Kiều Hạng Văn hỏi Vương Cảnh.

“Đỡ nhiều rồi, có thể đi xa.”

“Vậy thì tốt.”

Kiều Hạng Văn đẩy Vương Cảnh đến bên giường, nhét cho cô ấy hai quả anh đào: “Mạng của tôi giao cho chị đó.”

“Nếu phẫu thuật xảy ra vấn đề gì, tôi chắc chắn không cho cấp cứu.”

“Vậy cảm ơn chị nhé.”

Dù lúc đầu cãi nhau dữ dội tới cỡ nào, nói ra bao nhiêu lời khó nghe, cuối cùng vẫn là người mà đôi bên tin tưởng nhất.

Điện thoại di động của Vương Cảnh reo lên, cô ấy mở ra xem, trên mạng đang nổ tung, chuyện Kiều Hạng Văn mắc bệnh ung thư trong nháy mắt xuất hiện ở khắp nơi. Kiều Hạng Văn lấy qua xem, bật cười thành tiếng: “Lâm Xuân Nhi cũng hành động mau lẹ thật. Phong cách nhanh gọn thế này mới làm được chuyện lớn.”

Ngay sau đó, điện thoại của Vương Cảnh và Kiều Hạng Văn đều rung lên dữ dội, Tiêu Khả cầm điện thoại di động chạy vào, nhìn Kiều Hạng Văn: “Cứ dựa theo bản thông báo mà nói à?”

“Ừ.” Kiều Hạng Văn lấy điện thoại di động qua bấm tắt nguồn, lại ra

dấu bảo Vương Căn tắt nguồn: “Thấy người đại diện mới của tôi thế nào.”

Tiêu Khả nghe thấy câu này, sau mấy giây bình tĩnh thì cầm điện thoại di động lên nói: “Hello cô Lý.”

“Phải, bây giờ tôi đang ở bệnh viện. Chỉ là một cuộc giải phẫu nhỏ thôi, Joe đã biết từ trước rồi, cũng nhận ra người hiện đại phải chịu hai luồng áp lực lớn đến từ công việc và cuộc sống nên khiến cơ thể suy kiệt, vì vậy anh ấy bắt đầu làm một số hoạt động từ thiện chống ung thư.”

“Cảm ơn đã quan tâm. Bệnh này cần phải tịnh dưỡng một khoảng thời gian, chờ anh ấy khoẻ lại sẽ tiếp tục cống hiến cho sự nghiệp văn hoá nghệ thuật.”

Sự nghiệp văn hoá nghệ thuật? Cống hiến? Kiều Hận Văn nhướn mày nhìn Tiêu Khả, đợi cô ấy cúp máy anh ta mới nói: “Trong bản thông báo làm gì có câu này.”

“Người của Tân Nha sửa lại đó.”

“Người của Tân Nha còn sửa gì nữa?”

“Còn mấy câu nữa, nhưng vừa rồi phóng viên kia không hỏi.”

“Gửi qua tôi xem.”

Tiêu Khả tìm ra sau đó gửi cho Kiều Hận Văn xem. Kiều Hận Văn nhìn thấy trên bản thông báo viết: “Tôi rất lấy làm may mắn vì mình đã biết chuyện sớm, mấy hôm nay tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Trong tương lai, tôi sẽ tiếp tục các hoạt động ủng hộ tuyên truyền chống ung thư, tôi cũng sẽ trích ra những khoản tiền tương ứng từ ngân sách của mình để ủng hộ những bệnh nhân đang chiến đấu với bệnh ung thư. Cũng mong rằng mọi người hãy biết quý trọng mạng sống của mình, giữ gìn sức khoẻ, tiếp tục cống hiến cho xã hội (nói bằng

giọng tự nhiên).”

Kiều Hạng Văn bật cười thật to, ném điện thoại di động cho Vương Cẩn: “Nè, chị xem đi, văn bản do thanh niên tốt sinh ra ở thời đại tiên tiến, lớn lên trong xã hội chủ nghĩa tiên tiến viết đấy.”

Vương Cẩn đọc xong cũng cười: “Vừa nghiêm túc vừa chuyên nghiệp, tư tưởng rất đúng đắn. Điều đáng quý nhất là, có lẽ cô ấy cũng thật sự suy nghĩ như vậy. Có lẽ người của toàn bộ công ty Tân Nha cũng nghĩ như vậy.”

“Cần sửa lại không?” Tiêu Khả hỏi.

“Không cần.” Kiều Hạng Văn nói: “Nếu như có người nghi ngờ đây không phải phong cách của tôi thì cứ nói khoảng thời gian trước tôi đã đi học lịch sử Đảng.”

Một chuyện vô cùng nặng nề, đột nhiên lại mang chút màu sắc hài hước.

Vương Cẩn nhìn khóe môi nhếch lên của Kiều Hạng Văn, đột nhiên nhận ra Kiều Hạng Văn thích Lâm Xuân Nhi ở điểm nào. Anh ta thích cô, đầu tiên là vì cô là một người rạng rỡ, cao thượng. Sau đó mới đến nguyên nhân khác.

Có lẽ Kiều Hạng Văn vĩnh viễn cũng không có được Lâm Xuân Nhi, nhưng anh ta bằng lòng làm người theo đuổi ánh sáng đó, đuổi theo phía sau cô, nhìn cô tỏa sáng, nhưng sẽ không quên rằng bản thân mình cũng có ánh sáng.

Chương 116

Lâm Xuân Nhi không hề nuốt lời, ngày hôm sau cô đến công ty giải quyết công việc, buổi trưa lại vội vàng chạy đi thăm Kiều Hận Văn. Cuộc phẫu thuật của anh ta là cuộc phẫu thuật đầu tiên của buổi sáng, lúc Lâm Xuân Nhi đến nơi, ca phẫu thuật đã xong rồi, lúc này anh ta đang nằm trên giường, Vương Cảnh và Tiêu Khả đang chăm sóc anh ta.

Vì cuộc phẫu thuật khiến não bị phù nên bác sĩ không cho phép anh ta nói chuyện. Uống nhiều nước, không nói chuyện, thở oxy.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Nhìn anh ta trông hơi thảm hại, thấy Lâm Xuân Nhi đi vào thì nhú mày.

“Tôi đã hứa là tới thăm anh rồi.” Lâm Xuân Nhi đứng bên cạnh Vương Cảnh, rướn cổ nhìn cổ của anh ta: “Chặc chặc, không biết vết mổ dài bao nhiêu, sau này có thể xăm một chiếc lá ở đó.” Thấy Kiều Hận Văn nhú mày, cô đột nhiên nói: “Chiếc lá nhìn què mùa nhỉ? Vậy có thể xăm đại nạn không chết ắt có hậu phúc.” Thấy đôi mắt của Kiều Hận Văn long lên sòng sọc, cô nói thêm: “Hoặc là xăm học hành chăm chỉ ngày ngày tiến lên?”

Kiều Hận Văn suy cho cùng là một diễn viên trời sinh, anh ta không nói chuyện, nhưng cảm xúc đều viết hết ở trong mắt. Lâm Xuân Nhi đọc hiểu được, Kiều Hận Văn đang bảo cô cút đi!

Wang Jing and Xiao Ke both burst out laughing, their eyes at Ke Hanyan were dim,

hiển nhiên đang tức tối lắm. Lâm Xuân Nhi vờ như không nhìn thấy, lại quay đầu nói với Vương Cẩn và Tiêu Khả: “Cơ hội hiếm có, phải nhân dịp này xả hết mấy cơn tức mà thường ngày anh ta gây ra cho mình. Nếu còn chưa hả giận thì đánh cho anh ta mấy cái, còn không ăn thua nữa hả, vậy thì nhéo mặt anh để cũng được đó...”

Cô vừa đến, phòng bệnh lại có chút rộn ràng. Lâm Xuân Nhi lấy quả táo trên đầu giường của Kiều Hận Văn, vừa gặm vừa nói: “Nhờ phúc của anh, tôi lại hoàn thành KPI rồi. Số liệu còn lại xem như tôi tặng cho anh. Anh đó, lo mà dưỡng bệnh cho khoẻ đi, chờ anh khỏi bệnh rồi cho chúng tôi thêm ít tiền.”

Thấy Kiều Hận Văn muốn mở miệng, cô vội vàng xua tay, nói: “Anh đừng nói chuyện chứ, bác sĩ không cho anh nói chuyện. Anh dám nói chuyện là tôi dám gọi bác sĩ đấy.”

“Có phải anh đang cảm ối tiểu đúng không? Hâm mộ anh thật chứ, ăn ngủ gì cũng trên giường hết, đó là lý tưởng của tôi đấy nhé.” Lâm Xuân Nhi nói chuyện làm người ta tức sôi máu, nói xong thì nháy mắt với Vương Cẩn: “Bác sĩ đâu có nói không thể tức giận nhỉ?”

Wương Cẩn lắc đầu: “Bác sĩ không nói. Chắc cũng không ngờ sẽ có người cố tình chạy tới chọc tức bệnh nhân sau khi phẫu thuật đâu.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lâm Xuân Nhi cười hì hì mấy tiếng, lúc này mới nghiêm túc nói với Kiều Hận Văn: “Có đau không? Đau thì anh chớp mắt đi.”

Kiều Hận Văn không buồn để ý tới cô.

“Chậc chậc, đã thành ra thế này rồi mà vẫn khó ở như vậy.” Lâm Xuân Nhi trêu anh ta một lát, thấy nét mặt của anh ta thả lỏng, biết tâm trạng của anh ta đã khá hơn một chút rồi, bèn nói về chuyện chăm sóc sắc đẹp với Vương Cẩn và Tiêu Khả, Vương Cẩn thấy làn da Lâm Xuân Nhi đẹp, hỏi cô hay chăm sóc da ở đâu.

Lâm Xuân Nhi bóp mặt mình, nói: “Một tuần tôi đắp mặt nạ mấy lần, chỉ có vậy thôi, chắc là trời sinh đã đẹp sẵn rồi á?” Cuối cùng Kiều Hận Văn cũng không nhịn được, nặn ra một tiếng cười mỉa từ trong cổ họng.

Vương Cẩn cũng bật cười: “Tôi cảm thấy có liên quan đến thói quen thường xuyên vận động của cô đó.”

“Chắc cũng đúng.”

Ba người phụ nữ nói chuyện một lát, y tá vào đuổi người: “Đã hết thời gian thăm bệnh rồi, mọi người về đi ạ!”

Mọi người đứng dậy chào tạm biệt Kiều Hận Văn, Kiều Hận Văn chỉ híp mắt lại không nói gì. Đến lượt Lâm Xuân Nhi, anh ta mấp máy môi, nhẹ nhàng phun ra một chữ “Cút”. Lâm Xuân Nhi bĩu môi, khịt mũi một cái rồi đi về.

Hôm nay cô còn rất nhiều chuyện cần phải làm.

Hiệu suất của Thịnh Thông cực cao, qua mấy hôm nữa tiền sẽ vào tài khoản. Tân Nha cần tỉ mỉ hoá kế hoạch chiến lược, đồng thời tiến hành thăng cấp cơ cấu tổ chức, bởi vì cơ cấu ban đầu không đủ để chống đỡ số lượng nghiệp vụ mới. Lâm Xuân Nhi mời ba vị thần tiên còn lại về, ngày mai các thành viên nòng cốt của công ty sẽ tiến hành họp kín để nghiên cứu thảo luận. Đồng thời chuyển đi Hy Lạp trước đó đã hứa với mọi người cũng sẽ chính thức được đưa vào lịch trình.

Lâm Xuân Nhi đang gọi điện cho Tổng Thu Hàn nói mấy chuyện này, còn giải thích với anh: “Chuyến đi Hy Lạp sẽ dùng tiền của chính bọn em, anh tuyệt đối đừng nghĩ rằng tụi em vừa nhận được tiền đầu tư là lập tức ăn xài phung phí nhé. Tất cả đều sẽ được ghi lại rõ ràng trong bản báo cáo tài chính.”

Tống Thu Hàn đang ở sân bay chờ máy bay, nghe cô nói như vậy, anh đứng dậy rời khỏi chỗ đồng nghiệp, sau đó nghiêm túc gọi tên cô: “Lâm Xuân Nhi.”

“Sao vậy?”

“Anh biết các em dùng tiền của mình để đi Hy Lạp.”

“Ừ.”

“Vậy các em có cho dẫn theo người nhà không?”

“Người nhà tự trả tiền.”

“Vậy anh tự trả tiền.”

Tống Thu Hàn tự xếp mình vào cột người nhà của Lâm Xuân Nhi, anh muốn cùng Lâm Xuân Nhi đến Hy Lạp tắm nắng. Anh mới vừa đầu tư cho Tân Nha, đi chung với họ cũng có thể giải thích được. Tống Thu Hàn cảm thấy mình hơi giống keo 502, lại mặt dày đến mức đi ké chuyển team building của công ty Lâm Xuân Nhi.

Lâm Xuân Nhi bật cười: “Được rồi, em mời anh nhé.”

“Được thôi. Vậy anh trả bằng thân thể nhé.”

Cách điện thoại di động, gương mặt của Lâm Xuân Nhi hơi đỏ lên, cô gắt giọng: “Tống Thu Hàn!”

Tống Thu Hàn ở đầu dây bên kia đã có thông báo lên máy bay, anh phải đi Hồng Kông, thế là anh nói với Lâm Xuân Nhi: “Anh phải lên máy bay rồi, ngày kia sẽ về.”

“Sao bảo tuần sau?”

“Mấy hôm nay anh xử lý công việc với cường độ cao, vừa hay có thể

bắt kịp chuyến bay, quay về nghỉ ngơi mấy ngày cuối tuần.” Tống Thu Hàn ngừng lại một chút: “Nhớ em quá.”

“Em cũng thế.”

Cũng không biết những cặp tình nhân khác hẹn hò có giống như vậy không? Tống Thu Hàn thì bay khắp nơi, Lâm Xuân Nhi cũng bận tối mắt tối mày, thời gian hai người ở bên nhau vốn đã ít lại càng ít hơn. Cho dù cuối tuần khó khăn lắm mới có thể ở bên nhau, nhưng vẫn phải chừa chút thời gian để làm việc. Lâm Xuân Nhi không hài lòng về chuyện này cho lắm, cô gửi tin nhắn cho Tống Thu Hàn: “Cuối tuần tụi mình khoá máy đi?”

“Hừm?”

“Thì là không làm việc á, được không?” Trả công việc lại cho công việc, trả cuộc sống lại cho cuộc sống. Lâm Xuân Nhi cảm thấy hơi mệt, cô muốn ở bên cạnh Tống Thu Hàn nằm dài nghỉ ngơi qua hết mấy ngày cuối tuần.

Tống Thu Hàn nhận ra được sự mất mát của Lâm Xuân Nhi, có chút đau lòng cho cô: “Được, cuối tuần không làm việc, vậy chúng ta có cần lên kế hoạch xem cuối tuần sau nên làm gì không?”

“Em muốn đến chỗ anh xem hoa xem cỏ, xem phim, đi ngủ.”

“Được. Dẫn em lên núi ăn cá được không? Tiện đường hóng gió đêm trong núi, tránh nóng. Quán bar của Loan Niệm cũng được, ở trên núi, hoa cỏ cây cối rậm rạp tươi tốt, cũng rất trong lành, tụi mình đi ăn cá, sau đó đến quán bar của cậu ta nghe nhạc, tâm sự, uống rượu.”

“Được!” Lâm Xuân Nhi gửi tới một cái meme “Em hóng lắm á nha”, Tống Thu Hàn bật cười thành tiếng: “Ngày kia anh sẽ đón chuyến bay buổi sáng về.”

Như vậy mới giống hẹn hò chứ! Tâm trạng của Lâm Xuân Nhi lại tốt lên, tốc độ gõ bàn phím máy tính nhanh như bay.

Lúc Viên Như gọi điện thoại tới, vừa hay Lâm Xuân Nhi cũng đang đứng dậy duỗi cổ, cô bắt máy: “Hello~”

“Tôi đang ở dưới lầu công ty cậu, lên đó thăm cậu một lát nhé?”

“Tới đi, tôi xuống lầu đón cậu.”

Viên Như xách theo một hộp bánh kem, trên hộp phủ một lớp hơi nước mong mỏng, Lâm Xuân Nhi nhận lấy rồi hỏi cô ấy: “Đây là cái gì?”

“Tự nhiên muốn ăn bánh kem lạnh, đi ngang qua Haagen Dazs nên mua một cái. Chúng ta cùng ăn nhé?”

“Cậu không kiểm soát cân nặng nữa à?” Lâm Xuân Nhi ngạc nhiên mở to mắt.

“Hôm nay được nghỉ.”

Hôm nay là sinh nhật của Viên Như. Buổi sáng thức dậy cô ấy đột nhiên không biết hôm nay phải làm cái gì, cả buổi sáng cứ ngây người ra đó, đến buổi chiều đột nhiên muốn đi gặp Lâm Xuân Nhi một chút.

“Vậy tôi không khách sáo nữa nhé! Vừa rồi còn đang nghĩ hôm nay trời nóng quá, nếu được ăn một miếng kem thì tốt biết mấy, hì hì.” Lâm Xuân Nhi mở bánh kem ra, cầm dụng cụ lên, lúc định cắt bánh thì đột nhiên ngừng lại: “Hôm nay là sinh nhật cậu à?”

Viên Như ngớ ra một chút.

“Tôi nhớ mang máng có một mùa hè nọ, cậu đem theo rất nhiều đồ ăn ngon chia cho mọi người, nói hôm nay là sinh nhật của cậu. Là

hôm nay đúng không?”

“Trí nhớ của cậu tốt thật.” Viên Như cầm lấy đồ cắt, đang định cắt bánh kem thì bị Lâm Xuân Nhi cản lại: “Fan club nói với người hâm mộ của cậu không tổ chức sinh nhật cho cậu à?”

“Sinh nhật được công khai là giả.”

“Vậy cắt cái bánh kem này thì tiếc quá.” Lâm Xuân Nhi đứng dậy đóng gói bánh kem lại kỹ càng sau đó bỏ vào tủ lạnh chung của công ty, rồi gọi điện thoại cho Tiêu Muội: “Cậu đang làm gì đó? Tối nay tổ chức party đồ ngủ không? Cái kiểu mà có thể nhìn thấy thân hình của siêu sao nữ đang hot á.”

“Hừm? Tớ mới đi họp xong đây. Hôm nay trời nóng quá.” Tiêu Muội oán giận thời tiết nóng nực: “Đi đâu mở party đồ ngủ chứ?”

“Đến chỗ tớ nè? Hôm nay là sinh nhật của Viên Như.”

“Ok luôn! Đợi tớ về tắm rồi đi, nhưng nếu Trần Khoan Niên đòi đi theo thì phải làm sao?”

“Bảo cậu ta cút đi.” Lâm Xuân Nhi cười nói.

“Được, cút đi.”

Tiêu Muội cúp điện thoại, nhanh chóng quay về tìm đồ ngủ.

Ba người đều có chút chờ mong đến buổi tối. Thời còn trẻ bọn họ không chơi với nhau, Viên Như có nhóm chị em của mình, Tiêu Muội và Lâm Xuân Nhi thì dính lấy nhau, nói chung chính là quan hệ kỳ lạ giữa các cô gái trẻ. Hôm nay cãi nhau với người này, ngày mai không chơi với người kia, đã thế còn rất nghiêm túc.

Lâm Xuân Nhi cúp điện thoại rồi nói: “Ba người thế này cũng được coi là thành nhóm rồi. Bây giờ tôi sẽ giải quyết hết công việc, sau đó

chúng ta đến nhà tôi, tôi trở tài cho cậu xem. Có lẽ không bằng được tiệp sinh nhật trên du thuyền, nhưng được cái yên tĩnh.”

Viên Như im lặng nhìn cô một lát, sau đó gật đầu: “Được, cảm ơn.”

Lâm Xuân Nhi nhăn mũi với cô ấy: “VẬY cậu đợi tôi nhé, ngồi mệt thì cứ nằm trên sofa, chỗ này của tôi không cần phải để ý gì nhiều.”

Cô nhanh chóng vùi đầu vào công việc, cuối cùng đến bảy giờ, cô đã làm xong phần việc mang tính giai đoạn. Sau đó dẫn Viên Như đến nhà của mình. Viên Như bịt kín mít, không ai nhận ra cô ấy, như vậy cũng bớt được rất nhiều rắc rối.

Lần đầu tiên Viên Như đến nhà Lâm Xuân Nhi, thấy nhà cô sạch sẽ, lại cực kỳ ấm áp, Lâm Xuân Nhi cúi xuống tìm dép cho cô ấy, áy náy nói: “Chỗ này của tôi hơi nhỏ, có phải cậu không quen không?”

“Không phải. Tôi cảm thấy nhà cậu rất ấm cúng. Nhà tôi rất lạnh lẽo, cũng không có hơi người.”

Tiêu Muội nghe tiếng thì chạy ra khỏi phòng ngủ dành cho khách, nhận lấy bánh kem: “Để tới cuối cùng rồi cắt, tớ lấy được mấy chai rượu vang từ chỗ Trần Khoan Niên.” Dứt lời, cô ấy lấy rượu vang ra cho họ, dáng vẻ như đang dâng hiến của quý: “Tối nay uống chai này!”

Ba người đồng thời bật cười. Lâm Xuân Nhi nhìn thời gian, sắp tám giờ rồi: “Hai cậu ngồi đi! Tôi đi nấu cơm.”

Cô chạy vào phòng ngủ thay áo thun của Tống Thu Hàn, rồi lại mặc thêm một chiếc quần jeans ngắn, chạy vào phòng bếp, nhanh lẹ gọn gàng. Viên Như thấy hơi ngượng ngùng, muốn đi vào giúp đỡ nhưng lại bị Tiêu Muội kéo lại: “Đừng khách sáo mà, qua đây, tôi dẫn cậu đi tham quan nhà của Lâm Xuân Nhi.”

Trong tủ lạnh của Lâm Xuân Nhi có tôm hùm đóng hộp mà trước đó

cô đã mua, còn có thịt dê mà lúc trước Cáp Ngô Lạc gửi cho cô, cô lấy nguyên liệu nấu ăn ra, trước tiên là hầm thịt, sau đó đi chuẩn bị những thứ khác, hai cái bếp đồng thời mở lên, không đến một tiếng đồng hồ đã dọn ra ba món mặn, ba món chay.

Ba người ngồi quây quần, nhìn nhau, sau đó đồng thời bật cười.

“Nào nào, chúc Viên idol của chúng ta sinh nhật vui vẻ.”

Rượu của Trần Khoan Niên rất ngon, Lâm Xuân Nhi bật ngón cái khen Tiêu Muội: “Để hôm nào cậu ta đi vắng tớ sẽ đến tìm cậu, chúng ta dọn sạch cả hầm rượu của cậu ta luôn!”

“Tớ thấy được đó.” Tiêu Muội cười tít mắt, dường như nhớ ra điều gì đó, cô ấy nói: “Hình như đây là lần đầu tiên ba người chúng ta ngồi ăn cơm riêng với nhau thì phải?”

“Không phải.” Viên Như và Lâm Xuân Nhi đồng thanh lên tiếng, sau đó hai người nhìn nhau rồi bật cười ha hả. Lâm Xuân Nhi làm tư thế mời: “Mời, cậu nói đi.”

“Chắc là lớp mười một gì đó? Bọn tôi ra ngoại thành, ba người bọn tôi được xếp vào một nhóm, từng ăn cơm dã ngoại với nhau. Nhưng hôm đó tôi chọc Lâm Xuân Nhi tức đến phát khóc.” Viên Như cười cười với Lâm Xuân Nhi tỏ ý xin lỗi: “Xin lỗi nha, hồi đó tôi tùy hứng quá.”

“Không sao không sao, hồi đó lúc nào tôi cũng bị chọc tức tới bật khóc, không riêng gì lần đó của cậu.” Lâm Xuân Nhi cười nói: “Đừng để trong lòng, tôi biết đều là vì Tống Thu Hàn.”

Tống Thu Hàn là thủ phạm gây ra mọi chuyện. Biết bao cô gái thích Tống Thu Hàn, biết bao cô gái vì Tống Thu Hàn mà trở thành kẻ thù.

“Đúng là hồng nhan họa thủy mà...” Tiêu Muội cảm thán.

“Cảm giác hẹn hò với Tống Thu Hàn có thích không?” Viên Như hỏi Lâm Xuân Nhi: “Tôi vẫn luôn rất tò mò, không biết Tống Thu Hàn khi yêu sẽ có dáng vẻ như thế nào. Có phải sẽ mạnh mẽ giống như lúc anh ấy gửi thư luật sư cho tôi không?”

“Gửi thư luật sư cho cậu á?” Lâm Xuân Nhi nghiêng đầu nhìn cô ấy.

“Ừ, là cái lần bọn tôi vô tình gặp nhau ở phòng chờ sân bay rồi bị chụp hình lại ấy. Cậu ấy gửi thư luật sư cho tôi với tốc độ cực nhanh. Tất nhiên không phải kiện tôi, là kiện công ty truyền thông đó, nhưng tôi cũng khó thoát khỏi liên can. Lúc đó tôi đi quay phim liên tục, quay phim xong nhìn thấy thư luật sư thì ngơ ra luôn, sao lại có một người lạnh lùng vô tình đến cỡ đó chứ?” Viên Như nói xong thì đột nhiên bật cười: “Cậu ấy yêu đương có như thế không?”

Hay thật, không ngờ Tống Thu Hàn lại không nể mặt người quen, vừa xuất hiện scandal là lập tức gửi thư luật sư cho người ta.

“Không đâu.” Lâm Xuân Nhi uống ngụm rượu: “Vẫn rất tốt.” Cô chỉ dám nói rất tốt, sợ Viên Như khó chịu trong lòng.

Viên Như lại lắc đầu: “Chuyện này có gì đâu? Cứ thoải mái nói đi.”

“Thì... chỗ nào cũng tốt cả!” Lâm Xuân Nhi đỏ mặt nói: “Tống Thu Hàn rất dịu dàng, cũng rất bao dung. Cũng rất hiểu chuyện, thỉnh thoảng còn rất đáng yêu. Trời ạ, có phải tôi đang khoe khoang không nhỉ?”

“Tớ dám nói rằng, ừ đấy. Cậu đang khoe khoang đấy.” Tiêu Muội cười bóp mặt cô: “Trong đầu toàn là Tống Thu Hàn thôi, Tống Thu Hàn bỏ bùa cậu rồi đúng không?”

Viên Như thấy cô như vậy thì cũng không đổ kỵ, trái lại còn rất hâm mộ. Cô ấy cũng bắt chước Tiêu Muội muốn bóp mặt cô, động tác của cô ấy hơi dè dặt, hiển nhiên vẫn còn rụt rè. Lâm Xuân Nhi lại trực tiếp bóp mặt cô ấy: “Được bóp mặt của nữ siêu sao đẹp nhất, hôm nay

khỏi rửa tay luôn.”

Sau đó gật gù đắc ý, trông vô cùng tự mãn.

Viên Như đột nhiên nhớ lại những năm đó, thật ra cô ấy chưa bao giờ thực sự chán ghét Lâm Xuân Nhi, cô ấy chỉ ghen tị thôi. Ghen tị vì Tống Thu Hàn suốt ngày cứ bám dính lấy Lâm Xuân Nhi. Người khác đều nói họ là bạn thân, chỉ có Viên Như biết là không phải. Cô ấy từng nhìn thấy Tống Thu Hàn ngồi nhìn bóng lưng Lâm Xuân Nhi rồi chờ ra trong giờ học; cô ấy biết lúc Tống Thu Hàn chơi bóng, giọng nói của Lâm Xuân Nhi mà vang lên qua loa là anh lại ném rổ không chuẩn; cô ấy từng nhìn thấy Tống Thu Hàn giành chỗ cho Lâm Xuân Nhi trên chuyến tàu điện đường 54, không chỉ có một lần, những lúc không có chỗ ngồi, cô ấy còn nhìn thấy Tống Thu Hàn đứng sau lưng cô, âm thầm bảo vệ cô...

Khi con gái yêu một người, đồng thời cũng hận cái người khiến cô ấy yêu thương mà không chiếm được. Cuộc sống ở những năm đó dường như cũng chẳng có chuyện gì to tát đến mức long trời lở đất, đều là những chuyện nhỏ nhặt không đáng nhắc đến. Mà nay nhớ lại chẳng qua chỉ là anh nhìn cô lâu hơn một chút, giáo viên khen ngợi cô chứ không phải là cô ấy, bạn của cô nhiều hơn cô ấy, cô thích trời nắng còn cô ấy thì thích trời mưa... Những chuyện nhỏ nhặt này chia cắt tình bạn của các cô gái trẻ thành nhiều mảnh vụn. Nhiều năm sau nhớ lại, mới cảm thấy bọn họ lúc đó sao mà dễ thương đến thế, lại ngây ngô biết nhường nào!

Viên Như uống thêm một chút, ôm Lâm Xuân Nhi và Tiêu Muội, thì thào nói: “Cảm ơn các cậu đón sinh nhật cùng tôi, những người bạn của tôi.”

Cuối cùng ngày hôm nay, bọn họ đã thực sự làm hòa rồi.

Đóa hoa nhỏ của tình bạn kia trải qua lễ rửa tội của năm tháng, cuối cùng cũng hé nụ vào ngày hôm nay. Mà tháng năm, mới là người trồng hoa thực sự!

Chương 117

Ba người phụ nữ uống đến mười hai giờ, đêm đã khuya, Lâm Xuân Nhi không cho bọn họ về, thế là ba người chen chúc nhau trên giường của Lâm Xuân Nhi, tắt đèn tâm sự. Phụ nữ say rượu thì nói chuyện cực nhiều, câu một câu, tôi một câu, toàn là mấy chuyện vặt vãnh nhàm chán. Âm thanh kia trong bóng tối giống như lên men, khiến màn đêm cũng ngà ngà say.

Tiêu Muội nhẹ giọng hỏi Viên Như: “Nam diễn viên nào quay cảnh hôn giỏi nhất?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Ý cậu là kỹ thuật hôn à?” Trong bóng tối, Lâm Xuân Nhi vỗ lên ót của cô ấy một cái.

“Tớ tò mò mà.”

Viên Như suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu nói kỹ thuật hôn tốt nhất, vậy chắc hẳn là Kiều Hận Văn rồi. Đầu lười Kiều Hận Văn luôn có mùi bạc hà nhẹ nhẹ. Nghe nói có nữ diễn viên quay cảnh hôn với Kiều Hận Văn xong còn có phản ứng sinh lý.”

“Ồ, thế sau đó thì sao?”

“Sau đó ai về nhà nấy thôi! Ha ha, cũng có mấy người phim giả tình thật, nhưng Kiều Hận Văn thì không. Còn có một nam diễn viên các cậu cực kỳ yêu thích, tay chân không đàng hoàng, sau khi diễn xong thì hay hẹn nữ diễn viên đi chơi riêng. Người trong giới ai cũng biết,

rất ít người để ý tới anh ta.”

“Trời, ai vậy?”

Viên Như nhẹ giọng nói ra một cái tên, sau đó dãn dò bọn họ: “Nhớ giữ bí mật nha...”

Tiêu Muội bất ngờ đến nỗi miệng cũng không khép lại được: “Anh ấy á? Anh ấy thật á? Mẹ ơi.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Tôi cứ nghĩ Trần Khoan Niên là cậu ấm ăn chơi.” Viên Như nói với Tiêu Muội: “Hồi cấp ba thấy cậu ta thay bạn gái còn chăm hơn giáo viên cho bài tập. Cho nên trong lúc hai người quen nhau, có khi nào cậu không có cảm giác an toàn hay không?”

“Lúc đầu thì có. Còn bây giờ à... ngược lại là anh ấy không có cảm giác an toàn. Bởi vì anh ấy phát hiện tôi yêu bạn bè với văn vật hơn.”

“Cậu nói lại xem, cậu yêu tớ với văn vật hơn à.” Lâm Xuân Nhi nói xong thì cười thật to, cảm giác này tốt quá đi mất: “Tại sao thời đi học chúng ta không tâm sự đêm khuya như thế này nhỉ?”

“Bởi vì thời đi học hai đứa mình đang đánh nhau.” Trong bóng đêm, Viên Như nắm tay Lâm Xuân Nhi và Tiêu Muội: “Tôi thật sự rất vui, tôi thích ngày hôm nay hơn bất cứ ngày nào khác. Cảm ơn hai người.”

“Đừng khách sáo bạn hiền, ngủ ngon.” Lâm Xuân Nhi vỗ vỗ mu bàn tay của cô ấy, sau đó đột nhiên nhớ ra bọn họ phải chụp ảnh lưu niệm. Thế là cô ngồi bật dậy, mở đèn lên, kéo hai người phụ nữ chụp chung một tấm hình mặc đồ ngủ. Trong hình, họ đã không còn nét ngây thơ của tuổi mười sáu nữa, cho dù cười đến quấy rầy tới cỡ nào đi nữa, trên mặt vẫn mang theo sự bình tĩnh. Nhìn kỹ lại, trong sự bình tĩnh đó vẫn còn cất giấu nét ngây thơ.

“Năm hai mươi tuổi, tôi cảm thấy tuổi trẻ thật tốt, lúc đó tôi rất sợ đến ba mươi tuổi. Tôi còn cảm thấy phụ nữ đến tuổi ba mươi rồi thì là bà già.” Viên Như nói một cách chân thành: “Nhưng khi tôi ba mươi tuổi, nhìn mình trong gương, tôi cảm thấy cũng không đến mức thảm thương như lúc đầu mình đã tưởng tượng, dường như ba mươi tuổi cũng tốt mà. Chỉ là thế hệ idol mới không ngừng xuất hiện, dù nhìn thế nào cũng cảm thấy xinh xắn đáng yêu. Tôi cũng không còn xinh xắn đáng yêu nữa.” Viên Như kể lại sự sợ hãi của mình đối với tuổi tác. Có một khoảng thời gian, cô ấy còn thường xuyên gặp ác mộng, mơ thấy tóc mình trở nên bạc trắng chỉ sau một đêm, trên mặt toàn là nếp nhăn, từ đó về sau toàn nhận vai bà già. Cô ấy từng rất sợ.

“Tôi thích tôi của bây giờ, bởi vì tôi của lúc trước quá tệ hại.” Lâm Xuân Nhi có chút mệt mỏi, cô từ tốn nói: “Tôi của ngày xưa từng có một khoảng thời gian rất tồi tệ, tôi từng làm tổn thương người khác, cũng từng bị người khác làm tổn thương...” Cô ngủ thiếp đi, Tiêu Muội cũng đã ngủ thiếp đi từ lâu rồi, chỉ có mỗi Viên Như còn tỉnh táo. Cô ấy nhìn qua bên trái, Lâm Xuân Nhi dù đang ngủ thì mặt mày vẫn sinh động; nhìn qua bên phải, Tiêu Muội dù đang ngủ thì khí chất vẫn xuất trần. Họ đều sống thành những con người thật tốt, Viên Như vô cùng hâm mộ. Cô ấy ngủ ở giữa bọn họ, thậm chí còn cảm thấy mình đã nhiễm được một chút vận may của họ.

Bóng đêm vô tận tràn ngập trong căn phòng ngủ này, gột rửa hết tất cả những vết thương, vết bẩn, ô uế đã tích tụ trong cơ thể qua từng năm tháng, lúc mở mắt ra, sẽ biến thành một con người hoàn toàn mới nhỉ?

...

Lâm Xuân Nhi dậy từ rất sớm, cô còn phải tham gia cuộc họp chiến lược. Tiêu Muội và Viên Như vẫn còn đang ngủ, thế là cô mặc quần áo đang hoang sau đó chạy xuống lầu, mua bánh bao, bánh quẩy và tàu hủ ở trước cổng khu nhà, cô ăn mấy miếng, còn thừa lại thì mang lên nhà, viết tờ giấy ghi chú dán lên bàn, rồi lại gửi tin nhắn WeChat cho Tiêu Muội, dặn dò họ nhớ phải ăn sáng. Lúc này mới đạp xe xuất

phát.

Đi ngang qua giao lộ thì bắt gặp Thời Thanh Lâm đang đi dạo. Anh ta lững thững đi tới từ phía đối diện, từ xa nhìn thấy Lâm Xuân Nhi thì lúi sảng một bên đờn cô.

Lâm Xuân Nhi dừng xe trước mặt anh ta: “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Lâm Xuân Nhi đột nhiên nhớ ra ông nội của Thời Thanh Lâm sống ở gần đây, lúc đó cô từng đến nhà ông nội với anh ta một lần, nhưng cô không lên đó. Thời Thanh Lâm kéo cô muốn cô lên với anh ta, nhưng cô quả quyết từ chối. Chỉ tìm một quán cà phê ở gần đó đờn anh ta, đờn suốt cả một bữa cơm. Hôm đó bọn họ cãi nhau một trận to, Thời Thanh Lâm nói cô hoàn toàn không muốn có tương lai với anh ta, nếu không sẽ không từ chối đi thăm ông nội với anh ta, còn nói cô chỉ xem anh ta như trò tiêu khiển trong lúc nhàm chán. Lâm Xuân Nhi không thể nói rõ với anh ta, vừa nói to tiếng một chút là nước mắt đã rơi lã chã.

Sau đó Thời Thanh Lâm rất ghét cô khóc.

Anh ta nói: “Em biết không Lâm Xuân Nhi, lúc nào em cũng khóc, anh không biết lúc nào em khóc vì thật sự đau lòng, lúc nào là vì tức giận. Ở bên anh khiến em đau khổ đến thế à? Nếu đã như vậy thì ở bên nhau làm gì nữa?”

Không có ai mới sinh ra là đã có dáng vẻ như hiện tại, phải đi một quãng đường rất xa rất xa, trải qua rất nhiều rất nhiều chuyện, nhìn ngắm thật nhiều thật nhiều phong cảnh, nghe rất nhiều rất nhiều câu chuyện, phải trải qua vô vàn những đau đớn, mới biến thành dáng vẻ như ngày hôm nay.

Bây giờ Lâm Xuân Nhi vẫn là một người thích khóc, lần đầu tiên Tiêu Muội nghe thấy bài hát đó liền chạy tới bên cạnh cô, giơ điện thoại di động cho cô nghe: “Mau nghe đi, đang hát về cậu đó!”

“Đôi mắt biết khóc, đang hát về cậu đó!”

Lâm Xuân Nhi nhìn thời gian, nói với Thời Thanh Lâm: “Tôi phải đến công ty họp rồi, có hơi vội. Không thể ôn lại chuyện cũ với anh.”

Thời Thanh Lâm gật đầu: “Tôi biết mà. Đi mau đi. Nhưng cô có thể chấp nhận lời mời kết bạn của tôi được không? Tôi muốn nói với cô mấy câu.”

“Nói cái gì?”

“Nói đại mấy câu gì đó.”

“Bây giờ nói luôn đi.” Lâm Xuân Nhi nhìn anh ta: “Chúng ta có năm phút để nói chuyện.”

Thời Thanh Lâm nhìn Lâm Xuân Nhi một lát, sau đó từ tốn nói: “Cô không hận tôi chứ?”

“Chưa bao giờ hận anh.”

“Vậy tại sao cô không nói chuyện với tôi?”

“Thực sự là vì tôi có bạn trai rồi, giữ liên lạc với anh thì không được tôn trọng bạn trai hiện tại.” Lâm Xuân Nhi thấy Thời Thanh Lâm mấp má môi, lại vội vàng mở miệng: “Tôi biết anh chắc chắn lại muốn nói bởi vì bạn trai tôi là Tống Thu Hàn nên mới như vậy đúng không? Không phải. Nếu bây giờ tôi đang hẹn hò với anh, Tống Thu Hàn đến tìm tôi, tôi cũng sẽ tránh mặt. Tất nhiên, cho dù tôi nói cái gì thì anh cũng sẽ không tin, anh có cách nghĩ của riêng mình, tôi không thể thay đổi được. Nếu không năm xưa chúng ta cũng sẽ không cãi nhau đến mức đó. Chuyện của quá khứ đều đã qua rồi, nghe nói sau này anh đã trải qua mấy cuộc tình đẹp, như vậy tốt biết bao chứ!”

Mấy cuộc tình đẹp.

Thời Thanh Lâm lặp lại câu này ở trong lòng, Lâm Xuân Nhi bây giờ rộng rãi hiền lành, những lời cô vừa nói còn nhiều hơn hồi họ ở bên nhau.

Đúng vậy, Lâm Xuân Nhi cũng từng có khoảng thời gian khất khe mà ít nói.

“Mau đi làm đi.” Thời Thanh Lâm nhìn đồng hồ: “Hết năm phút rồi đấy.”

“Được, tạm biệt.”

Lâm Xuân Nhi đạp xe đi, Thời Thanh Lâm nhìn theo bóng lưng cô hồi lâu. Những gì anh ta muốn nói đều chẳng thể nói ra được dù chỉ là một câu, thật ra anh ta rất muốn xin lỗi cô. Anh ta không nên nói lời chia tay vào lúc đó.

Nhưng Lâm Xuân Nhi của bây giờ cũng không còn quan tâm tới những chuyện này nữa.

Lâm Xuân Nhi chỉ muốn không đi trễ, đến công ty mở cuộc họp chiến lược bàn bạc cho xong với ba vị thần tiên và các nhân viên nòng cốt của công ty. Cô cố tình muốn được tan làm đúng giờ vào ngày mai, sau đó cùng trải qua cuối tuần với Tổng Thu Hàn, cô thực sự đã quá nhớ anh rồi.

Đến công ty, chú Trương đã đến, Tôn Khả và Vương Dao thì vẫn đang kẹt xe trên đường. Lâm Xuân Nhi chỉ vào chú Trương rồi nói: “Có phải lớn tuổi nên mất ngủ không?”

Chú Trương đang uống trà, bèn xua tay với cô: “Nào tới đây, hồng trà Ceylon chính tông đấy.”

“Mùa hè mà uống hồng trà cái gì? Cho chú nếm thử Chương Bình Thủy Tiên của cháu nhé?”

“Cũng được. Mà bạn trai cháu đi đâu rồi? Hôm nay có thể tham gia cuộc họp của chúng ta không?”

“Giờ anh ấy đang ở Hồng Kông, không tham gia được. Nhưng cô Trần Hiểu Âu phó tổng giám đốc của Thịnh Thông sẽ tham gia đường dài với chúng ta.” Tống Thu Hàn sắp xếp cho Trần Hiểu Âu giúp anh tham dự cuộc họp, anh nói năng lực chuyên môn của Trần Hiểu Âu cực kỳ cao, bảo Lâm Xuân Nhi và mọi người cứ yên tâm.

“Trần Hiểu Âu...” Chú Trương đọc cái tên này, sau đó nhìn Lâm Xuân Nhi với ý tứ sâu xa. Ông nhớ rõ Trần Hiểu Âu, ở buổi tiệc tối hôm Tống Thu Hàn nhận chức, Trần Hiểu Âu đi theo bên cạnh Tống Thu Hàn. Chú Trương nhìn người chuẩn biết bao nhiêu, lúc Tống Thu Hàn nói chuyện, Trần Hiểu Âu cứ nhìn chăm chăm anh mãi, trong mắt kia toát lên tình yêu! Cũng không biết cô bé ngốc Lâm Xuân Nhi này đã phát hiện ra chưa?

“Chú nhìn cháu làm gì?” Lâm Xuân Nhi uống một ngụm trà: “Cháu cũng đâu có ngốc.”

“Vậy cháu nói xem chú nhìn cháu làm gì?”

“Chắc hẳn chú muốn nói chuyện Trần Hiểu Âu thích Tống Thu Hàn chứ gì.” Lâm Xuân Nhi cười nói: “Cháu nhìn ra được mà, Tống Thu Hàn là bạn trai của cháu, người đàn bà nào nhìn bạn trai của cháu một cái, đừng nói là nhìn lom lom, cho dù nhìn trộm thôi cháu cũng biết nữa là.” Lâm Xuân Nhi vô cùng kiêu ngạo hất cằm lên: “Cháu thông minh vậy đó.”

“Vậy cháu nghĩ thế nào? Thời gian hai người bọn họ ở bên nhau nhiều hơn hai đứa đấy.”

“Cháu không xen vào chuyện của Tống Thu Hàn. Trần Hiểu Âu thì cháu càng không thể can thiệp. Chuyện này liên quan đến việc cháu và Tống Thu Hàn có tin tưởng lẫn nhau hay không. Tống Thu Hàn để mặc cho cháu tiếp xúc với mấy thanh niên điển trai, phóng khoáng,

trẻ trung, khỏe mạnh ở trong công ty chúng ta, vậy cháu dựa vào đâu mà quản việc bên cạnh anh ấy có một Trần Hiếu Âu?” Đạo lý mà Lâm Xuân Nhi nói là như thế này, xã hội phức tạp như vậy, biết đâu ngày nào đó gặp được một ai đó, chẳng lẽ bởi vì hai người yêu nhau nên đòi cắt đứt tất cả các mối liên hệ khác giới ở xung quanh đối phương hay sao? Với tư cách là một người trưởng thành, làm như vậy quá mất mặt.

“Cháu rộng lượng quá. Có một số chuyện không phải cố tình làm, nhưng tình thế lại có một cơ hội kỳ lạ thúc đẩy một sự việc nào đó, đến lúc đó cháu sẽ phải hối hận.” Chú Trương chỉ tùy việc mà xét, thân là một người đàn ông, ông càng hiểu rõ đàn ông hơn.

“Vậy cháu mua cho Tống Thu Hàn một cái quần lót bằng sắt rồi khoá lại nhé!” Lâm Xuân Nhi nói xong thì tự bật cười phá lên, chú Trương cũng bị cô chọc cho cười ngả nghiêng, chỉ tay vào trán cô: “Tốt xấu gì cháu cũng là người có văn hoá, nói chuyện thô tục quá!”

“Bắt chước chú đấy!”

Hai người lại trò chuyện thêm một lát nữa, Vương Dao, Tôn Khả và những đồng nghiệp khác lần lượt đến, thế là Lâm Xuân Nhi mời Trần Hiếu Âu online. Hình như Trần Hiếu Âu bị cảm, mũi có hơi nghèn nghẹn, Lâm Xuân Nhi quan tâm hỏi thăm cô ấy: “Có sao không? Có cần nghỉ ngơi không, đợi một lát tôi gọi điện thoại báo cáo kết quả cho cô nhé?”

“Không sao đâu.” Trần Hiếu Âu sụt sịt nói: “Hôm qua máy lạnh ở công ty mở thấp quá, bị cảm nhẹ. Chúng ta bắt đầu thôi.”

“Được.” Lâm Xuân Nhi mở máy vi tính lên, giới thiệu chủ đề cuộc họp hôm nay, mục tiêu của cuộc họp, vấn đề cần được giải quyết, vai trò mà các nhân viên tham gia cuộc họp phải chịu trách nhiệm, sau đó bắt đầu tiến hành họp với hiệu suất cao.

Hiếm có một cuộc họp chiến lược toàn vẹn như vậy, mọi người đều

có rất nhiều ý tưởng, nhưng căn cứ theo nguyên tắc không nói nhảm, không lạc đề, cứ thảo luận hết vấn đề này tới vấn đề khác. Trần Hiểu Âu ở đầu dây cuộc họp bên kia nghe bọn họ trao đổi, gửi tin nhắn cho Tống Thu Hàn: “Tân Nha có một bậc thầy vương giả. Tôi rất ít khi tham gia những cuộc họp mà không có câu nào thừa thãi như thế này, mỗi một chữ đều là châu ngọc.”

“Vậy là tốt rồi. Vất vả cho cô.” Trần Hiểu Âu khen Tân Nha, trong lòng Tống Thu Hàn cũng cảm thấy có chút ngọt ngào.

Họp chiến lược suốt cả một ngày, mấy người chú Trương ra dấu cho Lâm Xuân Nhi tổng kết lại một chút, Lâm Xuân Nhi gật đầu: “Vậy tôi sẽ không nói dông dài nữa, vừa rồi chúng ta đã kết luận sơ bộ được mục tiêu giai đoạn và phương án thực hiện cho mỗi một giai đoạn, bên cạnh đó, hôm nay chúng ta cũng sẽ xác nhận phương án thăng cấp cơ cấu tổ chức, chuyện này sẽ do Tiểu Hỷ dẫn đầu thực hiện, các bộ phận công ty phối hợp chấp hành. Sau đó mời Nhị Thiển sắp xếp lại những ý chính của buổi họp rồi thông báo cho mọi người. Một việc cuối cùng, hiếm khi hôm nay ba vị boss lớn đều có mặt, tối nay chúng ta tổ chức một bữa tiệc nhỏ, được không? Lúc ăn cơm sẵn tiện trao đổi một chút về chuyến đi Hy Lạp?”

“Ok ạ!” Tiểu Hỷ vỗ tay đầu tiên, mọi người không nhịn được bật cười.

Lâm Xuân Nhi gọi điện thoại cho Trần Hiểu Âu: “Tôi sẽ nhắn người tới đón cô, đi ăn cơm chung với chúng tôi nhé?”

Bạn bè trong nước của Trần Hiểu Âu đều phân tán ở các thành phố khác, hơn nữa cô ấy cũng hết sức tò mò về Lâm Xuân Nhi, thế là gật đầu: “Sẽ không ảnh hưởng tới các cô chứ?”

“Tất nhiên là không rồi. Chào mừng boss bên phía đầu tư tới thị sát.” Lâm Xuân Nhi nói xong thì bật cười.

“Vậy cứ để tôi bảo tài xế chở tôi đến đó. Cảm ơn cô.”

Chương 118

Đây là lần đầu tiên trong đời Trần Hiểu Âu tham gia liên hoan công ty như vậy.

Mấy người sáng lập của công ty Tân Nha chia ra ngồi bên cạnh Trần Hiểu Âu, dốc sức chăm sóc cô ấy, không hề lơ là chút nào. Những thành viên khác trong công ty thì tương bưng nhưng cũng thỉnh thoảng mời cô ấy nâng chén, nhưng lại không cho phép cô ấy uống rượu. Người khác uống rượu, cô ấy thì chỉ được uống nước ấm.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Trần Hiểu Âu thấy Lâm Xuân Nhi và Tiểu Hỷ vui cười cùng với cả nhân viên đến từ Tân Cương. Lúc này cô ấy mới phát hiện ra nhân viên của công ty Tân Nha đâu đâu cũng thấy trai xinh gái đẹp. Cô ấy nhẹ giọng hỏi chú Trương: “Công ty mình nhận người dựa trên nhan sắc ạ?” Rồi tay chỉ vào Tiểu Hỷ: “Trình độ như thế này mới có thể nhậm chức hay sao?”

Tiểu Hỷ bị Trần Hiểu Âu điểm danh như thế thì hơi đỏ mặt.

Chú Trương cười lắc đầu: “May mắn thôi, chúng ta phải xem năng lực trước sau đó mới đến ngoại hình. Hôm nay hầu hết những người đang ngồi đây đều được Lâm Xuân Nhi tuyển dụng trong những ngày đầu thành lập công ty, đã gắn bó được vài năm rồi.”

“Có thể thấy tình cảm của bọn họ rất tốt.”

“Làm việc trong một công ty cũng không thể chỉ dựa trên tình cảm,

Lâm Xuân Nhi luôn biết rõ điểm đó. Con bé đưa bọn họ cùng tiến về phía trước, người nào tụt lại đằng sau thì sẽ kéo lên.” Chú Trương giải thích.

“Tốt lắm ạ. Đó cũng là một hình thức tổ chức nhân sự, mà lại là kiểu vững chắc nhất.” Trần Hiểu Âu gật đầu. Cô ấy chỉ vào ly nước của mình: “Giúp tôi đổi thành rượu đi, tôi cảm thấy mình phải uống một chút.” Cô ấy chưa từng chủ động uống rượu nhưng lại rất thích cuộc vui hôm nay, thế là cô ấy gửi tin nhắn cho tài xế: “Anh về trước đi, để chìa khóa xe lại cho tôi, lát nữa tôi sẽ gọi người lái xe hộ về.”

“Cô có uống được không? Công ty của chúng tôi không ép rượu, nhất là không ép rượu phụ nữ đang ốm.” Vương Dao ở bên cạnh nói.

“Không sao đâu.” Trần Hiểu Âu cười cười, tửu lượng của cô ấy rất tốt do đã có kinh nghiệm nhiều năm tôi luyện. Từ một cô gái làm lì ít nói khi mới bước ra xã hội, giờ cô ấy đã trở thành một vị tướng quân có một không hai và luôn hiểu thẳng ở nơi làm việc, tất cả là nhờ Tống Thu Hàn.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Nhưng Trần Hiểu Âu cũng có điểm giới hạn, tuy thích Tống Thu Hàn như vậy nhưng cô ấy cũng chưa từng làm chuyện gì khác thường cả. Cô ấy không can thiệp vào cuộc sống của Tống Thu Hàn, cũng chưa bao giờ tiếp xúc thân thiết với anh, tất cả các mối liên hệ giữa hai người đều chỉ giới hạn ở mức đồng nghiệp. Thậm chí cô ấy còn cảm thấy vui mừng khi có thể nhìn Tống Thu Hàn lạnh lùng có được sự ấm áp trong cuộc đời mình. Trần Hiểu Âu muốn uống với người yêu của Tống Thu Hàn một chén.

Lâm Xuân Nhi cụng ly tượu vào mép dưới ly rượu của Trần Hiểu Âu, nhưng Trần Hiểu Âu lại lắc đầu, nâng ly rượu lên ngang tầm với cô: “Hôm nay không dính dáng đến nghi thức trong kinh doanh, tôi chỉ dự một bữa cơm ở công ty các cô thôi. Cảm ơn cô đã mời tôi.”

“Công ty của chúng tôi ấy à, lúc không làm việc thì đều cãi nhau ồn ào, chẳng có quy củ gì cả, để cô chê cười mất rồi.” Trên trán Lâm Xuân Nhi dính mấy giọt mồ hôi, khuôn mặt hơi ửng đỏ, vừa đáng yêu lại hồn nhiên. Tại sao một cô gái lại có thể có nhiều khuôn mặt như vậy chứ? Tống Thu Hàn yêu nhất khuôn mặt nào của cô, hay là mặt nào cũng yêu? Trần Hiểu Âu đã ngà ngà say.

Lúc tan cuộc tất cả mọi người đều rất vui vẻ, còn vui hơn say rượu. Tiểu Hỷ vẫn còn tỉnh táo, Trần Hiểu Âu gọi người lái xe hộ, chú Trương lo cô ấy đi một mình không an toàn nên bảo Tiểu Hỷ đưa cô ấy về.

Sáng hôm sau Lâm Xuân Nhi đến công ty dự họp, thấy trên cổ Tiểu Hỷ có dán miếng băng cá nhân thì buột miệng hỏi anh ta: “Bị làm sao thế?”

“Buổi sáng cạo râu, không cẩn thận làm rách da ạ.” Mặt Tiểu Hỷ đột nhiên đỏ ửng lên.

“Trên cổ cậu mà cũng có râu cơ à?” Lâm Xuân Nhi nói xong câu này thì mới đột nhiên kịp phản ứng lại: “Ui, cậu nhóc này yêu rồi hả? Tối qua đã hưởng thụ một đêm xuân rồi phải không? Được lắm được lắm, nắm chặt vào nhé, chị đây sẽ chuẩn bị lì xì to tặng cho cậu.”

Mặt Tiểu Hỷ càng đỏ hơn. Lâm Xuân Nhi dừng lại. Không đúng, hôm qua lúc tan cuộc đã gần mười hai giờ đêm, anh ta còn đưa Trần Hiểu Âu trở về, kiểu gì cũng phải tới một giờ sáng. Một giờ sáng rồi mà còn đi hẹn hò tiếp ư? Tên nhóc Tiểu Hỷ này đã làm cái gì rồi?

Cô đứng dậy đóng cửa phòng làm việc lại sau đó nhỏ giọng hỏi Tiểu Hỷ: “Đáng lý ra thì chị không nên hỏi về sinh hoạt cá nhân của cậu. nhưng chuyện này có chút nhạy cảm. Đêm qua cậu ngủ với Trần Hiểu Âu à?”

Tiểu Hỷ không dám nói dối trước mặt Lâm Xuân Nhi, thế là anh ta gật đầu.

“Cậu ngủ với nhà đầu tư của chúng ta hả?!” Lâm Xuân Nhi trợn tròn hai mắt.

“Chẳng phải chị cũng ngủ cùng nhà đầu tư rồi còn gì?” Lúc này cuối cùng Tiểu Hỷ cũng phản ứng lại.

Thằng nhóc này được lắm, dám mạnh miệng! Nhưng Tiểu Hỷ nói không sai.

“Cũng đúng, nhưng chị đã ngủ với anh ấy trước khi thu hút vốn rồi. Còn cậu thì khá lắm, ngủ với người ta ngay trong quá trình đầu tư. Nếu sau này người khác biết được, nói rằng chúng ta dùng quan hệ bất chính để giao dịch thì toi đời.” Lâm Xuân Nhi hù dọa Tiểu Hỷ, thấy anh ta nhíu mày có vẻ lo lắng thật sự, cô không nhịn được lại phì cười: “Chị chỉ quan tâm hiệu suất của cậu có tốt hay không thôi, đừng để đến lúc phó tổng giám đốc Thịnh Thông mất hứng lại cắt đứt hỗ trợ tài chính của chúng ta.”

Tiểu Hỷ hăng giọng nói: “Cũng được, chắc là vẫn ổn thôi ạ.”

Lâm Xuân Nhi liếc nhìn Tiểu Hỷ, thấy khuôn mặt anh ta có vẻ đoan chính, không giống dáng vẻ tình một đêm, thế là cô thờ dãi: “Đừng có làm loạn nhé. Nếu con gái người ta có thái độ như đối với tình một đêm thì cậu cũng đừng nghiêm túc quá rồi quấy rầy người ta.”

“Yên tâm đi chị Xuân Nhi, em không như vậy đâu.” Tiểu Hỷ muốn làm phiền người ta thì cũng phải có cơ hội đã chứ! Buổi sáng Trần Hiểu Âu vừa mở mắt ra đã trở mặt không nhận người, nói rằng đàn ông và phụ nữ trưởng thành đều có thời điểm không thể kiểm soát bản thân. Cô ấy được nếm một thanh niên trẻ, anh ta cũng được hưởng mùi vị một chị gái tài giỏi, rất tốt.

Đến giờ Tiểu Hỷ vẫn còn không biết mình đã chịu thiệt hay là kiếm lời.

“Thế thì tốt.” Lâm Xuân Nhi đứng lên, vỗ vai Tiểu Hỷ rồi nhẹ giọng hỏi: “Cậu thích Hiếu Âu phải không? Chị vừa mới nhớ lại mấy lần gặp mặt trước đó của chúng ta, hình như cậu hơi dè dặt.”

Tiểu Hỷ cũng chẳng thể nói rõ mình nghĩ như thế nào, anh ta lắc đầu rồi rời khỏi văn phòng của Lâm Xuân Nhi.

...

Tống Thu Hàn hạ cánh vào buổi chiều, anh lái xe chạy thẳng tới công ty của Lâm Xuân Nhi. Bây giờ anh mới hiểu được tâm trạng khi đi một quãng đường dài vất vả để gặp một người là thế nào. Nghĩ đến việc gặp được cô là cả chặng đường mệt nhọc đều bị quét sạch sành sanh, trong lòng anh tràn đầy vui vẻ.

Dọc đường anh đi ngang qua một tiệm hoa, nhớ tới đóa thực được cài bên tai cô đêm đó và về cẩn thận vuốt ve những cánh hoa của cô, anh bèn dừng lại, đi mua hoa.

Cô gái bán hoa không rời mắt từ khi thấy anh vào cửa, không phải bởi vì anh đẹp trai mà là sự dịu dàng giữa đôi lông mày của anh. Nhất định anh đang yêu tha thiết một người nào đó thì mới có thể dịu dàng đến vậy.

“Anh mua hoa à?”

“Phải.”

“Tặng cho ai vậy ạ?”

“Bạn gái.”

“Hoa hồng à?”

“Tôi có thể tự chọn không?”

“Vậy anh cứ chọn đi.”

Tống Thu Hàn chưa từng tặng hoa cho con gái nhưng mắt thẩm mỹ của anh rất tốt. Anh chọn một bông hướng dương lớn, hai bông hồng champagne, ba bông hồng trắng, hồng tử muội màu cam, cam cúc và lá bạch đàn rồi đưa cho cô chủ bán hoa: “Nhờ cô.”

“Mắt thẩm mỹ của anh thật tốt.” Cô gái kia gói kỹ hoa lại, màu sắc đan xen thanh lịch, không biết người nhận sẽ thích đến dường nào đây.

Tống Thu Hàn cầm bó hoa lên xe, đặt ở ghế phụ. Hương thơm nồng nàn của hoa cỏ thoang thoảng khắp xe, ấm áp như mùa hè. Anh đã không được nhìn mặt Lâm Xuân Nhi nửa tháng trời, máy bay vừa hạ cánh là anh đã phóng ngay tới gặp cô trước, công ty cũng chẳng thềm ghé qua.

Anh lái xe đến dưới lầu rồi gọi Tiểu Hỷ xuống đón mình.

Tiểu Hỷ chạy chậm xuống lầu, chỉ thấy Tống Thu Hàn một tay xách túi laptop, tay kia ôm bó hoa đang đứng thẳng lưng bên cạnh chiếc xe, vẻ mặt vô cùng dịu dàng, đẹp như một bức tranh. Anh ta vội vàng lấy điện thoại ra chụp lên một bức ảnh rồi gửi vào nhóm chat của công ty: “Đến đây mà xem! Phần thưởng cuối tuần!”

Trong nhóm chat lập tức như ong vỡ tổ. Tất cả mọi người đều biết sắp đang yêu và cũng đã thấy ảnh người yêu cô trên vòng bạn bè, nhưng chỉ có mỗi một bức ấy thôi. Bây giờ họ gặp được người bạn trai trong truyền thuyết ôm bó hoa đến đây thì đều có chút phấn khích.

Lâm Xuân Nhi vẫn còn chưa biết Tống Thu Hàn ôm theo bó hoa đến gặp mình, là hoa do anh tự chọn. Cô đang trò chuyện với Khương Phương Lộ. Cô muốn anh ta giới thiệu cho mình một công ty luật uy tín. Khương Phương Lộ hỏi Lâm Xuân Nhi anh ta có được hay không, cô kiên quyết từ chối ngay: “Chúng tôi không mời nổi anh, không được. Nếu trước khi tan tầm vào thứ Hai tuần tới anh không

giới thiệu được ai thì mối quan hệ giữa chúng ta cứ kết thúc ở đây đi!”

Cúp điện thoại xong, nghe thấy tiếng bàn tán sôi nổi ở bên ngoài phòng làm việc, cô bèn đứng dậy mở cửa nhìn xem, sau đó đâm đầu ngay vào Tống Thu Hàn đang mở cửa bước vào. Tống Thu Hàn vội vàng vươn tay đỡ bả vai cô, tay kia thì ôm bó hoa ra trước ngực. Bó hoa ấy trông rất đẹp, hai mắt Lâm Xuân Nhi sáng rực lên, cô không nhận được bật cười thành tiếng. Thấy cô như vậy, các đồng nghiệp cũng càng vui vẻ hơn, vỗ tay rồi la hét ầm ĩ đòi hai người ôm nhau. Công ty startup mà, lúc làm việc căng thẳng thì rất liều mạng nhưng lúc vui chơi cũng chơi tới bến luôn.

Tống Thu Hàn thì đang cúi đầu cười với cô. Các đồng nghiệp vẫn còn đang la ó, Lâm Xuân Nhi thì đỏ mặt, nhanh chóng nhận lấy bó hoa: “Anh đến để họp chợ đấy à?” Sau đó cô làm bộ hung dữ dọa đám người đang nhốn nháo kia: “Còn làm ồn nữa thì trừ lương nhé?” Mọi người còn lâu mới sợ, càng ngày càng náo động hơn.

“Anh không biết văn hóa công ty bọn em là thế này đấy, giống cái chợ.” Tống Thu Hàn nhẹ giọng nói: “Cho nên em là nữ ma đầu hả?” Trong mắt anh toát ra vẻ yêu chiều không chút nào che giấu khiến Lâm Xuân Nhi đã quen tàn sát bốn phương đột nhiên biến thành một cô gái yếu đuối.

Vẻ mặt Tống Thu Hàn làm cô hoảng hốt, vội vàng kéo anh vào văn phòng. Cô còn ló đầu ra giả vờ hung dữ lườm đám nhân viên ồn ào kia rồi mới khép cửa lại. Trong tay cô vẫn ôm bó hoa, không nhận được lại ngắm thêm vài lần, mặt mày hớn hờ. Cô không dám ôm anh vì sợ người khác nhìn thấy, nhưng vẫn khó nén được kéo anh tay rồi thỏ thẻ nói: “Sao anh lại tới đây? Không đến công ty à?”

Tống Thu Hàn trở tay nắm lại tay cô, đầu ngón tay gãi gãi vào lòng bàn tay cô: “Muốn được gặp em sớm một chút. Buổi chiều em có thể cho anh mượn văn phòng, cùng làm việc không?”

“Được thôi.”

Trái tim Lâm Xuân Nhi đang chìm trong mật ngọt. Cô mở bó hoa ra, cắm vào trong bình. Mắt thẩm mỹ của Tống Thu Hàn thật tốt, những bông hoa này phối với nhau nhìn rất đẹp. Cô đặt lọ hoa lên bàn, chợt cảm thấy bàn làm việc của mình như chứa cả mùa hè.

Sau đó Lâm Xuân Nhi ngồi xuống tiếp tục làm việc. Tống Thu Hàn thì ngồi đối diện cô, hết sức chăm chú gõ máy tính, việc này khiến cô càng vui vẻ hơn. Bất chợt, cô ngẩng đầu ngắm hoa rồi lại liếc qua Tống Thu Hàn. Cảm thấy còn chưa đủ, cô dứt khoát đứng lên, đi vòng qua bàn đến bên cạnh anh rồi cúi người hôn nhanh vào má anh một cái rồi chạy chậm trở về vị trí của mình. Lâm Xuân Nhi tiếp tục làm việc, rồi lại đứng lên chạy đến bên cạnh Tống Thu Hàn và hôn anh. Trong chớp mắt đó Tống Thu Hàn bỗng quay mặt sang, môi chạm môi với cô. Lâm Xuân Nhi lập tức cảm thấy thỏa mãn, lông mày giãn ra, mắt cười cong cong.

Tống Thu Hàn nhắn tin WeChat hỏi cô: “Em nhớ anh đến thế à?”

“Đúng vậy đó.”

“Ồng ngốc.” Tống Thu Hàn nói rồi lại cúi xuống làm việc nhưng trong lòng anh lại đang đắm chìm trong mật ngọt. Cách thể hiện nỗi nhớ nhung của Lâm Xuân Nhi vừa thẳng thắn lại ngốc nghếch, nhưng trái tim Tống Thu Hàn đã bị cô hòa tan mất rồi.

Hai tiếng đồng hồ làm việc này của bọn họ có năng suất cực cao. Đến sáu giờ đúng, không hơn không kém một giây, Lâm Xuân Nhi phịch một tiếng đóng máy tính lại: “Tan làm tan làm thôi!”

Tống Thu Hàn bị cô chọc cười: “Nữ vương hôm nay không có tâm với sự nghiệp nữa à?”

“Từ giờ cho đến chín giờ sáng thứ Hai em sẽ không còn là nữ vương nữa.”

“Thế em là cái gì?”

“Em một lòng một dạ chỉ muốn là cô gái nhỏ ở bên bạn trai ngày cuối tuần.”

“Được thôi, cô gái nhỏ.”

Tống Thu Hàn chở Lâm Xuân Nhi đi dạo siêu thị, vẫn là chỗ ở gần nhà anh. Lần đầu tiên tới siêu thị này Lâm Xuân Nhi đã ném áo khoác vào xe đẩy mua hàng rồi giật một chiếc dây cột trên cổ tay xuống, buộc tóc lên rồi chui vào trong đám đông. Đến giờ Tống Thu Hàn vẫn nhớ như in cảm giác lúc ấy. Khi đó anh đứng sau lưng cô, nhìn cô khom người chọn thức ăn, sợi tóc rối trên cổ bay bay. Anh lo người khác đụng vào cô nên bàn tay cứ đỡ hờ sau lưng cô. Lần này thì khác, anh đặt tay lên lưng cô, nếu có người tiến đến thì anh sẽ dùng chút lực kéo người đến trước mặt mình.

Lâm Xuân Nhi muốn ăn hải sản nên kéo Tống Thu Hàn một lòng nhắm đến khu bán hải sản. Cô mua cua, tôm tre, ốc biển, hào sống, thêm bò bít tết cùng các loại thịt khác rồi đi chọn trái cây và rau quả, trông cô vừa nghiêm túc lại rất vui vẻ.

Tống Thu Hàn thấy cô như vậy, trong lòng chợt mềm nhũn. Sau khi về đến nhà, đặt đồ xuống, anh bèn xoay người qua ôm cô. Cuối cùng họ cũng có thể ôm nhau. Lâm Xuân Nhi cảm thấy rất thỏa mãn, trán chống lấy cằm Tống Thu Hàn, cánh tay vòng qua siết chặt eo anh. Nhưng chỉ ôm thôi thì chưa đủ. Đôi môi hai người chậm rãi tìm đến nhau, nụ hôn kéo dài vô cùng ướt át. Đầu ngón tay cô mân mê vạt áo sơ mi của anh, bàn tay vừa mới hướng lên trên thì tiếng chuông cửa đã vang lên. Bọn họ cuống quýt tách nhau ra, xoa môi mình. Tống Thu Hàn thấy ngoài cửa là Trần Khoan Niên và Tiêu Muội thì mở cửa cho họ vào.

Đúng là biết chọn thời điểm quá.

Tống Thu Hàn thờ dài bước ra mở cửa, Trần Khoan Niên nắm tay Tiêu Muội đi vào như trở về nhà mình: “Tối nay ăn gì thế?”

“Bắc Kinh lớn như vậy mà không có chỗ cho cậu ngồi ăn cơm à?”

“Bọn tôi chỉ muốn xem thử lúc này hai người có đang làm chuyện mờ ám không dám cho ai biết hay không thôi.” Trần Khoan Niên cười nói đùa, sau đó anh ta lại chỉ tay vào đồng hải sản và nói với Tiêu Muội: “Thấy chưa? Anh đã bảo sẽ được ăn ké bữa cơm mà.”

Lâm Xuân Nhi bất bình nói với Tiêu Muội: “Tớ đang định cõ i quần áo của Tống Thu Hàn ra thì các cậu lại đến! Các cậu yêu nhau thì cũng phải nghĩ đến cuộc sống tình d.ục của người khác chứ!”

Nhìn dáng vẻ tức giận và xấu hổ đến tức cười của Lâm Xuân Nhi, Tống Thu Hàn đưa tay lên xoa đầu cô: “Nhìn xem cô gái của tớ đang vội lắm rồi đây này.”

Mọi người đều cười thành tiếng.

Lúc nấu cơm, Tiêu Muội lén lút nói với Lâm Xuân Nhi: “Cậu đoán xem hôm nay tớ gặp ai nào?”

“Ai thế?”

“Tớ tới bệnh viện thăm một người bạn, tình cờ gặp Thời Thanh Lâm.”

Chương 119

“Sau đó thì sao?” Lâm Xuân Nhi cầm lấy những con cua đã được rửa sạch, chuẩn bị cho chúng vào nồi hấp.

Tiêu Muội quay đầu nhìn Tống Thu Hàn và Trần Khoan Niên đang nhặt rau sau đó lại xoay về, nhỏ giọng nói: “Nói chuyện mấy câu. Một khoảng thời gian trước ông nội của Thời Thanh Lâm bị ngã. Ông cụ cũng lớn tuổi rồi nên phải vào phòng chăm sóc đặc biệt. Lần này anh ta quay về chủ yếu là để chăm sóc ông nội mình.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Ừm. Tớ đã gặp anh ta hai lần rồi. Anh ta tới tìm tớ, một lần là ở dưới lầu công ty tớ, lần kia là trên đường đi làm. Anh ta không nhắc đến chuyện của ông nội mình. Hai người còn nói chuyện gì nữa?”

“Không nói thêm nữa. Anh ta cũng chẳng dò hỏi tớ về cậu, mà dù có hỏi tớ cũng không nói.”

Lâm Xuân Nhi véo mặt Tiêu Muội: “Giỏi lắm.”

“Tống Thu Hàn có biết Thời Thanh Lâm không?”

“Biết. Tớ đã nói với anh ấy chuyện Thời Thanh Lâm quay về rồi. Anh ấy tin tưởng tớ, để cho tớ tự xử lý.”

“Tống Thu Hàn tốt thật đấy, nếu đổi thành Trần Khoan Niên thì chắc chắn anh ấy sẽ làm àm lên với tớ.” Tiêu Muội bĩu môi: “Cũng chẳng biết tại sao mà anh ấy lại nhỏ mọn như vậy.”

“Có lẽ bởi vì yêu cậu?” Lâm Xuân Nhi bật cười: “À đúng rồi, các cậu đã chọn ngày tổ chức hôn lễ chưa?”

“Chọn rồi. Mừng ba tháng Mười, sau đó chúng tớ sẽ đi du lịch.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Đi du lịch ở đâu thế?”

“Bọn tớ muốn tới Hulunbuir, hoàn thành chuyến du lịch tốt nghiệp năm đó chúng tớ đã bỏ lỡ. Hôm nay bọn tớ đến ăn tiệc chủ yếu là để hỏi hai người có muốn đi cùng không... Tớ bảo gọi điện thoại hỏi là được nhưng Trần Khoan Niên cứ nhất định phải hỏi trực tiếp. Có lẽ lâu rồi anh ấy chưa được gặp Tống Thu Hàn nên cũng hơi nhớ cậu ấy.” Ý tưởng tới Hulunbuir do Tiêu Muội đề xuất. Cô ấy biết Lâm Xuân Nhi từng canh cánh trong lòng về chuyến du lịch tốt nghiệp năm đó. Bạn bè chân chính là như thế đấy, cho dù đi du lịch trắng mắt nhưng vẫn muốn bạn mình đi cùng.

Lâm Xuân Nhi nghe bạn mình nói muốn đi Hulunbuir thì biết ngay là ý tốt của Tiêu Muội. Thế là cô nói: “Hulunbuir thì đi lúc nào chẳng được, các cậu chỉ kết hôn có một lần thôi, sao không đi chỗ nào xa một chút? Ra nước ngoài, tới châu Âu, châu Mỹ, châu Đại Dương...”

“Không đâu.” Tiêu Muội quả quyết lắc đầu: “Tớ muốn đi Hulunbuir cơ, không thể thay đổi điểm đến được.”

Ý tốt của cô ấy Lâm Xuân Nhi hoàn toàn nhận lấy, mối quan hệ giữa hai người đã không cần phải nói lời cảm ơn. Cô cảm kích liếc nhìn Tiêu Muội rồi quay đầu lớn giọng cất tiếng hỏi: “Tống Thu Hàn, sau hôn lễ bọn họ muốn đi du lịch ở Hulunbuir, chúng ta có đi không?”

Tống Thu Hàn nghe thấy chữ Hulunbuir thì trong lòng chột rung động. Chuyến du lịch tốt nghiệp chưa thành năm đó đã khắc ghi sâu chữ Hulunbuir trong lòng anh. Mấy năm nay, mỗi khi nghĩ tới nó là

anh lại thấy tiếc nuối.

“Bao giờ đi?”

“Mùng ba tháng Mười, xuất phát từ quê nhà.”

“Được. Chúng ta xin nghỉ phép dài hạn chứ?”

“Khoảng mười ngày thôi.” Lâm Xuân Nhi nghe được Tống Thu Hàn đồng ý thì vô cùng vui vẻ. Cô chạy đến trước mặt anh, dùng trán thân mật cọ vào ngực anh. Tống Thu Hàn cúi đầu hôn trán cô: “Hoàn thành chuyến du lịch tốt nghiệp năm đó cùng nhau, ý tưởng này không tệ chút nào.”

“Tớ có thể đưa mọi người tới nhà của những người chăn gia súc để ăn thịt. Nhưng tháng Mười Một thì cỏ ở Hulunbuir đã chuyển màu vàng hết rồi, nhưng thảo nguyên mùa thu cũng đẹp lắm nha.” Nhắc đến du lịch là Lâm Xuân Nhi lại lú lo không ngừng, ba người kia cứ vừa làm vừa nghe cô nói.

“Chúng ta có thể tới Căn Hà, Ngạch Nhĩ Cổ Nạp, Mãn Châu Lý, A Nhĩ Sơn, có thể đi xem tuần lộc, cưỡi ngựa và vắt sữa cừu, sau đó đi từ Đông Ô Châu Mộc Thấm qua Tích Lâm Hạo Đặc và Thái Phó Tụ Kỳ rồi quay về.”

“Vậy thì chúng ta sẽ tự lái xe à?” Tiêu Muội hỏi.

“Đương nhiên phải tự lái xe rồi. Thuê xe chạy từ quê sau đó trả xe ở nơi khác...” Lâm Xuân Nhi nói như vậy.

“Sao phải thuê xe?” Cuối cùng Tống Thu Hàn cũng có thể chen lời: “Tại sao chúng ta không lái xe của mình đi?”

“À đúng nhỉ. Chúng ta có thể lái xe của mình mà.” Lâm Xuân Nhi gạt đầu: “Xe của Tống Thu Hàn đủ chỗ ngồi đấy!”

“Đồ ngốc.” Hôm nay Tống Thu Hàn đã hai lần gọi cô là đồ ngốc rồi. Dù cho một cô gái có bao nhiêu tuổi đi chăng nữa thì khi được yêu thương thực sự, cô ấy sẽ luôn biến thành đứa trẻ. Lâm Xuân Nhi cũng giống như vậy. Chỉ cần ở bên cạnh Tống Thu Hàn là cô sẽ trở nên ngây thơ.

Tiêu Muội thấy hai người họ đối xử với nhau như vậy thì trong đầu chợt nảy ra một câu: Tình yêu không phải tất cả nhưng khi có được tình yêu tốt thì con người cũng sẽ được bồi bổ. Lâm Xuân Nhi được Tống Thu Hàn nuôi dưỡng, càng ngày càng trở nên ngập tràn sức sống.

Lúc ăn cơm Lâm Xuân Nhi lại nghĩ tới chuyện chụp ảnh cưới, bèn nói với Tiêu Muội: “Tớ phải đi thử váy cưới cùng cậu mới được!”

“Được... Nhưng phải đến tháng Tám mới may xong.”

“Tớ mặc kệ bao giờ may xong, tớ muốn là người đầu tiên thấy cậu mặc váy cưới cơ.”

“Thế tớ thì sao?” Trần Khoan Niên hỏi: “Vì sao không phải là tớ? Lâm Xuân Nhi cậu bị làm sao thế, sao cậu cứ thích tranh giành phụ nữ với tớ vậy?”

“Bởi vì các cậu cần có một first look hoàn hảo mà!” Lâm Xuân Nhi vừa bóc cua vừa nói: “Tớ muốn thấy dáng vẻ khóc lóc sụt sùi của cậu.”

“Cậu muốn thấy tớ xấu mặt thì có. Cậu đúng là xấu xa.”

Hai người họ cứ gặp mặt là cãi cọ, Tiêu Muội và Tống Thu Hàn nhìn nhiều cũng thành quen. Hai người nhún vai rồi lắc đầu nhìn nhau, bó tay hết cách.

Cơm nước xong xuôi, Lâm Xuân Nhi đứng lên đi ra cửa: “Hai người các cậu mau đi đi, đừng nên quấy rầy cuối tuần của bọn tớ.” Cô đuổi

khách thẳng thừng, không hề quanh co.

Trần Khoan Niên dựa lưng vào ghế sofa chơi xấu: “Đã trễ thế này rồi còn đi gì nữa? Bọn tớ ngủ luôn ở đây!”

Lâm Xuân Nhi đặng đặng sát khí chạy tới cầm gối tựa đập anh ta: “Cậu đi mau!” Trần Khoan Niên không phục, cũng cầm gối giả vờ giả vọt ném tới Lâm Xuân Nhi. Làm rộn đủ rồi, anh ta mới đứng lên nói với giọng điệu cà khịa: “Hay lắm, anh em lúc này chẳng còn tác dụng gì nữa. Người phụ nữ của cậu bắt nạt người khác như thế mà cậu cũng mặc kệ không thèm quan tâm à? Đây là cách đối xử với khách hay sao?” Anh ta vừa lải nhải vừa đeo giày vào, sau đó kéo Tiêu Muội rời khỏi.

Cuối cùng Lâm Xuân Nhi cũng có thể ở riêng với Tống Thu Hàn.

Sau khi Tiêu Muội và Trần Khoan Niên đi thì trời cũng bắt đầu mưa. Thế là hai người mỗi người bung một tách trà nóng ngồi trong nhà kính ngắm mưa đêm. Trong khoảng sân bên ngoài nhà chỉ có một ngọn đèn nhỏ le lói, cũng không có con đom đóm nào bay quanh.

“Không vội nữa à?” Tống Thu Hàn thấy qua một lúc lâu mà Lâm Xuân Nhi vẫn chẳng có động tĩnh gì bèn mở miệng trêu cô. Khi mới vào nhà, người muốn cởi quần áo anh ra là cô, người phàn nàn với Tiêu Muội rằng đã bị bọn họ phá vỡ đời sống tình d/ục cũng là cô, ăn cơm xong ra đuổi người tiếp tục là cô. Thế mà giờ cô lại im lặng như lão tăng ngồi thiền.

“Em cảm thấy hiện tại rất yên tĩnh. Trong bầu không khí an yên như thế này mà lại nghĩ đến chuyện dâm dục thì có cảm giác hơi tội lỗi.” Lâm Xuân Nhi nói vô cùng đường hoàng, trên môi không giấu nổi ý cười. Thấy Tống Thu Hàn nhướn mày, cuối cùng cô cũng không nhịn được nữa, bật cười thành tiếng.

“Bầu trời đêm đẹp như thế này mà không làm gì mới là đáng tiếc.” Ánh mắt Tống Thu Hàn rơi vào ngực Lâm Xuân Nhi: “Em có thể làm

phép thuật không?”

“Hả?”

“Em có thể hiện ra trước mắt anh với bộ đồ ngủ trong bức ảnh hôm đó chỉ trong một giây không?”

“Hay là anh nhắm mắt lại đi, để em thử xem?” Lâm Xuân Nhi khoa chân múa tay giống như thật sự biết làm phép.

“Được.” Tống Thu Hàn nhắm mắt lại. Anh nghe thấy tiếng sột soạt, cố ý muốn mở mắt nhìn trộm nhưng lại có một sợi dây lụa được cột vào mắt anh.

Tống Thu Hàn đè tay Lâm Xuân Nhi lại: “Em lại xem phim đấy hả?”

“Không dám gạt anh, em đã nghiên cứu ‘Sổ tay minh họa về lịch sử tình d/ục ở Trung Quốc’ rồi.” Bờ môi của Lâm Xuân Nhi hờ hững lướt qua người anh, bàn tay dặt anh chậm rãi đứng lên.

Tống Thu Hàn chưa bao giờ tò mò như thế này trong đời. Anh đi theo Lâm Xuân Nhi vào thang máy rồi lại ra khỏi thang máy, sau đó đến bên giường. Lâm Xuân Nhi đẩy anh ngã lên đệm mềm.

Có một cô bạn gái chăm chỉ hiếu học thật tốt.

Tống Thu Hàn không nhìn thấy gì hết nhưng xúc giác, khứu giác và thính giác của anh lại vô cùng mẫn cảm. Bây giờ anh cảm giác như đang dự một bữa tiệc thịnh soạn, còn Lâm Xuân Nhi như một thứ rượu mạnh, làm đầu óc anh quay cuồng.

Tống Thu Hàn say mất rồi.

Khi tất cả đã yên tĩnh trở lại, thậm chí anh còn cảm thấy chuyện vừa mới xảy ra chỉ như một giấc mộng dài. Anh dùng chóp mũi chạm vào Lâm Xuân Nhi, thấp giọng hỏi cô: “Trên sách còn viết gì nữa?”

“Còn nhiều, nhiều lắm. Chúng ta có thể dùng thời gian cả đời để chậm rãi nghiên cứu.”

“Cho đến tận khi anh già nua, không còn tác dụng gì nữa?”

“Đúng vậy.” Lâm Xuân Nhi khẽ cắn cằm anh rồi lại chuyển xuống yết hầu, cứ làm loạn với anh một hồi như vậy rồi mới yên tĩnh lại. Cuối cùng, cô ngái ngủ gối đầu lên cánh tay anh.

“Lâm Xuân Nhi, anh muốn nói với em một chuyện.” Tống Thu Hàn nhẹ nhàng gọi tên cô.

“Hửm?”

“Bố anh định về nước.”

“À.” Chuyện Tống Lương Ngọc muốn về nước cũng không thể khiến Lâm Xuân Nhi tỉnh táo lại. Thậm chí cô chẳng cảm thấy việc này có vấn đề gì, cũng không sợ hãi.

Tống Thu Hàn dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt gò má cô: “Anh nói với em chuyện này là muốn dặn em, nếu ông ấy hẹn gặp riêng em thì anh sẽ không cho phép đâu, dù là lý do gì đi chăng nữa.”

“Sau đó thì sao? Sau này cũng không thể gặp à?”

“Không gặp.” Tống Thu Hàn nhàn nhạt nói: “Lần trước ông ấy đã làm tổn thương em, anh rất xin lỗi.”

“Không sao đâu.” Lâm Xuân Nhi vòng tay qua người Tống Thu Hàn, vỗ lưng anh, sau đó cô ngủ thiếp đi.

Thời gian cứ chậm rãi trôi đi, mỗi ngày trôi qua đều rất bình thường nhưng cũng lại khắc sâu trong lòng.

Nơi Tống Thu Hàn chọn ăn cá là trên một ngọn núi ngay ở bên ngoài thành phố. Họ lái xe đi qua những ngọn núi được bao phủ bởi cây xanh rợp mắt, những hồ nước và thung lũng xanh tươi, vừa mát mẻ lại thoải mái. Suốt cả đoạn đường lên núi, phong cảnh đẹp không sao kể hết. Họ quyết định dừng xe ngắm cảnh giết thời gian.

Sau khi rẽ vào một con đường núi rồi tiếp tục đi một lát, họ nhìn thấy một nông trường. Hai người đỗ xe rồi đi vào, như thể tới một thế giới khác. Họ chọn một chỗ ngồi trên hành lang gỗ bên bờ ao, ngắm nhìn đàn cá trong ao thỉnh thoảng lại nhảy lên.

Hai người chơi vô cùng vui vẻ.

“Nơi này đẹp thật đấy, trước giờ em chưa từng nghe qua nhỉ.” Lâm Xuân Nhi giơ ngón cái lên với Tống Thu Hàn: “Nếu như cá ăn cũng ngon nữa thì đúng là hoàn hảo.”

“Ăn ngon lắm, một người bạn từng dẫn anh tới đây.”

Hai người đang nói chuyện thì nghe tiếng ai đó gọi Lâm Xuân Nhi. Họ bèn xoay người lại, thấy được Thời Thanh Lâm.

Trái đất này thật sự quá nhỏ. Lâm Xuân Nhi còn cảm thấy hình như Thời Thanh Lâm đã gắn thiết bị theo dõi lên người mình. Cô đứng lên, cười với Thời Thanh Lâm: “Khéo quá.” Sau đó chuyển hướng tới Tống Thu Hàn: “Đây là bạn trai của tôi, Tống Thu Hàn. Đây là bạn trai cũ của em, Thời Thanh Lâm.”

Cô nói xong mới thấy hơi kỳ kỳ, bạn trai mới và bạn trai cũ chạm mặt nhau mà cô cứ thoải mái giới thiệu như vậy, hình như hơi giống gái đều.

Tống Thu Hàn đã từng thấy Thời Thanh Lâm vô số lần trong đoạn video ca hát của Lâm Xuân Nhi, lúc anh ta lên sân khấu ôm lấy cô. Anh chủ động vươn tay ra với Thời Thanh Lâm: “Chào anh.” Nhắc tới cũng lạ, anh chẳng hề có địch ý gì với anh ta cả.

“Chào anh.” Thời Thanh Lâm cũng bắt tay anh. Anh ta từng gặp Tống Thu Hàn trong chương trình từ thiện phát sóng trực tiếp: “Thật đúng dịp, nơi này do một người bạn thân của tôi mở. Hôm nay bọn họ tổ chức sinh nhật cho con ở đây.” Thời Thanh Lâm chuyển qua Lâm Xuân Nhi: “Liêu Nghĩa, cô cũng gặp rồi đấy.”

Lâm Xuân Nhi gật đầu: “VẬY anh mau đi đi, chúng tôi ăn cơm xong thì cũng đi.”

Thời Thanh Lâm gật đầu rồi không làm phiền họ thêm nữa. Anh ta đi đến cuối hành lang gỗ rồi quay đầu lại nhìn, Lâm Xuân Nhi đang cười nói với Tống Thu Hàn cái gì đó, không hề bị cụt hứng bởi vì sự xuất hiện của anh ta. Thời Thanh Lâm cứ đứng ngẩn người ra đó một lúc.

Khi anh ta và Lâm Xuân Nhi yêu nhau, mỗi ngày anh ta đều nơm nớp lo sợ như giẫm trên băng mỏng. Anh ta sợ sẽ mất cô. Khi đó cô chỉ nói chuyện với người khác thêm mấy câu là anh ta đã cảm thấy bất an. Trước mặt Lâm Xuân Nhi, anh ta không thể tự tin và vững vàng như Tống Thu Hàn. Là Lâm Xuân Nhi đã cho Tống Thu Hàn cảm giác an toàn. Nhưng những thứ đó Lâm Xuân Nhi chưa từng cho anh ta.

Thời Thanh Lâm cảm thấy Lâm Xuân Nhi thật xấu xa. Nếu như cô vẫn luôn sống độc thân, không có người yêu thì anh ta sẽ không oán trách chút nào. Nhưng cô lại hẹn hò với người trong lòng từ thời niên thiếu, hoàn toàn mất đi sự thù hằn hồi trước. Vật đổi sao dời, thời gian trôi qua, anh ta cứ tưởng rằng mình đã buông bỏ được rồi, nhưng lúc này lại chợt phát hiện mình chưa hề thoát ra. Sau đó Thời Thanh Lâm cũng từng thử yêu thêm vài lần, không còn cái cảm giác lơ lửng vô định ấy nữa.

Lâm Xuân Nhi không hề biết những chuyện ấy đã ám ảnh trong lòng Thời Thanh Lâm bấy lâu. Cô đã buông tay nên cảm thấy Thời Thanh Lâm cũng thế. Nếu gặp lại nhau thì họ sẽ chỉ hỏi thăm vài câu, thậm chí chẳng buồn nhắc lại chuyện xưa nữa. Cô vụng trộm nhìn Tống

Thu Hàn, muốn xem trên mặt anh có biểu hiện gì khác lạ không. Nhưng Tống Thu Hàn chẳng biểu lộ cảm xúc gì đặc biệt, thậm chí anh còn ngược mắt lên, bắt tại trận Lâm Xuân Nhi đang lén lút nhìn mình.

“Em nhìn anh làm gì?”

Lâm Xuân Nhi cười khà khà: “Bạn trai cũ của em thế nào?”

“Rất tốt.” Tống Thu Hàn uống một ngụm nước.

“Hết rồi à?”

“Hết rồi.”

“Anh không tò mò hả?”

Tống Thu Hàn nhéo mặt cô: “Không có.”

Còn tò mò gì được nữa đây?

Trên núi khó gọi người lái xe thay nên hai người đều không uống rượu. Mỗi người uống một bình nước khoáng, khi hoàng hôn sắp tắt thì họ cũng ăn xong bữa cá. Món cá của trang trại này nấu khá ngon, thịt cá tươi, nguyên liệu đơn giản nhưng lại không có mùi tanh. Lâm Xuân Nhi ăn rất vui vẻ.

Tống Thu Hàn đi tính tiền, lễ tân lại nói đã có người thanh toán rồi. Anh quay người đi về nói với Lâm Xuân Nhi: “Bạn trai cũ của em trả tiền rồi.”

“À.”

“Nên nói một câu cảm ơn đi.” Tống Thu Hàn sợ Lâm Xuân Nhi sẽ canh cánh trong lòng nên chủ động đề nghị cô tới nói lời cảm ơn.

Lâm Xuân Nhi gật đầu. Nhưng cô không có số điện thoại của Thời Thanh Lâm, cũng xóa tin nhắn của anh ta đi rồi. Thế là cô nói với Tống Thu Hàn: “Em không có thông tin liên lạc của anh ta. Để em vào trong nói với anh ta một tiếng.”

“Được.”

Lâm Xuân Nhi đi vào trong. Bên trong phòng, không khí vô cùng nóng nực. Cô suy nghĩ một lát rồi bảo nhân viên gọi Thời Thanh Lâm ra. Lâm Xuân Nhi đứng đó chờ Thời Thanh Lâm, đột nhiên nhớ lại những chuyện khi còn hẹn hò với anh ta. Cô không muốn gặp người nhà anh ta, cũng không muốn gặp bạn bè anh ta. Có lúc Thời Thanh Lâm tức giận, đi tụ tập một mình, cô thì tìm chỗ chờ anh ta ở bên ngoài hoặc dứt khoát về nhà. Có một ngày Thời Thanh Lâm say rượu đến gõ cửa nhà cô. Khi đó Lâm Xuân Nhi còn ở trong căn phòng đi thuê, anh ta cứ gõ như vậy khiến bạn cùng phòng của cô cực kỳ khó chịu. Thời Thanh Lâm đỏ cả mắt nói với cô: “Lâm Xuân Nhi, em làm anh quá thất vọng. Em chẳng biết yêu là gì, cũng không xứng có được tình yêu. Bất kỳ ai thân thiết với em cuối cùng cũng chỉ gặp bất hạnh mà thôi.”

Lâm Xuân Nhi bất chợt cảm thấy hơi khó chịu. Cô đã từng tồi tệ như vậy, hẳn đã làm anh ta tổn thương rồi.

Thời Thanh Lâm đi tới, thấy Lâm Xuân Nhi đang chờ mình như vậy, thời gian dường như quay trở lại rất nhiều năm trước, cô cũng từng chờ anh ta giống thế. Cô đứng ở rất xa.

“Cảm ơn anh, Tống Thu Hàn nói anh đã thanh toán tiền cho chúng tôi.”

“Không cần khách khí, việc nhỏ thôi mà.”

Lâm Xuân Nhi gật đầu, mãi mới nói tiếp: “Thời Thanh Lâm, có phải năm đó tôi tệ lắm không? Bây giờ nghĩ lại chắc lúc ấy tôi đã làm tổn thương anh rồi. Hôm nay tôi chân thành muốn xin lỗi anh vì những

tổn thương lúc trước mình đã gây ra. Hai chúng ta không còn nợ gì nhau nữa.”

Cô quay người chạy về bên Tống Thu Hàn, nắm chặt tay anh. Giữa hai người chỉ có khoảng cách rất nhỏ, nhìn vô cùng thân mật. Thời Thanh Lâm đứng ở cuối hành lang gỗ nhìn chăm chăm cho đến tận khi bóng hai người biến mất.

Vậy là, tình yêu cũng cần phải xét tới cơ hội xuất hiện sao?

Hôm nay mấy người bạn của Tống Thu Hàn đều tới quán bar của Loan Niệm, Trần Khoan Niên cũng đưa Tiêu Muội đi.

Đám đàn ông tụ tập uống rượu, Lâm Xuân Nhi và Tiêu Muội thì ngồi trước cửa sổ sát đất nói chuyện phiếm. Lâm Xuân Nhi kể cho Tiêu Muội nghe chuyện hôm nay gặp được Thời Thanh Lâm.

“Sau ba lần bốn lượt tình cờ gặp nhau, thậm chí tớ còn nghi ngờ Thời Thanh Lâm đã gắn máy theo dõi lên người mình nữa cơ. Giờ Thời Thanh Lâm đã có chùng mực hơn trước rồi, không hề nói lời thừa thãi.”

“Tớ đứng đó chờ anh ta ra, đột nhiên nhớ lại khoảng thời gian ngắn ngủi hẹn hò của bọn tớ trước đây. Khi đó cậu cũng biết đấy, tớ có chút xa lánh xã hội, không muốn gặp ai cả. Trước mặt Thời Thanh Lâm tớ rất suồng sã và tùy tiện, cậu cũng biết mà.”

“Hôm nay tớ chợt cảm thấy có lỗi với anh ta. Tớ đã chính miệng nói lời xin lỗi với anh ta rồi.”

“Tớ còn nói với anh ta rằng: Trước đây tôi đã làm tổn thương anh, tôi xin lỗi, hai chúng ta không còn nợ nhau nữa.”

Tiêu Muội nắm lấy tay Lâm Xuân Nhi: “Chuyện quá khứ hãy để nó trôi qua đi. Thời Thanh Lâm cũng sẽ hiểu sự thật ấy thôi.”

Thời Thanh Lâm có hiểu được không?

Chương 120

Trong lúc nói chuyện, Tống Thu Hàn nhìn thấy gương mặt thoáng hiện vẻ cô đơn của Lâm Xuân Nhi đang đứng trước cửa sổ, từ lúc rời khỏi trang trại nuôi cá kia, cô đã có vẻ mặt đó. Anh sẽ không hỏi cô rốt cuộc khi đó cô và Thờì Thanh Lâm đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh cũng không muốn Lâm Xuân Nhi đau lòng.

Buổi tối về đến nhà, bọn họ ngồi trong nhà kính không bật đèn ngắm sao, ánh trăng sáng rọi vào, chiếu sáng cả mặt đất.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Lâm Xuân Nhi.” Tống Thu Hàn khẽ gọi tên cô: “Em có muốn tìm Thờì Thanh Lâm, sau đó nói chuyện riêng với anh ta không? Thật ra anh cũng không để ý đâu.”

“Tại sao?”

“Hôm nay sau khi rời khỏi trang trại em đã không vui rồi. Anh không biết lúc em đi cảm ơn anh ta đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh cảm thấy hai người cần phải nói chuyện với nhau.” Tống Thu Hàn mỉm cười dịu dàng: “Tìm một thời điểm thích hợp rồi nói chuyện với nhau đi.”

“Sao anh lại hào phóng thế?”

Năm đó Thờì Thanh Lâm không muốn Lâm Xuân Nhi chơi với bạn khác giới. Bình thường hai người cũng rất hay cãi vã. Giờ Tống Thu Hàn lại cổ vũ cô đi nói chuyện với bạn trai cũ, rốt cuộc thời gian này

có gì khác nhau vậy? Tống Thu Hàn năm hai mươi lăm tuổi có để ý tới việc cô chơi với bạn khác giới không?

Lâm Xuân Nhi ngồi lên đùi Tống Thu Hàn, tựa đầu lên bả vai anh, hết sức ngoan ngoãn, còn hơi làm nũng. Tống Thu Hàn bẹo cằm cô, thấy nụ cười xấu xa bên khoé môi cô, ngón tay hơi dùng sức: “Lại định giở trò gì nữa đấy?”

“Vừa rồi trong quán bar của Loan Niệm, lúc ra khỏi nhà vệ sinh ra em có nghe thấy Loan Niệm đang cãi nhau. Loan Niệm nói: Hường Chi Đào, em có trái tim không thế? Em nghĩ mình là ai? Vẫy tay bảo tôi đến thì đến à?” Lâm Xuân Nhi học theo dáng vẻ của Loan Niệm, giống y hệt, sau đó bật cười: “Cuối cùng Loan Niệm cúp máy rồi lại gọi điện thoại, bảo là đặt cho tôi một vé máy bay bay đến Cáp Nhĩ Tân vào sáng sớm ngày mai, trở mặt còn nhanh hơn cả trở bàn tay, nói năng hung dữ như thế, nhưng làm việc gì cũng chẳng dứt khoát tẹo nào.”

Tống Thu Hàn bật cười: “Anh còn đang thắc mắc sao hôm nay cậu ta lại lơ đãng như thế, thì ra là bị Hường Chi Đào giày vò sắp phát điên rồi.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Còn chẳng phải do anh ta đáng đời hay sao. Nhưng em nghĩ không phải Hường Chi Đào đang giày vò anh ta đâu, đơn giản là vì cô ấy không còn yêu anh ta nữa. Lúc phụ nữ thật lòng yêu một người, cô ấy sẽ không đành lòng giày vò anh ta như thế đâu.” Lâm Xuân Nhi không cảm thông cho Loan Niệm, năm đó lúc con gái nhà người ta ở bên anh ta, anh ta đã làm những gì? Trên đời này làm gì có nhiều gương vỡ lại lành như thế? Cô ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi Tống Thu Hàn: “Vậy nếu như em đối xử với anh giống như cách Hường Chi Đào đối xử với Loan Niệm, anh định làm gì?”

“E là anh sẽ không tốt tính như Loan Niệm đâu, chỉ đành xử em ngay tại chỗ thôi.” Tống Thu Hàn bật cười, bế thốc Lâm Xuân Nhi lên rồi

đưa một câu: “Nương tử, cũng nên nghỉ ngơi rồi!”

“Tướng công, còn chưa tắm nữa mà!” Lâm Xuân Nhi phối hợp theo anh.

“VẬY tướng công tắm cho em nhé.”

Hai người vui vẻ đi lên trên tầng, Tống Thu Hàn thả Lâm Xuân Nhi xuống giường, sau đó quay người đi xả nước cho cô, sau đó lại bỏ bóng tắm vào trong bồn tắm, bong bóng đủ loại màu sắc, còn thoang thoang mùi hương hoa nhài.

“Đi thôi, vào ngâm mình trong bồn tắm đầy bọt một lúc, tâm trạng sẽ ổn hơn đó.”

Lâm Xuân Nhi nhảy xuống giường đi đến cửa phòng, rồi đột nhiên cô dừng chân, tựa người vào cạnh cửa, ánh mắt mờ ám, kéo cổ áo xuống tận vai: “Tắm chung không~”

Tống Thu Hàn bị cô trêu cho bật cười, anh ném chiếc gối về phía cô: “Tắm nhanh đi!”

Lâm Xuân Nhi cần được ở một mình.

Tống Thu Hàn biết người yêu dù có thân mật hơn nữa thì cũng cần cho nhau không gian riêng. Ví dụ như đêm nay, tâm trạng của Lâm Xuân Nhi đang rất rối bời, anh không muốn cứ quấn lấy cô.

Lâm Xuân Nhi ngâm mình trong bồn tắm, nhắm mắt lại, những chuyện cô không nghĩ đến trong suốt mấy năm qua, tối nay lại đột nhiên ùa về trong tâm trí, dừng lại ở cái ngày cô và Thời Thanh Lâm chia tay.

Trước ngày chia tay hai người đã chiến tranh lạnh mất mấy ngày. Lâm Xuân Nhi cũng không nhớ nổi rốt cuộc tại sao họ lại cãi nhau. Trong suốt mấy ngày chiến tranh lạnh, Thời Thanh Lâm biến mất.

Lâm Xuân Nhi lo lắng cho anh ta, tìm kiếm anh ta khắp nơi, lần đầu tiên gọi điện thoại cho bạn của anh ta, còn đi đến nhà ông của anh ta, nhưng họ đều không biết anh ta đang ở đâu, cũng không liên lạc được với anh ta.

Lâm Xuân Nhi vô cùng sợ hãi, cô sợ Thời Thanh Lâm sẽ giống như người thân của cô, biến mất trong thế giới của cô. Mấy ngày đó giống như địa ngục vậy, cô thường tỉnh giấc sau cơn mơ. Trong mơ Thời Thanh Lâm nằm trong vũng máu, đôi môi mấp máy nói lời từ biệt với cô nhưng cô lại không nghe rõ anh ta đang nói cái gì.

Lâm Xuân Nhi hối hận rồi, đột nhiên cô ý thức được mình tệ tới mức nào, vì cô đau nên cô áp đặt cảm xúc đó lên người Thời Thanh Lâm. Cô sai rồi, cô không nên coi Thời Thanh Lâm như cọng cỏ cứu mạng, cô nên học được cách yêu của người bình thường.

Cô đi mua đồ ngủ xinh đẹp, cô nghĩ mình nên giống như một cô gái bình thường, quên đi những đau đớn của tuổi trẻ, thật sự tận hưởng tình yêu. Cô nhắn tin cho Thời Thanh Lâm: “Thời Thanh Lâm, em xin lỗi, em nhớ anh, em muốn ngủ với anh, từ giờ chúng ta cũng đừng cãi nhau nữa, anh về đi được không?”

“Thời Thanh Lâm, sáng hôm nay em nhìn thấy chiếc mũ lưỡi trai anh tặng em ở cạnh bàn, em đội nó ra ngoài, rất nhiều người nói rất đẹp.”

“Thời Thanh Lâm, đợi anh quay về, em đi thăm ông nội anh với anh được không? Hôm đó em đến nhà ông tìm anh, nói chuyện với ông một lúc, ông còn cho em xem ảnh lúc nhỏ của anh, hồi nhỏ trông anh rất đáng yêu.”

“Thời Thanh Lâm, bạn của anh cũng rất đáng yêu. Sau này để em cùng đi liên hoan với anh nhé?”

Nhưng Thời Thanh Lâm không hề trả lời tin nhắn của cô.

Một đêm nọ, Lâm Xuân Nhi đột nhiên bừng tỉnh giữa đêm, cô mặc

quần áo đi đến nhà Thời Thanh Lâm. Cô đứng bên dưới cửa sổ nhìn cửa sổ sáng đèn của Thời Thanh Lâm. Thế là cô chạy lên trên tầng, cô rất vui, Thời Thanh Lâm vẫn còn sống, thật tuyệt, sau này nhất định cô sẽ đối xử với thật tốt với anh ta. Cô đồng ý điều trị tâm lý. Cô muốn yêu đương lành mạnh với Thời Thanh Lâm, trong lòng cô toàn là những suy nghĩ tốt đẹp.

Mở cửa ra, Lâm Xuân Nhi nhìn thấy hai chiếc vali đang mở trong phòng khách nhà Thời Thanh Lâm, chắc anh ta vừa đi du lịch về, đang thu dọn hành lý. Có một cô gái xinh đẹp mặc đồ ngủ đứng bên cạnh vali, nhìn thấy Lâm Xuân Nhi thì quay người đi vào trong phòng ngủ.

Căn phòng ngủ đó, Lâm Xuân Nhi nhớ rõ, trong chính căn phòng ngủ đó, cô và Thời Thanh Lâm đã từng thân mật với nhau không biết bao nhiêu lần, nhưng vào giây phút quan trọng nhất cô lại trốn tránh. Cô từng vì thế mà cảm thấy áy náy. Còn Thời Thanh Lâm lại nghĩ cô không yêu anh ta.

Niềm tin khó khăn lắm cô mới tạo dựng được suốt những ngày qua lập tức sụp đổ.

Lâm Xuân Nhi cảm thấy ghê tởm.

Mọi ấm ức như mắc nghẹn trong cổ họng, ban đầu cô cũng không muốn bắt đầu với Thời Thanh Lâm. Lúc đầu cô không hề yêu Thời Thanh Lâm, cô chỉ coi anh ta như một người bạn bình thường. Là Thời Thanh Lâm vẫn luôn ở bên cạnh cô khiến cô hiểu lầm rằng họ sẽ luôn trường tồn, là anh ta bắt đầu trước, cũng là anh ta kết thúc trước.

“Tôi cứ tưởng anh không còn trên thế gian này nữa, cũng may anh vẫn còn sống, nhưng anh lại khiến tôi cảm thấy ghê tởm.” Lâm Xuân Nhi không hề điên cuồng, cô bình tĩnh đến lạ, nhưng ánh mắt của cô khi nhìn Thời Thanh Lâm là ghê tởm. Ghê tởm và lạnh lùng.

Thời Thanh Lâm đứng im tại chỗ, nhìn cô rất lâu mới cất tiếng: “Đúng vậy, tôi định ngày mai sẽ đến tìm cô để chính thức chia tay, không ngờ hôm nay cô lại tự đến đây tìm tôi. Đúng vậy, tôi đã có bạn gái mới rồi, bọn tôi cùng nhau đi du lịch, ở cạnh nhau rất vui vẻ. Bây giờ cô cảm thấy tôi rất quan trọng, không thể rời xa tôi sao? Nhưng ngại quá, tôi chán rồi.”

“Cô biết không? Cô có bệnh tâm lý rất nặng, tình trạng của cô khiến tôi không sao thờ nổi. Vì muốn tốt cho cô nên tôi đưa ra ý kiến cho cô, bảo với cô là tâm lý cô có vấn đề thì nên đi khám bác sĩ tâm lý. Cô có từng nghĩ tới những người thân của cô từng người từng người một rời xa cô, liệu có phải vì cô không?”

“Những người ở bên cạnh cô sẽ không có người nào hạnh phúc, sau này cô cũng đừng yêu thêm ai nữa, cô không hiểu thế nào là tình yêu, cô cũng không xứng có được tình yêu.”

“Cô tưởng mình giúp đỡ mấy em học sinh là tâm hồn của cô sẽ được cứu rồi sao? Không đâu, cô vốn dĩ đã không có trái tim rồi.”

“À đúng rồi, bạn trai của cô bạn thân Tiêu Muội của cô cũng ngoại tình rồi.”

Miệng của Thời Thanh Lâm giống như con dao, từng câu anh ta nói ra giống như cứa sâu vào lòng Lâm Xuân Nhi, nhưng kỳ lạ là cô không hề tức giận, chỉ thấy Thời Thanh Lâm nói đúng, nói câu nào cũng đúng.

Những nỗi tức giận được tích tụ trong quá trình anh ta hẹn hò với cô đều được bùng nổ trong đêm đó. Lâm Xuân Nhi lặng lẽ đứng ở đó nghe xong những lời anh ta nói, cô không khóc, cô nhìn Thời Thanh Lâm rồi mỉm cười: “Anh vẫn còn sống, thật tốt, nhưng anh có một việc làm không tốt, nếu như anh muốn bắt đầu một tình yêu mới thì anh nên chia tay với tôi trước đã, anh đã làm sai trình tự rồi, như thế có thể xem là suy đồi đạo đức.”

“Được rồi, chúng ta chia tay đi, chúc anh hạnh phúc.”

Kỳ lạ thật, khi họ còn làm bạn rõ ràng tốt như vậy cơ mà. Anh ta lắng nghe từng tâm sự của Lâm Xuân Nhi, thậm chí còn biết được bí mật trong thời kỳ thiếu nữ của cô. Anh ta ở bên Lâm Xuân Nhi mà không hề có suy nghĩ gì xa xăm, chỉ ở bên cô. Nhưng tới khi họ yêu nhau lại là những trận cãi vã như cơm bữa, cuối cùng lúc chia tay lại khó coi như thế.

Khó coi như thế.

Khi đó Lâm Xuân Nhi nghĩ, có phải phần lớn tình yêu trên đời này đều như thế không? Khi mới bắt đầu mọi người đều có những mộng cảnh tươi đẹp, mang trong mình quyết tâm sông cạn đá mòn, nhưng dần dà những chuyện lông gà vỏ tỏi, củ gạo dầu muối thường ngày lại khiến tình yêu dần phai nhạt. Mà tình yêu đã phai nhạt rồi nhưng lại không chịu lắng lặng rời đi, cứ muốn phá vỡ xé nát tình yêu, máu chảy đầm đìa. Như thế không làm như thế thì sẽ không thể nói lời tạm biệt vậy.

Lâm Xuân Nhi rời khỏi nhà Thời Thanh Lâm, xoá mọi số liên lạc của anh ta, cô không hề hối hận nhưng cô cảm kích Thời Thanh Lâm. Thời Thanh Lâm đã dùng cách này để dạy cho cô biết thế nào là yêu. Suốt ngàn ấy năm qua, cô hay nghĩ, nếu như có một ngày mình thật sự có dũng cảm bước vào một mối quan hệ mới, chắc chắn cô sẽ dốc lòng yêu đối phương. Chắc chắn cô phải thành tâm, phải kiểm soát lại mình, phải hiểu chuyện.

Nhưng khi cô hẹn hò với Tống Thu Hàn, những “chắc chắn” cô nghiêm khắc đặt ra cho bản thân khi đó đều bị cô quên lãng, cô không hề cố gắng làm vừa lòng anh.

Lúc này Lâm Xuân Nhi đang ngồi trong bồn tắm, cô nhớ đến những lời trách móc mình gặp phải những năm qua.

Cô ngàn này tuổi rồi nhưng vẫn còn là tấm chiếu mới trong vấn đề

chăn gối, chắc hẳn là có bệnh gì rồi à?

Cô không yêu đương, chắc là les nhỉ?

Cô không kết hôn, nhất định là do tiêu chuẩn của cô quá cao?

Sau này cô học được cách nói dối.

Khi người khác hỏi cô đêm đầu tiên vào năm bao nhiêu tuổi? Cô nói hai mươi lăm tuổi.

Khi người khác hỏi cô tại sao lại không hẹn hò đi? Cô nói do mình quá bận rộn.

Khi người khác hỏi cô lớn từng này rồi tại sao không kết hôn? Cô nói vẫn chưa gặp được người thích hợp.

Thế là lại có người hỏi cô, cô không tìm được người thích hợp, liệu có phải do tiêu chuẩn của cô quá cao không? Phụ nữ ấy mà, càng càng là được rồi, dù sao thì hôn nhân cũng đều là thế.

Phụ nữ có chỗ đứng trong xã hội này, phải đối mặt với rất nhiều vấn đề.

Lâm Xuân Nhi biết mình muốn nói chuyện gì với Thời Thanh Lâm, họ thật sự thiếu mất một cuộc nói chuyện dài để gỡ bỏ mọi chuyện, nói cho rõ chuyện năm đó, để Thời Thanh Lâm cũng buông bỏ.

Tống Thu Hàn thật sự rất tốt, anh không tới làm phiền cô, thật sự cho cô một không gian riêng yên tĩnh. Tống Thu Hàn khiến cô cảm thấy ấm lòng.

Cô bước ra khỏi bồn tắm, rửa sạch bọt trên người, gội đầu, xả hết nước trong bồn tắm rồi lại xả nước, đắp mặt nạ sau đó cô mới đi ra ngoài, xuống tầng rót một ly rượu vang để bên cạnh bồn tắm. Dùng cách này để báo đáp Tống Thu Hàn.

Cô đi đến bên giường, kéo Tống Thu Hàn dậy, đẩy anh vào trong phòng tắm rồi đóng cửa lại.

Cũng cho Tống Thu Hàn không gian riêng.

Tắt đèn, xung quanh tối đen như mực, Lâm Xuân Nhi từ từ đưa tay nắm lấy tay của Tống Thu Hàn, sau đó cô từ từ tựa sát vào người anh.

Tống Thu Hàn, đêm nay em dâng hiến bản thân cho anh. Tuy trước đây chúng ta đã từng thân mật rất nhiều lần, nhưng đêm nay em thật sự rất thành tâm.

Em yêu anh.

Hết như cái cách anh yêu em vậy.

Chương 121

Lâm Xuân Nhi lại vô tình gặp Thời Thanh Lâm một lần nữa, đó là trên đường tan làm. Thời Thanh Lâm mặc bộ đồ màu đen, gương mặt tiều tụy, có thể dễ dàng nhìn ra vẻ bi thương trên mặt. Lâm Xuân Nhi dừng xe đạp lại gọi anh ta: “Thời Thanh Lâm.”

Thời Thanh Lâm nhìn thấy Lâm Xuân Nhi, bỗng chốc không biết phải nói gì, chỉ lẳng lặng đứng đó rất lâu, sau đó mới chậm rãi nói: “Lâm Xuân Nhi, ông nội tôi qua đời rồi.” Đôi mắt anh ta đỏ lên, sau đó lóe lên ánh nước mắt lấp lánh, anh ta đột nhiên hiểu cảm giác bi thương nặng nề năm đó của Lâm Xuân Nhi.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Thời Thanh Lâm lớn lên bên cạnh ông nội từ nhỏ, bố mẹ anh ta vẫn luôn bận bịu công việc không chăm sóc anh ta được nhiều. Sau này anh ta ra nước ngoài nên rất khó gặp được ông nội. Lần này trở về, nhìn thấy ông cụ trước đây tinh thần luôn sáng láng lại nằm trong phòng ICU, sự sống đang dần rời khỏi cơ thể ông, ban đầu còn mở mắt nói chuyện với anh ta được, sau này không nói nổi một câu nào nữa.

Lâm Xuân Nhi cũng thấy hơi buồn bã.

Cô đã từng gặp ông nội Thời Thanh Lâm, tuy chỉ có hai lần, nhưng ông là người rất ấm áp. Ông cụ rất thích nói chuyện, kéo Lâm Xuân Nhi nói trên trời dưới đất, lôi hết bảo bối trong nhà ra cho cô xem, còn cho cô xem ảnh lúc Thời Thanh Lâm hồi nhỏ. Thậm chí còn nấu mì tương cho cô, nấu xong còn nhìn cô ăn hết. Những ký ức này vẫn

sâu sắc, cho nên sự qua đời của ông khiến Lâm Xuân Nhi cảm thấy tiếc nuối.

Mắt cô đỏ lên, khẽ nói rằng: “Chia buồn với anh, Thời Thanh Lâm. Sinh lão bệnh tử, đời người vô thường. Ông nội lớn tuổi rồi, mỗi ngày đều rất đau khổ, giờ ông đi rồi, coi như không cần chịu khổ ở nhân gian nữa.”

“Cảm ơn cô, Lâm Xuân Nhi. Cô có thể ngồi với tôi một lát không? Tôi có rất nhiều lời muốn nói với cô.” Sau khi làm chuyện kia vào năm đó, trong lòng anh ta vẫn luôn trách móc bản thân. Năm đó trẻ tuổi bông bột, anh ta hận Lâm Xuân Nhi không yêu mình, hận Lâm Xuân Nhi đẩy mình ra xa hết lần này đến lần khác, anh ta quá tự ti, nôn nóng muốn được người khác ngưỡng mộ. Cho nên đã đi du lịch với cô gái thích anh ta nhiều năm, hoàn toàn phản bội Lâm Xuân Nhi. Là trẻ tuổi bông bột, cũng là không cam lòng.

Lâm Xuân Nhi gật đầu, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Tống Thu Hàn: Trên đường về em vô tình gặp Thời Thanh Lâm, anh ta muốn nói chuyện với em.

Tống Thu Hàn trả lời rất nhanh: Được, đợi anh tan làm sẽ chở em đi ăn đêm.

Thời Thanh Lâm dẫn Lâm Xuân Nhi tới quán trà trước đây bọn họ từng tới, sau này Lâm Xuân Nhi từng ngẫu nhiên tới quán trà đó một lần, đã đổi chủ rồi, cũng đổi một loạt nghệ nhân pha trà. Nghệ nhân pha trà trẻ tuổi mặc bộ đồ lụa tơ tằm, trà ngon hay không đã không còn quan trọng nữa, quan trọng là tranh nhau xem ai bán được nhiều trà hơn.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Họ ngồi xuống vị trí bên cửa sổ, gọi hai tách trà xanh. Ngoài cửa sổ là một thế giới tấp nập xe cộ, còn có hoàng hôn đẹp đến chói mắt. Lúc họ yêu nhau rối tung rối mù, đã quên đi vẻ đẹp đáng chết của thế

giới này.

Thờì Thanh Lâm nhìn Lâm Xuân Nhi.

Những năm qua anh ta thường nhớ tới cô, nhớ tới cô đứng ở cửa nói với anh ta rằng: “Nhưng anh khiến tôi thấy rất ghê tởm.”

“Xin lỗi.” Cuối cùng anh ta cũng nói ra câu này.

Khi đấy anh ta cảm thấy mình rất uất ức. Anh ta dâng hết sự chân thành của mình cho Lâm Xuân Nhi, lắng lắng ở bên cô, bao dung cho sự tùy hứng, cứng rắn, bi thương của cô, hơn nữa còn chẳng mong cầu được đáp lại. Nhưng anh ta không thể chấp nhận được việc Lâm Xuân Nhi không muốn gặp người nhà, bạn bè anh ta. Cô giống như một hòn đảo cô độc, không cho phép bất cứ ai bước vào.

“Xin lỗi.” Thờì Thanh Lâm lại nói một lần nữa: “Cô còn nhớ lần cuối cùng chúng ta cãi nhau chứ? Vì tiệc sinh nhật của một người bạn, tôi muốn dẫn cô đi cùng, cô đã từ chối. Cô đã từ chối không biết bao nhiêu lần, từ đầu đến cuối tôi đều cho rằng đó là cô đang khinh thường tôi. Thế là tôi của năm đó đã sụp đổ, làm một chuyện hồ đồ như vậy. Tôi tưởng làm như thế là sẽ tìm lại được tự tôn. Thậm chí tôi cảm thấy cuối cùng cũng công bằng rồi, trong lòng cô yêu người khác, tôi cũng có người khác.”

“Không cần biết anh có tin hay không...” Lâm Xuân Nhi ngắt lời anh ta: “Không cần biết anh có tin hay không, tôi khi đó đang yêu anh. Tôi sẽ không hẹn hò với người tôi không yêu, không bao giờ tôi làm thế. Nhưng dù tôi có nói gì, anh cũng không chịu tin. Khi đó tôi chưa từng nghĩ tới việc sẽ ở bên Tống Thu Hàn, đó chỉ là một câu chuyện lúc thiếu thời của tôi, tôi một lòng một dạ bước về phía trước. Chẳng qua là những năm đó xảy ra quá nhiều chuyện.”

“Tôi không cảm nhận được cô yêu tôi.”

“Tôi biết là vì sự tùy hứng của tôi khi đó. Tôi đã mất đi tất cả người

thân cận, ngày nào cũng rất buồn bã, tôi coi anh là người thân thiết nhất, ném tất cả cảm xúc tiêu cực cho anh, tôi coi anh là cọng rơm cứu mạng, tôi hy vọng anh có thể cứu tôi ra khỏi vực thẳm. Tôi cũng có lỗi với anh, tôi không nên như vậy. Tôi nên trưởng thành hơn một chút, tôi nên học cách tự tiêu hóa cảm xúc, tôi nên đối xử tốt hơn anh hơn một chút.”

Khóe mắt Thời Thanh Lâm ẩm ướt. Khi đó cho dù Lâm Xuân Nhi có nói gì, anh ta cũng không tin. Nhưng hôm nay, anh ta tin.

“Ngày chia tay tôi cố ý nói rất nhiều lời gây tổn thương, nhưng tôi mong cô tin rằng, trong lòng tôi không nghĩ như thế. Tôi chỉ cảm thấy rất oán giận, tôi không nghĩ thông suốt được, không biết phải phát tiết thế nào. Xin cô hãy tha thứ cho sự vô tri lúc còn trẻ của tôi, ăn nói không lựa lời.” Những lời đó trở thành bí mật không nói cho ai biết trong đời Thời Thanh Lâm, thành một cái gai trong lòng anh ta, là chuyện anh ta hối hận nhất trong những năm qua.

Lâm Xuân Nhi lắc đầu: “Không sao đâu, anh nói đúng mà.” Cô mỉm cười: “Khi đó tôi cũng nghĩ như vậy, những người thân cận với tôi đều rời xa tôi. Tất cả quan hệ thân mật bên cạnh tôi đều kết thúc bằng bi kịch. Thành ra rất nhiều năm sau đó, tôi cũng không dám yêu nữa.”

“Tôi thực sự không nghĩ như vậy. Cô biết không? Cho dù chúng ta chia tay, cho dù đã rất nhiều năm trôi qua, trong lòng tôi cũng cảm thấy cô là cô gái tốt nhất trên đời, là người xứng đáng có được những gì tốt nhất. Ngay từ lần đầu gặp cô tôi đã nghĩ như vậy. Cho nên tôi rất xin lỗi, chúng ta kết thúc khó coi như vậy.”

“Được rồi, tôi tin anh.” Lâm Xuân Nhi nghiêng người về phía trước vỗ mu bàn tay anh ta. Cô nhớ lần đầu tiên bọn họ nắm tay là trên ngã tư. Lúc đi qua đường, Thời Thanh Lâm nắm tay cô, lòng bàn tay anh ta ướt đẫm. Sự căng thẳng của anh ta khiến trái tim Lâm Xuân Nhi đập trật nhịp.

Lần đầu tiên họ hôn nhau cũng là nụ hôn đầu của Lâm Xuân Nhi. Là ở trên Cảnh Sơn, ánh chiều tà của mặt trời lặn khiến thành phố trở nên rất đẹp, môi Thời Thanh Lâm in lên môi cô. Cô không biết đáp lại anh ta thế nào, đôi môi mím chặt lại. Thời Thanh Lâm dùng tất cả sự kiên nhẫn phá vỡ sự phòng bị của cô từng chút một, đầu cô nổ ầm một tiếng, trở nên hoảng loạn.

Lần đầu tiên họ vượt quá giới hạn là ở trong phòng ngủ của Thời Thanh Lâm, bàn sách bên giường anh ta chất đầy sách. Bàn tay anh ta nóng rực, cô hơi mong chờ, cũng thấy hơi sợ hãi, cuối cùng đã trốn khỏi căn phòng ngủ đó. Sau khi chia tay cô cũng từng hối hận, nếu ngày đó cô không chạy trốn, có phải giữa họ sẽ không khó xử như vậy không?

Lúc bắt đầu thực sự rất đẹp.

Bọn họ cũng từng có quãng thời gian rất tốt.

Lâm Xuân Nhi cảm kích vì Thời Thanh Lâm từng đối xử dịu dàng với cô như vậy. Cô cũng đỏ mắt: “Thời Thanh Lâm, đã qua cả rồi. Tôi hy vọng anh biết rằng, khi đó lúc ở bên nhau, tôi cũng yêu anh. Tôi cũng hy vọng anh biết rằng ngày chia tay khó xử như thế, chẳng qua là chuyện tầm thường nhất giữa nam nữ thôi. Không sâu sắc đến thế, cũng không nên nhớ nhung làm gì. Tôi hy vọng chúng ta có thể bỏ qua.”

“Lúc tôi thực hiện chuyến đi từ thiện, có một khoản quyên góp vẫn luôn được thực hiện đều đặn, mãi đến khi hoạt động kết thúc. Tôi biết, đó là anh. Sự lương thiện của anh như gió thoảng qua đồi, tôi cảm nhận được. Cảm ơn anh, Thời Thanh Lâm.”

“Điều tôi hối hận nhất là đã sỉ nhục cô, cô giúp đỡ người khác, rõ ràng tôi thấy kính phục cô, nhưng lúc chia tay lại chính miệng sỉ nhục cô. Cho nên tôi muốn thể hiện sự hối lỗi của tôi bằng cách này. Cho dù cô vĩnh viễn không biết đó là tôi cũng không sao, tôi làm thế để lòng mình được thanh thản.”

Trên đời này không phải tất cả những người có hận thù với nhau cuối cùng sẽ tha thứ cho nhau. Có rất nhiều người đã hận là hận cả đời, cái tên kia sẽ khắc trong tim, chỉ cần có ai nhắc tới là sẽ cười mỉa khinh thường. Lâm Xuân Nhi cảm thấy mình rất may mắn, cô và Thời Thanh Lâm có thể tha thứ cho nhau sau nhiều năm như vậy, bớt đi một hành lý nặng nề cho hành trình cuộc sống trong tương lai của anh ta, từ nay sẽ nhẹ nhàng hơn nhỉ?

Lúc tạm biệt, gió chiều mùa hè thổi bay mái tóc của họ, giống như ngày họ trao nhau nụ hôn đầu. Thời Thanh Lâm nhìn Lâm Xuân Nhi, anh ta biết những năm qua cô cắn răng bước từng bước tới ngày hôm nay như thế nào. Thời Thanh Lâm rất tiếc nuối vì mình không phải người đứng bên cạnh cô.

“Có thể cho một cái ôm cuối cùng không?” Thời Thanh Lâm hỏi cô.

“Được chứ.” Chỉ là một cái ôm, có nghĩa họ đã hòa giải với quá khứ rồi.

Lâm Xuân Nhi thoải mái đi tới trước mặt anh ta.

Thời Thanh Lâm ôm lấy cô. Lâm Xuân Nhi trong lòng anh ta bây giờ nhiệt huyết như mùa hè vậy, đó là điều Thời Thanh Lâm chưa từng thấy. Anh ta cảm thấy rất may mắn, cô không suy sụp sau khi chia tay, nếu không anh ta sẽ áy náy cả đời. Tuổi tác dần lớn lên, anh ta dần có lòng từ bi, cũng biết cách tự kiểm điểm lại mình, anh ta biết năm đó anh ta sai chỗ nào. Anh ta sai ở chỗ đòi hỏi quá nhiều, nhưng lại không đủ kiên định. Nếu có thể lặp lại một lần nữa, anh ta nhất định sẽ yêu cô hết mình. Ít nhất, đừng có kết cục ghê tởm như vậy.

Thời Thanh Lâm còn một vài lời chưa nói. Anh ta chưa từng nghĩ sẽ dẫn cô gái khác đi gặp ông nội, Lâm Xuân Nhi là người duy nhất. Lúc anh ta vẫn còn một chút niềm tin sống chung với cô, anh ta đã có quyết tâm sẽ sống tới bạc đầu cùng cô. Nhưng Lâm Xuân Nhi đã nói, bọn họ khi đó quá tồi tệ, bọn họ đã mất cơ hội này rồi.

Thờì Thanh Lâm rất tiếc nuối.

Lâm Xuân Nhi khẽ vổ lưng anh ta, khẽ nói với anh ta rằng: “Thờì Thanh Lâm, giữ sức khỏe nhé.”

“Cô cũng vậy.”

Lâm Xuân Nhi nhìn Thờì Thanh Lâm đi xa, xe Tống Thu Hàn đỗ bên đường, anh vẫn luôn đợi cô, không quấy rầy cô. Cho dù cô ôm chào tạm biệt với Thờì Thanh Lâm, anh cũng không xuống xe.

Thờì Thanh Lâm đi rồi anh mới bước xuống, vò loạn mái tóc của Lâm Xuân Nhi, rồi lại cười với cô: “Ăn đêm không?”

“Có chứ.”

“Trần Khoan Niê, Đàm Miễn, Tiết Lạc Dao cũng muốn tới, được không?”

“Được chứ.”

Lúc Tống Thu Hàn quay người đi Lâm Xuân Nhi kéo góc áo anh, ôm anh từ đằng sau.

“Tống Thu Hàn, nếu có một ngày em trở nên vô cùng tồi tệ, anh có thể rời xa em, anh chỉ cần nói thẳng với em là được, nhưng đừng dùng cách khiến chúng ta trở nên khó xử có được không?”

Tống Thu Hàn quay người lại, ôm Lâm Xuân Nhi vào lòng: “Lâm Xuân Nhi, cuộc đời dài như vậy, chúng ta cứ từ từ mà đi. Nếu anh cảm thấy em có gì đó không ổn, anh sẽ nói thẳng với em, chứ không phải vì em trở nên không tốt mà rời xa em. Em cũng vậy, nếu em cảm thấy anh tồi tệ thì cũng hãy nói với anh, nhưng đừng từ bỏ anh một cách dễ dàng.” Có thể ở bên nhau đã không dễ dàng gì rồi, đừng dễ dàng từ bỏ nhau chứ!

Trong lòng Lâm Xuân Nhi cảm thấy rất yên ổn, cô kiễng mũi chân hôn anh. Bọn họ hiếm khi hôn nhau ở nơi công cộng, Tống Thu Hàn cảm thấy như vậy là không tôn trọng cô. Nhưng bây giờ Lâm Xuân Nhi muốn hôn anh, cô níu cổ áo Tống Thu Hàn không cho anh trốn tránh.

Người xung quanh đứng lại nhìn họ, Lâm Xuân Nhi chẳng quan tâm, cô cũng không muốn Tống Thu Hàn quan tâm. Yêu một người là muốn cả thế giới biết, là muốn cùng anh đi trên đường một cách công khai, gặp người thân, bạn bè của anh, hòa vào cuộc sống của anh. Đạo lý này, cô hiểu chứ.

Mặt Tống Thu Hàn nóng rực, anh ôm Lâm Xuân Nhi vào lòng, một bàn tay nâng mặt cô lên, nghiêng đầu hôn cô. Anh làm vậy là đang bảo vệ cô. Cảnh đêm say lòng người, nụ hôn của Tống Thu Hàn cũng say lòng người như thế.

Họ hôn mãi hôn mãi, cuối cùng không hẹn mà cùng bật cười, Tống Thu Hàn dán lên môi Lâm Xuân Nhi khẽ nói: “Thấy hơi hối hận vì hẹn đi ăn cơm thì phải làm sao bây giờ?”

“Vậy chúng ta cho họ leo cây rồi về nhà nhé?”

“Ý này rất hay.”

“Nhưng em thấy hơi đói, thôi, lấp đầy bụng rồi hẵng xử lý d/ục vọng vậy!”

...

Trước mặt Kiều Hạng Văn là một cuốn kịch bản rất dày, là kịch một vai.

Anh ta dựa vào đầu giường, chậm rãi lật kịch bản. Ý tưởng thì hay, nhưng văn phong chưa đủ, đọc những câu này hơi tối nghĩa, không

đánh trúng lòng người được.

Nhưng có một người lại biết viết những câu đi vào lòng người đấy. Anh ta cầm điện thoại lên gọi điện cho Lâm Xuân Nhi.

Lâm Xuân Nhi vừa làm xong vận động đêm khuya với Tống Thu Hàn, đang vui trong lòng anh ăn vạ, muốn anh hát ru cô ngủ. Sau đấy điện thoại đổ chuông, cô thấy là Kiều Hận Văn thì bèn nghe máy, còn chưa lên tiếng đã nghe thấy Kiều Hận Văn nói: “Tôi có một kịch bản, tôi thấy lời thoại kia không hay lắm. Cô sửa giúp tôi chút nhé?”

“Giá thế nào?”

“... Cô là động tiền không đấy à?”

Lâm Xuân Nhi cười khi khi: “Đùa thôi. Tôi không biết tôi có sửa được không, dù gì tôi cũng không phải biên kịch chuyên nghiệp.”

“Cứ sửa thử đi.” Giọng điệu Kiều Hận Văn rất nhẹ nhàng, không cãi cọ với Lâm Xuân Nhi.

“Gửi cho tôi đi.”

“Được.”

“Anh hồi phục thế nào rồi?” Lâm Xuân Nhi hỏi.

“Là vậy thôi.” Kiều Hận Văn nói bằng giọng bất cần đời.

“Vậy khi nào anh xuất viện?”

“Tôi đã xuất viện rồi, cảm ơn cô quá.” Kiều Hận Văn khịt mũi một cái: “Thôi được rồi, không làm phiền hai người nữa. Mai tôi phải đi xem kịch, nếu cô có thời gian thì có thể đi cùng, sẽ có ích cho việc cô giúp tôi sửa kịch bản.”

“Sao hôm nay anh lại có thái độ tốt với tôi thế?”

“Chắc là vì hôm nay tôi ăn no rồi.” Kiều Hận Văn cúp máy.

Chương 122

Nhà hát Kiều Hạng Văn chọn rất rất nhỏ, sức chứa nhiều nhất cũng chỉ được khoảng hai trăm người. Lúc này trong rạp không có xuất diễn, anh ta ngồi ở hàng ghế đầu, yên lặng nhìn nhân viên công tác đo đạc sân khấu.

Lâm Xuân Nhi đi vào từ cửa sau, lên tiếng chào hỏi rồi ngồi xuống cạnh anh ta.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Hình như Kiều Hạng Văn không có hứng thú nói chuyện phiếm, chỉ cầm bản vẽ phối cảnh của nhà hát, nghĩ ngợi điều gì đó.

Lâm Xuân Nhi rất thích nhà hát.

Mấy năm trước, cô đã từng khởi xướng một hoạt động gọi là “Đến Nhà Hát Đi”. Hoạt động này kết nối đạo diễn, diễn viên và khán giả lại với nhau, diễn xuất ở nhà hát đã mang đến cho cuộc sống của họ những bừng tỉnh, hiểu biết mới.

Hí kịch và phim ảnh là hai hình thức biểu diễn hoàn toàn khác nhau. Phim ảnh dễ lưu truyền, quảng bá đến đông đảo khán giả, còn hí kịch lại dễ khiến chấn động lòng người hơn.

“Là kịch bản ngắn à?” Cuối cùng, Lâm Xuân Nhi không nhịn được, mở miệng hỏi.

“Ừ.”

“Tại sao?”

“Vì tôi tự bỏ tiền túi ra làm, không muốn đầu tư nhiều quá.” Kiều Hạng Văn nói chuyện nửa thật nửa giả, Lâm Xuân Nhi cũng không biết câu nào thật câu nào giả nữa. Cô vẫn lấy kịch bản ra xem lại một lần. vở kịch của Kiều Hạng Văn kể về câu chuyện từ khi sinh ra đến khi chết đi của một người. Trong đó có tình thân, tình yêu, tình bạn, sự sống và cái chết. vở kịch dài ba tiếng rưỡi này chỉ có đúng một diễn viên... đúng là thử thách lớn về độ hấp dẫn, phấn khích của kịch bản và trình độ của diễn viên.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Giờ vở kịch này còn chưa viết được hết những cung bậc cảm xúc.” Kiều Hạng Văn quay sang nhìn cô: “Tôi hi vọng các cung bậc, mức độ cảm xúc trong này rõ ràng một chút. Tình cảm, âm điệu cần phải thật rõ ràng, lời thoại cũng phải có chiều sâu. Nói thế này đi, nếu tôi phải chết thì tác phẩm này chính là lời cảm ơn chân thành nhất.”

Lâm Xuân Nhi cau mày: “Anh nói vớ vẫn gì thế? Cứ ung thư tuyến giáp là phải chết à?”

“Tôi chỉ làm phép so sánh thế thôi.” Mũi Kiều Hạng Văn giật giật. Anh ta ghé sát đầu về phía Lâm Xuân Nhi, khoé môi cong lên thành nụ cười xấu xa: “Sợ tôi chết thế cơ à?” Đến gần rồi mới phát hiện: thế giới trong mắt Lâm Xuân Nhi rất đẹp, bản thân anh ta ở trong đó cũng không đến nỗi nào.

Lâm Xuân Nhi ngửa đầu ra phía sau, kéo giãn khoảng cách với anh ta: “Coi chừng bị đồn thổi đấy.”

“Lâm Xuân Nhi.”

“Sao nào?”

“Tôi sẽ không chết đâu, cô đừng lo lắng.”

“Chỉ so sánh thôi cũng không được nói kiểu đấy.”

“Không kiêng ăn mặn, sống chết cũng không kiêng. Chẳng kiêng kị gì hết.”

“Nói năng vớ vẩn. Người sống dù thế nào cũng nên có lòng kính sợ, có phải ‘bách quý dạ hành’ gì đâu. Mà sao anh lại muốn diễn vở kịch này?” Lâm Xuân Nhi quay đầu hỏi anh ta.

Kiều Hạng Văn đưa tay nấn bóp đoá hoa cúc cài trên đầu Lâm Xuân Nhi. Cô nghiêng người, ngồi sang chỗ khác, cách anh ta một cái ghế.

Kiều Hạng Văn kéo kịch bản về rồi chạy lên sân khấu, đi đến vị trí trong cùng: “Sân khấu không có quá nhiều ánh đèn, đạo cụ hay bối cảnh. Chắc toàn bộ câu chuyện sẽ bắt đầu từ chỗ này.”

Kiều Hạng Văn dang rộng hai tay, nhắm mắt lại. Anh ta đã nhập tâm vào vở kịch.

Lâm Xuân Nhi nhìn Kiều Hạng Văn, cảm thấy anh ta đúng là người sinh ra để diễn hí kịch. Dù giây phút này, đứng trên một sân khấu vô cùng đơn sơ không ánh đèn không đạo cụ, nhưng chỉ riêng ánh mắt cũng đủ để chụp thành poster rồi.

Người như Kiều Hạng Văn, dù có đi qua bao nhiêu con đường, cuối cùng vẫn sẽ hướng về chỗ này, đúng không? Tự nhiên trong đầu Lâm Xuân Nhi lại nảy ra câu hỏi mang tính triết lý này.

Cô nhìn Kiều Hạng Văn, trong mắt tràn đầy vẻ tìm tòi nghiên cứu. Còn Kiều Hạng Văn thì sao, thẳng thừng coi cô như không khí luôn. Anh ta đi tới đi lui trên sân khấu, miệng không ngừng lẩm bẩm... nhìn cứ như một tên điên.

Lâm Xuân Nhi nhìn anh ta đi đi lại lại, cảm thấy cũng khá là thú vị.

Dường như cô đã có chút linh cảm, biết phải sửa kịch bản kia như thế nào rồi: đổi thành phong cách 'Kiều Hận Văn' đi. Anh ta lúc thì tinh táo, lúc thì cuồng nhiệt, lúc lại âm u lạnh lùng... đây đều là những thăng trầm thuộc về vận mệnh của anh ta.

Cô lấy kịch bản và sổ ghi chú ra, viết lại những linh cảm mới có được.

Lâm Xuân Nhi rất thích những trải nghiệm hoàn toàn mới như thế này. Viết kịch, viết chuyên đề và viết văn có những điểm khác biệt rất lớn, cô còn cảm thấy phải mở rộng chuyên môn của mình mới được.

Lâm Xuân Nhi cũng đắm chìm vào trong đó, thậm chí còn không phát hiện ra Kiều Hận Văn đã đứng trước mặt mình từ bao giờ.

Kiều Hận Văn nhìn ngòi bút của Lâm Xuân Nhi lướt như bay trên giấy, đây là lần đầu tiên anh ta biết được: Lâm Xuân Nhi là một người cầm bút rất lợi hại. Có lẽ bản thân cô cũng không biết khi mình toàn tâm toàn ý vào một việc, tất cả mọi thứ xung quanh đều sẽ lộ ra vẻ ảm đạm, chỉ có một mình cô là toả sáng.

Anh ta ngồi bên cạnh Lâm Xuân Nhi, nhớ lại những gì bác sĩ Vương đã nói: "Cậu phải nghe theo trái tim mình, nhìn thẳng vào suy nghĩ của bản thân, không thể trốn tránh mãi được."

"Có điều, không phải tất cả mọi người đều có thể thỏa mãn với ước muốn, suy nghĩ thoáng hay buông bỏ."

Bác sĩ tâm lý không khuyên bảo bệnh nhân, họ chỉ lắng nghe, để bệnh nhân trút hết những cảm xúc tích tụ trong lòng. Cách giải quyết vấn đề của họ chính là để bệnh nhân vết sạch mọi tâm tình trong lòng.

Kiều Hận Văn không quan tâm đến những chuyện này, kịch bản của anh ta khi còn sống đều như nước chảy thành sông. Anh ta đã từng diễn vô số vở kịch, biết bao nhiêu cuộc đời đã lắng đọng trong con

người anh ta. Thế nên Kiều Hạo Văn là một tổng thể vô cùng phức tạp.

Lâm Xuân Nhi viết xong những linh cảm vừa xuất hiện, lúc này mới nhận ra không biết Kiều Hạo Văn đã ngồi cạnh mình bao lâu rồi.

“Tôi nhớ đến lần đầu tiên gặp anh.” Lâm Xuân Nhi đột nhiên nói: “Lúc ấy tôi đã nghĩ, cái tên nghiệt kịch đến phát cuồng này, không biết làm người à? Tôi chuyển chỗ ngồi trong phòng làm việc cho anh, thế mà anh còn trợn mắt, lạnh mặt nhìn tôi.”

“Tôi là khách đấy.”

“Nhưng anh vẫn là đàn ông mà.”

“Tôi cũng có phải ‘người đàn ông’ của cô đâu. Nếu cô là bạn gái tôi thì chỉ cần nằm không thôi cũng được, chẳng cần động tay vào cái gì luôn. Cô có muốn thử một chút không?” Trong nhà hát hơi tối, công nhân đã chuyển sang đo đạc ở lối đi nhỏ. Kiều Hạo Văn tựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại.

“Anh đã từng yêu rồi đúng không? Ý tôi là yêu đương thật sự chứ không phải tìm bạn giường.” Lâm Xuân Nhi chỉ vào kịch bản: “Anh nhìn chỗ này đi, yêu mà sinh ly tử biệt, đau thấu tim gan.”

Kiều Hạo Văn mím chặt môi, không trả lời câu hỏi của Lâm Xuân Nhi.

“Chắc chắn anh cũng đã từng có một tình yêu ghi lòng tạc dạ nhưng không thể đạt được ước mơ, cho nên mới...”

Kiều Hạo Văn bỗng đứng bật dậy, hôn Lâm Xuân Nhi. Môi anh ta lạnh buốt, bá đạo đến mức không cho phép cô từ chối. Lâm Xuân Nhi sửng sốt mất vài giây, sau đó dồn sức đẩy anh ta ra. Thế nhưng Kiều Hạo Văn lại ôm chặt lấy cô, không cho cô trốn tránh.

Đôi môi Lâm Xuân Nhi rất mềm mại, giống y hệt như trái tim cô. Kiều

Hạn Văn nhìn rõ sự bối rối cùng phần nộ trong mắt đối phương nên bỗng nhiên thấy rất đau lòng, bèn buông cô ra. Lâm Xuân Nhi lập tức trở tay, cho anh ta một cái tát!

Một tiếng “chát” giòn tan vang lên khiến mấy công nhân đang làm việc phía sau quay đầu lại nhìn. Có điều mấy hàng ghế ngồi khá cao, vừa khéo che kín được Lâm Xuân Nhi nên họ cũng không nhìn được chuyện vừa xảy ra.

Kiều Hạn Văn đưa tay xoa mặt, trong mắt lấp loé ánh nước.

Anh ta rất đau khổ.

Kiều Hạn Văn cảm thấy mình đúng là tự làm tự chịu, rõ ràng là anh ta đã có được tất cả, nhưng vẫn không thấy thỏa mãn. Anh ta nhất định phải đi khám bác sĩ tâm lý, nhất định phải uống thuốc mới có thể ngăn cản suy nghĩ tự tìm cái chết của bản thân.

Ngày qua ngày, anh ta không chịu nổi bất kỳ quấy nhiễu nào nữa.

Bọn họ không nói gì với nhau.

Lâm Xuân Nhi đứng dậy, rất tức giận nhưng lại không phát câu nữa. Cô chỉ lạnh lùng nhìn đối phương, sau đó quay người rời khỏi nhà hát nhỏ xíu này.

Kiều Hạn Văn đang bị bệnh, anh ta đang phải đấu tranh vật lộn... Lâm Xuân Nhi đã quá quen với trạng thái này. Cô không thể so đo với anh ta, nhưng cũng không thể vì Kiều Hạn Văn bị bệnh mà dưng mình tặng cho đối phương. Cô đứng bên ngoài nhà hát nhỏ, nhìn cảnh hè nóng nực trước mắt, giờ đang là thời điểm nóng nhất trong năm. Qua khoảng mười ngày nữa thì sáng sớm và đêm sẽ hơi se lạnh, sắp sang thu rồi.

Cô đứng ở đó, im lặng một lúc lâu mới quay vào nhà hát. Kiều Hạn Văn vẫn ngồi ở hàng ghế đầu tiên, tỳ hai khuỷu tay lên đầu gối,

không hề nhúc nhích. Lâm Xuân Nhi đi tới trước mặt anh ta, thấy đối phương ngẩng đầu, trên mặt toàn là nước mắt. Kiều Hạng Văn không thể nói với cô rằng đã có một cô gái rất rất tài chết vào hôm nay, chết trong mùa hè rực nắng. Anh ta không thể nói với ai, cũng chẳng muốn nói với ai.

Anh ta bị hành hạ nhiều năm như vậy, nhưng lại chẳng thể nói được điều gì.

Kiều Hạng Văn mang toàn bộ oán hận trút hết lên người Vương Cảnh. Anh ta hận Vương Cảnh, tra tấn cô ấy, nhưng thực ra lại là hận chính bản thân mình. Hận mình khi còn trẻ không có dũng khí đánh tan miệng lưỡi người đời, không có gan từ bỏ tất cả.

Để sau này, khi gặp được những người giống cô nhưng lại chẳng thể là cô. Anh ta đã bị áy náy che mờ tâm trí.

Lâm Xuân Nhi lấy khăn tay trong túi xách ra, đưa cho Kiều Hạng Văn.

Cô thật sự đọc hiểu kịch bản. Tình yêu trong đó đẹp nhưng thâm thúy, tình yêu kết thúc bằng sinh ly tử biệt. Lâm Xuân Nhi không cần hỏi đối phương nữa, cô đã biết điều gì đã khiến anh ta trở thành như hôm nay.

Lâm Xuân Nhi im lặng ngồi cùng Kiều Hạng Văn rất lâu. Thật ra cô muốn đề nghị anh ta đi tìm bạn bè tâm sự, dù sao thì anh ta cũng phải có một vài người bạn chứ. Có điều cô đã nghĩ rất lâu mà vẫn không tìm nổi ai có thể là bạn của Kiều Hạng Văn. Lâm Xuân Nhi lên hỏi Nhị Thiển: “Em làm fan Kiều Hạng Văn nhiều năm thế rồi, có biết anh ta có người bạn thân bí mật nào không?”

“Đều là giao tình nhân nhạt như nước trôi ạ.”

Lâm Xuân Nhi chỉ còn cách lên lút tìm Vương Cảnh, gửi định vị cho cô ấy: “Joe đang ở đây, khóc dữ lắm. Tôi cảm thấy có lẽ anh ấy cần chị đến an ủi.”

“Được, tôi biết rồi.” Năm nào cũng thế, cứ đến ngày này đều rất khó vượt qua. Vương Cẩn từ từ xuống dưới lầu, tự mình lái xe đi. Quá trình vật lý trị liệu và hồi phục của cô ấy rất tốt nên giờ đã có thể tự làm rất nhiều việc, chỉ là động tác hơi chậm chạp. Cô ấy ngồi trên xe rất lâu, hít một hơi thật sâu, trong lòng thầm lẩm bẩm: Hôm nay tránh không thoát đâu.

Lúc Vương Cẩn đến đã là một tiếng sau. Kiều Hận Văn không nói câu nào, cũng không xin lỗi Lâm Xuân Nhi. Lâm Xuân Nhi thấy Vương Cẩn đến thì lập tức đứng dậy: “Tôi đi đây, chị chú ý nhé.”

Kiều Hận Văn cũng đứng dậy, đi theo cô ra cửa nhà hát: “Lâm Xuân Nhi.”

“Hả?”

“Giúp tôi sửa kịch cho thật tốt nhé, cảm ơn cô.”

“Được rồi.”

“Cô không hỏi tôi chuyện hồi nãy à?”

“Không quan trọng.”

“Rất xin lỗi cô.”

Rốt cuộc thì một nụ hôn có quan trọng hay không? Quan trọng chứ. Đây là lúc Lâm Xuân Nhi bị bất ngờ, hơn nữa còn không thích chút nào. Thế nhưng Lâm Xuân Nhi không có ý định nói tiếp đề tài này với anh ta, như thế cũng chẳng có ý nghĩa gì. Chỉ là cô hơi cảm thấy có lỗi với Tống Thu Hàn, là do cô đã sơ ý. Giờ Lâm Xuân Nhi đã dần giữ khoảng cách với những người khác phái, Tống Thu Hàn không hề yêu cầu cô làm vậy nhưng chính cô lại yêu cầu bản thân làm vậy.

Cô đi rồi, công nhân đo đạc cũng đi rồi, nhà hát chỉ còn lại Kiều Hận

Văn và Vương Cẩn, lẻ loi trợ trợ. Vương Cẩn chán nản tựa vào lưng ghế, thì thào nói: “Từ nhà tôi chạy đến đây là 19km, trên đường đi tôi vẫn luôn nghĩ: Cậu tuyệt đối đừng có việc gì đấy. Thế nhưng lúc đến, nhìn thấy cậu và Lâm Xuân Nhi im lặng ngồi cạnh nhau, tôi lại cảm thấy lo lắng của mình thật sự quá thừa thãi.”

Chương 123

“Joe, tôi rất ghen tị với Lâm Xuân Nhi. Tại sao lúc cậu ngồi cạnh cô ta thì có thể yên tĩnh như thế? Tại sao lúc cậu ở cạnh người khác lại tàn nhẫn đến vậy chứ?”

“Thế nhưng tôi cũng rất vui, cuối cùng cũng có người có thể khiến cậu bình tĩnh lại. Tôi còn nhớ rất rõ, ngày này những năm trước cả tôi và cậu đều như bị lột mất một lớp da. Cậu không chịu buông tha cho bản thân, cũng không chịu bỏ qua cho tôi.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Có phải từ hôm nay trở đi, chúng ta có thể ‘sống lại’ rồi, đúng không?”

Kiều Hạng Văn vẫn im lặng đúng như Vương Cảnh đã dự đoán. Cô ấy thở dài, đưa tay cầm lấy xấp kịch bản: “Là vở này à?”

“Ừ.”

“Lúc nào Lâm Xuân Nhi có thể sửa xong?”

“Không biết nữa. Cứ thiết kế sân khấu trước đi.”

Kiều Hạng Văn nhớ đến cái tát của Lâm Xuân Nhi, ác thật chứ. Anh ta cùng Vương Cảnh rời khỏi nhà hát, lên xe rồi mới để lộ khuôn mặt của mình ra. Vương Cảnh thấy trên mặt anh ta còn hơi sưng đỏ nên hỏi: “Bị dị ứng rồi hả?”

“Ừ.”

Vương Cẩn không tin, cẩn thận nhìn lại thì phát hiện ra chút dấu vết:
“Anh bị đánh á? Lâm Xuân Nhi đánh anh à? Tại sao chứ?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Chị quản nhiều thật đấy.” Kiều Hận Văn thắt dây an toàn: “Tìm chỗ nào uống vài chén đi.”

Xe vừa chạy đã gặp tắc đường, Kiều Hận Văn châm một điếu thuốc:
“Mấy hôm nữa tôi định đi Sri Lanka, bên bán bất động sản nước ngoài ngày nào cũng gọi điện thoại cho tôi, tôi cũng phải cho người ta tí mặt mũi.”

“Nếu được giá tốt thì mua giúp tôi một căn đi. Tôi cũng thích chỗ đó, dân phong giản dị lại không xa lắm.”

“Thôi đừng.”

Khóe miệng Kiều Hận Văn khẽ giật giật: “Con người chị lạ thật đấy. Khó khăn lắm mới thoát ra khỏi tôi, giờ lại muốn lết lại gần làm gì. Chơi với mấy em trai không vui hơn à?”

Vương Cẩn quay lại lờm anh ta, quyết tâm không tranh luận với đối phương nữa, quay đầu tập trung lái xe còn hơn. Cô ấy chỉ đang lo cho Kiều Hận Văn thôi. Quen thuộc bao nhiêu năm rồi, chỉ cần anh ta rời khỏi tầm mắt của mình, Vương Cẩn sẽ lo đối phương xảy ra chuyện. Làm bảo mẫu thành nghiện rồi.

Vương Cẩn tự coi thường bản thân.

...

Tống Thu Hàn đứng chờ Tống Lương Ngọc và dì Thượng.

Từ trước tới nay Tống Lương Ngọc luôn làm việc theo kiểu sấm rền gió cuốn. Trong đầu ông chợt nảy ra ý nghĩ muốn quay về sống chút ngày lững thững nhàn tản, nhưng sau đấy lại gạt đi ngay.

Thấy Tống Thu Hàn đến đón mình, Tống Lương Ngọc cũng không cảm thấy bất ngờ hay tỏ vẻ gì. Dì Thượng thì ngược lại, vô cùng vui vẻ. Bà nhanh chân đi về phía trước, ôm chầm lấy Tống Thu Hàn: “Mấy tháng không gặp, Thu Hàn nhà chúng ta lại tuấn tú đẹp trai hơn nhiều rồi, đứng từ xa là đã nhận ra ngay.”

Tống Thu Hàn vỗ vỗ lưng dì Thượng, nhẹ giọng hỏi bà: “Dì có mệt không ạ?”

“Không mệt, chỉ cần được về là dì vui lắm rồi.”

Tống Thu Hàn gật đầu: “Đợi dì nghỉ ngơi cho khoẻ xong, con sẽ dẫn dì đi ăn một bữa thật ngon.” Anh thuận tay nhận luôn cái vali của dì Thượng, sau đó đưa tay ra với Tống Lương Ngọc: “Đưa luôn của bố cho con đi.”

“Vẫn chưa vô dụng đến mức đấy đâu.”

Nét mặt Tống Lương Ngọc rất lạnh lùng, đẩy vali đi sau Tống Thu Hàn. Ông quan sát, ước lượng bóng lưng anh vài lần rồi quay mặt sang chỗ khác, cố ý không nhìn đối phương nữa.

Lên xe, Tống Thu Hàn hỏi Tống Lương Ngọc: “Về biệt thự ạ?”

“Không về.”

Dì Thượng thấy bọn họ mỗi người một câu ngắn ngủn, rất xấu hổ nên vội giải hoà: “Ông Tống có nhà ở khu nhà cũ trong nội thành, lâu lắm rồi. Giờ về nội thành ở thì vẫn thuận tiện hơn.”

“Vâng, dì cho con địa chỉ đi ạ.”

Dì Thượng lấy điện thoại di động ra, tìm địa chỉ rồi gửi cho Tống Thu Hàn: “Ở chỗ này.”

Tống Thu Hàn mở ra xem, đúng là cực kỳ trùng hợp. Căn nhà của bố lại ở ngay cạnh chung cư chỗ Lâm Xuân Nhi.

Anh cau mày, khởi động xe.

Đoạn đường này bị kẹt nên lúc đi lúc ngừng. Sáng nay Lâm Xuân Nhi nói dạ dày hơi đau nên Tống Thu Hàn tranh thủ lúc dừng xe, gửi tin nhắn cho cô: “Em ăn cơm chưa? Ăn xong nhớ phải uống thuốc đấy.”

“Ăn rồi ạ.”

“Dạ dày còn đau không?”

“Hết rồi. Anh đón chú Tống chưa?”

“Đón rồi. Anh đang đưa hai người về chỗ ở, ăn cơm xong sẽ về ngay. Vội lại...”

“Sao thế?”

“Nhà bố anh ở ngay cạnh chung cư của em.”

“... Ồi mẹ ơi.”

“Đừng sợ, có anh đây mà.”

Chuyện như lúc trước, Tống Thu Hàn sẽ không cho phép xảy ra nữa. Anh khởi động xe, nhìn Tống Lương Ngọc qua kính chiếu hậu. Trạng thái của ông có vẻ tốt hơn trước, dù sao cũng là bố của mình, dù náo loạn hay quan hệ cứng ngắc đến mức nào thì anh vẫn quan tâm xem ông có khoẻ hay không.

Tống Lương Ngọc nhìn ra bên ngoài một lát rồi mở miệng: “Đợi tí nữa gọi Lâm Xuân Nhi đến, cùng nhau ăn bữa cơm đi.”

“Hôm nay cô ấy phải tăng ca. Công ty khởi nghiệp, lại mới nhận được đầu tư nên có rất nhiều công việc phát sinh phải làm.” Tống Thu Hàn không nói dối, nhưng đúng là bây giờ anh không muốn để hai người gặp mặt nhau thật.

“Ừ.” Tống Lương Ngọc cũng thôi, không nói thêm nữa.

Chung cư Tống Lương Ngọc mua cũng cũ kỹ không kém gì chung cư chỗ Lâm Xuân Nhi, thế nhưng chúng lại tràn đầy hơi thở cuộc sống. Tống Thu Hàn mang hành lý của hai người lên lầu. Anh mở cửa, thấy bên trong rất gọn gàng sạch sẽ, là một căn hộ ba phòng khoảng một trăm năm mươi mét vuông.

“Con về đi.” Tống Lương Ngọc thấy Tống Thu Hàn đã cất hành lý xong xuôi thì liền mở miệng đuổi khách.

“Còn chưa ăn bữa cơm đón gió tẩy trần nữa mà.”

“Không cần.”

Dì Thượng không thể nhìn nổi nữa, nói chen vào: “Sao lại không cần chứ? Tôi đói rồi. Thu Hàn, con mau đưa dì Thượng đi ăn cơm đi.”

“Vâng ạ.”

Tống Thu Hàn xoay người đi ra ngoài, đến cửa mới phát hiện Tống Lương Ngọc không có ý định đi theo bọn họ. Anh đang định lên tiếng thì lại bị dì Thượng dùng ánh mắt ngăn lại. Lúc hai người ra ngoài, bà mới nói: “Cứ để ông ấy cự nự đi, xem ông ấy làm mặt lạnh được bao lâu.”

Điện thoại của Tống Thu Hàn chợt đổ chuông, là Lâm Xuân Nhi gọi đến: “Em về đến nhà rồi. Vừa nãy ăn đại chút đồ ở công ty nên giờ

thấy hơi đói. Em chuẩn bị ra ngoài ăn cơm nè, anh đừng lo lắng nha!”

“Em định đến đâu ăn cơm thế?”

“Đến tiệm xiên nướng của lão Lý.”

“Được, vậy em ăn đi.”

Tống Thu Hàn cúp điện thoại rồi quay sang hỏi dì Thượng: “Đã rất lâu rồi dì chưa được ăn thịt dê nướng chuẩn vị nước mình rồi đúng không? Con nhớ lúc trước dì rất thích đi cùng mẹ con ra quán ăn.”

“Đúng rồi đấy. Ở nước ngoài không ăn được, không có cái vị quen thuộc đó.”

“Thế để con đưa dì đi ăn.” Tống Thu Hàn cười: “Nhân tiện gặp nhóc quý tham ăn Lâm Xuân Nhi kia luôn.”

Dì Thượng thấy nét mặt Tống Thu Hàn sáng bừng, trong lòng cảm thấy rất ấm áp. Hồi đó, lần đầu tiên Lâm Xuân Nhi đến nhà là bà đã cảm thấy quan hệ giữa hai người không bình thường. Lúc ấy dì Thượng cũng đã từng nghĩ: hai đứa nhỏ này mà đến với nhau thì tốt biết mấy, có lẽ khuôn mặt quanh năm suốt tháng lạnh lùng của Tống Thu Hàn sẽ có thêm chút ấm áp. Về sau khi bọn họ yêu đương, lúc Tống Thu Hàn gọi điện sẽ không nhịn được mà kể với bà rằng: “Lâm Xuân Nhi thích ăn cái này, mấy thứ Lâm Xuân Nhi viết rất hay. Lâm Xuân Nhi rất thích giúp đỡ người khác, coi đó là niềm vui...” nói ba câu thì hai câu không rồi Lâm Xuân Nhi. Giờ Tống Thu Hàn đứng trước mặt bà, nhắc đến Lâm Xuân Nhi rồi vô thức mỉm cười. Dì Thượng rất vui mừng, cảm thấy cuối cùng mình cũng đã có thể ăn nói với bà chị già rồi.

Tống Thu Hàn dẫn dì Thượng xuyên qua một ngõ nhỏ không người, đi đến quán xiên nướng kia. Cửa quán mở rộng, Lâm Xuân Nhi đang cúi đầu viết gì đó. Anh đi qua, cầm cuốn tập gỗ nhẹ lên đầu cô.

“Úi! Sao anh lại bắt nạt người ta thế chứ!” Lâm Xuân Nhi vừa quay đầu lại, nhìn thấy dì Thượng đứng bên cạnh thì mặt mày lập tức hớn hờ, đứng bật dậy: “Dì Thượng.”

Sau đó cô quay sang Tống Thu Hàn: “Anh đón dì Thượng thế này đó hả? Keo kiệt quá vậy?”

“Dì thích ăn. Là dì đòi ăn đó.” Dì Thượng nói đỡ cho Tống Thu Hàn. Bà nhìn Lâm Xuân Nhi, sau đó nhìn Tống Thu Hàn, rồi lại nhìn Lâm Xuân Nhi. Hai người không hề hay biết, còn đang mải cãi nhau.

“Không cho em ăn tòi sống, cũng không cho uống bia. Nếu lần này mà lại đau dạ dày, anh sẽ không tha cho em đâu.” Tống Thu Hàn dựng thẳng mắt, dạy dỗ Lâm Xuân Nhi.

“Nhưng em thích mà!”

“Lành sẹo thì quên đau đúng không. Anh nói không được là không được.”

Lâm Xuân Nhi bĩu môi, dì Thượng thấy vậy thì cười thành tiếng: “Hai đứa này... cứ y như trẻ con thế.”

Giờ bọn trẻ yêu đương, không phải đều như thế này à?

Ngoài mặt hai người không cãi nhau nữa nhưng tay để dưới bàn lại ló mó. Lâm Xuân Nhi tranh thủ nhéo Tống Thu Hàn một cái.

Đã rất nhiều năm dì Thượng không ăn xiên nướng ở những chỗ như thế này. Bà cầm một xiên lên thổi thổi rồi cắn thịt trên đó, xiên thịt thơm mùi khói, cháy xém thật thơm. Bà nhớ lúc trước Tống Lương Ngọc cũng thích ăn nên hỏi Tống Thu Hàn: “Lát nữa mua một ít mang về nhé? Bố con cũng rất thích ăn món này.”

“Mang về ăn sẽ không ngon đâu ạ.” Tống Thu Hàn nói: “Nếu bố thích

ăn thì để lần sau con sẽ dẫn ông ấy tới đây. Dù sao cũng ở ngay gần nhà, đi lúc nào cũng được.”

“Hay giờ về đón chú luôn nha?” Lâm Xuân Nhi đề nghị.

“Thôi, thôi.” Dì Thượng vội vàng xua tay: “Đừng để ý đến ông ấy. Đi đón ông ấy thì chúng ta còn ăn thế nào được nữa?”

Ba người cơm nước xong xuôi, Tống Thu Hàn đưa dì Thượng lên lầu. Tống Lương Ngọc đã đi ngủ, anh cũng không ở lại mà đi xuống, nắm tay Lâm Xuân Nhi về nhà.

Ban đầu còn tưởng Tống Lương Ngọc sẽ nghỉ ngơi và làm việc khác với mọi người, lại còn lệch múi giờ nên sẽ không tình cờ gặp Lâm Xuân Nhi sớm được. Thế nhưng thế giới này chỉ nhỏ có vậy thôi, nhỏ đến mức làm người ta cảm thấy cực kỳ trùng hợp.

Buổi sáng Lâm Xuân Nhi ra khỏi nhà hơi muộn. Cô vừa lái chiếc xe mới ra khỏi chung cư thì gặp được ông chú lớn tuổi nhưng tinh thần khỏe mạnh đang tản bộ ven đường, dì Thượng cũng đi theo bên cạnh. Không phải Tống Lương Ngọc thì còn ai vào đây nữa?

Lâm Xuân Nhi vội vàng dừng xe, chào hỏi dì Thượng: “Con chào dì ạ.” Sau đó cô lại nhìn sang Tống Lương Ngọc: “Chú Tống, chào buổi sáng ạ.”

Dì Thượng sợ Tống Lương Ngọc sẽ nói lung tung nên vội vàng gạt đầu với Lâm Xuân Nhi: “Chào con. Mau đi làm đi, đừng đến trễ.”

“Dạ, dì Thượng.” Lâm Xuân Nhi nhấc chân lên xe, nghĩ Tống Lương Ngọc sẽ không thèm để ý đến mình nhưng không ngờ lại nghe thấy ông hỏi: “Cháu ở gần đây à?”

“À... vâng ạ.” Lâm Xuân Nhi lại xuống xe: “Cháu ở chung cư bên cạnh ạ. Mua được mấy năm rồi.”

“Ừ.” Tống Lương Ngọc gật gật đầu, sau đó quay người đi.

Di Thượng nháy mắt với Lâm Xuân Nhi, ý bảo cô mau đi đi rồi nhanh chân chạy theo Tống Lương Ngọc.

Lâm Xuân Nhi nhìn theo hai người đã khuất xa mới lên xe rời đi.

Cô lái xe, nhớ lại vẻ mặt của Tống Lương Ngọc, lờ mờ cảm thấy ông đã có chút thay đổi nhưng không thể nói rõ là thay đổi ở đâu. Cô cũng không sợ Tống Lương Ngọc sẽ nói này nói kia, nếu lần sau ông còn muốn cô rời khỏi Tống Thu Hàn, chắc chắn cô sẽ từ chối thẳng thừng. Thậm chí cô còn nghĩ trước xem nên nói với Tống Lương Ngọc thế nào.

Chuyện quá khứ chính là quá khứ. Chú giúp đỡ nhà cháu, cháu rất cảm kích chú. Để báo đáp lại, sau này cháu nhất định sẽ đối xử tốt với Tống Thu Hàn gấp đôi.

Lâm Xuân Nhi cảm thấy nếu mình nói vậy thì đúng là sẽ khiến người ta nổi giận. Nói cho cùng thì cô vẫn có chút e ngại Tống Lương Ngọc. Không biết tại sao, đời này cô chưa từng sợ ai, nhưng cứ đứng trước mặt Tống Lương Ngọc là lại cảm thấy bản thân không ngẩng đầu lên được.

Lâm Xuân Nhi cảm thấy mình đúng là vô dụng.

Cô tăng tốc, đi dưới bóng râm xanh mát của hàng cây, lướt qua cả mùa hạ.

Chương 124

Lâm Xuân Nhi không ngờ mình sẽ chạm mặt Tống Lương Ngọc đến hai lần trong một ngày.

Sau khi tan làm cô lại lái xe về nhà, đến đoạn đường gần chung cư thì thấy Tống Lương Ngọc cũng xuất hiện ở đó. Rõ ràng là ông đang đi tản bộ, khi nhìn thấy Lâm Xuân Nhi thì dừng lại, đứng ở ven đường.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lần này không thấy dì Thượng đi cùng, Lâm Xuân Nhi có tí rụt rè.

Cô dừng lại, chào hỏi Tống Lương Ngọc: “Chào chú Tống ạ.”

“Ừ.” Tống Lương Ngọc nhìn thoáng qua hộp cơm treo trên ghi đông xe: “Chưa ăn cơm hả?”

“Hôm nay cháu bận quá nên chưa có thời gian ăn. Vừa nãy đi ngang qua mua một phần cơm rang, định về nhà ăn đại cho xong ạ.”

“Dì Thượng nói hôm qua mọi người đi ăn đồ nướng rất ngon, quán đó ở đâu thế?”

“Ờ...” Lâm Xuân Nhi chỉ tay về một hướng, thấy Tống Lương Ngọc vốn dĩ chẳng nhìn theo nên dứt khoát bỏ xuống luôn cho rồi: “Hay để cháu dẫn chú tới đó nha?”

“Làm phiền cháu rồi.” Tống Lương Ngọc thản nhiên đáp lại, ánh mắt

vẫn luôn quan sát Lâm Xuân Nhi. Ngày hè nóng nực, cô đạp xe nên trên mặt lấm tấm mồ hôi, nhìn trông hơi nhếch nhác.

Lâm Xuân Nhi xuống xe dắt bộ, nghĩ xem có nên gửi một tin nhắn cho Tống Thu Hàn không. Hôm nay anh phải đi xã giao, có khi rạng sáng mới về được đến nhà. Có điều cô còn chưa kịp hành động thì Tống Lương Ngọc đã đi trước một bước, lấy điện thoại ra gọi cho con trai: “Bố tình cờ gặp được bạn gái của con, giờ đang đi ăn cơm cùng với nó.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Hình như Tống Thu Hàn đã nói gì đó nên Tống Lương Ngọc có hơi trầm ngâm: “Ừ.”

Sau đó ông cúp điện thoại.

Hai bố con họ rất ít khi nói chuyện với nhau nên Lâm Xuân Nhi thấy hơi kinh ngạc, cô không ngờ Tống Lương Ngọc sẽ chủ động gọi cho Tống Thu Hàn, nói chuyện hai người tình cờ gặp gỡ. Cô im lặng một lúc, không hiểu sao lại thấy khá xấu hổ. Lâm Xuân Nhi nhìn con ngõ nhỏ phía trước, cuối cùng cũng tìm được chủ đề nói chuyện: “Chú Tống, đoạn đường này tối lắm, chú cẩn thận dưới chân nhé.”

“Cảm ơn cháu.” Câu nói này của Tống Lương Ngọc đúng là đã khiến Lâm Xuân Nhi không thích ứng kịp. Cô nói đối phương đừng khách sáo, sau đó lại yên lặng đẩy xe.

Hai người lặng lẽ đi đến quán thịt nướng ấy, Lâm Xuân Nhi ngượng ngùng nói: “Ở đây hơi sơ sài một chút, không biết chú ăn có quen không ạ?”

“Không sao.”

Tống Lương Ngọc bước vào trong cùng Lâm Xuân Nhi, nhìn Lâm Xuân Nhi quen thuộc cầm menu đưa đến trước mặt ông: “Chú gọi

món đi ạ, để cháu viết cho.”

Tống Lương Ngọc đẩy menu lại cho cô: “Chú không kỵ món nào cả, cháu cứ chọn đi.”

“À, vâng ạ.”

Lâm Xuân Nhi không cần nhìn menu, món nào ngon cô đều nhớ hết, cầm bút lên viết ra tờ giấy, khi đưa đơn cho chủ quán còn không quên dặn dò: “Đừng nêm mặn quá, cũng đừng cay quá ạ.” Người lớn tuổi ấy mà, mặn quá cay quá cũng không tốt.

Sau đó cô ngồi ngay ngắn đoạn trang đối diện Tống Lương Ngọc, rót nước nóng rồi trưng đĩa thìa giúp ông, dáng vẻ vô cùng nghiêm túc. Điện thoại của cô chợt đổ chuông, cúi đầu xuống nhìn, là Tống Thu Hàn gọi: “Anh đang trên đường về rồi, dì Thượng lập tức đến ngay.”

Lúc Tống Thu Hàn nhận được điện thoại của Tống Lương Ngọc, trong lòng không khỏi lo sợ. Anh không muốn Lâm Xuân Nhi phải chịu thêm bất kỳ uất ức nào từ Tống Lương Ngọc nữa, sau khi ngắt cuộc gọi anh liền liên lạc cho dì Thượng bảo dì tới đó, anh cũng nhanh chóng rời khỏi bữa tiệc.

Lâm Xuân Nhi gật đầu đáp lại anh vài tiếng, cô biết Tống Thu Hàn đang bảo vệ cô, nhưng vẫn cảm thấy anh chỉ đang trông gà hóa cuốc thôi.

“Chú có ăn tỏi sống không ạ?” Cô ngẩng đầu lên, cầm đĩa tỏi sống trên bàn qua bóc vỏ: “Chú đừng để ý, cháu phải ăn một chút.” Nói xong cô mỉm cười, thấy Tống Lương Ngọc không hề từ chối, bèn cho tỏi đã bóc vỏ sạch sẽ vào đĩa ăn của ông, sau đó lại cúi đầu bóc thêm mấy tép tỏi nữa.

“Cháu tưởng chú phải chĩnh múi giờ, ai ngờ hôm nay gặp được chú vào giờ này, hình như chú không cần phải chĩnh múi giờ nữa.”

“Chú có tuổi rồi, ngủ cũng ít hơn.” Cuối cùng Tống Lương Ngọc cũng chịu nói chuyện: “Hơn nữa chú cũng đã quen sáng tối ra ngoài đi dạo.”

“Chú duy trì trạng thái sức khỏe tốt thật đấy, cũng chắc vì chú luôn có tính kỷ luật, con cũng muốn học tập ở chú ạ.” Lâm Xuân Nhi không phải đang nịnh nọt Tống Lương Ngọc, nhưng nghe những lời cô nói thì chẳng khác nào đang lấy lòng người ta. Cô nói xong liền nhận ra mình lỡ lời, có lẽ Tống Lương Ngọc không quen với sự nhiệt tình này của cô, thế là cô đành im lặng.

“Cháu cũng duy trì trạng thái rất tốt đấy.” Tống Lương Ngọc không cho Lâm Xuân Nhi cơ hội im lặng, thấy cô nhìn mình với ánh mắt ngạc nhiên, ông bèn cười nói: “Cháu với Tống Thu Hàn càng ngày càng giống nhau.”

?

“Có lẽ là vì hai đứa sống cùng nhau, tính khí cũng ảnh hưởng lẫn nhau.” Tống Lương Ngọc nói tiếp, sau đó hỏi cô: “Một mình cháu đi ăn với chú, cháu không sợ chú à?”

“Sợ thì có sợ thật ạ...” Lâm Xuân Nhi rất thành thật: “Nhưng quả thật cháu cũng đôi lắm rồi.”

“Không phải đang lấy lòng chú đấy chứ?”

“Cháu cảm thấy chú không phải là người dễ lấy lòng đâu ạ.”

Lâm Xuân Nhi trước mặt và Lâm Xuân Nhi khi ở trên livestream có điểm khác biệt. Rõ ràng cô có khả năng vận hành một dự án lớn, có năng lực quản lý công ty, nhưng khi ở trước mặt ông lại thận trọng dè dặt. Tống Lương Ngọc đột nhiên cảm thấy có phải trước đây ông đã quá hà khắc với cô không. Dù có thế nào đi chăng nữa, cô cũng chỉ là một hậu bối thôi.

Thịt nướng xiên que đã được bày ra, Lâm Xuân Nhi cầm một xiên lên, lấy khăn giấy lau đầu xiên rồi đưa cho Tống Lương Ngọc, Tống Lương Ngọc nhận lấy, ông cắn một miếng, gật gật đầu: “Rất ngon. Cháu và Tống Thu Hàn có thường đến đây ăn không?”

“Có đến mấy lần ạ. Bọn cháu....”

“Xuân Nhi.” Lâm Xuân Nhi quay đầu qua, nhìn thấy cọng cỏ cứu mạng là dì Thượng: “Hôm qua ăn xong cảm thấy ăn chưa đã nên dì định đến đây ăn tiếp, ai dè lại gặp mọi người thế này.”

Dì Thượng ngồi cạnh Lâm Xuân Nhi vờ như vô tình gập gối, Tống Lương Ngọc nhìn bà một cái, diễn xuất của bà không tốt chút nào, Tống Lương Ngọc cũng lười vạch trần bà.

“Ông Tống, sao ông cũng ở đây vậy? Sao bảo ra ngoài đi dạo cơ mà?” Dì Thượng hỏi Tống Lương Ngọc.

“Tình cờ gặp thôi, vừa hay chúng tôi đều chưa ăn tối.” Tống Lương Ngọc thấy Lâm Xuân Nhi ngồi yên bất động, bèn hỏi: “Sao cháu không ăn?”

Ai bảo ông chưa ăn tối? Lời đến cửa miệng dì Thượng đành nuốt ngược trở về, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu: Ông già này cuối cùng cũng chịu cúi đầu rồi.

“Vậy cháu không khách sáo nữa nha!” Lâm Xuân Nhi cầm một xiên thịt lên ăn vô cùng vui vẻ, Tống Lương Ngọc nhìn cô như vậy, đột nhiên cảm thấy cô gái này dường như cũng tốt lắm. Ánh mắt của ông cũng trở nên dịu dàng hơn, lại nhìn dì Thượng: “Có phải tẹo nữa Tống Thu Hàn cũng tình cờ đến đây không?”

Dì Thượng cười sượng.

Nhưng không cần chờ thêm lát nữa, vì Tống Thu Hàn cũng đã đến. Trên trán anh còn đang lấm tấm mồ hôi, nhìn thấy sắc mặt của mọi

người hầu như đều bình thường cả, anh bèn ngồi cạnh Tống Lương Ngọc, tiện tay lấy khăn giấy giúp Lâm Xuân Nhi lau đi khước môi dính bẩn. Tống Thu Hàn không hề muốn che đậy sự yêu thương chiều chuộng của mình dành cho Lâm Xuân Nhi, thậm chí anh còn cảm thấy chỉ có để Tống Lương Ngọc nhìn thấy Lâm Xuân Nhi quan trọng với anh như thế nào, ông mới có thể thay đổi.

Lâm Xuân Nhi đỏ mặt nói: “Để em tự làm.”

“Không phải con còn bữa tiệc xã giao à?” Tống Lương Ngọc hỏi anh.

“Người của bữa tiệc đột nhiên có việc.” Anh chính là người của bữa tiệc, cô gái của anh bị ông bố khó tính kéo đi ăn, tất nhiên anh phải đi theo rồi. Tống Thu Hàn hỏi Tống Lương Ngọc: “Chỗ này xập xệ, bố ăn có quen không?”

“Chỗ này cũng tốt lắm.”

Lâm Xuân Nhi ngược mắt nhìn hai bố con họ: giống nhau thật! Nếu Tống Thu Hàn già đi, chắc sẽ biến thành dáng vẻ của bố mình, vậy anh hẳn sẽ là một ông chú cool ngầu đây!

“Cuối tuần hai đứa về nhà ăn cơm đi.” Tống Lương Ngọc dùng từ “nhà”. Cũng vào lúc Tống Thu Hàn gây gổ với ông một trận đó xong, ông đột nhiên nhận ra nhà cũng không giống nhà nữa, ngược lại giống một quán trọ hơn. Ông mày mò cả đời, đến cùng vẫn không hiểu được cách vận hành một gia đình. Câu nói của dì Thượng đã thức tỉnh ông: Nhà không phải là nơi để con cái yên tâm quay về hay sao?

Tống Lương Ngọc chắc chắn không biết để con yên tâm quay về nhà là như thế nào, nhưng chuyện Tống Thu Hàn thích Lâm Xuân Nhi thì Tống Lương Ngọc biết rất rõ.

Tống Thu Hàn nhìn sang Lâm Xuân Nhi, anh vốn định từ chối, nhưng Lâm Xuân Nhi lại đá chân anh dưới bàn: “Vâng ạ.” Sau đó cô quay lại

nói với dì Thượng: “Dì Thượng, gần chỗ chúng ta có cái chợ lớn lắm! Ở đó cũng bày bán nhiều thứ nữa, thứ bày con và Tống Thu Hàn lái xe đưa dì đi mua thức ăn. Con nhớ món cá mà lần trước dì làm cho con ấy, ngon tuyệt cú mèo luôn....”

“Vậy dì Thượng sẽ làm cho mấy đĩa ăn.” Bà cười tí mắt, bà quả thật rất thích Lâm Xuân Nhi. Cô không những hiểu chuyện mà còn rất thông minh, đúng là hiếm có.

“Cảm ơn dì Thượng.” Lâm Xuân Nhi lấy thịt xiên cho bà, để Tống Lương Ngọc cho Tống Thu Hàn chăm sóc. Hai bố con họ cứ hục hà hục hặc, nói chuyện cứ câu được câu mất, nếu như không có Lâm Xuân Nhi và dì Thượng, bữa cơm này quả thật nuốt không trôi nổi.

Khó khăn lắm mới đợi được lúc tan bữa, mọi người đứng dậy ra về, Lâm Xuân Nhi dìu cánh tay của dì Thượng, kể cho dì Thượng nghe mấy siêu thị, trung tâm thương mại, quán cơm gần đây. Còn Tống Lương Ngọc và Tống Thu Hàn thì chậm chậm đi theo sau.

“Con sợ bố làm khó con bé à? Gọi cứu binh, còn đích thân chạy đến đây nữa chứ.” Tống Lương Ngọc hỏi anh.

“Nói thật thì, đúng là vậy. Cô ấy cũng không dễ dàng gì, gần đây còn phải chịu áp lực lớn, con sợ bố nhắc lại chuyện cũ khiến cô ấy đau lòng.”

“Công việc và cuộc sống của hai đứa gắn liền với nhau, bố thấy rõ mà.” Tống Lương Ngọc nhìn Tống Thu Hàn: “Con đưa hết tiền cho bố, rồi con sống bằng cái gì?”

“Vẫn còn dư lại chút ít, hơn nữa con có tiền lương.”

“Sau này không có chuyện gì thì về nhà nhiều một chút.” Tống Lương Ngọc nhàn nhạt nói.

“Vâng, bố.” Đã lâu rồi Tống Thu Hàn không gọi Tống Lương Ngọc

bằng tiếng bố thân mật như vậy, một tiếng bố này khiến cõi lòng ông không khỏi rung động. Mỗi người lùi một bước, cuộc sống sẽ trở nên dễ dàng hơn, không phải sao?

Chương 125

Tống Lương Ngọc nhẹ nhàng “ừm” một tiếng.

Tại sao ông lại muốn về nước ư? Là vì một buổi tối nào đó, ông đã nằm mơ, ông mơ thấy mẹ của Tống Thu Hàn. Dường như bà đang rất buồn, cũng đang trách ông: “Gia đình cuối cùng cũng tan vỡ.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tống Lương Ngọc ở nước ngoài nhiều năm như vậy, đáng lẽ ra ông không thể có quan niệm gia đình mạnh mẽ như vậy được.

Nhưng tận sâu trong xương tủy ông vẫn là một người rất truyền thống. Một người khó tính cả đời. Khi gia đình tan vỡ, đối với một người truyền thống là chuyện vô cùng đau khổ. Ông cũng thường hay suy nghĩ một mình vào những đêm khuya thanh vắng, rằng bản thân đã cực khổ cả đời, hà cớ gì lại không muốn gia đình được ở bên nhau chứ!

...

Lâm Xuân Nhi cùng Tiêu Muội thử váy cưới. Tiêu Muội hiếm khi trang điểm nhẹ nhàng thế này, đôi mày lá liễu, trông thực sự rất dịu dàng. Chiếc váy cưới cao cấp đó cũng mang đến cảm giác nhẹ nhàng như nước, mềm mại, đơn giản và vô cùng đẹp mắt.

Lâm Xuân Nhi đứng bên cạnh cô ấy, tấm tắc khen: “Đẹp nhờ, quá nhiên tiền nào của nấy, riêng khoản tiêu tiền thì Trần Khoan Niên đúng là đỉnh thật. Mối quan hệ xã hội kỳ lạ của cậu ấy cũng đáng nể

không kém.”

Tiêu Muội nghển cổ lên: “Tới hôm hôn lễ mặc bộ lễ phục này có lạnh không nhỉ?”

“Chắc là không đâu, kiểu váy này có tay áo mỏng lót ở trong mà.”

“Vây thì được.” Tiêu Muội quay người lại chỉ vào Lâm Xuân Nhi: “Cậu mặc đồ phù dâu đẹp thật đấy, có khi nào giật mất ánh hào quang của tớ không?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

...

“Cậu thật là... lo xa quá đấy...” Lâm Xuân Nhi đứng bên cạnh cô bạn thân, gác cằm lên vai cô ấy: “Cảm giác này tốt thật đấy.”

“Cảm giác gì cơ?”

“Tiễn bạn thân nhất của mình lên xe hoa chứ gì nữa.” Lâm Xuân Nhi nhìn cả hai người họ trong gương. Thời gian không bạc đãi hai người họ, đến tuổi này mà hai người vẫn trông như thiếu nữ không hề già đi chút nào, cũng xem như được trời cao thương xót. Lâm Xuân Nhi vô cùng hài lòng về điều này, cô cười nói: “Cậu có thể sắp xếp một tiết mục để phù dâu phát biểu cho tớ được không? Tớ đợi ngày này lâu lắm rồi.”

“Dĩ nhiên rồi!” Tiêu Muội quay đầu lại nhìn cô: “Cậu còn nhớ hồi tớ chia tay không?” Tiêu Muội hỏi Lâm Xuân Nhi. Hai người cùng nhớ lại sự xấu hổ của cô ấy khi đó, rồi cùng nhau cười rộ lên.

“Cậu nói xem, đàn ông không ai tốt cả, cả đời này tớ sẽ không kết hôn nữa.” Lâm Xuân Nhi bắt chước lại giọng điệu của Tiêu Muội khi ấy, sau đó cô bước xuống kệ thử đồ, ngồi cạnh bạn thân: “Bí thư vui lắm đó. Hôm qua lúc gọi điện cho tớ dì ấy cứ cười suốt thôi. Dì ấy

còn nói với tớ, xem tí là tương đâu cậu không gả đi được nữa. Mấy năm nay dì ấy để dành được chút tiền, nói rằng đợi ngày dì ấy ra đi sẽ để lại cho chúng ta, sợ chúng ta đem về cô quạnh. Không ngờ bây giờ cậu lại kết hôn, tớ cũng có người yêu, thế là dì ấy lại mang hết số tiền ấy đi mua vàng cả rồi.”

“Mua vàng á?” Tiêu Muội trừng lớn hai mắt, không ngờ mẹ mình lại có thể làm ra chuyện này.

“Đúng đó, dì ấy nói vàng sẽ không bị mất giá. Còn nói vàng nặng trình trịch, đợi tới ngày rời đi sẽ mắc lên người chúng ta, trông rất nở mày nở mặt.” Bí thư không hề thiên vị, Lâm Xuân Nhi cũng là con gái của bà, mà đã là con gái thì phải chia một nửa số vàng.

Tiêu Muội nghe thế bật cười thành tiếng: “Bà ấy ngày nào cũng suy nghĩ vớ vẩn, các đồng nghiệp cũ đã nghỉ hưu của bà ấy mỗi lần tổ chức một hoạt động nào đó là lại bắt đầu so bì, nào là con gái tôi lấy chồng, nào là con trai tôi học lên tiến sĩ, còn người thì cháu tôi học hành xuất sắc các thứ... Bà ấy thấy chán, nhưng vẫn muốn so bì với người ta. Lần này thì hay rồi, mua vàng nhiều như vậy, đủ để bà ấy khoe mẽ đến mùa quýt sang năm luôn.”

Hai người vật vã một hồi, người đầy mồ hôi, sau khi thay đồ thường rồi góp ý chỉnh sửa kiểu váy xong thì ra quán cà phê nghỉ ngơi. Tiêu Muội nhìn thời gian, hỏi Lâm Xuân Nhi: “Cậu có cần quay về không? Đừng làm lỡ công việc của cậu.”

“Không đâu. Chiều nay tớ xin nghỉ phép rồi, tớ muốn ở bên cậu.” Lâm Xuân Nhi chớp mắt nhìn Tiêu Muội: “Cậu nhớ phải tránh thai đấy. Tuyệt đối đừng để bụng bầu vào ngày kết hôn, tớ thấy nghi thức của lễ kết hôn cực lắm ấy, cậu mà vác cái bầu lên có mà mệt chết.”

Tiêu Muội đỏ mặt: “Không đeo bao tớ đánh chết anh ta.”

“Ấy đừng đánh chết, giữ lại chút hơi tàn, nếu không cậu lại phải tìm bạn trai mới.” Lâm Xuân Nhi cười hì hì, sau đó lấy điện thoại ra tìm

quán ăn ngon: “Tối nay hai chúng ta đi ăn một bữa được không?”

“Tớ muốn ăn hải sản.”

“Vậy chúng ta đi ăn buffet hải sản nha! Mấy ngày trước Tiểu Hỷ có giới thiệu cho tớ một nhà hàng cũng được lắm, chúng ta tới đó ăn thử.”

“Có dẫn theo hai người họ không?”

“Không.”

“Quá hợp ý tớ.”

Hai người nghỉ ngơi một chút rồi đi mua sắm, Lâm Xuân Nhi cùng Tiêu Muội nói về chuyện Tống Lương Ngọc về nước, còn nói ngày mai sẽ đến nhà Tống Lương Ngọc ăn cơm.

“Chú ấy có vẻ thích uống trà, chút nữa cậu cùng tớ đi mua một ít trà ngon đi. Lần đầu tiên tớ thăm nhà, đi tay không thì không phải phép.”

“Hồi hộp không?”

“Một chút thôi.” Lâm Xuân Nhi đưa tay đến trước mặt Tiêu Muội: “Cậu thấy tớ vô dụng chưa, tự nhận mình cũng là người từng trải kinh nghiệm đầy mình rồi, nhưng cứ nhắc đến bố của Tống Thu Hàn là tớ lại hồi hộp.”

Tiêu Muội lấy một tờ khăn giấy giúp Lâm Xuân Nhi lau mồ hôi trong lòng bàn tay: “Tớ nói cậu nghe, cậu đừng tưởng chỉ có một mình cậu đơn độc chiến đấu. Cậu có người nhà mà, cậu quên rồi à? Cậu có Tống Thu Hàn, dù thế nào đi nữa cậu ấy cũng sẽ đứng về phía cậu. Cậu còn có tớ và bí thư, cùng lắm để bí thư đến gặp chú ấy là được chứ gì. Bí thư ngày nào cũng làm càng làm bậy, không nói lý lẽ, nhưng để đối phó với một ông già ngang ngược như thế chắc chắn không thành vấn đề. Dù sao cũng đừng hòng nghĩ đến chuyện ức

hiếp cậu.” Tiêu Muội ngừng một chút: “Cậu cũng đừng sợ sẽ đắc tội chú ấy, sau này người ngủ với cậu là Tống Thu Hàn chứ có phải chú ấy đâu. Cùng lắm thì không gặp nhau. Nếu như ngay cả chút áp lực nhỏ nhoi này mà Tống Thu Hàn cũng không chịu nổi, thì cậu ta còn làm gì được nữa?”

Tiêu Muội hiếm khi tức giận như vậy, hồi Tết Nguyên đán Lâm Xuân Nhi bị tổn thương tưởng chừng không thể chịu nổi, cô ấy nhìn thấy thì đau lòng không thôi. Lần này nhìn thấy Lâm Xuân Nhi lo lắng, cô ấy lại có chút xót xa.

“Được rồi, tớ biết rồi mà.” Lâm Xuân Nhi thấy Tiêu Muội mặt ủ mày chau, bèn cười hì hì nói: “Cậu xem, bình thường cậu mềm yếu như thế, nhưng hễ đụng tới chuyện của tớ là cậu mạnh mẽ lên ngay, tớ hạnh phúc quá chừng.”

Tiêu Muội cũng bật cười.

Hai người đi ăn hải sản, ăn đến bụng no căng tròn. Ăn hải sản xong thì đi xem phim, ném hai người đàn ông ra sau đầu. Trần Khoan Niên rất không hài lòng, anh ta la lối ồn ào trong “Hiệp Khách Hành”: “Hai người làm thế mà coi được à? Sau này bố tớ uống rượu cũng không dẫn theo hai người đâu!”

“Tuyệt đối đừng đưa bọn tớ theo.” Lâm Xuân Nhi khĩa anh ta: “Hôm nay bọn tớ ra ngoài một mình một chuyến mới phát hiện thì ra vẫn còn chỗ cho bọn tớ, biết bao chàng trai trẻ tuổi đến bắt chuyện với bọn tớ đấy nhé.”

Tống Thu Hàn bước ra từ công ty, thấy câu này bèn gửi một dấu “?” vào nhóm.

Trong rạp chiếu phim, Tiêu Muội vôn vê cánh tay của Lâm Xuân Nhi: “Bạn trai của cậu giận rồi kìa. Ha Ha.”

“Không sao đâu, đợi lát nữa về nhà làm nũng chút là xong ngay.”

“Đơn giản vậy à? Cậu chắc mình không phải là con cừu vào miệng cọp đấy chứ?” Tiêu Muội chọc ghẹo cô.

“Ai vào miệng ai còn chưa chắc đâu!”

Trong rạp chiếu phim rất tối, nhưng mặt Lâm Xuân Nhi vẫn hơi đỏ lên. Gần đây Tống Thu Hàn rất hay quấn người, nói theo lời Tống Thu Hàn thì chắc chắn anh sẽ làm cô cho đủ số lần của bảy ngày đi công tác của tuần sau luôn.

Cô gượng gạo ho vài tiếng, chờ hết phim về đến nhà, vừa vào tới cửa đã bị anh đè lên tường: “Mấy chàng trai trẻ bắt chuyện với em kiểu này à?”

“Tống Thu Hàn anh ấu trĩ quá đó.”

“Giờ em mới biết sao?”

...

Mới sáng Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi đã đưa dì Thượng đi chợ sớm.

Chợ sớm này mỗi tuần chỉ mở hai buổi, người đông nghìn nghịt, náo nhiệt vô cùng. Dì Thượng vô cùng vui vẻ, kéo Lâm Xuân Nhi đi mua đồ.

Họ đi chợ tới mười giờ mới về.

Lâm Xuân Nhi cầm theo trà mà hôm qua cô đã mua, thời tiết nóng bức nên cô đã mua trà Bích đàm phiêu tuyết và trà Phổ Nhĩ, còn mua một cái cốc chủ nhân được làm thủ công kiểu Trung Quốc.

“Em mua khi nào thế?” Tống Thu Hàn hỏi cô.

“Chiều hôm qua.”

“Cũng chu đáo lắm.” Anh dịu dàng cười: “Em không cần lấy lòng ông ấy đâu.”

“Không phải em muốn lấy lòng chú ấy, đây là phép lịch sự thôi!” Lâm Xuân Nhi biện hộ cho sự chột dạ của mình, Tống Thu Hàn nắm chặt lấy tay cô, nhận ra lòng bàn tay cô đang đổ mồ hôi, trên đời này e cũng chỉ có mình Tống Lương Ngọc mới khiến Lâm Xuân Nhi sợ thành như vậy.

Anh nắm chặt tay Lâm Xuân Nhi không buông, sau khi bước vào nhà, Lâm Xuân Nhi liền vùng tay ra, cô cảm thấy thân mật quá cũng không tốt, Tống Lương Ngọc nhìn thấy sẽ nổi giận. Nhưng Tống Thu Hàn lại không chịu buông tay cô ra, kiên quyết kéo cô đến trước mặt Tống Lương Ngọc. Tối hôm qua Tống Lương Ngọc nói cuộc sống và công việc của họ trói buộc với nhau, ông biết rất rõ. Trong lòng Tống Thu Hàn cũng đã có phỏng đoán, đó chính là bất luận như thế nào đi chăng nữa, ít nhất bố anh cũng đã bị lợi đã động. Ít nhất ông cũng hiểu, đối với Tống Thu Hàn trong giai đoạn này, Lâm Xuân Nhi không chỉ là người yêu của anh, mà còn là đối tác làm ăn.

“Bố, bọn con tới rồi.”

Tống Lương Ngọc nâng kính viễn thị lên: “Ngồi xuống nghỉ ngơi một lát đã.”

Lâm Xuân Nhi vội vàng đưa đến trước mặt ông những món đồ mà cô mang đến: “Cháu biết chú thích uống trà nên cháu đã mua một ít, còn có một cái cốc chủ nhân, không biết chú có thích không ạ.”

Cô quả thật rất có mắt nhìn, chiếc cốc chủ nhân cô chọn có lai lịch không phải tầm thường, Tống Lương Ngọc cầm kính lúp lên ngắm một hồi rồi gật đầu: “Đẹp lắm, chú rất thích, cảm ơn cháu.”

Sau đó ông đứng lên: “Vậy chúng ta cùng uống trà cháu mua đi.”

“Vâng ạ.” Sự căng thẳng của Lâm Xuân Nhi cuối cùng cũng vơi đi được một chút, Tống Lương Ngọc cũng không khiến cô sợ hãi và cần trọng đến vậy.

Tống Lương Ngọc vừa pha trà vừa quan sát Lâm Xuân Nhi, thấy cô ngồi ngay thẳng, gương mặt sáng ngời thì thầm nghĩ:

Hình như mắt nhìn người của Tống Thu Hàn cũng không đến nỗi tệ.

Chương 126

Có thể do trà quá nóng, cũng có thể do mình kém cỏi quá, cho nên mặc dù điều hòa vẫn thổi gió phà phà, nhưng trán của Lâm Xuân Nhi vẫn lấm tấm mồ hôi, trông hơi vật.

Tống Thu Hàn nghiêng đầu nhìn cô, tất nhiên anh hiểu rất rõ nỗi lo lắng của cô. Thế là anh bước tới tủ lạnh tìm một lon coca, uống hết ly trà nóng trước mặt cô rồi lấy khăn giấy giúp cô lau mồ hôi.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lâm Xuân Nhi khẽ tránh đi, muốn giữ khoảng cách với anh, nhưng Tống Thu Hàn lại vươn tay giữ chặt gáy cô lại, lau mồ hôi trên trán cho cô.

Hành động của họ đều bị Tống Lương Ngọc nhìn thấy hết, cử chỉ yêu thương chiều chuộng của Tống Thu Hàn lộ liễu chẳng chút kiêng nể giống như nhiệt huyết của mùa hè vậy, tay ông đang rót trà chợt ngừng lại, bất chợt không nhớ ra cả đời này mình đã từng có mối tình nào như thế hay chưa.

Không có.

Tiếc nuối thật đấy.

“Cảm ơn anh.” Lâm Xuân Nhi nói với Tống Thu Hàn.

Tống Thu Hàn không trả lời cô, chỉ đặt một tay lên nắp bật của lon coca, ngón tay luồn vào vành nắp, nhẹ nhàng dùng lực, sau đấy

“tách” một tiếng, hơi lạnh tỏa ra khiến Lâm Xuân Nhi lập tức cảm thấy thoải mái hơn. Cô cầm lon coca lên uống một ngụm, trong lòng thầm khen Tống Thu Hàn thật sự rất có lòng, hôm nay tâm trạng anh rất tốt, còn cho cô uống cả đồ lạnh luôn.

Tống Thu Hàn và Tống Lương Ngọc ngồi ở đó trò chuyện câu được câu mất, họ nói về vài mối quan hệ của Tống Lương Ngọc ở trong nước. Có vài người Tống Thu Hàn đã từng gặp nhưng không giao thiệp nhiều. Tống Lương Ngọc muốn tìm một nơi nào đó mời họ đến dùng bữa, đột nhiên ông quay sang hỏi Lâm Xuân Nhi: “Cháu cũng tới nhé?”

Lâm Xuân Nhi ngần ngừ, Tống Lương Ngọc lại mời cô tham gia bữa tiệc của riêng ông sao? Tống Lương Ngọc thấy cô ngơ ngác, bèn nói: “Trong số họ có người có hứng thú với việc làm từ thiện. Tổ chức của các cháu cũng tốt lắm, trước đây chú đã từng kể qua cho họ nghe.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tống Lương Ngọc là người lạnh lùng vô tình, nhưng lúc Lâm Xuân Nhi và Tống Thu Hàn xây dựng hoạt động từ thiện, ông nhìn thấy cũng rất tự hào, thế là đem ra khoe với bạn bè, khi ấy ông đã nói thế này: “Người quản lý của tổ chức này là bạn gái của Thu Hàn đấy.”

“Dạ được ạ. Cháu cảm ơn chú.” Lâm Xuân Nhi uống mấy ngụm coca, không nhin được mà “ợ” một tiếng, Tống Lương Ngọc ngẩng đầu lên nhìn cô.

Tống Thu Hàn bật cười thành tiếng, còn vỗ vỗ đầu cô.

Lúc dùng cơm, dì Thượng hỏi chuyện kết hôn của Trần Khoan Niên, Lâm Xuân Nhi kể cho bà nghe những sắp xếp trong đám cưới của họ. Tống Lương Ngọc ngồi bên cạnh lắng nghe, chợt lên tiếng hỏi: “Còn hai đứa thì sao?”

Tống Thu Hàn nuốt thức ăn trong miệng xuống, sau đó buông đũa: “Bọn con không kết hôn.” Anh mỉm cười nhìn Tống Lương Ngọc: “Con không muốn kết hôn, kết hôn khiến con không được tự do, trạng thái bây giờ là tốt lắm rồi.”

“Còn con cái thì sao? Con cũng không cần à?”

“Về con cái con cũng chưa có chuẩn bị, con không cảm thấy mình sẽ là một người cha tốt.”

Lâm Xuân Nhi ngồi đó không nói gì, cô nhìn qua Tống Thu Hàn rồi cúi đầu xuống. Tống Thu Hàn đã tự ôm hết tất cả về mình.

Tống Lương Ngọc nhìn anh rồi lại nhìn qua Lâm Xuân Nhi, sau đó gật gật đầu: “Hai đứa thấy tự do là được.”

“Thời buổi bây giờ, có rất nhiều người không kết hôn, họ đều sống hạnh phúc. Gia đình tồn tại trong xã hội dưới nhiều hình thức khác nhau, không phải chỉ được pháp luật công nhận không thôi.”

“Ừm, không kết hôn thì đỡ nhiều phiền toái.” Tống Lương Ngọc nói đến đây, nhưng không biết vì sao lại loáng thoáng cảm thấy hối hận. Nhưng bây giờ ông không muốn gượng ép Tống Thu Hàn nữa. Tình cảm bố con nói bèn chặt thì bèn chặt đấy, nhưng nói nó mềm yếu cũng chẳng sai, cứ như vậy cũng tốt lắm.

Họ ngồi ăn một lúc, chiều tối Tống Thu Hàn đã đưa Lâm Xuân Nhi về, anh phải về biệt thự thu dọn hành lý, tuần sau còn có chuyến công tác, sau đó sẽ đến Hy Lạp cùng nhóm của Lâm Xuân Nhi, e rằng sẽ không có thời gian quay về nữa.

Hai người lái xe về, Lâm Xuân Nhi nhìn thấy hộp thư nhỏ ở cửa, cô chợt nhớ lại khi ở Tô Châu mình từng gửi cho Tống Thu Hàn một tấm bưu thiếp, cô nhìn vào bên trong, là một tấm bưu thiếp mỏng manh, yên ắng nằm trong hộp thư.

“Ơ này, Tống Thu Hàn, hình như anh có thư kìa.”

Tống Thu Hàn đánh mắt nhìn cô, vào nhà tìm chìa khóa rồi mở hộp thư ra. Lâm Xuân Nhi nhanh tay lẹ mắt lấy tấm bưu thiếp rồi nhét vào trong túi áo mình. Tống Thu Hàn nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ: “Anh thấy bức thư ấy là của anh thì phải?”

“Ai lấy được trước thì là của người đó.”

Lâm Xuân Nhi hơi xấu hổ. Khi đó không biết bị chạm dây thần kinh nào mà cô lại viết ra mấy lời hung ác tàn bạo, lần này có đánh chết cô cũng không để Tống Thu Hàn đọc được nó.

Tống Thu Hàn liếc nhìn túi áo của cô, anh cũng không thèm so đo với cô, vừa vào nhà đã vội lên lầu thu dọn hành lý. Còn Lâm Xuân Nhi thì vào nhà kính, chăm sóc cho đám hoa cỏ của mình.

Nhớ tới tấm bưu thiếp, Lâm Xuân Nhi lại lấy ra xem, xem xong lại đỏ mặt rồi cho vào túi áo. Hoa của cô đã nở đầy vườn, màu sắc bắt mắt, tươi tắn rực rỡ vô cùng, nhưng nhìn cô còn mềm mại xinh đẹp hơn hoa.

Tống Thu Hàn đứng ở phòng khách nhìn thấy những hành động nhỏ của Lâm Xuân Nhi, anh khẽ mỉm cười. Nhìn cô mà xem, rõ ràng là một người phụ nữ độc lập mạnh mẽ, nhưng thực chất trong cô vẫn còn rất trẻ con. Anh ngồi trên sofa thư giãn, đợi Lâm Xuân Nhi chăm bón cho hoa cỏ.

Một giọt nước mát lạnh rơi xuống môi, anh mở mắt ra đã thấy Lâm Xuân Nhi giấu hai tay sau lưng, cô cúi người xuống mút lấy giọt nước trên môi anh. Đầu lưỡi cô mềm mại, hương thơm của cây dành dành quấn quýt giữa môi răng. Cô nhìn anh bằng đôi mắt tinh nghịch, giống như một đứa trẻ non nớt không nhiễm bụi trần. Một tay Tống Thu Hàn cố định sau gáy cô, cùng cô vui đùa môi lưỡi. Dần dần, anh trở nên nghiêm túc hơn, dứt khoát ôm cô vào lòng, cánh môi nóng rực mơn trớn vành tai cô.

Hoàng hôn có chút ồn ào.

Anh vươn tay ôm lấy cổ cô, còn cô ôm lấy má anh, cẩn thận ngắm nhìn gương mặt tuấn tú của anh, thấp giọng nói lời cảm ơn. Cảm ơn anh đã gánh hết tất cả những lý do có thể bị cả thế giới chỉ trích và đứng ra bảo vệ cô.

...

Trước khi đi, Lâm Xuân Nhi lại đến nhà hát trước kia, cô đã sửa xong kịch bản rồi. Khi cô đến nơi, Kiều Hạng Văn đang diễn tập, Lâm Xuân Nhi ngồi dưới khán đài yên lặng quan sát.

Vương Cẩn đưa cho cô một chai nước, nhỏ giọng nói: “Theo nghề bao nhiêu năm nay nhưng đây là lần đầu tiên diễn một vở dễ như vậy, cậu ấy là đạo diễn, cũng là diễn viên, nếu như một người có thể phân thân, có lẽ cậu ấy còn muốn làm luôn cả việc thiết kế sân khấu lẫn âm thanh.”

“Tốt thật.” Lâm Xuân Nhi cảm thán nói: “Cảm xúc của anh ấy thật sự rất tốt, nhiều câu thoại như vậy, sao anh ấy có thể nhớ hết được thế?”

“Tôi cũng không biết nữa, hình như cậu ấy có thiên phú nhìn một lần là không quên được.”

“Đúng là ông trời ban cho chén cơm nhỉ!” Lâm Xuân Nhi nói đùa, sau đó cô lại yên tĩnh xem tiếp, xem một lúc vành mắt đỏ ửng lên. Cô nói với Vương Cẩn: “Những câu thoại tôi viết hay thật đấy, nếu tôi mà thất nghiệp, có lẽ tôi theo ngành này cũng được.” Không biết khiêm tốn chút nào.

Vương Cẩn bật cười thành tiếng, nhưng vẫn gật đầu tán đồng: “Cô cũng được trời ban cho chén cơm đấy. Nếu như một ngày nào đó cô thất nghiệp, chỉ dựa vào ngòi bút thôi cũng không cần lo cái ăn cái

mặc.”

“Cho nên mới nói trời không tuyệt đường người.” Lâm Xuân Nhi chớp chớp mắt.

“Đúng đó, trời không tuyệt đường người.” Vương Cẩn lặp lại câu này, sau đó nói tiếp: “Joe nói với tôi sẽ thêm lịch trình trước công diễn một ngày, có phải hoạt động từ thiện của các cô có buổi họp báo không?”

“Đúng vậy. Dự án mà bọn tôi làm là nói về sự thức tỉnh của phụ nữ, hôm đó sẽ chính thức công bố với công chúng.”

“Tốt thật đấy. Joe đã giới thiệu cho Tiêu Khả rất nhiều hoạt động, nhưng lại đặc biệt căn dặn tôi, cái này phải giữ lại.”

“Anh ấy là người đại diện phát ngôn của chỗ tôi, không cần tiền. Còn đồng ý quay quảng cáo tuyên truyền miễn phí nữa chứ, tuần sau là bắt đầu khởi quay rồi.”

Vương Cẩn gật gật đầu, còn muốn nói gì đó với Lâm Xuân Nhi, nhưng Kiều Hạng Văn đã nhảy xuống sân khấu, ngồi bên cạnh Lâm Xuân Nhi, ném kịch bản qua cho cô: “Màn thứ năm cô viết cái gì đấy? Như shit vậy, năng lực của cô chỉ được thế thôi à?”

Lâm Xuân Nhi cầm qua xem, sau đó có chút không phục: “Không phải rất hay sao?”

“Đây chính là định nghĩa hay của cô hả? Tiêu chuẩn hay của cô chỉ có thế sao?” Kiều Hạng Văn bới lông tìm vết, chớp mắt đã quay trở lại cảnh tượng lần đầu tiên Lâm Xuân Nhi gặp anh ta trong phòng thu của công ty cũ, khi cô thay ca cho đồng nghiệp vào rất nhiều năm trước.

“Cái này hay lắm mà?” Lúc đó Lâm Xuân Nhi đã nói với đồng nghiệp như vậy, một lát sau đồng nghiệp ấy chạy về: “Anh ta nói công ty các

người chỉ được có thể thôi à? Không được thì đổi người đi.” Thật sự y hệt cái quắc mắt coi khinh của hôm nay, kén chọn cực kỳ.

Nghĩ đến đây, Lâm Xuân Nhi đột nhiên cười thành tiếng. Qua ngần ấy năm mà sự nghiêm khắc của Kiều Hận Văn vẫn không hề thay đổi. Thế là cô cầm kịch bản lên, đọc từng câu một, đọc được vài câu rồi hỏi Kiều Hận Văn: “Sửa như vậy được không?”

Kiều Hận Văn ba hồi gật đầu, ba hồi lắc đầu, đợi đến khi anh ta sửa xong màn này thì đã là hai tiếng sau. Vương Cẩn vẫn không nói gì, thấy họ có qua có lại, đó chính là sự nhiệt huyết và năng lượng hiếm mà thấy được ở Kiều Hận Văn.

“Bây giờ sửa ngay đi, sửa xong thì gửi lại tôi. Sắp tới lúc công diễn rồi.”

“Ờ.” Lâm Xuân Nhi lấy máy tính ra để lên đầu gối, cô mở file, ngón tay lướt như bay trên bàn phím.

Kiều Hận Văn đứng dậy, ra đến khu vực hút thuốc, Vương Cẩn cũng đi theo: “Cậu làm người đại diện phát ngôn cho họ mà sao không nói với tôi?”

“Tôi đã nói với người đại diện Tiêu Khả của tôi rồi. Chị cũng có phải người đại diện của tôi đâu.” Kiều Hận Văn cười như không cười, ngón tay gõ nhẹ cho tàn thuốc rơi xuống.

“Nếu tôi không phải là người đại diện của cậu thì dựa vào đâu lại giúp cậu làm cái vở kịch nói này kia chứ?”

“Bạn bè.” Kiều Hận Văn nhấn mạnh: “Công việc này tôi giao cho người bạn mà tôi tin tưởng nhất.”

Wương Cẩn đột nhiên không biết nên nói gì. Từ bạn bè này thật ra rất ấm áp, nghĩ tới việc họ đã cùng nhau đi qua biết bao năm tháng, cuối cùng trở thành bạn bè của nhau. Cô ấy với tay lấy điếu thuốc của

Kiều Hạo Văn, đặt vào miệng rít một hơi: “Nếu đã là bạn bè thì tôi khuyên cậu một câu, cai thuốc đi.”

“Chị quản nhiều thật đấy.” Kiều Hạo Văn dừng một chút: “Tôi nói chị nghe một chuyện, Lâm Xuân Nhi giúp Viên Như quay một đoạn phim gửi đi tham gia dự thi rồi, chị giúp đỡ thúc đẩy tí đi.”

“Giờ ngành này quy định nghiêm ngặt như vậy, thúc đẩy thế nào được?”

“Số liệu rất tốt, độ truyền bá cực cao, Viên Như đã được truyền thông và công chúng biết đến rồi, giờ chỉ cần cho cô ấy tỏa sáng nữa là được, chuyện này cũng đâu có phạm luật gì.” Kiều Hạo Văn nhắc nhở cô ấy: “Cô ấy đã ở cạnh tôi nhiều năm như vậy, chưa từng gây ra bất kỳ phiền phức nào, về tình về lý, cũng nên giúp cô ấy một tay.”

“Cậu nhân từ như vậy từ khi nào thế? Cậu muốn giúp cô ấy, là bởi vì chính bản thân cô ấy hay là vì đây là dự án mới?” Vương Cẩn hỏi thẳng.

Ánh mắt của Kiều Hạo Văn tối tăm buồn bã, chân mày giật giật, đột nhiên cười nói: “Đều đúng hết.”

“Vậy thì cậu đừng có nói mấy lời quang minh chính đại này nữa hộ cái. Tôi không biết rốt cuộc Lâm Xuân Nhi đã dùng ma pháp gì với cậu, nhưng tôi biết, nếu như cô ấy muốn cậu đưa hết những gì cậu có cho cô ấy, cậu cũng sẽ không thèm chớp mắt mà gật đầu đồng ý luôn đúng không?”

Kiều Hạo Văn nhún nhún vai: “Nếu chị muốn tôi đưa hết những gì tôi có cho chị, tôi cũng sẽ gật đầu đồng ý. Bởi vì những thứ đó trong lòng tôi chẳng là gì cả. Chỉ là gánh nặng thôi.” Anh ta vươn tay vỗ lên vai Vương Cẩn: “Chị Cẩn, bây giờ mỗi lần gặp tôi là chị lại cãi tay đôi với tôi, tính ra lại khiến tôi bớt ghét chị hơn rồi đấy, chuyện này là thế nào nhỉ?”

“Chắc vì cậu hèn đó.”

“Đi thôi, xem cô ấy sửa xong chưa, đừng để cô ấy lười biếng.” Kiều Hạng Văn và Vương Cảnh một trước một sau quay trở lại nhà hát, giám sát và đốc thúc Lâm Xuân Nhi sửa kịch bản.

Cuối cùng Lâm Xuân Nhi cũng giao lại kịch bản cho anh ta, sau đó cô nâng tay lên xem đồng hồ: “Trời ơi, đã muộn vậy rồi à, tôi thấy hơi đói bụng, chúng ta đi ăn được không?”

“Cô muốn ăn gì?” Vương Cảnh hỏi cô.

“Vì trong hơn mười ngày nữa những món tôi ăn sẽ không được ngon cho lắm... cho nên tôi... muốn ăn lẩu cay...” Lâm Xuân Nhi nhìn Kiều Hạng Văn: “Ăn đi mà, tôi mời.”

“Cô đúng là giàu thật đấy, hở ra là mời.” Kiều Hạng Văn châm chọc, nhưng vẫn đứng bên cạnh chuẩn bị đi theo: “Đặt phòng trước đi, không là bữa này không ăn được đâu.”

“Tôi đưa anh đi ăn quán lẩu bí mật của tôi được không? Quán lẩu đó hơi xập xệ, mở lâu năm lắm rồi, nhưng mà... đồ ăn ngon.” Quán lẩu mà Lâm Xuân Nhi nhắc đến chính là quán mà cô và Tiêu Muội đã ăn rất nhiều năm, là quán mà sau khi gặp lại Tống Thu Hàn, Tiêu Muội và Trần Khoan Niên, bốn người họ đã cùng nhau ăn uống vui vẻ trong một đêm mưa.

Lâm Xuân Nhi cũng muốn chia sẻ cho Kiều Hạng Văn và Vương Cảnh, bởi vì họ cũng là bạn của cô mà! Trước tiên cô gọi cho chủ quán đặt phòng ăn duy nhất ở đấy, sau đó gọi cho Viên Như: “Tới đây đi, hôm nay không cần kiểm soát cân nặng đâu, đi ăn lẩu nè!”

Kiều Hạng Văn nhìn cách cô bày tiệc, trong lòng nghĩ cô đúng là một người thích náo nhiệt. Nếu như không phải thành phố này quá rộng lớn, có lẽ cô sẽ còn gọi thêm mấy cuộc điện thoại nữa, gọi người ngồi đầy bàn luôn.

Kể ra cũng lạ thật, họ vừa bước vào quán lẩu ấy thì bên ngoài lại đột nhiên đổ mưa. Trong phòng ăn cũng có cửa sổ, Lâm Xuân Nhi đứng lên kéo rèm lại thì bị Kiều Hạng Văn ngăn cản: “Cô làm gì thế?”

“Sợ các anh bị chụp lén, vậy thì phiền lắm....”

“Nhiều người như vậy, sợ gì chứ?”

“Ồ.”

Tiêu Khả bật cười giơ ngón cái lên với Lâm Xuân Nhi: “Chị chu đáo thật đấy.”

Quán lẩu này thật sự rất ngon, món lẩu dầu ớt vừa mới sôi đã dậy mùi thơm phức. Hôm nay cả Kiều Hạng Văn và Viên Như đều không thèm quản lý hình tượng nữa, đặc biệt là Viên Như, cô ấy buộc tóc cao, tay áo xắn lên hết cả. Vốn dĩ cô ấy xinh đẹp tựa như tiên nữ rồi, giờ lại được nồi lẩu dầu ớt làm nhiễm thêm chút bụi trần, quả thật không thể chê vào đâu được.

Trong lòng Lâm Xuân Nhi tán thưởng cô ấy, nhưng vừa quay lại đã thấy ánh mắt của Tiêu Khả đang nhìn mình, ánh mắt ấy rất chăm chú. Cô vờ như không thấy, đứng lên gấp thức ăn cho mọi người. Cô nói muốn mời họ một bữa nên lúc gọi món tất nhiên cũng vô cùng hào phóng, cô gọi rất nhiều thịt, vừa chọn món vừa nói: “Ăn thịt nhiều tốt mà, đều là protein chất lượng cả, không sợ tích mỡ đâu.” Chứ tuyệt đối không hề nói vì mình thèm nên mới gọi.

Bấy giờ thịt đã ở trong nồi, cô lại giúp mọi người gấp lên, Kiều Hạng Văn không nhịn được nữa, nói với cô: “Cô đừng tỏ vẻ bợ đỡ sẵn đón được không? Chúng tôi không có tay hay gì?” Anh ta vịn vai Lâm Xuân Nhi, bắt cô ngồi xuống: “Lo mà ăn của cô ấy.”

“Thật ra trước đây Joe ăn cay rất giỏi.” Đột nhiên Vương Cảnh lại nói về Kiều Hạng Văn của trước đây: “Khi tôi vừa quen cậu ấy, cậu ấy yêu

món cay như yêu mạng mình vậy. Tôi chưa từng thấy người nào ăn cay giỏi như vậy. Cậu ấy ăn cay ghê lắm, vậy mà da dẻ vẫn sáng bóng. Trước đây cậu ấy không phải kiểu người rắn rỏi kiên cường đâu, mà chỉ là một thanh niên với dáng vẻ điềm tĩnh, nhẹ nhàng thôi.”

Ai mà không trải qua thời tuổi trẻ chứ? Trên mạng có rất nhiều bức ảnh của Kiều Hạng Văn lúc trước, người trên bức ảnh ấy, dù có ở thời đại nào cũng đều là người có vẻ ngoài xuất chúng. Còn bây giờ ấy hả, vẫn là chàng trai vô cùng tuấn tú, chỉ là trên gương mặt đã hẳn thêm dấu vết của thời gian.

Kiều Hạng Văn cắm đầu ăn lẩu, không hề tiếp lời. Anh ta thật sự không thích gợi lại chuyện cũ, vì nó khiến anh ta cảm thấy khó chịu lúng túng. Nhưng Lâm Xuân Nhi không chịu tha cho anh ta, cô rút điện thoại ra bắt đầu tìm: “Tấm này đúng là số dách luôn.”

Kiều Hạng Văn ngẩng đầu lên nhìn qua, đó là bức ảnh chụp anh ta lúc ở trên núi, ngày hôm ấy gió rất lớn, thổi tung mái tóc dày của anh ta, đôi mắt anh ta mở to, cười rất hạnh phúc. Cũng kỳ lạ, người khác thích hình khác của anh ta, nhưng Lâm Xuân Nhi lại lục ra tấm hình này. Nó là tấm hình mà anh ta không muốn nhìn thấy nhất.

Anh ta giật điện thoại của Lâm Xuân Nhi để xuống bàn: “Bây giờ tôi vẫn tuyệt đấy thôi.”

“Bây giờ anh đẹp trai khác ngày xưa.” Viên Như đột nhiên nói.

Lúc đó anh tươi tắn xán lạn hơn nhiều!

Kiều Hạng Văn lắc lắc đầu, chỉ vào Viên Như: “Bây giờ em vẫn còn lo lắng à?”

“Lo gì cơ?”

“Không phải nói lớp diễn viên mới bây giờ nhiều vô kể, ai nấy cũng

đều xinh đẹp, nên em mới thường cảm thấy mình bị lỗi thời, đâm ra lo lắng về nhan sắc hay sao?”

Viên Như ngẫm nghĩ một hồi, sau đó lắc đầu: “Không lo lắng. Em đã học được cách đối diện với tuổi tác của mình rồi, huống hồ bây giờ... cũng đâu đến nỗi nào, đúng không?” Câu “đúng không” này là đang hỏi Lâm Xuân Nhi. Bây giờ Viên Như vô cùng tin tưởng cô, dù Lâm Xuân Nhi không cho bất kỳ ý kiến nào, Viên Như cũng cảm thấy bản thân không phải là người lẻ loi cô đơn trên thế giới này.

“Tất nhiên rồi.” Lâm Xuân Nhi cầm điện thoại lên, chụp cho Viên Như một bức ảnh: “Cậu nhìn đi, ở đâu ra cô gái nào ăn lẩu mà sáng khoái như này chứ!”

Vương Cẩn bị cô chọc cười, nhưng vẫn bày ra vẻ nghiêm túc: “Có đầy người ba mươi lăm tuổi mới lấy được giải Ảnh Hậu mà.” Cô ấy liệt kê ra vài cái tên, sau đó nói tiếp: “Nói không chừng em sẽ đoạt giải sớm hơn họ ấy chứ. Chỉ là cơ hội dành cho em vẫn chưa tới thôi.” Chuyện mà Kiều Hạo Văn nhờ cô ấy, tuy rằng lúc đó cô ấy bằng mặt không bằng lòng, nhưng vẫn cố gắng xử lý.

Đời người có lúc coi trọng thời cơ chín mùi, nước chảy thành sông, sớm một bước muộn một bước cũng không thành đại sự.

Vương Cẩn cảm thấy, năm này cũng xem như là một năm bội thu. Tất nhiên cũng là một năm từ biệt.

Cơn mưa bên ngoài càng lúc càng tầm tã, trong phòng ăn nồi lẩu bốc hơi nghi ngút, mọi người đang ăn lẩu, thỉnh thoảng lại ngước mắt lên nhìn thế giới bên ngoài đang được cơn mưa nặng hạt xối ướt, thế giới sương mù mờ mờ, một thế giới giống hệt bộ phim điện ảnh.

Chương 127

Lâm Xuân Nhi và Tống Thu Hàn đi dạo trên đảo Mykonos, gió biển thổi vi vu, mặt biển nhuộm màu hoàng hôn, bãi biển và nước biển nhuộm vàng óng ánh. Màu xanh và trắng bèn bỉ của người Hy Lạp thể hiện vẻ đẹp yên tĩnh ngay tại giây phút này. Có vài bộ bàn ghế rải rác trên bãi biển, tốp năm ba người ngồi ở đó đón gió biển thổi tới.

Tống Thu Hàn không còn tâm trạng nào để nhìn ngắm phong cảnh nữa, hai mắt anh dán chặt vào chiếc váy hai dây mỏng manh của Lâm Xuân Nhi. Cô mặc chiếc váy này rất huyền bí, cổ áo rất rộng, để lộ xương quai xanh xinh đẹp. Đường ngực thướt tha, chỉ cần hơi cử động nhẹ một chút là sẽ có cảnh xuân lộ dạng. Làn váy có một đường xẻ, mỗi lúc cô bước đi sẽ để lộ đôi chân thon dài. Cứ mỗi khi dây áo có xu hướng tuột xuống khỏi vai cô, anh đều nhanh chóng duỗi tay qua, giúp cô kéo lên ngay. Nhưng quan tâm được phần trên, lại không thể chăm sóc phía bên dưới.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Sao quần áo của phụ nữ lại có nhiều thiết kế phức tạp quá vậy? Anh âm thầm oán thán.

Keo kiệt vô cùng.

Đương nhiên Lâm Xuân Nhi biết anh keo kiệt, nhưng hiện giờ đang ở bãi biển mà! Ở trên bãi biển ai chẳng mặc thiếu vải! Thậm chí cô còn tự thấy mình bảo thủ lắm rồi! Cô còn ước gì có thể về thay bikini ngay bây giờ nữa kìa!

Thế là cô đành giả vờ không biết gì về nỗi lo của Tống Thu Hàn, thay vào đó là nắm lấy tay anh: “Tống Thu Hàn, em tự biết em rất đẹp rồi, nhưng mà xin anh đừng nhìn em mãi như vậy có được không? Em thấy không thoải mái. Anh ngắm phong cảnh đi, nhé?”

“Không được.” Tống Thu Hàn nhìn xương quai xanh xinh đẹp của cô: “Vừa nãy anh thấy cô gái kia mặc đẹp biết bao?”

“Cô gái mặc áo choàng dân tộc ấy hả?”

“Đúng.” Tống Thu Hàn chắc nịch: “Em xem, chiếc áo choàng lộng lẫy như vậy, kết hợp với màu xanh trắng mà người Hy Lạp rất ưa chuộng, trông bắt mắt thế cơ mà. Thẩm mỹ của em phải đi theo hướng này, anh thấy có mấy cô gái mặc Hán phục trên đường phố cũng đẹp lắm.”

Lâm Xuân Nhi phì cười: “Em còn có một chiếc váy cúp ngực, còn mang theo bộ bikini hai mảnh nữa này!”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Cá nhân anh cảm thấy, dù tắm nắng ở bãi biển rất thoải mái, nhưng nếu bị cháy nắng thì cũng không tốt lắm đâu. Chống nắng vật lý rất cần thiết đấy.” Tống Thu Hàn tuần tự ngăn nắp, hết như một vị thầy nho.

Lâm Xuân Nhi bĩu môi, sau đó chỉ về phía trước: “Anh mau nhìn kìa! Đáng người đẹp chưa!”

Tống Thu Hàn nhìn theo hướng ngón tay cô, là một cô gái nước ngoài đang đi dạo ở bãi biển, làn da trắng trẻo, thân hình cân đối, trông cũng khá xinh. Nhưng Tống Thu Hàn không thèm nhìn, Lâm Xuân Nhi cũng không thua kém gì cô ta, giờ anh chỉ quan tâm đến Lâm Xuân Nhi và cọng dây áo mỏng manh trên vai cô thôi.

Đàn ông luôn trở nên keo kiệt sau khi yêu. Trên đường có rất nhiều

cô gái đẹp, cũng có không ít cô nàng ăn mặc theo kiểu cời mở, cánh mày râu đều thích ngắm. Nhưng nếu người yêu hay vợ của họ ăn mặc như vậy lại khiến họ cảm thấy không thoải mái. Tống Thu Hàn là người đầu tiên không thể thoát khỏi trần tục. Liệu có nên nhốt Lâm Xuân Nhi lại không? Hay là bịt mắt những người đàn ông khác nhỉ?

Hai người tìm một nhà hàng bên bờ biển và ngồi quay mặt ra biển, mỗi người một ly rượu vang, Lâm Xuân Nhi nhấp một ngụm, rồi ngẩng cổ lên hóng gió biển. Cổ của cô mảnh khảnh tao nhã, dưới ánh chiều tà tạo thành một vòng cung đẹp mắt, Tống Thu Hàn không khỏi liếc nhìn thêm vài lần.

“Em chỉ được uống ít thôi, chú Trương và mọi người đã giao phần phát biểu trong bữa tiệc tối nay của công ty cho em rồi, em sợ uống nhiều quá sẽ nói bậy.” Lâm Xuân Nhi cười khúc khích nói, Tống Thu Hàn gật đầu: “Em mặc bộ này lên phát biểu à?”

“Không thì sao?”

“Chẳng phải mặc trang trọng một chút sẽ tốt hơn sao?”

“Không.” Lâm Xuân Nhi rất cứng đầu, bây giờ cô đang là một kẻ ngốc, dù thế nào cũng không thể hiểu được ngụ ý của Tống Thu Hàn. Cô thích trêu đùa Tống Thu Hàn như vậy, bình thường anh luôn phóng khoáng trong mọi chuyện, chỉ vào lúc này mới có thể nhìn thấy những suy nghĩ thầm kín của một người đàn ông trong anh. Anh chẳng phải một vị thánh, đơn giản chỉ là một người đàn ông có tính chiếm hữu với bạn gái của mình.

Tống Thu Hàn thờ dài, thôi bỏ đi, bỏ đi! Còn có thể làm gì nữa chứ!

Hai người uống rượu, Tống Thu Hàn bỗng dưng lẩm bẩm nói ra một câu: “Tán tỉnh nhau lúc hoàng hôn, sau khi chập tối làm tình điên cuồng”. Ừm, có tình ý đấy, hoàng hôn quả thực rất thích hợp để tán tỉnh.

Mặt Lâm Xuân Nhi ửng đỏ, cô mềm mại kêu lên: “Tổng Thu Hàn! Anh... Anh đọc trộm bưu thiếp của em!”

“Chẳng phải viết cho anh à?” Anh chống khuỷu tay lên bàn, đầu ngón tay vuốt ve môi mình, nói lời khiêu khích: “Lâm Xuân Nhi, anh không biết ngay từ lúc đó em đã có ý nghĩ thế này với anh đấy? Còn viết cả những lời hổ sái thẳng thừng này nữa.”

“Sao gọi là những lời hổ sái chứ! Chúng ta đang yêu nhau, viết như vậy cũng không có vấn đề gì...”

“Nhưng rõ ràng sắc tâm của em với anh không phải chỉ mới bắt đầu vào mấy ngày đó thôi đâu. Em có muốn thú nhận với anh là em muốn ngủ cùng anh từ khi nào không?”

“Không phải chuyện của anh.” Mặt Lâm Xuân Nhi đỏ bừng, Tổng Thu Hàn không trung thực tẹo nào, cô đã giấu tấm bưu thiếp rồi cơ mà, anh đọc lúc nào vậy chứ?

Là vào ngày cô chăm sóc hoa cỏ, giấu tấm bưu thiếp trong túi và hôn Tổng Thu Hàn trên ghế sofa. Lúc đó anh đặt tay lên lưng cô, lén lút lấy tấm bưu thiếp từ trong túi cô ra trước khi mất kiểm soát, để rồi nhìn thấy lời hổ sái của Lâm Xuân Nhi.

“Tới khi chập tối làm tình điên cuồng, vậy rốt cuộc điên cuồng đến mức nào, em nói cho anh biết đi. Tối nay anh có thể dốc sức ngay trên biển Aegean mặn và ẩm ướt này, xem xem anh có đủ điên cuồng không nhé.”

... Lâm Xuân Nhi miệng mồm lạnh lợi hiếm khi phải cứng họng, nhưng lúc này, đôi mắt Tổng Thu Hàn đầy vẻ xảo quyệt, rồi lại dờn mắt xuống xương quai xanh của cô, dùng ánh mắt cờn sặc đồ cô ra, khiến cô gần như không thể cầm cự nổi nữa.

Thế nên mặc nhiều quần áo hơn một chút cũng tốt, chứ nếu gặp phải yêu râu xanh như Tổng Thu Hàn, chắc chắn mình sẽ phải chịu thiệt.

Lâm Xuân Nhi đỏ mặt nhận điện thoại, cuối cùng cũng tìm được cái cớ: “Đã chuẩn bị xong hết rồi, bữa tiệc ngoài trời của chúng ta sắp bắt đầu. Anh đi tìm chú Trương đi, em còn việc phải làm. Bye bye!” Cô vội vã đứng dậy rồi chuồn đi nhanh như gió.

Tống Thu Hàn nhìn theo bóng lưng chạy trốn của cô, cuối cùng không kiềm được mà cười khẽ thành tiếng. Lâm Xuân Nhi ơi là Lâm Xuân Nhi!

Anh quay trở lại, nhìn thấy ánh đèn bên bờ biển. Anh đi thẳng qua đó, trông thấy nhóm người chú Trương đã bày sẵn rượu trước mặt, hải sản đã được xếp thành hàng ở một bên. Tân Nha đúng là hào phóng thật, tiêu chuẩn ăn ở thế này có thể nói là hiếm thấy.

Tống Thu Hàn chào chú Trương, sau đó ngồi xuống bên cạnh ông. Trước mặt họ là một sân khấu nhỏ, phía trên sân khấu dựng một tấm màn chiếu, đặt piano điện tử, guitar, bass, trống và một số nhạc cụ nhỏ khác.

Gió đêm ở biển Aegean là gió đêm làm say lòng người.

“Lát nữa quý cô Lâm Xuân Nhi còn có một chương trình biểu diễn.” Chú Trương mỉm cười nói với Tống Thu Hàn: “Có thể mong đợi một tí đấy.”

“Dạ? Cô ấy không nói gì với cháu cả.”

“Thì chẳng phải giờ chú đang nói với cháu đây sao?”

“Diễn gì thế ạ?”

“Cái đó thì chú không biết. Mấy hôm nay tụi Tiểu Hỷ bàn tán trong nhóm rôm rả lắm. Chắc là không phải múa thoát y gì đâu.” Chú Trương nhìn Tống Thu Hàn đang lo lắng thì phá lên cười, sau đó lại trêu chọc anh: “Bạn gái xinh đẹp như vậy, chỉ ước gì có thể cột chặt

vào thắt lưng luôn đúng không?”

Mặt Tống Thu Hàn bị gió đêm thổi đến ửng đỏ, thì thào nói: “Nào có ạ.”

“Không có thật hả?”

“Thật ạ.” Tống Thu Hàn không hề chột dạ chút nào.

Chú Trương thấy anh như vậy bèn cười ha ha hai tiếng. Ánh mắt của Tống Thu Hàn lần tìm Lâm Xuân Nhi trong đám đông, anh không thấy cô, nhưng nhìn thấy một đội quân chiến đấu kỳ diệu. Nhân viên của Tân Nha lúc làm việc thì hết sức mình, tới lúc chơi bời lại điên cuồng vô cùng, đã vậy còn đều là trai xinh gái đẹp, quả thực là phong cảnh đẹp nhất trên bãi biển này.

“Thấy sao hả? Người của bọn chú ấy.” Chú Trương hỏi Tống Thu Hàn.

“Hiếm thấy nhân viên của một công ty khởi nghiệp nào có phong cách như vậy.” Tống Thu Hàn trả lời.

“Những người mà cháu đang thấy đều do Lâm Xuân Nhi phỏng vấn từng người một, lúc đó mấy người bọn chú bận rộn những chuyện khác, mọi việc phỏng vấn đều giao hết cho Lâm Xuân Nhi đấy. Hồi đó chú chưa từng nghĩ có thể đi được bao xa, không ngờ lại đi tới tận hôm nay.” Chú Trương hơi bùi ngùi, Tôn Khả và Vương Dao cũng có chút cảm khái, họ quay đầu nhìn những khuôn mặt trẻ trung sống động, lẩm bẫm: “Cũng chẳng dễ gì.”

“Hy vọng có thể khiến cháu cảm thấy tiền của Thịnh Thông chi vào công ty chú là xứng đáng.” Chú Trương nói.

“Cháu vẫn luôn thấy xứng đáng mà ạ.” Tống Thu Hàn cười.

“Hôm nay tụi nó hưng phấn thế này, đã thế cháu còn là nhà đầu tư,

chắc sẽ không thoát khỏi một chầu rượu lớn đâu.” Vương Dao nhắc nhở anh.

“Cứ việc tới đi ạ, không say không về.” Tống Thu Hàn đáp lại, sau đó quay qua nhìn những người trẻ tuổi kia, họ thực sự trẻ trung, cũng thực sự tỏa nắng. Chính những người trẻ tuổi này đã tạo nên một công ty xuất sắc như thế.

Họ đã phải kiên trì như thế nào để đi đến được ngày hôm nay, rồi lại có tầm nhìn xa trông rộng đến mức nào để có thể kiên định với ý định ban đầu của mình. Tại sao rất nhiều người đều nghĩ rằng phép màu xảy ra chỉ trong một đêm, mà lại bỏ quên chủ nghĩa nỗ lực từng ngày, tích góp từng sự tiến bộ mà trước đó vẫn luôn giữ vững?

Thành La Mã không thể dựng xong trong một ngày.

Vạn Lý Trường Thành cũng thế.

Tiếng nhạc jazz vang lên trên sân khấu nhỏ, rất phù hợp với làn gió đêm dịu dàng này. Tân Nha đã mời các ban nhạc và ca sĩ địa phương. Ca sĩ vừa cất giọng đã như một vò rượu ủ lâu năm, mọi người đều yên tĩnh lại, đắm chìm trong lãng mạn vô tận.

Lựa chọn của Lâm Xuân Nhi quá chuẩn. Nhóm của cô đã trải qua cả một năm làm thuê suốt sáng, cần được nghỉ ngơi như thế, đồng thời cũng cần thông qua cách thức này để hình thành sự gắn kết. Quyết định của cô khi chi một khoản lớn để đưa họ đến Hy Lạp dường như trở nên đáng giá hơn cả vào thời khắc này.

Lúc bắt đầu chuyển đi, mọi người cảm thấy rằng cả cơ thể và tâm trí mệt mỏi đã được xoa dịu, những sự vội vã gió bụi dặm trường đều tan biến đi hết.

Chú Trương bảo Lâm Xuân Nhi phát biểu, nhưng Lâm Xuân Nhi không chịu. Cô không muốn phát biểu, cô cảm thấy việc sắp xếp bài phát biểu trong một dịp như vậy sẽ phá vỡ không khí ấm áp chẳng dễ

gì mới tạo nên được. Ca sĩ đang ca những câu từ nhẹ nhàng, phong cảnh đang dần tối xuống, màn chiếu trắng bắt đầu phát hình ảnh.

Ban đầu chỉ là một văn phòng trống rỗng với dòng chữ: Câu chuyện của chúng tôi bắt đầu từ đây...

Sau đó xuất hiện bốn người sáng lập, rồi có Tiểu Hỷ, Cáp Ngô Lạc, Nhị Thiến, sau đó nữa thì ngày càng nhiều người hơn, có chi nhánh Tân Cương, chi nhánh Thượng Hải, chi nhánh Quảng Châu, chi nhánh Thành Đô..

Họ cùng khóc, cùng cười, cùng say, cùng tặng ca, cùng thức khuya. Họ chứng kiến có người hẹn hò, người kết hôn, người chia tay, chứng kiến có người mua nhà, sắm xe... cũng chứng kiến một đồng nghiệp đột ngột qua đời.

Họ cùng nhau đến Thái Lan, Sri Lanka, Nhật Bản, Saipan... Lúc đầu họ không có nhiều tiền, họ đi du lịch và ở một khách sạn rất mộc mạc, sau đó điều kiện dần tốt hơn, họ đi trượt tuyết ở suối nước nóng Hokkaido...

Đó là một đoạn đường vất vả, nhưng cũng là phong cảnh vô cùng tuyệt đẹp.

Chúng ta nên trở thành một công ty xuất sắc. Chúng ta muốn kiếm lợi nhuận, nhưng không phải chỉ vì lợi nhuận.

Hành trình của chúng ta là ánh sao, là biển cả.

Mọi người nhìn những bức ảnh này, đều có chút xúc động, thậm chí Vương Dao và Tôn Khả còn lau nước mắt. Lúc khởi nghiệp, họ không nghĩ mình sẽ thành công, nhưng họ vẫn dồn hết tâm huyết được ăn cả ngã về không, dồn hết cả tài sản để làm vốn. Lúc này quay đầu nhìn lại, trong hai năm đầu tiên, cơn ác mộng khiến ban đêm sực tỉnh, còn ban ngày thì đứng trên bờ vực sụp đổ. May mà đã vượt qua được.

Lâm Xuân Nhi hát một bài, là ca khúc “Bài hát của Trương Tam”, cô mặc chiếc váy lụa trắng, khoảnh khắc này như đang tỏa ra ánh sáng lấp lánh, trông hệt như một nàng tiên ánh trăng. Giọng cô nhẹ nhàng ngân nga:

Chúng ta cùng bay đến chốn xa xăm ấy để nhìn ngắm

Thế giới này chẳng hề ảm đạm đến thế

Chúng ta cùng bay đến chốn xa xăm ấy để trông ngóng

Thế giới này vẫn tràn ngập ánh sáng

Chúng ta đều là Trương Tam, là Lý Tứ, muôn vàn chúng sinh, nhưng chúng ta có nhau, chúng ta thật tuyệt vời.

Mọi người đứng dậy cùng hát cùng nhảy múa, những chàng trai trẻ ở chi nhánh Tân Cương nhún vai lên sân khấu, không khí vô cùng sôi nổi.

Lâm Xuân Nhi chạy xuống dưới đây chú Trương lên sân khấu, cùng hát hò nhảy múa với nhau, chạy tới chạy lui mấy bận, cuối cùng cũng kéo tới Tống Thu Hàn.

Bàn tay ấm áp quấn chặt vào lòng bàn tay Tống Thu Hàn, cô nhìn anh, thì thầm: “Nè, anh sắp đầu tư, nhảy múa với chúng tôi nào!”

Tống Thu Hàn buông tay cô ra, học theo cách chuyển động của Cáp Ngô Lặc: “Như vậy hả?”

Lâm Xuân Nhi cười phá lên, quay người, xoay eo: “Cũng có thể như vậy!” Đêm ấy cô say mèm, bắt Tống Thu Hàn phải nhảy cho cô xem, sau đó khi cô nhớ lại mọi chuyện mới biết vũ đạo của Tống Thu Hàn cực kỳ quyến rũ, cô còn muốn xem lại lần nữa.

Nhưng người khác lại không cho họ cơ hội được ở riêng, Tiểu Hỷ đến trước mặt Tống Thu Hàn, kéo anh lên sân khấu nhảy chung với mọi người.

Ôi cái thế giới ồn ào này!

Chương 128

Không biết đã bao nhiêu năm rồi Tống Thu Hàn chưa uống say như vậy. Có lẽ ở Tân Nha này ai cũng được huấn luyện nên dù có chọn bừa một người thì tửu lượng cũng được coi là xuất sắc.

Có lẽ đây chính là cảm giác mang tên tận hứng. Luồng nhiệt nóng xộc thẳng lên đầu khiến người ta lại không nhận được mà phần khích.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Mọi người nhảy múa, hát ca, thậm chí rất nhiều người qua đường cũng tham gia cùng khiến bãi biển này trở thành một “ngôi làng toàn cầu”. Tống Thu Hàn bị các chàng trai Tân Nha vây quanh. Ban đầu mọi người còn có thể uống rượu một cách lý trí, dù sao Tống Thu Hàn cũng là nhà đầu tư nên mọi người ép rượu mời rượu cũng coi như nhẹ nhàng, không dám quá đáng. Một lúc sau, men rượu xộc lên não, lý trí mất sạch, cảnh tượng bắt đầu mất kiểm soát. Hôm nay làm gì có nhà đầu tư? Hôm nay chỉ có người nhà của sếp thôi!

Lâm Xuân Nhi đang trò chuyện với mấy cô gái, chỉ một lúc không để ý mà đã thấy bọn Cáp Ngô Lạc và Tiểu Hỷ vỗ vai Tống Thu Hàn rồi xưng huynh gọi đệ rồi. Tống Thu Hàn cũng không hề khó chịu mà chỉ cười nhận mấy người anh em này rồi uống rượu vui vẻ với họ. Thêm một lúc nữa, đám đàn ông này đã say xỉn tập thể.

Chú Trương vẫn ở một bên la lối: “Cứ chơi hết mình nhé! Hôm nay không nói đến công việc cũng không nói đến tương lai! Hôm nay chúng ta chỉ uống rượu!” Bây giờ thì hay rồi. Sếp tổng đã lên tiếng

nên mọi người càng không để ý điều gì nữa.

Khó khăn lắm Lâm Xuân Nhi mới nhờ được người của công ty hội nghị hỗ trợ đưa Tống Thu Hàn về phòng, vốn tưởng rằng cuối cùng cũng đã yên tĩnh nhưng Tống Thu Hàn lại không chịu. Anh loạng choạng bước ra ngoài, miệng nói: “Anh không thể thua đám nhãi ranh đó được!”

“Anh thi uống rượu với Cáp Ngô Lạc hả? Cậu ấy là người Tân Cương đó!” Lâm Xuân Nhi vội vàng nhảy vọt tới trước mặt anh. Nhìn dáng vẻ của Tống Thu Hàn, cô nhin cảm giác muốn cười phá lên mà chặn ở cửa rồi ra vẻ hùng hổ với anh: “Anh muốn đi đâu?”

Tống Thu Hàn lắc lư đi hai bước đến trước mặt cô rồi nói bằng giọng lè nhè của người đã say khướt: “Uống rượu.”

“Không cho đi!” Lâm Xuân Nhi cau mày: “Bên ngoài đã tan cuộc rồi, anh không được phép uống nữa.” Thấy Tống Thu Hàn đã sợ, cô giơ tay về phía anh: “Mấy ngón tay đây?”

Tống Thu Hàn bắt lấy tay cô đưa lên miệng cắn nhẹ: “Móng heo thơm thật đấy.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Thế này rốt cuộc là say thật hay giả say vậy?

Lâm Xuân Nhi tràn đầy nghi hoặc. Thế nhưng ánh mắt Tống Thu Hàn lờ mờ thực sự không thể điều chỉnh tiêu điểm được nữa, vẻ mặt lại có sự chất phác, đáng yêu hiếm thấy. Lâm Xuân Nhi cảm thấy thời cơ như thế này rất hiếm có nên bắt đầu trêu chọc anh. Cô kéo anh đến bên giường rồi đẩy anh nằm xuống, khoanh chân ngồi trước giường, rót cho mỗi người một ly nước rồi giả vờ cùng anh cạn ly: “Nào nào nào, cạn ly.”

Tống Thu Hàn ngẩng đầu lên uống cạn, miệng còn lẩm bẩm: “Sao

rượu này nhạt thế.”

“Rượu nhạt mới là rượu ngon đó!” Lâm Xuân Nhi lại rót cho anh thêm một ly nữa: “Nào, tiếp tục uống đi!”

Lừa anh uống mấy ly nước, cô mới chịu dừng lại.

Tống Thu Hàn uống rượu xong cũng không hề cúi kính, cũng chẳng nói quá nhiều lời, chỉ thỉnh thoảng nói một câu, nhưng anh lại không chịu ngủ. Lâm Xuân Nhi dựa vào ghế sofa khách sạn nhìn dáng vẻ say rượu ngốc nghếch của Tống Thu Hàn. Thậm chí cô còn lấy điện thoại di động ra quay vài đoạn gửi vào nhóm “Hiệp khách hành” rồi vui vẻ nhắn trong nhóm: “Mau đến xem đi! Cậu ấm Tống Thu Hàn rớt khỏi thần đàn rồi!”

Tiêu Muội và Trần Khoan Niên gửi liền một lúc mười mấy lần ha ha ha ha ha.

Mà Tống Thu Hàn thì sao, hoàn toàn không hề hay biết có chuyện gì xảy ra. Anh dựa vào đầu giường, hai mắt nhắm nghiền, hàng mi xinh đẹp bị bóng đèn đọc sách trước giường chiếu vào hắt bóng lên mặt, trông cũng đẹp trai.

“Lâm Xuân Nhi đâu rồi?” Anh lại mở mắt hỏi.

...

“Lâm Xuân Nhi đi ra ngoài rồi, nói là có việc.” Lâm Xuân Nhi trêu chọc anh.

“Cô ấy đi đâu rồi? Lỡ gặp nguy hiểm thì phải làm sao?” Tống Thu Hàn đứng dậy từ trên giường, đi về phía cửa. Đây đã không biết là lần thứ bao nhiêu trong đêm nay, anh muốn ra ngoài tìm Lâm Xuân Nhi rồi.

Lâm Xuân Nhi vội vàng nhảy xuống khỏi ghế sofa rồi chạy ra trước

cửa: “Đây đây đây, em về rồi đây.”

Tống Thu Hàn giữ lấy mặt cô: “Em lại đi đánh nhau đấy à? Tớ... Anh nói cho em biết... em không được phép đánh nhau...”

“Em không đánh nhau mà...” Lâm Xuân Nhi ôm lấy anh rồi lại đưa anh về giường. Có lẽ là Tống Thu Hàn bị thứ gì đó kí ch thí ch nên cứ hỏi đi hỏi lại xem có phải Lâm Xuân Nhi đi đánh nhau không. Sau này rốt cuộc Lâm Xuân Nhi cũng đã hiểu ra, là lần đó, hành động dũng cảm trên đường kia đã khiến Tống Thu Hàn sợ đến vỡ cả mặt, lo lắng Lâm Xuân Nhi sẽ bỏ xác ngoài đường.

Cứ hành nhau như vậy đến hơn nửa đêm, cuối cùng anh cũng chìm vào giấc ngủ. Lâm Xuân Nhi tắm rửa sạch sẽ sau đó lau tay chân mặt mũi cho anh rồi mới nằm xuống cạnh anh. May mắn thay, ngày mai và ngày kia là các hoạt động tự do, ngày kia mới sang đảo khác. Họ có thể ngủ đến khi tự tỉnh.

Tống Thu Hàn mở mắt ra thì thấy Lâm Xuân Nhi vẫn còn đang ngủ. Cô ngủ rất say, hai tay ôm chặt lấy cánh tay anh như thể sợ anh nửa đêm đi mất. Trong lòng Tống Thu Hàn cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Cái cô ngốc Lâm Xuân Nhi này. Anh cũng cảm thấy có lỗi vì không thể nhớ hết được những chuyện đã xảy ra tối qua, thế nên anh chắc chắn là mình đã say khướt. Lâm Xuân Nhi chăm sóc anh chắc chắn rất vất vả.

Mở điện thoại lên, thấy Lâm Xuân Nhi gửi vào nhóm ảnh anh say rượu tối qua, Tống Thu Hàn lại giận đến ngứa răng. Anh đặt tay lên mặt Lâm Xuân Nhi giả bộ véo má cô nhưng rồi lại sợ quấy rầy giấc ngủ của cô nên đành thôi.

Anh không đành lòng quấy rầy Lâm Xuân Nhi nên chỉ nhẹ nhàng xuống giường đi đánh răng rửa mặt. Sau đó, anh ở trong phòng tắm gọi vào số điện thoại của dịch vụ khách sạn, yêu cầu mang bữa brunch* tới. Lúc mở mắt ra, nhìn thấy các dụng cụ ăn uống bày trên bàn, Lâm Xuân Nhi khẽ “Ể” một tiếng, Tống Thu Hàn cười: “Hôm nay

để anh phục vụ quý cô Lâm nha!”

(*: Brunch là sự kết hợp giữa breakfast và lunch, dùng để chỉ bữa ăn giữa bữa sáng và bữa trưa, là bữa ăn không có giờ giấc cố định mà tùy thuộc vào giờ thức dậy của mỗi người)

“Hừ!” Lâm Xuân Nhi “hừ” một tiếng rồi nhảy xuống giường đi rửa mặt, sau đó ngồi trên ban công hóng gió biển và ăn bữa brunch. Bữa brunch mà Tống Thu Hàn lựa chọn vừa tinh xảo lại vừa ngon miệng. Hai người nhàn nhã, thong dong ăn xong rồi mới đứng dậy thay đồ sau đó ra ngoài tìm bọn Tiểu Hỷ chơi.

Tống Thu Hàn đội mũ lưỡi trai Zegna nam, mặc một chiếc áo phông màu đen, quần soóc màu trắng ánh trắng dài đến đầu gối, đeo một cặp kính râm, đơn giản và thoải mái, vô cùng có phong cách, cực kỳ bắt mắt. Chưa kể còn đi chung với đám Cáp Ngộ Lặc, Tiểu Hỷ, Tiểu Mã nữa, giống như một nhóm người mẫu vậy. Các cô gái đi ngang qua đều sẽ nhìn họ.

Lâm Xuân Nhi nhìn anh mấy lần, đột nhiên có thể hiểu được tâm trạng của anh ngày hôm qua. Bạn trai như thế này thực sự khiến người ta không yên tâm mà! Cô lon ton chạy mấy bước đến bên cạnh anh rồi nắm lấy tay anh. Hôm nay cô cũng không kém cạnh, đội một chiếc mũ rơm nghỉ mát, mặc một chiếc váy màu xanh nước biển, làn da trắng như tuyết tỏa sáng dưới ánh mặt trời.

Tống Thu Hàn quay đầu nhìn cô: “Sao bảo hôm nay không xen vào chuyện của nhau cơ mà?”

“Em không xen vào chuyện của anh, chỉ là đang đi thì đột nhiên nhớ anh quá thôi.”

Cáp Ngộ Lặc la hét rồi kéo Tiểu Hỷ cùng chạy sang chỗ khác. Tống Thu Hàn vui mừng, anh nắm tay Lâm Xuân Nhi chậm rãi đi dạo trong thị trấn nhỏ bên bờ biển Aegean.

Nếu như chỉ có cơ hội đi du lịch một lần trong đời thì đến Hy Lạp cũng không phải là một lựa chọn tồi.

Hằng ngày mọi người tắm dưới ánh nắng của biển Aegean, ăn hải sản, uống một chút rượu, câu cá trên biển, lướt sóng, vui vẻ và thoải mái.

Đến tận khi cuộc hành trình kết thúc mọi người vẫn đang nói về những trải nghiệm du lịch vui vẻ. Còn Tống Thu Hàn thì âm thầm thêm một bông hoa trên tấm bản đồ mà tự tay anh vẽ, khoảng cách chu du thiên hạ cùng Lâm Xuân Nhi lại gần thêm một bước nhỏ.

...

Một chiếc lá vàng rơi trên đầu Lâm Xuân Nhi, cô bất chợt nhớ ra, mùa thu đã đến rồi.

Năm nay trôi qua thật nhanh, ngay cả mùa hè luôn u buồn cũng lặng lẽ trôi qua như vậy. Cô ngẩn ngơ đứng yên tại chỗ một lúc, đến nỗi xe của Tống Thu Hàn đã đỗ ở chỗ cạnh cô mà cô cũng không chú ý.

Tống Thu Hàn đỗ xe xong sau đó ngồi trong xe nhìn Lâm Xuân Nhi. Một người dù bình thường có tỏa nắng rạng rỡ đến đâu thì sâu thẳm trong tim người đó cũng vẫn luôn có một nơi thỉnh thoảng sẽ đổ mưa, giống như Lâm Xuân Nhi lúc này vậy.

Tống Thu Hàn không nở quấy rầy cô. Mãi cho đến khi có một đứa trẻ đi ngang qua trước mặt cô, không cẩn thận đụng phải cô thì cô mới hoàn hồn. Tống Thu Hàn mở cửa xe đi xuống, băng qua đường, đi đến trước mặt cô.

“Anh tới rồi à?” Lâm Xuân Nhi hỏi anh: “Tới lâu chưa thế?”

“Mới tới thôi.” Tống Thu Hàn không nói quá nhiều lời. Anh lựa chọn việc bảo vệ chút mong manh nhỏ bé trong lòng cô: “Diễn tập họp báo thế nào rồi?” Họp báo mà Tống Thu Hàn hỏi là buổi họp báo đặc biệt

“Thức tỉnh phụ nữ” mà họ tổ chức.

“Rất thuận lợi, ngoại trừ phần diễn tập mà Kiều Hạng Văn tham gia từ xa. Quá trình đều ok, giữ lại cho Thành Thông ba ghế VIP. Anh, Tiểu Âu, và cả phó tổng giám đốc phụ trách quan hệ công chúng của các anh nữa.”

“Anh biết, anh xem thư mời rồi, cũng đã sắp xếp xong cả rồi.”

“Vậy thì tốt rồi.”

Tống Thu Hàn nắm lấy tay Lâm Xuân Nhi rồi nhỏ giọng nói với cô: “Hôm nay chúng ta đừng đi ăn liên hoan nữa, cùng nhau tìm một chỗ ngắm sao đi?”

“Tại sao?”

Tống Thu Hàn nhún vai: “Thì đột nhiên không muốn đi nữa thôi, muốn yên tĩnh một buổi tối.”

“Được đấy.”

“Đi thôi.” Tống Thu Hàn kéo Lâm Xuân Nhi lên xe rồi chỉ về phía cốp xe: “Bên trong có lều đấy, giờ chúng ta đi mua chút đồ ăn sau đó lên núi, sáng mai rồi xuống.”

“Thật á!” Mắt Lâm Xuân Nhi sáng lên, cô cực kỳ mong chờ sự mạo hiểm bất ngờ này.

“Thật chứ.” Tống Thu Hàn vỗ nhẹ lên đầu cô: “Đến đồ vệ sinh cá nhân dùng một lần cũng có luôn đấy nhé.”

“Còn gì nữa không? Em rất nóng lòng muốn được nhìn thấy cốp xe thần kỳ của anh đây.”

“Vậy thì đồ xe xong sẽ cho em xem.”

Cốp xe của Tống Thu Hàn giống như một chiếc hộp ma thuật vậy. Bên trong có lều, bàn ghế dã ngoại, bếp ga ngoài trời và dụng cụ ăn uống dùng một lần, còn có cả ống nhôm. Lâm Xuân Nhi cảm thấy hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy những thứ này: “Nhưng anh còn chưa từng dùng mà.”

“Trước đây đã dùng rồi.”

“Hửm?”

“Có lắm lúc thấy buồn chán thì mấy buổi tối cuối tuần anh sẽ lái xe đến vùng núi hoặc khu cắm trại một mình, cũng coi như là giết thời gian.”

Lâm Xuân Nhi biết Tống Thu Hàn rất hướng nội và ít nói nhưng cô không biết rằng anh lại hướng nội và ít nói đến mức độ này, đến cả chất lãng mạn trong xương của anh cũng không để cho người khác nhìn ra được. Đã ở bên nhau hơn nửa năm, vậy mà cô lại không biết rằng Tống Thu Hàn là một người cuối tuần sẽ đi xa. Đi xa một mình vào cuối tuần, thật tuyệt biết bao!

Suốt chặng đường lên núi, Lâm Xuân Nhi đều nghĩ, Tống Thu Hàn thực sự rất ngẫu! Anh còn có chuyện gì khác cần cô khám phá nữa đây? Hai người đến khu cắm trại, bởi vì sắp đến mùa thu nên trong khu cắm trại không có nhiều người, nhưng cũng có mấy căn lều đã được dựng lên.

Tống Thu Hàn tìm một góc vắng vẻ rồi bắt đầu dựng lều, Lâm Xuân Nhi đi theo bên cạnh anh giúp đỡ. Tống Thu Hàn hẳn là một tay giỏi sinh tồn ở nơi hoang dã. Anh dựng lều vừa nhanh chóng vừa chắc chắn, kỹ thuật cũng rất điêu luyện. Dựng lều xong rồi lại kê bàn ghế ngay ngắn, đun nước rồi làm cà phê pha tay cho Lâm Xuân Nhi.

Pha cà phê xong, anh lại đi đun nước. Họ đã mua thịt dê, rau cải và mì gói ở siêu thị, chuẩn bị ăn một bữa lẩu nóng hổi ngoài trời ở trên

núi.

Lâm Xuân Nhi vừa uống cà phê vừa nhìn Tống Thu Hàn bận rộn. Cô cảm thấy anh thực sự là một người ấm áp. Cô kéo chiếc ghế nhỏ đến bên cạnh anh rồi nhìn bóng của hai người chồng lên nhau, thân mật vô cùng.

“Tống Thu Hàn.” Lâm Xuân Nhi đột nhiên lên tiếng gọi anh.

“Ơi?”

“Tống Thu Hàn.”

“Ơi?”

Lâm Xuân Nhi lặp lại trò chơi nhảm chán này, sau đó cười khúc khích thành tiếng: “Tống Thu Hàn, tên của anh đẹp thật. Anh có phát hiện tên của anh và tên của em rất hợp không? Em là mùa xuân khởi đầu, vạn vật sinh sôi, còn anh là mùa thu đủ đầy, thu hoạch mọi thứ.”

Nghe thấy thế, Tống Thu Hàn nở nụ cười dịu dàng: “Giờ em mới phát hiện ra à...”

“Gì cơ?”

“Từ hồi học cấp ba anh đã cảm thấy như thế rồi.” Tống Thu Hàn gõ đầu cô: “Cái đầu cả ngày cứ nghĩ cái gì vậy?”

Lâm Xuân Nhi xoa xoa đầu sau đó ngả người dựa vào vai anh. Nước phía trước đã sôi rồi, hơi nóng bốc lên nghi ngút. Chiếc đèn cắm trại treo trên lều chiếu sáng thế giới nhỏ bé trước mặt hai người. Tống Thu Hàn đứng dậy lắp đặt giá ba chân, điều chỉnh máy ảnh rồi nhanh chóng ngồi xuống, ôm Lâm Xuân Nhi vào lòng, chụp một tấm ảnh bóng lưng của cả hai.

Lâm Xuân Nhi cầm máy ảnh lên ngắm, thật sự rất đẹp, cô rất thích:

“Anh muốn dùng ảnh này làm ảnh đại diện!” Ảnh đại diện trước đây của cô là một con đường màu vàng sẫm hướng về phía xa, một lũy khách cô độc. Nhưng con người ta không thể nào cô độc mãi được! Trong chuyến đi này, chuyến đi nọ, sẽ luôn có người đồng hành.

“Được đấy.” Tống Thu Hàn cười nói: “Anh cũng muốn thay ảnh đại diện.”

“Hả?”

“Anh đổi thành tấm đêm giao thừa xem pháo hoa kia.” Anh nói đổi là đổi luôn, lấy điện thoại ra rồi nhanh chóng thao tác xong, sau đó giờ điện thoại ra xa một chút để ngắm nghía cho kỹ một lần.

Lâm Xuân Nhi cũng nhanh chóng đổi ảnh. Ảnh đại diện của hai người ghép lại với nhau, một cái là ảnh chính diện của hai người, một cái là ảnh chụp sau lưng của hai người. Lâm Xuân Nhi cười lên thành tiếng: “Cái này có được coi là ảnh đại diện đôi không nhỉ?”

“Đương nhiên là có rồi.” Tống Thu Hàn rất hài lòng cất điện thoại đi.

“Rõ ràng em đã từng thề rằng kể cả có yêu đương thì cũng sẽ không đánh mất chính mình mà để ảnh đại diện đôi thế này.” Lâm Xuân Nhi lại tươi cười hơn hờ: “Nhưng mà như thế này lại cảm giác rất tuyệt nhỉ?”

“Vậy em có muốn làm thêm chút chuyện còn cảm giác tuyệt hơn không? Ví dụ như trong một buổi tối như thế này, trùm chăn bông cùng anh ăn lẩu, uống rượu, ngắm sao, tiện thể tám nhảm chuyện đời?” Tống Thu Hàn rót rượu cho hai người họ rồi lại lấy bát đĩa cho Lâm Xuân Nhi, pha chế xong nước chấm.

Tống Thu Hàn thực sự quá dịu dàng mà.

Sự dịu dàng của Tống Thu Hàn khiến Lâm Xuân Nhi cảm thấy thì ra tất cả vận may của cô đều có dấu vết để lần theo được.

“Vây chén đầu tiên mời sao dầy.” Lâm Xuân Nhi nâng chén rượu lên, cụng vào miệng chén của Tống Thu Hàn rồi cùng anh uống rượu giữa đêm khuya. Những ngôi sao dầy chi chít trên bầu trời đang nhìn xuống nhân gian. Nhất định bọn chúng cũng chẳng thấy lạ lẫm gì với chuyện nam nữ mỗi người mỗi vẻ trong thế giới phàm tục hồng trần.

Nhấp một ngụm rượu rồi lại ăn vài miếng thức ăn, thỉnh thoảng lại tĩnh tâm lắng nghe tiếng côn trùng mùa thu rì rả.

“Vây thì chén này mời người ở trên trời đi.” Tống Thu Hàn cụng vào miệng chén của Lâm Xuân Nhi. Hồi cắm trại năm cấp ba, lều của Lâm Xuân Nhi ở ngay bên cạnh lều của Tống Thu Hàn, cô thò đầu ra khỏi lều ngâm thơ: “Không dám cao giọng nói, sợ người trên trời giật mình!” Và cũng trong đêm hôm đó, Tống Thu Hàn cõng cô lần đầu tiên say rượu trong cuộc đời về lều, sau đó trong đêm tối vụng trộm đặt một nụ hôn lên má cô.

“Chúng ta nói chuyện lớn tiếng lên một chút, nhất định người ở trên trời sẽ nghe thấy.” Giọng nói của Tống Thu Hàn lớn hơn một chút: “Xin được kính rượu bố mẹ và bà nội của Lâm Xuân Nhi, cháu sẽ chăm sóc cho Lâm Xuân Nhi thật tốt, mọi người ở trên trời cũng phải thật tốt nhé ạ.” Tống Thu Hàn hơi ngẩng đầu nhìn lên trời, vẻ mặt thành kính và nghiêm túc như đang trịnh trọng nói một chuyện rất quan trọng.

Chương 129

Mắt Lâm Xuân Nhi bất chợt đỏ lên. Cô cũng hơi ngẩng đầu nói: “Vận chén này xin được kính mẹ của Tống Thu Hàn, cháu sẽ vô cùng trân quý Tống Thu Hàn, xin bác hãy yên tâm.”

Là ngày qua ngày ở bên nhau, dần dần xua tan đi những khổ đau đã tồn tại trong lòng đối phương theo năm tháng, giống như đêm nay đột nhiên nảy ra ý định gạt bỏ thành thị huyên náo, chạy trốn vào trong núi như thế này vậy. Nhìn thì có vẻ là một chuyện rất tầm thường nhưng lại rất đáng để kể.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Tống Thu Hàn.” Lâm Xuân Nhi lại gọi tên anh: “Có phải em hơi say rồi không?”

“Sao em lại nói như vậy?”

“Bởi vì em thấy ở trên trời có người thân của chúng ta. Có phải là họ nghe thấy những lời chúng ta nói rồi không?” Lâm Xuân Nhi dựa đầu lên vai Tống Thu Hàn, một giọt nước mắt lăn dài rồi rơi xuống.

Chúng ta đều không muốn dễ dàng khóc lóc trước mặt người khác, như thế làm thế sẽ đánh mất thể diện của người trưởng thành. Cho dù nỗi đau đớn đó có thấu tim thấu phổi thì cũng phải mỉm cười, giả vờ rằng mình rất ổn. Chỉ là, sẽ có đôi lúc cảm thấy cuộc sống này thực sự quá khó khăn, có những nỗi đau mà cả cuộc đời cũng không thể nào vượt qua được.

Nếu như nhất định phải hỏi rõ cuộc điều gì khiến Lâm Xuân Nhi đau khổ đến nhường này, vậy thì nhất định là những mất mát xảy ra khi cô không thể tự làm chủ cuộc đời mình, hết lần này đến lần khác cô phải trải qua cảm giác bất lực không làm được gì. Nếu như cô có thể làm nhiều hơn một chút thì có lẽ nỗi đau sẽ không khắc sâu như vậy.

“Sẽ nghe thấy đấy.” Tống Thu Hàn lau nước mắt giúp cô, trong lòng lặng lẽ nói với các vì sao: Nếu như trên đời này thực sự có thần linh, vậy thì những ngày tháng sau này, xin thần linh nhất định phải yêu thương cô ấy.

Lều của họ thắp một ngọn đèn nhỏ trong đêm tối, hai người chui vào trong lều nhìn nhau, Tống Thu Hàn nhẹ giọng nói: “Lâm Xuân Nhi, anh có chuyện muốn thú nhận với em. Lúc còn đi học, anh đã từng hôn lên má em.”

Lâm Xuân Nhi nhắm mắt lại, âm ừ một tiếng rồi dùng đầu ngón tay khều lấy cổ áo Tống Thu Hàn, dựa đầu lại gần phía anh.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Như thế là không công bằng nha Tống Thu Hàn, em đã không còn bí mật nào để nói với anh nữa rồi.” Cô hơi buồn ngủ rồi. Lúc này bên ngoài đã chìm vào yên tĩnh, lũ côn trùng mùa thu vẫn đang kêu rả rích, gió khẽ thổi qua khiến lá cây xào xạc, túi ngủ đôi ngập tràn nhiệt độ cơ thể nóng rực của Tống Thu Hàn. Những thứ này đều khiến Lâm Xuân Nhi cảm thấy yên tâm.

“Có sao đâu... Chúng ta yêu nhau, không cần công bằng. Anh vẫn còn rất nhiều rất nhiều bí mật muốn từ từ nói cho em biết. Chỉ cần em muốn nghe, chỉ cần anh vẫn còn sức lực.” Tống Thu Hàn nhéo nhẹ khuôn mặt của Lâm Xuân Nhi, mà anh cũng hy vọng có đôi lúc yếu lòng, em có thể dừng giả vờ trước mặt anh. Nhưng anh biết việc này vẫn cần rất nhiều, rất nhiều thời gian. Không sao cả, anh sẽ ở đây.

...

Rốt cuộc phải mất bao lâu để một cô gái lớn lên trở thành một nữ hoàng?

Kiều Hạng Văn đang nhìn Lâm Xuân Nhi trên sân khấu lại đột nhiên nảy ra ý nghĩ như vậy. Lâm Xuân Nhi đang nói về một giấc mơ. Trong giấc mơ này, tất cả phụ nữ đều được đối xử dịu dàng, họ được tự do lựa chọn nghề nghiệp, lựa chọn hôn nhân, lựa chọn xu hướng tính dục, họ có thể tránh xa những tổn thương, và nếu như không thể thì họ có thể giúp đỡ.

Với tư cách là quản lý của một quỹ phúc lợi công cộng, Lâm Xuân Nhi đã trình bày toàn bộ quá trình giải cứu phụ nữ, từ việc đa thông kết nối với công an, đầu mối trực tuyến, ngoại tuyến, đến trợ giúp pháp lý, đào tạo kỹ năng, tiếp theo là tìm việc làm và xây dựng lại tâm lý, mỗi bước đều rõ ràng và sâu sắc. Và đoạn phim mà họ thực hiện thậm chí còn khiến anh ta cảm động hơn.

Có độ ấm.

Trong lúc đoạn phim quảng cáo do Kiều Hạng Văn đóng vai chính được phát trên màn hình, anh ta từ từ bước lên sân khấu, đây là lần xuất hiện chính thức đầu tiên kể từ khi anh ta thông báo rằng mình bị ung thư. Người mà trước đây rất cứng cỏi, bây giờ trên mặt cũng lộ ra vẻ dịu dàng, không phải là biểu hiện diễn xuất cố ý thể hiện, mà là sự dịu dàng phát ra từ trái tim.

Một nghệ sĩ nam làm gương mặt đại diện cho một dự án phúc lợi công cộng dành cho phụ nữ.

Còn có rất nhiều gương mặt đại diện khác, họ cùng nhau đứng trên sân khấu để phát biểu cho thời khắc đặc biệt này.

Là người thì đều có lòng trắc ẩn. Kiều Hạng Văn tự hỏi trong lòng, mình cũng có lòng trắc ẩn đấy, chỉ là mình chưa từng phát hiện ra

thôi. Mình cũng không có yêu cầu gì cao về nhân cách của mình, không làm việc ác đã là giới hạn của mình rồi. Anh ta hiếm khi tự suy ngẫm lại bản thân như thế.

Sau khi chụp ảnh nhóm, anh ta bước xuống sân khấu, nhưng lại bị các phóng viên vây quanh ở lối ra. Tiêu Khả và Vương Cẩn đứng phía trước che ống kính cho Kiều Hạng Văn nhưng anh ta lại tiến lên hai bước, nhìn về phía nhóm phóng viên rồi khẽ mỉm cười.

“Mười phút, trả lời các câu hỏi.” Câu nói của anh ta vẫn cứ ngắn gọn như mọi khi.

“Xin hỏi tại sao buổi công diễn vở kịch nói tự sản xuất ngày mai của anh ngoài thời gian, địa điểm biểu diễn và tên vở kịch ra thì không thể tìm thấy bất cứ thông tin nào khác? Anh đang muốn cho người hâm mộ một niềm vui bất ngờ phải không?” Có phóng viên hỏi anh ta.

“Có thể hiểu như vậy.” Kiều Hạng Văn nói.

“Thế nhưng chỉ có hai trăm vé xem kịch, mọi người không giành được. Có tạm thời xem xét đến việc phát sóng trực tuyến chứ?”

“Không. Nhưng sau đó sẽ có video phát trên mạng sớm nhất có thể.”

“Xin hỏi, sau đó còn có bao nhiêu buổi biểu diễn nữa?”

“Hết rồi.”

“Đầu tư nhiều như vậy mà chỉ diễn có một buổi thôi sao?”

“Đúng vậy.”

Các phóng viên quay mặt nhìn nhau, mà Kiều Hạng Văn thì vẫn cười rồi hất cằm về phía nơi tổ chức: “So với việc quan tâm đến một vở kịch nát bét thì nên quan tâm nhiều hơn đến sự kiện này đi.”

Vở kịch nói mà anh ta tự đạo diễn, tự diễn xuất lại bị anh ta nói thành vở kịch nát bét. Các phóng viên bỗng chốc không biết phải tiếp lời như thế nào. Đến lúc họ phản ứng lại thì Kiều Hạng Văn đã bước ra ngoài và lên xe bảo mẫu của mình rồi.

Tiêu Khả nhìn đồng hồ sau đó nói với Vương Cảnh: “Chị Cảnh, hôm nay em còn phải chạy vài show nữa.”

“Không sao, cô đi đi.” Vương Cảnh gật đầu với cô ấy: “Mấy người mới đó thực sự không thể rời ra được, khiến cô phải hao tâm tổn trí rồi. Joe ở đây cứ giao cho tôi đi.”

“Được ạ.” Tiêu Khả đã chính thức gia nhập công ty của Kiều Hạng Văn và Vương Cảnh, Vương Cảnh đã cho cô ấy tài nguyên và nghệ sĩ tốt, có ý định giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, Tiêu Khả cực kỳ muốn nắm lấy cơ hội này.

“Đi đâu đây?” Vương Cảnh hỏi Kiều Hạng Văn, thấy anh ta lại không muốn để ý đến người khác nên tự mình thắt dây an toàn rồi chờ anh ta lên tiếng.

“Đến nhà hát đi.”

“Lại định diễn tập à?”

“Đến ngồi một lát.”

Nhà hát nhỏ này là nơi mà gần đây Kiều Hạng Văn ở nhiều nhất, anh ta vừa bước vào đã thấy những người khác đang thu xếp những việc cuối cùng. Anh ta ngồi ở nơi mà mỗi lần tới anh ta đều ngồi, nhìn những người này bận rộn. Nhắm mắt lại, xung quanh đều là những giọng nói quen thuộc, kiểm tra ánh sáng số một, kiểm tra ánh sáng số hai, kéo màn lên, hạ màn xuống, kiểm tra quỹ đạo âm thanh...

Một sân khấu nho nhỏ, một vở kịch đời người trọn vẹn.

Sau khi tất cả việc kiểm tra đã hoàn thành, anh ta cũng mở mắt ra rồi nháy lên sân khấu. Ánh mắt anh ta lấp lánh, thầm nhẩm thoại trong lòng. Những câu thoại đó anh ta đã học thuộc không biết bao nhiêu lần, anh ta theo đuổi sự hoàn hảo, cho dù có một câu bị ngắt quãng thì anh ta cũng có thể xử lý tốt.

Vương Cẩn ở dưới sân khấu nhận điện thoại: “Ừm, ở nhà hát nhỏ, đến đây đi.”

Cô ấy cúp điện thoại rồi tiếp tục nhìn Kiều Hạng Văn thầm nhẩm thoại. Vương Cẩn hiểu Kiều Hạng Văn, anh ta ghét nhất là bị quấy rầy vào lúc này. Nếu có ai quấy rầy anh ta, anh ta sẽ trách mắng không thương tiếc. Không chỉ có Vương Cẩn hiểu Kiều Hạng Văn mà Viên Như cũng hiểu thói quen này của anh ta.

Vì vậy sau khi đến nơi, cô ấy nhẹ chân nhẹ tay ngồi xuống bên cạnh Vương Cẩn, tắt tiếng điện thoại, nhìn Vương Cẩn một cái rồi bắt đầu nghiêm túc xem.

Kiều Hạng Văn ở trên sân khấu, bước đi có lúc thong thả, có lúc vội vàng, tất cả đều tương ứng với cảm xúc của câu thoại đó, để người xem nhìn ra được.

Mãi đến hơn hai giờ sau, Kiều Hạng Văn mới kết thúc.

“Sao em lại đến đây?” Kiều Hạng Văn hỏi Viên Như.

“Tham gia sự kiện xong thì đi ngang qua khu vực gần đây, đoán là anh có thể ở đây nên đến xem thử.”

“Ừ.”

Kiều Hạng Văn vào phòng trang điểm thay bộ quần áo ướt đẫm, nhìn qua gương trang điểm thì thấy Viên Như đang đứng đó nhìn mình. Cô ấy không né tránh, Kiều Hạng Văn cũng không thèm để ý mà cứ thế trằn trọc đi tới tủ quần áo lấy một bộ quần áo dự phòng. Thấy

Viên Như đứng yên, anh ta hỏi cô ấy: “Sao vậy?”

“Hôm nay em đi sự kiện, nghe nhân viên công tác bàn tán ở hậu trường, nói rằng chị Cẩm đã tốn rất nhiều công sức để đưa em đến nhận giải. Em không biết chuyện này là thật hay giả nên muốn hỏi anh.” Trước đây họ ở bên nhau lâu như vậy, Kiều Hạng Văn sẽ cho Viên Như tài nguyên nhưng chưa từng nâng đỡ cô ấy. Gần đây cô ấy loáng thoáng cảm thấy tình hình tốt hơn trước nhưng lại không biết tại sao. Hôm nay nghe những người khác nói như vậy, cô ấy cảm thấy có lẽ có chuyện kia thật.

“Em cảm thấy thế nào?” Kiều Hạng Văn vặn mở chai nước khoáng uống mấy ngụm.

“Em hỏi Tiêu Khả rồi, Tiêu Khả nói cụ thể thì cô ấy không biết nhưng chị Cẩm đã đưa cô ấy đi uống rượu cùng mấy lần rồi.” Viên Như lại nói.

Kiều Hạng Văn đột nhiên nở nụ cười: “Có phải em đột nhiên cảm thấy ngủ vớ tôi nhiều năm như vậy rất đáng giá không?”

...

Viên Như bỗng không nói nên lời. Cô ấy nhìn Kiều Hạng Văn rất lâu, hai người đều không mở miệng nói chuyện. Bình thường Kiều Hạng Văn vẫn nói chuyện kiểu vậy chứ không phải cố ý nhắm vào cô ấy. Cô ấy biết.

Kiều Hạng Văn uống hết chai nước, đặt vỏ chai sang một bên rồi nói bằng giọng nhàn nhạt: “Cho em thì em cứ nhận lấy đi. Em xứng đáng được nhận.”

“Cảm ơn anh!”

“Đừng khách sáo. Uống nước không quên người đào giếng, sau này ca vị* tăng lên rồi thì đừng quên chia cho chị Cẩm một miếng bánh.”

(*: Ca vị là địa vị của các ngôi sao trong giới giải trí.)

“Được.”

Kiều Hạng Văn gật đầu rồi đứng dậy đi ra ngoài, đến bên cạnh Viên Như, anh ta đột nhiên dừng lại, nhìn cô ấy bằng ánh mắt sâu thẳm: “Còn một chuyện nữa, em tự cân nhắc đi, hoặc là dứt khoát công khai, hoặc là giấu giếm kỹ hơn chút nữa. Đừng để lộ đằng chuôi trước mặt người ta.”

Viên Như sửng ngờ lại. Kiều Hạng Văn ghé đến bên tai cô ấy, thấp giọng nói ra một cái tên, thấy cô ấy mở to hai mắt thì khẽ nhún vai.

“Tôi thấy nhiều rồi, cũng không lấy làm lạ. Nếu em không biết nên xử lý như thế nào thì tôi đề nghị em đi tìm Vương Cảnh mà nói chuyện thật lòng đi. Xử lý xong rồi thì không những không ảnh hưởng đến sự nghiệp của em mà lên cao thêm một tầng nữa cũng không có vấn đề gì.”

“Còn đề nghị của anh thì sao?”

“Đề nghị của tôi hả? Ưỡn ngực và ngẩng cao đầu, quang minh chính đại.”

Kiều Hạng Văn lại liếc nhìn Viên Như rồi nhấc chân bước ra ngoài. Anh ta tập cả buổi chiều cho đến tối nên thực sự đã hơi đói rồi. Về tới nhà, anh ta gọi một phần bít tết rồi bật tivi lên xem một lúc. Lâm Xuân Nhi gọi điện đến, anh ta hứng thú bưng bưng trả lời: “Sao vậy?”

“Vừa nãy Nhị Thiển nói với tôi, ngày mai anh muốn chúng tôi bổ sung máy móc à?”

“Đúng thế.”

“Thêm máy móc thì phải thêm người, địa điểm của anh lại nhỏ như

thế.”

“Ừ, thì cứ thêm thôi.”

“Tại sao? Chúng ta chiếm nhiều không gian và chỗ ngồi như vậy, những nhà phê bình kịch và phóng viên truyền thông khác ngồi đâu được đây?”

“Chỉ có ba cơ quan truyền thông. Hơn nữa, cô quan tâm quá nhiều rồi đấy.”

... “Anh có cái gì đó lạ lắm nhé.”

“Ngay từ đầu tôi đã vô rồi mà?”

Lâm Xuân Nhi bị Kiều Hạng Văn làm cho ghen lời, có ý muốn trả đũa, nhưng nghĩ đến việc anh ta vừa có đóng góp cho sự nghiệp công ích, cô tự khuyên mình nhịn cục tức này xuống: “Vậy được, tôi sẽ bảo Nhị Thiến sắp xếp rồi.”

“Ừ.” Kiều Hạng Văn im lặng một lúc sau đó cất giọng gọi cô: “Lâm Xuân Nhi.”

“Làm sao?”

“Tôi đã bao giờ nói với cô là lúc cô làm mấy việc ngốc nghếch trông khá giống một người quen cũ của tôi chưa?”

“...” Việc ngốc nghếch? Lâm Xuân Nhi muốn cùng anh ta thảo luận xem chuyện như thế nào thì coi là ngốc nghếch, nhưng không đợi cô mở miệng, Kiều Hạng Văn đã tiếp tục nói: “Kiểu người như các cô rất khiến người ta tức giận. Tôi không biết trong đầu các cô chứa phân hay căn bản là không có não mà toàn khiến người ta tức giận thôi. Cô phải làm sạch não đi!” Kiều Hạng Văn nói ra một chuỗi những lời không sao hiểu được khiến Lâm Xuân Nhi sửng sờ sửng sốt. Cô suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Người quen cũ kia của anh cũng khiến anh

phải giận à?”

“Còn hơn cả giận nữa kìa.” Kiều Hận Văn đột nhiên cười: “Người quen cũ đó của tôi muốn nửa cái mạng của tôi.” Anh ta châm một điếu thuốc, rít thật mạnh một hơi: “Sau này cô bớt làm mấy cái việc ngu ngốc đi, bớt khiến tôi tức giận. Tôi bị ung thư tuyến giáp nên không thể tức giận được. Hiện giờ bạn trai cô đối xử với cô khá tốt, nếu như có một ngày anh ta đối xử với cô không tốt thì cô cứ chia tay với anh ta đi. Cũng đừng có sợ không gặp được người sau. Tôi hạ mình làm người sau của cô cũng không phải là không được.”

“Anh lại bắt đầu nói bậy nói bạ rồi đúng không?” Lâm Xuân Nhi đã nghe ra được tâm trạng của Kiều Hận Văn lại không tốt nữa rồi. Tâm trạng anh ta luôn kiêu sáng nắng chiều mưa trưa nổi gió, nói chung là không ổn định. Như thể có thứ gì đó đang lôi kéo anh ta, khiến anh ta luôn cảm thấy bất an.

Kiều Hận Văn trầm giọng cười thành tiếng. Anh ta quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, từng chiếc lá héo khô, thật ảm đạm.

“Kiều Hận Văn.”

“Sao thế?”

“Tôi có phải bạn của anh không?”

“Coi như là có đi.”

“Nếu anh đã coi tôi là bạn của anh, vậy thì tôi muốn nói với anh mấy câu thật lòng.”

“Cô nói đi.”

“Tôi quý trọng bạn bè vì trong những thời khắc tồi tệ nhất của cuộc đời, tôi có những người bạn đã kéo tôi ra khỏi vực thẳm. Tôi coi anh là bạn và tôi cũng quý trọng anh. Có đôi lúc anh chế nhạo tôi, tôi cũng

sẽ thấy phản cảm, nhưng từ trước đến giờ tôi chưa từng cho là thật, bởi vì tôi biết bản chất con người anh không xấu, thậm chí còn khá dịu dàng. Tôi chỉ hy vọng mọi chuyện đến với anh đều tốt đẹp.”

Kiều Hạo Văn lại châm thêm một điếu thuốc, im lặng mà hút, một lúc sau mới nhàn nhạt “ừ” một tiếng: “Cô yên tâm, tôi không chết được đâu. Hơn nữa tôi sống cũng khá tốt. Gần đây tôi còn mua một ít bất động sản ở nước ngoài, dù sao tôi cũng có tiền mà. Có tiền là sẽ hạnh phúc thôi.”

“Tôi không định đồng ý với quan điểm này của anh... Nhưng quả thực tiền có thể giải quyết rất nhiều vấn đề. Thế nhưng cũng có những người gặp phải vấn đề mà tiền không thể giải quyết được. Ví dụ như có người không thể vui vẻ nổi, như vậy cũng không phải là đạo đức giả mà chỉ đơn giản là một trạng thái tâm lý thôi.”

“Cô nói thẳng đi, ‘có người’ mà cô nói là ám chỉ tôi đúng không?”

“Đúng.” Lâm Xuân Nhi đột nhiên bật cười: “Con người anh mưa nắng thất thường, người thực sự vui vẻ không giống như anh đâu. Tóm lại anh cứ yên ổn là được rồi.”

“Mượn lời tốt đẹp của cô.”

Kiều Hạo Văn cúp điện thoại, cảm thấy Lâm Xuân Nhi đúng là người thích lo chuyện bao đồng. Rõ ràng cô bận rộn muốn chết mà còn lo chuyện không đâu của người khác. Cô cứ lo cho bản thân mình là được rồi!

Anh ta lên lầu tắm rửa rồi đi ngủ sớm. Hôm nay lại rất khác thường, vừa nằm xuống là anh ta đã ngủ ngay rồi, trong lòng có cảm giác an tâm trần ai lạc định*.

(*Trần ai lạc định: ý chỉ sự việc nào đó đã trải qua nhiều sóng gió, cuối cùng đã đến hồi kết thúc.)

Cũng hiếm khi có một đêm không mộng mị.

Ngày hôm sau khi mở mắt ra, anh ta thấy cơ thể có cảm giác nhẹ nhõm đã lâu không gặp. Anh ta vừa huýt sáo vừa chạy bước nhỏ xuống lầu chứ không thềm đi thang máy. Lẽ ra đã phải như thế này từ lâu. Lẽ ra phải thực hiện quyết định như thế này từ lâu rồi mới phải.

Kiều Hạng Văn trầm nghĩ.

Chương 130

Bên trong nhà hát nhỏ cực kỳ yên tĩnh.

Ánh sáng mờ ảo hắt ra từ sân khấu, trên tấm phông trắng chiếu cảnh hoang mạc Gobi. Ánh nắng ở đó vẫn còn lấp loáng phía chân trời, nhìn rất kỳ quái, trong suốt nhưng lại có vẻ vàng vọt nhợt nhạt.

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Gió rất lớn.

Kiều Hạng Văn đi từng bước một, tiếng thờ dốc nặng nề từ lồng ngực truyền lên, xuyên qua cổ họng, cuối cùng bật ra từ đôi môi.

“Ngày ‘nó’ ra đời, sa mạc Gobi cũng có bão cát như thế này. Trận bão cát đó mạnh đến mức khiến người ta không mở nổi mắt, thổi đến mức mắt, mũi, tai toàn là cát, thậm chí là còn tràn cả vào trong miệng...” Kiều Hạng Văn cúi đầu, nhổ một ngụm nước bọt rồi đưa tay quyết miệng: “Tây Bắc không phải là nơi nuôi dưỡng người.”

“Tây Bắc không nuôi người thì nuôi cái gì chứ! Nuôi sói! Nuôi thú đó!”

“Đứa nhỏ kia vừa chui từ bụng mẹ ra đã trắng nõn sạch sẽ, mái tóc rất dày. Bà đỡ bên cạnh còn phải tặc lưỡi, bảo: nhóc con này đẹp quá! Mắt còn chưa mở đã có thể nhìn rõ hai mí rồi!”

Kiều Hạng Văn giơ tay lên, nhìn vào cánh tay trống rỗng: “Chắc mọi người không ngờ được đâu nhỉ, tôi lại được sinh ra ở một nơi như

thế...”

Cả nhà hát lặng ngắt như tờ, yên lặng đến mức có thể nghe rõ được cả tiếng cây kim rơi xuống đất. Tất cả đều chăm chú nhìn người đang cô độc lẻ loi trên sân khấu, kể lại một câu chuyện đã cũ mèm. Câu chuyện nghe có vẻ hời hợt chẳng liên quan gì đến nhau nhưng lại khiến người ta phải chăm chú lắng nghe.

“Nó được sinh ra ở một nơi như thế, mỗi ngày trong làng đều có người bỏ đi. Họ đi đâu? Đi đâu cũng được! Đi đâu cũng sẽ tốt hơn ở chỗ này! Đứa bé mới hơn chín tháng tuổi cũng muốn đi, bàn tay nhỏ xíu khua khoắng rồi chỉ vào dòng sông cắt ngang sa mạc, cái miệng cũng không chịu yên, liên tục y y a a! Nó không đi được, nhưng mẹ nó thì có. Mẹ nó ôm nó, hôn thật mạnh lên mặt nó. Sau khi làm mặt nó dính đầy nước mắt nước mũi thì đặt nó xuống dưới một gốc cây đã chết khô rồi quay đầu bỏ đi!”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Mẹ nó bỏ đi, vậy mà nó còn hờn hờ, tay chân khua khoắng loạn xạ, không hề biết sau này mình sẽ phải chịu biết bao nhiêu khổ sở!”

Bước chân của Kiều Hận Văn càng lúc càng chậm rãi: “Bão cát trên sa mạc ấy mà, thổi ngày này qua tháng nọ...”

Ánh sáng thay đổi, mặt trời dần ló dạng, có thêm chút màu sắc.

“Người trong câu chuyện chính là anh ta à?” Tống Thu Hàn nhỏ giọng hỏi Lâm Xuân Nhi, nhưng cô lại lắc đầu: “Em cũng không biết. Em từng tra rồi, trong tài liệu nói anh ta sinh ra ở Thiệu Hưng.”

Kiều Hận Văn ngồi dưới gốc cây, bình thản nhìn về phía xa xăm, trong miệng lầm bầm: “Vẫn phải rời khỏi chỗ này thôi!”

Nhà hát nhỏ chìm vào bóng tối, sau đó trên sân khấu có mấy ngôi sao bừng lên, toả ra ánh sáng yếu ớt. Cơ thể Kiều Hận Văn không

chìm hẳn vào bóng tối, vẫn có thể thấy được khuôn mặt của anh ta dưới ánh đèn lò mờ.

“Vẫn phải đi thôi! Đêm đó, trên trời cũng có vài ngôi sao vụn vỡ, chiếu xuống Gobi giá băng, lạnh lẽo. Dưới chân đứa bé mười hai tuổi, một chiếc giày đã rách nát. Bàn chân nó giẫm lên mặt đất gồ ghề đá cứng, cắn đến phát đau... Nhưng dù có như vậy nó cũng không sợ. Cứ thế mà chạy, một lòng đâm đầu về phía trước...” Kiều Hạng Văn từ từ tăng tốc, chậm rãi chạy đi. Anh ta hoảng hốt ngoái đầu nhìn lại, thế nhưng cũng chỉ một khoảnh khắc rồi lại tiếp tục chạy: “Cứ chạy như vậy đi, chạy không ngừng nghỉ! Đừng quay đầu lại! Quay đầu lại là sẽ bị đói nghèo dìm chết đấy!” Bước chân Kiều Hạng Văn càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, cuối cùng cũng xuyên qua bóng tối, đến phía trước sân khấu: “Đằng sau có người đuổi theo nó!” Ông nội gào đến tan nát cõi lòng: “Cháu ơi! Quay về đi cháu!”

“Không thể dừng lại được, không thể quay về!”

Đây là một cảnh chạy trốn trong đêm khuya. Một cậu bé mười hai tuổi cực kỳ xinh đẹp đang điên cuồng chạy trong sa mạc. Phải chạy đến đâu bây giờ? Chạy đến nơi không có gió cát, chạy đến nơi có thể tìm được mẹ. Đối với người mẹ này, nó chẳng hề có tí ấn tượng nào, tất cả chỉ toàn là tưởng tượng. Nó tưởng tượng ra khuôn mặt của một người phụ nữ Tây Bắc, cơ thể khoẻ mạnh, đôi mắt biết cười. Thiếu niên cầm đầu cầm cổ, dồn sức chạy trong bóng đêm, mãi đến khi bỏ lại thế giới ố vàng cũ kỹ kia lại phía sau, đến khi không còn nghe được giọng nói quê hương nữa.

Sân khấu khiến người ta nghẹt thở cuối cùng cũng hơi sáng lên. Trên đầu Kiều Hạng Văn bốc lên hơi nóng, mồ hôi ướt đẫm. Trên trán, chóp mũi, trên mặt... chỗ nào cũng lấm tẩm những giọt mồ hôi.

Anh ta đứng trên sân khấu, thẳng tắp như một cái cây: “Cuối cùng thì nó cũng đã thoát khỏi sa mạc, thế nhưng bất cứ lúc nào, chỉ cần đứng lại thì nó cũng sẽ hoá thành gốc cây khô héo kia.”

“Làm thế nào để sống được là một vấn đề, một vấn đề rất lớn.” Kiều Hạng Văn bắt đầu đi tới đi lui trên sân khấu. Anh ta cực kỳ nhập tâm vào vai diễn, đến nỗi như thể tất cả mọi thứ dưới sân khấu đều chẳng liên quan gì đến anh ta.

Thời điểm muốn dùng cách này để diễn giải về cuộc đời của một người, Kiều Hạng Văn đã biết nó sẽ trở thành thứ cứu rỗi bản thân mình. Anh ta mở rộng lòng từng chút từng chút một, đưa mình đến gần hơn những năm tháng mà bản thân chưa từng dám ngoái lại nhìn. Chẳng có một ai thật sự biết rõ anh ta đến từ đâu, đã trải qua những gì. Dường như từ lúc xuất hiện trước mắt mọi người, anh ta đã là là Kiều Hạng Văn, là người đàn ông dù có ở trên màn ảnh rộng hay sóng truyền hình thì đều toả sáng lấp lánh.

Nhưng thực ra anh ta không hề thích con đường này.

Tuy nhiên, ông trời đã cho anh ta bát cơm này để ăn, ban đầu anh ta chẳng có gì ngoài khuôn mặt và khí phách đó.

Anh ta nhắm mắt lại, tiếng suối chảy róc rách bao len lỏi khắp nhà hát, sau đó là tiếng cười của cô gái trẻ. Cuối cùng thì cảm giác hỗn loạn khiến người ta nghẹt thở đó cũng đã dần sáng tỏ. Kiều Hạng Văn nhắm mắt nhưng khóe miệng lại nở một nụ cười nhẹ nhàng, bình thản mà hạnh phúc, mang theo hương thơm lãng mạn cho đến chết cũng không thay đổi.

“Sườn núi sau lưng kia nở đầy hoa, cậu thiếu niên đứng đó cười ngốc nghếch. Cô gái trước mặt thực sự hiếm gặp. Cô ấy mặc chiếc váy hoa đã cũ nát, đứng bên cạnh một đám thiếu niên miền sơn cước.”

“Này! Các em đang nhìn gì vậy?”

“Tụi em đang nhìn anh đó!”

“Đám thiếu niên miền sơn cước đó đồng loạt cười rộ lên, tiếng cười đó đúng là rất trong trẻo và giòn giã! Thực sự rất êm tai!” Kiều Hận Văn ngồi dưới giàn hoa, trên tấm phông trắng phía sau là hình ảnh núi đồi nở đầy hoa. Chim chóc rộn ràng bay qua, có con còn sà xuống mấy nhánh cây.

Mọi thứ đều trở nên thật yên tĩnh, chỉ còn tiếng hót líu lo cùng tiếng cười dần trôi xa.

Biến mất rồi.

Biến hoa biến mất rồi.

Đất đá đổ ập xuống dưới. Chỉ thoáng cái, những tảng đá lớn cuốn theo bùn đất đã chôn vùi mọi người.

Tia nắng ngấn ngủi kia đã tan biến đi mất.

Kiều Hận Văn đứng dậy, từ từ bước dọc theo sân khấu, đi đến vị trí chính giữa những khán giả. Anh ta không nghe thấy tiếng nức nở trong khán phòng, chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập thành thạch trong lồng ngực, giống như đang giãy giụa, muốn thoát khỏi mớ xiềng xích đang trói buộc nó. Anh ta đứng đó, chỉ yên lặng đứng đó.

Một lúc lâu sau, anh ta mới nhẹ giọng nói: “Trời tối thật đấy. Hôm nay sao lại tối thế này? Hôm nay trời sẽ không sáng được nữa à?”

“Vậy thì không được rồi. Trời tối em sẽ bị doạ sợ. Em cứ yên tâm đi, anh sẽ cứu em ra!”

Anh ta chạy tại chỗ, giậm chân lên sân khấu tạo ra những tiếng vang rầm rầm rầm, đồng thời cũng từng tiếng từng tiếng gõ vào trái tim những người bên dưới.

“Cát bùn! Tảng đá! Tảng đá! Cát bùn! Tiếng cười của các thiếu niên! Bím tóc dài của em!”

“Đôi mắt của em! Váy hoa cũ của em! Chân phải bị dập nát của em! Khuôn mặt đẫm máu của em!”

Kiều Hạng Văn càng chạy càng nhanh. Anh ta đã thở không ra hơi nhưng vẫn lặp đi lặp lại câu nói đó: “Cát bùn! Tảng đá! Tảng đá! Cát bùn! Tiếng cười của các thiếu niên! Bím tóc dài của em!”

“Cát bùn! Tảng đá! Tảng đá! Cát bùn! Tiếng cười của các thiếu niên! Bím tóc dài của em!”

Mồ hôi trộn lẫn nước mắt lẫn dài trên khuôn mặt anh ta rồi nhỏ xuống đất, thậm chí còn văng cả vào người mấy khán giả bên dưới. Thế nhưng không có ai tránh né, phòng tuyến cuối cùng trong lòng họ đã bị phá vỡ, chỉ ước gì có thể phát điên cùng với anh ta!

Cuối cùng Kiều Hạng Văn kiệt sức, ngồi xồm trên sân khấu. Anh ta dùng bàn tay che mặt, phát ra tiếng gào khóc nghẹn ngào như dã thú. Phong cảnh phía sau anh ta từ từ biến thành thành phố nhộn nhịp phồn hoa. Từ trên cao nhìn xuống, ánh đèn của hàng ngàn ngôi nhà nối nhau thành dải tựa như ngân hà bầu trời. Kiều Hạng Văn chậm rãi đứng dậy, đi về phía thành phố, về mặt đờ đẫn, lạnh như băng.

Một lúc sau, anh ta khẽ mỉm cười rồi gật đầu hỏi han: “Xin chào, xin chào.”

“Không cần nói cho tôi biết là bao nhiêu, thứ tôi có nhiều nhất chính là tiền.”

“Tại sao tôi phải đồng tình với các người? Tự làm thì tự chịu đi, nói cách khác là, mấy người bị thế cũng là đáng đời thôi. Ha ha!”

“Mẹ ư? Mẹ tôi qua đời lâu rồi. Chết ở đâu ấy à? Thiệu Hưng đấy.”

“Tôi chưa bao giờ đến Thiệu Hưng. Có một lần tôi đi công tác ở phía

Nam, rất gần Thiệu Hưng, chỉ cần một cú đạp ga là có thể phóng đến đó, nhưng tôi không đi. Thiệu Hưng có gì để đi chứ? Thế giới này thiếu gì chỗ đẹp hơn, tốt hơn.”

“Người đời nói tôi cay nghiệt, lạnh lùng à? Nói tôi tàn nhẫn, là cầm thú ư? Mấy người có tư cách gì mà nói tôi? Tự soi gương nhìn lại chính mình đi! Trái tim ẩn giấu dưới bộ mặt đạo đức giả đó của mấy người đã bắn thiu, thối nát lắm rồi. Thân thể mấy người, tay chân và cả trái tim của mấy người đều đã bắn thiu đến mức không gì so sánh được nữa!”

Kiều Hạng Văn đứng trên sân khấu, cười to: “Các người dựa vào đâu mà cười tôi? Dựa vào đâu! Các người là đám thối nát khốn nạn!”

Trời nổi sấm chớp, mưa to như trút nước, đất trời lẫn lộn trộn hết vào nhau. Hình như anh ta rất lạnh nên tự ôm lấy cơ thể mình, ngồi xổm trên sân khấu, trong miệng lẩm bẩm: “Em đừng trách tôi, các người cũng đừng trách tôi. Em chưa từng nhìn thấy tôi trong quá khứ, nhưng tôi vẫn mong em sẽ tha thứ cho tôi của hiện tại.”

Anh ta từ từ đứng dậy, tấm lưng còng xuống, chỉ nháy mắt đã như ở tuổi xế chiều.

“Em đừng nhìn tôi, các người cũng đừng nhìn tôi. Dưới cái nhìn của các người, tôi chịu không nổi một đòn. Linh hồn tôi toàn vết thương đã rữa nát, mưng mủ.”

“Em đừng nhớ tôi, các người cũng đừng nhớ đến tôi. Cuộc đời của em trải đầy hoa, còn tôi chỉ là một đoá trong số đó.”

“Cuối cùng tôi cũng có thể yên lặng đón đợi tuổi già: trồng hoa, uống trà rồi lặng lẽ chết đi. Quá khứ đã bị tôi quên sạch từ lâu, tôi trở lại cái đêm mà mình được sinh ra, biến thành một đứa trẻ già nua. Đầu óc tôi chẳng nhớ được gì, thế nhưng trên mặt lại hằn sâu dấu vết cuộc đời.”

“Tôi phát ra tiếng khóc nghẹn ngào, cuối cùng những âm thanh đó xuyên thấu qua môi và cổ họng rồi trôi thẳng xuống lồng ngực.”

“Tạm biệt.”

Kiều Hạng Văn đứng giữa sân khấu, vẫy tay chào tạm biệt. Trong khi mọi người nghĩ rằng vở kịch này vẫn còn đoạn sau thì anh ta đã quay người bỏ đi. Bóng lưng mang theo sự cứng cỏi kiên cường của hoang mạc Gobi, thậm chí đến cả nghi thức chào hạ màn cũng không định làm. Tấm phông trắng phía sau xuất hiện sáu hàng chữ lớn:

Đây là vở kịch cuối cùng của tôi

Từ nay về sau tôi sẽ không diễn nữa

Tôi muốn trèo lên một ngọn núi vô danh

Bơi trong một dòng sông không ai biết đến

Tôi sẽ biến mất giữa biển người

Tạm biệt.

Tất cả mọi người đồng loạt đứng dậy, ai nấy đều ngơ ngác nhìn nhau không biết giờ đang xảy ra chuyện gì. Một lúc lâu sau, bọn họ mới nhận ra: Kiều Hạng Văn đã nói lời chào hạ màn, đã nói lời cảm ơn và kết thúc rồi.

Xung quanh rất ồn ào.

Lâm Xuân Nhi không thể nghe rõ mọi người đang nói gì. Cô chỉ run rẩy mở tài liệu điện tử, lật đến trang cuối cùng. Những dòng chữ trên màn hình không phải do cô viết. Từ đầu đến cuối, Kiều Hạng Văn chỉ muốn nói: đây là lời tạm biệt anh ta dành cho nghiệp diễn, thái độ cũng thể hiện rất rõ ràng.

Cửa nhà hát mở toang, giới truyền thông chờ đợi bên ngoài tràn vào, ánh đèn trong rạp bật sáng. Vương Cẩn đứng dậy, từ từ đi tới trước mặt mọi người.

Mọi người đều nhìn cô ấy.

Cô ấy khẽ gật đầu sau đó chậm rãi nói: “Sau đây là tuyên bố từ biệt của anh Kiều Hạo Văn.” Cô ấy dừng lại, đáy mắt đã ầng ầng nước. Vương Cẩn giống như trở lại thuở ban đầu, đang căng thẳng mà lại bị Kiều Hạo Văn đẩy ra trước mặt phóng viên. Anh ta còn nói với cô: “Cứ nói đại đi, hay dở không quan trọng.”

Vương Cẩn không chút sợ hãi, nói tiếp “Bốn mươi năm cuộc đời tựa như một giấc mơ dài dang dặc. May mắn thay, trên đường đi lại được gặp gỡ mọi người. Có điều cũng đừng lưu luyến quá, đi gặp người khác thôi.”

Hết rồi.

“Chuyện này là thật sao?”

“Sau này sẽ không diễn xuất nữa sao ạ?”

“...”

Có rất nhiều, rất nhiều câu hỏi được đặt ra, nhưng Vương Cẩn chỉ mỉm cười gật đầu: “Là thật đấy. Tuyên bố tiếp theo của chúng tôi sẽ được đưa ra vào lúc chín giờ tối nay, thông qua tài khoản do Tân Nha quản lý. Cảm ơn tình cảm của mọi người dành cho anh Kiều Hạo Văn trong suốt hai mươi năm qua, cảm ơn!”

Thời đại thuộc về Kiều Hạo Văn đã kết thúc rồi.

Lâm Xuân Nhi lấy điện thoại gọi cho Tiểu Hỷ: “Liên lạc với nền tảng cốt lõi làm công tác chuẩn bị đối phó với áp lực, tránh sụp đổ. Khẩn

cấp đưa ra một bộ kịch bản trả lời cho việc Kiều Hạng Văn rút lui khỏi giới, tối nay toàn bộ nhân viên sẽ làm việc thêm giờ.”

“Cái gì? Ai rút lui khỏi giới?” Tiểu Hỷ có vẻ không muốn tin, đây là chuyện gì vậy chứ?

Lâm Xuân Nhi cúp điện thoại rồi gọi cho Kiều Hạng Văn, anh ta bắt máy rất nhanh: “Anh đang ở đâu?”

“Trên đường ra sân bay.”

“...”

“Tôi quay xong tuyên bố rồi, lát nữa chị Cần sẽ liên lạc với cô.”

“Thế thôi hả?” Giải thích thêm một câu cũng không được à?

“Khoản còn lại vẫn được thanh toán như bình thường. Tôi sẽ không chết đâu. Đợi tôi ổn định xong sẽ liên lạc với cô. Cô cũng phải bảo trọng đấy nhé.” Kiều Hạng Văn cúp điện thoại, lấy câu bảo trọng này làm lời từ biệt.

Lâm Xuân Nhi cảm thấy có chút sững sờ. Cô không ngờ rằng ngày hôm nay lại trải qua một cuộc chia ly có thanh thế to lớn đến vậy.

Một cuộc chia ly khiến người ta kinh ngạc.

Chương 131

Trên đời này thực sự có người có thể buông bỏ tất cả những gì mình có, của cải và danh dự, nói đi là đi sao? Có chứ, Kiều Hận Văn chính là người kiên quyết như vậy đấy.

Sau khi nói chuyện với Lâm Xuân Nhi xong, anh ta tắt di động, không một ai có thể liên lạc được với anh ta nữa, để lại Lâm Xuân Nhi và Vương Cẩn một mình đối mặt với làn sóng dư luận này.

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Áp lực của Vương Cẩn là quan hệ công chúng, còn áp lực của Lâm Xuân Nhi là tình hình dư luận. Nhưng bản thân Kiều Hận Văn nói đi là đi được ngay, quan hệ công chúng và tình hình dư luận thì có là gì, anh ta chẳng hề quan tâm đến chút nào.

Cô vội vã trở về công ty từ nhà hát nhỏ, nhóm Tiểu Hỷ vừa mới đưa ra một bản thanh minh trên tất cả các nền tảng, các kênh liên lạc của họ đều đã nổ tung cả lên.

“Làm sao đây?” Tiểu Hỷ hỏi Lâm Xuân Nhi.

“Chọn ngẫu nhiên vài câu để trả lời, bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại cho Vương Cẩn, bảo chị ấy đăng một số bài quan hệ công chúng.” Cô vừa dứt lời thì Vương Cẩn đã gọi tới: “Bảo các bên quan hệ xã hội lên tiếng cho tôi. Tôi sẽ cung cấp vài số liệu hot.”

“Được.”

Lâm Xuân Nhi tiện tay gửi cho cô ấy, rồi nói với Tiểu Hỷ: “Theo dõi sát sao bản đồ nhiệt của dư luận, tập trung vào những tin tức bóc phốt, tin hot, tiêu cực, tin giả chết, nếu vượt quá giới hạn cho phép thì gửi ngay cho chị.”

“Đang làm rồi ạ.” Tiểu Hỷ thở dài: “Ban này Nhị Thiên mới khóc. Từ lúc trở về từ nhà hát nhỏ, vừa sắp xếp biên tập xong bỗng dưng bật khóc ngay tại chỗ.”

“Chị biết chứ. Lúc ở nhà hát cũng đã khóc rồi tinh rồi mù cả lên rồi. Dù sao con bé cũng đã thích Kiều Hận Văn nhiều năm đến thế.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lâm Xuân Nhi cũng thấy hơi buồn, nhưng cô cảm thấy Kiều Hận Văn cứ rời đi như vậy mới là kết cục tốt nhất dành cho anh ta. Cô mở máy tính lên xem đủ loại suy đoán về anh ta trên diễn đàn, điều kỳ lạ là hầu như không có tin tức tiêu cực nào hết. Thật là hiếm thấy.

Cô ở lại công ty đợi đến sáng sớm hôm sau, nhận thấy chỉ số đỉnh điểm đã qua, lúc này cô mới thu dọn đồ đạc rời khỏi công ty. Nhóm người Tiểu Hỷ đã thức khuya đến mức biến thành mắt gấu trúc hết rồi, Lâm Xuân Nhi lấy điện thoại ra đặt bữa sáng cho mọi người.

Cô sắp bắt đầu kỳ nghỉ của mình.

Về đến nhà thu xếp hành lý rồi lái xe về quê cùng với Tống Thu Hàn.

Quê nhà.

Lâm Xuân Nhi ngẫm đi ngẫm lại hai chữ này, đã lâu lắm rồi cô chưa về lần nào. Lúc đi vào nhà, Tống Thu Hàn đã rời giường để thu dọn hành lý, thấy Lâm Xuân Nhi hơi uể oải, anh hỏi: “Em có cần ngủ thêm tới trưa rồi hẵng đi không?”

“Không cần đâu, bây giờ em đi sắp xếp hành lý, chúng ta lập tức đi

ngay nhé.” Lâm Xuân Nhi vội vàng đi vào phòng ngủ, xếp quần áo thu đông và máy vi tính vào là coi như xong: “Đi thôi!” Cô gấp gấp kéo vali ra, động tác rất nhanh, khiến người ta không khỏi kinh ngạc.

“Đúng chuẩn tấm gương sấm rền gió cuốn đấy.” Tống Thu Hàn bật ngón tay cái lên với cô, sau đó đẩy sandwich và trứng vừa làm qua cho cô: “Ăn một chút đi, lên xe có thể ngủ ngon.”

“Nhưng một mình anh lái xe sẽ chán lắm.”

“Anh có thể nghe nhạc. Hơn nữa, lái xe thì sao mà chán được? Lái xe thú vị biết bao nhiêu.”

Trên đường hai người đi, Lâm Xuân Nhi chịu không nổi nữa, cuộn tròn trên ghế ngủ thiếp đi. Tống Thu Hàn yên tâm lái xe, ngay cả đạp phanh cũng rất nhẹ nhàng, sợ quấy rầy giấc mộng ngọt ngào của cô. Khi ra khỏi đường cao tốc của thành phố thì xe cộ đã ít hơn, Tống Thu Hàn nhìn cảnh vật lướt qua bên ngoài xe, chợt có cảm giác cận hương tình kiếp*. Rõ ràng cách quê nhà còn gần ngàn cây số, nhưng lại có cảm giác căng thẳng.

(*: Lâu không trở về quê, lúc đến gần quê nhà lại cảm thấy hồi hộp lo lắng.)

Nhưng rồi trái tim cũng bay trở lại.

Vừa bay trở lại là lập tức bay về những năm tháng mười sáu, mười bảy, mười tám tuổi rực rỡ ánh dương ấy.

Lâm Xuân Nhi ở trong xe mơ một giấc dài. Trong mơ, cô buộc tóc đuôi ngựa và mỉm cười. Cô bước lên xe điện, cửa sổ mở toang, làn gió nhẹ thổi mái tóc cô lòa xòa lên má, làn gió thật dịu dàng, dường như đó là cơn gió dịu dàng nhất từng thổi qua trong đời cô. Tống Thu Hàn đứng bên cạnh cười nhạo cô chân ngắn chạy chậm, mãi mãi không giành được chỗ ngồi. Tiêu Muội chọc ngón tay vào eo cô, chớp mắt nhìn cô, ánh mắt đó đầy ẩn ý. Cô xuống xe đi bộ về nhà,

khu chung cư cũ kỹ xập xệ tràn ngập mùi thức ăn, vừa mở cửa đã thấy bố mẹ và bà nội đang ngồi ở bàn ăn, mẹ vẫy tay gọi cô: “Mau đến ăn cơm nào, xem xem ba con làm món gì cho con đây?” Lâm Xuân Nhi ngồi vào bàn, gắp một miếng sườn xào chua ngọt, vì nấu quá nhừ nên miếng sườn vừa cho vào miệng đã tan ngay.

Ánh hoàng hôn lờ mờ hắt vào qua cửa sổ ở phía nam, chiếu rọi lên khuôn mặt những người thân, bồi dưỡng họ một cách dịu dàng.

Giấc mơ đẹp xiết bao.

Lâm Xuân Nhi mở mắt ra, khước mắt vẫn còn ươn ướt, nhìn thấy Tống Thu Hàn bên cạnh đang nghiêm túc nhìn đường, cô không nhận được mà vươn tay qua, hỏi: “Đi đến đâu rồi Tống Thu Hàn?”

“Qua Sơn Hải Quan rồi.”

Qua Sơn Hải Quan tức là đã đi hết một nửa chặng đường về nhà. Lâm Xuân Nhi nhìn ra ngoài cửa sổ xe, cây cối bên đường thắm đượm sắc thu, nhiệt độ bên ngoài cũng đột ngột hạ xuống.

Càng đi về phía Bắc, cảm giác mùa thu càng đậm đà.

Xe chạy một mạch đến Xuân Thành. Đường phố đã không còn dáng vẻ như xưa nữa, thành phố đang thay đổi từng ngày, chỉ có thể loáng thoáng nhận ra từ những biển báo trên đường. Nhưng đường ray, đường xe điện thì vẫn còn đó. Tống Thu Hàn dừng xe, kéo Lâm Xuân Nhi lên sân ga quen thuộc. Bên tai phảng phất tiếng cười đùa rôm rả của nhóm thiếu niên, gió chiều thổi tóc họ tung bay.

Giống như giấc mơ ban nãy, trên sân ga, chàng thiếu niên Tống Thu Hàn ôm lấy mặt cô, vụng trộm đặt một nụ hôn lên môi cô, môi họ lạnh, nhưng hai má lại nóng bừng.

Hiện tại và quá khứ, anh và cô, sau hơn mười năm, cuối cùng cũng đứng lại nơi này.

Tống Thu Hàn nhìn Lâm Xuân Nhi, cảm thấy cô không thay đổi chút nào. Không, cô đã trở nên xinh đẹp hơn. Bỗng chốc không biết nói gì, anh chỉ nắm tay cô, lặng lẽ chờ xe điện. Tiếng xe điện lạch cạch trên đường ray, tiến gần đến chỗ hai người họ.

Cửa xe mở ra, sau đó đóng lại. Chỉ một đóng một mở mà đã trôi qua mười mấy năm rồi.

Lâm Xuân Nhi nhìn qua cửa kính xe, thấy có vài thiếu niên đang ngồi trong xe, có một cặp nam sinh và nữ sinh đang cãi nhau, hết như Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi của thời niên thiếu. Thuở thiếu thời của họ đã qua lâu rồi, nhưng vẫn sẽ luôn có những người ở vào độ tuổi này, lứa tuổi như hoa khiến cho người ta ngỡ ngàng.

Họ lặng lẽ nhìn xe điện chạy đi, hai người nhìn nhau rồi bước lên xe.

Xe chạy dọc theo đường ray, đi qua quỹ đạo, thẳng đến trước cổng nhà Tống Thu Hàn. Lúc này trời đã gần tối, hoa lá trong sân nhà Tống Thu Hàn vẫn tươi tốt, không một chút héo úa. Anh xách hành lý của hai người ra khỏi xe, sau đó đứng ở cửa một lúc lâu mà không vào.

Trong một khoảnh khắc, anh có hơi hoảng hốt. Như thể anh vẫn còn mười tám tuổi, một tay cầm bóng rổ, tay kia cầm lon coca, dùng lưng đẩy cửa vào, mẹ anh ở cửa trách mắng anh: “Con không thể dùng tay cho đàn ông được à.”

Anh từ từ mở cửa ra, nhìn thấy đồ đạc trong nhà vẫn y như trước. Tống Lương Ngọc đã làm một việc rất tốt, mặc dù họ ở nước ngoài quanh năm nhưng ông vẫn tìm người trông coi nơi này, để nó không bị bỏ hoang.

Tống Thu Hàn chợt nhớ tới những năm tháng đó, chuyện anh muốn làm nhất chính là đưa Lâm Xuân Nhi về nhà. Lúc các cậu trai tụ tập với nhau, có người từng nói rằng cậu ta đã đưa một cô gái nào đó

mà cậu ta thích về nhà. Họ làm ổ trong phòng ngủ của chàng trai, nhỏ giọng trò chuyện, nụ hôn của cậu trai rơi xuống gò má ửng hồng của cô gái. Những tưởng tượng thầm kín đó thật đẹp đẽ và táo bạo, đó là con đường mà mỗi thiếu niên của thời kỳ thanh xuân đều muốn trải qua.

“Hoan nghênh em đến nhà anh.” Tống Thu Hàn ngập ngừng: “Nếu đến sớm vài năm thì có khi em đã được ăn cơm mẹ anh nấu rồi. Bây giờ chỉ có thể xem ảnh chụp của mẹ anh thôi.”

Mẹ Tống Thu Hàn thật sự rất đẹp. Có một bức hình của bà trên cây đàn piano, bà là một người xinh đẹp dịu dàng, vẻ đẹp như được thời gian ưu ái.

Lâm Xuân Nhi yên lặng quan sát một hồi, sau đó nhìn Tống Thu Hàn: “Khi đó em đã nghĩ anh giống dì rồi, giờ nhìn kỹ lại, quả nhiên là giống như tạc.”

“Ai cũng nói anh trông giống bố anh.”

“Đều giống hết.”

Lâm Xuân Nhi khẽ mỉm cười, tiến lên ôm eo Tống Thu Hàn: “Tống Thu Hàn, sao em cảm thấy chúng ta cứ như xuyên không ấy.”

Tuy rằng thành phố đã thay đổi, nhưng vẫn có một số điều không thay đổi. Những tưởng tượng về tình yêu không hề thay đổi. Tống Thu Hàn thật may mắn, bây giờ có thể rước được cô gái mình thích từ thời niên thiếu về nhà.

Anh ôm chặt lấy Lâm Xuân Nhi, ôm trọn tuổi thanh xuân của mình vào lòng, từ đây sẽ không bao giờ hối tiếc nữa.

“Ngày mai anh muốn hẹn hò với em.” Anh nhẹ nhàng nói.

“Được, vậy chúng ta hẹn hò ở đâu đây?” Lâm Xuân Nhi hỏi anh.

Tống Thu Hàn không nói lời nào.

Anh đưa Lâm Xuân Nhi đến quảng trường đó, hiện giờ quảng trường đã không còn như trước, trên quảng trường không còn ai chơi bóng phố nữa, nhóm thiếu niên đều đã đi đến sân thể dục. Có nhiều tòa nhà mới được xây dựng bên cạnh quảng trường, may mắn thay, thư viện và rạp chiếu phim vẫn còn đó.

Năm ấy, lúc hẹn Lâm Xuân Nhi đến đây xem anh chơi bóng, đêm hôm trước anh đã thức trắng đêm. Cậu thiếu niên vẽ ra trong đầu một lộ trình hẹn hò hoàn hảo, để có thể ở bên cô cả ngày mà không thấy nhàm chán.

Lộ trình của anh là gì?

Đầu tiên anh sẽ chơi thắng một trận, sau đó mờ hôi nhể nhại chạy đến bên cô, ôm lấy cô, nói với cô: “Tớ thích cậu, chúng ta yêu nhau đi, được không?” Có lẽ Lâm Xuân Nhi sẽ đẩy anh ra, nhưng anh sẽ không cho phép. Trong trí tưởng tượng của anh, vào đêm hôm đó, anh có sự cứng rắn và bướng bỉnh của một thiếu niên.

Rồi anh nắm tay cô, đi cùng cô vào thư viện đọc sách. Cô đọc sách, còn anh thì ngắm cô. Anh thậm chí còn tưởng tượng ra cảnh mặt trời chiếu lên mặt cô qua cửa sổ kính trong suốt từ trần đến sàn của thư viện, yên tĩnh mà xinh đẹp.

Cô gập sách lại, cau mày nói với Tống Thu Hàn, ‘tớ đói quá, chúng ta có thể đi ăn được không?’ Đương nhiên là được chứ, anh đã sớm nghĩ xong nên ăn gì rồi. Hồi đó cả hai đều thích pizza, cứ thế đi đến nhà hàng đó.

Anh nắm tay cô đi một mạch, cả một đoạn đường rất dài rồi đến nhà hàng ấy. Thiếu nữ thường thức đồ ăn vui vẻ không thôi. Lúm đồng tiền trên gương mặt cô hiện rõ vẻ vừa lòng thỏa ý, tất nhiên nếu chỉ vậy thì còn lâu mới đủ, còn phải ăn kem sau bữa tối, ăn xong mới có

thể rời đi.

Không thể dễ dàng thả cô về nhà được. Ngày đầu tiên bọn họ yêu nhau nào có kết thúc nhanh như vậy. Anh còn muốn đưa cô đi xem phim, rạp chiếu phim ở Cung thiếu niên tối đen như mực, phim gì không quan trọng, quan trọng là khi bộ phim đang đến hồi cảm động, anh sẽ bất ngờ quay đầu sang hôn lên má cô. Cô chắc chắn sẽ không tức giận đâu. Bởi vì họ đang yêu nhau mà. Cô chẳng những không tức giận mà còn quay qua nhìn anh trong bóng tối, hai người nhìn nhau, kể đó môi dán vào nhau. Không có kinh nghiệm cũng chẳng sao, trên phim đã từng diễn cảnh này, anh sẽ ngậm lấy môi cô một cách chuẩn xác.

Cuối cùng trời cũng tối, anh vẫn không nỡ tiễn cô về nhà. Đi qua con hẻm tối tăm đó, anh không cần phải giậm chân dọa cô nữa. Dù sao thì tay cô cũng đã ở trong tay anh rồi. Cứ bước đi như vậy, buông tay cô trước khi gặp ba cô. Không buông tay cũng chẳng sao, ba cô có thể chỉ trích anh, nhưng anh không sợ, anh sẽ đứng thẳng người và dũng cảm nói: “Chú, cháu sẽ chịu trách nhiệm với Lâm Xuân Nhi!”

Khi còn trẻ, cần phải trải qua một ngày như vậy. Đó là cảm xúc đầu đời, là độ tuổi anh dũng nhất, là tháng ngày tươi sáng nhất. Đó là điểm khởi đầu của một câu chuyện tình yêu trong tương lai, nhưng lúc đó bọn họ lại không có được.

Đáng tiếc làm sao, cũng may mắn làm sao.

Lúc này bọn họ nắm tay nhau đứng dưới lầu tòa nhà cũ kỹ của Lâm Xuân Nhi, Tống Thu Hàn vẫn không buông tay cô, bọn họ không cần phải sợ gì nữa rồi. Họ dùng nhiều năm như vậy, cuối cùng mới nắm được tay nhau đứng dưới lầu.

“Chú Lâm, chú đừng nóng giận, cháu sẽ chịu trách nhiệm với Lâm Xuân Nhi.” Ngay lúc này, Tống Thu Hàn nhẹ giọng nói.

Một cơn gió thoảng qua, lấp đi giọng nói của anh. Nhưng như vậy

cũng không sao cả, họ sẽ luôn nhớ về những ngày tươi sáng mà họ đã có.

Chương 132

Lâm Xuân Nhi và Tiêu Muội xuống xe ở trước cổng trường, từ đó có một con đường rải đầy hoa tươi kéo dài đến sân thể dục, trên con đường nhỏ được đặt vài giàn hoa, trên các giàn hoa ngập tràn những bông hoa rạng rỡ.

Cứ thế đi thẳng, thẳng tiến về phía trước, con đường sẽ dẫn đến sân bóng xanh nơi năm đó nhóm thiếu niên đã rơi xuống những giọt mồ hôi. Những tiếng cười đùa, reo hò cổ vũ và những tràng pháo tay lúc ấy như xuyên qua năm tháng và rót vào tai, mà chàng thiếu niên dưới ánh nắng rạng rỡ năm nào, giờ đây đang đứng thẳng tắp ở nơi đó trong bộ vest, dùng dáng vẻ vô cùng trịnh trọng, kết hôn với cô gái mà mình hằng yêu quý.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lựa chọn tổ chức đám cưới ở nơi này quả là đúng đắn, câu chuyện bắt đầu từ đây, trải qua một khoảng thời gian dài, cuối cùng họ đã quay trở lại chốn xưa, quay lại điểm khởi đầu. Hàng chục người ngồi trên khán đài, nhìn kỹ lại, họ đều là những người có liên quan đến khuôn viên trường học này và quãng thời gian ấy. Trong đó có một vài người Lâm Xuân Nhi chưa một lần gặp lại kể từ lúc tốt nghiệp đến giờ. Biết bao khuôn mặt trẻ trung bất khả chiến bại, giờ ít nhiều đã có dấu vết của năm tháng, cùng các giáo viên đáng mến giờ đầu tóc đã bạc phơ.

Chiếc váy cưới trắng như tuyết của Tiêu Muội và bộ lễ phục dâu phụ màu hạnh nhân của Lâm Xuân Nhi đều cực kỳ thanh lịch. Họ dừng chân nơi cuối hành lang rải đầy hoa, chung quanh cũng được bao

bọc bởi những chùm hoa rực rỡ, cảnh tượng đẹp hết như trong giấc mơ của thiếu nữ. Đúng vậy, thiếu nữ đã từng mơ mộng được kết hôn với người mình yêu ở địa điểm thơ mộng như thế này. Buổi lễ còn chưa bắt đầu, mà đôi mắt của cô dâu đã rơm rớm ánh nước.

Còn chàng thiếu niên năm ấy thì chậm rãi quay đầu nhìn lại, lập tức trông thấy cô dâu xinh đẹp rạng ngời của mình trong lớp váy cưới.

Đột.

Trần Khoan Niên dụi muống đỏ cả mắt, anh ta thực sự khóc luôn rồi. Tụi Loan Niệm chắc chắn sẽ cười anh ta, nhưng anh ta không quan tâm được nhiều chuyện như vậy, bởi vì cô dâu của anh ta quá đẹp.

Tiêu Muội thấy Trần Khoan Niên khóc, theo bản năng nghiêng đầu nhìn bí thư đang có mặt trên khán đài, tuy thường ngày bí thư khá hùng hùm hỏ hỏ, nhưng giờ phút này cũng đang lau nước mắt.

Chú rể cưới cô dâu, Trần Khoan Niên đi về phía Tiêu Muội. Đời này anh ta chưa bao giờ long trọng như hôm nay. Không biết đã bao nhiêu người nói anh ta mắc vô số món nợ phong lưu, bây giờ lại muốn tìm một người lương thiện để chung sống qua ngày. Họ thì biết cái khi gì chứ! Chỉ có Trần Khoan Niên mới biết rằng Tiêu Muội nào phải người lương thiện, nhưng Tiêu Muội là người trong lòng anh ta. Anh ta rất yêu cô ấy!

Bố Tiêu Muội đặt tay cô ấy vào tay Trần Khoan Niên, tối qua ông cụ còn nói nhất định sẽ không khóc, vậy mà bây giờ lại òa khóc nức nở. Lâm Xuân Nhi cũng rơi nước mắt.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Người mình thích thời niên thiếu, lúc này cùng mình bước vào lễ đường kết hôn, cái kết thật sự quá viên mãn.

Lúc họ trao nhẫn cho nhau, Lâm Xuân Nhi ngẩng đầu nhìn Tống Thu

Hàn. Anh nhìn Trần Khoan Niên từ từ đeo nhẫn vào ngón tay Tiêu Muội với đôi mắt đỏ hoe, trong mắt hiện lên vẻ ngượng mộ. Sao có thể không ngượng mộ cho được? Tuy rằng nhiều người kết hôn chỉ để có một người bạn đời bên cạnh, nhưng một khi có ai đó kết hôn vì tình yêu thì thật đáng ngượng mộ.

Lâm Xuân Nhi lau đi giọt nước trên khóe mắt.

Đến lúc Tiêu Muội tặng hoa cưới, cô ấy nhìn mọi người ở đây một lượt, cuối cùng ánh mắt rơi vào người Lâm Xuân Nhi. Tiêu Muội dùng ánh mắt dịu dàng vây lấy cô, chữa lành cho cô, kể đó cô ấy cầm theo bó hoa, bước chầm chậm đến hành lang hoa và đặt nó lên đó.

Tống Thu Hàn bất ngờ rơi nước mắt.

Vào khoảnh khắc ấy, Lâm Xuân Nhi cũng che miệng bật khóc. Cô ấy là người bạn tốt nhất trong cuộc đời này của cô, đồng thời cũng là người luôn luôn hiểu được cô.

Tuy những người ngồi bên dưới không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng chỉ có bốn người bạn họ biết bó hoa cưới ấy nên đi về đâu.

Mọi người vỗ tay để phù dâu gửi lời chúc phúc, Lâm Xuân Nhi bỗng đứng thấy hơi bối rối. Cô thân kinh bách chiến, hiếm khi lại bối rối như thế này. Nước mắt trên mặt cô vẫn chưa kịp khô, bàn tay đang cầm micro khẽ run rẩy.

“Chào mọi người.” Lâm Xuân Nhi gật đầu chào mọi người, âm điệu của từ ‘người’ ở cuối hơi thấp xuống, còn có một tiếng nức nở khe khẽ.

Cô Khúc ngồi dưới khán đài đột nhiên rưng rưng nước mắt, bà nhớ lại ngày phát hiện ra sở thích của Lâm Xuân Nhi, đó là ngày đăng ký vào cấp ba, bà thuận miệng hỏi sở thích của cô là gì, cô đứng bên cạnh cha mình, cười khúc khích đáp: “Thưa cô, em thích đọc diễn

văn.”

“Vậy em đã từng phát biểu trước đám đông chưa?”

“Em từng là người dẫn chương trình nhỏ ở trường cấp hai.”

Cô Khúc nhìn vào hồ sơ học bạ của cô, hầu hết nhận xét của giáo viên trường trung học cơ sở đều là: ‘Thật sự là một học sinh năm tốt.’

“Vậy em có thể đại diện cho khóa học sinh mới lên phát biểu được không?”

“Em có thể ạ.”

Lâm Xuân Nhi là học sinh giỏi nhất mà bà từng dẫn dắt, sau khi cô tốt nghiệp, bà đã hỏi thăm vô số lần rằng đứa nhỏ kia đã đi đâu về đâu rồi, cuối cùng hôm nay cũng được gặp lại người thật, cô giáo vô cùng xúc động.

Từ nhỏ đến lớn, Lâm Xuân Nhi chưa từng nói ‘em không làm được’, ‘em sợ’, cô mãi mãi bảo rằng ‘được ạ’, ‘em đồng ý làm thử’.

“Tự dưng tớ không biết phải nói gì, hết thảy mọi thứ ở đây đều quá quen thuộc, khuôn viên này, sân vận động này và những người đang ở trước mắt tớ.”

“Tớ nhớ dáng vẻ của chúng ta khi ấy, tớ hơi mũm mĩm, buộc tóc đuôi ngựa; cậu thì gầy gò, thường hay đeo kính. Tớ cũng nhớ cả chuyện chúng ta cùng nhau chọn lớp xã hội, cậu đã nói với tớ là ‘cậu chọn gì thì tớ sẽ chọn nấy’; tớ nhớ mỗi buổi trưa chúng ta cùng nhau ăn bột lá sen bên cạnh trường, và dạo quanh các cửa hàng, nhưng đáng tiếc bây giờ những cửa hàng này đã không còn nữa; tớ nhớ chúng ta cùng đốt pháo hoa và cùng ngắm sao, giữa chúng ta không có bất cứ bí mật nào...”

Lâm Xuân Nhi khóc nức lên: “Cảm ơn cậu đã đưa tớ từ địa ngục trở

về nhân gian, cảm ơn cậu vì cậu đã nhờ bố mẹ cậu chăm sóc tớ, cảm ơn cậu đã bảo vệ phẩm giá và sự nhạy cảm của tớ mà không tiết lộ tình trạng của tớ với bất cứ ai trong những năm qua, cảm ơn cậu... bạn thân nhất của tớ, người thân cả đời tớ.”

“Cảm ơn cậu vì đã ở bên tớ suốt những năm dài tháng rộng đã qua.”

Lâm Xuân Nhi thật sự mừng cho Tiêu Muội, cô khóc đến mức không ngừng lại được: “Cũng cảm ơn Trần Khoan Niên, hãy thay tớ chăm sóc người bạn thân nhất của tớ nhé. Tớ giao cậu ấy cho cậu, hy vọng hai người sẽ mãi mãi hạnh phúc.”

Mong cậu khởi đầu chuyến hành trình tiếp theo trong đời cậu thật tốt, tớ vẫn ở đây bất cứ mọi lúc.

Luôn luôn ở đây.

Năm tháng thoát cái đã trôi đi, quá khứ lướt qua trong chớp mắt.

Tiêu Muội ôm siết Lâm Xuân Nhi thật lâu, nước mắt cô ấy rơi xuống cổ và vai Lâm Xuân Nhi, cô ấy khẽ nói với Lâm Xuân Nhi rằng: “Tớ mãi mãi yêu cậu.”

“Bọn tớ cũng có quà tặng cho cậu.” Tiêu Muội gạt đầu với Trần Khoan Niên, Trần Khoan Niên ấn một cái nút, màn hình vẫn chưa sáng lên, nhưng lại có tiếng cười vang dội của một nhóm người.

Tiếp đến, tất cả mọi người có mặt ở đây đều nhìn thấy quá khứ của chính mình. Wow, chúng ta đã từng trẻ như vậy. Gương mặt trẻ tuổi của chúng ta toát ra thần thái bay bổng, tiếng cười của chúng ta xuyên qua phòng lớp, bay tới tầng mây. Quá khứ ơi, xin chào nhé; Thiếu niên ơi, chào cậu.

Sau đó, camera chuyển hướng, cố định trên người Lâm Xuân Nhi.

Cô ngồi làm bài tập trên bàn, nghe thấy ai đó gọi mình, cô ngẩng đầu

lên và nở một nụ cười rạng rỡ.

Cô đứng trên bục thu bài tập về nhà, giận dữ với Tống Thu Hàn: “Tống Thu Hàn, cậu đã không làm bài tập về nhà rồi lại còn gây rối nữa!”

Cô quay lại và đặt khuôn mặt của mình trên bàn của Tống Thu Hàn, không biết đang nói chuyện gì mà Tống Thu Hàn giơ tay ra vỗ vào đầu cô.

Thiếu niên Tống Thu Hàn đưa tay ra kéo tóc của cô, trông thấy có người chụp lên mình, anh quay lại và dựng ngón giữa về phía ống kính, sau đó đột nhiên nhếch miệng cười.

Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi đi ăn pizza sau giờ học, bóng của họ bị ánh trăng kéo dài. Tống Thu Hàn cố gắng nắm tay Lâm Xuân Nhi nhiều lần, nhưng chẳng có lần nào thành công.

Vẫn còn rất nhiều, rất nhiều bóng dáng của bọn họ, cũng như thời niên thiếu của họ. Chân thật như vậy, sâu sắc như vậy.

Cô Khúc ngồi trước màn hình, nói: “Tống Thu Hàn thích Lâm Xuân Nhi, tôi đã biết chuyện này từ lâu rồi. Lúc đó Lâm Xuân Nhi nói Tống Thu Hàn còn hòa với tiểu đội dọa con bé sợ hãi trên đường về nhà, yêu cầu đổi đồng đội. Tống Thu Hàn nói ‘cô ơi xin cô đừng đổi nhé ạ, em thích cậu ấy’. Tống Thu Hàn còn nói chỉ cần để thằng bé ngồi phía sau Lâm Xuân Nhi, thằng bé hứa sẽ không làm rối loạn kỷ luật trong lớp học nữa. À còn nữa... lúc tôi giảng bài, tôi luôn trông thấy Tống Thu Hàn nhìn bóng lưng của Lâm Xuân Nhi...”

Khán giả bùng nổ một tràng cười sáng khoái, không khí sôi nổi hơn hẳn, mọi người đồng loạt vỗ tay, hóa ra lúc đó hoàng tử trong lòng các cô gái đã thích Lâm Xuân Nhi rồi à! Họ lại thoáng bùng tình, cũng phải thôi, hai người họ tốt vậy cơ mà!

Tống Thu Hàn nhìn sang Lâm Xuân Nhi, đúng đó, lúc ấy anh rất thích

em, bây giờ em đã tin chưa?

Sau đó nữa, tại nhà của Tống Thu Hàn ở Mỹ.

Tiến vào phòng lưu trữ của anh, nơi anh không cho phép bất kỳ người nào bước vào. Trong phòng lưu trữ có những thứ được anh xem như báu vật, một hộp gỗ cũ kỹ, người quay phim từ từ mở hộp gỗ ra và nhìn thấy một lá thư; Còn có miếng thạch cao có tên Lâm Xuân Nhi được ghi rất lớn, hòng hờn hướng ra ngoài. Không biết vì lý do gì mà Tống Thu Hàn cầm máy ảnh khóc rất dữ dội, bàn tay của người đang quay phim không ngừng run rẩy.

Trong những năm tháng tình bạn giữa Tống Thu Hàn và Trần Khoan Niên, trông có vẻ Trần Khoan Niên chẳng quan tâm gì mấy, nhưng thật ra anh ta hiểu rõ mọi chuyện.

Lúc này, nỗi đau của Tống Thu Hàn bỗng nhiên trở nên chân thật, Lâm Xuân Nhi nhớ lại lá thư ấy: ‘Gọi máy bàn cho cậu nhưng không ai bắt máy.’

Nước mắt Lâm Xuân Nhi không cầm được nữa mà tuôn rơi, tuổi trẻ sinh động như vậy, thời gian xa cách đến thế.

Cảnh quay cuối cùng là vào ngày tốt nghiệp. Mọi người đi theo Trần Khoan Niên tìm địa điểm chụp ảnh tốt nghiệp, đêm hôm trước trời vừa đổ mưa, những bông hoa lạ nở rộ khắp khuôn viên trường, không khí nóng ẩm, người nào người nấy giống y như cà tím bị sượng muối vùi dập. Nhưng khi họ đứng vào đội hình thì lại đứng thẳng người, Trần Khoan Niên nói muốn chụp thử, bảo mọi người cùng nói “kim chi”, Tống Thu Hàn chột nói: “Lâm Xuân Nhi, đừng có nhe răng ra!”

Mọi người cười rộ lên, Lâm Xuân Nhi nghiêng đầu nhìn anh cười, trong mắt là ánh sao lấp lánh, chứa đựng cả dải ngân hà. Tống Thu Hàn giả vờ mỉm cười nhìn về phía trước thay vì nhìn cô, nhưng khi cô quay đầu về, anh hơi cúi đầu, mặt lại khẽ nghiêng về phía bên kia,

mỉm cười nhìn cô gái xinh đẹp.

Ổng kính dừng lại tại đây, ngay khoảnh khắc Tống Thu Hàn nhìn về phía Lâm Xuân Nhi.

Đó là chi tiết mà chúng ta đã bỏ qua, những chi tiết mà chúng ta sẽ chẳng bao giờ tìm thấy đáp án nếu như không có video này.

Tống Thu Hàn yêu Lâm Xuân Nhi còn lâu hơn Lâm Xuân Nhi yêu anh.

Lâm Xuân Nhi quay đầu nhìn Tống Thu Hàn, anh đang rơm rớm nước mắt nhìn cô, người từ nhỏ đến lớn không chịu khóc, cuối cùng lại khóc không thành tiếng ngay trước mặt bạn cũ.

Anh chậm rãi bước đến ôm chầm lấy Lâm Xuân Nhi, năm tháng thoát cái trôi đi, chỉ có tình yêu là sự thật duy nhất.

...

Cuối cùng họ cũng lên đường đến Hulunbuir.

Khi ấy mấy người bạn thân bàn bạc xem chuyến đi tốt nghiệp sẽ đi đâu, chụm đầu lại với nhau, di chuyển đầu bút trên bản đồ, cuối cùng quyết định ở vị trí đó: đi Hulunbuir!

Chuyến đi tốt nghiệp muộn, rốt cuộc đã được thực hiện vào hôm nay.

Lâm Xuân Nhi ngồi trên ghế phụ, vươn tay về phía xa, tâm trạng hăng hái: “Xuất phát!”

Tống Thu Hàn thờ dài, quay sang thắt dây an toàn giúp cô, thừa cơ cọ môi vào chóp mũi của cô. Trần Khoan Niên ngồi phía sau cất tiếng than thở: “Tống Thu Hàn, đủ rồi đấy nhé!”

“Liên quan gì đến cậu?” Lâm Xuân Nhi quay xuống trừng mắt với anh

ta: “Còn nói nhiều nữa là ném cậu xuống xe ngay đấy!”

Tiêu Muội ngoan ngoãn giơ tay: “Tớ tán thành!”

Mọi người cùng cười ồ lên.

Con đường dẫn đến Hulunbuir này, trong vòng một ngày đã đi qua các thành phố, làng mạc, sông suối và những bông hoa không biết tên, thỉnh thoảng họ dừng xe lại để nhìn ngắm thế giới rộng lớn này.

Mùa thu kéo dài bất tận, từ sáng sớm cho đến lúc chiều tà.

Hoàng hôn làm cho thảo nguyên trở nên dịu dàng hơn, cuối cùng họ đã đặt chân đến Hulunbuir.

Họ đứng cạnh nhau, đón cơn gió lạnh buổi chiều tối thổi trên thảo nguyên. Cảnh tượng này đẹp quá đỗi, cỏ khô đẹp, lá rụng đẹp, dòng sông cũng đẹp. Lâm Xuân Nhi nhớ lại ngày hôm đó lúc cô đang ăn thịt ở nhà người chăn nuôi gia súc thì nhận được điện thoại của Trần Khoan Niên, trong giây lát, quá khứ ulla vào tâm trí cô đến mức cô không còn biết bất cứ điều gì nữa. Cô một mình đạp xe từ nơi sâu nhất trong Mông Cổ về Bắc Kinh, suốt dọc đường cô đơn tịch mịch, ngắm nhìn vô số phong cảnh, cũng trải qua cơn bão dữ dội, đạp xe hơn nửa tháng, thỉnh thoảng trong đầu cô lại hiện lên khuôn mặt của cậu thiếu niên mà cô hiếm khi nghĩ đến trong vài năm qua, còn cả cái tên mà cô chẳng dám nhớ tới, bởi chỉ cần nghĩ đến là lập tức đau xót: Tống Thu Hàn.

Cô chưa bao giờ nói với bất cứ ai lý do tại sao cô lại thích Hulunbuir đến vậy. Cô sẽ không bao giờ quên được chuyến đi tốt nghiệp mà họ đã mơ ước ấy. Khi cô sống trong nhà của người chăn cừu, lùa dắt đàn cừu với một quyển sách trong túi và hứng gió trên thảo nguyên, cô nghĩ: Đây là chuyến đi tốt nghiệp của chúng ta! Cô cũng nghĩ rằng: Có những thiếu sót mới là cuộc sống.

Nhưng hôm nay, họ đã đứng nơi đây.

Tất cả đau đớn mấy năm qua bỗng trở nên nhẹ nhàng, thậm chí không còn nhận ra được nữa. Cô vô cùng biết ơn những người xung quanh đã chữa lành cho cô và sưởi ấm cô. Thật tốt.

Lâm Xuân Nhi cúi đầu tìm kiếm trên bãi cỏ, cô tìm rất lâu, muốn tìm ra nhánh cỏ đẹp nhất trong ánh chiều tà. Và rồi cô đã tìm thấy, nhánh cỏ ấy nửa vàng nửa xanh, phân tầng rõ ràng. Cô nhổ nhánh cỏ này lên, cố gắng bện chặt lại. Cuối cùng, trước khi tia sáng cuối cùng biến mất, cô bước đến trước mặt Tống Thu Hàn, nhìn anh bằng ánh mắt tỏa sáng lấp lánh.

“Có một hôm em nhìn thấy khuôn mặt ngái ngủ của anh, bỗng dưng em bắt đầu mơ về lúc tuổi xế chiều. Em ngồi ngoài cửa sổ tắm nắng và nhâm nhi một tách trà nóng. Có người khoác lên cho em một chiếc áo, và lúc em quay đầu nhìn lại thì phát hiện người đó chính là anh.” Lâm Xuân Nhi xòe tay ra, một chiếc nhẫn cỏ nằm trong lòng bàn tay cô, chiếc nhẫn thật đẹp làm sao.

“Vậy nên, Tống Thu Hàn, anh có bằng lòng lấy em không?”

Tống Thu Hàn dùng hai tay che mặt, nước mắt chảy ra từ các kẽ ngón tay. Sau một lúc lâu, anh mới buông tay xuống, nói trong làn nước mắt:

“Anh bằng lòng.”

Chương 133

Tống Lương Ngọc cảm thấy khoảng thời gian tươi đẹp nhất trong cuộc đời mình là vào những năm tám mươi.

...

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Thời đại những năm tám mươi cũng giống như cái tên Tống Lương Ngọc của anh, phong thái tao nhã như Ngọc công tử. Khi đi dạo trong khuôn viên trường anh thường hay nhận được thư tình của các cô bạn khác. Những lúc ấy anh sẽ kẹp thư tình trong cuốn sách, sau đó nói một tiếng cảm ơn với cô gái ấy, nho nhã lịch sự. Khi ấy Tống Lương Ngọc là một cậu trai, ôm ấp hoài bão và phía trước là một tương lai tươi sáng.

Sau khi học xong anh sẽ không lập tức trở về ký túc xá, mà sẽ đi đến nhà của người thầy Du Quốc Thái. Thầy Du làm nghiên cứu về nền kinh tế nên có rất nhiều tài liệu cần xem, nhưng tuổi tác ông ấy đã lớn, xem lâu mắt sẽ bị đau, nên Tống Lương Ngọc đọc xong số tài liệu đó rồi sẽ viết nội dung tổng quan ra cho ông ấy, cũng mượn cơ hội này để trao đổi sâu hơn với thầy giáo, học hỏi phát triển nhiều hơn từ thầy.

Vợ thầy bảo con gái của thầy là Du Thư Nam mang trà đến phòng sách. Phòng sách chật chội, Tống Lương Ngọc vốn luôn ngồi ở bàn chỗ cửa phòng sách đứng lên để cô bước qua. Có một ngày trước khi Du Thư Nam chuẩn bị rời khỏi phòng sách thì cầm bản thảo tổng quan của Tống Lương Ngọc lên xem, nét chữ của anh vừa có lực lại

vừa đẹp, rất hiếm gặp. Trước giờ Du Thư Nam chỉ nói xin chào với anh, nhưng ngày đó lần đầu chính thức nói chuyện với anh, cô khen anh rằng: “Nét chữ của anh đẹp lắm.”

“Cảm ơn.” Tống Lương Ngọc vẫn nói câu cảm ơn đó, nhưng phía sau tai anh lại nóng phừng phừng.

Du Thư Nam thích cầm kỳ thi họa, thầy Du đã mời rất nhiều người bạn đến dạy cô. Cô rất ít nói, có thể ôm một quyển sách đọc rất lâu. Tống Lương Ngọc luôn có thể nhìn thấy cô đang đọc sách dưới gốc cây dưới sân trường. Trong lễ kỷ niệm ngày thành lập trường cô cũng sẽ mặc váy dài và chơi piano trên sân khấu, màu trắng và xám của những năm tám mươi, vẻ đẹp của cô trên sân khấu như không có thật. Cũng có rất nhiều cậu bạn thích cô, nhưng cô chưa từng cười đáp lại. Mọi người đều nói, cô con gái thiên kim này của thầy Du không phải là người phàm, người bình thường không thể nào được cô đặt vào mắt.

Đó là những năm tám mươi, thời đại mà nam sinh nữ sinh khi nói chuyện đều đỏ mặt. Nhưng tiểu thư dòng dõi như Du Thư Nam lại có một người bạn thân là nam, Tống Lương Ngọc cũng từng tình cờ thấy họ cùng nhau ăn cơm ở trong căn tin trường, Du Thư Nam luôn mỉm cười và gắp thịt trên đĩa thức ăn cho anh ta. Tống Lương Ngọc tình cờ nghe thấy cô nói: “Ở nhà em cái gì cũng có hết, anh cứ ăn đi.”. Cậu bạn đó giống như một cây cổ thụ, cao ráo rần rỏi và cường tráng, trên sân bóng rổ anh ta như một con hổ to lớn.

Vào một buổi tối nọ, sau khi nghe xong bản tổng quan, thầy Du đột nhiên hỏi Tống Lương Ngọc: “Con định khi nào kết hôn?”

“Con chưa gặp đâu thầy, con vẫn chưa có sự nghiệp riêng, kết hôn rồi, chưa chắc đã là chuyện tốt đối với nhà gái.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Du Quốc Thái gật gù, ông ấy rất thích người thanh niên trẻ này, anh

tự cường và tiến bước vững vàng, trong lúc người khác đang đắm chìm vào tình yêu thì anh lại đắm chìm vào tri thức, dựa vào sự nỗ lực của bản thân để đạt được điều mình muốn, tuyệt đối không bao giờ dùng đến thủ đoạn, luôn ngay thẳng không bị thế sự làm phiền. Ít đi vài phần tình thú, nhưng cũng là một người đáng để tin tưởng giao phó.

Cuộc trò chuyện đêm đó rất ngắn ngủi, Tống Lương Ngọc vốn không để tâm. Nhưng trôi qua mấy ngày, khi anh vào nhà thầy, nhìn thấy Du Thụ Nam mắt đỏ hoe bước ra từ phòng sách. Cô thờ ơ nhìn Tống Lương Ngọc, giống như anh đã làm gì sai với cô.

Tống Lương Ngọc không biết đã xảy ra chuyện gì, đi vào bên trong nhìn thấy thầy Du tựa người vào ghế ngồi thụp xuống, nở nụ cười mơ hồ với anh: “Ngồi đi.”

Tống Lương Ngọc chỉ vào đồng hồ: “Hôm nay không cần xem nữa hả thầy?”

“Nói chuyện trước được không?”

“Được ạ.”

Đến sau này anh cũng không thể nào quên được ngày hôm ấy, thầy Du nói anh và Du Thụ Nam đã đến tuổi kết hôn, hỏi anh có đồng ý tìm hiểu với Du Thụ Nam để tiến tới hôn nhân hay không, không biết ma xui quỷ khiến gì mà Tống Lương Ngọc lại đồng ý. Anh muốn từ chối, anh đã từng nhìn thấy Du Thụ Nam và cậu bạn kia ở cùng nhau, biết rõ họ có tình ý, hơn nữa vào những năm tám mươi chuyện tình cảm cũng đã thoáng hơn rất nhiều. Nhưng thầy Du nói Du Thụ Nam có một người bạn đã rời đi, cô rất đau lòng, thầy Du lo lúc này cô sẽ buông thả bản thân.

Tống Lương Ngọc đồng ý.

Chỉ có mình anh biết, Du Thụ Nam trong trái tim anh giống như một

bông hoa nhỏ đang trốn gió trong cơn mưa, anh muốn xây cho cô một căn phòng ấm áp.

Buổi hẹn hò đầu tiên của họ là ở trong thư viện của trường, hai người ngồi cạnh nhau mỗi người một quyển sách, thỉnh thoảng Tống Lương Ngọc nói chuyện với cô, hỏi cô thích ăn món gì. Du Thụ Nam nhẹ nhàng đáp lại. Cứ vậy mà ngồi cả một buổi chiều, đến gần tối, Tống Lương Ngọc mời Du Thụ Nam đi ăn cơm. Kế bên Xuân Đại có một nhà hàng quốc doanh, có thể gọi món xào, Tống Lương Ngọc gọi món mà Du Thụ Nam nói là cô thích vào lúc chiều, hai người ngồi xuống chiếc bàn nhỏ gần cửa sổ, chỗ ngồi chật hẹp, chân hai người chạm vào nhau.

“Cảm ơn anh đã mời tôi ăn cơm.” Du Thụ Nam cảm ơn anh: “Nhưng mà anh cũng vẫn còn đang đi học, làm vậy thì lãng phí quá.”

Tống Lương Ngọc rất thẳng thắn, nghiêm túc đáp lời cô: “Chỉ một bữa cơm có đáng là gì, tôi đi học có học bổng mà, hơn nữa bình thường tôi cũng dựa vào công việc phiên dịch để kiếm tiền. Gia cảnh tôi cũng tốt, ba là giám đốc công ty sản xuất bóng đèn, mẹ là giám đốc ngân hàng.” Không phải Tống Lương Ngọc khoe khoang, anh chỉ đang muốn nói rõ gia cảnh của mình, anh nghĩ, muốn tìm hiểu để tiến tới hôn nhân thì cần phải nói rõ hoàn cảnh gia đình mình với con gái nhà người ta.

Du Thụ Nam nghe anh nói như vậy thì chau mày, sau đó khuôn mặt không biểu cảm, nói một câu: “Có tiền đúng là rất tốt.”

Từ trước đến nay Tống Lương Ngọc vốn chưa từng nói chuyện riêng với người con gái nào, nên không hiểu được câu nói “có tiền đúng là rất tốt” này thật ra là đang mỉa mai, mà lại nghĩ rằng Du Thụ Nam đang khen ngợi mình, thế là tiếp tục nói: “Nhưng tôi không dựa dẫm vào gia đình, tôi sẽ tự mình nỗ lực. Mong em tin tôi, tôi có năng lực, cũng có tự tin mình làm được.”

Cuối cùng Du Thụ Nam cũng ngược mắt lên nhìn anh, ánh nhìn đó

không hiện rõ là thích hay là ghét, nhưng khiến người ta cảm thấy khó chịu. Tống Lương Ngọc nghĩ, thì ra đây chính là hẹn hò yêu đương, khi nhìn vào ánh mắt của đối phương sẽ khiến anh sinh ra chút cảm giác sợ hãi.

Hai người họ nói chuyện qua lại với nhau, Tống Lương Ngọc đối xử với Du Thụ Nam rất tử tế, nhưng cũng không vượt mức, anh rất tôn trọng cô. Trước lúc họ kết hôn chỉ nắm tay đúng một lần, là vào một ngày họ đi dạo, phía trước có một chiếc xe đạp chạy tới, Tống Lương Ngọc rất tự nhiên nắm lấy tay Du Thụ Nam kéo qua rồi nhanh chóng đứng sang một bên để chặn xe, bàn tay của Du Thụ Nam rất mềm mại, cô không làm việc nhà, cũng chưa từng chịu sự cực khổ nào, bàn tay nhỏ nằm trọn trong tay của Tống Lương Ngọc, mềm như không xương. Sau khi xe đi qua, Du Thụ Nam khẽ dùng lực, tự rút tay mình ra rồi mỉm cười với Tống Lương Ngọc.

Du Thụ Nam đã tốt nghiệp, nên bàn đến chuyện kết hôn rồi. Hai gia đình ngồi lại với nhau, ba mẹ Tống Lương Ngọc mang theo một hộp điểm tâm, một chiếc đồng hồ, một sổ tiết kiệm, vô cùng có tâm. Họ hỏi Du Thụ Nam có yêu cầu gì không? Du Thụ Nam nói: “Con không muốn làm lễ kết hôn, mệt lắm ạ.”

Vào thời đại này, chỉ có kết hôn lần hai mới không làm lễ kết hôn thôi, hai người đi đăng ký kết hôn, dọn về ngủ chung một giường thì đã tính là người một nhà. Nhưng Tống Lương Ngọc và Du Thụ Nam đều là lần đầu kết hôn, mấy người phụ huynh nhìn nhau. Trước đó Du Quốc Thái không hề biết con gái mình sẽ đưa ra yêu cầu này, ông nhìn cô, nói một cách ân cần: “Đã là kết hôn thì luôn phải có nghi thức hôn lễ, náo nhiệt ăn mừng vui vẻ đối với các con cũng là chuyện tốt.”

“Con không làm.” Du Thụ Nam dụi dàng đáp lại, đây là lần đầu tiên cô kiên quyết như vậy khi có mặt người ngoài. Dù chỉ là mấy chữ ít ỏi này cũng đủ để khiến người khác biết cô sẽ không thay đổi chủ ý. Cuối cùng họ đều nhìn sang Tống Lương Ngọc, anh gật đầu: “Được ạ, con cũng cảm thấy làm hôn lễ rất phiền phức.”

Tống Lương Ngọc thích Du Thư Nam, từ lúc cô cầm lấy bản thảo tổng quan của anh lên khen chữ anh đẹp là anh đã thích cô rồi. Anh cảm thấy thích cô thì nên để cô được như ý, hôn lễ không làm thì không làm, rất nhiều người ngoại quốc cũng đã không còn tổ chức hôn lễ nữa, họ đều đi du lịch rồi xem như là đã kết hôn.

Thế là hai người họ cứ thế kết hôn với nhau, đi làm đăng ký, Du Thư Nam chuyển đến ở cùng Tống Lương Ngọc.

Chỗ ở của Tống Lương Ngọc là nơi mà đơn vị của ba mẹ anh phân cho, các hộ gia đình ở chung tầng, mỗi ngày bước vào tầng đều người thấy mùi nấu nướng ở nhà nhau. Ngày đầu tiên họ dọn về đó, vừa bước vào, Tống Lương Ngọc đã lấy trong túi ra chiếc khăn tay mà anh đã ngâm nước vệ sinh từ trước, Du Thư Nam chưa từng sống cực khổ, anh sợ cô sẽ chán ghét mùi hương này, Du Thư Nam cảm ơn anh rồi lại đẩy chiếc khăn tay về, đi theo sau lưng anh, bước qua lối hành lang dài. Thình thoảng lại có một đứa bé chạy ra từ chiếc cửa bên cạnh, mọi nhà đều đang chuẩn bị ăn cơm, cũng có ông cụ bà cụ đập bàn la mắng con cháu.

Họ bước vào cửa, căn nhà đã được Tống Lương Ngọc dọn dẹp trang trí từ trước, có một chiếc tivi đen trắng, có một tủ quần áo lớn, một chiếc giường dài, kế bên chiếc giường còn có một bàn trang điểm nhỏ, trên bàn còn có một lọ dầu dưỡng da và một chiếc gương đồng, bên cạnh có một bàn đọc sách, trên bàn đọc sách có đặt một chậu hoa lan. Ở cửa có một cái chậu bằng sắt, có một cái giá để đun nước ấm, còn có đồ dùng nhà bếp.

Mặc dù không gian nhỏ, nhưng đầy đủ đồ dùng. Tống Lương Ngọc đã dồn tâm huyết vào nó. Anh cảm thấy đã là nhà thì nên có dáng vẻ của nhà, có hơi người, dễ chịu một chút, lúc tan làm về đến nhà có thể an tâm mà nghỉ ngơi.

Hai người đứng trong căn nhà nhỏ mà cái gì cũng có đủ, Du Thư Nam không biết nên để mắt ở đâu, tất cả mọi thứ trong phòng đều

khiến cô khó chịu. Tống Lương Ngọc có chút đau lòng, đứng trước mặt cô cũng không dám nắm tay, chỉ đứng nhìn cô.

“Thư Nam.” Đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô mà không kèm họ: “Anh biết căn nhà này không tốt như ở nhà của em, anh cũng biết em không thoải mái, nhưng không sao, anh sẽ cố gắng, sẽ sớm mua một căn nhà mới tốt hơn, để chúng ta sống với nhau thật thoải mái, sẽ không để tương lai em chịu thiệt thòi.”

Du Thư Nam nhìn anh, ánh mắt cô thật sự rất lạnh lùng, Tống Lương Ngọc không biết phải phản ứng như thế nào với ánh nhìn đó. Anh quay đầu đi không biết nên làm thế nào, nhưng Du Thư Nam lại lặng lẽ tiến lên một bước, hai tay đặt lên mặt anh, môi áp lên má anh.

Tống Lương Ngọc chưa từng trải qua chuyện này, anh có chút hoảng loạn, anh nắm lấy bờ vai gầy của cô muốn đẩy ra, nhưng Du Thư Nam không chịu, đôi môi cô bắt đầu phá vỡ tuyến phòng ngự, phá vỡ ý chí của anh. Anh chẳng biết gì cả, nhưng Du Thư Nam biết. Tay cô từ từ tháo nút áo của anh ra, Tống Lương Ngọc cố hủ, mỗi một nút áo trên áo dài trung quốc thời xưa của anh đều cài nút rất kỹ, Du Thư Nam cũng không vội, cô từ từ cởi từng nút áo của anh, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh, mang theo chút đùa cợt: “Đây đều là thứ anh muốn mà, không phải sao Tống Lương Ngọc? Anh trăm phương ngàn kế không phải vì muốn thế này sao?”

Tống Lương Ngọc không hiểu ý của cô, anh muốn hỏi cô, nhưng tay của cô đang làm anh mất hết thần trí.

Tống Lương Ngọc nghĩ: “Cuối cùng cũng biết vì sao những cậu bạn kia không chịu tập trung học hành mà cứ chăm chăm tìm người yêu rồi, thì ra là vì chuyện này.” Anh có chút vui mừng, cảm thấy Du Thư Nam thật tốt.

Cuối cùng máu đàn ông trong anh cũng nổi lên, một khi được giác ngộ thì sẽ không còn kìm chế, Du Thư Nam cũng không cự tuyệt, nhắm mắt lại mặc kệ anh muốn làm gì thì làm, trong đầu hiện lên vô

số cảnh, chỉ là đều không phải cùng anh.

Chớp mắt đã qua ngày hôm sau, Tống Lương Ngọc muốn hỏi cô trăm phương ngàn kế nghĩ là gì, cô chậm rãi bước xuống giường rồi cầm lấy dụng cụ nhà bếp đi ra nhà bếp công cộng để nấu cơm cho anh.

Mọi người ở trong nhà bếp thấy một người phụ nữ xinh đẹp không tì vết bước vào, bỗng chốc đều sửng sờ. Mãi cho đến khi người phụ nữ đó đứng trước bếp vặn mãi mà không bật được bếp, mọi người mới bừng tỉnh thì ra người này không biết nấu ăn. Có người tốt bụng muốn đến giúp đỡ nhưng Tống Lương Ngọc đã đi vào, kéo cô đứng sang một bên, nói với cô trước ánh mắt bao người: “Để anh làm cho.” Tống Lương Ngọc có gia cảnh tốt, nhưng cũng không phải kiểu công tử cái gì cũng không biết làm, anh mở bếp, vặn nhỏ lửa nấu cháo rồi thái rau. Anh đẹp trai, học hành giỏi, lại nỗ lực làm việc, ngay cả nấu cơm cũng rất ra dáng. Cho nên sáng hôm đó những người vợ khác đều về gây chiến với chồng họ vì cảm thấy chồng mình quá khác biệt với Tống Lương Ngọc.

Còn Du Thụ Nam thì lại cảm thấy ngoại trừ người đàn ông đó thì tất cả những người đàn ông còn lại đều giống nhau, tốt hay xấu cô đều không cách nào đánh giá được.

Chương 134

Họ cứ thế cùng nhau trải qua những ngày tháng bình dị, họ đến thư viện trường, người khác đều nói họ là trời sinh một cặp. Những cô gái ở trường từng thích Tống Lương Ngọc nhìn thấy họ ân ái đẹp đôi như vậy, mũi ai cũng chua xót hết cả.

Ân ái đẹp đôi hay không ư? Chỉ có bản thân họ biết. Tống Lương Ngọc cảm thấy thế này là đẹp đôi. Mặc dù Du Thư Nam rất ít nói nhưng cô rất dịu dàng, mỗi khi anh hỏi cô cái gì cô đều đồng ý. Cô cố gắng học tập làm một người vợ, mua thức ăn, mỗi khi cô tan ca sớm đều sẽ đến nhà bếp nấu ăn. Mặc dù trí nhớ cô kém, luôn không thể nhớ Tống Lương Ngọc thích ăn gì, không thích ăn gì, nhưng Tống Lương Ngọc luôn cảm thấy như vậy là đủ rồi.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Còn Du Thư Nam thì sao? Cô xem Tống Lương Ngọc như một kẻ ngốc. Có lúc cô nghĩ, anh thật sự quá thâm hiểm. Lúc ở trường không biết anh đã từng gặp họ bao nhiêu lần, anh cũng hiểu rõ chuyện tình cảm của họ, nhưng lại làm ra vẻ không biết gì, người như anh thật sự là một kẻ xấu. Anh mượn tay ba cô chia rẽ bọn cô, nhưng lại không nhắc một chữ nào về chuyện này. Tại sao lại có người xấu xa như vậy chứ?

Cô đang lên kế hoạch trả thù cho chuyện này, cô hy vọng có một ngày cô sẽ tự tay xé chiếc mặt nạ của anh ra, khiến anh nếm trải đau khổ giống như cô.

Tống Lương Ngọc hoàn toàn không biết chuyện này. Anh đối xử rất

tốt với Du Thụ Nam, không muốn Du Thụ Nam phải dậy sớm, mỗi buổi sáng anh đều dậy sớm nấu cơm, phòng bếp chật chội ám mùi khói lửa, còn cô lại ưa sạch sẽ, làm cơm xong anh còn phải rửa mặt lại một lần, thay cả quần áo, nhưng không hề cảm thấy như vậy là rắc rối, Du Thụ Nam lật qua lật lại mấy trang tạp chí người ta mang từ Hồng Kông về, những trang nước hoa cô từng lật xem, Tống Lương Ngọc đều nhờ bạn ngoại quốc của mình mua giúp, dù là bất cứ giá nào cũng mang được về. Du Thụ Nam thích piano, anh đến cửa hàng piano dùng hơn nửa số tiền tiết kiệm để lên mua nó, đặt ở căn nhà mới mà họ sắp chuyển qua.

Đúng vậy, họ sắp chuyển nhà rồi. Tống Lương Ngọc làm việc cả ngày lẫn đêm, cuối cùng cũng mua được một căn nhà lớn có khoảng sân rộng ở ngoại ô thành phố. Anh xây lại thành nhà hai tầng, sửa sang bên trong lại cho mới, trước và sau nhà đều trồng hoa và cây, cho ra dáng vẻ của một căn nhà đáng sống.

Ngày chuyển đến nhà mới, anh dẫn cô đi qua chiếc sân trải đầy hoa, bước vào đến cửa lớn, anh nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đập vào mắt cô là chiếc đàn piano đặt ở phòng khách, cô sửng sờ quay lại nhìn anh.

Trông anh như một đứa trẻ đang chờ được khen thưởng, gương mặt đắc ý nói: “Có thể nghe em đàn ‘Kỷ niệm tình yêu’ được không?”

“Em không biết đàn bài này.” Du Thụ Nam từ chối anh.

Anh mua một chiếc đàn piano cho cô, nhưng cô lại chưa từng chơi đàn khi có mặt anh. Không, cô chưa từng đụng vào cây đàn piano đó, tấm vải che phủ nó đã bám đầy bụi.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tống Lương Ngọc lần đầu cảm thấy hoài nghi, anh cảm thấy Du Thụ Nam không phải người vốn tính lạnh lùng. Lúc cô gấp thức ăn cho cậu bạn kia, cô không hề có chút lạnh lùng nào cả. Nhưng anh cũng không để tâm, cảm thấy hai người họ còn nhiều thời gian, cứ từ từ

rồi sẽ yêu nhau.

Anh càng ân cần, Du Thụ Nam càng không thể nhin được. Sau một lần hai người hoan ai, cô hỏi Tống Lương Ngọc: “Anh có yêu em không? Anh chưa từng nói yêu em.”

Mặt Tống Lương Ngọc đỏ bừng trong bóng tối, anh vẫn chưa quen nói lời yêu, cuối cùng bèn đọc một câu thơ: “Một ngày không gặp đã nhớ em đến phát điên.” Anh không nói dối, sau khi tan làm anh nói chuyện cùng đồng nghiệp, cứ sau mấy câu lại xem đồng hồ rồi nói tôi phải đi đón Thụ Nam. Ngày nào anh cũng vội vàng đi đón Du Thụ Nam, nhìn thấy cô cầm sách bước ra khỏi tòa nhà dạy học là cảm thấy tâm trạng yên ả thanh bình.

“Cho nên anh không thể xa em được đúng không?” Du Thụ Nam hỏi anh.

“Tại sao chúng ta phải xa nhau? Chúng ta là vợ chồng mà.”

Điều mà Du Thụ Nam muốn cuối cùng cũng đến rồi, cuối cùng anh cũng phải nếm trải đau khổ khi phải cách xa người mà mình yêu.

Ngày hôm đó kỷ niệm hai năm kết hôn, Du Thụ Nam dậy thật sớm để trang điểm thật xinh đẹp, tâm trạng cô rất tốt, cô chuẩn bị sẽ làm tổn thương Tống Lương Ngọc. Nhưng lúc trên bục giảng cô bị chóng mặt ngất xỉu, học sinh đưa cô đến phòng y tế của trường, bác sĩ sợ có vấn đề nên đề nghị cô đi kiểm tra, lần này đi kiểm tra cô mới phát hiện, cô đã có thai rồi.

Chỉ có duy nhất lần đó là họ không dùng biện pháp tránh thai, là lần sau khi Tống Lương Ngọc uống say, mà Du Thụ Nam lại đang trong kỳ an toàn. Cô hỏi bác sĩ: “Có thể phá thai được không?”

Bác sĩ nói: “Tuổi thai vẫn còn nhỏ nên phá được. Nhưng cần có chồng của cô ở đây, hai người bàn bạc với nhau đi.”

Trong lúc Du Thụ Nam về nhà, Tống Lương Ngọc đã về trước và nấu ăn xong. Đó là vào một ngày đông, không biết anh tìm ở đâu một bó hoa rất đẹp rồi cắm vào bình, trên bàn ăn còn có nến. Tống Lương Ngọc cố gắng thể hiện sự trân trọng của anh đối với cuộc hôn nhân của họ và tình yêu mà anh dành cho Du Thụ Nam bằng một bàn ăn theo kiểu Tây hiếm có.

Du Thụ Nam ngồi trước mặt anh, thấy anh mỉm cười rót rượu, Du Thụ Nam lấy tay che miệng ly, nhẹ nhàng nói: “Em có thai rồi.”

Tay Tống Lương Ngọc dừng khựng ở đó, qua một lúc sau mới bật cười lên thành tiếng, khuôn mặt hiện rõ nét vui mừng, đi đến trước mặt cô quỳ xuống nắm lấy tay cô: “Em có khó chịu không? Có muốn ăn món gì không? Em...”

Du Thụ Nam gỡ tay anh ra: “Em thấy buồn nôn.”

“Mang thai thấy buồn nôn là chuyện bình thường, anh đi hỏi...”

“Tôi thấy anh buồn nôn.” Du Thụ Nam đứng dậy: “Anh làm tôi buồn nôn, mỗi lần cùng anh làm chuyện vợ chồng, tôi đều rất kinh tởm anh, kinh tởm cái đó của anh, kinh tởm những suy nghĩ của anh.”

Tống Lương Ngọc sửng ngờ ra, không hiểu cô đang nói gì cả.

“Anh nhìn đi, anh lại giả vờ ngây thơ nữa rồi. Hồi đó rõ ràng anh biết bọn tôi đang yêu nhau, sao anh còn hùa với ba tôi đuổi anh ấy đi? Anh có thể giả vờ như chưa xảy ra chuyện gì, nhưng tôi không thể. Nói thật nhé, tôi kết hôn với anh chính là vì muốn báo thù anh, tôi muốn đợi đến lúc anh yêu tôi thì tôi sẽ ly hôn với anh. Bây giờ cơ hội tốt đến rồi, tôi muốn sau khi cho anh biết tôi đã mang thai, tôi sẽ bỏ đứa bé này, rồi ly hôn với anh!” Suy cho cùng vẫn còn trẻ tuổi bông bột, nói ra những lời không màng đến hậu quả. Du Thụ Nam nghĩ rằng sau khi nói ra những lời này mình sẽ rất vui sướng, nhưng cô không hề vui chút nào. Niềm vui mà cô nghĩ đã không đến, mà ngược lại cô còn cảm thấy hơi đau lòng. Tại sao cô lại trở thành

người như họ vậy chứ? Sao cô lại không có chính kiến, chỉ hùa theo chiều gió thế này.

Du Thụ Nam chưa từng nói những lời cay nghiệt như vậy, hận thù mấy năm này đều trút hết ra theo những câu nói này. Người cô khẽ run, cố giả vờ nhìn Tống Lương Ngọc với vẻ mặt của kẻ chiến thắng.

Anh đã bị đánh bại hoàn toàn.

Thì ra đàn ông khi thua cuộc sẽ có dáng vẻ này sao? Anh khóc, môi anh mím chặt lại, không nói được câu nào. Anh siết chặt tay thành nắm đấm, liệu anh ta có đánh mình không? Nếu anh ta đánh mình thì càng tốt, mình sẽ tới trường kiện anh ta, khiến anh ta thân bại danh liệt.

Nhưng Tống Lương Ngọc lại xoay người rời khỏi nhà.

Ngày hôm đó là ngày đau khổ nhất cuộc đời anh. Anh cứ đi lung tung trên đường mà không có điểm đến, gió lạnh buốt xương, nhưng chẳng lạnh bằng trái tim anh. Giờ thì anh hiểu hết rồi, hiểu ra tại sao Du Thụ Nam lại lạnh lùng, tại sao cô lại không nhớ những món anh thích, tại sao ở trước mặt người khác cô luôn giữ khoảng cách với anh, tại sao cô không chơi chiếc đàn piano mà anh tặng cô. Thì ra vì sự hiểu lầm sâu sắc đó mà làm cô chán ghét anh.

Anh có thể hiểu, nhưng anh lại không thể giải thích cho mình được, thời điểm anh xuất hiện trong mối quan hệ này chính là bằng chứng.

Nhưng họ đã có con rồi, Tống Lương Ngọc thích đứa bé này, cứ nghĩ đến việc cô muốn bỏ đứa bé đi là trong lòng anh lại càng quặn đau. Anh không còn lối thoát, lại làm chuyện sai càng thêm sai, anh tới gặp Du Quốc Thái.

Anh muốn giữ lại đứa bé này, dù để anh nuôi con một mình cũng được, anh đồng ý ly hôn.

Anh đi tìm viện binh giúp đỡ càng khiến Du Thụ Nam cảm thấy đáng khinh. Không ai có thể làm cô lay chuyển, cô kiên quyết sẽ bỏ bằng được đứa bé rồi ly hôn.

Cuối cùng Tống Lương Ngọc cũng bỏ cuộc, họ cố cự nhau suốt năm ngày. Trong năm ngày đó anh có cảm giác như thể mình đã đánh mất nhân cách rồi vậy. Anh thu dọn đồ đạc, nói là đi công tác, bảo Du Thụ Nam trong thời gian anh đi công tác thì suy nghĩ điều kiện ly hôn đi, còn chuyện đứa bé thì đợi anh về thì hẵng xử lý.

Trải qua chuyện này, trái tim anh đã không còn vực dậy được nữa rồi.

Tống Lương Ngọc tưởng rằng mình đã có một cuộc hôn nhân hạnh phúc, nhưng thực chất cuộc hôn nhân đó của anh lại đầy lỗi hổng.

Du Thụ Nam ở trong nhà, đột nhiên bắt đầu nôn nghén. Cứ mỗi khi cô nghĩ đến việc phá thai là cô lại bắt đầu nôn ọe rất kinh khủng, cứ như sắp sửa nôn hết ruột gan mình ra vậy. Cái thai trong bụng như muốn dùng hết sức lực của mình để nhắc nhở cô: Con là có thật, con là một sinh mệnh, con và mẹ gắn kết với nhau.

Cảm giác thần kỳ này làm cô mềm lòng.

Thật kỳ lạ, dù phụ nữ có kiên định cỡ nào thì đều sẽ mềm lòng vì cái thai bé bỏng đó.

Khi Tống Lương Ngọc trở về thì thấy Du Thụ Nam ngồi uống cháo ở bàn, sắc mặt cô rất bình thản, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Anh ngồi ở chỗ đối diện rồi hỏi cô: “Khi nào tới bệnh viện?”

“Ngày mai.”

“Khi nào làm phẫu thuật?”

“Ngày kia.”

“Được.” Anh đứng dậy rồi đi đến một phòng ngủ khác trong nhà. Khi người anh chìm vào bóng tối thì nghe thấy tiếng Du Thụ Nam đang đi lên lầu, anh vô thức nghĩ đứa bé trong bụng đã gần một tháng tuổi rồi, nếu cô đi lên cầu thang sẽ không an toàn. Sau đó anh không nhin được mà phì cười, đúng là lo bò trắng răng, Du Thụ Nam sẽ không đợi đứa bé được một tháng tuổi, còn anh cũng sẽ không có được đứa bé này.

Ngày hôm sau anh dậy sớm, vẫn nấu cháo cho Du Thụ Nam rồi thay quần áo, hết như mọi ngày. Tống Lương Ngọc là một người trọng thể diện, anh ghét sống hèn mọn. Càng vào lúc này thì càng phải giữ thể diện.

Anh đi theo sau Du Thụ Nam vào gặp bác sĩ, đứng sẵn ở đó chờ ký vào tờ giấy phẫu thuật. Nhưng bác sĩ lại nói với Du Thụ Nam: “Nôn ói khi mang thai là chuyện bình thường, hormone trong cơ thể thay đổi nên ít nhiều gì cũng sẽ có phản ứng. Cô ăn nhiều thức ăn thanh đạm vào, cũng nên chú ý nghỉ ngơi. Sau mười hai tuần là sẽ thấy đỡ hơn thôi. Tôi xem tấm phim chụp chiếu hôm qua rồi, không có vấn đề gì cả.”

“Vâng, cảm ơn bác sĩ.” Du Thụ Nam đứng dậy đi ra ngoài, đi ra khỏi phòng khám của bác sĩ, nhìn Tống Lương Ngọc vẫn đứng đó thì nghiêng đầu vào gọi anh: “Đi thôi.”

Tống Lương Ngọc lúc này như đang nằm mơ.

Anh không phân biệt được những điều trước mắt là thật hay giả, anh chỉ biết đi theo sau Du Thụ Nam, theo cô ra khỏi bệnh viện. Hôm đó là thứ Tư, buổi chiều họ đều không có lớp, lên xe rồi đột nhiên không biết đi đâu, hoặc là nói cái gì.

Hai người cứ thế ngồi trên xe, mỗi người nhìn về một phía ngoài cửa

sổ, một con chim bồ câu bay đến đập cánh, đập vào cửa sổ làm họ giật mình.

Chương 135

Tống Lương Ngọc dọn ra khỏi phòng của anh và Du Thư Nam, chuyển đến căn phòng nhỏ đối diện.

Du Thư Nam ốm nghén rất nặng, bị nặng nhất vào ban đêm. Sau khi Tống Lương Ngọc nghe thấy thì ngồi dậy mặc quần áo, mang một ly nước ấm sang cho cô.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lúc nghe thấy cô đến phòng bếp, anh cũng lập tức rời khỏi giường đi đến phòng bếp, im lặng cầm lấy đồ trong tay cô, bảo cô quay về phòng đợi. Trước đây Du Thư Nam thích ăn uống thanh đạm, nhưng từ khi mang thai lại thích ăn cay, nửa đêm Tống Lương Ngọc ở trong bếp làm món mì xào tương dầu ớt cho cô, bị sặc ho đến chảy cả nước mắt.

Anh làm món ăn xong thì mang đến để trên bàn, sau đó quay người trở về phòng mình, sáng hôm sau ngủ dậy thì mang chén bát bẩn đi rửa sạch.

Mỗi lần Tống Lương Ngọc vào phòng Du Thư Nam đều sẽ gõ cửa, cô không bảo vào thì anh sẽ đứng đợi ngoài cửa. Anh từng lên đi hỏi những người khác, phụ nữ khi mang thai thì nên giữ cho cô ấy có được tâm trạng vui vẻ, không được để cô ấy tức giận. Tống Lương Ngọc cảm thấy lúc Du Thư Nam không nhìn thấy anh chính là lúc cô vui vẻ nhất, thế nên trừ những khi cô cần, còn không anh tuyệt đối sẽ không xuất hiện trước mặt cô.

Không xuất hiện, nhưng tai lúc nào cũng cố gắng lắng nghe, lo lắng cô cần anh giúp đỡ.

Tống Lương Ngọc nhìn thấy bụng của Du Thụ Nam ngày càng lớn hơn, mặt cũng bắt đầu có dấu hiệu sưng lên, khi mang thai, cơ thể phụ nữ sẽ thay đổi rất nhiều, anh cảm thấy phụ nữ mang thai không hề dễ dàng. Mặc dù anh rất thất vọng về cuộc hôn nhân này, nhưng nhìn thấy những gì mà cô đang phải chịu đựng, anh đã tha thứ tất cả những gì cô từng nói và từng làm. Anh nghĩ đứa trẻ được sinh ra đã là chuyện tốt rồi, có một sinh mệnh nhỏ bé như vậy bên cạnh, ngày tháng dần dần sẽ trở nên dễ chịu hơn.

Cầu thang từ tầng một lên tầng hai đôi khi khá trơn trượt, Tống Lương Ngọc tìm mấy miếng thảm len, cắt ra từng mảnh từng mảnh rồi dính cố định trên từng bậc thang. Du Thụ Nam ngồi trên chiếc sofa cũ trên tầng một nhìn Tống Lương Ngọc xắn tay áo lên, làm cẩn thận từng chút một.

“Tại sao không tìm người giúp việc?” Du Thụ Nam chợt hỏi. Thực ra ngoài những câu “Ăn cái gì?”, “Đi đâu?”, đã rất lâu rồi họ không nói gì khác với nhau.

Tống Lương Ngọc còn tưởng mình nghe nhầm, nhìn xung quanh một lượt, Du Thụ Nam đứng dậy đi đến trước mặt anh rồi hỏi: “Là tôi đang nói đấy, không phải người nào khác đâu. Tôi hỏi anh, tại sao không tìm người giúp việc?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Anh đang tiết kiệm tiền, sau khi con ra đời sẽ cần dùng nhiều tiền, như vậy sẽ không cần phải nhờ đến sự giúp đỡ của bố mẹ hai bên.”

“Tôi có tiền, anh tìm người giúp việc đi.” Du Thụ Nam đi vòng qua Tống Lương Ngọc, lên tầng lấy sổ tiết kiệm ra, sau đó đi chậm chậm xuống lầu và đặt cuốn sổ vào tay Tống Lương Ngọc: “Anh đi tìm người giúp việc đi.”

“Không cần đâu.” Tống Lương Ngọc đưa lại sổ tiết kiệm vào tay cô rồi nói: “Sau này lúc ly hôn em sẽ cần dùng đến tiền, anh kiếm được nhiều tiền, chuyện này anh có thể giải quyết được.”

“Ai nói sau này ly hôn?” Du Thụ Nam hỏi ông.

Tống Lương Ngọc đứng bật dậy, anh ngồi xổm quá lâu nên lưng hơi đau mỏi. Anh nhìn cô, nhìn thật lâu, sau đó mới hỏi cô: “Tại sao không ly hôn? Không phải em muốn sao?”

“Tôi không muốn đưa bé không có bố.” Du Thụ Nam nói như vậy, mặc dù cô không thích Tống Lương Ngọc nhưng cũng không thể phủ nhận sự thật rằng anh sẽ trở thành một người bố tốt.

“Rồi sao?” Tống Lương Ngọc cau mày: “Vì đứa bé cần có bố, nên chúng ta phải tiếp tục cuộc hôn nhân tồi tệ này sao? Dù có ly hôn rồi anh vẫn sẽ làm một người bố tốt. Nếu như em muốn theo đuổi hạnh phúc của mình, em cứ yên tâm mà đi, anh và con sẽ không cản trở em.”

Du Thụ Nam không phân biệt rõ rốt cuộc cô có muốn ly hôn hay không, cô nhìn Tống Lương Ngọc một lúc lâu rồi đột nhiên bật khóc. Đây là lần đầu tiên Tống Lương Ngọc thấy cô khóc, anh đứng ở đó mà không biết nên làm thế nào. Qua một lúc sau mới nói: “Anh biết em phải chịu uất ức, có một số chuyện anh giải thích rõ em cũng sẽ không nghe, anh còn uất ức hơn cả em. Anh bước vào cuộc hôn nhân tồi tệ này, có lúc nằm mơ anh cũng thấy kinh tởm. Chuyện ly hôn cứ nghe theo lời em, em muốn ly hôn, anh sẽ phối hợp với em. Còn nếu em không muốn ly hôn, chúng ta cứ thế này mà sống với nhau. Em nói đúng, đứa bé cần có bố và mẹ. Em đừng khóc nữa.”

Anh nói xong lời này lại cúi đầu tiếp tục xử lý hành lang.

Bọn họ cứ thế trải qua những ngày tháng chẳng ấm áp gì, mãi đến lúc đứa bé chào đời, đó là một bé trai. Bác sĩ bế đứa bé ra đưa cho

Tống Lương Ngọc nhìn, khuôn mặt đứa bé vẫn còn dính tí máu và có vài vết bẩn, mắt nhắm tít lại, trông hệt như một chú khỉ con. Nhưng chân mày và môi đều rất giống anh. Tống Lương Ngọc cảm thấy vết thương lòng của mình đang dần lành lại, anh đứng ở lối đi trên hành lang của bệnh viện mà rơm rớm nước mắt.

Du Thụ Nam viết ra rất nhiều cái tên vào sổ tay của mình, cô đã tìm kiếm nhiều cái tên hay trong sách và bài hát, viết hết vào đó, sau đó chọn ra vài cái tên rồi hỏi xem Tống Lương Ngọc thích cái nào. Tống Lương Ngọc xem qua rồi nói tên nào cũng được. Thậm chí Du Thụ Nam còn chẳng hỏi Tống Lương Ngọc muốn đặt tên gì cho đứa bé, trong lòng cô, anh chẳng khác nào một công cụ, anh vô ý cung cấp hạt giống cho cô, rồi kết hợp với trứng của cô mà tạo ra đứa bé. Tống Lương Ngọc sớm đã quen với sự coi thường của cô.

Ngày đó Tống Lương Ngọc tự mình đi đăng ký hộ khẩu, cảnh sát ở chỗ làm giấy tờ hỏi anh: “Đứa bé tên gì?”

“Tống Thu Hàn.” Tống Thu Hàn, sinh ra vào mùa thu, sinh ra trong gia đình bố mẹ không hề yêu thương nhau, Tống Lương Ngọc cảm thấy rất có lỗi. Anh không muốn dùng những cái tên cao sang để lừa dối mình, chi bằng đồng ý đặt tên theo mùa vậy.

Về đến nhà anh đặt cuốn hộ khẩu trước mặt Du Thụ Nam rồi quay người rời đi. Du Thụ Nam nhìn thấy cái tên trên sổ, đột nhiên cảm thấy trong lòng có gì đó vướng mắc, cô ăn cơm xong thì nằm trên giường, ngực cô bắt đầu nhói đau. Đứa bé đã ngủ, mẹ cô cũng về nhà rồi, cô phải tự mình nhào nặn, vì nhào không đúng cách nên sau đó bắt đầu đau nhức.

Cô òa khóc nức nở.

Tống Lương Ngọc nghe vậy thì đi vào, nhìn thấy cô đang khóc, anh hỏi cô làm sao, cô không ngần ngại chỉ vào ngực của mình rồi bật khóc. Tống Lương Ngọc đi đến trước mặt cô nhìn thử, anh nhớ lại lời y tá nói ở bệnh viện, xoay người đi lấy nước ấm cho cô dùng, nhưng

Du Thư Nam cũng không động đến mà vẫn khóc tức tưởi.

Tống Lương Ngọc kéo chiếc khăn bông của cô ra rồi hỏi: “Em muốn đau tiếp hay là để anh giúp em?”

“Anh giúp tôi đi, tôi đau chịu không nổi nữa.”

Tống Lương Ngọc không nói gì nhiều, cúi người đỡ cơ thể đang run lẩy bẩy của Du Thư Nam lên, không biết nên đặt tay ở đâu, bất chợt không biết một nơi nào đó trong tim cô có một khoảng trống. Tống Lương Ngọc hoàn toàn không biết gì, chỉ chuyên tâm giúp cô, cố ra sức m.út mạnh hơn, bên trái xong thì đến bên phải, xong rồi thì dùng tay xoa bóp ngực cho cô. Tống Lương Ngọc phát hiện mình không hề có ý bất cứ ý đồ xấu nào với Du Thư Nam. Trước khi cô nói ra những lời đó, Tống Lương Ngọc không dám nghĩ tới Du Thư Nam, vì mỗi khi nghĩ đến cô là anh sẽ mất bình tĩnh, chỉ muốn lên giường với cô. Nhưng kể từ khi cô nói ra những lời đó, nói mỗi lần cùng anh làm chuyện vợ chồng đều cảm thấy như bị nhục mạ, Tống Lương Ngọc đột nhiên cảm thấy chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Anh giúp Du Thư Nam xoa bóp, lại giúp cô thông sữa, nặn rất lâu, Du Thư Nam cũng đã đỡ đau hơn rất nhiều. Tống Lương Ngọc bế đứa bé đang ngủ say bên cạnh cô lên xem thì thấy chưa cần thay tã, cuối cùng quay người rời đi. Anh rửa tay súc miệng rất nghiêm túc, anh biết mình cũng có cảm giác kháng cự với Du Thư Nam.

Bé con Tống Thu Hàn ngủ không ngon giấc, đến nửa đêm thì òa khóc. Hễ khóc là không ai bế lên được ngoại trừ Du Thư Nam. Lúc này Tống Lương Ngọc cũng không rảnh tay, anh đi giặt tã, đầu tiên là giặt bằng nước ấm, sau đó khử trùng lại bằng nước sôi, giặt xong cũng đã rất khuya rồi, mọi người đều đã ngủ, anh mới đóng cửa đi ra.

Cứ như vậy cho đến khi Tống Thu Hàn được hơn một tuổi.

Đứa trẻ có thể làm một người mẹ thay đổi.

Du Thư Nam đã bớt gay gắt hơn, có khi còn ngồi nói chuyện với Tống Lương Ngọc về những chuyện vặt vãnh trong cuộc sống khi đang ăn cơm.

Tống Lương Ngọc cũng đáp lời cô một cách ngắn gọn, rồi chuyên tâm ăn cơm. Từ nhỏ Tống Thu Hàn đã rất bám Du Thư Nam, có lúc nhìn thấy sự nghiêm khắc của Tống Lương Ngọc mà òa khóc, bất kể là Du Thư Nam hay đưa bé, đều giống như không cần đến anh.

Tống Lương Ngọc cảm thấy bất lực.

Anh bắt đầu về nhà rất muộn.

Anh không muốn quay về chỗ bố mẹ, nếu quay về, bọn họ sẽ hỏi chuyện của anh và Du Thư Nam, mà anh lại không muốn nói, cuối cùng cứ vậy mà ở lại trường đến nửa đêm.

Dần dần có những lời đàm tiếu. Dù Tống Lương Ngọc đã kết hôn rồi vẫn có không ít con gái thích thầm, anh đẹp trai, đầy tham vọng, lại có một tương lai tươi sáng. Chính anh cũng không nhận ra điều này mà chỉ đắm chìm trong đau khổ, cảm thấy không tìm được lối thoát.

Buổi tối hôm đó anh trở về nhà, Du Thư Nam ngồi ở phòng khách chờ anh. Anh thấy hơi khó hiểu, chỉ đứng ở cửa không vào mà hỏi: “Con ngủ rồi ư?”

“Ngủ rồi.” Du Thư Nam nói xong thì đứng dậy đi đến trước mặt anh, nói từng câu từng chữ với ông: “Con vẫn còn nhỏ, chúng ta ráng nhịn thêm chút nữa. Tôi biết chuyện này không dễ dàng gì, nếu anh không nhịn được thì đi đến thành phố khác tìm một ai đó, đừng để người quen nhìn thấy rồi chỉ trở, sẽ không hay đâu.”

“Ý em là sao?”

“Ý tôi là tôi không phản đối anh có người khác ở bên ngoài, đàn ông

mà, anh chỉ cần đừng để bị người quen nhìn thấy, đừng để con bị người khác chỉ trỏ là được.” Cái câu “đàn ông mà” của Du Thụ Nam này mang theo sự mỉa mai và khinh bỉ, có lẽ ở trong lòng cô, Tống Lương Ngọc chính là một kẻ bỉ ổi như vậy, con mới một tuổi mà đã không nhịn được, không kiểm soát được thân d ưới của mình mà ra ngoài tìm người phụ nữ khác.

Tống Lương Ngọc cũng không để ý mấy lời này của cô, dù sao vốn dĩ bọn họ cũng chỉ đang trải qua những ngày tháng dưới danh nghĩa vợ chồng, cuối cùng anh gật đầu: “Được.”

Tống Lương Ngọc vòng qua Du Thụ Nam đi lên lầu, sau khi nghe thấy tiếng bước chân lên lầu ở phía sau thì anh đứng sang một bên nhường Du Thụ Nam đi qua, nhưng cô lại dừng lại trước mặt anh. Cầu thang chật chội, hai người đứng đối diện nhau, hai cơ thể chỉ cách nhau một cái nắm tay, Du Thụ Nam cứ vậy mà nhìn anh, rồi chảy nước mắt.

Là nước mắt tủi thân.

Tôi vừa tan ca đã về nhà chăm con, còn anh thì sao? Ở bên ngoài lảng nhãng. Tống Lương Ngọc không ngốc, anh có thể hiểu. Cuối cùng anh cũng giải thích bằng một câu: “Anh không biết em đã nghe được những gì, nhưng không có chuyện gì xảy ra cả. Anh sẽ không bao giờ ngoại tình trong hôn nhân.”

Chương 136

Du Thur Nam vẫn nhìn anh. Cô không tin anh.

Cô tiến lên một bước, dựa người vào anh: “Anh nói anh không có, vậy tại sao anh phải giải thích?” Từ lúc Du Thur Nam có thai, họ chưa từng làm chuyện vợ chồng. Du Thur Nam không tin anh không có người khác ở bên ngoài. Cô cũng không biết mình đang so đo điều gì nữa, tóm lại là cô rất để ý chuyện này.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tống Lương Ngọc cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa rồi, nhưng anh vẫn còn giữ lại chút lí trí sau cùng, không muốn tranh cãi mà nhẹ nhàng đáp lời cô: “Có lúc dùng tay, có lúc thì nhìn.”

“Anh nói dối! Thậm chí bọn họ còn nói rất rõ các người đã ở đâu và làm những gì! Anh còn muốn gạt tôi! Anh nhìn lâu như vậy...” Du Thur Nam chưa nói xong, tay của Tống Lương Ngọc đã đấm vào tay vịn cầu thang, máu trên mu bàn tay chảy xuống, Du Thur Nam che miệng nhìn Tống Lương Ngọc đang mất kiểm soát.

Anh cũng chỉ như vậy thôi, tới khi mu bàn tay đỡ đau hơn, anh lại đau khổ giải thích, giọng anh rất khế, nghe cứ như đang van nài: “Anh xin em đấy, đừng sỉ nhục anh nữa.”

Du Thur Nam bước tới định nắm lấy tay anh, nhưng lại bị anh từ chối: “Đừng động vào anh.” Tống Lương Ngọc cũng không muốn cứ tiếp tục như vậy nữa, anh nói ra một cách mệt mỏi: “Du Thur Nam, chúng ta ly hôn đi. Anh nghĩ kỹ rồi, anh sẽ tách hộ khẩu, sẽ chu cấp tất cả

phí sinh hoạt cho em và Tống Thu Hàn, em cứ viết điều kiện ra, chỉ cần anh có thể làm được. Sáng ngày kia chúng ta sẽ đi làm thủ tục.”

Du Thụ Nam cứ như không nghe thấy, cô mang nước khử trùng vết thương đến phòng Tống Lương Ngọc. Đây là lần đầu tiên cô bước vào đây, phòng của anh chỉ có sách và mấy bộ quần áo, Tống Lương Ngọc đang ngồi trên giường, nhìn vết thương trên tay mình. Cô đi đến khử trùng vết thương cho anh, Tống Lương Ngọc cũng không nhúc nhích, hết như người mất hồn. Du Thụ Nam vừa lau, tay anh đã chột rụt lại, sau đó có một giọt nước rơi lên mu bàn tay anh.

Du Thụ Nam ngẩng đầu lên nhìn Tống Lương Ngọc đang khóc. Đây là lần thứ hai cô nhìn thấy anh khóc, lần đầu chính là ngày đó, là ngày cô khiến anh cảm nhận được đau khổ khi phải rời xa người mình yêu. Du Thụ Nam cảm thấy bản thân quá tàn nhẫn, bất kể anh đã từng làm qua chuyện gì, nhưng từ ngày kết hôn đến nay anh luôn đối xử tử tế với cô, hướng hồ bây giờ họ còn có con rồi, Tống Thu Hàn thông minh, cả diện mạo và tài năng đều giống y như anh. Anh là một người bố tốt như vậy, luôn toàn tâm toàn ý trong việc chăm sóc con cái, không hề cảm thấy cực khổ, chồng của các nữ giáo viên khác trong trường đều không được như Tống Lương Ngọc.

Cô sờ mặt anh rồi hôn anh, Tống Lương Ngọc xoay đầu né tránh: “Du Thụ Nam, anh không còn cảm xúc gì với em nữa rồi.”

Anh tha thứ cho những lời cô từng nói, giữa bọn họ có hiểu lầm không thể nào làm rõ, cho dù đích thân Du Quốc Thái giải thích thì Du Thụ Nam cũng sẽ không tin. Cô không tin, anh không trách cô. Nhưng anh vẫn nhớ như in câu cô nói – mỗi lần cô cùng anh làm chuyện vợ chồng đều cảm thấy kinh tởm. Câu nói đó khiến mối quan hệ của họ trở nên lạnh nhạt. Tống Lương Ngọc cũng được bố mẹ cưng chiều từ nhỏ, học giỏi nhất trường, anh thông thạo máy móc và giỏi cả văn chương, luôn nỗ lực trong công việc, được các lãnh đạo đánh giá cao, thậm chí anh còn đang phấn đấu để được cử đi Mỹ, mặc dù từ đây đến đó còn rất lâu. Thật ra, người như anh cũng có niềm kiêu ngạo của mình, nhưng kiêu ngạo của anh đã bị Du Thụ

Nam phá vỡ, không còn kiêu ngạo, anh chỉ như một chú cún con đáng thương.

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tống Lương Ngọc không muốn như vậy, anh muốn sống thật thể diện.

Anh đẩy Du Thụ Nam ra, đứng lên rồi cách xa cô hai bước chân: “Xin em đừng như vậy nữa, anh không đồng ý, cũng không thích. Đáng lẽ chuyện đó giữa chúng ta phải rất tốt đẹp, nhưng thực chất lại giống như động vật đang giao phối, không hề có lấy một chút tình cảm nào. Anh hiểu em làm như vậy là vì em muốn cho con một gia đình đầy đủ. Nhưng anh đã kiên quyết ly hôn rồi. Xin lỗi em.” Anh đi ra đến cửa, đứng ở đó, mời Du Thụ Nam đi ra.

Du Thụ Nam cũng đi tìm viện binh, lần đầu tiên cô một mình đi đến nhà chồng, còn dẫn theo Tống Thu Hàn. Tống Thu Hàn phát triển sớm, hơn một tuổi đã có thể nói rất nhiều, cứ ôm hôn ông bà nội không ngừng, chốc lát lại bảo yêu ông nội, thoát cái lại bảo yêu bà nội, hai ông bà cũng thích đứa trẻ này đến nỗi ôm không muốn buông tay.

“Tống Lương Ngọc có người phụ nữ khác bên ngoài rồi, anh ấy muốn ly hôn với con.” Du Thụ Nam đột nhiên nói.

Ông nội đang ôm đứa trẻ đột nhiên khựng lại, nói với vẻ mặt kinh ngạc: “Lương Ngọc sao? Không thể nào, tính tình thẳng bé Lương Ngọc này rất tốt...”

“Bên ngoài đồn ầm ĩ cả lên rồi ạ.” Du Thụ Nam nói: “Anh ấy muốn ly hôn, con không có ý kiến gì. Con chỉ có một điều kiện, ly hôn rồi đứa trẻ sẽ thuộc về con, không ai được phép thăm.” Du Thụ Nam bế Tống Thu Hàn lên đi ra khỏi cửa. Cô không hiểu sao mình lại không đồng ý ly hôn với Tống Lương Ngọc, cô luôn cảm thấy là vì cô muốn cho đứa trẻ có được một gia đình đầy đủ, nhưng khi cô bình tĩnh lại,

đều là nghĩ đến điểm tốt của Tống Lương Ngọc. Không phải Tống Lương Ngọc đối xử tốt với con, mà là luôn đối xử tốt với cô. Cô luôn nghĩ đến cảnh đó, buổi sáng ngày đầu tiên bọn họ kết hôn, ở căn bếp đó, Tống Lương Ngọc bước vào kéo cô đứng sang một bên, nấu cơm cho cô trước mắt biết bao người.

Tìm đến bố mẹ chồng đúng là có tác dụng, từ đó Tống Lương Ngọc không nhắc đến chuyện ly hôn nữa, Du Thụ Nam cũng không nhắc đến chuyện xấu mà Tống Lương Ngọc đã làm.

Du Thụ Nam làm giáo viên ở trường đại học, ban đầu cô chỉ có thể được xem như gia sư, sau đó lấy chứng chỉ rồi mới đủ tư cách bắt đầu chính thức dạy học, cô dạy văn học phương Tây. Ban đầu cô không thông thạo văn học phương Tây, chỉ được xem là khá hơn những giáo viên khác một chút, một số sách tiếng Anh cô đọc không hiểu, còn phải nhờ đến Tống Lương Ngọc.

Tống Lương Ngọc giỏi tiếng Anh, lại có kinh nghiệm phiên dịch nhiều năm. Tống Thu Hàn đến hai tuổi thì không thức dậy vào ban đêm nữa, Du Thụ Nam mang sách đến phòng của Tống Lương Ngọc, mỗi người đều tự ngồi trên bàn làm việc. Tống Lương Ngọc nhờ bạn từ Mỹ mang về mấy cuốn sách tiếng Anh về thị trường chứng khoán, mày mò tỉ mỉ xem các biểu đồ trên đó, vì rất khó hiểu nên anh đọc phải gặm nhấm từng tí một. Du Thụ Nam thì đọc sách tiếng Anh căn bản, đọc không hiểu thì đẩy sách đến trước mặt anh, dùng bút chỉ vào chỗ mà cô không hiểu, Tống Lương Ngọc nhìn rồi giải thích tỉ mỉ cho cô nghe.

Đợi đến mười một giờ rưỡi, Du Thụ Nam mới đóng sách lại đi về phòng, tự đi ngủ.

Lúc ba tuổi, Tống Thu Hàn bị một trận bệnh nặng, sốt rất cao không giảm. Từ lúc sinh ra Tống Thu Hàn chưa từng bị bệnh, bác sĩ cho thuốc về uống và theo dõi tại nhà. Du Thụ Nam dựa vào tường bế lấy đứa bé, không dám chớp mắt dù chỉ một giây. Tống Lương Ngọc ngồi bên cạnh không ngừng dùng khăn lau trán cho đứa bé đỡ sốt.

Nhiệt độ cơ thể giảm xuống, một lát sau lại nóng lên lại, Du Thư Nam gục xuống ôm Tống Thu Hàn rồi khóc không ngừng. Tống Lương Ngọc bên cạnh sừng sốt rồi vỗ vai cô: “Nếu nặng thì bác sĩ đã giữ lại cho nằm viện rồi, nếu đã cho chúng ta mang về nhà theo dõi thì nhiệt độ tăng lên hạ xuống suốt như thế cũng chỉ là quá trình của cơn sốt thôi, chúng ta cứ kiên nhẫn đợi thêm đi.”

Anh như vậy cũng không có tác dụng gì, Du Thư Nam vẫn khóc, đôi vai gầy run lên bất lực. Tống Lương Ngọc đặt tay lên vai cô, qua một hồi, cuối cùng cũng ngồi xuống giường, tay khẽ dùng sức ôm lấy cô. Du Thư Nam không kháng cự, cô bật khóc trong vòng tay anh, trong lòng cảm thấy bình tĩnh hơn một chút, cô dụi mặt vào áo anh lau nước mắt, mũi vẫn tắc nghẹt, Tống Lương Ngọc thở dài quay người đi rút một ít giấy nhệ nhàng lau nước mũi cho cô.

Sau đó bế đứa bé đặt lên giường: “Em cứ bế con mãi cũng không có tác dụng gì đâu, em cứ ngủ đi, để anh trông cho.” Anh kéo một chiếc ghế nhỏ đến ngồi bên giường, Du Thư Nam nhìn anh, cảm thấy người này sao cả đời cứ cứng nhắc như vậy, cuối cùng kéo Tống Thu Hàn vào bên trong rồi nằm nép vào, chỉ sang một bên giường, nói: “Anh cũng nằm đi, ngồi sẽ mệt đấy.”

“Thôi.”

“Lên đi.”

Tống Thu Hàn bệnh suốt ba ngày, họ cũng thức suốt ba ngày, đến ngày thứ tư cũng đỡ hơn một chút, họ dẫn Tống Thu Hàn đến nhà bà nội ăn cơm, ăn cơm xong thì thẳng bé không chịu đi, cứ đòi ngủ lại với bà nội. Hai người cũng không còn cách nào khác, đành phải để đứa nhỏ lại đó rồi đi về nhà. Vào đến nhà, ai nấy đều tự đi tắm rửa, Tống Lương Ngọc lại ngồi vào bàn đọc sách, Du Thư Nam cũng ôm sách qua, cô nghiêm túc đọc, nhưng mấy ngày nay thực sự quá mệt, đọc được một tí là mắt cứ nhắm tít lại, sau đó ngủ thiếp luôn trên bàn. Tống Lương Ngọc ngẩng đầu lên từ trong mớ sách thì thấy cô

đã ngủ, anh nhẹ nhàng vỗ vai đánh thức cô để cô về phòng ngủ, lúc đầu cô ngã qua một bên như sắp ngã, Tống Lương Ngọc lao tới đỡ cô.

Khuôn mặt của Du Thụ Nam rất mềm mại, dính vào lòng bàn tay của Tống Lương Ngọc, làm anh nhớ đến lúc họ mới kết hôn, anh thường ôm mặt cô hôn không ngừng, lúc đó anh thật sự rất yêu cô. Lúc này, đôi mắt Du Thụ Nam hơi hé ra nhìn Tống Lương Ngọc, ánh mắt lúc này của cô dịu dàng hơn bất cứ lúc nào. Thấy cô tỉnh dậy, Tống Lương Ngọc muốn rút lại tay, nhưng tay cô đã giữ chặt lấy anh, sau đấy từng giọt nước mắt rơi xuống lòng bàn tay anh.

Tuyến phòng thủ trong trái tim Tống Lương Ngọc hoàn toàn sụp đổ. Lần đầu tiên trong bốn năm qua, anh chủ động tiếp cận Du Thụ Nam, môi anh đặt lên trán cô, sau đó là môi, không dám tiến xa hơn nữa. Du Thụ Nam ôm lấy mặt anh, vừa khóc vừa hôn anh.

Lần này Tống Lương Ngọc không né tránh, anh hơi dờn khỏi môi của cô, thì thầm: “Nếu em cảm thấy bị sỉ nhục...”

Tim Du Thụ Nam như bị đâm một nhát thật mạnh, nức nở lắc đầu: “Không, là tự em muốn.”

Du Thụ Nam giống như một đứa trẻ, rõ ràng đã làm mẹ rồi, nhưng tâm trí vẫn còn non nớt. Ngay khoảnh khắc ấy, cô không rõ tại sao mình không yêu anh mà còn muốn làm chuyện đó với anh. Chắc chắn là vì cơ thể bà đã trống vắng quá lâu rồi.

Đêm hôm đó cả hai người đều điên cuồng, Du Thụ Nam ôm lấy Tống Lương Ngọc không buông, cô cảm thấy mình với anh giống như đã rất lâu rồi không gặp, cô rất nhớ hơi ấm của anh. Rồi kể từ đêm hôm đó, cô thường xuyên đến tìm anh, cùng anh trải qua một đợt nồng cháy, sau đó nằm trong lòng anh một lúc rồi mới trở về phòng, tới khi trời sáng lại trở về thái độ bình thường. Người ngoài không nhìn ra được rốt cuộc họ có yêu nhau hay không.

Chính họ cũng không biết rõ.

Giống như một cơn gió thổi vào lòng bàn tay, dù có thế nào cũng không níu giữ được.

Chương 137

Cuộc sống trôi qua bình đạm như vậy, không gặp phải sóng gió gì.

Chuyện Tống Lương Ngọc đi Mỹ cũng đã có quyết định, anh hỏi Du Thu Nam thấy thế nào, nhưng cô không có ý kiến gì, chỉ nói nam nhi chí hướng cao xa, nếu anh muốn đi thì cứ đi.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Nhưng một năm anh chỉ có thể về một lần thôi, hoặc là mùa hè, hoặc là mùa đông.”

“Vậy anh cứ việc đi đi.”

Tống Lương Ngọc có bạn từng đi Mỹ, đối phương nói với anh trước khi đi vợ cũng cần nhìn long trời lở đất, lo lắng khoảng cách sẽ khiến cuộc hôn nhân của hai người rạn nứt.

“Em không lo lắng gì hết à?” Tống Lương Ngọc hỏi cô.

“Lo lắng cái gì?”

“Lo lắng anh ở Mỹ không giữ mình.”

“Vậy thì anh cứ không giữ mình đi.” Du Thu Nam đang nói đùa thôi, ngẩng đầu lên thấy Tống Lương Ngọc đang mím môi, Tống Lương Ngọc tưởng cô nói thật.

“Em chỉ đùa thôi mà.”

--ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN--

Có người nói hôn nhân giống như một con tàu, phải có người cầm lái, nếu không con tàu không biết sẽ đi về đâu. Tống Lương Ngọc biết rằng Du Thụ Nam không thềm làm người cầm lái, điều cô muốn chỉ là con thuyền sẽ không chìm thôi.

Du Thụ Nam đã dồn hết tất cả tình yêu cho tiểu Thụ Hàn, tiểu Thụ Hàn cũng rất yêu cô, trong gia đình này, Tống Lương Ngọc chỉ phụ trách lái thuyền. Có lúc thậm chí anh còn cho rằng có anh hay không cũng không quan trọng, cho dù đổi một người khác cầm lái, Du Thụ Nam và tiểu Thụ Hàn cũng chẳng hề để ý.

Tống Lương Ngọc cảm thấy có lẽ hôn nhân của họ chỉ như vậy, hoặc có lẽ hôn nhân của rất nhiều người khác cũng thế này. Tình yêu giữa hai vợ chồng không còn sâu sắc nữa, thậm chí vốn dĩ còn không có tình yêu, đứa con thông minh đáng yêu chính là sợi dây duy nhất để duy trì mối quan hệ. Đôi bên đều có bạn bè nhưng không tiếp xúc nhiều với nhau, nếu như một trong hai người có ai đó qua đời, người còn lại có khi cũng chẳng nhưng nhớ gì.

Chỉ là trong lòng họ vẫn âm thầm hy vọng đối phương đừng mất.

Trong sáu tháng trước khi đi, anh vô cùng bận rộn. Anh sắp xếp mọi việc ở nhà đâu vào đấy. Du Thụ Nam không biết nấu ăn, công việc cũng không nhàn hạ, nhiệm vụ đầu tiên là nhờ người tìm một người giúp việc đáng tin cậy. Du Thụ Nam không biết lái xe, đi lại bất tiện, anh đã đăng ký cho cô một lớp học lái xe, còn đổi một chiếc ô tô tương đối tốt, sau này tiểu Thụ Hàn cũng sẽ sang Mỹ, phải học tiếng Anh từ nhỏ, anh sẽ bảo đàn em ở trường đích thân dạy cho Thụ Hàn, tiết kiệm được một số tiền cho Du Thụ Nam, để cô lấy nó mà dùng. Sau đó anh lại đổi một căn nhà, là căn ở rìa thành phố, là khu biệt thự hàng hoàng đầu tiên ở Xuân Thành.

Làm xong tất cả những chuyện này dường như đã hao phí gần hết

số tiền dành dụm của anh, nhưng chẳng sao cả, sau khi đến Mỹ, anh có thể kiếm thêm việc làm. Người bạn đã định cư bên đó nói với anh công việc môi giới nhà đất cũng là một sự lựa chọn tốt.

Du Thur Nam nhìn Tống Lương Ngọc ngày nào cũng bồn ba, tảng băng lạnh giá trong lòng cũng bắt đầu tan ra. Sau một hôm hoa n ái, cô đột nhiên nói với anh: “Anh có thể đừng đi nữa không.”

Tống Lương Ngọc ngơ ngác tại chỗ, anh nhìn cô, nhưng cô chỉ nói mỗi câu này đã quay người đi ngủ.

Thời điểm ấy, hai người không chia phòng ngủ vào buổi tối nữa, Du Thur Nam nói Thu Hàn đã lớn rồi, có thể ngủ một mình. Hơn nữa cậu nhóc cũng đã hiểu chuyện, nếu nhìn thấy bố mẹ không ngủ cùng nhau, trong lòng sẽ nghi ngờ. Cô muốn Thu Hàn cảm thấy bố mẹ mình rất yêu thương nhau.

Tống Lương Ngọc không hề tán đồng hai chữ “cảm thấy” này, chuyện yêu thương nhau không phải cứ giả vờ là được. Nhưng Du Thur Nam đang thay đổi từng ngày, cô bắt đầu quan tâm đến việc ăn uống ngủ nghỉ của anh, cũng biết quan tâm đến cảm xúc của anh, thậm chí có mấy lần vào ngày nghỉ cô đã gửi Thu Hàn về nhà nội rồi kéo anh lái xe đi dạo vòng vòng với mình, khiến anh có cảm giác “Kiên trì đến một ngày mây tan, trăng sáng ló dạng” vậy.

Du Thur Nam đã phá vỡ sự cân bằng giả dối yếu ớt mong manh giữa hai người. Có một ngày, sau khi tan làm, cô gặp lại người yêu cũ ở khuôn viên trường. Anh ta đứng trước cổng trường, đợi cô giống như mọi lần trước đây.

Anh ta hỏi cô: “Em sống có tốt không?”

“Tốt lắm. Còn anh thì sao? Đã kết hôn chưa?”

“Anh vẫn chưa.”

“Những năm này anh đã đi đâu?”

“Nhật Bản, em có muốn đi cùng anh không?”

“Đi đến đâu?”

“Đến đâu cũng được.”

“Nhưng em đã có con, có gia đình rồi.”

“Anh có thể đợi em ly hôn, anh sẽ yêu thương con của em. Cả đời này chúng ta không cần sinh con nữa, nuôi dưỡng nó cho thật tốt.”

Du Thụ Nam gật đầu. Cán cân trong lòng cô đang nghiêng ngả, nghĩ đến mối tình nồng cháy trước đây, đó là điều mà Tống Lương Ngọc không thể cho cô, Tống Lương Ngọc không phải là một người yêu nồng cháy. Tới tận bây giờ Du Thụ Nam vẫn không hiểu, cô cho rằng chàng thiếu niên đánh nhau vì cô, đứng dưới ký túc xá hát cho cô nghe, hôn cô trên con đường tối tăm là tình yêu cháy bỏng, nhưng lại không hiểu rằng, vẫn có một loại tình yêu cháy bỏng khác, chính là ngày ngày chăm sóc cô, khoan dung cô, sự chân thành đó dù có bị tổn thương cũng không hề phai nhạt. Cô luôn là một cô gái ngoan, chưa bao giờ làm điều gì quá giới hạn, đột nhiên cô nảy ra suy nghĩ, nghĩ rằng cứ tùy hứng như vậy. Chỉ lần này thôi, mặc cho hậu quả có ra sao.

Cô và anh ta đứng đó nói chuyện, xe của Tống Lương Ngọc đỗ cách đó không xa, hôm ấy anh có việc nên không báo trước đã đến đón cô, tình cảm ngấm ngầm chịu đựng giữa cô và anh ta đã lọt vào mắt Tống Lương Ngọc. Cuối cùng anh lái xe bỏ đi.

Vài hôm sau, lúc Tống Lương Ngọc tan làm, về nhà không thấy Du Thụ Nam đâu, anh tới tủ quần áo nhìn thử, không thấy vali đâu, quần áo cũng mất mấy bộ. Anh gọi cho mẹ vợ, mẹ vợ nói Du Thụ Nam đã đưa Thu Hàn về nhà ngoại nhờ bà ấy chăm sóc ít hôm.

Tống Lương Ngọc nói cảm ơn rồi ngắt điện thoại, sau đó nhìn thấy có một tờ giấy được kẹp trong cuốn sách nằm cạnh điện thoại, trên giấy viết: “Em muốn ly hôn, qua vài ngày nữa chúng ta nói tiếp.” Tống Lương Ngọc đột nhiên nảy ra một suy nghĩ. Đã thập niên chín mươi rồi mà vẫn có phụ nữ tri thức lựa chọn bỏ trốn theo đàn ông ư? Em cứ nói chuyện với anh cho tử tế, chẳng lẽ anh sẽ không để em đi chắc? Không lẽ trong đầu Du Thụ Nam chỉ chứa toàn sh*t thôi sao? Suy nghĩ này vừa lóe lên, trái tim anh bất chợt trở nên trống rỗng.

Con tàu này cuối cùng cũng đã chìm, hoặc có lẽ vẫn chưa chìm, chỉ là Du Thụ Nam đã đổi một người cầm lái khác. Tống Lương Ngọc sống hơn ba mươi năm chỉ có một cuộc tình như thế, anh chỉ yêu một cô gái như thế, đến lúc này anh mới hiểu, một cô gái không yêu mình thì dù có ấp ủ thế nào, trái tim của cô ấy cũng không thể ấm lên được. Anh ra ngoài mua vài bao thuốc lá, trước giờ anh không hề hút thuốc, hôm đó anh bỗng dưng muốn hút một điếu. Anh ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, cứ hút hết điếu này tới điếu khác, anh đọc sách, không ăn không uống cũng không ngủ, từng giây từng phút trôi qua, trái tim anh dần trở nên chai sạn.

Đã hai ngày rồi.

Buổi tối hôm đó, ngoài sân vang lên tiếng mở cửa cốt két, sau đó là tiếng mở khóa cửa, Du Thụ Nam kéo chiếc vali đứng dưới ánh hoàng hôn. Trông cô như thể đã trải qua một chặng đường dài bốn ba, hơi thở gấp gấp hồng hộc. Tống Lương Ngọc không đứng dậy, anh cứ ngồi như vậy nhìn cô, ánh mắt của anh vô cùng bình tĩnh. Tống Lương Ngọc thầm nghĩ: Rồi cuộc mình yêu điều gì ở cô ấy? Cô ấy có gì đáng để yêu chứ?

Anh không nói gì, đợi cô nói ra điều kiện ly hôn, Tống Lương Ngọc đã nghĩ xong xuôi cả rồi, nếu cô không ngoại tình, chỉ đơn thuần muốn ly hôn, vậy cô muốn quyền nuôi con thì anh sẽ đồng ý. Nhưng cô đã ngoại tình, Tống Lương Ngọc nhất quyết không đồng ý giao con trai cho cô. Con trẻ vô tội, anh sẽ không cho phép con trai mình gọi người khác là bố, sống nơm nớp lo sợ dưới ánh mắt và sự quản

thúc của người khác.

“Em về rồi.” Du Thư Nam nói, cô đứng trước mặt Tống Lương Ngọc, nhìn dáng vẻ râu ria xồm xoàm, quần áo xộc xệch của Tống Lương Ngọc, cuối cùng không nhịn được mà rơi nước mắt. Khi cô kéo hành lý lên xe lửa rời khỏi thành phố này, trái tim của cô đã vô cùng đau đớn. Cô phát hiện mình không thể rời xa Tống Lương Ngọc, không phải vì anh là bố của con trai cô, mà vì anh là chồng cô, bởi vì trong khoảng thời gian sống bên nhau này, cô đã yêu anh mất rồi.

Tống Lương Ngọc im lặng hút hết điếu thuốc trong tay, anh nhìn Du Thư Nam đang đứng khóc trước mặt mình, lần này anh không hề đau lòng, chỉ thấy chán ghét.

“Em mong anh tin em, hai ngày nay bọn em không hề làm gì vượt giới hạn cả, bọn em không làm gì cả.” Du Thư Nam khóc lóc giải thích với Tống Lương Ngọc.

Tống Lương Ngọc nghe thấy câu này, đột nhiên bật cười thành tiếng, sau đó gật đầu: “Ừm, tốt lắm.” Rất cuộc cái gì tốt lắm thì anh cũng không nói rõ. Thời điểm Du Thư Nam chọn nói ra lời này đúng là tốt quá: “Bây giờ ly hôn nữa không?”

“Em xin lỗi, em không muốn ly hôn.”

“Người muốn ly hôn là em, không muốn ly hôn cũng là em. Xin lỗi, lần này không do em quyết định nữa đâu.” Tống Lương Ngọc đứng lên đi ra ngoài, Du Thư Nam vội nắm chặt tay anh: “Lương Ngọc, anh nghe em nói đã, bọn em thật sự không làm gì cả.” Bà gọi ông là Lương Ngọc, đúng là chói tai.

“Mẹ nó chứ, vậy thì giờ tôi ra ngoài tìm cô gái nào đó rồi ở với người ta vài hôm! Sau đó quay về nói với cô là chúng tôi không làm chuyện gì cả, cô tin không?!” Vành mắt Tống Lương Ngọc đỏ ửng: “Cô cấm sừng tôi còn tưởng tôi là thằng ngu chắc! Thật ghê tởm! Du Thư Nam cô đúng là tồi tệ! Chuyện mà tôi hối hận nhất trên đời này chính

là cưới cô.” Anh kéo cô ra ngoài: “Bây giờ ly hôn ngay.”

“Anh đừng như thế mà!” Du Thur Nam chặn ở cửa, đẩy anh vào nhà: “Đừng làm vậy mà, em không muốn ly hôn, bởi vì em yêu anh!” Thời điểm Du Thur Nam chọn để nói lời yêu cũng thật buồn cười, nhưng lại khiến Tống Lương Ngọc ngơ ngác. Cô nói cô yêu anh, cho dù đó chỉ là lời nói dối, cũng là lời nói yêu anh dối trá đầu tiên.

Cô đẩy anh lên ghế sofa rồi ngồi xuống trước mặt anh, đặt tay lên đầu gối anh, cầu mong anh tha thứ: “Anh có thể tha thứ cho em không?”

Sao tôi có thể tha thứ cho cô? Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô. Trong lòng Tống Lương Ngọc lặp đi lặp lại câu này, anh cứ cảm thấy có gì đó nghẹn lại trong tim, không nén xuống được cũng không khiến nó trôi lên được, khiến anh phải nghẹn chết.

“Ừ, tôi tha thứ cho cô.” Anh cầm tay cô để sang một bên, mỉm cười hỏi cô: “Thỏa mãn chưa? Thằng đó là sinh viên khoa thể dục, chắc cô sướng đủ rồi chứ gì? Có tránh thai không? Nếu cô có con của nó thì bắt tôi nuôi à? Lần sau các người định chừng nào đi đây?” Trước đây anh sẽ không bao giờ nói những lời cay nghiệt như vậy, anh tự hỏi lòng mình, anh có khắc nghiệt không? Có tàn ác không? Hay là người tốt thì sẽ bị ức hiếp?

“Bọn em không có...” Du Thur Nam biết bản thân có nói gì cũng không rửa sạch được, mãi mãi cũng không thể nào rửa sạch được. Cô không biết tại sao mình lại bỏ đi, có lẽ năm đó bị chia cắt khiến lòng cô không cam tâm, cứ muốn rời đi một lần như thế mới chịu buông bỏ chấp niệm.

“Có hay không tôi không quan tâm, nếu cô mang thai thì nhớ phá đi. Nghe nói thằng đó ở Nhật sống không ra gì, chắc chẳng có tiền đâu cho cô phá thai, chứ đừng nói gì đến tiền nuôi con. Không sao, tôi có, à đúng rồi, cô cũng có mà. Cô Du đây con nhà khuê các, từ nhỏ chưa từng chịu khổ, bố mẹ đã từng cho cô biết bao nhiêu là tiền. Vậy thì cô

còn quay về làm gì nữa? Tiền bố mẹ cô cho không đủ tiêu à?”

Du Thụ Nam khóc càng lớn hơn, cô nắm chặt tay anh: “Lương Ngọc, anh đừng như vậy, em cầu xin anh. Bọn em thật sự không làm gì cả...” Cô vốn không hiểu Tống Lương Ngọc quan tâm điều gì. Cô cho rằng Tống Lương Ngọc chỉ để ý đến chuyện cô có quan hệ với người đó hay không. Tất nhiên không phải, điều mà Tống Lương Ngọc quan tâm là cô đã quay lại với người kia, cô ôm quần áo bỏ trốn cùng người đàn ông khác, không hề có một chút do dự nào, cô đã vứt hết tất cả tâm huyết bao lâu nay của anh cho chó ăn hết rồi.

“Cô có thể đừng khóc nữa được không? Cô khóc như vậy cứ như người bỏ trốn là tôi chứ không phải cô ấy.” Thấy cô khóc như vậy, lúc này Tống Lương Ngọc đã thấy chán ghét: “Cô học hành nhiều như thế, nhưng lễ nghĩa liêm sỉ lại không học được. Thậm chí bây giờ đi nói với thầy Du con gái thầy đáng khinh đến nhường nào cũng khiến tôi cảm thấy kinh tởm.” Anh đứng dậy kéo vali đã xếp sẵn đồ đạc xuống lầu, đứng trước mặt Du Thụ Nam: “Ngày kia tôi phải bay rồi, nếu bây giờ cô không muốn ly hôn thì đợi tới khi nào muốn đi. Tới lúc đó cứ nói với tôi, tôi sẽ quay về một chuyến.” Anh bước ra ngoài, anh không muốn ở lại với Du Thụ Nam thêm một giây phút nào nữa. Câu nói “Anh có thể đừng đi được không” của Du Thụ Nam đêm hôm đó vốn đã khiến anh dao động, nhưng giờ đây trái tim của anh đã hoàn toàn chết lặng.

Đó là vào những năm của thập niên chín mươi.

Đường phố không còn những bóng người toàn mặc đồ đen, xám hay trắng như ngày trước nữa. Tống Lương Ngọc ngồi bên đường nhìn những cô gái mặc váy hoa lướt qua, họ vô cùng xinh đẹp và tươi tắn. Nhưng lạ thay, nhiều năm như vậy rồi, thế mà ông vẫn không yêu thêm người nào. Mỗi một người trong số họ, ai cũng tốt hơn Du Thụ Nam. Thậm chí Tống Lương Ngọc còn định trả thù Du Thụ Nam, có nhiều cô gái thích anh như vậy, anh cứ chọn cô gái tốt nhất, vừa ý nhất, người ta thích anh, anh cũng thích lại người ta thì tốt biết mấy?

Nhưng anh không thể làm như vậy, anh không thể trở nên ghê tởm giống Du Thư Nam được.

Anh ngồi trên phố rất lâu, sau đó thuê một khách sạn vào nghỉ tạm, ngày sắp rời đi, anh đến trường tiểu học của Tống Thu Hàn thăm cậu nhóc. Tống Thu Hàn đã hết tiết, đang vui đùa cùng các bạn. Cậu nhóc chạy trên sân tập thể dục, gương mặt vô cùng vui vẻ. Tống Lương Ngọc ngấm nhìn rất lâu mới lớn tiếng gọi cậu lại, tiểu Thu Hàn chạy đến trước mặt anh, gọi anh cách tấm lưới sắt: “Bố ơi! Bố!”

Tống Lương Ngọc đáp lại con trai, nước mắt không cầm được mà rơi xuống. Anh ngồi xổm xuống, luồn tay vào lưới sắt, nắm lấy tay Tống Thu Hàn.

“Thu Hàn à, bố phải đi rồi, những gì trước đây bố nói với con, con đã nhớ kỹ chưa?” Tống Lương Ngọc dùng tay còn lại lau nước mắt.

Tống Thu Hàn oà lên bật khóc: “Bố ơi, con nhớ rồi, khi nào bố về ạ?”

Trái tim của Tống Lương Ngọc tựa như bị bỏ vào chảo dầu nóng rồi chiên lên, nước mắt nước mũi đều chảy hết cả ra, trông vô cùng khó coi. Cuộc sống hỗn độn và tồi tệ đã đánh gục anh, thậm chí khiến anh không thể giữ được thể diện trước mặt con cái. Lúc này chuông vào học vang lên, Tống Thu Hàn phải về lớp học tiếp. Ngón tay của Tống Lương Ngọc móc vào tay của Tống Thu Hàn không nỡ buông ra, anh vội vàng dặn dò con trai: “Con nghe bố nói, sớm muộn gì bố cũng đưa con theo. Bố sẽ cố gắng, con phải nghe lời mẹ, nếu mẹ muốn đưa con đi gặp một chú nào đó, con có thể không đi. Còn nếu mẹ nhất quyết bắt con phải đi, con phải nói với ông bà nội, được không?”

“Vâng ạ.” Tống Thu Hàn không thể ngừng khóc, cuối cùng Tống Lương Ngọc cũng buông tay cậu nhóc ra: “Đi đi, vào lớp muộn cô giáo sẽ phê bình con đấy.”

Tống Thu Hàn quỳn luyến lau nước mắt, đi được một bước là lại

quay đầu nhìn ba mình. Bóng dáng nhỏ bé của cậu nhóc chính là hồi ức ấm áp nhất ở những năm chín mươi của Tống Lương Ngọc. Những thứ khác, tất cả tình yêu và những điều tốt đẹp đều bị anh chôn vùi hết. Hoặc có lẽ, vốn dĩ tình yêu và những điều tốt đẹp ấy chưa từng xuất hiện.

Chỉ là mơ tưởng thôi.

...

Những ngày tháng sau khi đến Mỹ vô cùng bận rộn, ban đầu anh sống trong một căn hộ của người Hoa, một căn hộ hiếm hoi và cũ nát của người Hoa, hàng ngày anh chỉ đến công ty và trường học. Chỉ sau khi ra nước ngoài, anh mới biết các cuộc gọi ngoại quốc đắt đỏ như thế nào, thế là cứ cách ba ngày một lần, vào thời gian cố định, anh sẽ gọi về cho bố mẹ, nhưng anh chưa từng gọi cho Du Thụ Nam lần nào.

Chương 138

Khi ấy, mỗi ngày sau khi tan làm, Du Thư Nam đều sẽ đưa con đến nhà ông bà nội, giúp mẹ chồng nấu cơm, dựng tai lên nghe điện thoại. Khi điện thoại đổ chuông, trái tim của cô cũng nảy lên theo tiếng chuông, Tống Lương Ngọc tán gẫu với bố mẹ mấy câu, sau đó nói chuyện với Tống Thu Hàn, hỏi thăm cậu nhóc học hành thế nào, có lúc sẽ nói tiếng Anh với cậu nhóc, sau đó giúp cậu nhóc chỉ ra vấn đề của mình.

Du Thư Nam đứng bên cạnh lắng nghe Tống Lương Ngọc nói chuyện, anh vẫn như thế, không gấp gáp không ồn ào. Khi có cô ở đó, lúc anh nói chuyện với Tống Thu Hàn xong, bố mẹ chồng sẽ bảo: “Thư Nam cũng ở đây, hai đứa nói chuyện đi.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tống Lương Ngọc không muốn bố mẹ nhìn ra vấn đề của hai người nên đồng ý nghe máy. Du Thư Nam nhận lấy điện thoại, ông bà nội sẽ đưa Tống Thu Hàn ra ngoài, để cho họ có cơ hội trò chuyện riêng. Nhưng trước nay Tống Lương Ngọc không hề nói chuyện, lúc nào anh cũng im lặng một hồi, sau đó nói: “Tôi còn có việc, cúp trước đây.”

“Tống Lương Ngọc.” Cuối cùng Du Thư Nam cũng lấy hết can đảm gọi anh: “Lúc này anh vừa ho, anh ốm rồi sao?”

“Không.”

“Nếu anh ốm thì nhớ phải uống thuốc đấy nhé.”

“Ừ, cảm ơn.”

Du Thư Nam muốn nói với anh nhiều hơn, nhưng lại lo chi phí gọi điện ra nước ngoài đắt đỏ, anh chi trả khó khăn. Cô nghe người khác nói những người mới tới nước ngoài sống cực khổ lắm. Cô đã mở nghiệp vụ gọi điện thoại đường dài cho nhà mình, sau đó tính toán thời gian gọi cho anh, nhưng cứ mỗi khi đặt tay lên điện thoại, cô lại chẳng dám gọi.

Cô biết mình đã phá hỏng tất cả, hai ngày ấy chắc chắn sẽ trở thành dằm trong tim Tống Lương Ngọc, không thể nào lấy ra được.

Có một ngày sau khi tan làm, cuối cùng cô cũng gọi điện thoại. Đầu dây bên kia nhắc máy, cô nghe thấy Tống Lương Ngọc nói hello, âm giọng rất ấm áp.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Là em, Du Thư Nam đây.”

Tống Lương Ngọc nghệt ra, anh không ngờ rằng Du Thư Nam sẽ chủ động gọi cho mình, thế là anh hỏi cô: “Có chuyện gì sao?”

“Có.”

“Chuyện gì?”

“Thu Hàn thi được nhất lớp.” Hôm qua ở nhà ông bà nội, Tống Thu Hàn đã nói chuyện này rồi. Nhưng Du Thư Nam không biết nên nói gì với anh, chỉ đành nhắc lại: “Nó rất thông minh, bà nội còn nói nó có năng khiếu giống anh.”

Tống Lương Ngọc im lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Du Thư Nam, cô còn chuyện gì khác không? Cứ nói thẳng đi. Cuộc gọi quốc tế không rẻ đâu. Cô muốn nói chuyện ly hôn với tôi sao? Cô muốn xử lý ngày

nào, cứ báo thời gian cho tôi là được.”

“Em không có chuyện gì khác, gọi cho anh chỉ muốn nói với anh: Em nhớ anh.” Du Thụ Nam nói xong thì nhẹ nhàng tắt máy, sau đó lặng lẽ bật khóc. Cô cảm thấy cả đời này cô sẽ không bao giờ được Tống Lương Ngọc tha thứ, cô nói chính cô cũng không biết bản thân bị làm sao nữa. Cô muốn được nói thêm vài câu với Tống Lương Ngọc, nhưng Tống Lương Ngọc không thèm để ý đến cô.

Hôm sau cô vẫn tiếp tục gọi điện thoại cho anh, chuông đổ rất lâu thì Tống Lương Ngọc mới chịu nhấc máy. Du Thụ Nam nói với anh: “Hôm nay có tuyết đầu mùa, Thu Hàn đã viết tên anh trên nền tuyết đấy.”

Tống Lương Ngọc không hiểu tại sao Du Thụ Nam lại cố tình làm vậy, bỗng chốc anh không biết nên trả lời thế nào. Còn cô, cô nhẹ giọng hỏi anh: “Bao giờ anh về? Trước đây anh nói mùa đông sẽ về một lần cơ mà? Mùa đông đến rồi.”

“Năm nay tôi không về nữa.” Tống Lương Ngọc vừa mới đến Mỹ, vẫn còn rất nhiều chuyện cần làm, khó khăn lắm mới đứng vững được một chút, anh không muốn để lỡ mất cơ hội.

“Em có thể xin visa đến thăm anh không?”

“Không cần đâu, cô đến đây tôi cũng không có thời gian bên cạnh cô.”

Tống Lương Ngọc không muốn gặp Du Thụ Nam. Du Thụ Nam trong lòng anh cũng biến thành một ấn tượng mơ hồ, dường như anh còn chẳng nhớ được hình dáng của cô nữa. Cuộc hôn nhân của họ đã đi đến bước đường này, cũng không cần thiết phải níu kéo làm gì.

“Đợi tôi về chúng ta ly hôn đi.” Tống Lương Ngọc bình tĩnh nói với cô: “Đừng nói không ly hôn là vì tốt cho con, để con sống trong một

gia đình bất thường như vậy, sẽ càng làm nó tổn thương nhiều hơn thôi.”

“Nếu anh đã nhất quyết như vậy, thì được thôi.” Những ngày này Du Thụ Nam cũng hiểu ra rất nhiều chuyện, cô biết Tống Lương Ngọc sẽ không yêu cô nữa, chính cô là người đã phá nát mọi thứ. Tống Lương Ngọc có tương lai rộng mở phía trước, anh là một người dù có ở bất kỳ đâu cũng xuất sắc như vậy, anh xứng đáng có một cô gái tốt hơn, một cô gái mà ngay từ lúc bắt đầu đã yêu thương thân mật với anh. Du Thụ Nam nén nước mắt, giọng nói của cô qua ống nghe như tiếng thờ dài khe khẽ: “Vậy khi nào thì anh quay về?”

“Năm sau.”

“Được rồi.”

Một cuộc hôn nhân đi đến hồi kết có lẽ chính là như thế này, sẽ luôn có một người phải gánh chịu hậu quả cho hành động của chính mình. Du Thụ Nam biết cô nên gánh chịu tất cả những điều này. Lần tới đưa Tống Thu Hàn qua nhà nội, lúc đợi điện thoại, cô sẽ không đứng bên cạnh nữa, cho dù cô rất nhớ Tống Lương Ngọc, muốn được nghe giọng nói của anh, nhưng cô biết cô phải buông tay thôi.

Kể từ lúc đó Du Thụ Nam đã thực sự trưởng thành. Cô bất chợt nhận ra trước đây bản thân mình ích kỷ, tùy tiện và quá quắt đến nhường nào, cuối cùng cô cũng hiểu cho Tống Lương Ngọc, người như anh chắc chắn không thể bắt tay với bố của cô để chia rẽ tình yêu của cô.

Du Thụ Nam bắt đầu nỗ lực làm việc hơn, cô nghĩ sau khi hai người ly hôn, cô sẽ nuôi nấng Tống Thu Hàn thật tốt, một người mẹ cố gắng sẽ là tấm gương tốt nhất cho con. Năng lực chuyên môn của cô rất tốt, thái độ chân thành, các bạn sinh viên rất thích cô. Ngoài công việc giảng dạy, khi rảnh rỗi, cô còn làm việc tại văn phòng giáo vụ, tìm hiểu gia đình các sinh viên, phân phát học bổng và tổ chức các hoạt động cho sinh viên. Dần dần, cô trở nên vui vẻ và hòa nhập với

sinh viên hơn. Lớp văn học phương Tây của cô đã trở thành một lớp nổi tiếng trong trường, rất nhiều sinh viên của khoa khác đều đến nghe giảng.

Cô trở thành khung cảnh đẹp nhất trong khuôn viên Xuân Đại. Trước đây cô cũng là cảnh đẹp, nhưng lúc đó cô còn trẻ, là thanh xuân giao phó cho cô vẻ đẹp. Còn sau này, trải qua năm tháng lắng đọng, nét đẹp của cô đã không thể nào bị cướp đi được nữa.

Cô đón Tống Thu Hàn tan học, các bạn sinh viên đều sẽ vây quanh cô không chịu rời đi, cô còn nghe thấy bọn trẻ nói với Tống Thu Hàn: “Mẹ cậu đẹp thật đấy!”

Sau này Du Thư Nam thích may quần áo. Cô mua vải về tự mình may. Trong đêm khuya tĩnh mịch, nếu không muốn đọc sách, cô sẽ may quần áo dưới ánh đèn, tiếng máy may kêu cạch cạch cạch khiến đêm tối trở nên không còn dài lê thê nữa. Cô cũng may quần áo cho Tống Lương Ngọc, mặc dù cô biết rằng anh sẽ không bao giờ mặc chúng, nhưng cô vẫn làm. Cô khâu tay áo và đường viền cổ áo của Tống Lương Ngọc bằng những vật liệu còn sót lại từ việc may quần áo cho mình. Khi hai mảnh quần áo được ghép lại với nhau, vừa nhìn là biết chúng được may từ một mảnh vải, tới khi treo lên, nhìn vô cùng thân mật.

Ngày Tống Lương Ngọc quay về, trường lại sắp xếp cho cô thêm một tiết học. Lúc đó là mùa đông, cô mặc một chiếc váy dài đến đầu gối bằng vải bông màu đỏ sẫm do chính cô tự tay may, tà áo được đính thêm vài cái khuy tròn màu đen, cô đứng trên bục giảng giảng về văn học phương Tây. Một Trung một Tây đối chọi nhau rõ ràng, Tống Thu Hàn kéo anh đi đón cô tan lớp, vừa đẩy cửa phòng học ra, Tống Lương Ngọc liền nhìn thấy cảnh này.

Du Thư Nam viết lên bảng “Văn Hóa Phục Hưng của Shakespeare”, quay đầu lại nhìn thấy Tống Lương Ngọc và Tống Thu Hàn đứng trên bậc thang trước cửa phòng học. Tống Lương Ngọc vẫn gọn gàng sạch sẽ, anh vẫn tuấn tú phong độ như trước đây, trái tim cô

đập loạn nhịp, vô thức nhìn xuống quần áo của mình, vẫn ổn, vẫn thơm tất sạch sẽ lắm.

Tống Lương Ngọc và Tống Thu Hàn tìm hai chỗ duy nhất ở phía sau để nghe cô giảng bài, giảng đường của trường đại học lớn như vậy mà chật kín người, Du Thụ Nam đứng đó như một bức tranh bất hủ cùng năm tháng. Tống Lương Ngọc đột nhiên nhớ lại vì sao năm đó anh lại yêu cô. Trước giờ cô luôn đặc biệt, không tranh giành đấu đá, luôn an tĩnh như vậy, thậm chí cô có tài năng vượt trội nhưng vẫn không vì thế mà tự cao. Giống như hôm nay, rõ ràng cô là người đặt biệt nhất trong lớp học này, nhưng cô lại mang theo nét khiêm tốn.

Có lẽ sự sắc bén và gai góc của cô đều đã dùng cho Tống Lương Ngọc cả rồi.

Ánh mắt của Du Thụ Nam không dám nhìn Tống Lương Ngọc, cô bỗng nhiên cảm thấy hơi buồn bã, họ sắp ly hôn rồi. Trước khi anh về, họ đã nghiêm túc nói chuyện điện thoại, xác nhận các thủ tục ly hôn.

Du Thụ Nam nói: “Cuộc đời của Shakespeare chắc chắn đã trải qua nỗi đau mà người đời không thể biết đến, nên ông mới biết viết bi kịch.” Giảng đến đây, cô chợt dừng lại, vành mắt đã đỏ ửng.

Sau khi tan học, cô cúi người cảm ơn các bạn sinh viên, cảm ơn mọi người đã nghe cô giảng, sau đó đứng trên bục giảng đợi Tống Lương Ngọc.

“Anh đến khi nào thế?”

“Buổi sáng.”

“Tối nay anh ăn cơm ở đâu?”

“Ở nhà đi. Tôi thăm bố mẹ hai nhà trước đã, tối nay cả nhà ba người chúng ta cùng dùng bữa.”

“Được.”

Ba người bước ra ngoài, Tống Thu Hàn đi ở giữa, Du Thụ Nam và Tống Lương Ngọc đi hai bên, hai người chẳng ai nói chuyện với ai. Sau khi bước vào nhà, Du Thụ Nam cởi áo khoác, nói với Tống Lương Ngọc: “Em đi nấu cơm, đã lâu rồi anh không về, anh ở chơi với con chút đã.”

Cô bước vào nhà bếp, đeo tạp dề lên. Trong nhà đã thay mấy cô giúp việc, nấu cơm cũng không ngon, thế là sau đó cô đã tự học nấu ăn. Cô ở trong bếp chuẩn bị bữa tối, nghĩ tới sau này chắc chắn họ sẽ rất khó có cơ hội được ăn cơm cùng nhau, thế là cô làm thêm vài món, có cá, có thịt, còn có cả canh.

Tống Lương Ngọc nhìn một bàn đầy thức ăn, có một chút ngạc nhiên, cô tiểu thư lá ngọc cành vàng mười ngón tay không chạm nước dương xuân lúc ấy, cuối cùng cũng đã lạc đến nhân gian. Tống Thu Hàn ngồi trên bàn ăn chốc lại gấp thức ăn cho bố, chốc lại gấp cho mẹ, cậu bé vô cùng vui vẻ. Cậu lắc lắc đầu nói: “Bố mẹ của con là tuyệt vời nhất!”

Cậu còn nói: “Bố ơi, mẹ ơi, con vui lắm, ba người chúng ta phải ăn nhiều nữa đi.”

Trông y hệt một ông cụ non vậy.

Dù cậu nhóc còn nhỏ nhưng ăn cơm vô cùng lịch sự, không hề đùa giỡn giống những bạn đồng trang lứa, Du Thụ Nam đã nuôi dạy cậu nhóc rất tốt.

Tống Lương Ngọc không nhịn được mà nựng mặt cậu, cậu đỏ mặt tránh đi: “Bố, con đã lớn rồi đấy nhé.”

Một cậu nhóc tám tuổi nói mình đã lớn rồi. Tống Lương Ngọc không kìm được mà bật cười thành tiếng.

Khi anh nhìn Tống Thu Hàn, vẻ mặt vô cùng dịu dàng trìu mến, ánh mắt tràn ngập vẻ tự hào, nhưng khi nhìn Du Thụ Nam lại khắc chế và rất khách sáo, giống như họ chẳng thân quen gì mấy.

Tối đến, Tống Thu Hàn đã ngủ, hai người ngồi đối diện nhau dưới ánh đèn.

“Em ly hôn không có điều kiện gì cả, em là người sai, sẽ không lấy bất cứ thứ gì. Nhưng con sẽ do em nuôi dưỡng.” Du Thụ Nam nói mình là người có lỗi, cô biết hai ngày cô bỏ đi ấy sẽ mãi mãi không thể giải thích được, vậy thì cô sẽ không giải thích nữa.

“Cô không cần ra đi với hai bàn tay trắng đâu, tôi không ở đây, nhà cửa, xe, tiền tiết kiệm đều là của cô. Còn tôi muốn được nuôi con, cho đến khi nó trưởng thành.”

Du Thụ Nam không muốn bàn luận nữa, cô cảm thấy quá trình này thật sự quá khó coi, thế là gạt đầu: “Được rồi.” Cô đứng lên: “Có phải anh bị lệch múi giờ không? Nghỉ ngơi sớm đi, phòng ốc em đã chuẩn bị xong rồi.”

“Cảm ơn.” Tống Lương Ngọc nói lời cảm ơn với cô, anh theo cô lên lầu, sau đó quay về phòng của mình. Căn phòng ngăn nắp sạch sẽ, chăn đệm đều là đồ mới, hơn nữa còn có hương thơm dịu nhẹ. Bên gối còn có một lọ dầu cù là, có lúc anh thức đêm làm việc cần dùng tới, không ngờ Du Thụ Nam đã chuẩn bị thứ này cho anh.

Tống Lương Ngọc lệch múi giờ, nửa đêm không ngủ được, định xuống lầu ngồi một lúc, lại nhìn thấy Du Thụ Nam ngồi trên sofa đọc sách. Thấy anh đi xuống, cô vội vàng đứng dậy.

“Sao cô còn chưa ngủ?” Tống Lương Ngọc hỏi cô.

“Không ngủ được. Anh thì sao?”

“Tôi xuống lầu uống nước.”

“Trời lạnh lắm, anh uống nước ấm đi.” Du Thụ Nam đứng lên vào nhà bếp nấu nước, cô đứng đó đợi nước sôi, nghe ngoài cửa có tiếng động, nhìn thấy Tống Lương Ngọc đứng sau lưng cô.

“Tôi hỏi cô câu cuối cùng.” Tống Lương Ngọc cho tay vào túi quần.

“Câu gì?”

“Cô ở bên tôi trải qua cuộc sống vợ chồng, cô có từng vui vẻ chưa?”

Du Thụ Nam không biết nên trả lời anh thế nào, có nói với anh thì chắc chắn anh cũng không tin, nhưng quả thực cô rất vui vẻ, thậm chí còn chìm đắm. Mặt cô dần ửng đỏ, quay người lại nhìn ấm nước sôi. Cô không thể nói với ông điều này, cô sợ mình không nhận được lại làm ra chuyện gì nữa, như vậy Tống Lương Ngọc sẽ cảm thấy cô lại muốn sỉ nhục anh.

“Tôi hỏi cô, cô đã từng hạnh phúc chưa?” Tống Lương Ngọc cố chấp muốn có được đáp án, thậm chí anh còn nghi ngờ bản thân, nếu như anh đủ tốt thì sao hai ngày đó cô còn phải bỏ đi?

Du Thụ Nam không trả lời, rót một ly nước ấm đặt lên bàn, rồi vòng qua anh đi lên lầu. Tống Lương Ngọc không biết rốt cuộc mình bị làm sao nữa, tại sao lại muốn có một đáp án như thế trước ngày ly hôn. Anh đi theo sau Du Thụ Nam, cùng cô bước vào phòng cô.

“Trả lời tôi đi.”

Du Thụ Nam đã đáp lại anh bằng hành động, cô hôn anh như lúc họ đã làm trong đêm đầu tiên sau khi kết hôn. Nhưng lần này vừa vội vã vừa mạnh mẽ, đầu Tống Lương Ngọc như nổ tung, anh muốn đẩy cô ra, nhưng cô đã nắm lấy tay anh, hôn lên môi anh rồi thủ thỉ: “Đây là đáp án, Tống Lương Ngọc.”

Sau khi anh rời đi, không biết trải qua bao nhiêu đêm, cô nhớ anh, nhớ đến nỗi không thể chợp mắt. Cô phải dựa vào may vá để trải qua những đêm cô đơn tĩnh lặng, Du Thụ Nam đã học được một loại tình yêu khác, một loại tình yêu lâu dài và chu đáo.

Cô cố gắng cưỡng ép bản thân bình tĩnh lại, buông tay Tống Lương Ngọc ra, lùi về sau một bước, đặt đầu ngón tay lên môi. Cô đang rất bối rối, những cặp vợ chồng khác trong đêm trước khi ly hôn sẽ làm gì? Cô chưa từng học, cô không biết.

“Anh nên đi....”

Tống Lương Ngọc bước tới cúi người hôn lên môi cô, chặn lại lời cô đang nói. Anh vốn không thể lừa bản thân mình được, khi anh bước vào giảng đường và nhìn thấy cô đứng trên bục giảng, anh đã bắt đầu dao động rồi. Anh không thể thoát khỏi lời nguyện mang tên Du Thụ Nam.

Hai người quấn lấy nhau, trước đây Du Thụ Nam không hề biết khi một người phụ nữ nhớ một người đàn ông sẽ mãnh liệt đến vậy. Chỉ bao nhiêu đó thôi là không đủ, nhưng phòng con trai cách đó không xa, họ không dám phát ra tiếng, họ ở trong bóng tối miên man giao triền hết lần này đến lần khác. Mồ hôi túa ra như tắm, ngọt ngào say xưa.

Sau khi kết thúc, Du Thụ Nam ôm chặt Tống Lương Ngọc, cô không nói năng gì, cánh tay không hề buông ra, những lời xin lỗi của cô đều nằm trong cái ôm này.

“Ngày mai đưa Thu Hàn đến Cung thiếu nhi chơi đi.” Tống Lương Ngọc ôm lấy vai cô, nhỏ giọng nói.

Chương 139

Một mối quan hệ tan vỡ có thể chữa lành được không? Có lẽ là được.

Vài ngày sau khi Tống Lương Ngọc trở lại, tình cờ trùng với kỳ nghỉ của Du Thư Nam. Ông bà nội về quê, cũng dẫn Tống Thu Hàn theo, ở nhà chỉ còn lại hai người họ.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Họ ở bên nhau cả ngày, dùng thân thể nói chuyện, như thể muốn bù đắp tất cả những gì còn nợ trong quá khứ. Thân gần nhau rồi, tim cũng không còn xa nữa. Có đôi khi hai người ngồi cùng nhau, giống như trở lại những tháng ngày lúc mới kết hôn, thiên hạ thái bình.

Chỉ là họ không nói về cảm xúc, mà nói nhiều hơn về những điều không liên quan.

Hầu hết thời gian đều là Du Thư Nam hỏi Tống Lương Ngọc về cuộc sống ở Mỹ, Tống Lương Ngọc nói chuyện ngắn gọn, sau đó hỏi cô một vài chuyện ở trường học, cô kể rất cặn kẽ, kể những điều thú vị về sinh viên, những gì cô đã học được từ việc giảng dạy, một số luận văn cô đã phát biểu, đánh giá cấp chức. Giữa họ có một sự thay đổi nhỏ, trước đây Tống Lương Ngọc là người nói nhiều, nhưng bây giờ anh lại rất ít nói.

Du Thư Nam không bận tâm, giống như trước kia Tống Lương Ngọc không bận tâm tới việc cô ít nói vậy. Dù Tống Lương Ngọc đã về Trung Quốc nhưng anh vẫn còn có việc phải làm, anh thường gọi

điện thoại quốc tế, khi đó anh rất nói nhiều, thường nói chuyện một hoặc hai giờ, đôi khi Du Thư Nam nghe thấy tiếng cười trong trẻo của anh khi đi ngang qua, cảm thấy quan hệ của anh với người bạn đó nhất định rất tốt.

Sau hơn một tháng, Tống Lương Ngọc lại rời đi, Du Thư Nam lái xe đến sân bay để tiễn anh. Ngày ấy cô đã trang điểm, đây là việc mà cô rất ít khi làm, cô muốn Tống Lương Ngọc nhớ mình xinh đẹp như thế nào, nếu như anh có thể nhớ cô cả một năm thì tốt rồi.

Tống Lương Ngọc đẩy một chiếc vali đến cửa kiểm tra an ninh, khi đến cửa kiểm tra an ninh, quay lại thấy Du Thư Nam vẫn đứng đó nhìn mình. Ở sân bay có rất nhiều người đưa tiễn, mấy cô gái trẻ đều rơm rớm nước mắt, dù Du Thư Nam không khóc nhưng cô vẫn đứng đó.

Tống Lương Ngọc lại đi về phía cô, tới đứng trước mặt cô: “Anh nghĩ chúng ta cũng nên nói lời tạm biệt như những người khác.”

Du Thư Nam nhìn những người không nở nói lời từ biệt kia, đỏ mắt gật đầu, cô hơi tiến lên một bước, tựa đầu vào vai anh, Tống Lương Ngọc ôm lấy cô.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Du Thư Nam cảm thấy không nở. Cô không biết họ sẽ còn phải nói lời tạm biệt như thế này bao nhiêu lần trong đời nữa, khẽ thì thầm: “Chúng ta có thể nói chuyện điện thoại hai lần một tuần không?” Cô không dám hỏi nhiều, mặc dù họ vẫn chưa ly hôn, nhưng Tống Lương Ngọc lại như một đám mây, bồng bênh nhấp nhô, không còn chân thực nữa.

“Được.” Tống Lương Ngọc siết chặt vòng tay: “Khi nào em nghỉ hè thì có thể đến thăm anh.”

“Em đến được ư?” Du Thư Nam ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt ngây

thor, như thế lại trở lại hai mươi tuổi.

“Được chứ.”

“Vậy em sẽ đưa Thu Hàn đến gặp anh.”

“Được.”

Họ đều muốn hàn gắn lại cuộc hôn nhân đã đổ vỡ, dè dặt từng chút một, nơm nớp lo sợ.

Sau khi Tống Lương Ngọc đến Mỹ ngày nào anh cũng gọi điện cho Du Thư Nam, họ trò chuyện về công việc và cuộc sống, trước khi cúp máy, Du Thư Nam sẽ nói: Em nhớ anh.

Tống Lương Ngọc chưa bao giờ nói rằng ‘anh cũng vậy’. Có đôi lúc anh cũng muốn nói, nhưng dù thế nào cũng không thể nói ra được thành lời. Có điều anh vẫn rất mong đợi, tới tháng Tư anh bắt đầu hỏi Du Thư Nam về tiến độ visa, Du Thư Nam nói rằng mọi thứ đều thuận lợi, có lẽ tháng Năm có thể lấy được, sau đó có thể mua vé máy bay. Tống Lương Ngọc bắt đầu xem bản đồ của nước Mỹ, lên kế hoạch họ sẽ đi chơi những đâu trong kỳ nghỉ hè.

Đến cuối tháng Sáu, Du Thư Nam nói với anh rằng mình không thể đi được nữa.

“Tại sao?”

“Dạo này sức khỏe của mẹ em không tốt.”

“Em chăm sóc cho mẹ là việc nên làm.”

Tống Lương Ngọc biết rằng Du Thư Nam không sai, nhưng anh vẫn thất vọng. Anh cất bản đồ nước Mỹ đi, gọi điện cho Du Thư Nam mỗi ngày như thường lệ, giống như trước đây.

Tống Lương Ngọc sẽ tặng Du Thụ Nam một số món quà, Du Thụ Nam yêu cái đẹp, vì vậy anh sẽ mua son môi, nước hoa, túi xách và quần áo cho cô. Quần áo anh mua cho Du Thụ Nam rất vừa vặn, anh biết rõ kích cỡ của cô. Lúc này vẫn là những năm chín mươi, mấy thứ đó rất hiếm ở Trung Quốc, thỉnh thoảng Du Thụ Nam sẽ mặc chúng, khiến đồng nghiệp của cô phải ngưỡng mộ, cô hơi đỏ mặt, sau đó kể lại với Tống Lương Ngọc qua điện thoại.

Vào lúc này, Tống Lương Ngọc sẽ nói: “Sau này anh sẽ mua nhiều hơn cho em.”

Chẳng có câu nào là lời ngọt ngào, có thể anh sẽ không bao giờ nói những lời yêu thương kiểu như “một ngày không gặp đã nhớ em đến phát điên” nữa. Tống Lương Ngọc như vậy đã chết từ lâu, trong tim Tống Lương Ngọc mới này cũng không còn ấm áp như vậy.

Nhưng cũng có những lúc trông rất ngọt ngào. Khi Tống Lương Ngọc về nhà, ngày nào anh cũng ở cùng Du Thụ Nam, khi hai người cùng nhau ngồi đọc sách, đầu sát bên đầu, có được sự yên tĩnh hiếm hoi.

Du Thụ Nam bắt đầu học tiến sĩ theo đề nghị của Du Quốc Thái, ngày càng bận rộn hơn. Tống Lương Ngọc cảm thấy cô không cần phải khổ như vậy, Du Thụ Nam chỉ nói: “Em cũng sẽ làm việc chăm chỉ hơn, làm vậy thì anh có thể bớt vất vả.” Trong lòng cô thực sự nghĩ như vậy, nhưng còn một điều nữa mà cô không nói. Cô muốn làm cho mình trở nên ưu tú hơn, như vậy mới có thể đuổi kịp Tống Lương Ngọc đang băng băng chạy nước rút.

Tống Lương Ngọc sẽ giúp cô dịch những thuật ngữ tiếng Anh mà cô không hiểu rõ, đồng thời giúp cô đọc luận văn mà cô đang viết. Tống Lương Ngọc còn liên hệ với một vài người bạn để đọc luận văn giúp cô, xem xem có phù hợp với tiêu chuẩn đăng trên một tạp chí hay không.

Đêm đến, khi con đã ngủ, hai người sẽ đặt sách xuống và chiến đấu trên giường. Tích lũy năng lượng suốt cả một năm, muốn giải phóng

nó trong lần gặp mặt ngắn ngủi này. Du Thụ Nam thường xuyên ôm lấy anh không chịu buông, cũng không cho phép anh đi khỏi. Đôi khi cả hai ướm át ôm nhau như vậy, có một sự thân mật lạ lùng. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, Tống Lương Ngọc vẫn cứ như đứng cách xa cả một mét.

Khi Tống Lương Ngọc lại chuẩn bị rời đi, trái tim của Du Thụ Nam lại trống rỗng, hết lần này đến lần khác.

Vào thời điểm đó, Du Thụ Nam cũng có bạn bè ở New York. Khi đó cộng đồng người Hoa ở New York rất ít, để gặp ai cùng quê là tán gẫu, cũng có vài câu chuyện phiếm tưởng chừng như có như không, được coi như trò tiêu khiển sau bữa tối. Người bạn đó đã đặc biệt gọi điện cho Du Thụ Nam, sau khi lên đại học mối quan hệ của họ trở nên tốt, cho nên cũng biết về mối tình đầu của Du Thụ Nam. Trong suy nghĩ của cô bạn đó đó, Tống Lương Ngọc là một anh chàng tội nghiệp dựa dẫm vào bố của Du Thụ Nam để leo lên, cô ấy nói trong điện thoại: “Thụ Nam, cậu nghĩ kỹ mà xem, Tống Lương Ngọc ở bên này đã có người khác rồi, chuyện hai người ly hôn chỉ là vấn đề thời gian nữa thôi.”

Du Thụ Nam cầm lấy ống nghe mà khóc, nhưng vẫn kiên quyết nói với cô ấy: “Mình với Tống Lương Ngọc kết hôn cũng đã hơn mười năm rồi. Mình hiểu rõ anh ấy là kiểu người như thế nào. Anh ấy sẽ không làm ra loại chuyện như vậy đâu.”

Có thật là anh ấy sẽ không làm vậy không? Du Thụ Nam tự hỏi lòng mình, trước đây có lẽ anh sẽ không làm, nhưng họ đã trải qua quá nhiều chuyện, tình cảm Tống Lương Ngọc với cô không còn như trước nữa. Trong suốt khoảng thời gian dài xa cách, thậm chí anh còn không nói anh nhớ cô. Mặc dù Du Thụ Nam cũng có nghi ngờ trong lòng, nhưng cô chưa bao giờ hỏi Tống Lương Ngọc. Cô không muốn trở thành một người phụ nữ đa nghi, dù đã tới mức như vậy nhưng cô vẫn muốn che giấu bản thân.

Cô nghĩ, chắc chắn xung quanh Tống Lương Ngọc có rất nhiều mỹ

nữ xuất sắc, cô nghĩ nếu có một ngày cô và Tống Lương Ngọc đi đến hồi kết, cô vẫn có lòng kiêu hãnh của riêng mình. Cô ra sức làm việc, cố gắng sánh vai cùng Tống Lương Ngọc. Và cô đã làm được, cô đã được đặc cách thăng chức phó giáo sư nhờ sự cống hiến hết mình cho môn học và danh tiếng của cô trong ngành. Vào thời điểm đó, một nữ phó giáo sư trẻ như vậy rất hiếm, mọi người bầm sinh đã có thành kiến với phụ nữ, những lời đồn đại như dao đâm vào Du Thư Nam. Nhưng cô chưa bao giờ nói chuyện đó với Tống Lương Ngọc. Cô đã tiêu hao hết lòng tin của Tống Lương Ngọc dành cho mình rồi, cô biết rằng Tống Lương Ngọc sẽ không tiếp tục tha thứ cho cô như cô đã tha thứ cho anh một lần nữa.

Mà đúng là xung quanh Tống Lương Ngọc có rất nhiều phụ nữ xuất sắc, anh cũng gặp phải nhiều cám dỗ, nhưng anh đều chống lại chúng. Mặc dù anh ở nước Mỹ, nhưng trong xương tủy anh vẫn là một người đàn ông rất truyền thống, anh tôn trọng gia đình và hôn nhân. Rất lâu sau, anh mới nghe được tin đồn về mình, tin đồn đã truyền đi khắp trời, sau khi nghe được tin đồn về mình, chính anh cũng vô cùng kinh ngạc.

Cũng vào một ngày nọ, khi anh kết thúc buổi tụ tập người Hoa và đi đến bãi đỗ xe, anh nghe thấy ai đó nói: “Chuyện của anh ta, vợ anh ta cũng biết mà.”

Trước đây Tống Lương Ngọc không có hứng thú với loại chuyện này, nhưng ngày hôm đó anh lại đi chậm lại, nghe thấy họ thì thầm tên ông: “Vợ của Tống Lương Ngọc đã biết chuyện anh ta ngoại tình rồi.”

Anh sửng người một lúc, sau đó mua vé máy bay trở về Trung Quốc ngay trong đêm hôm đó. Trong lòng Tống Lương Ngọc, Du Thư Nam là người đáng để anh phải bỏ ba hàng ngàn dặm để làm rõ sự hiểu lầm. Khi anh mở cửa, anh thấy Du Thư Nam và con đang ăn. Thăng bé nhìn thấy anh thì vô cùng ngạc nhiên, đặt đĩa xuống rồi gọi to: “Bố ơi!” rồi chạy đến bên anh.

Du Thur Nam hoang mang nhìn anh, nhưng Tống Lương Ngọc không nhìn thấy sự ngạc nhiên mà vui mừng như anh tưởng tượng. Cả hai đột nhiên cảm thấy không biết phải làm sao.

Sau khi con ngủ say, Tống Lương Ngọc mới có cơ hội nói với cô: “Lời đồn đại bên ngoài không phải sự thật. Anh không biết ai đã nói với em, nhưng anh muốn em tin anh.” Du Thur Nam gật đầu: “Em tin anh. Huống hồ, đàn ông mà...”

Lại là cái câu “đàn ông mà” này ư? Trái tim vốn đã rất chai sạn mất cảm giác của Tống Lương Ngọc vẫn thấy đau âm ỉ. Nhìn vẻ mặt hồ hững của Du Thur Nam, trong lòng anh tràn đầy thất vọng, cho dù cô có làm rùm beng lên, như phản ứng mà một người phụ nữ nên có, anh cũng sẽ không thất vọng đến nhường này. Nhưng anh lại tự thuyết phục mình rằng, mấy người đàn ông khác còn ước gì vợ mình không quản mình như thế này cơ mà.

“Em vừa được thăng chức phó giáo sư, đã thích ứng được chưa?” Tống Lương Ngọc hỏi cô.

“Vẫn ổn.” Du Thur Nam nói xong liền hỏi anh: “Khi nào thì anh đi?”

“Nếu đã về thì ở lại mấy ngày vậy.” Tống Lương Ngọc nói.

“Vậy công việc của anh thì sao? Anh về đi, em không sao đâu, em không để ý những lời đàm tiếu đó. Anh biết đấy, những lời đàm tiếu chỉ hại được những người để ý đến nó thôi, em thì không quan tâm. Hơn nữa em tin tưởng anh, cho nên đối với em, những lời kia không có ý nghĩa gì cả.” Du Thur Nam nói như vậy, cô hy vọng rằng Tống Lương Ngọc có thể hiểu.

Du Thur Nam thúc giục anh rời đi, không phải chỉ một lần, lấy lý do lo lắng cho công việc của anh. Tống Lương Ngọc cảm thấy trong lòng có gì đó kỳ lạ, nhưng anh cũng không nghĩ nhiều. Sau đó trong một lần gặp lại bạn học cũ, một người bạn học từng dạy ở Xuân Đại đã vỗ vai anh: “Này bạn học cũ, nếu có thể thì mau đưa vợ ra nước

ngoài càng sớm càng tốt đi.” Anh ta là kiểu người không giữ được miệng, rượu vào lại càng mất kiểm soát, Tống Lương Ngọc chớp mắt: “Phó giáo sư Du có thủ đoạn lắm.”

Phó giáo sư Du có thủ đoạn lắm.

Có thể có thủ đoạn nào được nữa? Thủ đoạn của phó giáo sư Du là chính bản thân cô ấy. Hơn nữa phó giáo sư Du có xuất thân làm văn học, tràn đầy tình cảm lãng mạn, cô ấy và người đó đang yêu nhau.

Sau khi uống rượu, Tống Lương Ngọc nghe được những lời này, anh chợt nhớ tới Du Thụ Nam cứ năm lần bảy lượt đuổi anh đi. Du Thụ Nam không chào đón anh vì anh đã phá hỏng cuộc ngoại tình của cô, cô dùng hành động để chứng minh với anh rằng, có một lần lừa dối thì sẽ có vô số lần. Mà chuyện cô không muốn ly hôn là vì lo việc ly hôn sẽ khiến cô bị kiểm điểm chính trị. Đúng là nực cười.

Khi Tống Lương Ngọc về đến nhà, Du Thụ Nam ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người anh, vội vàng quay người đi bật nước tắm cho anh, Tống Lương Ngọc đi theo nhìn cô tất bật chuẩn bị, bỗng cảm thấy không cam lòng, dựa vào cái gì chứ! Dựa vào cái gì mà anh phải bị người phụ nữ này chơi đùa cả đời! Anh đột nhiên kéo cổ áo sau gáy của Du Thụ Nam lên, yêu cầu cô nhìn thẳng vào mình.

“Du Thụ Nam, cô rề mạt đến vậy sao? Một người đàn ông vĩ vĩ không thể nào thỏa mãn được cô sao? Một thằng đi rồi giờ lại thêm một thằng khác?”

Ánh mắt Du Thụ Nam đột nhiên tối sầm lại, cô cắn môi để không phát ra tiếng khóc, sau đó thở dài hỏi anh: “Anh nghe được gì rồi?”

Tống Lương Ngọc buông cổ áo cô ra, anh say rồi, nhưng anh vẫn muốn thắng một lần, trên mặt mang theo nụ cười lớt phớt không rõ: “Nhu vậy cũng tốt, cô không chung thủy với hôn nhân, còn tôi cũng đã yêu người khác, hai chúng ta như nhau cả thôi. Cô biết không? Tôi đã không còn tình cảm với cô nữa rồi. Mỗi lần nghe cô nói nhớ tôi

trong điện thoại, tôi đều cảm thấy nực cười. Nếu không vì có con, tôi đã ly hôn với cô từ lâu rồi. Thậm chí mỗi lần làm chuyện vợ chồng với cô, tôi đều phải nghĩ đến người khác mới có thể cứng được.”

Mặt Du Thư Nam không còn giọt máu. Dù biết Tống Lương Ngọc không còn yêu mình nữa, nhưng hôm nay chính miệng anh nói ra điều đó, cô vẫn cảm thấy đau lòng. Cô đứng ở đó nhìn Tống Lương Ngọc, bỗng không biết nên nói gì với anh, chỉ nhẹ giọng nói: “Nước đã chuẩn bị xong rồi, anh đi tắm đi.”

Không thể chiến đấu được nữa. Cuộc hôn nhân vốn đã rạn nứt của họ đã hoàn toàn tan vỡ vào ngày này.

Chương 140

Du Thur Nam đang ngồi trong phòng ngủ đợi Tống Lương Ngọc, cô luôn cảm thấy giữa họ không nên như vậy. Cuối cùng cô cũng không tìm được nước mắt.

Qua một lúc lâu Tống Lương Ngọc mới đi ra, lúc đó sắc trời hơi hửng sáng, anh đã tỉnh táo hơn phân nửa, gột rửa sạch sẽ, lại trở thành một người đàn ông như trăng thanh gió mát.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Chúng ta nói chuyện được không?” Du Thur Nam lí nhí hỏi anh. Cô không biết tại sao mình phải hèn mọn như vậy, rõ ràng cô không làm gì cả.

“Nói đi.” Tống Lương Ngọc ngồi ở đối diện nhìn cô. Đêm qua anh đã suy nghĩ rất nhiều, anh bay từ Mỹ về đây để giải thích chuyện của mình với Du Thur Nam, nhưng anh chẳng thể nào ngờ được, Du Thur Nam đã làm ra việc khiến anh chẳng cần phải giải thích nữa.

“Em được đặc cách bổ nhiệm làm phó giáo sư là do tự em cố gắng...”

“Dựa vào quan hệ tình cảm của cô với người có quyền có thế mà gọi là nỗ lực sao?” Tống Lương Ngọc không nhin được mà buông lời cay nghiệt.

“Không phải như vậy. Em học tiến sĩ, ngày nào cũng học, ngày nào cũng chăm chỉ làm việc. Thành tích học tập của em rất tốt, cũng đã

có những đóng góp cho xã hội. Em được bổ nhiệm là vì những điều này, không phải như những tin đồn đó.”

“VẬY tin đồn toàn là nhảm nhí hết sao? Du Thụ Nam, cô có hiểu không, dù người đời có thích bàn luận về đời tư của người khác thì cũng không bao giờ tung ra những tin đồn vô căn cứ. Cô có chắc bản thân không làm ra chuyện đáng chê cười nào không?” Tống Lương Ngọc chất vấn cô.

“Cho nên lời đồn đại về anh cũng đều là thật sao?” Du Thụ Nam đột nhiên nở nụ cười: “Em lựa chọn tha thứ cho anh, nhưng không có nghĩa là anh không làm gì cả. Như lời anh nói, cả em và anh đều không trong sạch, nếu anh vẫn cứ nói chuyện với em kiểu đó thì em cũng không muốn nói thêm gì nữa.” Du Thụ Nam rất buồn, nếu trước đây cô không làm tổn thương anh thì bây giờ cô sẽ tự tin hơn: “Tại sao anh không thể tin tưởng em? Giống như em đã tin tưởng anh vậy.”

“Bởi vì tôi chưa bao giờ lừa dối cô.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Suy cho cùng cũng là vì anh không thể buông bỏ hai ngày đó. Du Thụ Nam cảm thấy mình lại lâm vào cảm giác hoang mang mờ mịt như trước kia rồi. Suốt mấy năm qua cô đã trút hết trái tim mình, luôn luôn bày tỏ tình cảm với anh, nhưng anh nhất quyết không chịu tin. Cô mệt rồi. Cô từ bỏ.

“Em không biết mình nên nói gì nữa, mà cũng không cần thiết. Tiếp theo nên làm gì đây? Em nghe anh.” Du Thụ Nam giao quyền nói chuyện cho Tống Lương Ngọc, mấy năm nay anh không nói nhiều, nhưng anh nói một là một, trước giờ cô không hề phản bác.

“Chúng ta đưa ra lựa chọn đôi bên cùng có lợi, không ly hôn. Điều đó tốt cho con và tương lai của chúng ta.”

“Sau đó thì sao? Cứ sống mãi như vậy cho đến khi chúng ta chết? Nếu em nói em không cần tương lai sự nghiệp thì sao?” Du Thư Nam bật khóc thành tiếng. Sự nghiệp là cái thá gì đâu chứ? Cô cố gắng như vậy là vì muốn đuổi kịp anh, nguyện ước trong lòng cô là cô được cùng anh đi đến đỉnh cao, trên đường đi, ai gặp họ cũng sẽ thì thầm rằng: “Trông họ thật xứng đôi vừa lứa.” Nếu cứ mãi khuất nhục trong cuộc hôn nhân này, vậy thì cô thà mình chẳng cần gì nữa hết: “Em muốn ly hôn.”

Du Thư Nam cực kỳ kiên quyết, cô nhìn Tống Lương Ngọc rồi nói: “Nếu như từ trước đến giờ giữa chúng ta không hề có sự tin tưởng nào, vậy dù cho chúng ta có tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân tạm bợ này, sau này vẫn sẽ có đủ thứ chuyện khiến chúng ta đổ vỡ. Vậy thì thà cắt đứt ở đây luôn đi, sau này chúng ta không còn bất kỳ quan hệ nào nữa.”

“Ly hôn xong để cô đến với người trong mộng của mình nhau sao? Mơ cũng đẹp lắm.”

Dù Du Thư Nam có nói gì đi chăng nữa, Tống Lương Ngọc vẫn có những lời ác độc chờ đợi cô, mối quan hệ giữa họ đã hoàn toàn chấm dứt. Du Thư Nam chỉ có thể thuận theo lời anh, mới làm tiêu tan sự thù địch trong lòng anh.

Du Thư Nam biết điều này nên không kháng cự nữa: “Được, vậy em nghe lời anh.” Cô đứng dậy tắm rửa, mặc bộ quần áo thật đẹp, cầm chìa khóa xe bước ra ngoài: “Em đi làm đây.”

Khi cô trở về nhà, Tống Lương Ngọc đã rời đi, ngôi nhà vô cùng trống rỗng. Sau này sẽ không bao giờ có khoảng thời gian tốt đẹp nữa, cho dù giữa họ không có khoảng thời gian thực sự tốt đẹp nào, thì ít nhất nhìn bề ngoài cũng có vẻ viên mãn.

Du Thư Nam không còn gọi điện cho Tống Lương Ngọc, cô cũng không còn giải thích bất cứ điều gì về mình nữa, cũng không hỏi chuyện về Tống Lương Ngọc. Thứ duy nhất còn lại giữa họ chỉ là

mảnh giấy kia.

Thêm cả Tống Thu Hàn.

Tống Lương Ngọc bắt đầu nghiêm khắc với Tống Thu Hàn, trên người Tống Thu Hàn có vô số hình bóng của Du Thụ Nam, từ tướng mạo, tính cách, tư thế, Tống Lương Ngọc không muốn anh như vậy. Lúc gọi điện quốc tế, anh kiểm tra tình hình học tập của Tống Thu Hàn, nếu cậu không trả lời được, anh sẽ cực kỳ tức giận. Anh sẽ nói: “Có phải mẹ mày tặng chân tài thực học cho người khác rồi đúng không?”

Chịu áp lực nặng nề ngày qua ngày, Tống Thu Hàn ngày càng phản cảm với bố mình. Bất cứ khi nào điện thoại reo, cậu đều quay người bỏ đi, giống như một thiếu niên nổi loạn muốn xa lánh bố mình. Cũng may cậu vẫn còn mẹ, nếu cậu không thể thoát khỏi áp lực quá lớn của bố, mẹ sẽ trực tiếp nghe điện thoại rồi nói thẳng: “Em chấp nhận sự tầm thường của con, chỉ cần con khỏe mạnh và vui vẻ là được.”

Lần nào cô cũng nói điều này, Tống Lương Ngọc ghét mấy lời này nhất. Anh mỉa mai cô: “Đừng bào chữa cho việc học hành thất bại của nó nữa.”

Du Thụ Nam không muốn cãi nhau với anh, cô thường hỏi anh rằng: “Còn gì nữa không? Nếu không thì bọn em đi ngủ đây.”

Hai người lạnh nhạt đối mặt với nhau, cả hai đều đứng tại chỗ, không chịu tiến lên bước nào. Dần dần, Tống Lương Ngọc quên rằng mình đã từng yêu Du Thụ Nam, Du Thụ Nam cũng quên rằng mình đã từng yêu Tống Lương Ngọc. Họ coi nhau như những người không liên quan, chỉ là một cái tên khác trên giấy đăng ký kết hôn, một người giám hộ khác của con mình.

Đã hai năm rồi Tống Lương Ngọc không về nhà, khi anh trở về, Tống Thu Hàn đã bắt đầu lớn khôn, trở thành một học sinh cấp hai xán lạn. Còn về phần Du Thụ Nam, mặc dù được ông trời ưu ái, nhưng vẫn

có hai nếp nhăn nơi khóe mắt cô. Dưới ánh mắt của Tống Lương Ngọc, cô thản nhiên đứng thẳng người, gạt đầu với anh: “Anh về rồi đấy à?” Không còn niềm vui như chọc thủng trái tim giống khi xưa nữa.

“Ừ.” Tống Lương Ngọc chỉ đáp vắn vện một chữ.

Ba người ngồi ăn cơm cùng nhau, Tống Thu Hàn không còn nói nhiều như khi còn bé nữa, ăn xong yên lặng đặt bát đĩa xuống, nói với Tống Lương Ngọc: “Bố, con ăn xong rồi, con đi học đây.”

Đã có một khoảng cách giữa hai bố con.

Chỉ còn lại Tống Lương Ngọc và Du Thụ Nam, cả hai người đều không lên tiếng, sau khi yên lặng ăn cơm, Du Thụ Nam hỏi Tống Lương Ngọc: “Tối nay anh định ngủ ở đâu?”

“Chúng ta ly hôn chưa?” Tống Lương Ngọc hỏi cô.

“Chưa.”

“Vậy tại sao cô lại hỏi câu hỏi này?”

“Bởi vì tôi nghĩ anh không muốn ngủ cùng phòng với tôi.”

“Tôi rất muốn đấy.”

Đêm khuya như vậy, hai người nằm cạnh nhau trên giường, trong phòng tối đen như mực, hương thơm từ tóc Du Thụ Nam lọt vào mũi Tống Lương Ngọc khi cô lật người. Anh lại nghĩ đến mấy năm đầu họ kết hôn, ban ngày nghiêm túc trước mặt mọi người, còn ban đêm lại lãn lộn trên giường. Hoặc là sau này xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng họ vẫn có thể ngủ cùng nhau.

Du Thụ Nam xoay người sang một bên, quay lưng lại với Tống Lương Ngọc, thể hiện rõ ý cự tuyệt. Cô nhớ lại những gì Tống

Lương Ngọc đã nói: “Tôi phải nghĩ đến người khác mới có thể cứng được.” Anh nghĩ đến ai cũng không liên quan gì đến cô, cô đã không còn là Du Thụ Nam nữa đành anh để cầu xin anh nữa rồi. Cô nhắm mắt lại, đếm cừu trong lòng, một con cừu, hai con cừu, ba con cừu, bốn con cừu... Cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm trở mình, Du Thụ Nam đang ngủ say quên rằng có một người khác bên cạnh mình, thế là cô trở mình hơi mạnh, lăn thẳng vào vòng tay Tống Lương Ngọc. Cô giật mình choàng tỉnh, mở mắt ra nhìn thấy đôi mắt lạnh băng của Tống Lương Ngọc, như thể đang nói: Lao vào lòng tôi đấy à?

Du Thụ Nam từ từ lùi người lại, cô không muốn bị bất kỳ lời nào của Tống Lương Ngọc xúc phạm, nhưng Tống Lương Ngọc lại đột nhiên siết chặt vòng tay, lúc cô hét lên thì hôn lên lên cô. Du Thụ Nam vô cùng tủi thân, đỏ mắt hét lên: “Anh buông ra! Tôi không muốn, anh như thế này là cư.ỡng h.i.ếp trong hôn nhân!”

“Cô không muốn sao?” Tống Lương Ngọc dán lên môi cô: “Du Thụ Nam, cô không muốn sao?”

Du Thụ Nam chẳng bao giờ đối phó được với Tống Lương Ngọc. Anh lạnh lùng, mang theo quyết tâm hủy diệt cô, động tác vô cùng thô bạo độc đoán. Rằng cô đập mạnh vào vai anh, cô nhớ người đàn ông dịu dàng đó vô cùng, người đã nói rằng một ngày không gặp sẽ nhớ cô đến phát điên. Nước mắt giàn giụa trên mặt, cô đánh Tống Lương Ngọc: “Anh dựa vào cái gì! Dựa vào cái gì hả!”

Tống Lương Ngọc không đáp lại lời cô, anh im lặng nhốt Du Thụ Nam ở đó, nhưng anh không hề cử động, anh để mặc cho cô đấm anh, đánh anh cắn anh, sau đó đột nhiên cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt trên mặt cô. Nụ hôn đó rất dịu dàng, khiến Du Thụ Nam ảo tưởng rằng anh vẫn còn yêu cô, nước mắt của cô càng trào ra, bà dùng hai tay ôm lấy mặt anh, trao thân cho anh.

Nhưng sự dịu dàng và kiên nhẫn đều chỉ là lừa dối, lúc cô độ ng tì nh,

Tống Lương Ngọc đột nhiên hỏi cô: “Tôi tốt hơn hay thằng kia tốt hơn?” Giọng điệu của anh cứ như thể cho rằng Du Thur Nam là một người ai cũng có thể làm chồng. Anh không ở đây thì cô có người khác, tới khi anh quay lại, cô cũng không từ chối. Cô là người sẽ chẳng bao giờ để mình rảnh rỗi như thế đấy. Nhục nhĩ làm sao!

Du Thur Nam cảm thấy nhân cách của mình đã tan nát trước mặt Tống Lương Ngọc, cô cố nén cơn xúc động muốn khóc rồi nói: “Mỗi người một vẻ.”

Lại là con dao kia, đâm thẳng vào tim Tống Lương Ngọc, khiến anh cũng máu me đầm đìa. Làm sao anh có thể chịu thua? Thế là sau khi tất cả kết thúc, anh thì thào: “Người cô tã lẩm rồi, chỉ đủ giải khát thôi.”

Sáng hôm sau tỉnh dậy, cả hai đều bị đau khổ giằng xé, cùng mặc quần áo trong im lặng. Tống Lương Ngọc nhìn vào bờ vai gầy của Du Thur Nam, trong lòng thầm nghĩ: Lúc ở với người khác Du Thur Nam sẽ như thế nào? Anh nghĩ sao thì hỏi như vậy luôn: “Cô cũng điên cuồng như vậy với thằng khác sao?”

Du Thur Nam thờ ơ nhìn anh, hỏi lại anh: “Tối qua anh nghĩ đến ai? Anh có bức ảnh nào không? Để tôi xem ai lại có thể khiến Tống Lương Ngọc cao quý vô ngần nhớ thương.”

Cô nhìn Tống Lương Ngọc như vậy, trong mắt tràn đầy vẻ không khuất phục. Tôi sẽ không bao giờ yêu anh, cũng sẽ không bao giờ cúi đầu trước anh. Tôi lợi dụng anh, vứt bỏ anh, đều là ý của tôi. Tống Lương Ngọc nhìn thấy một Du Thur Nam xa lạ.

Đúng vậy, Du Thur Nam đã trở nên hoàn toàn xa lạ.

Họ giả vờ là một cặp vợ chồng ân ái trước mặt mọi người, khi Tống Lương Ngọc nói chuyện, Du Thur Nam luôn mỉm cười và gật đầu. Anh hỏi cô có ý kiến gì không, cô đều đồng ý hết. Cực kỳ ăn ý.

Nhưng khi không có người ngoài, Du Thư Nam không hề cười, bà im lặng đọc sách, ăn cơm, sau đó nhốt mình trong thư phòng để may quần áo, mãi đến tận đêm khuya mới trở về phòng.

Họ không thể giải thích tại sao mình lại hận đối phương như vậy mà vẫn ngủ chung giường. Vừa thân mật không chút kẽ hở, lại vừa làm tổn thương nhau.

...

Sau này, khi họ đã có tuổi. Tống Lương Ngọc vẫn đẹp trai, còn Du Thư Nam thì vẫn dịu dàng, cả một năm họ cũng không gặp nhau được vài ngày, mà gặp rồi cũng chẳng nói được mấy câu.

Tống Lương Ngọc đang định xử lý việc họ ra nước ngoài, lúc đó Du Thư Nam đã bỏ từ phó trong chức danh của bà và trở thành giáo sư, là phần tử tri thức được mọi người tôn kính, cuối cùng cũng dựa vào năng lực của chính bản thân mình, đánh ngã những lời đồn ác ý năm đó.

Chương 141

Tống Lương Ngọc hỏi bà qua điện thoại: “Sau khi ra nước ngoài muốn làm gì? Tôi giúp cô.”

Du Thư Nam nhàn nhạt nói: “Tôi không xuất ngoại đâu, Thu Hàn lớn rồi, có thể ra ngoài xông xáo, anh đưa một mình nó đi thôi.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tống Lương Ngọc im lặng một lúc lâu, rồi hỏi bà: “Trong nước có thứ gì khiến cô không thể buông tay được? Thậm chí còn quan trọng hơn cả Thu Hàn?”

Du Thư Nam im lặng một lúc lâu, rồi nói: “Tôn nghiêm của tôi.” Bà không muốn đi theo Tống Lương Ngọc như một con cún và nghe theo những gì ông sai xử, bà có nhân cách độc lập của mình.

“Vậy tự cô nói chuyện với Thu Hàn đi.”

“Tôi sẽ nói với nó.” Hiếm khi họ nói chuyện nhiều như hôm nay, Du Thư Nam cảm thấy đã đến rồi, bà không cúp điện thoại như thường lệ: “Tống Lương Ngọc, đã đến lúc chúng ta nên cáo biệt rồi. Bao nhiêu năm rồi, tôi không mong chúng ta hòa giải, chỉ là chúng ta cũng sắp năm mươi tuổi rồi, đã đến lúc phải sống cho bản thân một lần.”

“Cô muốn sống cho bản thân như thế nào?”

“Tôi muốn được tự do đọc, viết, thắp hương, uống trà, treo tranh, cắm hoa. Và nếu cơ thể cho phép, tôi muốn ra ngoài và an tâm

hưởng thụ tuổi già.” Lần đầu tiên Du Thư Nam nói với Tống Lương Ngọc về niềm khao khát tuổi già của mình: “Tôi không muốn khi mình đã đến tuổi xế chiều rồi vẫn còn hận người khác, trông chẳng có chút thể diện nào.”

“Du Thư Nam, cô có biết không? Độ tuổi đang hoàng thể diện nhất của cô là ba mươi bốn mươi tuổi, nhưng khi đó cô đã làm gì? Cô ngoại tình hết lần này đến lần khác.”

“Anh nói đúng, cho nên tôi đã ngộ ra rồi. Rời khỏi anh, tôi có thể có cuộc sống mà tôi muốn. Tóm lại, tôi sẽ không đến Mỹ với anh đâu.” Du Thư Nam cúp điện thoại, cầm cuốn sách bên cạnh lên. Bà đã trở nên cứng rắn hơn rồi, cho dù Tống Lương Ngọc có nói gì đi nữa, những lời đó chỉ là cơn gió thoảng qua, thổi một cái là bay đi mất. Nhưng cho dù có là gió thoảng, cũng sẽ làm tóc bà lay động dù chỉ là một sợi, làm sao gió có thể vô tung vô ảnh được?

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Du Thư Nam đã quyết định không ra nước ngoài, nhưng khi bà muốn nói chuyện với con mình, bà chợt nhận ra rằng con mình đã thay đổi. Khi ấy Tống Thu Hàn đã là một chàng trai rục rĩ xán lạn, trong lòng còn thầm mến một cô gái. Du Thư Nam hỏi anh, anh đỏ mặt: “Vâng, con không muốn ra nước ngoài.”

Du Thư Nam chưa bao giờ nhìn thấy biểu cảm như vậy trên khuôn mặt của Tống Lương Ngọc. Bà thuyết phục anh: “Chỉ khi con đủ ưu tú thì con mới có thể cho cô gái đó một tương lai tươi sáng. Nếu không, sau này con muốn con bé phải chịu khổ cùng con sao?”

“Ở trong nước cũng có thể ưu tú được mà.”

“Con nên đi xem thế giới bên ngoài đi.” Mặc dù Du Thư Nam thuyết phục anh như vậy, nhưng bà cũng không muốn ép buộc anh. Tống Thu Hàn khiến bà nhớ lại thời con gái, nhớ lại mối tình đầu của mình. Trong hai ngày khi họ rời đi, họ gần như đã nói ra hết những lời của

cả đời này. Du Thư Nam đã khóc và xin lỗi: “Em xin lỗi, em chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ yêu anh ấy. Nhưng em đã yêu anh ấy mất rồi, em không thể rời đi cùng anh.”

“Bởi vì anh không có tiền sao?”

“Không phải.”

Nếu như lần đó bà kiên quyết rời đi mà không quay lại, liệu cuộc đời bà có khác đi không? Nếu không phải yêu Tống Lương Ngọc, kiếp này bà có hạnh phúc không? Bà không biết đáp án, bà muốn thử một lần, khi hoàn toàn rời xa Tống Lương Ngọc, bà sẽ có một cuộc sống khác chứ?

Nhưng bà đã thất bại rồi.

Vì bà nhận ra rằng, nếu như không có bà ở đây, Tống Lương Ngọc sẽ đối với Tống Thu Hàn tồi tệ như thế nào, con bà sẽ đau đớn biết bao. Bà không thể không lên chuyến bay đến Mỹ.

Đã quá nhiều năm rồi họ không thật sự sống cùng nhau, đây là lần đầu tiên Du Thư Nam đứng trước nhà của Tống Lương Ngọc ở Mỹ. Tống Lương Ngọc sống trong một khu biệt thự bên ngoài thành phố, trước khu biệt thự có một khu vườn lớn, trong nhà có một thư phòng rất rộng, là nơi trưng bày bộ sưu tập thư pháp và tranh vẽ của ông.

Trong phòng của họ có những bông hoa được hái từ vườn.

Du Thư Nam giống như rơi vào một giấc mộng.

“Tôi ngủ ở đây sao?” Du Thư Nam hỏi ông.

“Không thì sao? Chia phòng chắc?”

Trước mặt người khác, họ vẫn cư xử như một cặp vợ chồng, còn sau lưng thì phớt lờ nhau. Lúc đó Tống Thu Hàn vô cùng sầu não,

Du Thụ Nam thường khuyên anh, bà nói với anh rằng: “Mẹ hy vọng một ngày nào đó con sẽ kết hôn vì tình yêu, đừng như mẹ với bố, cả đời này chưa từng yêu nhau một ngày nào.”

“Vậy mẹ có yêu bố không?” Tống Thụ Hàn hỏi bà.

Du Thụ Nam dừng lại một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi nói: “Không.” Bà không chịu thừa nhận mình yêu ông, quan hệ giữa hai người đã rất khó xử rồi.

Du Thụ Nam bắt đầu bị bệnh liên miên, bà thường xuyên nôn mửa, đau bụng, tiêu chảy, sắc mặt tái nhợt, nhưng bà cũng chẳng bận tâm, tự đi mua thuốc tiêu hóa uống. Nhưng rồi vẫn không thuyên giảm, bà gầy đi rõ rệt, vốn dĩ bà đã gầy rồi, tới sau này chỉ còn lại da bọc xương.

Tống Lương Ngọc đã hẹn gặp bác sĩ cho bà, bà từ chối. Nhưng Tống Lương Ngọc lo lắng đến mức không ngủ được, vào một đêm, Du Thụ Nam nhận thấy bàn tay của Tống Lương Ngọc đặt trên bụng bà rồi nhẹ nhàng xoa bóp. Ông nghĩ bà bị khó tiêu. Du Thụ Nam bỗng dưng thấy hơi buồn, bà ho nhẹ một tiếng, Tống Lương Ngọc vội vàng rút tay về.

Bà bí mật tự mình đến gặp bác sĩ, trải qua một loạt các cuộc kiểm tra, bác sĩ yêu cầu bà chờ kết quả. Khi về đến nhà, bà thấy Tống Lương Ngọc đang chăm sóc vườn tược, ông ngắt mấy bông hoa xinh đẹp đặt bên giường bà. Du Thụ Nam nghĩ về tuổi già mà bà đã kể cho ông nghe, một tuổi già nhàn rồi. Sau đó bà chợt nhận ra, khu vườn này, thư phòng này cùng thư pháp tranh vẽ này, là Tống Lương Ngọc chuẩn bị cho bà.

Bà muốn mở miệng gọi ông, nhưng lại không nhận được cơn buồn nôn.

Qua hai ngày, Tống Lương Ngọc đưa bà đến một buổi tiệc chiêu đãi. Hôm đó hiếm khi bà trang điểm, thân hình gầy gò lay động trong

chiếc váy, bà chỉ thay một bộ váy cũ tự mình may mà đã trở thành một mỹ nhân cổ điển đến từ phương Đông.

Ở quầy lễ tân có một cây đàn piano, bà nhìn đi nhìn lại, cuối cùng chậm rãi đi về phía trước, ngồi xuống chiếc ghế dài của đàn piano, khẽ di chuyển tay rồi đặt lên phím đàn. Khi đó Tống Lương Ngọc đang nói chuyện với mọi người, nghe thấy mọi người ngạc nhiên thốt lên, lúc quay đầu lại đã thấy Du Thụ Nam đang ngồi trước đàn.

Bà chơi bản “Kỷ niệm tình yêu”.

Năm đó họ chuyển đến căn nhà mới, Tống Lương Ngọc đã chi rất nhiều tiền để mua cho bà một cây đàn piano, ông bịt mắt bà bước vào cửa, cho bà xem cây đàn piano như thể quà tặng.

Ông hỏi: “Em có thể đàn cho anh nghe bài ‘Kỷ niệm tình yêu’ được không?”

Bà nói: “Em không biết.”

Không biết thứ gì lại tiếp tục đánh bại Tống Lương Ngọc, tay cầm ly rượu của ông khẽ run lên, cuối cùng quyết định hòa giải với Du Thụ Nam vào ngày này.

Chỉ vì bà đã chơi bản nhạc mà ông muốn nghe hồi đó. Mà có khi bà còn chẳng nhớ gì về chuyện này.

Sau khi Du Thụ Nam chơi xong, bà nhận được cuộc gọi từ bác sĩ, mấy lời đó bà nghe ù ù cạc cạc không hiểu nổi, nhưng bà biết rằng đã đến lúc bà phải nói lời tạm biệt với thế giới này rồi.

Nửa đêm, Tống Lương Ngọc đặt bàn tay ấm áp lên xoa bụng cho bà, sợ bà phát hiện nên lại vội rút tay về. Du Thụ Nam chợt nhận ra Tống Lương Ngọc vẫn là Tống Lương Ngọc năm xưa, chỉ là ông đã quần lầy mình trong lớp vỏ cứng cáp, bà muốn làm hòa với Tống Lương Ngọc, nhưng lại không còn cơ hội nữa rồi.

Vậy thì cứ để ông hận bà đi.

Chính là ngày hôm đó, ánh nắng trong phòng rất tốt, Tống Lương Ngọc mở cửa đi vào, nhìn thấy Du Thụ Nam đau đớn nằm trên giường. Ông ngồi bên cạnh lặng lẽ không nói lời nào. Du Thụ Nam mở mắt ra, thấy tóc mai của ông giờ đã bạc trắng, tóc ông như thể bạc trắng đi chỉ sau một đêm. Trong lòng bà cực kỳ bi thương, thầm nhủ một vạn câu tạm biệt với Tống Lương Ngọc, nhưng ngoài miệng lại nói: “Tống Lương Ngọc, kiếp sau chúng ta đừng gặp lại nhau nữa.”

Sau đó cứ vậy rời đi.

Tống Lương Ngọc ngồi đó hồi lâu, cuối cùng che mặt khóc lóc thảm thiết.

...

Lâm Xuân Nhi đang thu dọn đồ đạc trong căn nhà cũ của Tống Thu Hàn ở Xuân Thành, trên nóc tủ sách có một chiếc hộp gỗ. Cô nhớ Tống Thu Hàn bế mình lên rồi lấy hộp gỗ xuống. Chiếc hộp không khóa, trên đó phủ một lớp bụi dày. Cô lấy giẻ lau chùi cẩn thận rồi mở hộp gỗ ra.

Đó là một cuốn sổ rất cũ.

Cô đưa cuốn sổ cho Tống Thu Hàn, anh mở ra xem, là nét chữ của mẹ. Anh chỉ đọc một trang, mắt đã lập tức đỏ hoe.

Mẹ nói mẹ chưa từng yêu bố một ngày nào, nhưng không phải vậy, trang đầu tiên của cuốn nhật ký viết: “Ngày 11 tháng 12 năm 1994, hôm nay vẫn nhớ Tống Lương Ngọc.”

Tống Lương Ngọc đã già, ngồi dưới nắng, trên tay cầm cuốn sổ này, trên mặt giàn giụa nước mắt.

Giờ phút này ngàn mũi tên xuyên tim.

Chương 142

Năm 2000.

Trên núi sương mù dày đặc, Kiều Hạng Văn tỉnh lại ở một nơi ẩm ướt, anh mở mắt, khoác áo bước ra ngoài.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Ánh trăng sáng vằng vặc, chiếu vào khuôn mặt anh tuấn của anh. Anh đứng dưới ánh trăng, dáng vẻ tràn đầy hơi thở thanh xuân, không nhiễm bụi trần. Con đường nhỏ trước mắt đột nhiên truyền đến tiếng sột soạt, anh nhìn qua nơi phát ra âm thanh, chợt thấy một cô gái tóc tết thành bím đang ôm một chồng sách nặng bước về phía này.

Nhìn thấy Kiều Hạng Văn nhưng cô cũng không hề sợ, còn mỉm cười với anh ta: “Anh là người của đoàn phim đúng không?”

Kiều Hạng Văn gật đầu, anh bước lên trước vài bước: “Cô là giáo viên ở trường này hả? Ban ngày tôi không thấy cô.”

“Ban ngày tôi đến nhà phụ huynh.” Cô không hề sợ người lạ mà đưa cả chồng sách cho Kiều Hạng Văn: “Cảm ơn nhé.”

Kiều Hạng Văn ôm chồng sách đi theo cô, nhìn thấy bím tóc dày ở trước ngực cô giờ đã được vén ra sau lưng. Đã qua năm 2000 rồi, vậy mà vẫn còn cô gái tết bím tóc à. Anh quan sát cô thêm lần nữa, chưa kịp thu hồi tầm mắt đã bị cô gái bắt quả tang: “Anh đang nhìn bím tóc của tôi à? Chắc anh đang nghĩ, thời buổi nào rồi mà còn có

người tết bím tóc chứ gì.” Nói xong cô lại bật cười.

Quả là một cô nàng thông minh!

Kiều Hạng Văn gật đầu: “Đúng đó, rất hiếm thấy.”

“Chúng tôi hay đi đường núi nên tóc tai phải gọn gàng. Cắt ngắn thì không nở, mà xõa ra thì vướng víu, cho nên mới tết thành bím tóc đấy! Vừa nhanh gọn lại chẳng vướng víu.” Nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt cô gái khiến trái tim của Kiều Hạng Văn rung động.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Cô tên gì thế? Tôi là Kiều Hạng Văn.”

“Tôi biết anh mà, tôi đã từng xem bộ điện ảnh mà anh diễn rồi, trong thị trấn ấy.” Cô gái đưa tay lên che miệng, học theo tư thế đứng trên núi hét lớn của Kiều Hạng Văn trong phim. Đó chỉ là một vai phụ của anh thôi.

Kiều Hạng Văn cười phớ lớ: “Vậy cô tên gì?”

“Tôi tên Sơ Hạ. Cảm ơn anh nhé.” Sơ Hạ đón lấy chồng sách rồi đặt lên bàn học trong lớp. Tính cách của Sơ Hạ tự nhiên hào phóng, không hề có sự dè dặt của các cô gái vùng núi, cô đứng bên bàn nhìn cửa sổ rồi lại nhìn Kiều Hạng Văn. Chắc anh ấy cũng phải hiểu ý mình rồi chứ, vẫn còn không đi?

Anh bật cười, đi tới cửa nói với cô: “Vậy chúc cô giáo Sơ Hạ ngủ ngon nhé.”

“Ngủ ngon.”

Ngày hôm sau, Kiều Hạng Văn tìm một chỗ sạch sẽ rồi ngồi đó tự học thuộc lời thoại, bên tai truyền đến tiếng đọc sách, anh bước tới ngoài lớp học, nhìn qua cửa sổ thì thấy Sơ Hạ đang đứng trên bục giảng,

dạy bọn trẻ đọc thơ Đường. Anh nâng bàn mai chiếu qua khe cửa nhỏ hẹp của lớp học, tia sáng nghiêng lệch ấy chia cơ thể cô làm hai. Cuối cùng Kiều Hận Văn cũng nhìn rõ tướng mạo của cô, đôi mắt to long lanh sáng ngời, má lúm đồng tiền mang theo nét cười, ánh mắt nhìn bọn trẻ vô cùng dịu dàng.

Anh lặng lẽ đứng nhìn, nghe thấy sau lưng có người nói: “Cô giáo Hạ của chúng tôi giảng bài hay không?”

Kiều Hận Văn ngoảnh đầu nhìn thầy hiệu trưởng, lập tức đứng thẳng người cung kính gật đầu: “Hay ạ.”

“Con bé cũng là người ở thành phố, sau khi tốt nghiệp sư phạm thì chủ động xin chuyển về đây làm việc, thật không dễ gì.”

Kiều Hận Văn ồ lên, rời xa thành phố đến một nơi hoang vắng thế này, cô đã ở đây mấy năm rồi, chuyện này đúng là hiếm thấy. Sơ Hạ quả thật là một cô gái hiếm có.

Lần tiếp theo gặp lại cô là khi người của đoàn phim mời giáo viên và các bạn học sinh cùng dùng bữa, Sơ Hạ đứng phía trước duỗi tay ra hiệu cho bọn nhỏ: “Đứng nghiêm, xếp thành một hàng, bạn nào đứng lệch hàng là cô tét mông đó nhé!”

Bọn nhỏ cười ầm lên, rõ ràng không sợ lời đe dọa của cô. Cả đoàn phim cũng cười ồ lên, thầm nghĩ cô giáo này thật đáng yêu.

Sơ Hạ ổn định chỗ ngồi cho bọn trẻ xong, mới phát hiện mình không còn chỗ ngồi, nhìn quanh thấy một ghế trống bên cạnh Kiều Hận Văn, bèn cầm bát đi lại gần anh: “Chào anh, tôi có thể ngồi ở đây được không?”

“Ngồi đi.” Kiều Hận Văn không biết mình bị làm sao nữa, tim anh đập dồn dập như trống, vội tìm tờ giấy gấp lại lót dưới ghế cho Sơ Hạ ngồi.

Sơ Hạ nói rất nhiều, vừa ngồi xuống chẳng mấy chốc đã hòa đồng với tất cả mọi người. Thậm chí anh quay phim còn lấy chiếc máy ảnh quý giá của mình ra, dạy cô cách bấm máy: “Em nhìn nhé, thế này, thế này, thế này này.” Tách một tiếng, là có thể cho ra những tấm ảnh đẹp ngất ngây.

Sơ Hạ vô cùng vui vẻ, cũng không thèm ăn cơm nữa, cô chỉ về phía sườn núi rồi nói với Kiều Hạng Văn: “Anh có thể làm người mẫu được không? Tôi muốn chụp thử.”

Kiều Hạng Văn “ồ” một tiếng, sau đó anh đứng dậy, lại nghe thấy Sơ Hạ nói: “Cười một cái đi mà!”

Giọng điệu của cô rất vui vẻ, Kiều Hạng Văn cười toe toét, lộ ra hàm răng trắng tinh, mắt híp lại không thấy ánh mặt trời. Một chàng trai hào hoa phong nhã, tươi tắn trong sáng, đằng sau là rừng núi hoang dã, cảnh tượng này hợp với anh vô cùng, trông tựa như ảo mộng vậy. Sơ Hạ ở sau máy ảnh chọt đỏ mắt, chụp xong liền trả lại máy ảnh cho anh quay phim, rồi quay người chạy mất.

Có lẽ vì thế mà nảy sinh tình cảm.

Có lúc Kiều Hạng Văn quay phim, Sơ Hạ dẫn theo bọn trẻ đứng bên cạnh xem, bọn trẻ diễn quần chúng, đạo diễn chỉ huy không được, Sơ Hạ sẽ vào cuộc giải thích cảnh diễn cho bọn trẻ, cô giải thích rất rành mạch. Sơ Hạ là một người từng trải, có kinh nghiệm, bất kể câu thoại nào vào tay cô cũng đều được phân tích rõ ràng. Ngay cả đạo diễn cũng khen ngợi: “Khả năng thiên phú này không làm diễn viên thì uổng quá!”

Sơ Hạ cười hi hi đáp: “Đóng phim làm gì tốt bằng làm cô giáo chứ ạ?”

Khi Sơ Hạ rảnh rỗi, cô sẽ đứng bên cạnh xem bọn họ quay phim, mỗi khi Sơ Hạ đứng đó, Kiều Hạng Văn luôn quên thoại, anh không thể khống chế được mình, ánh mắt cứ luôn nhìn về phía cô, ban đầu đạo

diễn không hiểu chuyện gì, qua hai hôm lập tức biết ngay nguyên nhân do đâu. Vừa tới cảnh của Kiều Hạng Văn liền bảo đoàn phim dọn dẹp trường quay giải tán mọi người đứng xem.

Lúc dọn dẹp trường quay, Sơ Hạ không hài lòng, cô lên tiếng kháng nghị: “Cảnh phim của người khác có thể xem, sao tới lượt anh ấy thì không được xem vậy? Lại còn có trường hợp đặc biệt à?” Đạo diễn cũng hết cách với cô, ông đi tới trước mặt cô, chọc ghẹo: “Cô gái à, cô ở đây người ta không nhớ thoải được đâu!”

Sơ Hạ lập tức đỏ mặt: “Anh ấy không nhớ thoải thì liên quan gì đến cháu chứ!” Cô vẫn cứng miệng không chịu nhận thua.

Cũng có lúc Kiều Hạng Văn ngồi bên cửa sổ nghe Sơ Hạ giảng bài, cô không nghiêm túc chút nào, cứ luôn tìm đủ cách để biến những kiến thức tẻ nhạt trở nên thú vị hơn, giống như đứng trên bục giảng biểu diễn vậy, có lúc Kiều Hạng Văn nghe xong không nhịn được phì cười, trong lòng thầm nghĩ giáo viên như vậy có thể dạy ra học trò giỏi được sao?

Khi đó Kiều Hạng Văn tràn ngập năng lượng và dồi dào sức trẻ, một người đàn ông đẹp trai như vậy, bất kể là ai cũng muốn được ngắm nhìn anh lâu hơn. Sơ Hạ đang giảng bài, nhìn thấy bóng lưng của Kiều Hạng Văn, trái tim cô tức khắc loạn nhịp.

Lúc đó cả hai đều rất trẻ, không hiểu sao nhịp tim cứ đập liên hồi, chỉ cảm thấy đối phương ở đó khiến bản thân hít thở không thông.

Người đại diện của Kiều Hạng Văn cũng là người mới vào nghề, ngày nào cũng đi theo Kiều Hạng Văn, cuối cùng phát hiện ra sự kỳ lạ của anh. Cô ấy khuyên anh: “Cậu chỉ vừa mới leo lên dốc, không dừng nghỉ ở đây được đâu.”

“Là diễn viên, cậu không thể yêu đương.”

“Quy tắc này cậu phải hiểu chứ! Cậu có thấy diễn viên nào chủ động

thừa nhận mình yêu đương chưa? Khán giả không chấp nhận đâu!”

“Cái bọn họ xem là phim!” Kiều Hận Văn cắt lời cô ấy: “Hơn nữa, chúng tôi làm sao? Tôi chỉ nhìn cô ấy nhiều hơn một chút thôi mà.”

Một chút? Chỗ nào một chút đâu, là muốn dán mắt lên người người ta luôn thì có. Cả đời này, đây là lần đầu tiên Kiều Hận Văn cảm nhận được nỗi nhớ da diết đến rối ruột rối gan là như thế nào. Một cô gái ngốc nghếch như vậy ở trước mặt, khiến anh chỉ ước gì có thể lập tức xử cô ngay. Anh thường xuyên choàng tỉnh lúc nửa đêm, trong lòng thầm nghĩ hóa ra thích một cô gái là như thế này...

Anh đẩy cửa bước ra ngoài, lại nhìn thấy Sơ Hạ ôm giáo án trở về, ánh trăng dịu dàng như nước, chiếu sáng tâm tư tình cảm của cả hai, khiến họ không kịp né tránh. Họ đều đỏ mặt dưới ánh trăng. Kiều Hận Văn bước lên phía trước, đón lấy chõng giáo án trong tay cô rồi đi về hướng phòng học, từng bước chân của anh giống như đang bước trên trái tim của Sơ Hạ, khiến trái tim thuần khiết của cô đột nhiên mọc đầy cỏ hạ, còn có tiếng côn trùng kêu inh ỏi.

Bóng đèn duy nhất trong phòng học bị hỏng, Kiều Hận Văn bỏ sách xuống, nhìn thấy Sơ Hạ đứng ở cửa, trong lòng bắt đầu lục lại lời thoại, câu nào là cảm động nhất ấy nhỉ. Anh ngẫm qua một loạt lời thoại, nhưng khi cắt lời lại nói: “Anh thương em, anh biết em cũng thương anh.”

Lời tỏ tình gì vậy chứ! Đã qua năm 2000 rồi đấy! Lại còn thương nữa chứ! Sơ Hạ dậm chân: “Anh nói nhăng nói cuội gì đấy!”

“Anh không nói nhăng nói cuội.”

“Thương là thế nào...”

“Thì là trong lòng anh có em.” Kiều Hận Văn bước đến trước mặt Sơ Hạ, hai người đều vô cùng bối rối trong mắt đối phương. Anh thử nắm lấy tay cô, thấy cô không tránh né, anh liền kéo cô ôm vào lòng.

Trái tim đập nhanh như đánh trống, cứ phải làm điều gì đó mới an lòng.

“Anh muốn hôn em, em có đồng ý không?” Kiều Hận Văn hỏi cô, còn chưa đợi cô trả lời, anh đã áp môi mình lên môi cô. Còn bày đặt hỏi gì mà em đồng ý không, không đồng ý cũng phải đồng ý! Anh đây thích em, nên muốn hôn em đó!

Anh hôn lên môi cô, nhưng lại không biết phải làm gì tiếp theo, hồi đó quay cảnh hôn đều là kiểu chuồn chuồn lướt nước thôi, hai người hôn nhau đều quên nhắm mắt, nhìn thấy bản thân trong mắt đối phương phóng to đến mức hóa thành hư vô. Sơ Hạ rời khỏi môi anh rồi bật cười thành tiếng.

Tiếng cười ấy khiến lòng Kiều Hận Văn ngứa ngáy không chịu nổi, trong lòng anh hoảng loạn, anh đưa tay giữ chặt gáy cô, đầu lưỡi tiến sâu hơn.

Đêm hôm ấy, ánh trăng như thác nước, hai người ôm nhau dưới ánh trăng, giọng nói của Sơ Hạ giống như một cô nàng mèo con: “Em... anh...”

Không có anh, cũng không có em, mà chỉ có chúng ta.

Khi ấy hai người yêu nhau, nhưng cũng chỉ dám vượt mức đến đây là cùng, tiếng mèo hoang kêu lên khiến cả hai sợ hãi, vội vàng đẩy nhau ra, một đêm tình say, cả hai đều đỏ ửng mặt mày. Sơ Hạ che môi mình lại, chỉ vào Kiều Hận Văn: “Anh giờ trò xấu xa!”

Chương 143

Trong lòng Kiều Hận Văn vui như mở hội, anh cười phớ lớ, mặt dày vô sỉ đáp: “Anh xấu xa thế đấy, em làm gì được anh?”

Anh lại giả vờ bước lên trước một bước, Sơ Hạ sợ đến nỗi quay người bỏ chạy. Cô chạy về phòng mình đóng cửa lại, tựa lưng vào cửa, bàn tay không ngừng áp chặt vào lồng ngực mình, sao người này có thể như thế? Cô lo lắng hoảng loạn, Kiều Hận Văn cũng không đỡ hơn là bao, nhưng anh không muốn dừng lại ở đây, anh áp mặt lên cửa phòng của Sơ Hạ, nói ra những lời vô cùng hùng hồn, nhưng giọng nói lại đè nén rất thấp, không dám để người khác phát hiện: “Ngày mai vào giờ này, anh sẽ hôn em tiếp!”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Nói xong lập tức co giò bỏ chạy.

Còn lâu mới để anh hôn nhé! Trong lòng Sơ Hạ thầm mắng anh, nhưng qua hôm sau ma xui quỷ khiến thế nào cô lại đi gặp anh, hai người ở dưới tán cây trong núi, môi chạm môi, đầu lưỡi quấn quýt, tựa như tìm thấy bảo vật, quyến luyến không rời.

Những ngày sau đó, Kiều Hận Văn đã biết tay mình nên đặt những nơi nào, anh đã biết nên hôn những đâu ngoại trừ đôi môi mềm mại quyến rũ kia, thế là càng lúc càng không nỡ buông tay. Cũng may lý trí vẫn còn, dự cảm sắp có chuyện là liền vội vàng đẩy đối phương ra.

Kiều Hận Văn quay phim xong phải rời đi.

Tối hôm ấy anh nhỏ giọng hỏi Sơ Hạ: “Em có muốn đi cùng anh không? Anh quay phim cũng không kiếm được quá nhiều tiền, nhưng cũng đủ chăm sóc cho em.”

Sơ Hạ lắc đầu: “Em không nỡ bỏ lại mấy đứa nhỏ, em muốn ở lại đây.”

“Vậy anh sẽ thường xuyên đến đây thăm em, có được không?” Kiều Hận Văn biết rõ Sơ Hạ là người như thế nào, cô sẽ không vì anh mà lựa chọn rời xa bọn trẻ. Sơ Hạ là một cô gái vô cùng ngốc nghếch. Nhưng Kiều Hận Văn lại cứ thích cô gái ngốc này.

“Được thôi.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Sơ Hạ sẽ không vì tình cảnh thay đổi mà đa sầu đa cảm, nhóm người Kiều Hận Văn phải rời đi, cô và bọn trẻ đứng bên đồi núi tiền họ, cô không hề rơi nước mắt, thay vào đó là mỉm cười vẫy tay tạm biệt. Kiều Hận Văn đi dăm ba bước thì ngoảnh đầu nhìn lại một lần, anh quả thực không muốn rời đi như vậy.

Nhưng anh không đi thì làm được gì chứ? Anh chỉ biết đóng phim, nếu như không đóng phim thì anh chẳng làm được gì cả, chắc chắn Sơ Hạ sẽ không yêu một người vô dụng.

Kiều Hận Văn về lại Bắc Kinh, khi ấy anh sống trong một căn phòng cho thuê, đã chuẩn bị đủ tiền để mua một căn nhà nhỏ rồi. Anh ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng quyết định lấy tiền mua nhà gửi cho hiệu trưởng: “Xây phòng học mới đi!”

Hiệu trưởng gọi điện thoại cho anh, hỏi anh tại sao lại quyên góp số tiền lớn như vậy để xây phòng học mới, Kiều Hận Văn nói: “Em không muốn để cô gái em yêu chịu khổ.”

Vì đã quên góp tiền nên anh lại trở thành người nghèo, chỉ có thể nhận càng nhiều vai càng tốt, cũng chỉ có thể cố hết sức thôi. Trước giờ Kiều Hạo Văn không chịu cúi đầu, anh thà rằng ngày nào cũng ăn mì gói chứ nhất quyết không chọn phim rác, cũng không phải ai bảo sao làm vậy. Sau khi quay phim xong thì về nhà, không hề la cà hay tham gia vào bất kỳ bữa tiệc xấu nào. Trong lòng anh có một cô gái, anh phải giữ mình trong sạch vì cô gái ấy.

Hễ có thời gian rảnh, anh liền vượt hàng dặm xa xôi đến tìm cô. Lúc gặp các giáo viên khác trong trường, thầy hiệu trưởng sẽ yểm hộ cho anh: “Kiều Hạo Văn có lòng chưa kia, đã rời đi rồi cũng không quên quay về thăm tôi.”

Anh ở ký túc xá cạnh cô, buổi tối sau khi trò chuyện xong cả hai ai về phòng nấy nhưng vẫn không ngủ, mặt dán cả vào tường, cách âm không tốt cũng hay, họ thường trò chuyện với nhau như vậy đến sáng.

Đời người có lẽ sẽ có một lần trải qua như vậy, yêu một người không chút do dự, không toan tính được mất. Kiều Hạo Văn đã yêu Sơ Hạ như vậy. Còn Sơ Hạ, ngoại trừ không chịu cùng anh xuống núi, cô cũng yêu anh như thế. Sơ Hạ yêu Kiều Hạo Văn giống như yêu lý tưởng của mình. Lý tưởng và anh đều rất sạch sẽ.

Sơ Hạ sống trên núi, đến mùa đông, tay cô bắt đầu nứt nẻ. Kiều Hạo Văn nắm tay cô đau lòng rơi nước mắt: “Sao em cứ phải chịu khổ như thế chứ, theo anh xuống núi có được không?”

“Không được!” Sơ Hạ rút tay lại ôm lấy anh: “Không đau chút nào cả, em cũng không cảm thấy xấu. Anh xem, có bàn tay của bạn nhỏ nào mà không bị nứt nẻ không?”

Kiều Hạo Văn nâng tay cô nhẹ nhàng đặt lên môi mình, anh hỏi: “Không đau thật à?”

“Không đau thật mà.”

Kiều Hạng Văn há miệng ra định cắn, cô vội vàng xin tha: “Anh không được cắn!” Cô mỉm cười rút tay lại, thơm nhẹ lên má anh: “Đợi em nghỉ phép, em cũng sẽ đến thăm anh được không?”

“Được. Anh mua vé cho em.”

“Em có tiền mà.” Sơ Hạ ôm lấy eo anh: “Em cũng có tiền, anh không được thương hại em.” Lại còn cứng miệng, làm giáo viên được mấy đồng đâu, nếu cô không vò tiền gia đình, làm gì có tiền mà đi đó đi đây? Nhưng cô vẫn có lòng tự trọng của riêng mình, nhất quyết không muốn dùng tiền của Kiều Hạng Văn.

Kiều Hạng Văn cũng không ép cô, nhưng cũng rất hạnh phúc khi cô có thể đến thăm mình.

Những ngày tháng sau khi quay về lại trở nên khó khăn, ngày nào không quay phim thì anh chạy bộ, bơi lội, đọc sách, học tiếng Anh, ngày nào cũng mong chờ Sơ Hạ đến thăm. Sơ Hạ nói lời giữ lời, một ngày trước khi đến cô đã gọi cho anh: “Kiều Hạng Văn em đi thăm anh này, anh đến trạm xe lửa đón em nhé.”

Cô đến đây như thế nào Kiều Hạng Văn biết rất rõ, phải đi bao nhiêu cây số đường núi, sau đó đạp xe đạp bao nhiêu cây số, rồi đi xe buýt lên thị trấn, sau đó lại đổi chuyển xe buýt từ thị trấn lên thành phố, rồi leo lên chiếc xe lửa màu xanh chầm rì mới đến được đây. Lúc cô xuống trạm xe lửa, gương mặt nhỏ nhắn vô cùng mệt mỏi, không kịp lau đi bụi bặm và mồ hôi. Nhìn thấy Kiều Hạng Văn đeo kính đen, cô liền cười che mặt mình lại: “Em bẩn quá chừng!”

Sao Kiều Hạng Văn có thể chê cô bẩn được? Anh kéo cô lên xe, hôn lên chóp mũi của cô, cô gái của anh là tuyệt nhất. Anh đưa cô đến căn phòng anh thuê, nơi này không quá nhỏ, có hai phòng ngủ và một phòng khách, rất sạch sẽ. Sơ Hạ chạy vội vào phòng tắm, khóa cửa lại: “Em muốn đi tắm!”

Kiều Hạo Văn đỏ mặt ở ngoài đợi cô, trên tay anh cầm bộ đồ ngủ đã mua cho cô trước đó. Tiếng nước chảy róc rách, tựa như một bài hát hay. Cửa hé ra một khe hở, Sơ Hạ đưa tay ra với lấy bộ đồ ngủ mặc vào, sau đó đỏ mặt bước ra ngoài, trên đầu vẫn còn ướt nước, giống như một con thiên nga đáng thương.

Trái tim của Kiều Hạo Văn mềm nhũn cả ra, anh cứ đứng ở đó nhìn cô cười ngẩn ngơ.

Sơ Hạ thò đầu về phía trước, làm nũng với anh: “Em muốn sấy tóc.”

Tiếng máy sấy tóc vang lên át đi tiếng tim đập nhanh của hai người. Dừng sấy thì không thể che đậy được nữa. Kiều Hạo Văn hỏi Sơ Hạ muốn ăn gì?

Hai mắt của Sơ Hạ sáng lấp lánh: “Ăn anh.”

“Có phải em bị ngốc không?”

“Em muốn vậy.”

Sơ Hạ nhảy vào vòng tay của Kiều Hạo Văn, thủ thỉ bên tai anh: “Sao quãng đường này lại xa thế chứ, em ước gì mình mọc thêm đôi cánh, có thể bay đến cạnh anh nhanh hơn một chút.”

Cô gái như Sơ Hạ quả thật không biết che giấu, cô gác cằm lên vai Kiều Hạo Văn: “Kiều Hạo Văn, em không muốn ngủ một mình.”

“Em ngủ với anh không an toàn đâu.”

“Em không sợ.” Cô gặm cắn môi anh, hết cắn rồi hôn, sau đó mỉm cười nhảy khỏi người anh, chạy vào phòng nhảy lên giường anh: “Em không đi, em muốn ngủ ở đây!”

Không phải Kiều Hạo Văn chưa từng gặp cô gái ăn vạ trên giường không chịu đi thế này. Lúc đó anh cũng đã có chút danh tiếng, có cô

gái trong đoàn làm phim thích anh, làm việc xong liền ngồi lên giường anh như vậy. Cô gái đó trẻ đều xinh đẹp, nhưng Kiều Hạo Văn không thích. Còn Sơ Hạ nằm trên giường anh không chịu xuống, anh lại vui sướng không chịu được.

Anh ghẹo cô, vờ đưa tay kéo cô dậy, nhưng cô lại đu trên người anh giống như một chú khỉ, miệng còn nói: “Nếu anh dám đuổi em ra ngoài, em sẽ không thèm để ý đến anh nữa.”

“Em giận rồi đấy!”

“Em giận thật rồi đấy!”

Hai người đang đùa giỡn thì ngã xuống giường, đôi mắt của Sơ Hạ thật sự rất đẹp, long lanh cười nhìn Kiều Hạo Văn, khiến anh vô cùng thích thú. Anh hôn lên mắt cô, thỏ thẻ nói: “Không được nhìn anh.”

Cô lại nghịch ngợm mở to mắt, lông mi sượt qua môi anh.

“Kiều Hạo Văn, em thật sự rất yêu anh.” Cánh tay cô vòng ôm lấy cổ Kiều Hạo Văn, không ngừng hôn anh: “Kiều Hạo Văn, sao em lại yêu anh nhiều như vậy nhỉ?” Em yêu anh, dù có cách xa nghìn trùng em cũng không sợ cực khổ, vẫn sẽ vô cùng vui vẻ chạy đến bên anh.

Kiều Hạo Văn suýt nữa rơi nước mắt, khi còn nhỏ anh đã bị mẹ bỏ rơi, lớn lên trong một gia đình toàn là đàn ông, tình yêu mà anh cảm nhận được chỉ có một chút xíu. Chỉ có Sơ Hạ yêu anh hết lòng, không chút toan tính mưu mô.

Môi anh chạm vào môi cô, anh thủ thỉ: “Vậy em ngủ ở đây đi được không?”

“Vâng.” Sơ Hạ mỉm cười đáp lại, trong lòng vô cùng hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi khóe mắt gần lệ.

Buổi tối như vậy thật tốt, hai người họ nằm trên giường, giống như

những đứa trẻ năm liền kề nhau, bất luận thế nào cũng không tách ra được. Mới đầu cả hai đều không biết, họ lo lắng s.ờ soạ.ng, nhất thời có chút sửng sờ.

Mái tóc dài của Sơ Hạ xõa ra trên giường, cả người giống như một thức quả mùa thu mọng nước, ngọt ngào thơm ngon khiến người ta không nhin được mà cắn một miếng.

Kiều Hạo Văn cảm thấy hạnh phúc vô cùng, đó là ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời anh. Anh ôm cô gái mà anh yêu không buông tay, còn miệng thì không ngừng nói những lời tình tứ.

“Sơ Hạ, có phải anh đã điên rồi không? Vì em mà anh điên rồi.”

“Sơ Hạ, sao em lại đẹp như thế? Anh vừa nhìn thấy em là đã không thể nhìn thêm ai khác được nữa.”

“Sơ Hạ, anh cứ ôm em như vậy, có thể ôm được cả đời.”

“Sơ Hạ, em đừng rời xa anh.”

Sơ Hạ là cô gái lương thiện như vậy, cô yêu núi non, yêu bọn trẻ, cũng yêu Kiều Hạo Văn. Kiều Hạo Văn cảm thấy mình đang ôm một người trân quý nhất trên thế giới!

Chương 144

Ngủ với nhau rồi mới biết Sơ Hạ là một cô gái lười. Mặt trời đã lên tới đỉnh rồi mà cô vẫn nằm ì trên giường không chịu dậy. Kiều Hận Văn mà kéo là cô sẽ nổi giận.

Lúc ở trường, ngày nào cô cũng dậy sớm chuẩn bị lên lớp. Nhưng giờ thì hay rồi, lộ rõ nguyên hình. Cô nằm trên giường, cuộn mình trong chăn như một cái bánh ú, chỉ để lộ cái đầu nho nhỏ, mắt vừa nhắm lại là vờ ngủ ngay, bất luận Kiều Hận Văn có gọi thế nào cô cũng không dậy.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Đợi cô bám trên giường đủ rồi mới từ từ ngồi dậy, dang tay về phía Kiều Hận Văn: “Đến đây với em nào, chàng tình lang bé nhỏ.” Bất kể trên núi chịu khổ giỏi đến đâu, sau khi xuống núi tính tình vẫn thuần khiết như một đứa trẻ.

“Em muốn ăn gì?” Kiều Hận Văn hỏi cô: “Vẫn muốn ăn anh à?”

Sơ Hạ vội vàng lắc đầu: “Không ăn nổi nữa, không ăn nổi nữa đâu. Em muốn ăn giò heo.”

Kiều Hận Văn vén chăn lên ôm cô vào lòng: “Sao em lại chọn trứng món ở nhà không có thể?”

“Vậy ở nhà có món gì?”

“Mì gói.”

“... Thế thì mì gói vậy.”

Sơ Hạ không kén ăn, mặc áo ngủ đứng bên cạnh nhìn Kiều Hận Văn nấu mì cho mình, tóc tai vẫn còn rối bời, hết mấy cô gái ngốc trong thôn vậy. Mì chín, hai người ngồi với nhau, Sơ Hạ lười gấp, cô chỉ chỉ vào miệng mình: “A...” Muốn Kiều Hận Văn đút cho.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Kiều Hận Văn chăm sóc cô như chăm em bé, cô một đĩa anh một đĩa cùng nhau ăn mì, vừa ăn anh vừa hỏi cô: “Có muốn ra ngoài chơi không?”

“Được đó!” Sơ Hạ gật đầu, sau đấy lại nhìn qua Kiều Hận Văn: “Có phải anh không tiện không?”

“Không sao, anh đã học được một chiêu.”

Sơ Hạ nhìn Kiều Hận Văn cười không ngớt, anh giả dạng thành một chàng một sách, quả thực giống y như thật. Đội thêm cái mũ lưỡi trai, đúng thật nhìn không ra anh là ai. Hai người nắm tay nhau ra ngoài đi dạo công viên, xem phim, hôn môi âu yếm thân mật. Chơi xong thì ghé chợ, mua giò heo mà Sơ Hạ muốn ăn, và còn rất nhiều những thứ khác nữa, về tới nhà là chất đầy cả tủ lạnh.

Hôm sau Kiều Hận Văn ra ngoài chụp poster, anh có chút không tập trung, lo lắng Sơ Hạ đói bụng. Chụp xong liền vội vàng về nhà, vừa mở cửa ra đã ngửi được mùi khét, anh nhìn vào trong, thấy Sơ Hạ đang chiến đấu với nồi niêu xoong chảo, anh vội vàng chạy tới, bế cô qua một bên, tắt bếp lửa, cởi áo khoác ra, sau đó trở vào nhà bếp.

Khi đó Kiều Hận Văn nấu ăn không giỏi, nhưng cũng biết nấu, tay nghề khá hơn Sơ Hạ nhiều. Anh bận rộn cả nửa ngày trời cũng được hai đĩa chay hai đĩa mặn, sau đó cùng ăn với Sơ Hạ.

“Ngon thế.” Sơ Hạ ăn một miếng liền khen tấm tắc: “Nếu anh biết nấu món Tứ Xuyên thì hay biết mấy, em thích ăn món Tứ Xuyên.”

“Anh sẽ học, lần sau sẽ nấu cho em ăn có được không?”

“Vâng.” Sơ Hạ vui vẻ gật đầu hài lòng.

Tối đến, hai người ngồi đối diện nhau, Sơ Hạ giờ giọng cười đùa chọc ghẹo Kiều Hạo Văn: “Đến đây nào! Hoa cô nương!” Tấm chăn phủ lên đầu Kiều Hạo Văn, kéo cả cô cùng đè lên người anh, cả hai đùa giỡn ầm ĩ.

Tính cách Sơ Hạ sôi nổi như vậy, có cô ấy, đừng ai hòng được yên. Cô học theo lợn con, khịt mũi thành tiếng, dùng mũi đẩy cằm Kiều Hạo Văn, Kiều Hạo Văn cười phá lên, nhưng sau đó đầu lưỡi của cô lướt qua môi dưới của anh, cô không nghịch nữa, đôi mắt long lanh nhìn Kiều Hạo Văn.

Không thể tiếp tục đùa giỡn như vậy được nữa, phải đổi cách đùa khác thôi. Vừa kéo chăn ra, cô đã ngã người vào lòng anh, ôm chặt lấy anh. Lúc đó họ còn rất trẻ, náo loạn cả đêm cũng không thấy mệt mỏi, có lúc còn thấy chưa đủ. Kiều Hạo Văn dán môi vào môi cô hỏi: “Em đừng đi có được không? Mỗi ngày chúng ta đều như thế này có được không?”

Sơ Hạ vừa hôn anh vừa lắc đầu: “Không đâu. Lý tưởng của em và anh, em đều muốn cả hai. Anh cho em nhiều thêm một chút... như vậy khi quay về em có thể chống đỡ thêm mấy ngày.”

Cứ đi tới đi lui như thế, nhưng qua lời của Sơ Hạ nghe lại thật nhẹ nhàng. Cô chính là người như thế, nghĩ sao nói vậy. Kiều Hạo Văn cũng hết cách với cô, có lúc anh bị cô chọc ghẹo, đánh yêu cô vài cái, nhưng cô cũng không nổi nóng, còn cười phớt lờ.

Những ngày tháng như vậy thật sự không dễ dàng gì, sắp đến Tết rồi, Sơ Hạ phải rời đi. Cô phải về nhà đón năm mới với bố mẹ. Cô ôm

Kiều Hạo Văn nói: “Anh có muốn đi cùng em không?”

Kiều Hạo Văn lắc đầu: “Anh còn có công việc. Em tự đi đi.”

Kiều Hạo Văn lên mua vé máy bay cho cô, không nỡ để cô phải khổ sở, còn mua quà biếu cho bố mẹ cô. Sơ Hạ cũng không khách sáo, cầm hết số quà ấy rồi rời đi, sắp lên máy bay rồi còn chạy về nhào vào lòng anh, chầu môi hứa hẹn: “Anh phải đến thăm em đấy!”

“Được rồi! Anh hoàn thành công việc xong sẽ đến thăm em.”

Sơ Hạ quay về, trong lòng Kiều Hạo Văn lại trống rỗng. Anh nghĩ, đợi anh tích góp đủ tiền, anh sẽ không đóng phim nữa. Anh sẽ lên núi làm một người dân miền núi, sáng sớm lên núi hái thuốc, chiều tối về nhà. Ở nhà có Sơ Hạ chờ đợi anh, họ cùng nhau ăn cơm, có thể mãi bên nhau không xa rời.

Trường của Sơ Hạ chỉ có một cái điện thoại, người này gọi đến người kia gọi đi, tóm lại là không đến lượt Sơ Hạ, có khi Kiều Hạo Văn gọi đến, đường dây lại đang bận. Anh sốt ruột, thế là lại quỳn tiền: Lắp thêm một cái điện thoại nữa, một trong số đó chỉ Sơ Hạ được dùng!

Ngoại trừ thầy hiệu trưởng, không ai biết bạn trai thần bí của Sơ Hạ là ai, chỉ biết người bạn trai ấy rất giàu có, xây phòng học mới cho Sơ Hạ, còn lắp thêm điện thoại cho Sơ Hạ.

Trong lòng Sơ Hạ ngọt ngào không thôi, nhưng cũng không muốn bản thân mình trở nên đặc biệt, thế là cô nói với Kiều Hạo Văn: “Sau này đừng như vậy nữa, anh làm chuyện tốt, không nên chỉ vì em, mà phải vì vạn vật trên thế gian này! Đó mới chính là tình yêu to lớn.”

“Tình yêu to lớn của anh chính là em.” Kiều Hạo Văn nói với cô, những lời anh nói đều là thật lòng, Sơ Hạ chính là tình yêu to lớn của anh. Sơ Hạ tốt đẹp như vậy, cô chính là ánh sáng của anh, anh nguyện trở thành người theo đuổi ánh sáng.

Sơ Hạ ở đầu dây bên kia đỏ mặt, qua một lúc lâu cô mới nhỏ giọng nói: “Em biết rồi.” Sau đó lại cố tình thấp giọng hơn: “Tình yêu to lớn của em cũng chính là anh.”

Bọn họ cẩn thận dè dặt nói lời tình tứ, sợ bị người khác phát hiện. Đó là năm 2001, điện thoại vẫn chưa được phổ biến. Kiều Hạng Văn không muốn lén lút nói lời tình tứ cùng Sơ Hạ nữa, thế là nhờ người mua chiếc điện thoại Nokia 8310 để đích thân tặng cho cô. Anh đã đi một quãng đường dài đến trước mặt cô, lúc ấy cô đang giảng bài. Lần này Kiều Hạng Văn không lén lút nữa, anh đã đứng trước cửa phòng học đợi cô. Có hai giáo viên khác nhận ra Kiều Hạng Văn, thế là chào hỏi anh: “Đến quay phim hả?”

“Không phải, em đến thăm bạn gái của em.”

Vậy ra bạn trai của cô Sơ Hạ chính là Kiều Hạng Văn ư! Kiều Hạng Văn trẻ tuổi không màng đến bất kỳ điều gì, anh không sợ bị người khác nhận ra, cũng không sợ bị người ta biết anh đang yêu đương, anh nghĩ mình yêu một người nhất định phải để cho cả thế giới biết. Cho dù trước mặt có là núi đao biển lửa, anh cũng xông qua đó, xông đến trước mặt người anh yêu.

Sơ Hạ đứng trong lớp nghe anh nói vậy, mặt cô lập tức đỏ lên, các bạn học sinh ít nhiều cũng hiểu mấy chữ “bạn gái” kia là gì, chúng che miệng lại cười khúc khích. Tiếng cười ấy đã đọng lại trong Kiều Hạng Văn suốt đời.

Sơ Hạ bước ra, vẫn là nụ cười tươi tắn, ánh mắt tràn ngập ánh sáng. Cô tránh Kiều Hạng Văn: “Có phải anh bị ngốc không? Đã nói là giữ bí mật mà.”

“Tại sao phải giữ bí mật? Chúng ta yêu nhau là chuyện mất mặt lắm sao? Không hề, tình yêu của chúng ta nên được người đời ca ngợi.” Kiều Hạng Văn nghĩ, cả đời này của anh sẽ yêu một cô gái như vậy, anh tuyệt đối sẽ không để cô phải chịu bất kỳ uất ức nào, anh không

thể lén lén lút lút, anh phải nắm tay cô đi trên đường phố. Anh yêu một người, yêu rất dũng cảm, một Kiều Hạng Văn dũng cảm như vậy, một Kiều Hạng Văn cháy bỏng như ánh mặt trời.

Hai người tựa đầu vào nhau, anh dạy cô cách dùng điện thoại, số của anh đã được lưu vào máy từ lâu, anh nói với cô: “Chỉ cần em nhấn nút này là có thể tìm thấy anh. Dù anh đang làm gì cũng sẽ trả lời em ngay lập tức. Em có thể tìm một nơi không có người, lớn tiếng nói yêu anh.”

Sơ Hạ mỉm cười gật đầu: “Được rồi, vậy giờ em sẽ thử ngay.” Cô chạy lon ton ra ngoài núi cầm điện thoại gọi cho Kiều Hạng Văn, Kiều Hạng Văn bấm nhận cuộc gọi, nghe thấy tiếng gió trên núi và tiếng của Sơ Hạ vô cùng vui vẻ: “Kiều Hạng Văn, em rất nhớ anh.”

“Vậy em còn không mau đến bên anh?” Kiều Hạng Văn dựa vào cửa, buông điện thoại xuống, dang tay về phía Sơ Hạ, đón cô gái mà anh yêu vào lòng.

Chương 145

Kiều Hạng Văn đến, Sơ Hạ vô cùng vui vẻ. Cô cho anh xem tất cả những kho báu mà cô thường cất giữ, đó đều là những món quà nhỏ bé mà bọn trẻ tặng cho cô: một mảnh vải hoa, một chiếc lá khô, một viên đá nhỏ, đó đều là những thứ tưởng chừng như không đáng kể. Sơ Hạ đã đánh số cho chúng, mỗi cái đều dán một tờ giấy ghi chú, trên đó ghi ngày nào bọn trẻ đưa tiễn cô, còn ghi lúc tiễn cô chúng đã nói những gì. Kiều Hạng Văn nghe Sơ Hạ kể cũng cảm thấy thú vị, hai người châu đầu vào nhau, chỉ là những thứ nhỏ nhặt đó nhưng cũng có thể cùng nhau ngắm nhìn thật lâu.

Đến địa bàn của Sơ Hạ, có đánh chết cô cũng không để Kiều Hạng Văn làm gì. Cô vén tay áo lên đồng dục nói: “Để em nấu cho anh một bữa cơm!”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Kiều Hạng Văn tò mò không biết cô sẽ làm gì, anh rướn cổ ra nhìn, chỉ thấy Sơ Hạ thò tay vào bao lục lọi cả buổi, cuối cùng lấy ra một củ khoai lang.

Sơ Hạ nướng khoai lang cho Kiều Hạng Văn, khoai lang đào từ trên núi xuống, cô ném khoai lang vào bếp lò, ngồi xồm bên cạnh canh chừng, thỉnh thoảng lại lấy que củi lật qua lật lại. Cô cứ làm bừa, chẳng mấy chốc mặt mũi đã tèm lem, khoai lang đã chín, cô cầm trong tay lật tới lật lui thổi cho nguội bớt, nóng tới nỗi khiến cô không ngừng vẩy tay kêu ‘ây da ây da’, Kiều Hạng Văn nhìn dáng vẻ ngốc nghếch này của cô, vừa đau lòng vừa buồn cười.

Cô lột vỏ khoai, nghiền khuôn mặt dính đầy tro, đưa tới cho Kiều Hạng Văn: “Anh ăn đi.”

Kiều Hạng Văn cắn một miếng, quả là rất ngon. Anh cũng không hy vọng Sơ Hạ sẽ nấu ra một bàn tiệc thịnh soạn gì, chỉ cần một củ khoai lang nướng như thế này, về sau hai người cũng không đói chết được. Huống hồ khoai lang mà Sơ Hạ nướng cũng ngọt như cô vậy.

Kiều Hạng Văn không phải hạng người theo đuổi vật chất. Anh từng đi ra từ một nơi như thế, bao nhiêu năm nay đã chịu biết bao nhiêu cực khổ. Đối với anh, tiền bạc vinh hoa đều không chân thực. Cơm đủ ăn, tiền đủ xài, có một người như vậy ở bên cạnh là được rồi. Anh chưa từng sở hữu quá nhiều thứ, cũng không mong đợi được sở hữu nhiều thứ, cứ giống như hiện tại là anh đã mãn nguyện rồi.

Hai người khó khăn lắm mới được ở bên nhau, không ai nở ngủ cả. Sơ Hạ đưa Kiều Hạng Văn đi ngắm sao, một ngôi sao, hai ngôi sao, ba ngôi sao, cô đã tự mình đặt tên cho những ngôi sao ấy, còn bịa ra một câu chuyện.

Bấy giờ Sơ Hạ cũng thắc mắc tại sao Kiều Hạng Văn lại thích ở trong núi, trong khi thế giới ngoài kia náo nhiệt như vậy.

Kiều Hạng Văn hỏi ngược lại cô: “Nhà em ở thành phố lớn, thế sao em không đến đó làm giáo viên?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Ở đây có bọn trẻ mà!”

“Thì ở đây có em!” Kiều Hạng Văn nói xong nựng má cô: “Anh hỏi em, em định ở đây cả đời à?”

Sơ Hạ nghiêm túc nghĩ ngợi: “Cũng không hẳn, chỉ là ở đây không có ai đến. Lần đầu tiên em đến đây cũng là lúc học cấp ba, đi du lịch với bố mẹ, lạc đường nên đi đến đây, sau đó em được người miền

núi đón về nhà ông ấy. Trong nhà ông ấy còn có một đứa nhỏ khoảng bảy tám tuổi, nó không được đi học, nói rằng ở đây chỉ có một giáo viên, sức khỏe của thầy ấy cũng không tốt, cũng chính là thầy hiệu trưởng đấy. Lúc đó đột nhiên em nảy ra một suy nghĩ, đợi tốt nghiệp xong em sẽ đến đây.”

Sơ Hạ ôm hai cánh tay: “Sau khi có suy nghĩ này, lúc thi đại học em đã thi vào ngành sư phạm, tốt nghiệp xong thì xin chuyển công tác đến nơi này. Ban đầu em chỉ định ở lại một năm thôi, nhưng ở được một năm rồi, em lại không nỡ rời xa bọn trẻ, thế là em đã ở đây được hai năm. Bố mẹ em ấy hả, họ cũng không hối thúc gì em cả, họ nói thanh niên trẻ tuổi nên làm điều có ích cho xã hội.”

“Bố mẹ em cũng rất tốt.” Kiều Hạng Văn chưa từng gặp bố mẹ của Sơ Hạ, nhưng nghe cô nói như vậy, anh cảm thấy họ chắc chắn là người chính trực.

“Bố em làm lính, mẹ em là giáo viên chính trị.” Sơ Hạ che miệng cười khúc khích: “Em cũng là con nhà nòi đấy. Anh thì sao? Bố mẹ anh làm nghề gì?”

Kiều Hạng Văn cúi đầu hồi lâu, vẻ mặt âm trầm: “Bố anh là nông dân, còn mẹ anh... Khi anh còn rất nhỏ bà đã bỏ nhà ra đi rồi. Anh là người Tây Bắc.”

Trong lòng Sơ Hạ chột thốt lại, cô ôm lấy Kiều Hạng Văn: “Em xin lỗi, em không nên hỏi.”

“Không sao đâu, chuyện này cũng đâu có gì mất mặt.”

“Nhưng anh biết không? Nhìn anh giống một chàng công tử ấy, anh còn đẹp trai còn lai tây hơn cả đám trai trong khu nhà em cơ.” Sơ Hạ nói xong liền chạy vào phòng lấy cuốn album ra, vì muốn chứng minh những lời mình nói là thật, cô lật hình ra cho anh xem: “Anh nhìn nè, bọn họ làm sao so được với anh?” Kiều Hạng Văn cẩn thận xem hình, những chàng trai ấy ai nấy đều xán lạn, làm gì thắm như Sơ Hạ miêu

tả đâu chứ? Nhưng nhìn Sơ Hạ chân thành như vậy, mắt cứ chớp chớp, tựa như đang nói: “Anh xem em không lừa anh đúng không? Trong lòng em, anh là tốt nhất.”

Kiều Hạng Văn bị cô chọc cho cười không khép được miệng, anh hơi dùng lực nựng má cô: “Được rồi, anh biết em yêu anh rồi.”

“Đúng đó, em đã yêu về ngoài của anh trước, sau đó mới yêu con người anh.” Sơ Hạ ăn không nói có, miệng cười xấu xa, giống như một tên vô lại vậy.

“Được thôi, anh tin em.” Kiều Hạng Văn chỉ vào mặt mình: “Dù sao anh cũng nhờ vào gương mặt này mới được làm diễn viên.”

Gương mặt này của Kiều Hạng Văn làm sao để hình dung đây? Anh có một nét đẹp khiến người ta không thể quên được. Khi anh còn trẻ, đẹp đến mức chết đứ đừ, còn vô cùng xán lạn, những nỗi khổ mà anh trải qua đều không hề để lại dấu vết nào trên gương mặt anh, mỗi khi anh nở nụ cười là ai cũng sẽ cảm thấy hoa đang nở rộ, trắng phát sáng, gió thổi mát rượi. Trước đây anh không biết đẹp trai cũng có thể kiếm tiền, mãi cho đến một ngày có người kéo anh đi chụp hình, đưa cho anh hai trăm tệ. Sau lần đó, có người đến tìm anh, cho anh rất nhiều cơ hội. Anh không hề cảm thấy chuyện này có gì mất mặt cả, anh nói với Sơ Hạ: “Nhân lúc anh vẫn còn có chút nhan sắc, phải tranh thủ kiếm thêm chút tiền, nếu không để già rồi lại chẳng dùng được nữa.”

Hai người nói không hết chuyện. Sơ Hạ kể về bố mẹ của mình, nói họ để cô lang bạt ở đây, họ cũng đã thỏa thuận với nhau rồi, nếu Sơ Hạ không lên tiếng cầu cứu thì họ không được chủ động cho cô tiền. Mới đầu Sơ Hạ cũng không thích ứng được, sau lại cắn răng kiên trì một thời gian, cuối cùng phát hiện đầu óc mình thanh tĩnh hơn nhiều, cũng chẳng còn quá nhiều thứ phải chi nữa. Khi nhắc đến bọn trẻ, ánh mắt cô vô cùng dịu dàng. Cô còn kể, năm ngoái cô tạm nhận lớp của cô giáo khác dạy các em lớp năm. Sau một năm dạy, các em ra trường, có em lên thị trấn học cấp hai, có em thì bỏ học. Cô đã đi

từng nhà, gặp phụ huynh của những em học sinh này để nói đạo lý với họ.

Đạo lý của Sơ Hạ đều rất thật thà chất phác: “Bây giờ không biết được mấy chữ, không đi học thì có thể làm được gì? Học thêm vài năm nữa, lên thành phố làm phục vụ nhà hàng còn tốt hơn kiếm tiền ở đây.”

Có vài phụ huynh động lòng, căn răn cho con tiếp tục đi học, có phụ huynh thì vẫn nhất quyết không thay đổi quyết định, Sơ Hạ cũng không còn cách nào khác.

Cô cảm thấy đáng tiếc.

“Thật hy vọng mỗi một bạn nhỏ đều được đi học. Đặc biệt là con gái, tại sao người phải hi sinh luôn là phụ nữ? Phụ nữ thì không có quyền được đi học sao?”

Lần đầu tiên trong đời Kiều Hạng Văn được trải nghiệm lòng tốt của sự bình đẳng, anh ôm Sơ Hạ và nói: “Đợi anh kiếm được nhiều tiền hơn, anh sẽ giúp em. Nếu nhà nào không có tiền cho con đi học, anh sẽ giúp họ.”

“Vậy thì tốt quá!” Sơ Hạ ôm mặt Kiều Hạng Văn hôn lầy hôn để: “Chúng ta cùng nhau làm việc tốt, đợi ngày nào đó già rồi, không đi nổi nữa, chúng ta nhớ lại khoảng hồi ức này, nhất định sẽ tuyệt lắm!”

Lúc Sơ Hạ nói điều này cứ như nhặt từng chữ một từ cuốn sách chính trị ra vậy, cô còn bảo bố cô còn ghê gớm hơn cô, lúc nào ông cũng bảo cô phải chết một cách xứng đáng.

Kiều Hạng Văn cùng cô thảo luận thế nào là chết xứng đáng, cô đã dẫn lời của bố mình: “Cái chết xứng đáng là con không bao giờ dễ dàng từ bỏ mạng sống của mình, nhưng nếu con muốn chết thì phải chết cho có ý nghĩa. Chết trên chiến trường, chết vì cứu người, chết trên cương vị.”

Kiều Hận Văn nhớ rất kỹ đoạn này, mãi mãi không bao giờ quên.

Những ngày bên cạnh Sơ Hạ luôn trôi qua rất nhanh, Kiều Hận Văn quay trở lại thành phố càng thêm cố gắng làm việc. Năm ấy vận may anh tốt, được nhận một vai nam chính trong một kịch bản nhỏ, đây là vai nam chính đầu tiên của anh, anh rất vui. Anh nói với Sơ Hạ qua điện thoại: “Bây giờ em không cần phải đếm các cảnh quay của anh nữa, bởi vì em không đếm nổi đâu.”

Sơ Hạ vui thay anh, biết Kiều Hận Văn sẽ quay phim ở một nơi cực lạnh, cô đã đan cho anh một chiếc khăn quàng cổ. Chẳng hiểu sao thời đó con gái thích con trai, lúc nào cũng đan khăn len làm quà tặng. Đây cũng là lần đầu tiên cô đan len, cầm hai cây kim đan rất ra dáng, trong trường có một cô giáo khác cũng đan len rất giỏi, cô ôm len đi tìm cô giáo ấy, cứ ở mãi trong ký túc xá của người ta mãi không đi, cố gắng học đan từng mũi một.

Cô giáo đã sớm có gia đình có con nhỏ, thấy Sơ Hạ nghiêm túc như vậy, bèn chọc ghẹo cô: “Mới yêu lần đầu đã muốn gả cho người ta rồi à?”

“Nếu không thì sao ạ? Người khác đâu có tốt bằng anh ấy.”

“Vậy chị hỏi em, anh ta tốt chỗ nào?”

Lúc này trong đầu Sơ Hạ toàn là những suy nghĩ không đứng đắn, nghe hỏi như vậy, mặt cô đỏ rần lên đáp: “Chỗ nào cũng tốt ạ.”

Còn không phải sao? Trong trái tim của Sơ Hạ, Kiều Hận Văn chỗ nào cũng tốt. Chính trực, lương thiện, cầu tiến, lại thông minh sáng suốt, lời thoại dài như vậy mà anh vẫn có thể thuộc được không tốn chút sức lực nào. Đã thế lại còn đẹp trai, cô chưa từng thấy ai đẹp trai hơn anh.

Cô vừa đan khăn choàng vừa nghĩ, người đàn ông như vậy bị cô

nhặt được, đúng là ông trời ưu ái cô mà!

Kiều Hạo Văn nhận được khăn choàng, nhìn những mũi len to nhỏ khác nhau mà bật cười, đúng là làm khó cô ngốc ấy rồi. Anh cười xong lại nhẹ nhàng cẩn thận quấn khăn lên cổ, đứng trước gương ngắm nghía rất lâu, nói không phải khen chứ choàng lên cũng đẹp thật.

Hôm sau khi xuất phát, anh đã choàng chiếc khăn len ấy, sau khi quay phim ở phim trường xong liền vội vàng quấn vào cổ, thích đến nỗi không rời tay. Như thế còn chưa đủ, anh còn nhờ thợ chụp ảnh chụp lại cho mình một tấm quần khăn choàng gửi cho Sơ Hạ xem rồi nói với cô: “Em nhất định phải mang theo bên mình, đi tới đâu cũng phải mang theo.”

Sơ Hạ cũng nghe lời, bắt đầu từ hôm đó, mỗi một cái áo cô đều may thêm một cái túi nhỏ, bỏ tấm hình vào. Khi cô đi đường tối thấy sợ, bỏ tay vào chỗ để tấm hình thì không sợ nữa, khi cô hết tiết, lớp học không có một bóng người, cô lại lấy tấm hình ra ngắm, trước khi ngủ lại ngắm thêm lần nữa. Tựa như Kiều Hạo Văn đang ở bên cạnh vậy.

Có lúc bọn trẻ nhìn thấy Sơ Hạ ngần ngại, chúng sẽ xếp thành một hàng, dùng ngón trỏ chỉ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của mình: “Cô Sơ Hạ xấu hổ kìa! Cô Sơ Hạ xấu hổ! Cô đang nhớ người yêu!” Thậm chí chúng còn gieo vần hát vè, Sơ Hạ cười đuổi theo chúng, tiếng cười ấy vang đi rất xa.

Nơi nào có Sơ Hạ, nơi đó có niềm vui và sức sống bất tận!

Chương 146

Không biết từ lúc nào mà Kiều Hạng Văn lại thêm một chữ “Tiểu” vào trước tên Sơ Hạ.

“Tiểu Sơ Hạ, em đang làm gì vậy?” Anh nhắn tin cho cô sau giờ làm việc.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Tiểu Hạng Văn, em vừa mới tan lớp. Bây giờ đang trên đường về thăm nhà học sinh. Bố của một học sinh muốn em ấy thôi học. Em đi xem có chuyện gì xảy ra. Anh phải ăn uống đầy đủ đó nha!” Sơ Hạ gọi anh là Tiểu Hạng Văn, cô thường trả lời cả một tin nhắn dài, cô nói rằng cô đã tính toán cả rồi, đưa hết vào một tin nhắn thì sẽ tiết kiệm chi phí hơn.

“Thế bao giờ thăm nhà học sinh xong về thì gọi điện thoại cho anh, kết thúc sớm chút, đừng để đến khi trời tối.”

“Vâng ạ.”

“Tiểu Sơ Hạ, anh mua cho em rất nhiều đồ ăn ngon, còn bảo người lái xe đưa đến trường của em, sau khi nhận được em nhớ ăn đấy.”

“Tiểu Hạng Văn, em biết rồi. Anh lo em chê đói chứ gì, nhưng em học được cách làm thịt kho tàu rồi! Lần sau anh đến em sẽ nấu cho anh ăn có được không?”

“Không phải em sắp nghỉ hè rồi sao? Nghỉ hè tới gặp anh, được

không?”

“Được! Em đến gặp anh!”

Cuộc trò chuyện của họ rất bình thường, hai người đã quen với việc mở mắt ra là nhắn tin, rảnh rỗi là gọi điện, luôn có vô số chuyện để nói. Nghỉ hè Kiều Hạng Văn định đến Đại Lý với Sơ Hạ, Sơ Hạ nghe xong rất vui mừng, cô giờ cuốn sổ tiết kiệm nhỏ ra thì thấy trong đó có ba mươi nghìn tệ, là số tiền mừng tuổi mà cô nhận được từ khi còn nhỏ, còn có tiền tiết kiệm mỗi tháng bỏ ra một hai trăm.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Ba mươi nghìn tệ có đủ để chúng ta chơi không?” Cô hỏi Kiều Hạng Văn.

“Đủ rồi. Có chuyện gì vậy?”

“Vậy để em mời anh đi chơi! Em có tiền!”

Kiều Hạng Văn lại ngần ra, sao lại có cô gái rủ anh đi chơi chứ. Thế là anh trêu chọc cô: “Vậy em có bao nhiêu tiền?”

“Ba mươi nghìn...”

“Cả túi của em luôn à?”

“Đúng vậy.”

“Lỡ tiêu hết thì sao? Vậy em tính sao đây?”

“Chuyện đó thì em vẫn chưa nghĩ tới.”

Kiều Hạng Văn bật cười thành tiếng, anh nhờ Sơ Hạ gửi số chứng minh thư cho mình, đồng thời nhờ người đại diện đặt vé cho anh. Sau đó anh nói với Sơ Hạ: “Như này đi, tiền của em thì đợi đến lúc

tới Đại Lý dùng để đãi anh bữa tối đi vậy!”

“Thế cũng được!”

Từ nhỏ Sơ Hạ đã không có thói quen tiêu tiền của con trai, bố mẹ cô thường nói với cô: “Không có tiền thì có thể xin người trong nhà, nhưng đừng tiêu tiền của con trai. Trên đời không có cơm trưa miễn phí, tiêu tiền của người khác thì nhất định phải cho người ta thứ gì đó, cần phải trả giá, huống hồ bây giờ là thế kỷ mới, nam nữ bình đẳng rồi.”

“Nam nữ bình đẳng, bình đẳng đến mức này sao?” Sơ Hạ tròn mắt hỏi, lại bị mẹ xoa đầu: “Chỉ có con là nói nhiều thôi.”

Nhớ lại lời dạy của bố mẹ, cô nói với Kiều Hạng Văn: “Anh phải chọn món đắt tiền mà ăn đấy nhé!”

“Được, không để em tiết kiệm đâu.”

Trước giờ Kiều Hạng Văn chưa từng yêu đương, nguyên nhân có kế hoạch đi du lịch là do chuyên gia trang điểm của đoàn phim đưa ra, khi trang điểm cho Kiều Hạng Văn, cô ấy nói với trợ lý ở bên cạnh: “Bây giờ yêu đương đều thích đi đây đi đó chơi, cứ ở mãi trong một thành phố thì có gì hay ho đâu chứ.”

Kiều Hạng Văn vừa nghe vừa gật gù đồng ý, thế là nảy ra một ý kiến như vậy. Anh biết mình không phải là người lãng mạn nên rất khiêm tốn học cách yêu. Ví dụ như tặng hoa.

Lúc đó thịnh hành việc tặng hoa, cô gái ôm lấy bó hoa đi trên đường sẽ nhận được sự ngưỡng mộ từ những người khác. Nhưng Sơ Hạ ở trên núi, đâu đâu cũng có hoa, thứ cô không thiếu nhất chính là hoa. Có người tặng dây chuyền, nhưng trên chiếc cổ mảnh khảnh trắng như tuyết của Sơ Hạ không đeo gì, cô nói rằng những thứ đó sẽ che đi vẻ đẹp của mình.

Kiều Hạng Văn không biết nên tặng gì cho cô, nhưng việc ra ngoài chơi lại rất hợp ý của Sơ Hạ. Kiều Hạng Văn vừa nghĩ tới Sơ Hạ sẽ thích là đã cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Kỳ nghỉ đầu mùa hè, hai người thật sự đến Đại Lý. Lúc đến Đại Lý, nhìn thấy mây phủ trên sườn núi, cảm thấy phong cảnh rất đẹp. Sơ Hạ thốt lên, quay sang nói với Kiều Hạng Văn: “Còn đẹp hơn mây trên núi bọn em.”

Kiều Hạng Văn vừa học thuộc lời thoại của một bộ phim, thuận miệng nói: “Gió Hạ Quan, hoa Thượng Quan, tuyết Thương Sơn, trăng Nhĩ Hải, đời này nhất định phải đến Đại Lý một lần, anh ở Đại Lý đợi em.”

Sơ Hạ chỉ vào anh: “Anh thông minh nhớ tốt thật đấy.”

“Anh cũng chỉ có ưu điểm này thôi.”

Họ lang thang khắp thành phố cổ của Đại Lý, thời điểm đó ở Đại Lý không có nhiều homestay, họ sống trong những quán trọ, Kiều Hạng Văn phải đeo kính râm và đội mũ vì sợ bị người khác nhận ra sẽ ảnh hưởng đến buổi hẹn hò.

Buổi tối, hai người bàn nhau nên đi ăn gì. Sơ Hạ đột nhiên nói: “Hay là để bố mẹ em mời chúng ta ăn cơm?”

...

Nhìn thấy nét mặt nghi ngờ của Kiều Hạng Văn, Sơ Hạ hơi đỏ mặt: “Là lần đầu tiên em đi du lịch cùng người khác giới, bố mẹ em tò mò nên đi theo.” Sơ Hạ sợ Kiều Hạng Văn không vui, cô bèn vội vàng giải thích: “Nhưng anh yên tâm, ngày mai là họ đi rồi, vốn dĩ họ cũng chỉ muốn lén nhìn anh thôi...”

Sơ Hạ lớn lên trong sự cưng chiều của bố mẹ, Kiều Hạng Văn hiểu. Thế là anh nói, “Được thôi, vậy nếu họ không thích anh thì sao?”

“Họ sẽ không thể đâu!”

Sơ Hạ đưa Kiều Hận Văn đi ăn cơm với bố mẹ cô, bố cô là một quân nhân, ngồi ngay ngắn, vẻ mặt rất cương trực, còn mẹ cô là một giáo viên, thanh tú dịu dàng, luôn luôn mỉm cười tươi tắn. Nụ cười của Sơ Hạ giống hệt mẹ cô.

Mọi người đang ngồi trong quán ăn nấm, nồi nấm trước mặt bốc khói nghi ngút, Kiều Hận Văn có chút căng thẳng.

Bố của Sơ Hạ đưa khăn giấy cho anh lau mồ hôi, sau đó nói: “Đừng căng thẳng, bọn chú chỉ muốn xem Sơ Hạ đi chơi với ai thôi, thấy cháu thì bọn chú cũng yên tâm rồi. Ngày mai bọn chú sẽ trở về.”

“Chú và dì không ở lại chơi cùng bọn cháu ạ?” Kiều Hận Văn nghiêm túc nói.

Mẹ Sơ Hạ cười nói: “Bọn dì còn có việc phải làm! Hơn nữa, bọn dì mà ở lại, hai đứa sẽ chơi không vui đâu.”

Sơ Hạ nhìn họ nói chuyện, nháy mắt với bố, ý là: ‘Bố xem bạn trai của con rất tốt đúng không? Con không lừa bố chứ?’

Nét mặt bố Sơ Hạ nghiêm túc, cuối cùng không nhin nổi nữa, cố nén cười trừng mắt nhìn cô, ý bảo cô đừng nháy mắt với ông nữa.

Là một quân nhân nên tửu lượng của bố Sơ Hạ rất tốt, ông uống với Kiều Hận Văn vài ly, vừa uống vừa hỏi về công việc của anh, Kiều Hận Văn không giấu giếm điều gì, thành thật trả lời mọi việc. Anh nói: “Môi trường làm việc của cháu khá phức tạp, hàng ngày gặp nhiều người, cũng có nhiều trò giải trí nhàm chán, cháu không thích lắm. Bình thường rảnh rỗi cháu sẽ đi chạy bộ, tập thể dục, học tiếng Anh, đọc sách. Trước đây thu nhập của cháu không cao, nhưng từ năm ngoái thu nhập của cháu đã dần tốt hơn rồi. Đạo trước lần đầu tiên cháu đóng vai nam chính trong phim truyền hình, mặc dù bộ phim đó chỉ được đầu tư ngân sách nhỏ, nhưng cũng coi như có chút tiến

bộ.”

Nghe anh nói, bố Sơ Hạ gật gù: “Sơ Hạ nói cháu lấy tiền mua nhà ra để xây trường, lắp điện thoại hả?”

“Tiền đều là vật ngoài thân thôi ạ, hướng chi cũng chẳng nhiều nhận gì.” Kiều Hận Văn nghiêm túc trả lời: “Trường học của Sơ Hạ đơn sơ quá, đông thì lạnh, hè thì nóng, mưa thì bị dột, tay em ấy thì bị nứt nẻ, Sơ Hạ sẽ thường xuyên bị mẩn ngứa, không giấu gì hai bác, cháu thương em ấy lắm ạ.”

Sơ Hạ đỏ mắt nghe hai người nói, lặng lẽ nắm tay Kiều Hận Văn dưới gầm bàn.

“Thực ra, chuyện của Sơ Hạ, hai người bọn chú cũng ít quản. Con bé đã tốt bụng và hiểu chuyện từ bé rồi, thường xuyên giúp đỡ người khác. Mọi người trong khu nhà đều thích con bé. Lúc đi học các giáo viên cũng thích con bé. Con bé có thành tích tốt, lúc thi đại học có thể đỗ vào một trường đại học tốt hơn, nhưng con bé lại muốn học ở một trường bình thường, sau khi tốt nghiệp, nhà trường định giữ nó làm giáo viên, nhưng nó lại thu dọn hành lý lên núi. Chú và mẹ nó thấy chỉ cần nó ngay thẳng, tốt bụng, khỏe mạnh và hạnh phúc là được rồi. Giờ thì cũng biết yêu, bọn chú cũng không quản, chỉ cần nhìn thấy cháu, biết cháu là ai thôi, còn lại đều giao cho con bé.” Bố mẹ Sơ Hạ đã suy nghĩ thấu đáo, con gái lớn rồi, sẽ luôn có chủ kiến của riêng mình. Quản lý mù quáng là không tốt. Hướng chi, Kiều Hận Văn lại là người sẵn lòng dùng tiền mua nhà để tu sửa trường học cho cô, người như vậy cũng không chê được.

Nhưng họ đã lớn tuổi, đã trải qua nhiều chuyện, biết rằng giữa nam nữ cũng cần phải xem duyên phận. Chia ly và hội ngộ là vô thường. Hướng chi, Kiều Hận Văn làm trong ngành như vậy, ngày nào cũng gặp vô số mỹ nữ, cảm dỗ rất lớn, mà cảm dỗ chính là thứ tốt nhất để thử thách lòng người. Nhưng Sơ Hạ sẵn lòng.

Họ nói chuyện với Sơ Hạ, hỏi cô có hạnh phúc với bạn trai của mình

không?

Sơ Hạ lấy một bức ảnh từ trong túi ra cho họ xem, chỉ vào chiếc khăn quàng cổ trên bức ảnh: “Con đan đó đấy ạ.” Chỉ vài chữ này thôi ba mẹ cô đã hiểu ngay. Dù Sơ Hạ tốt đến đâu cũng có khuyết điểm, khuyết điểm của cô chính là lười biếng. Cô có thể cầm kim cầm cuộn len lên rồi đan một chiếc khăn quàng cổ cho một người đàn ông, điều đó đã nói lên tất cả. Cô đang cảm thấy rất hạnh phúc.

Sau khi ăn cơm tối xong, bố mẹ Sơ Hạ chào tạm biệt hai người họ, mẹ Sơ Hạ kéo Sơ Hạ sang một bên, nhẹ giọng nói: “Mẹ cũng từng còn trẻ, mẹ biết người trẻ tuổi là như thế nào, mẹ chỉ nhắc nhở con một câu, nhớ bảo vệ bản thân, tránh mang thai và bệnh truyền nhiễm đấy.”

Sơ Hạ đỏ mặt, nhỏ giọng giải thích: “Lần nào anh ấy cũng chủ động đeo ạ!”

“Vậy thì tốt.”

Kiều Hạo Văn ngưỡng mộ Sơ Hạ. Bố mẹ cô tốt như vậy, Sơ Hạ lớn lên trong hũ mật mà vẫn có được tính cách tốt như vậy, thật hiếm có.

Năm tiếp theo là một năm may mắn đối với Kiều Hạo Văn.

Bộ phim anh tham gia còn quét tất cả các giải thưởng lớn, tung hoành khắp hang cùng ngõ hẻm. Anh đã giành được giải nam diễn viên xuất sắc nhất đầu tiên trong đời, trở thành một diễn viên nổi tiếng. Anh cũng không để ý lắm đến chuyện này, khi đó anh đã mua một căn nhà khá rộng, đang chuẩn bị sửa sang, ngày nào cũng nghiên cứu cách bày trí, không để ý đến danh tiếng thay đổi và ý kiến của thế giới bên ngoài.

Nhưng công ty sắp đổi người đại diện cho anh, anh ghét sự sắp xếp như vậy nên chỉ bừa một người trong số mấy nhân viên công ty: “Cô ấy đi.”

Công ty không đồng ý nhưng họ không thể thay đổi được Kiều Hận Văn, thế là cô gái tên Vương Cẩn trở thành người đại diện mới của Kiều Hận Văn.

Khi đó Vương Cẩn đẹp thật, chỉ là hơi rụt rè, đứng sau lưng Kiều Hận Văn tại buổi họp báo phát triển cũng run lấy bầy. Ngoại trừ lo lắng trước mặt Sơ Hạ, những lúc khác Kiều Hận Văn đều không biết thế nào là luống cuống sợ hãi, thế là kéo cô ấy lên phía trước, còn mình thì rời đi.

Sắp sửa chuyển đồ đạc vào nhà rồi, anh phải tự mình theo dõi sát sao, hơi đâu mà lá phải lá trái ở một nơi nhàm chán thế này, cũng không có thời gian xem xét Vương Cẩn có biểu hiện tốt hay không.

Đó là cách cả hai bắt đầu làm việc cùng nhau.

Vương Cẩn phát hiện ra Kiều Hận Văn đã có bạn gái vào nửa năm sau khi làm việc chung, lúc anh chuẩn bị rời đi sau khi đóng máy một bộ phim truyền hình. Lúc đó cô ấy hơi bối rối, không biết phải giải quyết như thế nào. Cô ấy đã báo cáo với công ty, thái độ của công ty rất đơn giản: “Đàn ông cũng nên có tiêu khiển, chỉ cần đừng để lộ ra ngoài. Kiều Hận Văn là cây hái tiền, tốt nhất đừng vì tình cảm mà ảnh hưởng đến con đường ngôi sao này.”

Vương Cẩn cũng hiểu được dụng ý của công ty, cô ấy đi theo Kiều Hận Văn đến gặp Sơ Hạ một lần. Trong ngôi trường đó, ba người họ ngồi dưới gốc cây để tận hưởng bóng mát. Những người trên núi rất chân chất và trung thực, họ không quan tâm đến danh tính hay tiếng tăm của Kiều Hận Văn, họ chỉ nhận anh là bạn trai của cô giáo Sơ Hạ. Kiều Hận Văn ở đây rất thoải mái.

Đây là lần đầu tiên Vương Cẩn gặp một cô gái như Sơ Hạ, ngây thơ và nhiệt tình, mang theo sự tò mò về thế giới, đã thế còn cực kỳ tốt bụng. Cô ấy thầm nghĩ: Kiều Hận Văn đúng là có con mắt tinh tường. Ý nghĩ đó làm trong lòng cô ảm đạm. Cô ở trên núi tận ba ngày, sau

đó mới về xuôi.

Vương Cẩn không biết làm sao. Cô ấy nhìn thấy quyết tâm từ bỏ tất cả vì Sơ Hạ của Kiều Hạng Văn. Mối quan hệ giữa họ thật sự rất trong sáng và thuần khiết.

Sau khi Kiều Hạng Văn trở lại, cô ấy đã nói chuyện nghiêm túc với anh, cô ấy cầm lấy hai bản hợp đồng rồi nói: “Lúc trước cậu đã nói muốn đóng phim truyền hình. Đây là một vị đạo diễn phim truyền hình hàng đầu. Họ có một bộ kịch nói đang chọn vai diễn. Tôi đã nhờ một số mối quan hệ để giới thiệu cho cậu, cũng thành công rồi.”

“Không cần thử vai luôn sao?”

“Không cần.”

Kiều Hạng Văn lật xem hợp đồng, sau đó đặt xuống: “Chị tìm quan hệ kiểu gì mà đến cả kịch nói của người đó cũng không cần thử vai vậy?”

Vương Cẩn lắc đầu: “Cậu không biết đâu, chỉ là vở kịch này tháng Sáu, tháng Bảy năm sau sẽ diễn, diễn vào thứ sáu mỗi tuần, trong khoảng thời gian đó, chỉ sợ cậu không thể lên núi được nữa.” Vương Cẩn đang thử thôi, cô ấy muốn biết giữa nhiệt huyết và tình yêu, Kiều Hạng Văn sẽ chọn cái nào.

“Từ chối đi.”

Kiều Hạng Văn đã chọn tình yêu.

Vương Cẩn cất hợp đồng đi, cười nói: “Vất vả lắm mới có được, từ chối thì tiếc lắm. Tôi sẽ hỏi thử thời gian biểu diễn, dù sao vẫn chưa quyết định.”

Sơ Hạ giống như một quả bom hẹn giờ vậy.

Vương Cẩn nhìn quan hệ của họ ngày càng sâu đậm, thậm chí Kiều Hạo Văn còn chuẩn bị bán nhà của anh ở Bắc Kinh, Vương Cẩn phát hoảng luôn rồi.

Cô ấy gọi cho Sơ Hạ, kể về việc Kiều Hạo Văn muốn rời khỏi Bắc Kinh. Cô ấy nói: “Cô có biết không? Không biết có bao nhiêu người thích cậu ấy. Nếu cậu ấy rời đi, có khi sẽ có người tự tử đấy.” Những gì Vương Cẩn nói đều là sự thật.

“Vậy thì sao mà được? Đó là sự nghiệp của anh ấy mà. Tội em đã thống nhất với nhau là anh ấy sẽ không vì em mà từ bỏ sự nghiệp của mình. Chị yên tâm, em sẽ nói chuyện với anh ấy.”

“Đừng nói cho cậu ấy biết, được không? Có thể cô không biết, tính cậu ấy cố chấp lắm, nếu cô nói cho cậu ấy biết, có thể ngày mai cậu ấy sẽ rời đi ngay.”

“Được, chị đừng lo lắng.”

Sơ Hạ thầm nghĩ Kiều Hạo Văn đúng là đồ ngốc. Cô không xuống núi vì anh, anh lại muốn tự mình tới đây. Chẳng phải ngốc thì là gì? Đến tối, cô ngồi bên cửa sổ ngắm sao, đột nhiên nhớ tới ngày đó anh đột nhiên nói trong điện thoại: “Anh muốn kết hôn!”

Thế là đồ ngốc này muốn lấy mình ư!

Mặt Sơ Hạ lập tức đỏ bừng lên.

Kiều Hạo Văn đã dành cho Sơ Hạ tất cả tình yêu của mình, anh không muốn cách xa Sơ Hạ như vậy, anh ghét khoảng cách. Vào ngày chính thức ngả bài với Vương Cẩn, dường như toàn bộ thế giới đều đổ mưa. Kiều Hạo Văn quyết tâm rời đi, nhờ Vương Cẩn chuẩn bị hộ việc chấm dứt hợp đồng với công ty. Khi đó Vương Cẩn còn là người mới, cô ấy chưa từng xử lý chuyện khó khăn như vậy.

Cô ấy tự nhủ bản thân không muốn Kiều Hạo Văn ra đi là vì sự

nghiệp chung của hai người, chứ không phải vì lần đầu gặp anh lòng cô ấy đã thấp thoáng rung động. Cô ấy lại gọi cho Sơ Hạ: “Cô phải tới thuyết phục cậu ấy đi.”

Khi đó Sơ Hạ sắp được nghỉ lễ, cô hứa với Vương Cẩn: “Được, vậy để em xem thế nào rồi đi sớm hơn vài ngày.”

Mấy ngày đó toàn thế giới đều đổ mưa, sét đánh ầm ầm, mưa đá dập những ngọn cỏ thành bùn. Trên núi lầy lội, tín hiệu bị chặn. Trong màn mưa, ngôi trường lung lay như sắp đổ. Những đứa trẻ bị màn mưa ngăn cách, chúng ở lại trên núi suốt bốn ngày, khi cơn mưa cuối cùng cũng tạnh, thế giới này đã rách nát xập xệ không chịu nổi.

Hai giáo viên trong trường bị ốm, Sơ Hạ xung phong đưa bọn trẻ về nhà. Hôm đó bọn trẻ rất vui, kỳ thi cuối kỳ kết thúc, ai nấy đều xách cặp đi theo Sơ Hạ về nhà, mọi người cười nói vui vẻ.

Sơ Hạ gọi điện thoại cho Kiều Hạng Văn, giọng nói của cô mang theo sức sống của vạn vật hồi sinh sau cơn mưa: “Đưa bọn nhỏ về xong em sẽ xuất phát đi gặp anh.”

“Nhưng anh đang trên đường đến gặp em rồi.”

Đối với những người đang yêu, mỗi lần chạy về phía nhau đều ngập tràn hạnh phúc. Họ đều hình dung tương lai của mình trong đầu, nhưng họ lại không thể đợi được tương lai.

Chương 147

Những ngày ấy, trời đổ mưa rất lớn, ngày Kiều Hận Văn xuất phát, cả thành phố Bắc Kinh bị bao trùm bởi một màu xám xịt. Rất nhiều chuyến bay bị trì hoãn ở sân bay, số lượng ùn ứ tăng vọt, vài người bắt đầu lên tiếng kháng nghị.

Kiều Hận Văn nhìn phong cảnh bị hoãn màu đỏ của chuyến bay, bỗng dưng cảm thấy hoang hốt một cách khó hiểu. Anh gửi tin nhắn cho Sơ Hạ: “Không biết mấy giờ mới có thể bay, không biết giờ nào mới có thể gặp em. Ở chỗ em trời còn nắng không?”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Trời trong nắng đẹp lắm.” Sơ Hạ nhanh chóng trả lời anh: “Nói sau anh nhé, em phải đưa bọn trẻ vào thị trấn mua vở bài tập về nhà với cục tẩy bút chì.”

Kiều Hận Văn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của Sơ Hạ lúc này, chắc hẳn cô đang đi giữa bọn trẻ, họ vừa đi vừa ngêu ngao những bài hát vui vẻ. Bao quanh họ là những ngọn núi đã được cơn mưa gột rửa thật sạch, trên núi nhất định có rất nhiều loài hoa dại không tên nở rộ.

Anh ngồi đó nhìn lên màn hình điện tử trước mặt, liên tục có những chuyến bay mới bị hoãn lại. Thế giới bị chia làm hai nửa một cách kỳ lạ, nửa bên này là thế giới có mưa và nửa còn lại là thế giới không mưa. Anh bị cách ly trong thế giới mưa này, ghim chặt không đi đâu được. Anh chẳng thể giải thích nổi cảm xúc trong lòng mình hiện giờ, có niềm vui không thể đè nén, nhưng cũng có sự trống rỗng khó mà

diễn tả. Anh luôn cảm thấy có thứ gì đó đang dần nuốt chửng mình, nhưng lại không biết đó là gì. Có nhiều người la hét ồn ào ở cửa lên máy bay, nhân viên mặt đất vẫn luôn miệng xin lỗi không ngừng. Không khí trong sảnh chờ khá lạnh, Kiều Hạng Văn rùng mình, quần chặt quần áo lại rồi lui vào trong góc.

Anh lại ngủ thiếp đi.

Anh mơ một giấc mơ, trong giấc mơ ấy, ngọn núi ở phía trước Sơ Hạ biến thành núi đá, cỏ xanh trên núi đã biến mất hết. Sơ Hạ đứng trên tảng đá và mỉm cười với anh: “Nè nhìn đây, em bật ra từ khe đá này!”

Kiều Hạng Văn cười với Sơ Hạ trong mơ, cười mãi đến lúc anh tỉnh dậy. Cửa lên máy bay trước mắt giờ đây hoàn toàn vắng lặng, anh hơi hoảng hốt đứng dậy, hỏi một hai người còn lại: “Đã tới lúc lên máy bay chưa?”

Người đó lắc đầu: “Không đâu, chuyến bay bị hủy rồi.”

Kiều Hạng Văn sửng sốt, sau đó gọi cho Vương Cẩm: “Chuyến bay của tôi bị hủy rồi, chị xem chuyến bay gần nhất giúp tôi, xe lửa cũng được.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Hết chuyến xe lửa luôn rồi. Còn chuyến bay thì cậu chờ một lát.” Vương Cẩm cúp điện thoại rồi gọi cho hãng hàng không, xác nhận còn vé cuối cùng lúc mười rưỡi tối. Nhưng cô ấy không muốn. Lúc đó Vương Cẩm còn trẻ, Kiều Hạng Văn là cộng rơm cứu mạng của cô ấy, cô ấy không phân biệt được mình làm điều này là vì sự nghiệp hay vì yêu anh, nhưng chính cô ấy có ý định ích kỷ để giữ anh lại. Chỉ là một tấm vé thôi mà, hôm nay hoặc là ngày mai, là anh đi hoặc Sơ Hạ đến. Cô ấy tự nhủ trong lòng như vậy. Nhưng Vương Cẩm không hề hay biết rằng mười mấy năm tới cô ấy sẽ bị trói buộc vào một cơn ác mộng chỉ vì quyết định nhỏ bé này.

“Hết vé luôn rồi.” Cô ấy nói với Kiều Hận Văn.

Thời tiết xấu như vậy, cho dù Kiều Hận Văn muốn đi cũng rất khó, e rằng trận mưa này sẽ không tạnh nhanh mà kéo dài đến tận ngày mai. Mà ngày mai, có lẽ Sơ Hạ đã xuất phát rồi. Họ ở Bắc Kinh thì mọi thứ đều dễ giải quyết.

Kiều Hận Văn trả lời cô ấy rằng mình đã biết, sau đó ra khỏi sảnh chờ, đi đến quầy vé và hỏi nhân viên bán vé: “Xin hỏi còn vé không?”

“Hết rồi ạ.” Đối phương lắc đầu: “Nhưng sau này có thể hoàn vé lại được ạ.”

Kiều Hận Văn gật đầu, rồi tìm một vị trí ngồi xuống. Anh sẽ không quay lại nữa, anh đã quyết định rời đi rồi, chắc chắn sẽ không quay đầu lại. Anh muốn chờ chết cứng ở đây. Anh không thể nói rõ mình bị làm sao, dường như trước kia anh không phải kiểu người cứng đầu thế này, nhưng hôm ấy anh lại đặc biệt bướng bỉnh. Anh ngồi đó như một bức tượng, mãi một lúc lâu sau mới nhớ đến việc gọi cho Sơ Hạ: “Em chờ anh ở trường, đừng đi đâu cả.”

“Em muốn đua với anh xem ai đến trước!”

“Anh không đua với em, em ở yên đó cho anh, không được đi đâu cả. Nghe rõ chưa?” Kiều Hận Văn nói xong mới phát hiện giọng điệu của mình hơi nghiêm khắc: “Xin lỗi, chuyến bay của anh bị hủy rồi, vừa nãy giọng điệu của anh không tốt.”

“Không sao đâu. Em thấy dự báo thời tiết nói trời sẽ mưa rất to, ngày mai trời cũng sẽ mưa, máy bay rất khó cất cánh. Em đã mua vé xe lửa rồi, em sẽ đến thăm anh. Muộn nhất là vào ngày mốt chúng ta có thể gặp nhau đấy.”

“Không cần đâu. Em cứ chờ anh đi.” Kiều Hận Văn không thể nói rõ được rốt cuộc mình bị làm sao, anh không muốn để Sơ Hạ ra ngoài,

như thế cô mà ra ngoài thì sẽ gặp phải chuyện không hay vậy. Anh cảm thấy chắc là do anh đã ở sân bay quá lâu rồi.

Đến hơn mười giờ, chuyến bay đó đã rời cảng. Đó là một trong số ít chuyến bay có thể khởi hành vào đêm hôm ấy, đúng lúc chỉ có một khoảng thời gian ngắn như thế để cất cánh. Nghe tin này, Kiều Hận Văn thấy hơi hối hận vì mình đã ngủ một giấc, tại sao anh lại ngủ chứ? Anh đứng dậy, năm lần bảy lượt đi đến quầy lễ tân, cuối cùng mua được một vé bay vào chiều hôm sau.

Nhưng mưa vẫn không chịu tạnh.

Nhiều năm qua anh chưa từng nhìn thấy một trận mưa kéo dài như vậy vào mùa hè, mưa lúc lớn lúc nhỏ, tóm lại là cứ liên miên không dứt. Anh bỗng thấy không thờ nổi. Sáng hôm sau anh nhận được tin nhắn của Sơ Hạ, cô nói: “Em đã ra khỏi trường rồi. Vì không muốn bị anh dạy dỗ nên em đã không gọi cho anh đấy. Em thấy dự báo thời tiết, hôm nay mưa cũng không dứt đâu. Hay là anh về nhà chờ em đi nhé?”

Kiều Hận Văn chỉ có thể trả lời cô một từ ‘Được’.

Anh gọi cho cô, giọng nói nhẹ nhàng: “Sao em lại nghĩ rằng anh sẽ dạy dỗ em?”

“Bởi vì hôm qua anh đã dạy dỗ rồi đấy thôi.”

“Anh không muốn em phải vất vả.”

“Em không muốn làm anh lo lắng. Em không thấy vất vả đâu, chỉ cần em có thể gặp được anh là lắm tốt rồi. Anh chờ em đó nha! Em đưa hai đĩa nhỏ cuối cùng về nhà trước, sau đó sẽ xuất phát.”

Giọng nói của Sơ Hạ thực sự rất ấm áp, giống như ánh nắng mặt trời xen qua kẽ lá trên những ngọn núi vào tháng Sáu tháng Bảy, không hề chói chang gay gắt, mà là ánh nắng sưởi ấm lòng người. Anh lặng

lẽ ôm Sơ Hạ trong đáy lòng, sau đó cúp máy. Cuối cùng anh cũng đồng ý về nhà, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào mà anh lại không hoàn vế lại.

Nhiều năm sau đó, khi anh nhớ lại hơn hai mươi giờ đồng hồ ấy, vẫn luôn cảm thấy số phận như bị đưa đẩy bởi dòng nước chảy xiết vô tận, còn anh chỉ là một giọt nước, thân bất do kỷ, không thể tránh thoát.

Khi Vương Cẩm nhận được điện thoại, cuối cùng cô ấy cũng thờ phào. Cô ấy lái xe đến sân bay, nhìn thấy Kiều Hận Văn đứng chờ mình, bên cạnh anh là một vali hành lý nhỏ. Anh muốn bỏ đi, một khi đã quyết tâm thì xem tất cả mọi thứ đều là vật ngoài thân. Lần đầu tiên Vương Cẩm nhận ra anh là một người kiên quyết đến mức nào.

Kiều Hận Văn ngồi trong xe, nhắm mắt lại, trong lòng cảm thấy rối loạn.

“Mở hé cửa xe ra được không? Tôi không thờ được.” Anh nói.

Vương Cẩm mở cửa sổ xe xuống một khe hở nhỏ, có vài giọt mưa thấm vào, rơi trên khuôn mặt của Kiều Hận Văn.

Trời đổ mưa dẫn tới kẹt xe trên phố, xe của họ dừng lại. Kiều Hận Văn nhìn chằm chằm đồng hồ, chắc Sơ Hạ đã đưa những đứa trẻ về xong rồi, lúc này chắc cô đang đi trên đường, thế là anh bèn cầm điện thoại di động lên, gọi cho cô.

“Tút... tut... tut...” Âm báo điện thoại bận khiến lòng người hoang mang hoảng loạn.

Sau một lúc nữa anh gọi lại, nhưng vẫn không có ai bắt máy.

Sự trống rỗng trong tim anh bỗng chốc bị phóng đại vô biên vô hạn, càng nhiều hạt mưa rơi vào cửa sổ và văng lên mặt anh, làm anh trông như đang khóc.

Anh nhìn ra thế giới ẩm ướt xám ngắt bên ngoài cửa sổ, đột nhiên cảm thấy bất lực.

Hiếm khi có một mùa hè nào lạnh như vậy. Mùa hè năm ấy gắn liền với những cơn mưa, sấm sét liên tục kéo tới, cả tháng Bảy và tháng Tám cũng không quá nóng. Các cô gái mua váy mới không có cơ hội để mặc, tất cả mọi người giống như bị ngâm trong nước, ướt sũng như chuột lột, nhếch nhác không chịu nổi.

Anh rúc người vào ghế ngồi, kiên quyết yêu cầu Vương Cẩm lái xe trở lại sân bay. Họ đang ở trên đường cao tốc nên không thể quay đầu ngay, tới khi quay lại thì tắc đường, lúc lái đến sân bay, máy bay của Kiều Hận Văn sắp hết đợt kiểm tra an ninh. Anh xách hành lý lên và chạy như bay, vừa chạy vừa gọi điện thoại cho Sơ Hạ, nhưng cuối cùng điện thoại của cô vẫn không có ai bắt máy.

Tim anh như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, anh hét như đang liều mạng chạy đến chân trời, chẳng hề để ý đến ánh mắt của bất cứ người nào khác.

Cả đời này Kiều Hận Văn đều không thể quên được ngày hôm đó.

Mưa tuôn rơi trên toàn thế giới, anh đã ngồi trên máy bay, liên tục gọi điện thoại cho Sơ Hạ, nhưng cô vẫn một mực không nhắc máy trả lời, sau đó điện thoại của cô ngắt hẳn kết nối, cô đã mất liên lạc với thế giới. Máy bay của Kiều Hận Văn cuối cùng đã cất cánh, chiếc máy bay rung lắc dữ dội trên không trung, trong khoang máy bay thỉnh thoảng lại có người hét toáng lên, Kiều Hận Văn nhắm chặt hai mắt, anh mặc áo khoác và phủ một tấm chăn trên người, nhưng vẫn không ngăn được cơ thể mình run lẩy bẩy từng cơn.

Anh cực kỳ sợ hãi.

Loại cảm giác tuyệt vọng và cô đơn chết người, chẳng thể nhìn rõ được điều gì này, y như được truyền vào cơ thể anh từ thời thơ ấu.

Anh tự thuyết phục bản thân không nên nghĩ nhiều, Sơ Hạ là đóa hoa hướng dương, cô ngâm trong hũ mật ong mà lớn lên, cô không bao giờ làm việc xấu nên sẽ được các vị thần phù hộ, cô sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì. Chỉ là không nghe thấy điện thoại reo, chỉ là điện thoại di động hết pin thôi, đợi anh hạ cánh chắc chắn sẽ nhận được điện thoại của cô, cô nhất định ở đầu dây bên kia mỉm cười và nói: “Kiều Hạo Văn, anh đoán xem em đang ở đâu đây? Em đang ở trước cửa nhà anh nè!”

Cuối cùng chuyến bay của Kiều Hạo Văn cũng hạ cánh trong một cơn mưa xối xả.

Thành phố đã được gột rửa sạch sẽ, anh đứng bên ngoài sân bay gọi cho cô, nhưng cô vẫn chưa bật nguồn điện thoại.

Anh đứng dưới mưa, thành phố thì ngừng trệ nên anh không thể đi đâu được, chỉ có thể đứng yên dưới cơn mưa tuôn như trút nước. Mưa tạt vào đầu, vào mặt, làm cả người anh ướt đẫm.

Anh gọi đến trường học của Sơ Hạ, tiếng điện thoại sột soạt, giọng nói của thầy hiệu trưởng vang lên kèm theo một chút sốt ruột, Kiều Hạo Văn chỉ vừa nói em là Kiều Hạo Văn thì thầy hiệu trưởng đã hỏi anh ngay: “Sơ Hạ có ở cùng em không? Chúng tôi vẫn chưa tìm thấy em ấy. Hôm qua sau khi rời khỏi trường em ấy đã mất tích rồi. Ngoài ra còn có hai em học sinh khác nữa.”

Trong tai Kiều Hạo Văn vang “ầm” một tiếng, anh nghe thấy thầy hiệu trưởng nói: “Lúc các em ấy ra ngoài trời vẫn còn nắng. Nhưng chưa đến một giờ sau lại đột ngột đổ mưa. Dự báo thời tiết không nói...”

“Còn có thể tìm ở chỗ nào ạ? Có khi nào ở nhà của học sinh không?”

“Chúng tôi có gọi điện cho các thôn rồi, em ấy và hai học sinh không có ở đó.”

Mọi cuộc tìm kiếm đều vô ích, trong trận mưa tầm tã đó, anh không

thể ra ngoài, cô không tài nào đi tới được, cuối cùng cơn mưa cũng tạnh hẳn, tất cả mọi người đều bước vào một thế giới mới, ngoại trừ Kiều Hận Văn.

Thế giới của anh tan vỡ thành từng mảnh vụn, mọi màu sắc đều biến mất. Anh đứng trên con đường núi mà anh đã đi qua rất nhiều lần, thấy họ đẩy những tảng đá kia ra, nhìn lớp bùn đất họ vừa đào ra, anh đứng đó, chẳng hề nhúc nhích.

Anh không dám nhìn, nhưng cuối cùng vẫn bước lên và nhìn cô lần cuối. Một cái nhìn, chỉ một cái nhìn đó thôi đã khiến mọi thứ hoàn toàn vỡ vụn. Nước mắt trong đôi mắt anh như thể đã khô cạn. Ngay cả khóc cũng chẳng thể khóc được.

Anh ngơ ngác nhìn về phía bố mẹ của Sơ Hạ, người bố người mẹ trung thực và tốt bụng đã với cô rằng phải chết cho xứng đáng. Mẹ cô bạc trắng mái đầu chỉ sau một đêm, bố cô thì siết chặt nắm tay, nhìn cô bằng đôi mắt đỏ hoe.

Cô đã lấy thân mình bảo vệ hai đứa trẻ, cơ thể không còn nguyên vẹn, khuôn mặt trở nên mờ nhạt, đây là dáng vẻ cuối cùng cô để lại trên thế giới này. Anh nhìn thấy người nào đó khiêng cô đi, cơ thể cô được bao phủ trong một tấm vải trắng, đội tìm kiếm và cứu nạn đặt một bức ảnh vào tay anh, trong bức ảnh đó là anh đang quấn chiếc khăn quàng cổ do cô tự tay đan. Anh muốn cô cầm theo nó mỗi ngày, cô đã rất ngoan ngoãn làm theo.

Cuối cùng Kiều Hận Văn cũng khóc òa lên thành tiếng.

Anh đã yêu người con gái tốt nhất thế giới vào những năm tháng tươi đẹp nhất đời mình, nhưng sau cùng người ấy lại rời khỏi thế giới này bằng một cách thức thảm khốc như vậy.

Anh hận bản thân vì đã ngủ ở sân bay, trong khi lẽ ra anh đã có cơ hội đặt lại chuyến bay duy nhất cất cánh trong đêm đó. Anh hận bản thân sao không khởi hành sớm hơn, rồi cuộc trên đời này có chuyện

gì quan trọng như thế, quan trọng đến mức anh muốn ở lại một lát ấy, để rồi anh và cô đã bị chia cắt vĩnh viễn.

Bố mẹ Sơ Hạ đứng đối diện anh, họ nhìn nhau, không ai nói được một lời nào, dường như tất cả những lời hữu ích trong đời này đều đã nói xong từ trước ngày hôm đó.

Kiều Hạng Văn bắt đầu nằm mơ, những giấc mơ kỳ quái hết sức lạ lùng, nhưng kỳ lạ là anh chẳng bao giờ mơ thấy Sơ Hạ thêm lần nào nữa. Chỉ có một lần, hình như anh giật mình tỉnh giấc vào đêm khuya rồi nhìn thấy một người nào đó đứng trong phòng khách, bóng dáng gầy gò kia vô cùng giống Sơ Hạ, anh vươn tay bật đèn ngủ lên thì trông thấy khuôn mặt đầy vết bầm tím của Sơ Hạ. Dường như cô không biết mình bị thương, còn mỉm cười và nói với anh: “Phải chết thật xứng đáng đấy nhé.”

Chương 148

Anh nhảy ra khỏi giường ôm chầm lấy cô, nhưng lại ôm vào khoảng không. Lúc anh mở mắt ra, tim anh đập dữ dội, tình cảm hèn mọn của con người, cảm giác áy náy về sự sống và cái chết, loài người ngu dại.

Anh đã thấy rõ bản chất của cuộc sống. Cuộc sống tức là cứ gắng sức leo lên cao hơn, cao hơn nữa, một cách cực kỳ vô nghĩa. Sau đó là nghỉ ngơi, rồi cáo biệt thế giới này. Con người chỉ là hạt bụi nhỏ trong đời này, thường xuyên bị chi phối, nhưng lại chẳng thể làm được bất kỳ điều gì. Anh sống rất tinh táo, thậm chí tinh táo đến mức cảm thấy mọi thứ trên đời thật tẻ nhạt. Anh thường đứng bên cửa sổ vào đêm khuya, nhìn ánh đèn mờ ảo trong khu phố. Những lúc đi từ thành phố này sang thành phố khác, anh hệt như một xác sống.

---ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Anh đã từng có ý định chết đi.

Nhưng anh đã không làm thế. Sơ Hạ từng nói với anh rằng: “Nếu đã sống thì nên sống cao quý một chút. Đã là người, ai rồi cũng sẽ chết, nhưng phải chết cho có ý nghĩa.” Cô còn nói: “Những người đã tự tử kia, rốt cuộc có chuyện gì mà họ không vượt qua được chứ? Có lẽ trước khi chết, sẽ có một khoảnh khắc nào đó họ thấy đau khổ phải không? Cả hối hận nữa, đúng chứ?”

Kiều Hận Văn không muốn bị Sơ Hạ đã qua đời xem thường. Cuộc đời của Sơ Hạ tuy ngắn ngủi nhưng lại vô cùng rực rỡ. Cô yêu cuộc sống, kể cả sau khi nhìn thấy bản chất của nó thì cô vẫn yêu cuộc

sống này.

Anh sống lê lết qua ngày, cẩn thận che giấu ý định tự tử của mình. Cái chết của Sơ Hạ đã kết nối cùng quá khứ của anh, đã giáng cho anh một đòn chí mạng. Nhưng anh vẫn cứng đầu vì không muốn bị cô khinh thường.

Anh đam mê đọc những cuốn sách khó hiểu, anh cầm cuốn sách trên tay, đọc từng trang một, đôi khi đầu óc anh phân tâm, nhưng anh vẫn kiên trì xem tiếp. Đọc sách là cách tốt nhất để lãng phí thời gian.

Anh yêu thích tập thể dục. Anh đổ mồ hôi đầm đìa trong phòng tập, những khi nhịp tim của anh tăng vọt lên 170, mỗi lúc anh cảm thấy chóng mặt, cảm giác đó vừa sáng khoái vừa trống rỗng, có lẽ đó là cảm giác cận kề cái chết chăng?

Anh ham mê diễn xuất. Trước kia diễn xuất chỉ là để kiếm sống, nhưng cũng may anh chăm chỉ, không ngừng luyện tập. Về sau, diễn xuất đã trở thành một lối thoát cho cảm xúc, anh cứ một lần rồi một lần sụp đổ trong vở kịch, sau đó anh sẽ trốn vào một góc để xây dựng lại tâm lý khi đám đông đã rời đi.

Anh thích rất nhiều thứ, nhưng anh không thực sự yêu thích bất cứ thứ gì. Anh không thích mùa hè, không thích ngày mưa, không thích máy bay bị trì hoãn, cũng không thích tình yêu.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Anh thích ở một mình. Ở trong nhà nhìn ánh sáng chuyển động, nhìn mặt trời ngả bóng về phía Tây và tất cả mọi thứ trong phòng dần dần chìm vào bóng tối, kể cả chính mình. Anh cảm thấy thoải mái trong bóng tối. Bóng tối và cái chết rất gần nhau, rất gần với Sơ Hạ.

Anh đã kiên trì nhiều năm như vậy, tới một lần nọ, sau một vở kịch, anh trở lại khách sạn và vô tình làm vỡ một ly nước. Anh nhìn vào những mảnh vỡ rồi nhặt một mảnh lên. Không chút do dự, không một

suy nghĩ, không có âm mưu th ô tụ c và lời tạm biệt cay đắng, anh cứ thế, bật chốt cắt đứt tay mình mà không có chút dấu hiệu nào. Vào khoảnh khắc đó, anh cảm thấy vô cùng hạnh phúc, thậm chí anh còn bật cười thành tiếng. Cuối cùng anh cũng đã nhìn thấy Sơ Hạ trong một mảnh ánh sáng rạng ngời, một Sơ Hạ nguyên vẹn hoàn mỹ, một Sơ Hạ với hơi sương trên núi và hương thơm của hoa dại, cô ngồi bên cạnh anh và chờ đợi anh, nở nụ cười dịu dàng. Cô hỏi anh có đau không? Anh lắc đầu: “Anh không đau.”

Không đau chút nào.

Nếu cứ rời đi như thế thì vạn vật trên thế gian sẽ lại có ý nghĩa lần nữa, anh sẽ không trở thành linh hồn lang thang trên nhân gian, mà sẽ hướng đến nơi sáng nhất, nơi có Sơ Hạ của anh.

Nhưng anh không được như ý nguyện. Anh nghe thấy tiếng khóc của Vương Cẩm, sau đó tất cả trở nên hỗn loạn. Anh không thấy Sơ Hạ đâu nữa, xung quanh rất ồn ào, ánh mặt trời bên ngoài rất chói mắt, anh lại phải trở về nhân gian ồn ào. Kiều Hạo Văn cảm thấy Vương Cẩm rất kỳ quặc, chị ta cứu mình làm gì chứ? Chẳng phải để mình chết đi sẽ tốt hơn sao? Chị ta cũng sẽ không còn bị mình tra tấn ngày này qua tháng khác nữa.

Anh phát hiện rằng anh đã hoàn toàn mất đi năng lực đồng cảm từ lúc đó. Đôi khi anh nhìn thấy con người đau khổ sẽ cảm thấy buồn cười.

Dần dần, anh trở nên sắc bén cay nghiệt.

Thình thoảng cũng có những lúc anh sống một cách thực thụ, chẳng hạn như khi anh nhìn thấy chuyên đề đó, ban đầu anh coi đó là những câu chuyện bi lụy sướt mướt ngăn ngủ, là kỷ niệm đau buồn của tuổi thanh xuân, đến tận cuối cùng, người được mệnh danh là “Lão Yêu” nói rằng kể từ đó không thể nào vượt qua mùa hè được nữa. Câu nói ấy đã đánh thẳng vào trái tim Kiều Hạo Văn.

Từ đó đến giờ, anh không thích mùa hè, không thích trời mưa, cất giấu rất nhiều chuyện trong lòng, hoàn toàn không có cách nào chạm vào. Anh cũng không muốn chống cự, vậy nên đã đầu hàng. Khi anh biết trên thế giới này vẫn còn có rất nhiều người không thể vượt qua mùa hè như anh, việc này làm cho anh có đôi chút xúc động.

Anh thường xuyên đọc nội dung mà “Lão Yêu” đó viết. Bất ngờ là anh lại nghĩ những nội dung đó cũng xem như khá tinh tế, vẫn còn có thể đọc được.

Khi phòng làm việc của anh muốn làm một phương tiện truyền thông mới, anh đã nghĩ ngay tới Lão Yêu. Cái nét vạch lá tìm sâu của anh khiến anh cảm thấy nếu là người khác sẽ không làm được. Anh đã sớm biết Lão Yêu là phụ nữ, nhưng không biết là kiểu phụ nữ thế nào. Vào lần đầu tiên họ nói chuyện với nhau trên điện thoại, tuy Kiều Hận Văn nghe thấy âm thanh khàn khàn và giọng mũi đặc sệt của cô, nhưng vẫn không thể che giấu được sự dịu dàng. Giọng nói và đoạn văn của cô, kết hợp với những video kỳ quái mà cô đã làm, khiến cho hai từ “Lão Yêu” trở nên cụ thể hơn.

Anh biết cô đang từ chối khéo, nhưng anh vẫn nhất quyết muốn cô làm, không vì lý do gì. Sự bướng bỉnh của Kiều Hận Văn dù nhiều năm vẫn không thay đổi.

Thế giới này rất nhỏ.

Trong quán canh chua cá nhỏ bé ấy, anh nhìn thấy người phụ nữ ngồi đối diện Tống Thu Hàn, dáng vẻ hơn hai mươi tuổi, mỉm cười khi khi uống rượu, hết sức hoạt bát. Kiều Hận Văn phân chia rõ ràng giữa hoạt bát và ồn ào, bởi có một số người dù hoạt bát nhưng không hề ồn ào, giống như cô gái ấy, giống như Sơ Hạ. Còn một số âm thanh khác truyền đến tai bạn thì lại khiến bạn có cảm giác đầu mình như sắp nổ tung.

Cô gái ấy rất hoạt bát. Tống Thu Hàn rất có mắt nhìn.

Chỉ là Kiều Hạng Văn chẳng thể ngờ thế giới này lại nhỏ bé đến vậy, khi cô và đồng nghiệp của cô chạy đến trong trang phục thể thao, để anh nhìn thấy rõ rành rành gương mặt ấy, hóa ra Lão Yêu viết bài viết kia và cô gái hoạt bát nọ, đều là cùng một người.

Kiều Hạng Văn hiếm khi có một cái nhìn khác về ai đó, ngoại trừ Lão Yêu.

Cô không có cảm giác xa lạ với anh, mà giống như đối xử với một người bạn cũ, thậm chí còn yêu cầu anh giúp cô di chuyển bàn, không hề xem anh như người ngoài. Nhưng khi cô bàn bạc điều kiện thì lại là dáng vẻ tính toán chi li, vô cùng khôn khéo.

Cô tỉnh táo hết như anh.

Kiều Hạng Văn biết những gì cô đã trải qua, nhưng cô gái đứng trước mắt anh không hề để lộ những vết tích kia, sức sống của cô mạnh mẽ đến đáng sợ.

Sức sống, hai từ này làm cho Kiều Hạng Văn đau âm ỉ. Sức sống của Sơ Hạ mạnh mẽ đến cỡ nào? Nếu cô có thể sống đến bây giờ, chắc hẳn cũng giống như Lâm Xuân Nhi, hoặc có khi còn tốt hơn cả Lâm Xuân Nhi nữa. Thế nhưng ông trời đã không cho cô cơ hội đó.

Lâm Xuân Nhi lấy cây bút đặt tiền đó ra, viết trên giấy dòng chữ “with Joe”, cô vẽ sơ đồ tư duy, chữ rất đẹp, cô cúi đầu viết một cách nghiêm túc, giống y như lúc Sơ Hạ đứng viết trước bảng đen năm đó, lớp học của cô luôn luôn vui vẻ và tràn ngập tiếng cười.

Lâm Xuân Nhi là một ngoại lệ.

Kiều Hạng Văn đã từng là độc giả của cô, anh đã tìm kiếm một luồng sức sống trong đoạn văn và trong video của cô. Anh nghĩ rằng người này không tầm thường. Giữa họ có một mối liên quan kỳ lạ, và Lâm Xuân Nhi sẽ không bao giờ biết được, những thứ mà cô viết, đã từng đồng hành với Kiều Hạng Văn suốt những đêm dài rỗng rã.

Ngay cả Vương Cẩn cũng không khỏi tò mò. Cô ấy đã quen với việc anh độc lai độc vãng, lánh xa thế tục nhiều năm như vậy, các cô gái đẹp ở trước mắt anh chỉ như mây khói, nhưng tại sao Lâm Xuân Nhi lại khiến cho anh có một cái nhìn khác biệt.

Nhưng anh sẽ không nói gì đâu.

Khi làm ăn với cô, anh sẽ bày ra dáng vẻ kinh doanh, có lúc anh cố tình giả vờ công kích để dọa cô, nhưng cô chưa từng sợ hãi. Cô hăng hái can đảm, cô làm việc thiện, cô sống là chính mình. Đôi khi Kiều Hạng Văn tự hỏi, nếu Sơ Hạ còn ở đây, liệu cô sẽ giỏi giang bản lĩnh, cống hiến cho lợi ích cộng đồng, yêu thương con người, yêu thiên nhiên và trân trọng bản thân giống như vậy hay không? Lâm Xuân Nhi ở độ tuổi ba mươi có lẽ sẽ giống với Sơ Hạ ở độ tuổi ba mươi, tương lai Lâm Xuân Nhi ở độ tuổi bốn mươi hẳn cũng sẽ giống với Sơ Hạ ở độ tuổi bốn mươi nhỉ. Kiều Hạng Văn không thể tưởng tượng được dáng vẻ ngoài ba mươi của Sơ Hạ, nhưng anh cho rằng mình đã nhìn thấy dáng vẻ đó từ Lâm Xuân Nhi.

Anh thích được ở cạnh cô.

Cô thực sự hạnh phúc và thoải mái, lúc ở cùng cô, anh ít nhiều cũng cảm nhận được niềm hạnh phúc hiếm có. Đôi khi nhìn thấy cô giả vờ hồ đồ, diễn kịch trước mặt anh, anh sẽ cảm thấy cô đang đùa giỡn mình. Tuy cô ham đùa vui, nhưng cũng không có ác ý, chẳng qua là tiền đổi tiền, tình cảm đổi lấy tình cảm, thành tích đổi bằng thành tích, chẳng có gì xấu cả.

Cô cũng có nguyên tắc. Trong lòng cô, những gì nên làm và không nên làm được phân chia rạch ròi, nhưng thỉnh thoảng cô cũng biết không nên lấy cứng đối cứng, mà nên sử dụng cách thức mềm mỏng để giải quyết vấn đề. Quả thực là người được xã hội trui rèn, thực sự đã từng gặp qua sóng to gió lớn, cũng có một chút khí phách không so đo thiệt hơn.

Kiều Hạng Văn thích cô như thế. Việc này làm cho anh cảm thấy trên đời vẫn còn nhiều điều đáng giá. Khi anh đi theo bước chân cô, nhìn thấy nhóm bọn họ đạp xe một cách quen thuộc ở vùng Tây Bắc, thậm chí anh còn trông thấy được ngôi làng nơi mình sinh ra trong ống kính máy ảnh của họ. Địa danh khá quen thuộc, nhưng diện mạo của ngôi làng đã khác xưa. Anh đột nhiên nhớ tới thời thơ ấu mà anh đã cố gắng không nghĩ đến trong nhiều năm qua, về người mẹ đã qua đời ở Dương Châu từ lâu và cuộc chạy trốn lúc nửa đêm vào năm anh mười hai tuổi khi ấy. Giờ đây, nơi đó đã thay hình đổi dạng, toàn bộ những đám mây và khe núi từng thân quen đều đã thay đổi. Anh nhìn thấy nhiều nụ cười trên môi những người dân bản địa hơn trước, và thấy được những bước tiến của xã hội.

Ở nơi đó liệu có còn người phụ nữ bỏ rơi con mình và chạy trốn vào lúc đêm khuya, cả đời không có lấy một tí tin tức gì nữa không? Có lẽ vẫn còn.

Kiều Hạng Văn nhìn sông núi mênh mông trong ống kính của họ. Tới hôm đó, những ngôi sao trên bầu trời tỏa sáng lấp lánh, vô số người cầu nguyện trên mạng trong đêm hôm đó, cuối cùng trái tim chết lặng và trống rỗng trong nhiều năm của anh đã không còn cơ hội để ngã quy nữa, mà thay vào đó là tìm được một thoáng bình yên.

Ngoài lúc diễn xuất, anh hầu như không khóc lần nào, nhưng ngày hôm đó không biết tại sao, anh đã khóc nức lên hết như một cô gái.

Nỗi đau âm ỉ trong lòng bấy lâu dường như đã tan biến theo một cơn gió vô hình, thoát cái đã biến mất triệt để. Hết như mây khói thoảng qua trong vạn trượng hồng trần.

Chương 149

Khi một người thực sự quyết định rời đi, anh ta luôn lặng lẽ không nói tiếng nào.

Kiều Hạng Văn quyết định rời đi, không một chút do dự. Từ nhỏ anh đã là một lữ khách cô độc, từ trước đến nay chưa bao giờ quan tâm đến sự sống và cái chết. Lúc anh nằm trong phòng phẫu thuật, thuốc tê làm cho anh hôn mê, đầu anh đã cố gắng giữ cho bản thân tỉnh táo, nhưng cuối cùng vẫn không còn ý thức gì. Khi tỉnh lại, anh im lặng nằm trên giường bệnh, nhìn những giọt thuốc nhỏ xuống từng chút một từ trên cao, trông hết như hình thái trôi đi của sự sống.

--ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN--

Lúc ấy, anh muốn rời đi.

Đây là lần thứ ba trong đời, anh muốn chạy trốn, lần đầu tiên là vào buổi đêm năm mười mấy tuổi, thiếu niên hốt hoảng cong chân chạy như điên, chẳng dám quay đầu nhìn lại. Lần thứ hai là vào năm hai mươi mấy tuổi, vì cô gái yêu quý của mình mà anh sẵn sàng từ bỏ tất cả mọi thứ để chạy về phía cô. Và lần này, anh muốn bỏ đi, bởi vì anh thực sự muốn làm như vậy.

Anh đã diễn đi diễn lại những câu thoại đó trên sân khấu, và mỗi lần như vậy lại giống như một lần quay trở lại những ngày xưa cũ. Cuối cùng vào ngày hôm đó, khi anh dứt khoát quay người ngồi lên xe, đi một chặng đường dài, đến khi đứng trên một vùng đất xa lạ, lần đầu tiên anh cảm thấy bản thân được tự do.

Anh đã mua một ngôi nhà không quá lớn ở Sri Lanka, sân vườn của anh trồng đầy hoa, có một người dân bản địa chăm sóc giúp anh, mất chưa đến ba phút là có thể đi bộ từ nhà mình đến bờ biển Mirissa. Mỗi buổi sáng và buổi tối, anh đến bãi biển để chạy bộ, sau đó sẽ bỏ ra hơn một đô la mua một trái dừa bên đường để uống, sau đó quay về nhà. Không hề có thông báo này nối tiếp thông báo khác, cũng không có người liên tục muốn gặp gỡ, anh thậm chí còn không liên lạc với bất kỳ ai, mà chỉ một mình yên tĩnh trong một góc.

Người Lanka rất tốt, cực kỳ tốt, còn rất nhiệt tình với người Trung Quốc. Đôi lúc anh đứng hút thuốc trong sân, hàng xóm bước đến gần và nhìn anh. Anh thường giơ điếu thuốc lên, có nghĩa là 'làm một điếu chứ'?

Người nọ sẽ rất vui vẻ gật đầu: "Thank you."

Ở Lanka cấm hút thuốc, thuốc lá là một thứ đắt tiền xa xỉ đối với người dân địa phương, khi bạn đưa một điếu thuốc cho anh ấy sẽ khiến anh ấy hạnh phúc hơn là đưa tiền boa cho anh ấy nữa.

Hai người đứng đó im lặng hút thuốc, đối phương thỉnh thoảng dùng tiếng Anh pha lẫn vị cà ri tán gẫu với anh, hỏi anh làm nghề gì, định ở lại Lanka bao lâu? Kiều Hạng Văn nói rằng anh là một người lang thang không nghề nghiệp và có thể phải ở lại Lanka vài năm.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Người kia lại nói: "Nhưng tôi thấy anh quen mắt lắm."

Anh ta lắc đầu: "Tại mặt tôi đại trà thôi."

Sau một thời gian ở Melissa, anh đã đến Colombo, anh mua một ngôi nhà trong một ngôi làng nhỏ gần Colombo, bên ngoài ngôi làng có một ngọn núi nhỏ và trên núi có một ngôi đền đồ sộ. Lần đầu tiên anh đến ngôi đền đó đã quỳ trước tượng Phật một lúc lâu, không biết tại sao, khi anh vừa quỳ xuống, nước mắt đã tuôn trào như mưa. Làn

gió oi bức trên núi lập tức thổi khô nước mắt của anh, vì vậy khi anh đứng dậy, anh thậm chí còn chẳng nhớ rõ vừa nãy mình đã khóc.

Kể từ hôm đó, anh đã lên núi mỗi ngày.

Cứ như vậy trôi qua rất nhiều ngày, có một ngày anh đứng lên sau khi quỳ lạy xong, thì nhìn thấy một vị trụ trì đứng sau lưng. Vị trụ trì có khuôn mặt của một người Lanka tiêu chuẩn và tốt bụng, mỉm cười hòa nhã.

Trụ trì hỏi anh: “Có muốn vào uống miếng nước không?”

Lúc đó đã quá trưa, các nhà sư đã ăn xong đồ cúng, cho đến ngày hôm sau sẽ không ăn gì nữa, mà chỉ uống một vài hớp nước. Kiều Hạng Văn đi vào phòng ngồi thiền cùng trưởng lão, hai người ngồi trên chiếu yên lặng uống nước, không nói tiếng nào.

Trước khi đi khỏi đó, anh chấp tay hành lễ với các trưởng lão, rồi trở về nhà.

Sau đó, ngày nào anh cũng đến ngôi đền kia, dậy sớm vào buổi sáng, ngồi trong tu viện nghe tụng kinh, anh cứ như thế trong suốt một khoảng thời gian dài. Dân làng gần đó đều biết đến anh, mỗi ngày lúc đến ngôi đền cúng bái cũng sẽ dẫn anh theo. Thực phẩm cúng bái cho ngôi đền đều là những món ăn đơn giản, đôi khi là những món hải sản nhỏ. Dần dần, da của anh trở nên ngăm đen như người dân bản địa.

Tiết kiệm được một mớ tiền đi nhuộm da rồi.

Anh đã biến mất hơn sáu tháng.

Một ngày nọ, Vương Cảnh vừa trị liệu tâm lý xong và đi ra từ phòng khám thì chợt nhìn thấy có một số điện thoại nước ngoài gọi cho mình, cô ấy còn tưởng là cuộc gọi lừa đảo nên đã tiện tay cúp máy. Nhưng cú điện thoại đó thực sự rất dai dẳng, thế là sau đó cô ấy gọi

lại và bảo rằng, “Đám lừa đảo mấy người, tôi đã báo cảnh sát rồi đó!”

“Chị gọi ai là đồ lừa đảo cơ?”

Vương Cẩn sững sờ ra đó, giọng nói đó quá xa xôi, cô ấy từng cho rằng Kiều Hận Văn sẽ lặng lẽ chết đi ở một đất nước xa xôi nào đó. Trong suốt khoảng thời gian gần đây, cô ấy đã phải liên tiếp trả lời những câu hỏi của mọi người: Joe đi đâu rồi thế? Anh ta vẫn ổn chứ? Anh ta sẽ xuất hiện trở lại chứ? Chính cô ấy cũng chẳng biết phải trả lời những câu hỏi chết chóc này thế nào cho phải. Cô ấy cầm điện thoại và cố gắng mở miệng vài lần, nhưng đều thất bại.

Kiều Hận Văn mỉm cười: “Chị có muốn đến thăm tôi không?”

“Đi đâu để gặp cậu đây?”

“Tôi sẽ gửi địa chỉ cho chị. Mang theo những tài liệu tôi đã nhắn chị chuẩn bị trước khi tôi đi đấy nhé.”

“Được.”

Vương Cẩn nhìn vào địa chỉ mà anh gửi tới, anh quả thực đã làm được, lúc đó anh nói một cách hời hợt như thế, nhưng bây giờ anh đang thật sự ở một góc không biết là chỗ nào ở Sri Lanka, làm thế nào mà anh có thể sống sót ở châu Phi được vậy? Vương Cẩn vừa lau nước mắt vừa đặt vé, sau đó bay đến Sri Lanka. Khi cô ấy nhìn thấy Kiều Hận Văn, cô ấy có cảm giác giống như đã nhìn thấy một con người hoàn toàn mới.

Anh mặc một chiếc T-shirt trắng rộng rãi cùng với một cái quần đen, làn da rám nắng cùng một nụ cười trên mặt, khiến cho Vương Cẩn nghĩ đến cụm từ “Nước lạnh chảy sâu”. Nhưng anh vẫn là một người bướng bỉnh gàn dở như vậy, ngoắc ngoắc ngón tay với Vương Cẩn: “Đến đây nào, cho chị một cái ôm này.”

Bọn họ rất ít khi ôm nhau, Vương Cẩn thấy không thoải mái lắm, dựa

vào đầu vai anh một lát rồi nhanh chóng rời ra ngay. Kiều Hận Văn xách vali cho cô ấy, họ leo lên một chiếc xe tuk-tuk. Kiều Hận Văn không có lấy một chiếc xe tốt hơn để đến đón cô ấy sao. Anh có còn là người nữa không đấy?

Sân vườn của anh trồng đầy hoa, có một người chú là dân bản địa đang chăm sóc vườn giúp anh. Vương Cẩn đứng trong sân nhìn một lúc, những bông hoa đó nở thật đẹp.

“Hay là hôm nay chị ngủ trong vườn đi?” Cái mở hõn của Kiều Hận Văn đúng là không hề thay đổi, anh trêu chọc Vương Cẩn, sau đó đẩy cửa bước vào.

Bọn họ uống một bữa rượu, Vương Cẩn lại ăn được món Tứ Xuyên do Kiều Hận Văn nấu, cay xè thơm ngon. Anh nấu món Tứ Xuyên rất ngon, nhưng lại không thường làm cho người khác ăn, anh cảm thấy những người đó không xứng được anh đích thân xuống bếp nấu nướng để tiếp đãi, lần được ăn trước đó là lúc nhóm Lâm Xuân Nhi đến nhà anh bàn bạc hợp đồng. Ngày hôm đó Vương Cẩn rất sốc, thì ra trong lòng anh, Lâm Xuân Nhi lại đặc biệt tới vậy.

Cô ấy lại uống thêm một ngụm rượu, cuối cùng cũng dám hỏi anh: “Có phải cậu đã yêu Lâm Xuân Nhi rồi không?”

Kiều Hận Văn nhướn mày: “Đúng, làm sao thế?”

“Không có gì, tôi chỉ cảm thấy với tính cách như cậu, nếu đã yêu cô ấy nhưng lại không muốn chiếm hữu thì quả là kỳ lạ.”

“Cứ yêu là phải chiếm hữu à? Vậy thì tình yêu của chị rất hẹp hòi đấy.” Kiều Hận Văn chột ngừng lại: “Tôi không ngờ mình lại yêu người khác, nhưng chị phải thừa nhận là Lâm Xuân Nhi rất xứng đáng. Tình yêu của tôi dành cho cô ấy chẳng hề liên quan đến ham muốn dục vọng, đơn giản là tôi yêu cô ấy, thế thôi. Kiểu tình yêu ấy chắc là kiểu cả đời này tôi sẽ không cần phải là một tình với cô ấy, chỉ cần ngồi cạnh cô ấy là sẽ không cảm thấy nhàm chán nữa. Đây có

phải là tình yêu không? Tôi không thể phân biệt rõ ràng được.”

Ở Sri Lanka, Kiều Hạng Văn đã từng nghĩ tới Lâm Xuân Nhi rất nhiều lần, anh sẽ đi xem những gì cô làm, nhưng anh không có ham muốn gì với cô. Chỉ đơn thuần là trái tim anh nhớ đến cô, hy vọng cô được tốt lành. Ánh mắt của Lâm Xuân Nhi giống hệt với Sơ Hạ, từ bi và sáng sủa, Kiều Hạng Văn cảm thấy chỉ cần đôi mắt cô không chất chứa nỗi buồn thì chính là một chuyện rất tốt rồi.

Anh nắm tay Vương Cẩm, giọng nói vô cùng dịu dàng: “Chị phải sống cho tốt. Bây giờ chị có rất nhiều tiền, đàn ông ở nơi nào mà chẳng có, đừng làm chuyện ngốc nghếch. Tôi ghét nhất là những người xung quanh mình làm chuyện ngu ngốc, chị có biết chưa?”

Wang Jin lúng túng rút tay lại, ngoảnh mặt sang một bên, không dám nhìn thẳng vào anh. Cô ấy có tội, sau khi Sơ Hạ qua đời, cô ấy đã mang tội mười mấy năm qua, nếu ngày hôm đó cô ấy đặt tấm vé duy nhất ấy, có lẽ cuộc đời của họ sẽ có khác biệt rất lớn. Ít nhất hôm đó Kiều Hạng Văn đã cất cánh trốn trú và Sơ Hạ sẽ không vội vã đến gặp anh.

Trong vô số đêm dài, cô mơ thấy Sơ Hạ. Một cô gái tốt như thế, thuần khiết đến vậy, chỉ sợ cả đời cũng chỉ có thể gặp được duy nhất một cô gái như thế. Cô giơ ngón tay gọi cô ấy là chị, lại còn tặng cho mình kinh nghiệm nấu ăn quý báu. Vương Cẩm hận chính mình. Cô ấy không tìm được lối thoát cho bản thân.

“Tôi tha thứ cho chị.” Kiều Hạng Văn chậm rãi nói ra một câu này, anh không cần phải nói thêm bất cứ điều gì nữa, trải qua năm dài tháng rộng, cuối cùng anh đã tha thứ cho chính mình, cũng tha thứ cho Vương Cẩm. Họ đều là những con người đau khổ trên thế gian.

Wang Jin đặt ly rượu xuống, lấy hai tay che mắt, nước mắt cô ấy giàn giụa, trông như một đứa trẻ không thể kiểm soát cảm xúc. Cô ấy cảm thấy mình đã bước ra khỏi ngôi mộ đó, được đặt chân vào một thế giới hoàn toàn mới.

Cô ấy ở Sri Lanka mười ngày, cuối cùng chuyến này Kiều Hạng Văn cũng làm người rồi. Anh lái xe đưa cô ấy đi chơi, từ một con tàu nhỏ trên biển cho đến vườn trà, đến thành phố cổ, đến bãi biển, họ giống như những người bạn cũ đã chơi thân với nhau trong nhiều năm, cuối cùng lần này đã không còn cãi nhau nữa, lịch sự hòa nhã, trò chuyện vui vẻ, chơi cùng nhau trong suốt mười ngày.

Trước khi rời đi, Kiều Hạng Văn đến sân bay tiễn cô ấy, họ ôm nhau thật lâu, cuối cùng nói với nhau một câu trân trọng, rồi tạm biệt nhau giữa biển người.

Khi Vương Cẩn trở về Bắc Kinh, lúc đứng trước mặt Lâm Xuân Nhi, cô ấy đã hoàn toàn thay đổi thành một người khác. Cô ấy mặc một chiếc áo khoác da, bước xuống từ xe mô tô, tháo mũ bảo hiểm ra, để lộ một mái tóc ngắn được cắt tỉa khéo léo, không trang điểm, nhưng trông rất tuyệt vời. Cô ấy nhướn mày với Lâm Xuân Nhi, sau đó ném những tài liệu đó lên bàn làm việc của cô: “Đã công chứng rồi đấy.”

“Sao cơ?”

“Tự xem đi.”

Lâm Xuân Nhi mở ra xem, không tìm được mà chửi thề một câu: “Đây không phải một trò đùa đó chứ?”

“Chuyện tiếp theo tôi không quan tâm.” Vương Cẩn mỉm cười với cô: “Tối nay cậu ấy sẽ gọi cho cô.”

“Tôi sẽ không nghe máy đâu. Bảo anh ta tiếp tục biến mất đi.”

Lâm Xuân Nhi cũng chỉ nói như vậy thôi, nhưng đến khi trời sập tối, cô về nhà, đặt điện thoại di động bên cạnh rồi nghiêm túc chờ đợi. Tống Thu Hàn đi qua đi lại mấy lần, nhìn dáng vẻ căng thẳng của cô, không nhịn được gõ đầu cô: “Xem lại em đi kìa!”

“Anh ta đã lập di chúc đấy.”

Tống Thu Hàn ngồi xuống bên cạnh cô, cùng cô chờ đợi. Đến mười hai giờ đêm, cuối cùng Kiều Hạo Văn cũng gọi tới.

“Bạn trai cô đâu rồi?” Kiều Hạo Văn hỏi cô.

“Là ông xã, phu quân, bạn đời.” Lâm Xuân Nhi sửa lời anh, đúng vậy, họ đã kết hôn rồi, mỗi người đeo một chiếc nhẫn đơn giản trên ngón áp út của họ. Chiếc nhẫn do chính tay Tống Thu Hàn làm ra.

Kiều Hạo Văn mỉm cười, miệng lưỡi Lâm Xuân Nhi vẫn sắc bén như vậy, cô không hề thay đổi, anh rất vui mừng: “Chúc mừng cô, thế là được ngủ một cách hợp pháp với người yêu thuở niên thiếu của cô rồi.”

“Tôi cảm ơn anh nhé.” Lâm Xuân Nhi nhìn thoáng qua Tống Thu Hàn, anh đang mỉm cười, khoe miệng nhếch lên ý cười.

“Mọi chuyện cứ làm theo giấy tờ, giao cho người khác tôi không yên tâm. Tôi cũng đã nói chuyện với luật sư rồi, sau đó tất cả thu nhập của tôi cũng được giao cho cô xử lý, đem đi làm việc thiện, tích chút đức cho tôi.”

“Vậy anh sẽ tiêu cái gì?”

“Một trăm tệ là đủ cho tôi dùng cả tháng ở đây đấy.”

“Tại sao? Anh không mua thứ gì à?”

“Có người dâng đồ cúng cho tôi.”

“Ý anh là sao?”

Kiều Hạo Văn không trả lời cô mà cúp điện thoại ngay. Sau một lúc,

Lâm Xuân Nhi nhận được một bức ảnh, Kiều Hạo Văn đứng trước một ngôi đền, mặc áo cà sa, chắp tay trước ngực. Gương mặt anh điềm tĩnh và dịu dàng, tựa như một cơn gió ấm áp. Đôi mắt Lâm Xuân Nhi bỗng nhiên đỏ hoe, sau đó một giọt nước mắt rơi xuống.

“Tạm biệt, Lâm Xuân Nhi.”

Chương 150

Ba giờ sáng, Tống Thu Hàn trở về nhà. Anh nhẹ nhàng mở cửa, nhìn thấy Lâm Xuân Nhi để lại cho mình một ngọn đèn nhỏ ban đêm được thấp sáng nơi bậc thềm. Anh khẽ đặt hành lý xuống đất, cẩn thận cởi giày từng chút một, sau đó bước vào phòng tắm.

Bên ngoài phòng tắm đã đặt sẵn quần áo và khăn, đều là đồ Lâm Xuân Nhi chuẩn bị cho anh. Nhìn kỹ còn thấy trên quần áo ngủ dán thêm tờ ghi chú: “Nếu anh đói bụng thì em có để bánh bao hấp buổi tối trong nhà bếp.” Khóe miệng Tống Thu Hàn khẽ cong lên, cô còn có thời gian hấp bánh bao nữa chứ, quả thật đã vất vả rồi.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Anh nhanh chóng rửa mặt tắm rửa, đi vào bếp ăn thử một chiếc bánh bao, bánh không nguội, có lẽ trước khi ngủ cô đã hấp lại lần nữa, ăn xong anh đánh răng rồi mới vào phòng ngủ, nhẹ nhàng bước lên giường.

Một bên giường hơi trầm xuống, anh dừng lại, sau đó dựa gần về phía Lâm Xuân Nhi, trong giấc ngủ, cô vô thức dờn người dán vào ngực anh, rồi tiếp tục bình yên say giấc.

Khi anh mở mắt ra, trời đã gần giữa trưa, Lâm Xuân Nhi cất tiếng: “Chào buổi sáng.” Giọng cô khàn đặc, Tống Thu Hàn đặt tay lên trán cô, nóng như này, xem ra nữ chiến sĩ đã đổ bệnh rồi.

“Em bị ngốc hay gì thế? Không biết mình bị ốm rồi à?” Tống Thu Hàn hơi giận, đi xuống giường đun nước nấu cháo sau đó quay trở lại

giường hỏi cô: “Giờ em thấy thế nào rồi? Hừm?”

“Đầu choáng, họng đau, lạnh.” Lâm Xuân Nhi nói xong còn ho khan hai tiếng, nhìn trông rất đáng thương.

Tống Thu Hàn trừng mắt liếc cô, sau đó quay đi rót cốc nước ấm, nhìn cô uống từng ngụm nhỏ cho tới khi hết. Chờ cháo chín thì lại nhìn cô ăn cháo, sau đó nhìn cô uống thuốc. Một chuỗi hành động diễn ra vô cùng thuần thục, là kinh nghiệm được anh đúc rút sau bao tháng ngày chăm sóc Lâm Xuân Nhi, cũng là thứ khiến anh hết sức tự hào.

Lâm Xuân Nhi mượn lý do ốm đau để ăn vạ trên giường, lúc thì Tống Thu Hàn ơ em khát, lúc thì Tống Thu Hàn ơ em muốn ăn trái cây, lúc thì Tống Thu Hàn ơ em đói bụng, cứ Tống Thu Hàn Tống Thu Hàn không dứt, sai Tống Thu Hàn xoay vòng như con quay. Tống Thu Hàn không hề tức giận vì chuyện này, ngược lại nếu quá mười phút không thấy Lâm Xuân Nhi gọi mình, anh còn hỏi: “Em có muốn uống nước không? Có muốn ăn hoa quả không?” Mọi tính khí tốt đẹp của anh đều dành cho cô.

Thấy Lâm Xuân Nhi sụt sịt, Tống Thu Hàn lấy hai tờ khăn giấy nhẹ nhàng dán lên cánh mũi cô: “Xì.” Động tác nhẹ tới mấy vẫn khiến đầu mũi hơi đỏ, trông hơi đáng thương.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Tuần trước không ngủ tử tế đúng không? Còn đạp xe đi làm?” Tống Thu Hàn hỏi cô.

“Em ngủ đàng hoàng mà, cũng không đạp xe đi đâu hết.” Lâm Xuân Nhi chột dạ trả lời.

“Giấc ngủ rất quan trọng, còn vóc dáng thì không cần quá bận tâm như thế.” Tống Thu Hàn trèo lên giường đắp chăn cho cô, đầu ngón tay dừng ở chóp mũi người trước mặt: “Đông tới rồi, em đừng đạp xe

đi làm nữa, có lúc đường vừa trơn vừa lạnh, anh đi công tác cứ lo em bị ngã.”

Lâm Xuân Nhi gật đầu qua loa: “Được được được.”

“Lát nữa anh sẽ khóa xe em lại.” Tống Thu Hàn vô cùng nghiêm túc: “Mùa đông không được đạp xe nữa.” Thấy Lâm Xuân Nhi muốn nói gì đó, anh lại nhẹ giọng nói thêm một câu: “Nghe lời anh.”

Câu “nghe lời anh” này dịu dàng như đang dỗ trẻ con, khiến Lâm Xuân Nhi lập tức từ bỏ việc kháng cự: “Được rồi, mùa đông này em sẽ chăm chỉ vỗ béo, hai tháng nữa đón năm mới làm thịt là vừa đẹp.”

“Nói hươu nói vượn.” Tống Thu Hàn nở nụ cười: “Nuôi đến sang năm mới thịt.”

Hai người cười đùa một lúc, chuông cửa vang lên. Tống Thu Hàn đứng dậy mở cửa, Tiêu Muội ưỡn bụng đi vào: “Mệt chết đi được.”

Lâm Xuân Nhi nghe thấy giọng của Tiêu Muội thì vội nói: “Cậu đừng vào đây, tránh xa tó ra, tó bị cảm, nhớ lây sang cậu mà cậu thì không được uống thuốc. Hay là hai người về luôn bây giờ đi!”

“Tó không về đấy!” Tiêu Muội bất mãn, đứng trong phòng khách kháng nghị.

Trần Khoan Niên đứng ở cửa phòng ngủ, thấy cái mũi đỏ của Lâm Xuân Nhi thì bật cười thành tiếng: “Đáng đời, cậu cũng có ngày hôm nay. Lần trước tó bị bệnh cậu đã nói cái gì? Nói thân thể tó yếu ớt, giờ cậu soi gương mà nhìn lại cái dáng vẻ xấu xí lúc này của mình đi!”

“Hai người lại cãi nhau nữa rồi.” Tiêu Muội cũng đi tới cửa, Lâm Xuân Nhi thấy vậy vội vàng giơ tay lên: “Cậu đừng tới đây!”

Tiêu Muội ôm bụng cười thành tiếng: “Được rồi, tó không tới. Bọn tó

mang nhiều hải sản tới lắm, tớ đang phải bồi bổ cho thật tốt, nếu không chẳng có sức mà sinh.”

Lâm Xuân Nhi gật đầu, người khác mang thai đều béo lên rất nhiều, còn cô ấy trừ việc bụng to ra thì tay chân vẫn nhỏ tí, cả người trông vô cùng héo hon.

“Cậu bị ốm thì nằm yên đi, ba người bọn tớ ăn ở bên ngoài, cho cậu người chút hương vị là được rồi.” Trần Khoan Niên nháy mắt với cô.

Tống Thu Hàn không nhìn nổi nữa: “Đừng bắt nạt bọn tôi, nóng máu lên là đuổi cậu đi luôn đấy.” Anh đẩy Trần Khoan Niên vào bếp: “Cậu đi nấu cơm đi.”

“Làm một nồi lẩu hải sản nhé, đơn giản, khỏe người.” Trần Khoan Niên đề nghị.

“Được.”

Đến giờ ăn cơm, Lâm Xuân Nhi không chịu đi ra, chỉ sợ lây bệnh cho Tiêu Muội, còn đẩy Tống Thu Hàn ra ngoài: “Anh mau ra ăn đi, không được ở cùng em.”

Tống Thu Hàn cười khổ đi ra ngoài, ngồi bóc tôm, bóc xong cũng không ăn mà bỏ vào trong bát nhỏ. Sau đó thì bóc ngao, bóc cực kỳ nghiêm túc, bóc xong cất đi, tiếp tục chuyển qua ốc biển, làm sạch chỗ thịt ra rồi pha thêm nước chấm thơm ngào ngạt mang đến phòng ngủ: “Em ăn đi, ăn xong anh nấu mì hải sản cho em.”

Trần Khoan Niên đứng sau tấm tắc mấy tiếng, cầm điện thoại chụp lại dáng vẻ này của Tống Thu Hàn rồi tag Loan Niệm: “Thấy không sắp Loan, nhìn mà học hỏi đi, thi thoảng cũng nên mềm mại dịu dàng chút, đừng suốt ngày nghiêm túc như vậy. Nếu cậu có được chút bản lĩnh như sắp Tống đây thì Tiểu Đào Đào đâu đến nỗi lơ cậu như thế?” Anh ta lại bắt đầu chọc chọ.

Quả nhiên, Loan Niệm trả lời: “Cút.”

Trần Khoan Niệm lớn tiếng cười to, sờ thích gằn đây của anh ta chính là trêu chọc Loan Niệm.

Tống Thu Hàn liếc anh ta một cái: “Cậu giỏi nhỉ, sao cứ phải xát muối lên vết thương của Loan Niệm thế. Đâu phải cậu không biết giờ cậu ta thế nào.”

“Loan Niệm quá kiêu căng, lúc thì mặt lạnh, lúc thì vào sinh ra tử vì người ta, chẳng phải kẻ ngốc ư?”

“Cậu đừng lo chuyện của người khác.”

“Tôi cũng đâu muốn lo, là Loan Niệm muốn tôi chỉ định Tiểu Đào Đào làm đơn vị tổ chức cho triển lãm tại Cáp Nhĩ Tân của mình đấy chứ... Còn suốt ngày kiếm cớ đi theo tôi nữa... Cậu chưa thấy cái dáng vẻ của hai người đó đâu, chắc... như xem bộ phim đặc sắc.”

“Đáng đời Loan Niệm!” Lâm Xuân Nhi đột nhiên nói vọng ra từ phòng ngủ, sau đó cười khanh khách thành tiếng. Dù sao phụ nữ thì phải bênh nhau.

Mấy người rôm rả náo nhiệt dùng xong bữa cơm, đàn ông đi rửa bát, Tiêu Muội thì nằm nghỉ trên sofa. Cô ấy quá gầy, lúc bước vào những tháng cuối của thai kỳ thì thường xuyên bị đau lưng. Lâm Xuân Nhi hỏi cô ấy: “Bây giờ cậu ngủ thế nào?”

“Thường xuyên tỉnh giấc giữa đêm, thắt lưng đau kinh khủng. Chỉ muốn đỡ hàng sớm chút.”

Tiêu Muội vừa nói xong thì đột nhiên cảm thấy bụng nhói đau. Cô ấy ngừng lại, nhìn bụng của mình, cơn đau nhói lên không hề giống như bình thường.

Chưa thấy có dấu hiệu co thắt, lại còn là sau khi ăn no, Tiêu Muội hỏi

Trần Khoan Niên trong nhà bếp: “Túi đồ đi sinh và thẻ bảo hiểm y tế của em còn ở trên xe anh không?”

“Có, làm sao vậy?”

“Em bị thất bụng!” Lúc này Tiêu Muội vẫn rất tỉnh táo, Lâm Xuân Nhi nháy xuống khỏi giường, chạy đến cửa nhìn cô ấy: “Ồi ối ối! Cậu đừng có sinh ở nhà tở! Mau đi bệnh viện đi!”

“Cậu gấp cái gì? Còn chưa đến mức phải tới viện đâu!” Tiêu Muội an ủi cô, Lâm Xuân Nhi mặc kệ, vội vàng mặc quần áo, không thềm để ý có lây bệnh hay không: “Đi đi đi, đi bệnh viện ngay!”

Bốn người vội vàng ra khỏi cửa, lái xe đến bệnh viện. Lâm Xuân Nhi nhìn Trần Khoan Niên làm thủ tục nhập viện, Tiêu Muội thì đứng một góc đầu đến toát mồ hôi, không hiểu sao cô bỗng thấy căng thẳng, bàn tay cầm điện thoại run run, cô gọi cho bí thư nói: “Dì ơi, Tiêu Muội sắp sinh rồi!”

“Không phải mấy ngày nữa mới tới ngày dự sinh sao? Dì còn chưa tới!” Lâm Xuân Nhi nghe thấy tiếng bí thư bước đi thì vội nói: “Dì đừng vội! Mọi chuyện vẫn ổn, chúng con đều đang ở đây.”

“Được rồi, bây giờ dì sẽ mua vé máy bay đến đó ngay, dì giao con gái cho con đấy.” Nói rồi, bí thư cúp điện thoại.

Tiêu Muội đau dữ dội, mặt nhễ nhại mồ hôi, Lâm Xuân Nhi lo sốt vó, ngồi xuống bên cạnh hỏi cô: “Vẫn ổn chứ?”

Tiêu Muội lắc đầu: “Mẹ kiếp đau quá, đời này tở chỉ sinh một đứa thôi!” Cô ấy hít sâu, nắm chặt tay Lâm Xuân Nhi, cảm nhận cơn gò chuyển dạ đến mỗi lúc một nhanh, cắn răng nói: “Tở cảm thấy hình như mình đang chuyển dạ khẩn cấp.”

“Mặc kệ là sinh kiểu gì, miễn cậu bình an là được.”

Lâm Xuân Nhi vừa sốt ruột là mũi không còn nghẹt nữa, cơn cảm sốt dường như cũng khá hơn, trên trán toát đầy mồ hôi. Cô trơ mắt nhìn Tiêu Muội được đẩy vào phòng sinh, đứng bên cạnh hỏi Tống Thu Hàn: “Tiêu Muội sẽ không sao chứ?”

“Sẽ không sao đâu, em đừng lo lắng quá.” Tống Thu Hàn ôm lấy vai cô, một lúc sau Trần Khoan Niên cũng bị đuổi ra ngoài, bệnh viện không cho phép ở bên cạnh lúc sinh, người nhà chỉ có thể đợi bên ngoài.

Lần này Trần Khoan Niên không ngoan cố nữa, anh ta đứng xoay vòng tại chỗ, không ngừng nói với Tống Thu Hàn: “Sao lại đau nhiều như thế chứ.” Nói rồi, mắt anh ta bỗng đỏ lên, người đàn ông mạnh mẽ cũng rơi lệ: “Thật sự quá đáng sợ, quá khổ sở.”

Tống Thu Hàn không biết phải an ủi anh ta thế nào, dứt khoát học theo anh ta lúc trước, chụp lại dáng vẻ xấu hổ như kiến bò trên chảo nóng này rồi gửi vào trong nhóm, tag Loan Niệm: “Đến lượt cậu phát biểu ý kiến rồi.”

Loan Niệm trả lời: “Cậu cũng có ngày hôm nay. Gửi lời chúc từ nước Anh xa xôi, hôm nào trở về sẽ tặng lễ.” Cũng coi như đủ nhân từ.

Dường như Lâm Xuân Nhi vẫn luôn một mực tiễn đưa người khác, chưa từng chính thức chào đón một sinh mệnh mới đến. Cô đứng trước cửa phòng sinh lắng nghe âm thanh bên trong, hơn tám giờ tối, đột nhiên một tiếng trẻ con khóc nỉ non truyền tới, hai hàng lệ nóng của cô bỗng dâng trào.

Tiêu Muội sinh ra một bé gái. Bé gái trông vô cùng xinh xắn, hai mắt vẫn còn nhắm chặt nhưng có thể nhìn ra được hai mí nhỏ, miệng chúm chím bé xinh, tóc đen tươi tốt. Cô cẩn thận ôm đứa bé vào lòng, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào mặt bé, thật là mềm mại. Lâm Xuân Nhi ngẩng đầu nhìn Tống Thu Hàn, ánh mắt vẫn còn đỏ hoe: “Đáng yêu quá.”

Đúng vậy, mỗi ngày luôn có người vĩnh biệt, luôn có người sinh ra. Sinh mệnh không ngừng luân hồi như thế. Lâm Xuân Nhi không thể diễn tả hết cảm xúc của mình, cô chỉ cảm thấy sự ra đời của em bé quá đổi tốt đẹp.

Tống Thu Hàn gật đầu, anh rất thích, vô cùng thích, nhưng chỉ biết kìm nén không để lộ ra bên ngoài, sợ rằng nếu mình để lộ sẽ trở thành trói buộc đạo đức với Lâm Xuân Nhi. Anh đành cười nói: “Nếu em thích thì chúng ta thường xuyên tới thăm nhiều một chút được không?”

“Được. Chúng ta ở lại nhà họ luôn đi.” Lâm Xuân Nhi thì thầm, dáng vẻ vô cùng nũng nịu đáng yêu.

Trần Khoan Niên chỉ nhìn thoáng qua đứa nhỏ, sau đó vẫn ngồi bên cạnh giường Tiêu Muội, nắm lấy tay cô nói: “Chúng ta không sinh tiếp nữa nhé. Em còn đau không? Có mệt không? Muốn ngủ một lát không? Muốn ăn chút gì không?” Nói xong, hai mắt lại đỏ hoe cả lên: “Em vất vả rồi.”

Tiêu Muội thấy vậy, áp lòng bàn tay lên mặt anh ta: “Coi lại anh đi kìa! Mau ôm con của chúng ta lại đây, em sợ Lâm Xuân Nhi sẽ cướp con đi mất đấy.”

Lâm Xuân Nhi nghe vậy vội vàng đưa đứa bé cho y tá, nhìn y tá đặt đứa trẻ bên cạnh Tiêu Muội, sau đó y tá bắt đầu đuổi người: “Mọi người về hết đi, ngày mai đến giờ thăm bệnh lại tới.”

Mấy người ra khỏi bệnh viện, đột nhiên cảm thấy không còn chỗ để đi. Cảm xúc kích động cứ vẫn vương trong lòng mãi không thể tiêu tan, Trần Khoan Niên trong ngày đầu tiên được làm cha đột nhiên cảm thấy trọng trách vô bờ, bèn thăm dò thử hỏi Tống Thu Hàn: “Hay là... cậu với tôi... cùng đi uống chút đi?”

“Ok luôn.” Lâm Xuân Nhi trả lời luôn thay cho Tống Thu Hàn. Mọi người tìm một quán ăn nhỏ, gọi vài món, mỗi người rót chút rượu,

nhìn nhau, cùng phì cười.

“Chuyện đầu tiên, lúc còn đi học tớ thực sự không tưởng tượng ra dáng vẻ làm cha của hai người đâu. Hôm nay nhìn thấy Trần Khoan Niên làm cha, tự nhiên tớ có chút tủi lòng. Chúc mừng cậu, cuối cùng cũng trưởng thành.” Lâm Xuân Nhi vỗ vỗ bả vai Trần Khoan Niên nói: “Còn chuyện thứ hai, hy vọng cậu có thể trở thành một người cha tốt.”

“Phui phui cái mồm, chắc lẽ tớ lại không phải người cha tốt của con mình được chắc?” Trần Khoan Niên không hài lòng nói: “Sau này con gái của ông đây chính là công chúa nhỏ!”

Cuối cùng Tống Thu Hàn cũng lên tiếng, nhưng là nói với Lâm Xuân Nhi: “Không làm cha thì không thể trưởng thành à?”

“Vây cũng chưa chắc. Người như Trần Khoan Niên mới cần phải làm cha để trưởng thành.”

“Ồ, vậy là em đang khen anh sao?” Tống Thu Hàn trêu chọc cô. Anh luôn không nhịn được trêu chọc cô, hai người vốn gặp nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, cuối tuần ở bên nhau luôn có vô vàn lời không thể nói hết. Dù đầu óc Lâm Xuân Nhi nhanh nhạy tới mấy thì vẫn có lúc không kịp nhảy số, ví dụ như lúc này, thấy Tống Thu Hàn nói vậy, cô nghiêm túc đáp: “Em có khen anh đâu...”

“Em khen chồng em một câu mà khó thế sao?”

“Không khó.” Lâm Xuân Nhi nghiêng đầu nghĩ nên khen anh cái gì, Tống Thu Hàn lại cầm lấy rượu của cô uống: “Em đang ốm, uống qua loa thế thôi, chờ em khỏi rồi anh sẽ uống cùng với em.”

“Được.”

Họ đang trò chuyện, còn Trần Khoan Niên thì ngẩn người. Tống Thu Hàn thấy vậy không nhịn được hỏi anh ta: “Làm sao thế?”

“Sao tự nhiên tôi có chút bồn chồn thế nhỉ? Lần đầu tiên làm cha, nhớ tôi làm không tốt thì sao?” Hiếm khi người thờ ơ cầu thả như Trần Khoan Niên tự nghi ngờ bản thân mình, Lâm Xuân Nhi thấy anh ta như vậy thì không khỏi cười khanh khách. Họ dùng cơm xong thì tự tản đi, nhưng mỗi người đều đang bùi ngùi vì sự xuất hiện của một sinh mệnh mới.

Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi đi về nhà, bên ngoài tuyết bắt đầu rơi.

Bị cảm còn gặp tuyết rơi, chóp mũi Lâm Xuân Nhi càng đỏ. Cô hít mũi đề nghị: “Chúng ta đi từ từ được không? Em muốn ngắm tuyết.”

“Được. Chờ qua khoảng thời gian này chúng ta đi Tân Cương ngắm tuyết nhé?”

“Được. Bảo Cáp Ngộ Lạc dẫn chúng ta lên núi tìm ngựa.”

Đầu óc Lâm Xuân Nhi hơi hỗn loạn, dường như việc Tiêu Muội trở thành mẹ hôm nay khiến cô cảm thấy không chân thật, hoặc là việc một đứa bé ra đời khiến cho tâm linh cô bị chấn động rất lớn. Dù là lý do nào, những cảm xúc không rõ ràng ấy vẫn cứ quẩn quanh, Tống Thu Hàn nhét tay cô vào túi áo lông, hai người cùng dầm tuyết.

Thành phố này không thường có tuyết rơi, một năm chỉ có ba bốn trận, không như ở quê nhà, cứ cách hai ba ngày lại có một lần tuyết rơi, thậm chí có những lúc tuyết liên tục rơi đến vài ngày. Bên đường có rất nhiều người đứng chụp ảnh, có người hướng máy về phía họ, người đẹp cảnh đẹp điểm xuyết khiến ai xem cũng phải vui lòng.

“Anh vừa từ Hải Nam trở về, chưa kịp hạ nhiệt đã gặp phải tuyết rơi, cẩn thận không bị cảm mất...” Tống Thu Hàn đến Hải Nam tham gia một diễn đàn, nơi đó nóng kinh khủng khiếp, so với nơi này cứ như hai thế giới.

“Anh quen rồi, nhưng mà mỗi lần đi công tác anh đều lo lắng cho em, dù sao em không được phép đạp xe trong mùa đông nữa.”

“Ồ.”

“Ồ cái gì mà ồ!” Tống Thu Hàn biết tông cô lại muốn giờ trò, trợn mắt lên.

Lâm Xuân Nhi dùng bàn tay còn lại gạt tuyết trên đỉnh đầu giúp anh, tiện nhéo mắt anh một cái. Sao Tống Thu Hàn lại đẹp như vậy chứ! Ánh mắt lấp lánh trong làn tuyết, lông mi ướt át, đẹp chết đi được. Lâm Xuân Nhi kiễng chân đòi hôn, nhỏ giọng hỏi Tống Thu Hàn: “Anh có sợ lây bệnh không?”

“Sợ.” Tống Thu Hàn trả lời, nhưng sau đấy lại hôn cô không chút do dự.

Hôn người dưới màn tuyết rơi - giống như một lời nguyện giữa họ vậy. Mỗi lần thế này, họ dường như trở về cái thuở thiếu niên chưa biết mùi đời, chỉ vì chút lãng mạn nhỏ nhoi mà rung động mãi không thôi. Nhưng mỗi lần đều có chút khác biệt, lúc hai người tách ra, hàm răng Lâm Xuân Nhi cắn nhẹ vào môi dưới của anh, đầu lưỡi bướng bỉnh trêu đùa, tầm mắt chạm vào nơi chóp mũi, để mặc anh ôm chặt mình vào trong ngực.

Chương 151

Đêm hôm đó, cô bị cảm nhưng vẫn rất quẩn người, Tống Thu Hàn không thể tránh được, đưa tay về phía ngăn kéo đầu giường định lấy đồ thì bị Lâm Xuân Nhi nắm chặt: “Không cần đâu.”

“?” Tống Thu Hàn dừng lại, nhìn về phía cô trong màn đêm, Lâm Xuân Nhi lắc đầu, ôm lấy anh nói: “Để số phận quyết định đi anh.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Tống Thu Hàn hơi đỏ mắt, nhưng vẫn mở ngăn kéo ra, cất giọng khàn đặc bên tai Lâm Xuân Nhi: “Em bị cảm, anh thì uống rượu, ngày mai hãy để số phận quyết định.”

Lâm Xuân Nhi nâng mặt anh lên hôn loạn xạ. Cô không biết mình bị làm sao nữa, hàm răng dừng lại trên đầu vai anh, giữa họ càng lúc càng thân mật, cô chậm rãi chìm trong tình yêu chân thành ngày này qua tháng khác của anh mà được tắm bổ thành dáng vẻ như bây giờ.

Khi mọi thứ bình tĩnh trở lại, hai người họ ôm chặt lấy nhau. Một lúc lâu sau Tống Thu Hàn mới mở miệng: “Lâm Xuân Nhi, ban nãy em... Anh muốn hỏi ban nãy em vừa...”

Lâm Xuân Nhi không trả lời, cô đã ngủ thiếp đi rồi. Tình dục như một liều thuốc, sau một phen quẩn quýt mồ hôi đầm đìa, bệnh cảm của cô đã gần khỏi rồi, hình như còn có tác dụng hơn cả uống thuốc. Lâm Xuân Nhi chìm vào giấc ngủ say, nhìn thấy bản thân lúc nhỏ trong cơn mơ, cô rúc vào bên cạnh mẹ, nghe thấy mẹ nói: “Tới khi con

trưởng thành, sinh một đứa bé gái giống con thì tốt biết bao...” Giấc mơ ấy chân thật quá mức, giống như một góc nhỏ yếu ớt trong lòng mà cô không dễ để lộ ra ngoài. Khi cô mở mắt, thấy Tống Thu Hàn đang nhìn mình, trong mắt có tơ máu, hiển nhiên tối qua anh không hề được ngủ ngon.

Lâm Xuân Nhi thông minh như vậy, đương nhiên biết vì sao đêm qua chồng mình lại mất ngủ. Cô đưa tay đặt lên hai má anh, cảm nhận những sợi râu thô ráp mới mọc: “Tống Thu Hàn, anh có thích trẻ con không?”

Tống Thu Hàn nhìn cô, chuẩn bị trốn tránh vấn đề này như trước kia vẫn làm, nhưng lại bị Lâm Xuân Nhi che miệng: “Anh đừng nói dối, em biết trước đây anh đều nói dối em.”

“Anh thích trẻ con, nhưng anh còn thích em hơn.” Tống Thu Hàn thành thật nói.

“Em không muốn sinh con không phải vì trốn tránh trách nhiệm, cũng không phải vì sợ mất đi tự do, là vì em không có tự tin trong việc nuôi dưỡng một sinh mệnh mới, em sợ mình không thể trở thành một người mẹ tốt...”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Anh biết. Lúc trước em đã từng nói rồi.” Tống Thu Hàn hôn lên trán cô: “Em không cần suy nghĩ lung tung, đây chỉ là những suy nghĩ xúc động và hỗn loạn do em vừa được chứng kiến một đứa bé sinh ra vào ngày hôm qua thôi.”

“Em chỉ tự nhiên cảm thấy, có lẽ mình sẽ là một người mẹ tốt, mà anh, nhất định cũng sẽ là một người cha tốt.”

Tống Thu Hàn không nói gì, đầu ngón tay vuốt ve mặt Lâm Xuân Nhi, lần lượt từ mắt mi tới chóp mũi, rồi đến khóe môi dịu dàng, đường cong hàm đẹp mắt, cuối cùng rơi xuống ngực cô. Tim cô đập

rất nhanh, mỗi khi Lâm Xuân Nhi quyết định một điều gì đó quan trọng, tim sẽ đập nhanh hơn bình thường, giống như giờ phút này.

Tống Thu Hàn ôm cô vào lòng: “Vây cứ làm như những gì tối qua em nói, để số phận quyết định đi.”

...

Tống Lương Ngọc nằm ngủ trên giường, hơi thở hết sức yếu ớt.

Lâm Xuân Nhi và Tống Thu Hàn đứng trước cửa phòng ông nhìn một lúc, sau đó bị dì Thượng kéo đi.

“Hôm nay thế nào ạ?” Lâm Xuân Nhi hỏi khế dì Thượng.

“Vẫn cứ thế thôi. Nửa đêm hôm qua đột nhiên ông ấy đòi ăn mì thịt bò. Dì làm cho ông ấy ăn, ông ấy ăn nhiều hơn bình thường vài miếng. Y tá nói căn bệnh này là như thế, thỉnh thoảng sẽ thèm ăn. Hôm qua dì nhận được báo cáo rồi, chỉ tiêu vẫn ổn định. Bác sĩ nói tuần tới sẽ tổ chức thêm một buổi hội chẩn chuyên gia nữa.” Dì Thượng kể chi tiết tình hình của Tống Lương Ngọc cho họ nghe. Lâm Xuân Nhi thấy Tống Thu Hàn mím môi chẳng nói gì, biết anh cũng buồn nên đưa tay móc ngón tay vào ngón út của anh.

“Hôm hội chẩn, con sẽ xin nghỉ.” Tống Thu Hàn nói: “Con sẽ hỏi bác sĩ cẩn thận. Mẹ Loan Niệm là một chuyên gia trong lĩnh vực này. Con sẽ gửi phim chụp cho Loan Niệm để nhờ dì ấy tư vấn chẩn đoán từ xa.”

“Thế thì tốt. Dù sao thì mẹ Loan Niệm cũng đang ở nước ngoài, được tiếp xúc với nhiều phương pháp điều trị tiên tiến hơn.” Nói xong, dì Thượng liền đứng lên bước vào thư phòng mang tất cả phim chụp ra đặt trước mặt Tống Thu Hàn. Tống Thu Hàn cầm điện thoại di động lên chụp từng tấm một. Lâm Xuân Nhi ngồi bên cạnh chẳng nói lời nào.

Cô biết Tống Thu Hàn đang có cảm giác gì, cũng như cô của năm đó luôn cho rằng mọi chuyện sẽ không đến nông nổi đó, có thể sẽ có kỳ tích. Cảm giác bất lực trơ mắt nhìn sự sống trong cơ thể người thân đang dần trôi đi thật sự quá khủng khiếp.

Tống Thu Hàn chỉ mím môi, cầm điện thoại di động chờ Loan Niệm trả lời. Loan Niệm nhanh chóng gọi đến, khẽ thở dài trong điện thoại: “Mẹ tôi đã xem qua báo cáo và phim chụp.” Anh ta ngừng một lúc mới nói: “Xin chia buồn với cậu nhé. Trong vài ngày tới cứ làm chuyện gì đó vui vẻ đi.”

“Được, tôi biết rồi. Cảm ơn dì giúp tôi nhé.”

Tống Thu Hàn cúp điện thoại, sau đó quay trở lại phòng của Tống Lương Ngọc. Lúc này ông đang khép hờ mắt, như đang ngẫm nghĩ điều gì đó. Thấy Tống Thu Hàn đến, Tống Lương Ngọc cười với anh, giùng giàng muốn ngồi dậy.

Tống Thu Hàn bước đến trước giường ông, đỡ ông ngồi dậy rồi tiện thể nhét chiếc đệm dựa sau lưng ông để tránh cơ thể đã gầy trơ xương của ông cắn vào đâu đó mà khó chịu.

“Con đưa bố về quê một chuyến nhé?” Tống Lương Ngọc nói khẽ: “Về ở lại vài hôm.”

“Được ạ.”

Tống Lương Ngọc biết thời gian của mình cũng không còn nhiều nữa. Nhìn nét mặt của Tống Thu Hàn, ông biết anh chắc chắn đang rất buồn, bèn vỗ mu bàn tay anh mà nói: “Tốt lắm mà, sớm lên đường đi gặp mẹ con. Lúc còn sống bố không nói rõ ràng với mẹ con thì khi chết nhất định phải giải thích rõ ràng.”

“Chẳng phải bố là người theo chủ nghĩa duy vật sao?”

“Giờ thì hết rồi, bố hy vọng con người có linh hồn.”

Tống Lương Ngọc mới nói được mấy câu như vậy đã có chút mệt mỏi, cứ như thế này không thể đi tàu hoả và máy bay được. Ông muốn trở về thăm quê hương, trở về tòa nhà đổ nát nơi họ đã sống thưở ban đầu, và cả căn nhà nơi Tống Thu Hàn được sinh ra.

Ông nằm xuống, muốn nằm nghiêng người nhưng cơ thể lại đau đớn. Người đàn ông đã từng sáng sủa khôi ngô nay đã bị bệnh tật hành hạ đến nỗi không ra hình người. Tống Thu Hàn cảm thấy lòng mình quặn thắt, anh muốn nói gì đó nhưng lại chẳng dám nói thành lời. Anh ước mình có thể mạnh mẽ hơn một chút.

Anh cứ thế ngồi trước giường Tống Lương Ngọc, nghe Tống Lương Ngọc nói từng câu từng câu một. Ông nói: “Di chúc đã được lập rồi. Luật sư sẽ đến tìm con.”

“Dạo trước bố đã mang tro cốt của mẹ con về rồi, chôn cất bố mẹ cùng một chỗ đi...”

“Còn con, đừng bi thương, ai rồi cũng sẽ có kết thúc. Con sống hạnh phúc với Lâm Xuân Nhi...”

Đang nói, ông lại ngủ thiếp đi. Tia nắng mùa đông xuyên qua ô cửa sổ chiếu vào người ông. Con người đã từng rắn rỏi nay đã không còn sự sắc bén như trước nữa. Tống Thu Hàn ngồi bên ông thật lâu, đến lúc ra đến cửa ngoái đầu nhìn lại, Tống Lương Ngọc vẫn đang ngủ say, hiện giờ ông rất ít khi tỉnh táo.

Đêm đó, Tống Thu Hàn cứ có cảm giác bồn chồn bất an. Anh không tài nào ngủ được, mà chỉ có thể mở to mắt chờ trời sáng. Lâm Xuân Nhi nhận ra sự khác thường của anh, bèn dứt khoát kéo tay anh: “Tống Thu Hàn.”

“Ơi?”

“Anh ôm em đi.”

“Được.”

Tống Thu Hàn ôm cô, lắng nghe nhịp thở của cô trong lòng anh. Cô nhẹ nhàng nói: “Chúng ta mau đưa bố về đi nhé?”

“Anh có hỏi thì biết hiện tình trạng của bố không thích hợp để lặn lội đường xa. Máy bay hay tàu hỏa đều không được...”

Lâm Xuân Nhi nghe thấy giọng nói nghẹn ngào của Tống Thu Hàn bèn quay người sang ôm mặt anh, chẳng biết làm thế nào để an ủi anh nên chỉ có thể ôm anh thật chặt.

Có lẽ cuộc đời có nghĩa là phải nói lời tạm biệt hết lần này đến lần khác, có nhiều lần chia ly hoàn toàn không phải thứ mà con người ta có thể điều khiển được. Lâm Xuân Nhi thuở còn non trẻ đã từng hy vọng mình có thể biết một phép thuật cải tử hồi sinh, cho dù có phải đánh đổi tuổi thọ của bản thân cũng không sao cả. Đó có lẽ là sự cố gắng tham thiết nhất mà mọi người có thể làm để giữ những người thân yêu của họ ở lại.

Lâm Xuân Nhi nằm trong vòng tay anh hết sức ngoan ngoãn, lại cẩn thận dè chừng. Trái tim Tống Thu Hàn thắt lại. Khi đó, cô đã chịu đựng vượt qua quãng thời gian đó như thế nào chứ?

“Anh không sao.” Anh nói.

“Em biết.” Lâm Xuân Nhi đáp. Cô cảm thấy rất may mắn vì đã được bên anh vào lúc này.

Lúc trời sắp sáng, dì Thượng gọi điện thoại đến. Hai người họ ăn mặc qua loa rồi mau chóng ra ngoài. Vẫn trong căn phòng ngủ đó, Tống Lương Ngọc vẫn nằm ở đó. Khi thấy Tống Thu Hàn và Lâm Xuân Nhi chạy vào, ông còn mỉm cười với họ, sau đó nhắm mắt lại.

Lúc hấp hối, Tống Lương Ngọc nghĩ tới rất nhiều chuyện. Ông nghĩ

tới lúc còn đang ở Mỹ, ngày nào ông cũng ngồi trước điện thoại chờ điện thoại của Du Thư Nam, nhưng Du Thư Nam lại không hề gọi đến. Ông nghĩ tới những lần rung động với Du Thư Nam, những lần thỏa hiệp, những lần ôm bà nhưng lại làm bà tổn thương. Nghĩ tới khoảng thời gian tươi đẹp của hai người. Nghĩ tới cảnh cuối cùng Du Thư Nam cũng chơi bài “Kỷ niệm tình yêu” cho ông nghe. Hóa ra trước khi ra đi, con người ta sẽ có cảm giác nuối tiếc đến như thế. Nhưng cuối cùng ông vẫn mỉm cười ra đi, ông không muốn để bản thân trông quá đau đớn, sẽ khiến Tống Thu Hàn buồn bã hơn.

Ông mỉm cười một lúc, nghĩ thầm đứa con trai này thật giống mình, từ ngoại hình, phong thái đến tính cách đều giống hệt ông. Nhưng nó may mắn hơn ông khi đã gặp được một cô gái cũng yêu nó, chúng chưa từng nghi ngờ tình cảm mà chúng dành cho nhau.

Thu Hàn, chúc con cả đời hạnh phúc, bố đi trước một bước nhé.

Tống Thu Hàn đứng đó, nhớ đến lúc còn bé mong ngóng bố về nhà, cũng như cảnh trước khi ra nước ngoài, bố ngồi xổm ngoài hàng rào thép gai của trường học khóc nức nở chẳng thành tiếng. Anh không khóc nổi. Chỉ là anh không tin rằng ông lại đi nhanh đến như thế, vẫn chưa hội chẩn cơ mà!

Là Tống Lương Ngọc chủ động bỏ cuộc, ông không muốn sống một cách tạm bợ như thế nữa. Người vốn dĩ đã có sức khỏe không tốt, sau khi xem nhật ký của Du Thư Nam thì thoáng cái sức sống như đã bị rút sạch, bệnh đến như núi lở. Có lẽ ông vội vàng muốn đi gặp Du Thư Nam. Cũng không biết họ ở thế giới bên kia thế nào, có thể nói hết tất cả những gì chưa được nói trong đời không?

Tống Thu Hàn cũng hy vọng có thể có kiếp sau. Kiếp sau, anh mong bố mẹ vẫn yêu nhau sâu đậm, chẳng cần phải dành cả đời để nghi ngờ, căm hận mà vẫn thương nhau trọn lòng, như thế quá đau đớn. Kiếp sau, anh ước ao mình lại được làm con trai của họ, anh hy vọng mình có thể thông minh hơn để có thể đẩy mẹ về phía bố, hoặc đẩy bố về phía mẹ. Có điều, chẳng ai có kiếp sau, nỗi tiếc nuối của kiếp

này cũng chỉ như thế, đến cuối cùng cũng chẳng còn cơ hội để hoàn thành mong muốn nữa.

Lần này, Tống Thu Hàn ôm tro cốt của bố mẹ an táng trong cùng một ngôi mộ. Hôm đó, tuyết cũng rơi rất lớn. Lâm Xuân Nhi đi cùng anh. Hai người lái xe đến rìa thành phố quê hương. Gần đó mới mở một nghĩa trang, rất gần với ngôi nhà lẻ loi thuở ban đầu của họ. Đó là nơi mà Tống Lương Ngọc lúc tình tảo mong mỏi được trở về.

Hai người đứng ở đó, như thể đã đứng suốt nghìn năm, tuyết rơi trắng xóa cả mái đầu. Họ đều ngẩn ngơ, hóa ra chớp mắt đã qua nhiều năm đến thế. Bố mẹ đều đã nằm vào lòng đất, bắt đầu từ nơi này và cuối cùng cũng trở lại với nơi này. Mọi sự đã trải qua trong suốt cả cuộc đời đều tan thành mây khói.

Tống Thu Hàn vẫn không thể khóc.

Nước mắt anh dường như đã khô cạn, nhưng trong lòng lại có một dòng sông lệ đang chảy xuôi.

Lâm Xuân Nhi nắm tay anh thật chặt, dẫn anh trở lại xe. Họ ngồi trong xe, nhìn tấm bia mộ từ xa. Trên bia viết: “Du Thư Nam, Tống Lương Ngọc, bầu bạn thế gian.” Cả hai đều đã chết, đều đã tha thứ, đến chết vẫn còn yêu nhau. Lúc sinh thời đã từng căm hận nhau, tới khi chết cuối cùng vẫn nằm cùng an nghỉ.

Lâm Xuân Nhi là người rơi nước mắt trước. Cô không đành lòng nhìn cảnh sinh lão bệnh tử. Có lúc, cô nghĩ thà để mình đi trước đi còn hơn, người đi trước sẽ bớt chịu nỗi khổ trần gian. Tống Thu Hàn lau nước mắt cho cô. Lau một lúc, đôi mắt anh cũng nhòe đi.

Anh ôm chặt Lâm Xuân Nhi mà nói: “May là em vẫn ở đây.”

Hai mươi tuổi anh đã mất mẹ, cuộc đời như chết lặng, anh chỉ ước gì có thể cứ thế đi theo mẹ, sau đó lại biết ơn vì khi đó anh đã lay lắt sống tiếp, nếu không thì anh sẽ không bao giờ được gặp lại Lâm

Xuân Nhi nữa.

“Tổng Thu Hàn, mọi chuyện rồi sẽ qua. Em sẽ bên anh, cho đến cuối cùng.” Hai người đều đã không còn bố mẹ nữa. Họ trở thành chỗ dựa cuối cùng của nhau. Là ánh sáng, và cũng là chỗ dựa.

Tổng Thu Hàn phát hiện mình cũng không kiên cường như anh tưởng tượng. Sau khi rời quê, anh lao đầu vào làm việc, nhưng nỗi buồn vẫn cứ ập đến. Cũng không phải lúc nào cũng buồn, mà nó sẽ đến bất chợt vào một khoảnh khắc nào đó. Khi đang gõ máy tính, khi họp, khi đang tập thể hình hay trên máy bay, bỗng nhiên anh sẽ cảm thấy đau buồn.

Suốt một khoảng thời gian dài, Tổng Thu Hàn vẫn chưa thể thoát khỏi trạng thái đó. Có lúc, anh đang làm việc sẽ bị hẫng. Là người bố mà anh đã từng hận, nhưng dù có hận bao nhiêu thì vẫn mong ông sống lâu trăm tuổi. Mãi đến sau này, khi anh phát hiện ra rằng cuộc đời của bố mình là một tấn bi kịch, sự hận thù đó cũng đã tan biến. Bỗng dưng anh muốn bên ông thêm vài năm nữa, để ông được an hưởng tuổi già, dành cho ông tất cả sự ngưỡng mộ một người con trai dành cho bố mình mà thuở còn trẻ ông không có được, nhưng anh không có cơ hội. Tổng Thu Hàn hết sức hối hận và nuối tiếc.

Lâm Xuân Nhi hiểu cảm giác của anh. Cô cũng đã từng trải qua quãng thời gian như thế, sao có thể không hiểu được cơ chứ? Cô cố gắng hết sức bên anh, cẩn thận chiều lòng anh như một đứa trẻ. Cô hy vọng cô có thể giúp trái tim Tổng Thu Hàn từ từ lành lại, và thời gian sẽ chữa lành vết thương trong họ.

Lúc đầu Tổng Thu Hàn cũng không nhận ra điều đó. Nhưng tới một ngày nọ, khi anh vừa muốn đứng lên đi uống nước thì Lâm Xuân Nhi đang ngồi trên ghế sofa bên cạnh anh bỗng nhảy căng lên và hét: “Để em đi rót!” Lúc đó Tổng Thu Hàn mới nhận ra, Lâm Xuân Nhi là kiểu con gái gì vậy chứ? Có lúc cô sẽ rất cần mẫn chịu khó, nhưng khi ở nhà, cô lại rất lười, thỉnh thoảng cô còn nằm một chỗ bất động, nhắc tới nhắc lui rằng cô sẽ sống theo kiểu phí hoài thời gian.

Lâm Xuân Nhi bưng nước đến đưa luôn vào tay Tống Thu Hàn, sau đó lại ngồi xuống. Tống Thu Hàn cũng không nói gì mà sau một lúc lâu, mới cố tình nói: “Anh đi rửa một ít dâu tây đi.”

“Để em để em!” Lâm Xuân Nhi lại nhảy cẫng lên, vọt vào nhà bếp.

Trái tim Tống Thu Hàn mềm nhũn.

Thế là anh bèn đứng lên theo cô vào nhà bếp, ấn vào bàn tay đang vịn vòi nước của cô, sau đó cầm dâu tây đi. Lâm Xuân Nhi quay đầu lại nhìn anh: “Sắp xong rồi!”

“Anh xin lỗi.”

“Hả?”

“Hình như anh làm em sợ rồi, để em ngày nào cũng phải dè dặt lấy lòng anh.”

“Dâu có, không phải em đang lấy lòng anh, mà là đang yêu anh.”

Cuối cùng Tống Thu Hàn cũng mỉm cười: “Sến thế.”

Lâu lắm rồi Lâm Xuân Nhi không thấy anh cười, anh cười lên trông cực kỳ đẹp trai! Cô vội vàng dùng ngón tay dè lên khóe môi anh: “Đúng, cứ như thế, giữ nguyên.”

“Đồ ngốc này.” Tống Thu Hàn rửa sạch dâu tây, sau đó kéo cô cùng ngồi xuống sofa, mở tivi xem phim tài liệu. Lâm Xuân Nhi dút khoát tựa vào vai anh, há miệng: “A~.” Tống Thu Hàn dút cho cô một quả dâu, rồi lại nói: “Cảm ơn em.”

“Không có gì, anh cứ lấy thân báo đáp đi.” Lâm Xuân Nhi ngồi trên người anh: “Hôm nay người phụ nữ đã lập gia đình Lâm Xuân Nhi có thể có đời sống tình dục đã lâu không có không?” Dứt lời, cô bèn

cười khúc khích, giả vờ cắn chóp mũi anh.

“Bao lâu không có rồi?”

Cô làm bộ bẻ đầu ngón tay đếm: “Mười ngày.”

“Nếu anh nhớ không nhầm thì sáng hôm trước đã có ai đó nhào lên người anh mà.”

“Em chủ động thì không tính.”

“Ồ.”

Tống Thu Hàn ôm cô thật chặt, ánh mắt anh rơi vào đôi môi đang nhếch lên của cô, dịu dàng nói: “Thế thì hôm nay cũng không tính.”

“Tại sao?”

“Hôm nay cũng là do em chủ động mà...”

Lúc đầu còn rất dịu dàng, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát, nhưng sau đó cả hai cùng ngã khỏi ghế sofa. Hai người sững sờ, sau đó đều bật cười thành tiếng. Tống Thu Hàn có cảm giác nổi lo trong cõi lòng mình đã tản đi rồi, anh ôm chặt Lâm Xuân Nhi rồi nói: “Bên anh đến già nhé?”

“Được. Đã nói đến già thì phải đến già thật nhé, thiếu một ngày cũng không tính đâu.” Lâm Xuân Nhi ôm anh, sau đó cười thành tiếng: “Giờ thì chúng ta làm chút chuyện vui vẻ đi...”

Có người nói, lúc hai người sống chung, ban đầu tình cảm rất mãnh liệt, đủ để khiến mọi thứ trở nên mới mẻ hiếm có, nhưng tình cảm nồng nàn ấy rồi sẽ nhanh chóng tiêu tan, sau đó chỉ còn lại tình cảm gia đình. Tất nhiên là tình cảm mãnh liệt của Lâm Xuân Nhi và Tống Thu Hàn không hề tan biến, mà thậm chí, cô còn không biết tại sao họ lại mãnh liệt đến như thế. Khi tất cả đã kết thúc, cô nằm ì trên

giường bất động, mỗi một lỗ chân lông đều tràn ngập sự hạnh phúc. Cô nắm tay Tống Thu Hàn thật chặt, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Tống Thu Hàn, anh nhất định phải bảo vệ bản thân thật tốt nhé... Nếu anh đi trên đường bị người phụ nữ nào cướp mất thì hờn cho cô đó quá...”

“Chẳng phải hôm qua em còn bảo anh tạo phúc cho nhân loại đó sao?” Tống Thu Hàn trêu cô.

“Em nghĩ lại rồi, anh tạo phúc cho em thôi là đủ... Em thật sự có hơi nhỏ mọn đấy...”

“Được rồi, lúc này là do em chủ động. Để tránh hai hôm nữa em lại nói lần ngày không tính, giờ anh sẽ làm thêm một lần nữa nhé...”

Lâm Xuân Nhi nghe thế bèn toan bỏ trốn, nhưng cuối cùng lại bị Tống Thu Hàn nhanh tay lẹ mắt bắt được. Sau đó, anh hôn Lâm Xuân Nhi trong tiếng kêu của cô.

Quãng thời gian mà Tống Thu Hàn thích nhất từ trước đến nay là những lúc chỉ có anh và Lâm Xuân Nhi. Những lúc ở bên cô, anh chẳng có tham vọng sự nghiệp gì, chỉ muốn được làm một tên ăn bám sống một cuộc sống thanh thản. Nhưng khi rời xa cô, trong tích tắc, anh lại biến trở lại con người đấu trời đánh đất như trước. Còn Lâm Xuân Nhi, lúc bên anh cô là một cô gái nhỏ chẳng có chút sắc sảo nào, nhưng sau khi rời xa anh cô lại biến thành một nữ chiến sĩ không gì không làm được. Họ đều để lại nơi mềm mại nhất cho nhau để chữa lành những vết thương, để giúp cho nhau được tốt hơn.

...

Khi mùa xuân đến, Bắc Kinh bắt đầu lộng gió. Gió đập vào cửa sổ phòng làm việc của Lâm Xuân Nhi. Lúc bước ra khỏi phòng làm việc, cô nhìn thấy nhóm Tiểu Hỷ đang đứng đó thảo luận điều gì đó. Khu làm việc rộng rãi ban đầu nay đã chật cứng người.

Cô bước đến chỗ nhóm Tiểu Hỷ hỏi họ: “Mấy đứa có thấy vui khi làm việc trong môi trường như thế này không?”

“Dạ...” Nhị Thiến muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi. Ban đầu môi trường làm việc của công ty rất tốt, nhưng giờ nhiều người quá, còn thuê luôn cả phòng bên cạnh, tính ra có thể đưa bớt người đi, nhưng khổ nỗi vẫn quá chật, mọi người khổ không thể tả.

“Dạ cái gì mà dạ? Để em nói cho.” Tiểu Hỷ nói với Lâm Xuân Nhi: “Sếp ơi, không vui.”

“Bắt đầu có cảm giác không vui từ lúc nào?”

“Mùa đông năm ngoái, mọi người còn không có chỗ mà ngồi.”

“Thế tại sao cậu lại không nói sớm?” Lâm Xuân Nhi nói với anh ta: “Cậu đi theo chị.”

Tiểu Hỷ đi theo Lâm Xuân Nhi vào phòng làm việc. Lâm Xuân Nhi cười nham hiểm nhìn anh ta, cười đến nổi da đầu Tiểu Hỷ tê dại: “Có chuyện gì thì chị cứ nói thẳng ra đi. Đừng cười như thế, đáng sợ chết đi được.”

“Gần đây cậu ngủ với chị gái bên đầu tư của cậu có vui vẻ không?” Lâm Xuân Nhi hỏi anh ta.

“Vui ạ, chung sống cũng hòa thuận.” Tiểu Hỷ đỏ mặt: “Dạo này chị quan tâm đến đời sống tình dục của em thế, làm em sợ đấy.”

“Khì khì.” Lâm Xuân Nhi bật cười, sau đó chỉ vào cửa sổ của mình: “Cậu xem cánh cửa sổ bị vỡ của chị đi, bị gió thổi mà vỡ đó. Có đáng sợ không?”

“Đáng sợ ạ.”

“Chúng ta thuê một văn phòng khác nhé?”

“Thuê chứ.”

“Nhưng không có tiền.” Lâm Xuân Nhi nháy mắt với anh ta.

Tiểu Hỷ hiểu, hóa ra bà cô tổ này đang muốn mình đi bán nhan sắc!
“Chồng chị là tổng giám đốc Thịnh Thông mà chị còn không có tiền thì một thằng nhãi gốc gác một nghèo hai trắng như em kiếm đâu ra tiền chứ?”

“Mặc dù cậu nghèo nhưng cậu có một tướng tá điển trai và một cơ thể cực thật... Hay là thế này đi, nếu hôm nay chị gái đầu tư của cậu hện cậu ra ngoài thì cậu cứ thổi gió bên gối cô ấy, sẽ không phải là một khoản tiền nhỏ đâu.”

...

Chương 152

Tiểu Hỷ khịt mũi, chuyển một chiếc ghế sang rồi ngồi xuống, rõ ràng hết sức chán chường.

“Có chuyện gì thế?” Sau khi ngồi xuống, Lâm Xuân Nhi hỏi anh ta.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Em kể với chị thì chị đừng kể với người khác nhé. Cô ấy tệ lắm, em nói thật đấy. Em không biết cô ấy đang nghĩ gì nữa, hình như cô ấy bên em cũng chỉ để giải quyết nhu cầu si nh lý thôi. Có hôm, khó khăn lắm hai người tại em mới hẹn nhau ăn được một bữa cơm chung, nhưng khi đến cửa nhà hàng thấy đồng nghiệp của cô ấy đang ở đó thì cô ấy bèn quay người đi mất. Em cứ có cảm giác ngoài công việc, cô ấy chẳng có hứng thú với bất cứ thứ gì khác, chẳng để tâm đến điều gì cả.” Tiểu Hỷ còn trẻ, ít kinh nghiệm, khó khăn lắm mới thích một cô gái, nhưng cô gái đó lại không phải người thật lòng với anh ta.

“Chị biết ngoài công việc ra cô ấy còn để tâm đến thứ gì, nhưng chị không thể nói cho cậu biết được.”

“Chị đừng nói cho em, bởi vì em biết. Cô ấy còn quan tâm đến anh rể.” Tiểu Hỷ nghiêm túc thở dài: “Nghịch duyên gì đây không biết...”

“Cậu lại đây, chị dạy cho cậu vài chiêu.” Lâm Xuân Nhi ngoắc tay với Tiểu Hỷ. Tiểu Hỷ nghiêng người về phía trước, nghe Lâm Xuân Nhi thì thầm với anh ta. Đôi mắt của anh ta đột nhiên trợn to: “Làm thế sao được? Lỡ như cô ấy mang thai, mà cô ấy cũng không thích em,

liền nhân cơ hội này mà chia tay với em thì sao?”

“Dù sao cũng không thích cậu, chia tay thì chia tay thôi!” Lâm Xuân Nhi đặt chân lên bàn làm việc: “Coi lại cái dáng vẻ hèn kém của cậu đi kia.” Lâm Xuân Nhi nảy ra một ý tưởng tồi tệ. Cô cứ có cảm giác hai người họ không chỉ là bạn tình, vẫn nên có cái gì đó.

Tiểu Hy “ồ” một tiếng, sau đó bỏ đi. Một lát sau, anh ta lại đến: “Thôi em mặc kệ đấy, nếu hôm nay cô ấy đến tìm em thì em chắc chắn sẽ cố gắng, sau đó hỏi cô ấy chuyện đổi địa điểm văn phòng, giờ cái chỗ rách nát này chật chội quá đi mất.”

Lâm Xuân Nhi giơ ngón cái với anh ta: “Anh em tốt!”

Lâm Xuân Nhi muốn chuyển chỗ đặt văn phòng. Công ty phát triển quá nhanh, nhân viên đang cảm thấy không hài lòng. Đó có lẽ là vấn đề chung của các công ty khởi nghiệp. Cô đạp xe về nhà trong tiết trời lộng gió, vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng nấu ăn trong nhà bếp, Tống Thu Hàn đi công tác đã về.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Lâm Xuân Nhi vui hẳn lên. Tống Thu Hàn đi công tác đã nửa tháng nên cô hơi nhớ anh rồi. Cô đang rón ra rón rén bước đến định hù anh thì Tống Thu Hàn đã đặt xèng xào đồ ăn xuống, xoay người bế cô đặt lên bàn ăn: “Có mùi gió bụi, có phải em lại không nghe lời anh mà đi đạp xe đạp không?”

“Em không hề.” Lâm Xuân Nhi vừa mở miệng đã nói dối.

Tống Thu Hàn bị cô chọc tức đến nổi bật cười, nhéo mặt cô thật mạnh. Sau đó anh mới thả cô xuống, vỗ đầu cô rồi nói: “Đi rửa tay rửa mặt đi, sắp ăn cơm rồi.”

“Anh đang nấu gì thế?”

“Không phải em muốn ăn cá sao?”

“Em chỉ thuận miệng nói thế thôi.” Lâm Xuân Nhi chạy vào nhà vệ sinh rửa tay. Mùi trong nhà bếp thơm quá, trong lòng cô vui vẻ vô cùng, chỉ thuận miệng nói thôi mà Tống Thu Hàn đã nhớ kỹ. Lâm Xuân Nhi thích ăn món cá cay do Tống Thu Hàn làm nhất, tươi cay ngon miệng, chất thịt cá mềm, mỗi lần cô đều có thể ăn tận hai bát cơm. Sau khi cô chải đầu rửa mặt xong xuôi, Tống Thu Hàn đã nấu cơm xong, có cá cay nướng, sườn heo kho tàu và cả hai món chay.

“Em có muốn uống chút gì không?” Tống Thu Hàn hỏi cô.

“Muốn ạ!”

“Em uống ít thôi.” Tống Thu Hàn chỉ lấy một lon bia ra, rót đầy cho mỗi người một ly. Sau đó hai người chạm cốc. Chiếc cốc chạm vào nhau phát ra tiếng vang lanh lảnh, đó là âm thanh mà Lâm Xuân Nhi rất thích nghe.

“Tối hôm qua em đã đi thăm Tiêu Muội! Bé Bông đáng yêu lắm, ôm người em hôn tới tấp, nước bọt dính đầy lên mặt em.”

“Thích thế sao?”

“Ừm!” Lâm Xuân Nhi gật đầu: “Siêu siêu thích!” Dứt lời, cô bèn đẩy cốc bia tới trước mặt Tống Thu Hàn: “Em không uống nữa đâu.”

“?” Tống Thu Hàn cười khổ lắc đầu. Sau khi đặt hai cái cốc cạnh nhau, anh ngẫm nghĩ một lúc bèn cùng đẩy chúng sang một bên: “Anh cũng không uống nữa. Chúng ta uống soda đi.”

“Tại sao anh lại không uống?”

“Giống lý do không uống nữa của em.”

Lâm Xuân Nhi nhìn Tống Thu Hàn, đột nhiên mỉm cười. Có lúc Tống

Thu Hàn nghiêm túc bảo thủ chẳng giống người hiện đại chút nào, nhưng cũng nhờ thế mà anh lại có sức hấp dẫn mời chào người ta. Nghiêm túc cũng là một loại gợi cảm. Ôi cô lại suy nghĩ lung tung nữa rồi. Sau khi ăn một miếng cá, đôi mắt cô lại rơi vào yết hầu của Tống Thu Hàn, ánh mắt lại dờ xuống, đến ngực của anh. Đường nét cơ ngực lộ ra ngoài trong chiếc áo phong chữ T. Chắc chắn lúc đi công tác, anh vẫn tập thể hình chăm chỉ.

Ánh mắt của cô đã bị Tống Thu Hàn phát hiện. Anh cũng cúi đầu nhìn cơ thể của mình, sau đó nói với vẻ sâu xa: “Nếu em có thể kiềm chế ánh mắt của mình một cách thích hợp để anh ăn xong bữa cơm này cho ngon thì anh thật sự vô cùng biết ơn.”

“Anh đừng nói như thế. Dù sao thì anh ngồi đối diện em, em cũng chẳng tài nào ăn cơm cho ngon cho được.”

“Nấu uống công rồi.” Tống Thu Hàn làm bầm. Sau đó, anh đứng dậy kéo Lâm Xuân Nhi lên vác trên vai: “Để anh cho em nhìn cho rõ!”

Vậy là cứ thế, họ bắt đầu làm loạn. Từ ngày đầu tiên anh đi, Lâm Xuân Nhi đã bắt đầu nhớ anh, nhớ cho đến tận hôm nay. Cô vội vàng cởi quần áo của anh ra, sau đó cắn anh một cái. Tống Thu Hàn kêu đau, nâng cằm cô lên: “Em là cún đấy hả?”

Dứt lời, anh cũng mạnh bạo hôn cô.

Gió bên ngoài đang thổi rất mạnh, nhưng Lâm Xuân Nhi lại không hề nghe thấy tiếng gió lộng nào, bên tai cô chỉ có tiếng thở hỗn loạn của cô và Tống Thu Hàn. Cô thích nhất là tiếng rên nhẫn nhẹn của Tống Thu Hàn, nó hiệu quả hơn bất cứ lời âu yếm nào khác.

Họ náo loạn một lúc lâu, đến sau nửa đêm, cả hai đều đã gần như mệt lả, đến ngón chân cũng lười nhúc nhích. Bên ngoài gió vẫn đang thổi mạnh đập vào cửa sổ. Lâm Xuân Nhi tới gần Tống Thu Hàn, ghé môi đến bên tai anh rồi hỏi nhỏ: “Quý khách có hài lòng với sự phục vụ lúc này không?”

“?”

“Quý khách có hài lòng không ạ?” Lâm Xuân Nhi hỏi lại lần nữa. Cô lại đang diễn trò gì nữa đây.

“Cũng được. Chỗ các em còn cô gái nào khác không? Đổi cô khác phục vụ đi.”

“Chỗ này của bọn em nhỏ, chỉ có một cô thôi. Hay là quý khách xem tình hình rồi đổi chỗ làm việc cho bọn em nhé?”

Tống Thu Hàn “phụt” một cái, bật cười thành tiếng, xoay người đối mặt với Lâm Xuân Nhi: “Biết thổi gió bên gối rồi à?”

“Em cũng chỉ mới học được thôi, chưa được thành thạo lắm.”

“Năm bắt thời cơ giỏi như vậy mà còn bảo là chưa thành thạo à?”

Lâm Xuân Nhi cười hì hì: “Hôm nào dẫn anh đi xem, phòng làm việc chật ních luôn ấy.”

“Anh không đi.” Tống Thu Hàn có hơi sợ đến công ty của Lâm Xuân Nhi, đám đàn ông phụ nữ trong công ty họ cứ như lấp đèn pha vào mắt vậy, mỗi lần anh đến đó, họ chỉ ước gì có thể nhìn xuyên cả người anh. Anh tự thấy mình cũng có chút lỗi đời, nhưng anh vẫn thật sự sợ những người đó. Anh nắm tay Lâm Xuân Nhi cắn một cái rồi nói: “Em bảo Tiểu Hỷ đi tìm chị gái tốt của cậu ta đi. Bọn anh cũng đang tính chuyện này rồi.”

“Thật á?”

“Thật đấy. Năm ngoái công ty em làm khảo nghiệm rất tốt, đổi chỗ làm việc mới cũng không phải vấn đề lớn.”

“Nhưng hình như chị gái tốt của Tiểu Hỷ định ăn ốc xong không đở

vỏ.”

“Không sao, cô ấy làm việc rất nghiêm túc, sẽ không ảnh hưởng tới việc chung đâu.”

“Vậy được.” Lâm Xuân Nhi vừa lòng thỏa dạ, sau đấy lại hỏi anh: “Nhiệm vụ năm năm của chúng ta có thể hoàn thành không?” Cô dùng từ “chúng ta”, Tống Thu Hàn rất hưởng thụ, anh gật đầu: “Tính tới giờ thì chắc sẽ không có vấn đề gì đâu. Nếu như các em có thể giữ vững mức tăng trưởng này...”

“Được, thế em sẽ cố gắng nhiều hơn nữa...” Bụng của Lâm Xuân Nhi đúng lúc kêu lên, cô nhìn Tống Thu Hàn với ánh mắt đáng thương: “Em đói rồi.”

“Đi, đến phòng ăn ăn khuya.”

Hai người họ nhảy xuống giường, Tống Thu Hàn đi hâm nóng thức ăn, còn Lâm Xuân Nhi đi lục mấy con tôm hùm đất để dành trong tủ lạnh ra, lại nấu thêm một món. Hai người vui vẻ ăn hết, sau đó đều thấy hơi buồn ngủ, thế là cho bát đĩa vào máy rửa bát, lên giường ngủ.

Đến mùa hè, lúc trang trí văn phòng làm việc mới, tổ chức từ thiện của nhóm Lâm Xuân Nhi, quỹ của Kiều Hạo Văn, còn có một tổ chức từ thiện khác sáp nhập lại với nhau, họ hệ thống hóa công tác cứu trợ phụ nữ và trẻ em, đồng thời chú Trương và Tống Thu Hàn còn đứng ra mời rất nhiều nhà khoa học tham gia vào quỹ từ thiện, kết hợp thêm với các công ty đứng đầu trong nước, thành lập tổ dự án giảm thải carbon.

Lý tưởng của con người có đôi lúc rất rộng lớn, mọi người cùng nhau thực hiện ước mơ, việc này tốt đẹp hơn bất cứ chuyện gì.

Hôm dự án được công bố chính thức, họ lại tụ tập uống rượu, lần này là ở núi Đại Lương. Nói là uống rượu, nhưng Lâm Xuân Nhi lại

rót nước giải khát cho mình, chú Trương có hơi bất ngờ: “Cháu đổi tính rồi à?”

“Cháu cai rượu rồi.” Lâm Xuân Nhi cười nhấp một ngụm đồ uống.

“Không thêm à?” Chú Trương hỏi cô.

“Không thêm ạ.”

Chú Trương chẳng hiểu mô tê gì, Tống Thu Hàn lại vỗ vỗ đầu Lâm Xuân Nhi, nói với chú Trương: “Đừng cho cô ấy uống nữa ạ.”

Chú Trương cũng không ép rượu, mọi người nhiệt tình uống rượu, rượu quá ba tuần, chú Trương ra ngoài đi vệ sinh thì nhìn thấy Lâm Xuân Nhi đứng bên ngoài ngắm sao, bèn đi tới bên cạnh cô, nhìn cái bụng hơi hơi nhô lên của cô, nhẹ giọng hỏi cô: “Chuyện từ bao giờ thế?”

“Hơn ba tháng rồi. Nếu không Tống Thu Hàn cũng không cho cháu đến.”

Chú Trương gật đầu, nhìn cô một lúc lâu: “Cháu tự nguyện à?”

“Cháu tự nguyện. À không, phải nói thế này, là do cháu yêu cầu.” Lâm Xuân Nhi nhìn chú Trương: “Cảm giác rất kỳ diệu.”

Chú Trương hơi cảm động, vỗ vỗ vai cô: “Đây chỉ là lựa chọn của cuộc đời thôi, chỉ cần cháu cảm thấy hạnh phúc thì tất cả đều xứng đáng.”

“Cháu cảm thấy rất hạnh phúc, cực kỳ hạnh phúc.” Lâm Xuân Nhi chỉ chỉ vào bên trong: “Chỉ là Tống Thu Hàn chưa trải sự đời nên hơi chuyện bé xé to.”

Chú Trương nhìn vào trong theo ngón tay của cô, Tống Thu Hàn đang bị mấy anh mấy chú ép rượu, mặt của anh đã đỏ bừng, nhưng

vẫn cứ nhìn ra ngoài, lo cho Lâm Xuân Nhi.

Chú Trương nhìn một lát rồi nói: “Bây giờ cũng là thời điểm tốt của hai đứa, tốt lắm. Chú cũng yên tâm rồi.”

Lâm Xuân Nhi gật đầu, họ lại trò chuyện thêm một lát, sau đó cùng nhau đi vào. Cô ngồi xuống bên cạnh Tống Thu Hàn, Tống Thu Hàn duỗi tay đến rất tự nhiên, nắm lấy tay của cô.

Đến mùa thu, cuối cùng văn phòng làm việc mới cũng trang hoàng xong xuôi, bàn ghế và vật dụng làm việc được lắp đặt trước, Lâm Xuân Nhi cũng muốn làm lễ cắt băng. Không phải cô cố lỗ sĩ, mà là công ty lớn rồi, nhân viên cũng nhiều lên, rất nhiều quy trình đều phải làm cho bài bản. Hôm cắt băng khánh thành, cô đẩy chú Trương lên, còn cô đứng ở chỗ của các nhân viên, vỗ tay nhiệt liệt.

Địa điểm văn phòng làm việc mới của họ chọn cực kỳ tốt, nằm trong khuôn viên nghệ thuật mới xây dựng, chính sách thuế trong khuôn viên rất tốt, cơ sở đồng bộ cũng cực tốt. Lần này Lâm Xuân Nhi đã bỏ rất nhiều công sức, cô cho dựng khu phục vụ đời sống ở trong hai toà nhà, bên trong có máy mát xa, phòng nghỉ trưa, nhà sách, còn cho dựng phòng họp ở chỗ đó, công ty bắt đầu cung cấp một ngày ba bữa, Lâm Xuân Nhi nói trong buổi họp nhân viên: “Chúng ta dám bỏ nhiều tiền để làm những thứ này, là vì chúng ta có khả năng kiếm lại. Chúng ta làm những thứ này, là vì chúng ta từ một công ty khởi nghiệp trở thành công ty đã bước lên đà ổn định, nhưng gen khởi nghiệp trong máu của chúng ta không thể vứt đi được.”

Sức chiến đấu của Lâm Xuân Nhi từ đầu đến cuối vẫn còn đó. Có lúc thậm chí cô còn tự hỏi rốt cuộc sức chiến đấu của mình đến từ đâu, đến giai đoạn này, rõ ràng cô phải uể oải, yếu đuối, nhưng cô lại không hề, cô vẫn dũng cảm tiến lên. Có lúc Tống Thu Hàn lo lắng cho cô, muốn cô nghỉ ngơi, ngoài miệng cô cứ nói đồng ý, nhưng ngày hôm sau lại thức dậy sớm. Cô cảm thấy rất thoải mái, ngoại trừ công việc thì cô không cần làm gì cả, Tống Thu Hàn và dì Thượng sẽ giải quyết hết mọi thứ.

Ngày nào dì Thượng cũng thay đổi đủ loại thực đơn để nấu thức ăn cho cô, vừa dinh dưỡng vừa khoẻ mạnh, nhưng dù vậy bà vẫn lo lắng cô bị thiếu dinh dưỡng, mỗi lần cô lấy báo cáo sức khỏe về, dì Thượng luôn đọc rất nghiêm túc, đọc còn kỹ hơn cả cô.

Lâm Xuân Nhi cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Có lúc Tống Thu Hàn đi công tác, buổi tối Lâm Xuân Nhi ngủ không được, cô sẽ gối đầu lên đùi của dì Thượng, dì Thượng chải tóc cho cô, chải nhẹ nhàng, chải chậm chậm, Lâm Xuân Nhi sẽ ngủ thiếp đi trong sự dịu dàng này. Dì Thượng sẽ hỏi cô: “Cháu thích con trai hay con gái?”

“Tống Thu Hàn thích con gái.”

“Còn cháu?”

“Cháu thích hết, nhưng con gái là tốt nhất. Dì nhìn con gái của Tiêu Muội đó, dễ thương quá trời.”

Dì Thượng ngắm nghía khuôn mặt của Lâm Xuân Nhi, sau đó nói: “Sinh con trai hay sinh con gái đều như nhau cả, theo dì Thượng thấy, con của cháu với Thu Hàn chắc chắn sẽ rất đẹp.”

“Cũng chưa chắc đâu ạ, nhớ đâu nó thừa hưởng khuyết điểm của bọn cháu thì sao?”

“Hai đứa cũng có khuyết điểm à?” Dì Thượng mở to mắt hỏi, nghe xong Lâm Xuân Nhi ngẩn ra, sau đó bật cười thật lớn: “Dì Thượng! Dì thiên vị con cháu trong nhà quá đấy!”

Dì Thượng thường hay nói cười. Bà thích Lâm Xuân Nhi từ tận đáy lòng, tính cách của cô bé này thật sự rất tốt, ở chung với cô dì Thượng vui vô cùng. Bà xem Lâm Xuân Nhi như con gái, những lúc ở nhà rảnh rỗi là lại tự học kiến thức dành cho bà đỡ và bảo mẫu

trông trẻ, bà nói với Lâm Xuân Nhi: “Tin dì Thượng đi, dì Thượng sẽ chuẩn bị mọi thứ thật tốt, còn cháu, tới lúc đó chỉ cần yên tâm chăm sóc sức khỏe thôi.”

“Dạ. Cảm ơn dì Thượng.”

Tống Thu Hàn thì sao, vốn dĩ đã không yên tâm về Lâm Xuân Nhi, giờ thì hay rồi, trong lúc đi công tác anh chỉ ước gì có thể gắn máy theo dõi lên người Lâm Xuân Nhi, cứ nửa tiếng lại gọi một cuộc điện thoại. Lâm Xuân Nhi luôn hỏi anh: “Anh thế này có còn làm việc được không vậy?”

“Được chứ. Vốn dĩ cứ cách nửa tiếng là phải nghỉ ngơi một lần mà.”

“Lúc trước đi làm anh có bao giờ nghỉ ngơi đâu.”

“Lúc trước là lúc trước, bây giờ là bây giờ.”

Khó khăn lắm anh mới cầm cự được đến khi chuyển công tác kết thúc, mỗi ngày tan ca đều xách máy vi tính về nhà, ăn cơm xong lại kéo Lâm Xuân Nhi đi ra ngoài tản bộ, quay về rồi thì cả hai lại lúi việc ra làm.

Lâm Xuân Nhi không chỉ là bé cưng ở trong nhà, mà ở công ty còn hơn thế nữa. Hội Tiểu Hỷ mỗi lần họp đều soạn sẵn đề cương, đến lúc họp không nói nhảm câu nào, sợ Lâm Xuân Nhi ngồi nhiều bị mệt. Buổi trưa ăn cơm xong đi ngủ, xung quanh phòng việc của cô đều im phăng phắc, mọi người đi đường cũng dè dặt cẩn thận. Chú Trương còn ghé góp hơn, ngày nào cũng yêu cầu Tiểu Hỷ sáu giờ đưa Lâm Xuân Nhi ra khỏi cổng, một phút cũng không được trễ, nói theo cách của ông là: “Tiền đủ xài là được, nhưng cả đời cháu có thể sinh được mấy đứa con?”

“Một đứa.”

“Vậy chẳng phải đã được rồi sao? Mau cút về nhà mau!”

Lâm Xuân Nhi bị mọi người bảo bọc, có đôi khi cô thậm chí còn cảm thấy có chút xấu hổ, cô có tài đức gì mà lại được mọi người cưng chiều vô điều kiện như vậy! Nhưng cô lại quá thích cái cảm giác này, có lúc cố tình yếu ớt một chút để mọi người lo lắng cho cô, cô sẽ không nhịn được mà mừng thầm.

Cứ như vậy cho đến hôm Tết Nguyên đán, buổi sáng Lâm Xuân Nhi thức dậy thì cảm thấy phần bụng hơi chùng xuống một chút, cô không suy nghĩ nhiều, vẫn bảo Tống Thu Hàn chở cô đến công ty. Hôm đó cô phải đi họp cả ngày, từ sáng sớm cho đến xế chiều. Đến khoảng ba giờ chiều, cô đang xử lý một phương án thì bụng chọt nhói lên một cái. Cô khựng lại một chút, lại lên tiếng nói chuyện, nhưng một lát sau lại nhói thêm một phát.

Cuộc họp còn chưa kết thúc, t.ừ cung của Lâm Xuân Nhi đã liên tục co rút. Cuối cùng cô không nhịn được, nói: “Không họp nữa không họp nữa, đến bệnh viện!” Tiểu Hỷ sợ chết khiếp, vội vàng đi xuống lầu lái xe, Lâm Xuân Nhi gọi điện cho Tống Thu Hàn: “Đến bệnh viện đi anh cọng sự!”

Lúc đó cô rất hâm mộ Tiêu Muội có thể kiên cường can đảm như vậy, nhưng tới lượt cô, không ngờ cô cũng có thể như vậy. Cũng may bình thường cô vận động nhiều, chỉ hơn ba tiếng đồng hồ là được đẩy vào phòng sinh. Cô đột nhiên cảm thấy căng thẳng, cũng có hơi sợ, trong lúc hốt hoảng nhìn thấy một người đàn ông cao lớn mặc quần áo phẫu thuật tệt trùng đi vào, không phải Tống Thu Hàn thì còn là ai?

Tống Thu Hàn đặt tay lên trán giúp cô lau mồ hôi: “Anh âm thầm hện lịch vào phòng sinh, anh cũng biết em sẽ sợ.”

Nói thì nói như vậy, nhưng tay anh cũng run rẩy nhè nhẹ, Lâm Xuân Nhi nắm tay anh, cắn răng nói: “Em không sợ.”

Cô đột nhiên thấy may mắn vì Tống Thu Hàn đã đưa ra quyết định

này, nhắm mắt lại rồi dùng sức. Không biết qua bao lâu sau, không biết đã chảy bao nhiêu mồ hôi, cô cảm thấy cơ thể mình nhẹ bẫng, sau đó nghe thấy một tiếng khóc vang lên.

Cô không dám mở mắt ra, bởi vì trong mắt đã đọng đầy nước mắt. Tống Thu Hàn nhẹ nhàng tựa đầu vào đầu cô, nhẹ giọng nói: “Em đã vất vả rồi, Lâm Xuân Nhi. Anh yêu em lắm em biết không?”

“Em biết.”

Cuối cùng Lâm Xuân Nhi cũng có một cô con gái, cô nhớ lại trong giấc mơ đó, mẹ nói với cô: “Sinh một đứa con gái giống như con.” Con gái của cô cực kỳ giống bà ngoại trong tấm ảnh cũ năm đó. Sự dịu dàng trong trái tim cô chợt trào dâng, buổi tối đầu tiên khi cô ra viện về nhà, trước khi ngủ, cô đột nhiên nói với Tống Thu Hàn: “Chúng ta dẫn nó cùng đi khắp thế giới được không?”

“Được.”

Chương trước

CHƯƠNG 152

Chương tiếp theo

Chương 153

Tống Thu Hàn đầu tiên là một người yêu rất tốt rất tốt, sau đó mới là người bố. Đêm khuya đứa nhỏ khóc, anh lập tức bò dậy, có thể không làm phiền đến Lâm Xuân Nhi thì sẽ cố gắng không làm phiền đến cô. Anh và dì Thương cùng nhau nấu cơm cho Lâm Xuân Nhi, giúp cô lau người bằng nước nóng. Nói ra chắc người khác không tin, người phụ nữ theo trường phái tiên phong như Lâm Xuân Nhi lại có một thàng ở cũ cực kỳ truyền thống.

Họ đặt cho đứa bé một cái nhũ danh rất quê mùa, gọi là Bánh Bao Nhỏ. Tống Thu Hàn thương Bánh Bao Nhỏ tới cỡ nào ấy hả? Thương đến mức nói chuyện với con bé giống như thì thầm ở bên tai. Nói theo cách của anh là: “Anh không thể làm con gái của anh giặt mình được.”

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

“Là con gái của chúng ta.” Lâm Xuân Nhi nói.

...

Lại trở về ngày hôm đó, cái ngày mà họ gặp lại, Tống Thu Hàn đứng bên cửa sổ hút thuốc, lúc đó anh đang nghĩ, cô có đến hay không? Lúc cô đẩy xe đạp đi vào, anh vừa liếc mắt đã nhận ra cô, rõ ràng cô đã hoàn toàn thay đổi, nhưng anh vẫn liếc mắt một cái là nhận ra cô. Điều thuốc của anh chỉ còn lại phân nửa, anh rít mạnh vài cái rồi vút đi, bước nhanh vào trong, đứng ở cửa dặn nhân viên mang thêm đồ ăn.

Anh mắt của cô chẳng hề thay đổi, ánh mắt sạch sẽ và sáng trong, lúc nhìn người khác rất dịu dàng, cực kỳ dịu dàng. Cô chỉ nhìn thoáng qua anh một cái, anh đã cảm thấy vui vẻ. Một cô gái tốt như vậy, chắc đã thành vợ, thành mẹ người ta rồi nhỉ? Anh đã nói dối, nói anh sắp cưới rồi, còn cô thì sao, quả nhiên cô đã có bạn trai. Rất tốt, tốt xấu gì cô vẫn sống khỏe mạnh.

Lâm Xuân Nhi đạp xe hơn trăm kilomet, xuất hiện phản ứng kích thích. Cô đứng dậy khỏi bàn ăn đi ra ngoài, sắc mặt rất khó coi. Tống Thu Hàn đi theo cô ra ngoài, thấy cô đi vào nhà vệ sinh ở hành lang đối diện, anh cũng đi theo qua đó, nghe thấy bên trong truyền ra tiếng nôn mửa.

Đột nhiên anh lại đau lòng.

Anh xoay người lại hỏi nhân viên phục vụ lấy nước nóng, nhân viên phục vụ nói không có, chỉ có canh lê, hay là rót ra chén uống nhé? Rót ra chén thì nước lê đã nguội rồi. Tống Thu Hàn chạy ra xe lấy chiếc bình nước mình, rót canh lê vào rồi nhét vào túi, sau đấy lại đến cửa phòng vệ sinh đợi cô. Hành lang đó rất dài, đèn lồng đồng đưa nhẹ nhẹ trong gió.

Cô bước ra khỏi phòng vệ sinh, anh lấy canh lê ra, giống như mùa đông năm đó anh bỏ sữa bò vào túi áo lông mang đến trường, lúc đưa cho cô chẳng hề nguội đi chút nào.

- --ĐỌC FULL TẠI TRUYENFULL.VN---

Cô nói “Cảm ơn”, Tống Thu Hàn đột nhiên muốn hút một điếu thuốc, làm như vậy có phải sẽ được ở bên cạnh cô lâu hơn một chút không? Anh châm một điếu thuốc, cô đứng bên cạnh anh, im lặng chờ anh hút thuốc. Cô gái trẻ hoạt bát cuối cùng cũng trở nên kiệm lời, hiện thực cuộc sống khiến họ gần như vỡ vụn.

Anh muốn nhanh chóng kết thúc cuộc họp lớp này, cô cần nghỉ ngơi, nghỉ ngơi cho thật tốt. Khi xe của anh lướt qua cô, anh bảo tài xế

dừng xe, quay đầu nhìn cô. Cô giống như người lữ hành cô độc, ra sức đạp xe. Từ thời niên thiếu cô đã rất nghiêm túc, làm cái gì cũng phải làm cho thật tốt, ngoại trừ việc học mãi cũng không học được môn Toán. Cô đạp xe cũng rất ra dáng, rất chuyên nghiệp. Anh nhìn cô, chợt có tưởng tượng về ngân hà. Anh cứ tưởng anh đã mất đi năng lực tưởng tượng rất nhiều năm rồi, nhưng một ngày nào đó, trí tưởng tượng của anh lại quay về.

Thực ra anh còn muốn gặp cô, thời trẻ họ còn có những lời chưa nói hết, lại xa cách nhiều năm như vậy, anh muốn biết hoàn cảnh của cô. Vì vậy lúc Tiêu Muội gửi tin nhắn WeChat cho anh, lúc đó anh đang nghĩ: “Họ thân như vậy, chắc chắn cô cũng đang ở đó đúng không?” Anh cược rằng cô đang ở đó, thế là đội mưa đi gặp mặt, như vậy thì trông anh sẽ không giống như cố tình muốn gặp cô.

Cuối cùng họ cũng chính thức uống một chén rượu đầu tiên sau khi trưởng thành, ở quán lẩu rách nát xập xệ kia, trong một ngày mưa tầm tã như trút nước. Cô lại trở về như lúc trước, miệng lưỡi sắc bén, ồn ào sôi nổi, mà khi cô nghe thấy Trần Khoan Niên nói năm đó anh suýt nữa đã chết biên giới Nepal và Ấn Độ, ánh mắt của cô thoáng tối đi một chút, lại giống như đang đau lòng cho anh.

Cô xem bộ phim điện ảnh trắng đen, vô cùng chăm chú, trong miệng thỉnh thoảng lại thốt ra một câu thoại, giống như đã nhập hồn vào thế giới đó.

Anh chờ cô đi mua đồ ăn, anh rất thích phong cách ăn mặc của cô, thoải mái nhẹ nhàng, lại có một chút rạng rỡ. Khi cô cởi áo khoác ra, xắn tay áo lên, búi tóc rồi chen vào đám đông, trái tim của anh chợt nhảy lên một cái, cũng trở nên sôi nổi giống như cô.

Lúc cô nói chuyện trông cực kỳ đáng yêu, hành động thoải mái tự nhiên, cô trưởng thành rất tốt. Một cô gái như cô chắc chắn sẽ được bạn trai nâng niu trong lòng bàn tay nhỉ? Tống Thu Hàn mong rằng bạn trai của cô sẽ yêu thương cô, yêu cô thật nhiều thật nhiều, anh có thể chấp nhận việc cô kết hôn sinh con, nhưng anh không thể

chấp nhận để cô chịu đau khổ.

Sau đó họ đứng dưới lầu, khi cô nói với anh rằng “Tớ nói dối đó, tớ không có bạn trai”, anh lại thở phào nhẹ nhõm. Rõ ràng anh đã chấp nhận việc cô có bạn trai, nhưng vẫn thở phào nhẹ nhõm. Họ đi ăn quán đồ lòng, uống rượu trong quán, cô nói cô biết rất nhiều rất chỗ ăn ngon, có thể dẫn anh đi ăn, anh nghiêm túc đồng ý, có một niềm vui không thể kiềm chế được. Anh không phải người thích ăn uống, bình thường anh cũng chỉ ăn vài món thế thôi, những món ăn nguyên chất nguyên vị, sạch sẽ, lành mạnh. Nhưng hôm đó anh lại bắt đầu ngóng trông những món ngon giấu đầu phủ cuối ngõ trong thành phố này, được ở bên cạnh cô.

Anh bắt đầu nhớ mong cô.

Cô tới Tân Cương, anh quan tâm cô có ăn cơm hay không, lo lắng cho sự an nguy của cô, họ bắt đầu gọi điện thoại, trò chuyện giống như lúc trước, khi cô hỏi anh liệu có thể ôm anh hay không, trái tim của anh, trong chớp mắt đã bùng nổ như pháo hoa. Tất nhiên anh muốn nói “được chứ”, chẳng lẽ lại không? Thậm chí anh còn mong cô lập tức quay về, họ lập tức được gặp mặt nhau.

Hôm gặp mặt nhau, anh giống như quay lại cái năm mười bảy tuổi, bắt đầu từ đêm trước đã thấy căng thẳng, anh từ chối tất cả những buổi tụ tập và lời mời, yên tâm ở nhà chờ đợi. Anh không biết mình đã xem đồng hồ bao nhiêu lần, chỉ trách thời gian sao mà chậm chạp quá. Khi cô nói cô đến rồi, anh nhanh chóng ra khỏi nhà, chạy một quãng ngắn, sau đó mới thả chậm tốc độ, anh không muốn trông mình có vẻ nhếch nhác. Lúc anh ôm cô, anh không thể phân biệt được là vì vừa rồi chạy đến hay là vì cô, mà nhịp tim của anh đập nhanh khủng khiếp.

Thậm chí anh còn nghĩ, hay là hỏi cô có muốn hẹn hò với mình không, hay là giữ cô lại, hay là cưỡng ép làm mạnh lên đi? Nhưng anh không muốn làm như vậy, anh cảm thấy như vậy không đủ tôn trọng cô. Anh cần cho cô thời gian để phát hiện, để chấp nhận. Còn

nếu như cô không chấp nhận thì sao? Không sao hết, cô chính là cô mà.

Anh chậm chậm đến gần cô, cố tình tới gần cô, anh không ép buộc cô, anh tôn trọng cô, trao cho cô tất cả sự kiên nhẫn và trí tưởng tượng đối với lãng mạn. Vì cô xứng đáng.

Cô thì sao? Cứ làm anh bất ngờ hết lần này tới lần khác. Là trong phòng họp ở công ty anh, giây phút khi cô và đồng nghiệp đẩy cửa bước vào, anh đột nhiên nhận ra rằng, anh không thể chần chừ thêm nữa, hào quang của người phụ nữ này tỏa ra khắp nơi, nếu như anh chậm lại, sẽ có vô số người giành lấy cô. Khương Phương Lộ nói thế nào nhỉ? Cô là một người đặc biệt.

Anh nhìn cô vượt qua mọi thử thách, dẫn dắt đoàn đội một đường hát vang, nhìn cô không kiêu ngạo không luôn cúi mà chinh phục những người khó nhằn trong công ty anh, trong lòng anh lấy làm tự hào. Thậm chí anh không thể nào che giấu sự yêu thích dành cho cô, sau cuộc họp đó, thư ký của anh còn len lén nói với anh: “Sếp, anh với bạn học của anh... xứng đôi thật đó.”

Tống Thu Hàn thích cái từ “xứng đôi” này, không phải xứng đáng hay không xứng đáng, mà là xứng đôi. Mỗi người họ cố gắng biết bao năm như vậy, để năm nay khi gặp lại, họ đã trở thành một bản thân rất tốt, không có người nào khiến người nào tự ti, mà là xứng đôi. Tống Thu Hàn lại nói: “Tôi không bằng cô ấy.”

Tôi là đàn ông, ngày từ lúc bắt đầu tôi đã có một chút vốn liếng, khởi điểm của tôi tốt hơn cô ấy, nhưng lại không chạy nhanh bằng cô ấy. Cô ấy mới là người giỏi nhất nhất.

Cô rất tài giỏi, một cô gái lớn lên ở thành phố lớn như thế này, làm cổ đông công ty khởi nghiệp, có nhà của mình, có thể có sở thích của mình, sắp xếp cuộc sống của mình cực tốt, cô gái như vậy tài giỏi biết nhường nào chứ! Lâm Xuân Nhi vẫn luôn tài giỏi như vậy! Thịnh thoảng anh nhìn cô, nhìn cô ngồi ở đó, hào quang tỏa ra khắp nơi,

chỉ cảm thấy mình rất muốn ôm lấy cô.

Nhưng cô vẫn còn rất nhiều rất nhiều niềm bất ngờ đang chờ đợi anh, anh vốn cho rằng cô đã tài giỏi đến mức không thể nào hình dung được rồi, nhưng Hướng Chinh lại nói những thứ cô viết cực tốt, cô là Lão Yêu mà giang hồ đồn thổi, cô giấu kỹ thật đấy. Tống Thu Hàn không nhìn được mà tìm đọc những nội dung mà cô viết, cuối cùng anh cũng biết rất cuộc mấy năm qua anh đã bỏ lỡ những gì.

Khuya hôm đó, anh ngồi trước bàn, lần lượt đọc hết từng áng văn đó: Những thiếu niên ấy tan biến theo gió. Quá khứ đã qua của họ ập đến trong anh như núi gào sóng gọi, khiến nước mắt của anh không thể dừng lại được. Anh cứ đọc hết một lần rồi lại một lần, đọc cái ngày đau khổ nhất trong cuộc đời cô, đọc cái câu cô nói sẽ không còn mùa hè nào để qua nữa, trái tim anh vỡ vụn. Thậm chí anh còn trách cô, khi anh để hành lý của mình lên xe hành lý một lần nữa, đồng thời thề rằng cả đời này sẽ không gặp lại cô nữa, anh từng hận cô. Vào cái ngày mà cô đau đớn nhất, anh hận cô, điều này khiến Tống Thu Hàn buồn nhất.

Anh cũng không thể tiếp tục chờ đợi nữa. Anh không muốn trốn tránh giống như lúc trước, không muốn cứ chờ đợi một cơ hội, anh muốn liều lĩnh hơn, anh muốn yêu cô biết nhường nào! Lúc anh ôm cô vào lòng ở Ô Trấn, trái tim anh cuối cùng cũng yên ổn.

Tôi muốn dùng tháng năm dài đằng đẵng để chữa lành cho cô ấy.

Anh mang theo quyết tâm đó, yêu cô bằng cách tốt nhất.

Cô nói cô theo chủ nghĩa không kết hôn, vậy cũng chẳng sao cả, tình yêu có rất nhiều hình thức, hai người ở bên nhau đã là may mắn lắm rồi. Cô nói cô còn là DINK*, vậy cũng không sao cả, sau này chúng ta có thể nuôi một con chó. Tống Thu Hàn cảm thấy tất cả đều không quan trọng, điều quan trọng duy nhất là cô ở bên cạnh anh, họ ở bên cạnh nhau.

(*: Viết tắt của Double Income, No Kids, là thuật ngữ chỉ cặp vợ chồng mà cả hai đều có công ăn việc làm, có hai nguồn thu nhập và không sinh con.)

Loan Niệm đã từng hỏi anh, có tiếc nuối không? Yêu một người như vậy mà lại không thể kết hôn, có tiếc nuối không? Tống Thu Hàn lắc đầu, có lẽ cũng từng tiếc nuối, nhưng điều thật sự tiếc nuối là họ không thể ở bên nhau. Loan Niệm còn hỏi anh: Hai người sống theo chủ nghĩa DINK, là bởi vì cậu không được hay là cô ấy không được? Loan Niệm đang chọc ghẹo, nhưng Tống Thu Hàn lại rất nghiêm túc, chúng tôi tôn trọng mỗi một sinh mệnh. Chúng tôi không muốn có con là vì chúng tôi không có lòng tin trở thành cặp bố mẹ tốt.

Tống Thu Hàn là một người như vậy, lúc nào cũng đặt sở thích của Lâm Xuân Nhi ở trong lòng, chưa bao giờ chạm vào giới hạn và điều cấm kỵ của cô, anh vẽ một góc ở trong lòng chỉ dành riêng cho Lâm Xuân Nhi sử dụng, để cho cô trở thành cô gái hạnh phúc nhất, có một không hai ở trên thế giới này.

Anh đã âm thầm vạch ra rất nhiều kế hoạch.

Anh đã lên kế hoạch rằng họ cả đời cũng không kết hôn, nhưng phải được pháp luật công nhận, anh lên một kế hoạch để dành tiền. Không thể sinh con nhưng có thể nuôi thú cưng, thế là anh âm thầm đi xem chó mèo.

Mãi đến ngày hôm đó, họ đứng trên thảo nguyên Hulunbuir, Lâm Xuân Nhi lấy chiếc nhẫn được bện từ cỏ khô kia ra, hỏi anh: “Anh có bằng lòng cưới em không?”

Tống Thu Hàn đột nhiên bật khóc.

Chiếc nhẫn đó là một trong những món quà quý giá nhất mà anh nhận được trong cuộc đời này, những món quà quý giá của anh đều đến từ Lâm Xuân Nhi. Anh dùng phương pháp đặc biệt xử lý chiếc nhẫn kia, sau đó nó được cất trong nhà của anh.

Tống Thu Hàn vẫn tổ chức một lễ cưới cho Lâm Xuân Nhi.

Hôn lễ của họ diễn ra trên một đảo nhỏ ở Fuji, hòn đảo kia rất đơn sơ, nhưng lại có một bãi cát hình đuôi rất đẹp. Anh dựng một giàn hoa hình vòm trên bãi cát này, đặt váy cưới trước cho Lâm Xuân Nhi, tất cả những chuyện này Lâm Xuân Nhi đều không biết. Không có bất cứ người nào nói cho cô biết.

Cô ngủ trong tiếng sóng biển, sáng sớm mở mắt ra Tống Thu Hàn còn bung bữa sáng đến cho cô, nhìn cô ăn hết, sau đó hỏi cô có muốn trang điểm ra ngoài chơi không.

Lâm Xuân Nhi vội vàng lắc đầu: “Trời nóng thế này còn trang điểm, ra ngoài cỡ nửa tiếng là trôi hết.

“Được thôi, vậy anh đi ngắm mấy em gái khác.”

“Anh dám!” Lâm Xuân Nhi trừng mắt nhìn anh một cái, nhưng lại đến trước bàn trang điểm lấy đồ trang điểm ra, thực sự bắt đầu nghiêm túc trang điểm. Tống Thu Hàn đứng đó nhìn cô, trong lòng vô cùng hạnh phúc, anh nghĩ: “Hôm nay em đã thật sự là cô dâu của anh rồi.”

Anh nắm tay cô đi tới bãi cát đó, Lâm Xuân Nhi ngạc nhiên nhìn chú Trương, Loan Niệm, Tiêu Muội, bí thư, Trần Khoan Niệm, Tiểu Hỷ... Cô sững sốt quay sang nhìn Tống Thu Hàn. Tống Thu Hàn lại nhún nhún vai, gật đầu với Tiêu Muội.

Tiêu Muội và bí thư đi tới kéo cô, dẫn cô lên một chiếc xe cắm trại, trong vẻ mặt ngạc nhiên của Lâm Xuân Nhi, họ mặc áo cưới cho cô. Chiếc áo cưới đó rất đẹp, khi cô bước xuống từ xe cắm trại, chân váy bông bành phát sáng. Cô ngẩng đầu lên nhìn Tống Thu Hàn đứng trước vòm hoa, mà trước mặt cô là những người mà cô vô cùng quen thuộc. Ngay cả Kiều Hạng Văn, Vương Cẩm và Viên Như cũng ở đây.

Mắt Lâm Xuân Nhi đỏ hoe.

Cô không ngờ rằng mình lại có một lễ cưới ở đây, Tống Thu Hàn giấu kỹ quá, anh ngày đêm lên kế hoạch, gửi thiệp mời, đặt vé, tất cả đều đích thân chuẩn bị, đây là hôn lễ tốt nhất mà anh muốn cho Lâm Xuân Nhi.

Chú Trương đi tới bên cạnh cô, nói với cô: “Đến đây nào con gái.”

Lâm Xuân Nhi lau nước mắt trên khoé mắt, vịn tay của chú Trương từng bước đi về phía Tống Thu Hàn, mỗi một bước đều rất kiên định. Cô từng bước từng bước đi về phía anh, nhìn thấy giọt nước mắt trong mắt anh. Người yêu của cô có tâm ý giống như cô, đoạn đường này đi từ năm mười sáu tuổi đến năm ba mươi bốn tuổi, tháng năm cứ thế dần trôi. Nhưng thực sự không có gì cả, họ tình nguyện từ từ bước tới, nếm trải hết tất cả đắng cay ngọt bùi của cuộc đời này, ngồi lại bên nhau có rất nhiều câu chuyện để kể.

Như vậy tốt biết bao, khi họ già rồi, họ sẽ chậm rãi âu yếm nhau giữa buổi chiều đầy nắng của thành phố, sau đó nắm tay nhau đi ra chợ mua thức ăn. Đây là tuổi già mà Lâm Xuân Nhi đã hằng ao ước năm mười sáu, là giấc mộng đẹp để mà cô từng mơ ước khi cô còn thiếu thời. Giấc mộng này chắc chắn sẽ thành sự thật. Mặc dù nó đến hơi chậm một chút.

Đúng vậy, họ đã lỡ nhau rất nhiều năm, nhưng cô không hề cảm thấy tiếc nuối, bởi vì người cô yêu thiếu thời đang đứng ở đoạn cuối của thời gian, chờ đợi cô.

Tống Thu Hàn đang đứng ở đó, đứng ở đoạn cuối của thời gian.

Chờ đợi cô.

- Toàn văn kết thúc -

...

Lời tác giả:

Hẹn gặp lại nhé các bạn!

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 153**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: [lelinhtinh](#)